

Giới thiệu Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?

Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không? Đó là sẽ là câu nói mà cuối cùng mà nhân vật nam chính sẽ nói với nhân vật nữ chính chứ? Hay là nhân vật nam chính sẽ nói vs 1 cô gái khác, hay sẽ là một người khác, một kẻ thứ 3 nói với nhân vật nữ chính.

Rối quá, vậy thì là ai nói với ai đây? Bản thân tác giả tôi cũng chưa thể biết là sẽ dành cho ai, chỉ biết đó là 1 nhân vật nam.

Thế các bạn có tò mò ko, muốn biết thì cùng mình đi qua những chương của câu truyện teen này nhé.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

P/s: Truyện được đổi tên từ truyện "Học Đường Vui Vẻ"

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cuộc Sống Thường Ngày Ở Học Đường

Trong giờ văn, Thảo đang chăm chú lắng nghe cô giảng bài, rồi bỗng Thảo bật cười khúc khích khi nghe cô giảng về Nguyễn Du miêu tả sắc đẹp của Thúy Kiều trong đoạn trích “Chị em Thúy Kiều”

Zing Blog

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bạn Mới Và Bắt Đầu Những Cuộc Chiến

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trận Chiến Thực Sự Bắt Đầu

Lại một ngày như thế trôi qua ở lớp 9a2. Sờ dĩ nói “như thế” là vì từ khi Tuấn “đập chai” nhà ta chuyển vào lớp 9a2 này thì có lẽ mọi ng’ đều quen tai với những màn đấu khẩu của 2 anh chị “võ miện song toàn”, đó còn là ai ngoài cô nhóc Thu Thảo và hót boy Anh Tuấn. Hazzzz, mới sáng vào thì họ chào nhau bằng mấy câu ko lấy chút thân thiện. Từ cửa bước vào, Thảo đã thấy gai mắt khi nhìn 1 cụm con trai vây quanh tẹn Tuấn

- Ô, hôm nay nhìn mọt bạn Tuấn trong “sáng sủa” ghê !

- Khởi cần nói tui cũng biết

Có vẻ có 1 sự hiểu lầm nhẹ ở đây. Thảo ko trả lời lại, chỉ nhún vai rồi bỏ vào chỗ ngồi, không phải vì Thảo không muốn cãi cò, mà vì cô muốn ổn định cặp sách rồi mới bắt đầu “hành động”

- E hèm UvU! À bọn Tuấn này, hình như bọn đã hiểu lầm ý tôi thì phải. Ý tôi là mới sáng sớm mà bạn đã sửa sớm rồi à - Thảo chỉ tay về phía mấy thằng con trai ngồi cạnh Tuấn – mà tui này cũng rảnh dữ, sáng không xuống căn tin ăn uống gì đi, hay đem bài vở ra ôn lại, rảnh quá ngồi nghe thềng Tuấn nó sửa, mà nó sửa hay không, cho tao nghe với

Nghe xong bọn con trai bọn ôm bụng cười nhào, đứa nào đứa nấy đặt tên Tuấn ra hết, sợ lại bị hiểu lầm là mk cùng “loài” nên nãy giờ ngồi sửa chung =>)), còn hần ta thì ngượng đỏ mặt chẳng biết chui vào đâu. Làm thềng nhỏ mừng hựt, cứ tưởng khen mặt mày sáng sửa (đẹp trai), ai dè bị 1 cú troll (hoi bị nặng), làm nhỏ quên thẹn mặt à :D.

Cũng không hiểu vì sao Thảo lại ghét tên Tuấn này thế nhỉ, mặt dù hần chả làm gì động đến cô, chắc tại ghét là ghét thôi chứ chả biết giải thích làm sao “ghét từ cái nhìn đầu tiên ==*”. Mà chắc tên Tuấn cũng vậy, không ưa gì Thảo đâu nhỉ! Cũng đúng thôi, đâu chỉ riêng hần, mọi ng` có lẽ đều như vậy, đặc biệt là bọn con gái. Từ hồi cấp 1 đã vậy rồi, lên cấp II thì cay độc hơn là nh` lần Thảo suýt bị hạ hạnh kiểm vì cái léo mép của bọn con gái. Nhiều lúc cô nghĩ về lí do để mọi ng` ghét mk là gì, chắc vì tính thẳng thắn ảnh hưởng từ cung Nhân Mã nên mới vậy. Đại khái là không thích giả dối, luôn trung thực trong mọi việc, và hay nhận xét ng` khác một cách quá thành thật, dễ khiến ng` ta mất lòng. Lắm lúc cô cũng biết những lời nói của mk có phần hơi quá đáng, đã tự dấn lòng là mk phải suy nghĩ trước khi nói, nhưng cứ mỗi lần nói là cứ y như rằng mk sẽ làm ngược lại những gì đã tự hứa, nói hết những suy nghĩ của mk. Nhiều ng` nói trung thực là tốt, nhưng không phải lúc nào cũng thế, Thảo cũng tự nghĩ là vậy nên cũng không thể đổ lỗi cho mọi ng` hết. Ngoài chuyện tính Thảo quá thẳng thắn, còn 1 lí do để mọi ng` ghét cô đó là cái ngoại hình xấu xí, nó cũng làm bọn con gái gai mắt, đối với chúng thì dù Thảo chẳng làm gì cũng bị ghét, ghét vì sao trong lớp toàn là hoa khôi lại có 1 con Thị Nở trong này nhỉ? Đôi lúc Thảo cũng muốn biết, cũng muốn hiểu nhưng nghĩ rồi lại thôi, Nhân Mã vốn là thế, lạc quan và yêu đời, dù cả thế giới có sập ngay trước mắt Nhân Mã đi chăng nữa, dù trong hoàn cảnh khó khăn thế nào thì Nhân Mã vẫn cười, vẫn lạc quan. Thảo cũng vậy, mặc kệ mọi ng` có nói sao đi chăng nữa nhưng cô không quan tâm, cứ vô âu vô lo như vậy có khi nó lại hay, sống đúng với tính cách của mk, không cần phải che dấu hay tự lừa dối bản thân, đơn giản cho đời thanh thản, vậy thôi

Giờ Anh hôm nay sao Thảo không tập trung được thế nhỉ, đang ghi bài mà cô cứ ngáp dài ngáp ngắn (ngáp chãi nước vãi, í nhầm, ngáp chày nước mắt). Quay sang thấy tên Tuấn hôm nay lạ quá, siêng năng hơn đột xuất, ghi bài khí thế luôn

- Ê – Thảo khiêu hần

Tên Tuấn trả lời mà chẳng thèm nhìn mặt cô:

- Chuyện gì?

- Quay hỏi cái này cái coi

Thấy lạ, Tuấn quay lại. Thường ngày Thảo có bao giờ nhờ vả hay hỏi han gì hần đâu, có nói chuyện thì chưa đầy 5-3 câu đã bắt đầu chửi lộn. Hoi nghi ngờ, Tuấn mắt to mắt nhỏ nhìn cô:

- Gì định kiếm chuyện gì nữa đây

- Có đâu, tôi tính hỏi bạn cái này nè! – Thảo cười nhe răng

- Nói lẹ

- Dịch dùm chữ này đi, bạn học giỏi Anh nhất lớp mk mà hi hi

Đưa Tuấn tờ giấy đã ghi sẵn, mắt Thảo long lanh chờ đáp án từ Tuấn

- “Cái gì” – Tuấn đáp cộc lốc không đầu không đuôi (được cái phần thân)

- Ủ, thì tôi kêu bạn dịch giùm tôi chữ “What”, bộ dịch không được hả?

- Nghĩa là cái gì

- Ủa – Thảo nheo mắt – Tôi nói mà bạn không hiểu hả, tôi kêu bạn dịch giùm chữ “What” mà cứ hỏi cái gì cái gì hoài

Tên Tuấn bắt đầu mất kiên nhẫn:

- “What” có nghĩa là “cái gì” đó bà nội

- Thì tôi không biết “What” là cái gì mới hỏi bạn, học sinh giỏi Anh mà không dịch được nữa hả trời

Đến lần thứ 4 lặp lại nghi của từ What, tên Tuấn mắt nỏ đom đóm, hần dâng máu đầu, hần hét to:

- THÌ “WHAT” LÀ “CÁI GÌ” CHÚ CÁI GÌ NỮA HẢ MÁ!!!

Tiếng nói trong trẻo ấy vừa được phát lên trong 3 giây, mọi cái đầu đều quay về bàn cuối cùng của lớp, mọi con mắt đều đổ dồn vào Anh Tuấn “đập chai”. Sự chú ý nhanh chóng “lan truyền” đến cô Châu đang thao thao bất tuyệt giảng bài trên kia. Cô nhìn Tuấn và trao cho hắn ánh mắt đầy tình thương:

- Tuấn à, cô biết em học giỏi môn Anh văn, nhưng cũng không cần phải la lớn để mọi ng' biết khả năng dịch từ vựng của em cao siêu thế nào đâu. Dịch được những từ “What” là “cái gì” luôn đấy. Nhưng lần sao có dịch từ vựng thì đừng có hét lớn vậy nghe em, để giáo viên hay ng' khác nghe cứ ngỡ cô bạo hành học sinh thì tội cô lắm em à

Bạn đã từng nghe câu mật ngọt chết ruồi bao giờ chưa, cô Châu – giáo viên Anh văn là một ví dụ điển hình đấy, đừng tưởng cô nói chuyện nhẹ nhàng vậy là cô sẽ bỏ qua. Theo sau nụ cười thiên thần và giọng nói ngọt như đường cát, mát như đường phèn, nhẹ nhàng như làn gió đó là.....

- EM RA NGOÀI HÀNH LANG ĐỪNG ĐÓ CHO TÔI NGAY. Lần trước giỡn mặt trong giờ học của tôi đã bỏ qua vì nghĩ em là học sinh mới. Bây giờ thì “quen nước quen cái” rồi chứ gì, muốn giỡn là giỡn hả, em không thấy tôi đứng đây sao mà dám la hét ở dưới kia. Em muốn dịch từng vựng chứ gì, về nhà dịch hết Unit 11 cho tôi, tất tần tật từ Reading đến Lagugae, bài nào có thêm phần Rammar dịch luôn. 2 tiết Anh ngày mai nộp cho tôi, không có thì em tự hiểu số phận của mk đi

Cả lớp tái mặt thay cho Tuấn, vì bà cô Anh văn này nổi tiếng “tàn sát” học sinh, ngu dại mà nghịch với bà thì coi như liều hồn khi hết hội đồng xét việc, bà rất có uy tính trong hội đồng, 1 khi đã “nhấn tâm” hạ hạnh kiểm đưa nào rồi thì không có ai xin xỏ được đâu, ngay cả GVCN cũng đành bó tay. Nhìn tên Tuấn bị đứng ở ngoài đáng ra Thảo phải vui chứ, trái lại cô thấy chút gì đó có lỗi.....Nhưng không sao.....tên đó bị vậy cũng đáng lắm! Đẹp cái suy nghĩ đó qua 1 bên, hắn ta đi thì chỗ ngồi trống ra hẳn. Nhưng trò đùa của cô nhóc đâu chỉ dừng lại ở đó, vẫn còn part 2 sau tiết Anh, tức giờ ra chơi.....Cứ chờ mà xem

PEEEEEENGGGGG

Tiếng keng báo hiệu hết tiết vang lên, cả lớp đứng dậy Good bye teacher xong thì tên Tuấn cũng vừa vào lớp. Đợi cô Châu đi khỏi, Thảo đứng lên bàn bắt đầu dong dỏng cái “ô bạc lư”:

- TRỜI ƠI, BỐ NG' TA.....TRỜI ƠI LÀ TRỜI, HỌC SINH GIỎI ANH VĂN LỚP MK KHÔNG DỊCH ĐƯỢC TỪ “WHAT” NÈ BÀ CON ƠI, BỐ NG' TA BỐ NG' TA

Cả lớp chú ý và vây quanh Thảo như cục nhân:

- Thiệt à, đừng có xạo nghe má – Mấy đứa nh' chiến tò mò hỏi

- Thiệt – Thảo đáp – Hồi nãy trong giờ Anh tôi nhờ bạn Tuấn dịch giúp tôi chữ “What” mà bạn ấy cứ nói bla bla cái gì cái gì không hà => hông có dịch được

Nói xong thì tâm điểm của mọi ng' đổ về bạn Tuấn thân yêu của chúng ta, bao nhiêu câu hỏi được đặc ra, bao nhiêu thắc mắc cần lời giải đáp, cái cảnh này giống như phóng viên đang phỏng vấn ng' nổi tiếng vậy nhè :D. Mặc xác bọn kia, Thảo ngồi tại chỗ cười đau cả bụng. Mọi chuyện đúng như cô nghĩ. Mặc dù biết bản thân không giỏi tiếng Anh, nhưng trình độ của cô không tệ đến nỗi không biết nghĩa của từ What, chỉ là giả ngu để cho tên Tuấn 1 quả lừa. Có vẻ quả lừa của cô đi hơi xa, khi phạm vi trò đùa lan rộng đến giáo viên Anh văn (cô Châu). Biết thế nhưng Thảo vẫn mặt kệ, ai chép bài phạt chứ mk có chép đâu mà sợ. Đang ngay ngất cười, Thảo bỗng giật mk khi ai đó đập tay xuống bàn mk:

- ĐỦ CHƯA

Kèm theo đó là giọng quát của ai đó

- “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”, bà muốn chiến chứ gì. Bà thích thì tôi chiều, bà liều thì tôi chiến

Chẳng hiểu mô tê gì, Thảo tròn mắt nhìn cái theng con trai đang đứng sừng sững trước mặt cô.

“Tên Tuấn này hôm nay điên hả! ớ hờ, vậy trước giờ mk và hắn chẳng chiến nhau là gì, hôm nay còn bày đặt tuyên bố, làm như trước đây ta chưa từng xít mít lần nào ấy nhè”

Vậy là trận chiến mới thực sự bắt đầu, mọi ng' cùng chờ xem Anh Tuấn sẽ làm để trả thù những truyện mà cô nhóc Thu Thảo đã gây ra. Có thể nó sẽ là 1 quả lừa bự kinh khủng khiếp đấy, Anh Tuấn đã mạnh mẽ tuyên bố hùng hô báo vậy mà. Đón chap 4 nha mọi ng'

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Kẻ Thích Đùa (Part 1)

Kể từ cái hôm mà tên Tuấn bị cô Châu “hâm dọa”, cũng chính là cái hôm mà hân “đe dọa” Thảo đến hôm nay thì chẳng thấy có động tĩnh gì, chẳng lẽ hân quên? Mặc kệ hân có nhớ hay không thì nhóc nhà ta đã quên bén cái chuyện đó hồi từ năm nào goài ==”. Hôm nay là thứ 2 đầu tuần, như thường lệ thì tiết đầu tiên là tiết chào cờ, ôi cái tiết mà học sinh toàn trường phải ngồi nghe “MC sensei” giảng đạo. Thì cũng như thường lệ, mà nói đúng hơn là mỗi ngày luôn thì phải, Thảo ta đến lớp thì cũng hơn 6h45’ rồi

=> Đi trễ thường xuyên, bởi vậy cứ hay bị thầy chủ nhiệm khiển trách là tại sao nhà gần vậy mà cứ đi trễ hoài. Thầy nói mà không chịu nghĩ đến nguyên nhân sâu xa, đó là vì nhà gần trường nên mới hay đi trễ, mọi ng’ thử nghĩ sâu xa một chút xem có phải không. Nhưng mà thầy nói nhà Thảo gần ư? Gần đâu mà gần, từ nhà đến trường cũng cách cả 700m chứ có ít đâu hmm. Mà thôi, quay lại vấn đề chính, cũng chính vì cái tật hay đi trễ mà hôm nào chào cờ Thảo cũng phải giành giật ghế với bọn con trai, giành giật thầy da chóc vậy mới được đấy, thấy tội chưa. Nhưng mà.....hôm nay xui cho Thảo là cả lớp đã tập trung ra sân trường hết goài, trong lớp trống không, không 1 bóng ng’ và điều quan trọng..... không có bóng dáng của 1 cái ghế:

- HU HU HU mọi ng’ có sao lại bỏ tở thế này, sao không ai chừa ghế cho tở hết vậy T=T

Nói thật cho dù còn dư ghế thì chẳng ai dại mà đưa cho cô đâu, đơn giản vì ng’ ta ghét thôi. Giờ mọi ng’ đã ra sân hết thì làm sao mà giành giật ghế như mọi khi đây (ý nói là giật trong lớp chứ không giật ngoài sân trường), vì sao ư? Giành giật thầy da chóc vậy thì hiểu nó ở mức độ nào goài nhè :D, đánh đấm đồ máu chứ chẳng chơi :v, cái kiểu này vất vả giành ghế công khai giữa sân trường thì chẳng khác nào Thảo đem nộp mạng à. Mấy ông thầy bà cô bên Đoàn mà thấy thì mấy ông bà sẽ cho Thảo ngay 1 cái biên bản vì tội đánh bạn, mà 1 biên bản là một bất hạnh kiểm chứ chẳng đùa, hazzzz cái số nó nhỏ. Giờ ngồi trong lớp 1 mk, Thảo thấy hơi bồn chồn trong lòng, vì trong lớp 1 mk nhớ mọi ng’ có mặt đồ thì mọi ng’ sẽ vô tội vạ, mặc sức mà đồ cho cô, sau đó sẽ răn cho cô hai chữ “ăn cắp”, Thảo vốn đã quá hiểu bọn trong lớp như thế nào mà. Còn nếu giờ đi ra sân chào cờ thì ghế đầu mà ngồi, chẳng nhẽ đứng, nếu đứng thì chẳng khác nào mk bị khiển trách gì đó nên phải đứng trước toàn trường, còn nổi xấu hổ nào hơn nổi xấu hổ này. Phương án cuối cùng là đi ra ngoài, nhưng may mắn có lẽ không miễn cười với cô, vì quy định của trường trong giờ học (kể cả tiết chào cờ) mà học sinh đi lang vãng ngoài hành lang hoặc ăn uống dưới căn tin thì sẽ được mời lên phòng Đoàn, ngồi ghế nóng và miễn phí uống trà ấm, sau đó thì bạn sẽ được vinh dự mà kí vào biên bản vì tội cúp tiết. Đường nào cũng chết, không bị đồ thừa là ăn cắp, thì là cúp tiết (cúp chào cờ), hoặc đi trễ (trễ 1 tiết), thôi thì mặc kệ vậy, tới đâu tính tới đó. Thảo buông xuôi 2 tay, nằm dài lên bàn và úp mặt xuống. Đang miên man định chợp mắt ngủ thì bên tai nghe có giọng nói của ai đó, rất quen:

- Bà làm gì ở đây vậy, sao không xuống chào cờ

Thảo mặt mũi ngước mắt lên, ai đây? Tuấn hả?

- Oan gia ngõ hẹp, vào đây làm gì?, tôi cúp tiết này, xuống dưới lệ giùm đi, để tôi yên

Nói rồi cô lại tiếp tục gục mặt xuống bàn

- Nè, mới sáng sớm đừng gây hăng nha. Tôi vô để lấy cuốn tập ra học bài. Mà bà hồng có ghế phải hông, ra ngoài đi, tôi có chừa ghế cho bà đó

Sực tỉnh, Thảo bật dậy, lời nói của tên Tuấn có phải đùa, nghe như “sét đánh ngang tay”, lẽ nào hân tốt bụng như vậy. Cô hoài nghi, đêm chiều nhìn hân:

- Sao tự nhiên tốt đột xuất vậy, định bày trò à!

- Sao mặt bà quá, đi lệ

Không đợi Thảo phản ứng thì hân đã nắm tay cô te te mà lủi đi. Trong phút chót Thảo bỗng thấy tim mk đập mạnh.....và có chút ửng đỏ ở 2 gò má

- Ghế của bà nè Thảo – Hân nhe răng cười

Thảo nhận lấy cái ghế mà có phần xúc động trong lòng, nhưng cái phút giây xúc động ấy có được 3s thì thay vào đó là.....

“R Ắ C K” “R Ồ Ồ P”

Cảm động là đây sao? Ghế gãy là đây sao? Thay vào sự tức giận của Thảo là 1 tràng cười hả hê của tên Tuấn và 1 đám con trai cùng vài đứa con gái (khác lớp có, cùng lớp cũng có). Đó đâu phải là nụ cười bình thường khi thấy ai đó bị quê, mà những nụ cười ấy hàm chứa rất nh’ ân ý: cay độc, khinh miệt, ghét bỏ,....

Trong lúc chẳng biết phải làm sao, thì nhỏ Giang (ngồi cùng bàn với Thảo) chạy lại, nhìn thấy cái ghế gãy, nhìn thấy khuôn mặt của Thảo và những khuôn mặt cười “rạng rỡ” của bọn kia, nhỏ cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra:

- Tụi mày chơi gì kì vậy, đưa nó cái ghế gãy là sao

Nói rồi Giang vào đưa cho cô cái ghế:

- Của mày nè! Tưởng mày bữa nay nghĩ chứ, may là tao lấy luôn ghế cho mày đó, không là đứng mà chào cờ nhe you

Cầm lấy cái ghế lạnh lạng từ Giang, Thảo ngồi dậy đi lên phía trên hàng để ổn định chỗ ngồi. Cái té (do gẩy ghế) lúc này không đau lắm (Chỉ hơi ê mông tí xíu) nhưng nó cũng đủ làm Thảo nhớ lại cái lời tuyên bố hùng hồ của tên Tuấn hôm trước

“VẬY RA ĐÂY LÀ NHỮNG GÌ HẮN NÓI HÔM TRƯỚC SAO”

Thảo xiết chặt tay, cô tự trách mk quá ngu, tại sao lại tin vào kẻ thù của mk trong khi mấy hôm trước hắ đã cảnh báo về những trận chiến sẽ diễn ra trong tương lai. Ví dụ mới nhất là lúc này đây, tên Tuấn vờ tốt bụng đưa cho Thảo cái ghế, nhưng có ngờ khi vừa đặt mông xuống ngồi thì Thảo đã ngã xồng xoài xuống đất vì cái ghế mà cô ngồi là ghế gãy, hay nói đúng hơn là tên hắ ta đưa cho cô cái ghế gãy hòng khiến cô bị què trước mặt nh' ng'. Nếu lúc này không có nhò Giang thì không biết Thảo sẽ ra sao, đứng chào cờ như học sinh bị khiển trách trước toàn trường, hay bỏ vào lớp như khẳng định sự thất bại và yếu đuối đây

- Cảm ơn bà nghe Giang – Thảo nói nhò vào tai Giang

- Ở không có gì, lát xuống căn tin mua kẹo lên cho tao là OK

Giang cười làm cô cũng bật cười, nếu xét đi xét lại thì trong cái lớp toàn lũ rần rộc, toàn lũ sói dữ này thì chỉ có nhò Giang là tốt với Thảo. Cô thấy nhẹ lòng vì ít ra số mk còn may mắn

- Ê Thảo!

Một cái vỗ vai bất ngờ từ đằng sau làm Thảo giật mk, nhưng điều đáng để giật mk ở đây là cái giọng quen quen này, không cần hỏi Thảo cũng biết đó là tên oan gia. Lại gì nữa đây, muốn bày trò nữa sao? Không đáp, cũng không quay lại, Thảo lặng thinh bất động:

- Giận tui chiến hồi nãy hả? Xin lỗi bà nhe, hồi nãy tui hông biết cái ghế đó gãy, với lại.....thấy bà té....tui nhin cười hông được.....xin lỗi bà nh' nha!

- Tôi đâu có dám trách hotboy, mà phải cảm ơn vì được hotboy đưa cho tôi cái ghế, mà còn là cái ghế gãy nữa chứ, cảm ơn Anh Tuấn bạn nh' nh' nh' lắm luôn á

Thảo nghiêng răng ken két, nhấn mạnh từng câu từng chữ một, Tuấn thấy vậy làm huê mà cười tóa náng

- Thằng kia, ngồi xê lên cho tao ngồi gần bạn Thảo coi, xê lên lẹ mầy

Biết có chiến chẳng lành đây, tên này miệng phật tổ chứ bụng dao râm, ngồi gần cô là sẽ có chiến nên phải cẩn thận

Không đợi địch tấn công, Thảo chủ động ra tay trước, canh đúng vào lúc mọi ng' “tưởng nhớ các vị anh hùng đã không tiết máu xương hy sinh cho nền độc lập của tổ quốc, khước bật nện bắt đầu” vừa xong, Thảo rút ngay cái ghế của Tuấn ra làm hắ ê ẩm cả mông khi ngồi pịch xuống “cái ghế không khí”

- Huê, 1-1 đều nhà

Nhìn tên Tuấn nhăn nhó mặt, xuyết xoa cái mông yêu quý của mk mà Thảo cười muốn té ghế (lần 2). Giờ đây hắ què muốn độn thổ, còn nổi nhục nào hơn nhục này nhể

- Cho bạn biết cảm giác lúc nãy của tôi thế nào ha ha ha

Nhờ Thảo mà nguyên 1 đám học sinh gần đó cũng được 1 trận cười kè

- Móa, hài cái thằng té ghế thật

- Ở hài ghế thật

Nhò Giang ngồi trước cũng nói thêm vào:

- Cười ng' hồi nãy hồi nay ng' cười ka ka ka

Những nụ cười ha hả lúc này chợt tắt liệm khi thầy Huy Sơn (thầy này là ban chấp hành bên Đoàn trường) đi xuống chỗ Thảo đang ngồi

- Em làm gì mà rút ghế của bạn ra hả?

Khuôn mặt Thảo lúc này không hồng hào như nụ cười lúc nãy nữa, mà nó tái nhợt đi vì sợ hãi:

- Dạ....em chỉ giỡn thôi ạ!

- Giỡn gì mà giỡn kì vậy?!

Thầy hậm hực, nhìn cô dò xét hồi lâu:

- Huỳnh Thị Thu Thảo, lớp 9a2, có huy hiệu Đoàn nữa à! Là Đoàn viên mà không làm gương cho các bạn thanh niên, em đã ngồi hàng ghế đầu mà con giỡn hót trong giờ chào cờ thế này nữa à. Lên văn phòng Đoàn làm việc với tôi

Vậy là Thảo đành lủi thủi đi theo thầy, mặc cho bao con mắt nhìn cô một cách soi mói. Trong lúc cô đang sợ hãi vì không biết sát thủ Huy Sơn có cho mk ăn biên bản, hay cắt thi đua Đoàn không, thì vẫn có 1 ng' ngồi đó nhoe nhoẻn cười, hắt ta nhềch môi:

- Đáng đời lắm con ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kể Thích Đùa (Part 2)

Ngày hôm đó cô phải bỏ hết 2 tiết Hóa mà mk yêu thích. Thay vì ngồi học như mọi ng', cô lại phải ngồi ở phòng Đoàn nghe thầy Huy Sơn giảng đạo, nhưng cũng là vì lần đầu, với lại sự "năn nỉ nhiệt liệt" nên thầy tha cho lần này, không thôi là die goài, số em nó còn may =v=

Nghe thầy giảng đạo xong, Thảo bợ phờ bước ra khỏi phòng Đoàn "thoát chết trong gang tấc =v=". Thảo lão đảo xuống căn tin ăn miếng bánh uống miếng nước, sẵn mua kẹo cho nhỏ Giang như đã hứa, với lại cần phải rửa mặt cho tỉnh ra, đầu đầu thật. Nhưng mà.....bạn có biết Thảo đã nhìn thấy cái gì khi đi vào nhà vệ sinh không:

- Đó chẳng phải là tên Tuấn sao, còn nhỏ kia là Kim Cương lớp mk mà, 2 đứa nó làm gì mà ôm ôm ấp ấp ghê vậy trời. Đang quen nhau hả? mà không ôm thì sợ ng' ta không biết mk quen hà trời. Nhưng nghe đồn tên này đang quen con Thảo Trần mừ, đừng nói là em Tuấn bắt cả nh' tay nhé (2 trở lên là số nh'). Thôi kệ, chuyện của ng' ta. Thấy gớm

Nhưng cái điều thấy gớm đâu chỉ dừng lại ở đó, đi xa hơn là dù không tiếp cận trong phạm vi gần, nhưng từ chỗ cô đứng có thể thấy rõ được cảnh 2 ng' đó hôn nhau

- Trời đất, 2 đứa nó làm gì vậy trời Ò A Ó

Cái hôn thấm thiết của Anh Tuấn và Kim Cương làm mắt Thảo quay cuồng cuồng cả lên. Nụ hôn ngày càng sâu hơn khi Anh Tuấn nâng cằm Kim Cương lên và liên tục tấn công nhỏ bằng mấy cái sở soạn khắp ng' nhỏ:

- C...ái gì...đây...hôn nhau..... cứ như...là.....ăn.....nhau vậy....trời.....Rồi thêm.....cái...thằng biển...thái.....

Thảo tức tốc chạy khỏi nhà vệ sinh không 1 chút do dự, chứng kiến cái cảnh 2 ng' họ hôn nhau giống như cô phải chứng kiến 1 cái gì đó rất rất rất kinh khủng khiếp. Với Thảo thì trước giờ mấy chuyện như vậy rất nhạy cảm với cô, da gà da vịt gì nó nổi rần rần lên hết ng' cô goài. Ng' ta hôn chứ cô có hôn đâu mà met cô cũng đỏ như rất chính vậy nè

- Thằng biển thái, chẳng hoa....biển thái biển thái

Cô lảm bảm lảm bảm đến khi vào lớp. Đưa kẹo cho nhỏ Giang xong Thảo ngồi im như pho tượng, không có gì đâu, chỉ là để định thần lại sau những gì mk đã thấy

"PEEEGGG"

Tiếng keng vào lớp vang lên, ngồi gần tên Tuấn mà Thảo cứ thấy gai gai mk làm sao ấy. Cô liếc lên nhìn nhỏ Kim Cương, goài quay sang nhìn hấn, lại nhớ đến cái cảnh 2 đứa hôn nhau trong nhà vệ sinh làm cô muốn mửa ra giữa giờ học

- Làm gì mà nhìn tui hoài zậy bà, để ý tui hả :D

- Không...không... có gì O ~ O

- À, tui đó bà nha, mấy đứa ngu thường hay nói cái gì – Hấn cười gang mãnh

- Nói cái gì?

Thảo vừa dứt câu, hấn đã cười phá lên:

- Ha ha ha ha thì mấy đứa ngu thường nói cái câu mà bà vừa nói đó ha ha

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Thảo biết mk đã dính bẫy của tên Tuấn. Không phản ứng, cô tiếp tục ghi bài tích cực. Thấy lạ hấn ngạc nhiên nhìn cô:

- Sao bữa nay hiền vậy, sáng bị thầy Sơn tưng giờ tu luôn tui hả?

-.....

- Sao tui hỏi mà bà không trả lời, khi dễ tui đó hả?

Vẫn im lặng, tên Tuấn thấy chán nản nên không hỏi nữa. Mọi ng' thấy lạ là hôm nay nhóc nhà ta hiền ư, thì cũng do hấn mà ra đó, thì cái vụ hấn với nhỏ Kim Cương hôn nhau đó, ám ảnh rồi. Tối nay về ngủ coi chừng nhóc nằm mơ đó =>)). Cứ tưởng Thảo im lặng là Tuấn sẽ bỏ qua, hấn nào tốt như vậy. Hấn cũng cậm cụi ghi lăm, nhưng không phải là ghi bài, mà ghi giấy tào lao. Bạn biết cái trò dán giấy vào lưng chứ, tên Tuấn đang làm trò đó đấy. Đồ chữ cho thật đậm vào "Tui đang điên giai đoạn mãn tính, cảm đũa nào lại gần và nói chiến. Ngủ đại mà đũa mọt vào tui cần cho mặt mạng sèo mai mốt khỏi lấy vợ/chồng. Kí tên: Thảo điên đại (điên quá hóa đại) :v. Nhân cơ hội thấy gọi lên bảng làm bài tập, hấn không thương tiếc mà vớ thẳng vào lưng Thảo 1 cái đau điếng (sẵn tiện trả thù):

- Thầy gọi lên bảng kia, bài 5 câu d ấy

Thảo gật gù ở ở mấy cái goài khăn gối lên kính ứng thí ngay, bỏ quên cái đánh của hấn. Phi vụ trót lọt, miếng giấy có gắn sẵn keo 2 mặt đang nằm yên vị trên lưng của Thảo. Chưa đầy 2s khi cô lên bảng, cả lớp bắt đầu cười rần rần lên khi nhìn miếng giấy sau lưng cô, tâm hồn còn đang ở "9 tầng mây – Ngộ Trắc Lâm" nên Thảo không để ý tới tiếng cười của cả lớp. Nào có phải cả lớp cười đâu, cả thầy Chính (dạy môn Toán đấy) cũng cười sùi bọt mép trên kia kìa. Làm xong câu d cô lững thững bước về, cứ như ng' nổi tiếng ấy, Thảo bước đến đâu là mọi con mắt đều nhìn cô đến đó:

- Tụi này nó chơi ác ghê, nó dán giấy lên lưng mày nè Thảo

Nhỏ Giang tháo tờ giấy xuống đưa cho Thảo, cô cũng chỉ ừ ừ mấy cái rồi vờ tờ giấy nhét vô học bàn. Tiếp tục ghi bài... cứ như ng' mất hồn

Xem ra lần này tỉ số có vẻ nghiêng về Anh Tuấn ấy nhỉ. Chứng kiến cái cảnh hôn của Anh Tuấn và Kim Cương làm nhóc nhà mk sốc nặng nề, hôn vĩa lên mây hết rồi, điều đó đồng nghĩa với việc nhóc đã vô tình tạo lợi thế cho Anh Tuấn phản công và giành tỉ số => Thắng tuyệt đối

Trò vui đâu chỉ dừng lại ở đó, vẫn còn nh' màn kịch hay nằm phía sau những cái cười nhõn, những cái nhếch môi và những câu nói sắc lạnh của tên con trai mang vẻ đẹp hắc ám của ác quỷ nhưng lại được bọc lớp vỏ của một thiên thần trong sáng. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây?

Đón xem chương 6 của: Học Đường Vui Vẻ

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Trò Đùa Tai Hại

Một tuần – Là thời gian để Thảo trở lại bình thường, ý nói là ko bị ám ảnh nữa bởi vụ hôn say giấc, à là vụ hôn say đắm mà cô chứng kiến trong nhà vệ sinh. Tuần mới bắt đầu, Thảo cũng phải bắt đầu lấy lại tinh thần, chứ nếu cứ bơ phờ như tuần rồi là chết chắc, chết với tên Tuấn là cái chắc. Chứ chẳng phải hỏi tuần rồi đấy sao, tên Tuấn lợi dụng lúc cô nhóc khủng hoảng tâm trạng, hấn tấn công cô liên tục, nào là dán giấy vào lưng, nào là "thả câu móc họng", ôi trời, đủ thứ để hấn làm. Ở thì Thảo nhà mk là người "chung thủy" mà, nói là sẽ ổn với tuần mới goài, nhưng đâu đó trong não cô vẫn "tí tí" cái cảnh tượng Anh Tuấn và Kim Cương hôn nhau thắm thiết trong nhà vệ sinh, chỉ cần nghĩ như vậy thôi là đủ để khủng bố tinh thần cô. Đoạn nghĩ đến đó, cô vớ vớ 2 má mk để trấn tĩnh trở lại "Ko nghĩ, ko nghĩ nữa"

- Ô, gút mó ning! Hôm nay chuyện lạ nhĩ? Bạn Thảo đi sớm ghê, mới 6h30 đã vào đến lớp. Chắc tuyệt sẽ rơi vào mùa hè đây <>

Lần này like cho tên Tuấn, nói quá chuẩn, hôm nay Thảo đi sớm hơn bình thường rất là nhiều. À! phải rồi, hôm nay là thứ 2, mà thứ 2 là có tiết chào cờ => Vào sớm để giành ghế (chứ chẳng tốt lành gì ==), nói chớ biết đâu, đi sớm bữa nay chỉ vì cái ghế, ngày (thứ 3) mai ko chào cờ, cũng ko có chuyện gì để giành ghế => tiếp tục đi trễ như thường. Mà thôi, mong là nhóc nhà mk sẽ duy trì "tình trạng bất thường" như hôm nay (đi học đúng giờ) cho cái lớp 9a2 nó nhờ :D

- Bạn Thảo, sao hôm nay bạn đi sớm dạ Ô v Ô!?

Đáp trả câu hỏi của Anh Tuấn bằng sự im lặng, Thảo im lặng mà bước đến chỗ ngồi, tiện tay lấy luôn cái ghế, lát ra chào cờ khỏi mất công giành giật, mệt lăm!

Thấy Thảo bơ mk, tên Tuấn cũng thôi ko hỏi, ko đá động gì đến cô nữa, mà quay sang tám chuyện cùng tụi con trai. Nhưng đừng thấy vậy mà làm, ai có ngờ được giả tâm của con người hấn là như thế nào, mọi người muốn biết thì cứ chờ mà xem. Sẽ sớm có trò vui thôi!

.....

Cứ ngỡ là "bình thân yên phận" (bình yên thân phận) rồi, vì hôm nay đi học sớm sẽ ko bị ban cán sự phàn nàn, ko bị thầy chủ nhiệm trách mắng, và đặc

biệt ko phải giành ghế cực nhọc như mọi khi nữa. Nhưng có phải cuộc đời là mơ, mọi xuông sẽ cứ đến với con người ta mãi được. Đang nách cái ghế bên hông, lòng cô rục rở màu hồng, nhóc long nhong chạy xuống thêm bậc (ý là cầu thang) ____ Thì bỗng ____ Một phát gạt chân của ai đó khiến cả người cô đổ nhào xuống cầu thang. Đầu, mặt, bụng, gối và khuỷu chân của cô đập trực diện xuống từng nganh bậc thang rồi lảng cù đến cuối chân cầu. Mọi người gần đó (ý nói những người bạn học cùng lớp, đi cùng cô xuống để chào cò) gần như chết lặng, nhưng có được mấy giây, họ thay cái vẻ mặt hoảng sợ của mk bằng 1 nụ cười miễn cưỡng. Vì sao ư? Vì cái trò này thật vui, họ thầm cảm ơn người nào, hay thầm cảm ơn vận xui của Thảo đã làm cho cô có 1 cái ngã thật đau với bản thân mk, và 1 cái ngã thật vui với họ. Nếu bạn có nghe câu nói “sống chết mặc bây” mà ko hiểu nghĩa của nó là gì, thì xin hãy nhìn vào đây. Sự việc xảy ra với Thảo là lời giải thích cho câu nói đó. Dù Thảo ngã như vậy, dù Thảo ko đứng dậy nổi như vậy, mà mọi người xem như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, họ bước qua cô 1 cách vô tình vậy. Bước chân rời khỏi, họ mang theo 1 nụ cười khinh miệt và đầy miễn cưỡng. Nhưng, đâu phải ai cũng bước qua cô như thế, vẫn còn có ai đó dừng lại và ngồi xuống xem cô có sao ko. Liệu đó có phải là hoàng tử, vì người ngồi cạnh cô hiện giờ là 1 người con trai mang nét đẹp của 1 vị thiên sứ, mái tóc hơi nâu, đôi mắt đen láy, sống mũi thẳng tắp, đôi môi hồng nhẹ, tất cả tạo nên 1 khuôn mặt hoàn mĩ, hoàn mĩ đến từng chi tiết. Giọng nói ấm áp phát ra từ miệng người con trai thiên sứ ấy thật dịu dàng và trong sáng làm sao:

- Bạn Thảo, bạn có sao ko? Có đau ko? Có cần tui đưa lên phòng y tế ko?

Vậy bạn có biết vị hoàng tử đang ngồi cạnh Thảo là ai ko? Đó _chính_ là _Anh_ Tuấn. Đừng nghĩ hấn quan tâm vậy mà nghĩ hấn là người tốt, chỉ là giả vờ thôi. Lúc này đây, dù rất đau, dù rất muốn khóc nhưng cô vẫn cố cười:

- Tôi ko sao đâu bạn Anh Tuấn. Cảm ơn bạn đã hỏi thăm tôi, và cũng cảm ơn bạn đã cố tình gạt chân để tôi ngã lăn quay xuống đây như thế này. Cảm ơn bạn, thật lòng cảm ơn rất nhiều đó hì hì

Câu nói của cô chậm tới tìm đến của Anh Tuấn khiến hấn giật mk, nhưng dù có giật mk thì hấn vẫn ko để bạn biết đâu, hấn vẫn cố tỏ ra bình thường đáp lời Thảo 1 cách nhẹ nhàng:

- Ồ, tui xin lỗi, tui ko cố ý, tại hồi nãy đi mà tui kia giỡn hớt nên mới.

Đến lúc này đây, muốn cười cũng ko cười nổi rồi, Thảo cuối gằm mặt

- Tui xin lỗi nha!

-

- Hay để tui đưa bà lên phòng y tế nha!

-

- Bà sao vậy?

Đến lần thứ 3 Thảo mới bắt đầu trả lời, 2 chữ đầu tiên toát ra từ miệng cô sao nghe lạnh lùng thế này:

- Giả tạo

- Gì...gì mà giả tạo chứ? Tôi thật lòng muốn.... giúp mà....! - Anh Tuấn lắp bắp

- Tôi ko cần sự thương hại của ai hết, đặc biệt hơn đó lại là kẻ thù của mk

Lúc này đây, Thảo ko kiềm được nữa rồi! cô phải khóc thôi vì chân cô đau quá, rất đau! Bộ đồ trắng tinh tươm của cô giờ dính đầy vết bẩn, môi cô chảy máu rồi kia, chân tay và cả mặt nữa, trầy xước hết cả lên. Tất cả là tại tên Tuấn hết, vì hấn mà mọi người bước qua cô rồi âm thầm để lại 1 lời nhạo bán, vì hấn mà bộ đồng phục của cô ko còn tinh khôi nữa, và vì hấn mà người ngắm cô đầy thương tích như thế này. Tại sao chứ? Đúng là bình thường cô chẳng ưa hấn, luôn tìm đủ trò để làm hấn bị quê trước mọi người, làm hấn tức giận cáo gắt. Nhưng. Cô chưa bao giờ làm hấn đau, chưa 1 lần nào và cũng ko bao giờ có ác ý như vậy. Thế tại sao hấn lại làm cô thành ra như thế này. Trong tuần rồi, tâm trí cô đã rất rối vì cô vẫn ko sao quên được cảnh tượng Anh Tuấn và Kim Cương hôn nhau hôm đó. Thậm chí cô đã ko làm gì được trong tuần vừa rồi, từ công việc nhà cho đến việc học hành. Cô cũng có ý định là mình sẽ hoà bình với tên Tuấn, cô ko thể gây gổ với hấn mãi được, vì có 1 điều mà cô chắc chắn là nếu chiến tranh với hấn thì nhất định mk sẽ thua. Bởi mỗi lần thấy tên Tuấn là Thảo lại nhớ ngay đến nụ hôn của “2 người họ” (Anh Tuấn và Kim Cương). Chỉ cần như thế thôi là tình thần cô đã tuột dốc 1 cách nặng nề. Và đâu đó trong lòng cô còn có 1 lí do nữa, lí do để cô “cần” hoà bình với Anh Tuấn nữa là vì.....cô cảm thấy sợ hấn....cũng ko biết tại sao cô lại sợ hấn nữa.....chỉ biết đó là 1 sự ám ảnh....và linh cảm của cô ko tốt về con người này

Chỉ là một nụ hôn của 2 con người thôi mà sao Thảo lại làm (quá) nghiêm trọng vấn đề như vậy, chính bản thân cô cũng ko hiểu tại sao mk lại thái quá như vậy. Chung quy lại thì đó cũng là chuyện của người ta thôi mà. Hừ OAO~~~ Chẳng lẽ Thảo thích Anh Tuấn hả ta **Crack~~~Crack** (hoá đá). Đùa tí! Làm sao có chiến đó được. Nói như vậy mà mọi người chớ có hiểu nhầm nha, hiểu nhầm là chết đó

Đón xem: “Học Đường vui vẻ - Chương 7: Khắc phụ khó khăn”

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Khắc Phục Khó Khăn

Thứ 3 là ngày có tiết học trái buổi. Thảo ngán ngẩm, cô nằm dài lên bàn than vãn với nhỏ Giang:

- Chiều học thế dục nữa trời ơi! Ngán quá mầy ơi, chiều chắc trốn học quá TvT

- Ừ tao cũng ngán quá! Chắc chiều già bệnh rồi điện thầy xin nghỉ quá!

Nhỏ Giang vừa dứt câu, Thảo mk bật dậy với 2 con mắt sáng rỡ:

- Ý hay! Chiều điện thầy cho có cái phép, chiều nghỉ có phép là khỏi lo há há há <>

- Nói đùa đó, chứ chiều này thi chạy bền, ko nghỉ được đâu!

Thảo khoanh tay cười:

- Lo gì, mốt qua lớp khác thi ké, ới zời, mầy hồi đó!

- Mầy hay quá ha! Mầy quên tuần rồi thầy đi công tác => nghỉ thế dục => ko thi chạy bền. Lớp người ta thi hồi năm nào nào roài, giờ lớp mk là lớp cuối cùng đó

Thôi rồi, tránh vô dưa gắp vô dưa. Thiệt ra Thảo nhà mk ko phải lười đi học đâu, mà lí do nằm ở cái chân. Vết thương hôm qua giờ nó đã thâm tím và sưng tấy lên. Đi cà nhắc mà chân cô còn đau nữa huống chi là chạy. Rủi thay lớp cô là lớp thi cuối cùng, có muốn nghỉ thì nghỉ cũng chẳng được. Trường hợp ko kháng cự, bất kháng kháng, đành liều thôi

Chiều hôm đó, cô nhóc đi cực kì trễ luôn. Người ta chạy bền gần hết rồi cô mới vào. Cuối cuối xin lỗi thầy mấy câu vì đi trễ với lí do ngủ quên. Thầy Lam đầu phải là người dễ tính, ông cũng 1 màn giảng đạo, bla bla này nọ rồi ông mới bảo “Vào đi! Lần sau mà đi trễ thì nghỉ ở nhà luôn đi”. Rán bị chữi vài câu vì sự nghiệp chạy bền thì có sao đâu. Thật ra chiều nay nhóc mk ko có ngủ quên, mà là cố tình đi trễ. Trong lúc top trên danh sách (ý nói mấy đứa tên chữ A, B, C, D,...nằm ở đầu danh sách í) bắt đầu thi chạy, thì cô ở nhà cũng đang chuẩn bị “đồ nghề”chứ có thành thạo đâu mà ngủ

- Nguyễn Văn Quyên, Đoàn Thị Lệ Quyên, Nguyễn Kim Quyên, Trần Yến Thanh, Nguyễn Anh Tuấn

Tiếng thầy lãnh lót cát lên, 5 đứa kẻ tiếp chuẩn bị ra chạy bền

“Tới chữ T rồi”. Đoạn nghỉ vậy, Thảo cũng bắt đầu “chuẩn bị”, vì đến tên Anh Tuấn rồi, thì tiếp theo là tên Thu Thảo và những đứa cuối cùng (những đứa nằm cuối danh sách). Bạn có tò mò muốn biết nhóc nhà mk đã chuẩn bị gì để đối phó với đường chạy từ thần ko. Là 1 túi nước đá và 1 mảnh vải băng. Thảo bắt đầu làm lạnh vùng bị thương (ở chân) bằng nước đá xây nhuyễn đã chuẩn bị từ trước. Khi chân đã tê và mất cảm giác, cô tiếp tục rải nước đá ra miếng vải đã trải sẵn trên băng ghế, rồi đến khi nước đã đều trên mảnh vải băng thì cô ụp nhanh nó vào vùng vết thương (đã làm tê) rồi cột thật chặt lại.

* Chú thích: Đây là 1 phương pháp hiệu quả mỗi khi bạn muốn giảm đau. Nếu bạn có xem bóng đá thì bạn hay thấy, khi cầu thủ bị đau và đưa ra khỏi sân, thì người ta lấy 1 túi đá chườm lên vùng bị đau. Sở dĩ người ta làm như vậy là để giảm đau cho cầu thủ để họ có thể ra sân đá tiếp. Một ví dụ đơn giản là khi bạn bị ong đánh (rất là đau đấy T~T) thì hãy chườm đá lên vùng bị ong đánh. Nếu bị đánh ở bàn tay hay bàn chân thì hãy nhúng nó vào nước đá (nước bỏ đá vào). Lưu ý là phải nước thật lạnh nhé, nước càng lạnh thì làm tê càng nhanh và hết đau càng nhanh. Thêm 1 điểm lưu ý nữa là dùng đá xây nhuyễn đối với vùng vết thương, còn đá cục với vết thương 1 chỗ (như bị ong đánh)

Thế là xong, vì nước đá đã làm lạnh vết thương (tê) nên giờ chân cô ko còn cảm giác nữa, ko đau cũng ko nhức nữa. Mọi người gần đó, ai cũng tưởng cô điên chảnh vì tự nhiên rưới nước đá lên vải băng rồi cột vào chân. Chỉ có những người ko hiểu biết (chuyên) nên mới nghĩ vậy thôi, nhưng cô cũng mặc kệ họ, miễn sao hoàn thành bài thi của mk là được rồi! Ai nghĩ gì thì nghĩ, cô ko quan tâm

- Ha! Nghĩ ra được trò này nữa à! Cũng khá lắm!

Đầu đó ở lang can, nơi dành cho những học sinh đã thi chạy xong ngồi nghỉ mệt, có 1 kẻ đang cười khẩy, hân thầm mừng cho cô nhóc nghĩ ra được cái trò làm tê chân này để hoàn thành bài thi chạy bền. Có thật là hân mừng cho cô ko? Có hân mới biết. Còn cô nhóc Thu Thảo tuy đã qua được bài thi.....nhưng ko có nghĩa là cô hoàn toàn “an toàn” trong quá trình chạy. Vì chân cô đã rất đau, đã rất muốn gẫy làm đôi khi vòng cuối cùng của đường chạy, mảnh vải bị tuột khỏi chân, làm nước đá cũng tuột theo, và tệ hơn nữa là mảnh vải vô tình làm cô vấp ngã thêm 1 lần nữa. Kết quả là chân cô.....đã thấm hại nay lại thấm hại hơn. Thầy giáo cũng vì vậy mà thông cảm nên cho cô qua bài thi lần này. Bởi vậy mà người ta hay nói “trong cái rủi nó có cái may”

Vài ngày sau đó Thảo đã đi lại “hoi” bình thường nên trong lòng cũng thấy mừng mừng. Giờ ra chơi Thảo lật bật lấy tờ giấy với cây viết ra để lên phòng Đoàn làm cái gì đó (chắc là ghi chép). Thay vì xuống căn tin như mọi ngày, thì Anh Tuấn cũng “lật bật” móc từ cặp ra cái điện thoại bóng loáng. Trông cái điện thoại cảm ứng của hân cũng đẹp đó, màu trắng, cạnh vuông, lại mỏng nữa, đúng là mẫu điện thoại mà cô thích:

- Mới mua điện thoại nè! Đẹp ko? - Hân toa toét cười, có vẻ tự hào về cái điện thoại lắm nhỡ

- Ồ đẹp! Đúng là mẫu mk thích

Buộc miệng, Thảo lơ nói ra suy nghĩ của mk, cô giật mk quay ngoắc

- Hờ! bà thích hả - Anh Tuấn tròn mắt nhìn

- Sử dụng điện thoại trong trường là bị cấm, tôi lên phòng Đoàn mét cho thầy tịch thu điện thoại của bạn Anh Tuấn chơi! Điện thoại mới mà, bị tịch thu chắc vui lắm nhè!?

- Cháp bà mét luôn đó – Tên Tuấn nói khiêu khích

Thảo nào có để ý hân nói gì, cô đã mất dạng từ hồi nào goài. Thảo rời khỏi lớp được vài phút thì Anh Tuấn bị thầy Huy Sơn vào tận lớp tịch thu điện thoại.

Và mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào đây? Có phải là cô nhóc Thu Thảo đã làm chuyện này ko? Cô muốn trả thù vì lần trước Anh Tuấn gạt chân cô ngã, khiến cô suýt ko qua khỏi bài thi chạy bền, có phải chăng là chuyện này?. Và Anh Tuấn sẽ phản ứng như thế nào đây, có phải nhìn Thảo với con mắt khác, con mắt của sự cay độc và đầy thù hận. Tất cả sẽ được biết trong chương 8 của “Học Đường vui vẻ”

Đón xem “Học đường vui vẻ - Chương 8 : Lời nói vô tình trở thành sự thật”

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ ^^

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Lời Nói Vô Tình Thành Sự Thật

Vài lời từ tác giả trước khi vào đọc truyện nha mọi ng` : Ko để mọi ng` chờ truyện của mk lâu (ko biết có ai chờ ko ==") thì mk xin thông báo cái lịch đăng truyện ngắt tắc và đơn giản thôi, ko mất nh` thời gian đọc truyện của mấy bạn đâu <"D. Truyện mk sẽ đăng vào thứ 2 và thứ 5, mỗi lần đăng 2 chap. Vì còn nh` việc bận nên tạm chỉ nhiều đó thôi.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mk trong suốt thời gian qua ^^=

Và một lần nữa hết sức xin lỗi mọi ng`, vì mk đăng thiếu chương 8. Gomenasai, gomenasai. Yoroshiku onegaishimatsu

Cái cảm ứng (mới mua) của Anh Tuấn giờ đang yên vị trên phòng Đoàn, cùng tờ biên bản. Nào có phải chuyện đùa đúng ko nào, 20' ra chơi thì đáng ra phải được chơi, chứ chẳng phải khổ sở như Anh Tuấn thế này, ngồi ghế nóng, uống trà ấm mà nghe thầy Huy Sơn giảng đạo. Nói nghe dễ dàng và vui vẻ thế thôi, nhưng thật ra chẳng vui tạo nào. Quy định của trường là sẽ biên bản đối với trường hợp học sinh sử dụng điện thoại trong trường học (nếu như phát hiện), mà biên bản vì tội sử dụng điện thoại thì tương đương với hạnh kiểm trung bình, ko dung dị hay tha thứ dù là lần đầu hay lần cuối. Vậy là xong đời Anh Tuấn, học kì này hạnh kiểm của hân cao nhất chỉ là mức trung bình thôi. Trước giờ đi học, dù cho có quậy cỡ nào, nhưng hân cũng chưa bao giờ có hạnh kiểm gì ngoài loại tốt, bởi lẽ hân học giỏi, được thầy cô (tương đối) yêu thương, có mối quan hệ tốt với bạn bè, ít làm mất lòng ai, và đặc biệt được rất nhiều nữ sinh mến mộ. Thế đấy! mà giờ hân thế đấy! Nguyễn Anh Tuấn của bây giờ thế đấy. Lớp 9 - năm cuối cấp II lại phải chịu hạnh kiểm trung bình, vì tội sử dụng điện thoại trong trường học. Đây có lẽ là nỗi đau, à ko, nói đúng hơn là nhục, thật nhục nhẽ quá vì như hân mà phải đánh đồng với bọn hạnh kiểm trung bình sao. Ha! Hân tự cười cho bản thân mk ngốc. Đúng! Nhỏ Thảo nói đúng, thật là ngu ngốc khi đi tin kẻ thù của mk mà. Rõ ràng là nhỏ nói sẽ mách với phòng Đoàn là hân sử dụng điện thoại, sao hân lại ko tin mà cứ ngỡ nhỏ nói đùa chứ “Ngốc! mk ngốc thật mà”. Khoẻ miệng hân cong lên, nụ cười nửa miệng ấy sao cay độc đến thế. Rồi hân sẽ làm gì sau sự việc vừa rồi đây, sẽ trả thù chứ! Ai mà biết chứ, mà có thì chỉ có hân mới biết thôi.

Giờ học tiết 3 hôm đó, Thảo ko hiểu vì sao tên Tuấn lại im lìm, ko hề nói gì, thậm chí là ko phát biểu, ngay cả môn Toán và Tiếng Anh hân yêu thích cũng ko hề nói lấy 1 câu. Thấy cô có gọi trả lời hay lên bảng thì hân chỉ bảo đơn giản “Thưa cô/thầy em ko biết làm”. Rồi hân lại ngồi xuống với khuôn mặt tẻ nhạt. Nhìn cách hân tỏ ra vô tình vậy đúng là có hơi khác thường, cũng ko biết chuyện gì đã xảy ra với hân, vì đến giờ này, Thảo vẫn còn chưa biết hân đã bị thầy Huy Sơn tịch thu điện thoại, rồi ban cho 1 cái biên bản với mức hạnh kiểm trung bình cuối học kì này. Thấy hân lạnh lùng, Thảo cũng chẳng dám hó hé, bởi khuôn mặt băng lãnh ấy toát ra 1 mùi sát khí làm người ta còn chẳng dám nhìn nữa huống chi lại gần.

3 tiết trôi qua như cực hình vậy, Thảo mừng rỡ thở phào khi tiếng keng kết thúc tiết 5 vang lên. “Ngồi nữa ko khéo mk đóng băng mất =v=~~”. Sau khi đứng lên chào giáo viên xong, tụi trong lớp ủa ra ngoài như bầy ong vỡ tổ, nhưng đâu đó trong bầy ong ấy, thằng Nghĩa lớp trưởng ló mặt ra và bỏ lại cho cô 1 câu trước khi ra về:

- Thảo ở lại giữ đồ, tuần rồi ko trực thì tuần này giữ đồ (đồ trực nhật) bù. Ko giữ, mất thì bà đền đó! Tui về trước à!

Vẫn chưa kịp cho cô chẳng trời gì thì tên Nghĩa đã mất hút ngoài đầu roài —”. Vậy là đành thế, giữ đồ thôi. Trong khi lớp đã về hết, chỉ còn cô ở lại để giữ đồ, nhưng cô ko 1 mk đâu, mà còn 1 người nữa, đó là Anh Tuấn. Hắn cũng đang thu dọn tập sách khi vừa chép nốt bài cuối cùng trên bảng. Lớp học trống ko, chỉ còn lại 2 người. Dù chẳng có gì nhưng sao Thảo vẫn cảm thấy lo, thấy sợ thế này. Biết vậy nên cô nhanh chóng xuống góc lớp, thu dọn đồ cho lẹ rồi còn về, chứ ở trong lớp thế này nguy hiểm quá (mặc dù chẳng có gì đáng nguy hiểm. Ngoài hắn) Linh cảm của cô có lẽ đúng. Khi đã cầm đủ “đồ nghề” (chổi, đồ hót rác, sọt rác) thì cô 1 phen giật mk khi tên Anh Tuấn đã đứng sau lưng mk từ lúc nào. Hoảng quá nên đồ đạc (chổi, đồ hót rác, sọt rác) gì cũng rơi khỏi tay cô hết rồi. Chưa kịp nhắc lên thì Anh Tuấn đã cất tiếng:

- Sao bà lại làm vậy!

- Tôi...tôi làm gì – Giọng Thảo run run

Dù chẳng có gì cần phải và để cô run giọng như thế, nhưng ko hiểu sao, cô lại sợ tên Tuấn lúc này quá đi mất, cứ như thể cô đã làm điều gì có lỗi với hắn vậy

- Con nai vàng ngơ ngát, rồi giẫm nát lòng tự trọng của tôi à!

Anh Tuấn rằng giọng, mỗi chữ phát ra từ miệng hắn sao nghe sát lạnh như thế này, nó sát đến mức có thể làm người đối diện dớt cả mặt, và nói lạnh đến mức buốt cả vào tim:

- Nói gì chứ...tôi ko hiểu!

- Ko hiểu hay là cố tình ko hiểu!

Vừa nói mà hắn từng bước tiến lại gần, khiến cô sợ hãi mà cũng từng bước lùi về sau:

- Bà nói đúng. Thật ngốc nghếch khi đi tin kẻ thù của mk. Cứ ngỡ là lời nói đùa, nhưng ko ngờ người ta đi mách với phòng Đoàn thật. Ừ thì cũng phải thôi, lần trước tôi làm người ta ngã cầu thang, suýt ko thì chạy bền được, nên người ta trả thù tôi bằng cách đó, cho tôi hạnh kiểm trung bình học kì này vì tội sử dụng điện thoại đây mà!

Hắn nhoẻ cười, cười khinh bỉ hay là cười ác ý:

- Vì người ta ích kỉ, người ta nhỏ mọn, còn thù tôi chuyện lần trước nhì!

Cái giọng nói ấy sao nghe giễu cợt thế. Vậy ra lí do hôm nay hắn im lặng, hắn lạnh lùng là vì hắn bị bắt điện thoại sao, Và đó – Thu Thảo đã hiểu ra mọi chuyện:

- Tôi ko thù dai như thế. yện bạn bị bắt điện thoại ko liên quan đến tôi, tôi ko có đi mách- Ô hô! Ko mách à, vậy ra chơi ai là người trên phòng Đoàn vậy nhì, ai là người đã nói “điện thoại mới bị bắt chắc vui lắm nhì”. Logic quá đấy!

- Tôi đã nói là tôi ko có! Lên phòng Đoàn là chỉ để ghi chép 1 số thứ thôi!

Hết đường lùi vì đây là góc lớp, tường cùng rồi, Thảo dừng lại, tên Tuấn cũng dừng lại. Đột nhiên, hắn kê sát mặt vào mặt cô cùng 1 nụ cười đầy ma mị:

- Ghi chép 1 số thứ cơ đấy. Tôi ko phải trẻ con!

Anh Tuấn áp gần mặt hơn nữa. Cái cảnh tượng này làm Thảo nhớ ngay đến cảnh tượng hôn nhau của hắn và nhỏ Kim Cương trong nhà vệ sinh hôm đó, nó rất giống với tình trạng của cô hiện giờ. Anh Tuấn cũng kê sát mặt, rồi dùng ánh mắt mê hoặc kia làm đối phương chìm trong mê sảng, sau đó nhẹ nhàng mà đặt môi lên bờ môi mềm mại kia. Tiếp tục hôn, hắn lại hôn thật sâu, thật sâu hơn nữa. Đối phương lúc này có thể nói là bất động trước nụ hôn quá ngọt ngào, quá say đắm của hắn, như con mèo đã bị ngấm thuốc tê mà mặc cho thợ săn xé thịt. Bất giác, Thảo đưa tay lên che miệng lại, cô sợ, sợ hắn sẽ làm điều tương tự với cô. Cô nhắm tịt mắt sợ hãi mà nói:

- Tôi...tôi...ko phải nhỏ...Kim...Cương... tránh...xa tôi ra...!

Một giây để tên Tuấn hiểu ra Thảo đang nói gì, rồi hắn cũng biết được, chuyện gì đang xảy ra trong đầu cô nhóc

- Hoá ra bà thấy chuyện tôi và Kim Cương à!

Đột nhiên, hắn nắm chặt tay cô, giằng thật mạnh và kim chặt vào tường:

- Vậy bà có muốn thử ko, cảm giác hôn là như thế nào! Thú vị lắm đấy!

- Buông...buông...tôi ra.....bỏ ra!

Người ta hay nói, “cái miệng hại cái thân”, khi bạn nói điều gì đó, thì hãy suy nghĩ thật kĩ trước khi nói. Dù chỉ là nói đùa nhưng có khi câu nói đấy vô tình trở thành sự thật. Vì cơ đó, mà Thảo đã gây ra rắc rối với Anh Tuấn, khi hắn nghĩ cô là người đã hại hắn bị bắt điện thoại thế này. Câu nói ấy tưởng chừng như vô hại, nhưng có ai lường được hậu quả phía sau đó đâu. Và lại 1 lần nữa, cái miệng phản bội lại Thảo khi cô vô tình nhớ lại chuyện của Anh

Tuấn và Kim Cương hôn nhau trong nhà vệ sinh, điều đó làm cô thực sự khủng hoảng và thốt ra thành lời. Cũng nhờ thế mà Anh Tuấn biết Thảo đã thấy mk hôn Kim Cương, và có lẽ hẳn cũng sẽ hôn cô tương tự như thế chứ.

Vậy mời mọi người đọc tiếp chương 9 của Học Đường Vui vẻ nhá ^^

Đón xem: “Chương 9: Nụ hôn đầu”

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Nụ Hôn Đầu

Dù cô giần giãn cách mấy, nhưng với sức cô thì làm sao bì được sức của 1 đứa con trai đang trong giai đoạn phát triển:

- Bỏ ...ra.....CÓ A-

Chữ “a” của cô chưa kịp phát ra thành lời thì Anh Tuấn đã áp môi của hắn lên môi cô. Hôn thật mạnh, để áp chế hoạt động của miệng cô. Lúc này đây, tay cô ko ngừng cực ngoáy, nhưng càng cử động thì tay hắn càng siết chặt hơn, và càng hôn sâu hơn. Hôn càng sâu thì nụ hôn ấy lại càng mạnh bạo, nó mạnh đến mức là Thảo ko thở được, và nước bọt của cô trào xuống cảm “Mk.....ko thở nổi...nữa.....khó.....kh.....”. Ko phải là thở ko được, mà vì Thảo ko biết cách thở, đơn giản vì cô chưa hôn bao giờ. Nụ hôn càng sâu hơn thì nước bọt của cô chảy ra càng nhiều hơn, vậy mà tên Tuấn vẫn tiếp tục hôn mạnh. Đã đến mức ko chịu nổi nữa, đầu óc cô lúc này bắt đầu mơ màng.....tay cũng thôi ko cựa ngoáy, miệng cũng buông xuôi mặt cho tên Tuấn có hôn cỡ nào. Toàn thân cô mềm nhũn và ngã đổ vào người tên Tuấn:

- Đúng là con ngốc! Ngay cả cách hôn cũng ko biết làm sao để thở!

Và cuối cùng Anh Tuấn cũng buông cô nhóc ra, hắn tự mk dọn đồ trực giúp cô rồi để cô ngồi lại góc lớp rồi đứng dung ra về 1 cách bình thản.

Đang trong cơn mơ màng, từ đâu đó bên ngoài, cô nhận thức được ai đó đang gọi mk:

- Chị ơi chị!

Thảo nheo mắt và cựa mk

- Chị có sao ko, sao chị lại ở đây vậy!

Hình như là 1 đứa con gái, con nhóc đang nheo mắt nhìn Thảo 1 cách lo lắng. Khi đã nhận thức được mọi vật xung quanh, Thảo đỡ dần đáp lời con nhóc:

- Ko có gì đâu! Mà mấy giờ rồi!

- 12h – Con nhóc đáp – Mà thật chị ko sao chứ!

- Cảm ơn, chị ko sao!

Nói rồi cô lật bật thu dọn đồ đạc lần thần bước ra về. Con nhóc kia cũng đứng đó nhìn theo đến khi bóng Thảo đã khuất ngoài cổng trường. Trong cái nhìn của con nhóc ấy có muôn vàn câu hỏi về người con gái này rằng: tại sao lại ngồi ở góc lớp? Lại là bạn của anh trai nó, có liên quan gì ko?

Và buổi tối hôm đó, Thảo đi ngủ thật sớm và ko quên đánh răng thật kĩ, thật kĩ (quá mức) trước khi đi ngủ. Pama cô bảo ngủ gì như gà, chưa com nước gì hết mà mới 7h đã chui vào phòng ngủ. Cô cũng mặc kệ, thôi ko biện minh gì hết, cứ lẳng lặng bước phòng vào để đánh 1 giấc. Trán cô lúc này nóng quá, đầu thì như búa bổ, lẫn quần trong náo cô lúc này toàn hình ảnh của Anh Tuấn và những nụ hôn góm gét của hắn. Có lẽ cô ốm mất rồi. Trở mk cũng thấy hần, nhắm mắt cũng thấy hần, hình ảnh của hắn sao cứ ám ảnh thế này “Đau đầu quá”.

Cũng trong đêm ấy, con nhóc lúc sáng ở lớp, nó đang lật bật chạy lên phòng anh mk khi vừa tắm xong:

- Anh hai, anh hai! – Giọng nó hót ha hót hời

- Gì! Ôn ào quá! – Anh Tuấn nhăn nhó mặt mày

- Hồi trưa đi học á! Em vào sớm để trực lớp thì thấy có 1 chị, chắc là bạn anh, bị ngất dưới góc lớp á!

- Rồi sao – Anh Tuấn điềm điềm hỏi

Con nhóc cũng từ tốn nói:

- Chị ấy bị gì mà xỉu vậy anh!

- Ai mà biết, sao mày ko đi hỏi nhỏ đó mà hỏi tao, tao có biết!

Nhận được câu trả lời ko khỏi có nhiều thắc mắc ấy, con bé tròn mắt nhìn anh nó lại hỏi tiếp:

- Hmm! Là bạn anh mà, sao anh ko biết!

- Đã nói ko biết là ko biết! Nhỏ ở lại giữ đồ, còn tao về trước, ai biết sao mà nhỏ xỉu. Mà có phải chuyện của mày đâu, hỏi chi nhiều, lảm chuyện!

Anh Tuấn quát con nhóc bằng giọng cáo gắt, nhìn cái nhúm mày ấy là đủ biết hấn đang bực bội khi con em cứ lải nhải về chuyện của nhỏ Thảo

- Nhưng mà –

Chưa đợi cho con nhỏ nói hết, câu Anh Tuấn đã đá nó ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại. Tiếng đóng cửa rầm của hấn làm ba mẹ dưới nhà giật cả mk, họ cũng ngạc nhiên khi thấy nhỏ em (của hấn), đang nhăn nhó mặt mày khi vừa bước ra từ phòng hấn:

- Sao vậy Phương Anh. Con làm gì mà nhăn nhó mặt mày vậy!

Con bé phụng phịu trả lời:

- Hỏi anh hai ấy! Con có nói gì đâu mà ùng ùng nổi giận rồi đuổi con ra khỏi phòng

Như hiểu được lòng con gái, bà mẹ cười hiền từ rồi vuốt ve tóc nó:

-Rồi rồi! lát để mẹ lên mắng nó!

**Chú thích: Phương Anh là em gái của Anh Tuấn, con bé học cùng phòng nhưng khác buổi, khác khối với Anh Tuấn.*

Anh Phương học lớp 6, 12 tuổi, học cùng phòng với Anh Tuấn (Nhưng hấn học buổi sáng, còn con bé học buổi chiều, cả 2 anh em đều là học sinh mới chuyển trường hồi vài tuần trước). Đó là lí do của câu chuyện mà Phương Anh hỏi Anh Tuấn phía trên

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?!

Cũng gần 1 tháng mk đăng truyện "Học Đường Vui Vẻ" rồi nhĩ ^^ . Rất cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mk. Sẵn đây mk cũng đôi lời đính chính lại truyện là có một vài sự thay đổi. Bắt đầu từ chương sau (Chương 11) mk sẽ đổi tựa truyện lại thành "Con nhóc ngốc nghếch, có biết tôi thực sự rất thích em không?!" . vì mk có 2 lí do

Thứ nhất: 2 chương đầu của truyện này là mk viết hồi năm lớp 9 (viết trên Zing blog), nhân vật tên Thảo đó chính là mk. Nhưng thời còn trẻ trâu viết chơi vậy thôi, câu chuyện giống như nhật kí online của mk tại học đường vậy đó => Mk đặt tựa truyện là "Học Đường Vui Vẻ". Một hôm nổi hứng, đăng thử lên santruyen.com. Nhưng ko ngờ được ủng hộ, vậy là mk bắt đầu viết tiếp, dù hiện tại mk đang học 11 => Từ chương 3 trở đi hoàn toàn là hư cấu

Thứ 2: Cũng vì hư cấu nên nhân vật mk sẽ đổi lại cái họ, chứ nghe nồn một tên của mk thấy nó kì kì :D. Với lại từ những chap sau thì cái tựa "Học Đường Vui Vẻ" ko còn phù hợp nữa, nên mk quyết định đổi lại tựa truyện

Mong rằng mọi ng` vẫn sẽ tiếp tục truyện của mk, rất cảm ơn mọi ng` ^^

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Người Mới – Người Quen – Người Lạ (Part 1)

Sau cái ngày Thảo bị Anh Tuấn hôn, hay nói đúng hơn là bị cưỡng hôn, thì Thảo cũng ốm luôn. Và hôm nay – Thứ 3, cô ko đến lớp với lí do là bị ốm, cô nhờ papa alo đến thầy chủ nhiệm để được duyệt phép. Vậy là cô nghỉ luôn cả buổi chiều ngày hôm đó.

Ngẫm về chuyện hôm qua bị tịch thu điện thoại, bị hạnh kiểm trung bình thì Anh Tuấn càng thêm hận Thảo. Đã hơn 15’ đầu giờ khá lâu rồi, mà hần thấy chỗ ngồi bên cạnh còn trống, ý là chỗ của Thảo vẫn còn trống

“Đi trễ gì mà đến giờ này vẫn chưa vào! Hay còn chống mông trên giường say sưa mộng đẹp”

Hần đâm chiều, ra về cáo khi nghĩ vậy. Đoạn, hần nói trống:

- Hôm nay bà Thảo chắc hư xe dọc đường nhỉ, giờ này chưa thấy vào?!

Đúng như dự đoán của mk, rằng sẽ có người đáp lời sau câu nói trống ấy. Là bạn Nghĩa lớp trưởng mk chứ ai, bạn ấy lẹ miệng đáp ngay:

- Bữa nay nó bệnh rồi! Sáng thầy mới vô kêu tôi ghi trên sổ là nó có phép! Mà ngóng nó hả?

Câu nói nửa giỡn nửa thật của lớp trưởng làm Anh Tuấn 1 phen giật mk, mặt mải đỏ lựng. Nhưng cũng nhanh chóng, hần biết mk cần phải nói gì để tránh “hiếu lâm + bất hoà”:

- Ủ! Hóng bà! Buồn thiệt, bữa nay bà ko đi học thì ko có ai cho tôi kiểm chuyện rồi ==”

Hần chống tay lên cằm, đôi mắt xa xăm, thở dài tỏ vẻ chán nản. Tên Nghĩa nghe vậy cũng cười hì, rồi đem nhỏ Giang ngồi cạnh ra đùa:

- Giang nè! Đùa cũng vui mà!

Vừa dứt tiếng, bạn lớp trưởng của chúng ta phải lãnh ngay mấy cái cốc liên tiếp vào đầu, mà người động thủ kia ko ai khác chính là “Hương Giang Idol” của chúng ta

“Cô tưởng trốn tôi vậy là xong à! Hại tôi ra như thế này thì những ngày tháng sắp tới sẽ”

- Đầy nước mắt__Tuyệt vọng__Và đau khổ

Hần nghiêng rặng, và nhấn mạnh mồm một từng tiếng. Dù có phát ra thành lời, nhưng dường như chẳng ai nghe thấy hần nói gì, thậm chí là còn ko để ý tới về mặt ác quỷ của hần bấy giờ. Vì 15’ với ko có thấy chủ nhiệm, thì cái lớp 9a2 này như 1 cái chợ vào buổi tụ họp, người mua gà, người bán vịt đủ thứ bao tiếng ra, tra giá ==”. Mua bán gà vịt đây, ý là nói “sự” buôn chuyện về tất cả mọi thứ trên đời, mà bọn này có thể nói. Mọi người hỏi sao ban cán sự lại ko quản lí, thì xin thưa với các bạn rằng, kể cả thằng Nghĩa lớp trưởng cũng đang “buôn chuyện game” cùng mấy thằng bàn trên kia kia, còn nhỏ Thảo Trân – lớp phó thì cũng bận bàn chuyện tình yêu tình yết bên dãy bàn bên kia. Mỗi người 1 việc, có ai rảnh mà quản lí nhau đâu chứ.

Cảm thấy có chút khó chịu khi “lũ ong lớp 9a2” này cứ loi nhoi, o e suốt, Anh Tuấn bỏ xuống căn tin ăn uống tí cho khoẻ. Dù hần biết 15’ đầu giờ xuống căn tin là điều ko cho phép, nhưng về mặt hần lúc này như thể bất cần và chẳng sợ thứ gì, hần bỏ, hần mặc kệ, giờ có bị biên bản hay gì hần cũng chẳng quan tâm nữa. Trông đẳng xxa lớp 9a3, hình như có gì huyền ảo lắm mà nghe ồn ào vọng đến tận đẳng này. Bước đến gần, hần thấy cô chủ nhiệm của lớp 9a3 đang đứng đấy, bên cạnh bà ta là 1 thằng con trai. Anh Tuấn đoán tên này là học sinh mới của lớp, chắc đang chờ cô giới thiệu rồi mới vào đây mà. Thảo nào nghe có học sinh mới lớp 9a3 mới nhộn nhịp ngóng học sinh mới vậy. Nhưng thằng nhóc này thấy hơi quen, Anh Tuấn ko thể nhìn được khuôn mặt tên nhóc này, vì hần đang quay mặt về phía lớp. Anh Tuấn cũng dừng lại gần đó để xem cái tên này là ai, mà nhìn dáng người trông quen thế. Cô giáo bước vào giới thiệu, để lại hần 1 mk ngoài cửa lớp. Cảm giác có người đang nhìn mk từ phía sau, tên con trai quay lại, và đập vào mắt Anh Tuấn đó chính là “Người quen”

- Có phải là.....anh Anh Tuấn ko? – Tên con trai chỉ vào tên Tuấn hỏi

Anh Tuấn cũng ngạc nhiên ko kém, hần đáp lập bập:

- Vậy.....chú mày.....là.....-

Chưa cho Anh Tuấn dứt câu thì hắn đã nói lấp lén- Tiểu Bảo

Rồi ko 1 lời báo trước, hắn ôm chầm lấy Anh Tuấn, mặc cho hắn đang trở mặt ra vì quá bất ngờ

- Bảo Bảo yêu quý của anh nè! Oppa (anh), nhớ oppa quá đi >w<

Cũng cùng lúc đó, cô giáo vừa bước từ lớp ra, và hình ảnh 2 đứa con trai ôm nhau giữa thanh thiên bạch nhật thế này, làm mắt kính bà vờ vụn rắc rắc.....vì quá sock. Cô giáo đơ hàm, miệng ú ớ, tay run rẩy chỉ về phía 2 thằng đang ôm nhau kia:

- 2.....2.....em...đang làm...cái gì.....vậy?

Cứ tưởng là cả 2 sẽ bất ngờ khi có người bắt gặp được “chuyện động trời” này, nhưng ko phải. Anh Tuấn chỉ đơ ra 1 chút, còn tên Tiểu Bảo kia vẫn bình thản, hắn buông Anh Tuấn ra, tươi cười đáp lời cô:

- Ko phải đâu cô, Anh Tuấn là anh của em, lâu ngày gặp lại nên mừng quá chứ ko có gì đâu ^^

Cô giáo nhẹ nhõm thở phào, ít ra thì đừng để cô tin chuyện này là sự thật. Dù nổi tiếng với tiếng “bà la sát”, nhưng bà cô này rất dị ứng với “boy love”, bởi vậy người ta mới nói, đâu ai hoàn hảo, dù hiền dữ thế nào cũng có khuyết điểm, cũng có cái sợ, cái dị ứng của riêng mk

- Được rồi! em Theo cô vào lớp!

- Em vào lớp trước nhé! Có gì ra chơi anh em mình nói chuyện sao ^^

Tiểu Bảo cười chào Anh Tuấn, rồi theo cô chủ nhiệm vào lớp, bỏ lại tên Tuấn ngơ ngác như con cá thối lết ngoài này. Cũng chẳng có gì nghiêm trọng, chỉ là hơi bất ngờ tí vì tự nhiên đứa em họ bao năm trời ko gặp, rồi đúng 1 cái nó lại chuyển ngay vào cái trường mà hắn đang học. Nhưng cũng tốt, từ rai cũng có được đứa đồng minh là em họ của mình. Mà nói nào ngay, Anh Tuấn tuy có chút bất ngờ nhưng cũng vui mừng ra mặt. Dù bình thường tên Tiểu Bảo như 1 tên vô dụng, chả nên tích sự gì vì trông hắn ẻo là như con gái. Nhưng ngược lại là đằng khác, hắn ta rất giỏi, có thể nói là giỏi mọi mặt, từ học tập, thể thao, các mối quan hệ, cách ứng xử, cho đến công việc nhà mà đáng lẽ ra dành cho con gái hắn cũng làm tốt nuốt. Chẳng những thế mà hắn còn nhiều tài lẻ như hát hay, nhảy đẹp, lại còn biết sử dụng nhạc cụ nữa. Theo như Anh Tuấn nhận xét thì tên Tiểu Bảo này gần như hoàn hảo 100%

“Chắc, mk phải chi bằng 1 góc của nó thì hay biết mấy

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Người Mới – Người Quen – Người Lạ (Part 2)

Ra chơi là thời gian để “anh em họ” tương phùng sau bao ngày xa cách =)). Ngồi dưới căn tin, mà người ta cứ tưởng Tiểu Bảo là nhóc Tomboy nào đang ăn uống cùng hotboy Anh Tuấn chứ. Câu chuyện của họ được bắt đầu bằng vài câu hỏi thăm của Anh Tuấn:

- Sao tự nhiên ko ở bên ấy mà về làm gì? Lại còn biết anh mày học ở đây mà theo ám nữa chứ!

- Em có theo ám anh đâu. Tại hồi về cũng đâu định học ở đây, mà ba mẹ anh điện cho ba mẹ em nói là anh đang học ở đây, em thì cũng mới về nữa, ả ỉm nên học ở đây có anh cũng đỡ hơn. Với lại ở đây là ngoại ô, ko khí trong lành hơn, tốt cho việc điều trị của em hơn

Tiểu bảo cười tí mắt, cái răng khểnh đưa ra của cậu ta sao mà đáng yêu thế >v<

- Vậy sao về mà ko báo cho anh mày biết?!

- Cho anh bất ngờ mà!

Anh Tuấn cốc ngay vào đầu Tiểu Bảo 1 cái rõ đau, hắn khó chịu nhìn Tiểu Bảo rồi nói tiếp:

- Coi phim Hàn riết rồi ỉm hả mày, bày đặt bất ngờ với chả bất tử (hình như 2 về ko liên quan cho lắm nhĩ =)). Rồi giờ chỉ có ên mày về, ba mẹ mày ở lại bên Hàn?

Tiểu Bảo gật đầu. Mà nói tên này giống con gái cũng phải, mới có cốc “nhẹ” vào đầu cái, mà đã ư ư nước mắt rồi đấy

- Thế mày ngủ ngoài đường à!

- Em ở bên nhà ông bà nội, cũng gần cách trường ko xa

Vừa nói mà Tiểu Bảo vừa chu môi như hờn dỗi vậy. Dù có giận, có chu môi ra sao nhưng nhìn cậu ta rất nũng nịu, rất đáng yêu.phải nói là cực kì đáng yêu >v<

- Sao ko qua nhà anh, cho nó tiện?!

Chưa kịp trả lời câu trả lời của Anh Tuấn, thì lướt phía sau hắn (Anh Tuấn) là đáng 1 người con gái, mà hình như Tiểu Bảo đã từng gặp. Thấy Tiểu Bảo trở mặt nhìn mk, Anh Tuấn vỗ vào mặt cậu, nhưng rút kinh nghiệm là nên nhẹ tay với đứa妹 ưt như thế này:- Ê! Mặt anh mày dính gì sao nhìn dữ vậy?!

- Hình như.....là nhỏ đó.....?

Anh Tuấn hiểu ra là Tiểu Bảo đang nhìn ai đó phía sau, chứ ko phải nhìn mk. Hắn cũng lập tức quay ra sau, chỉ là 1 vài đứa con gái cũng đang ăn uống thôi.

- Mày nhìn ai trong đám đó hả? “Người mới” vô hôm nay như mày, làm gì có quen ai, mà “hình như” nhỏ này nhỏ nọ?

Cắn miếng bánh, uống ngụm nước. Tiểu Bảo dù ko chắc nhưng cũng nhớ ra đó là người mà mình đã gặp ở phòng Đoàn hôm thứ 2. Nuốt xong ngụm nước, cậu từ tốn giải thích:

- Đúng ra là em vào học hôm thứ 2 rồi, mà phải làm thủ tục, bla bla này nọ nên đến tận chiều hôm qua mới xong, nên hôm nay mới được vào học. Mà công nhân Việt mk nào có phải là rộp rên như bên Hàn đâu. Hôm qua em với ông đợi muốn dài cả cổ, đợi đến ra chơi luôn mới gặp được thầy Hiệu trưởng. Ông với thầy ngồi trong phòng Đoàn nói chuyện, em thì ko có việc nên ra ngoài ngồi chờ. Lúc ra ngoài thì em thấy có con nhỏ đang hí hoái, có vẻ là rất thích thú ghi chép lại thứ gì đó từ bảng thông báo của phòng Đoàn.

Nói đến đó thì Anh Tuấn ko cần nghe nữa, cũng hiểu được những việc tiếp theo mà Tiểu Bảo nói

- Vậy nhỏ hồi nãy đi ngang là nhỏ mày gặp trên phòng Đoàn hôm qua?

Tiểu Bảo khề gật đầu. Lại cắn thêm miếng bánh, cậu nói tiếp trong tình trạng chưa nhai hết:

- Mà hình như hôm qua em thấy anh lên phòng Đoàn phải ko?

Anh Tuấn gất giọng khi nhắc lại chuyện hôm qua:

- Sao chú mày biết?

- Oh, vậy hôm qua là anh hả. Tại hôm qua lúc em với ông vừa đi khỏi thì anh cũng vào đó. Mà sao vậy, anh bị gì hả?

- Bị bắt điện thoại chứ gì đâu

Hắn đáp ngay, tay ko ngừng xiết chặt hơn, cặp mắt ấy lúc này như muốn phóng thích thứ gì đó, một thứ có thể làm chết người trong tích tắc. Hắn đứng dậy trong sự khó chịu, liếc đứa em họ cái rồi lạnh lùng nói:

- Lên thôi!

Tiểu Bảo thấy anh mk có vẻ phát bực, nên cũng nhất mông khỏi ghế mà theo hắn lên. Lẽo đẽo sau Anh Tuấn 1 lúc lâu, đột nhiên dừng lại khi thấy hắn dừng lại. Chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì xuất hiện trước mắt Tiểu Bảo lúc này là “Người lạ” hôm trước

- Sao..... hôm nay....bà lại đi học.....chẳng phải bà ốm hay sao???

Thấy thái độ Anh Tuấn lấp lắp trước “Người lạ”, Tiểu Bảo lấy làm ngạc nhiên, nhưng ngạc nhiên hơn nữa đó là Anh Tuấn với “Người lạ” có quen biết nhau. Thiết nghĩ, Tiểu Bảo lấy mắt ngó lên phía trước, thì “Người lạ” đã bỏ vào lớp mà ko đáp lời Anh Tuấn. Khề lay vai anh mk, Tiểu Bảo định hỏi chuyện, nhưng thấy Anh Tuấn ko được vui nên thôi. Rồi cậu cười chào hắn trước khi về lớp

Sự xuất hiện của Thảo trong giờ ra chơi khiến ai cũng bất ngờ, nhưng bất ngờ nhất vẫn là Anh Tuấn. Cũng như mọi người, hắn ko hiểu sao sáng nay Thảo đã xin phép nghỉ bệnh, nhưng giờ lại có mặt ở lớp, lại mang theo cả cặp và đồng phục chỉnh tề. Đường như sự xuất hiện bất ngờ này của cô có phần khác thường nhỉ, . Tuy ko bề ngoài cô ko khác gì thường ngày, nhưng lạ là hôm nay cô mang khẩu trang y tế, lại còn mang cùng lúc 2 cái nữa cơ chứ

Mặc cho bao con mắt soi mói, Thảo vẫn bước đến chỗ ngồi của mk 1 cách bình thản. Cô cất cặp vào học bàn, ngồi đó lúc lâu rồi gục mặt xuống bàn vì mệt mỏi. Tụi con gái phía bên dãy kia đang xì xầm to nhỏ về cô, mà họ đâu biết rằng Thảo chỉ nằm gục thế, Thảo chỉ nhắm mắt thế, nhưng cô ko hề ngủ, cô vẫn nghe và vẫn nhận biết được mọi việc xung quanh. Nằm đó nhưng cô cũng tò mò lắm, ko biết tụi kia nói xấu gì về mk. Như hiểu được ý Thảo muốn gì, từ trong đám nhiều chuyện ấy, vang lên 1 tiếng nói lạnh löt và khá trong trẻo:

- Nói chi mà ko dám nói lớn cho người ta nghe, nói xấu mà nói nhỏ thế này thì người ta nói mk hèn lắm biết ko?

Cái giọng nói trong trẻo ấy ko ai khác chính là Kim Cương – Chị 2 của lớp này. Mới lúc này lớp còn ồn ào, còn buông chuyện bán trò (trò truyện) rom rã, mà giờ đã im phăng phắt khi chị 2 cất giọng. Đúng là người có uy có khác

- Tụi mày thấy ko? Hôm nay con người ta mới mua giày mới, nên làm bộ sáng giả bệnh, nghỉ 2 tiết rồi cố tình vào lớp lúc ra chơi, đã vậy còn đeo lượt 2 cái khẩu trang, chẳng phải là để gây sự chú ý còn gì? Ha ha, muốn khoe giày mới có cần phải vậy ko. Mà đúng rồi, trông giày đẹp thế, độc thế cơ mà!

Sau lời nói của Kim Cương, mọi cùng hướng con mắt tò mò nhìn vào Thảo, mà cốt đây là nhìn đôi giày trắng tinh đang mang ở chân cô kia. Thảo biết Kim Cương đang đem mk ra làm trò hề cho cả lớp, nhưng cô biết làm gì trong tình trạng bệnh tật thế này đây. đành vậy, cô ko ngăn mặt lên mà vờ như mk đã ngủ say

Trong lớp lúc này bắt đầu bàn tán chuyện của Thảo. Họ cho rằng Kim Cương nói đúng, Thảo đang gây sự chú ý, nhưng cái lạ ở đây là có phải vì đôi giày đẹp mà lạ ko? Cũng có đứa cho rằng ko phải Thảo muốn gây chú ý, mà vào lớp trễ vì có việc gì đó. Nhưng tại sao cô đã điện xin phép và đã được thầy duyệt phép rồi, có sao ko nghỉ ở nhà cho khoẻ cái thân, lếch thân đến đây chỉ cho mệt. Mỗi người 1 suy nghĩ, ai cũng có giả thuyết và kết luận cho cái chuyện ko đầu này ==”.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Góc Nghéch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Giới Thiệu Nhân Vật

(Sắp xếp từ A-Z)

Nguyễn Phương Anh

Tuổi: 12. Hiện đang là học sinh lớp 6a2

Mức độ thông minh: Là học sinh giỏi 5 năm liềnkhi còn tiểu học (=))). Nhưng lên lớp 6 thì ko biết sao đây. Nói chung là cũng sáng dạ

Mối quan hệ: Là em gái của Anh Tuấn. Chị họ của Tiểu Bảo

Sở thích: Tò mò chuyện của anh trai mk, hay lấy danh Anh Tuấn trên mạng xã hội để gây chuyện với người khác, rồi để lại hoạ cho Anh Tuấn tự giải quyết

Tính cách: Khá giống với anh trai (Anh Tuấn). Bề ngoài theo mọi người nhận xét là dễ mến, hoà đồng, gần gũi. Nhưng ai biết được tính cách bên trong là gì, là con người có cái tính, cái tật lớn hơn cái tuổi cũng nên

Ngoại hình: Là một cô gái nhỏ nhắn, trong rất dễ thương, khiến ai nhìn 1 lần đã thấy thích

Tài năng sở hữu: Ko biết

Seo Teji (Tên tiếng Việt: Dương Thiên Bảo): hay còn gọi là Tiểu Bảo, Bảo Bảo. Người Hàn Quốc

Tuổi: 15. Là học sinh lớp 9a3

Mức độ thông minh: Cực kì thông minh. Học hành thì khỏi phải chê vào đâu

Mối quan hệ: Là em họ của 2 anh em Anh Tuấn và Phương Anh

Tính cách: Là người đơn giản, vui vẻ, dễ thương, dễ gần, nhưng rất nhút nhát và yếu đuối. Nên hay bị nói là éo là như con gái

Sở thích: Học, chơi thể thao, hát, dance cover những bài nhạc K-pop. Lúc rảnh hay chơi game hoặc vẽ

Ngoại hình: Nhỏ nhắn hơn những đứa con trai cùng trang lứa. Nếu chỉ nhìn sơ qua, thì hầu như ai cũng nghĩ đó là 1 cô gái có phong cách tomboy

Tài năng sở hữu: Tuy có khiêm tốn về ngoại hình lẫn chiều cao, nhưng chơi thể thao rất cừ. Hát hay, nhảy giỏi, biết chơi nhạc một số loại nhạc cụ. Biết vẽ tranh Manga – Anime

Lâm Thị Kim Cương

Tuổi: 15. Là chị 2 của lớp 9a2

Mức độ thông minh: Thông minh thì có, nhưng ko áp dụng vào học tập. Học hành ở mức trung bình để lên lớp.

Mối quan hệ: Người yêu (ko công khai) của Anh Tuấn

Tính cách: Rất thoải mái trong chuyện tình cảm, vì nghĩ ai cũng như ai, yêu là để hò, để vui chứ chẳng nghĩa gì => Cũng có thể nói là lãng nhăng. Hay châm chọc (có câu là đùa, mà cũng có câu là thật), xiên xỏ người khác, đặc biệt là những người mà mình ghét.

Sở thích: Nghe nhạc, xem phim, gây chuyện. Và đặc biệt rất thích chen vào chuyện tình cảm của người khác

Ngoại hình: Xinh, nhưng nhìn rất sắc sảo. 3 vòng rất khủng

Tài năng sở hữu: “lật bùa” rất siêu. Lành lợi trong việc giải quyết tình huống

Phạm Hương Giang

Tuổi 15. Là thành viên của lớp 9a2

Mức độ thông minh: Ko thông minh lắm. Học hành chỉ ở mức trung bình yếu

Mối quan hệ: Là bạn của Thảo

Tính cách: Vui vẻ, nhiều chuyện, dễ gần, mà cũng dễ làm hoà

Sở thích: Nghe nhạc, xem những bộ phim tình cảm

Ngoại hình: Khá tròn trĩnh, nước da cũng ko trắng trẻo lắm. Ăn mặc đơn giản

Tài năng sở hữu: Ko biết

Võ Văn Nghĩa (có võ, có văn, lại có nghĩa =))))Tuổi: 15. Là lớp trưởng, kiêm phó lao động của lớp 9a2

Mức độ thông minh: Thông minh thì có, nhưng cũng bình thường như bao người thông minh bình thường khác =)))

Mối quan hệ: (tác giả cũng ko biết nói gì luôn TvT. Tại thấy “êm” xuất hiện cũng nhiều nên giới thiệu luôn, cũng thấy chẳng liên quan gì tới tụi kia. Hờ hờ, chắc là bạn bè cả thôi :D)

Sở thích: Chơi game

Tính cách: Ko hài hước lắm, thích chọc phá mọi người. Dễ cáu

Ngoại hình: To cao đen hoi (==’)

Tài năng sở hữu: Ko biết

Hồ Thảo Trân

Tuổi: 15. Là phó học tập lớp 9a2

Mức độ thông minh: Thông minh, học giỏi

Mối quan hệ: Là người yêu công khai của Anh Tuấn. Bạn cùng nhóm với Kim Cương

Tính cách: Lúc nắng lúc giông. Lúc thì vui vẻ rất dễ thương, lúc thì khó chịu khiến những người xung quanh ko hài lòng. Cũng hay “hùng vồn” với Kim Cương để xiên xỏ với “kẻ thù chung” (ý nói là những đứa mà Thảo Trân với Kim Cương ko thích)

Sở thích: Nghe nhạc, xem phim, chơi mạng xã hội

Ngoại hình: Rất xinh, nhìn ngoài thì nhìn sao cũng đẹp, nhưng khi chụp ảnh thì trông xấu tệ (==’)

Tài năng sở hữu: Viết chữ rất đẹp

Nguyễn Anh Tuấn

Tuổi: 15. Là thành viên của lớp 9a2

Mức độ thông minh: Thông minh có thừa, nhưng ko bao giờ sử dụng triệt để, hoặc sử dụng đúng cách

Mối quan hệ: Là người yêu công khai của , ung đảng sau ấy lại quen với Kim Cương (ko công khai)

Tính cách: Giống như Kim Cương, rất thoải mái trong chuyện tình cảm=> Lãng nhãng. Là người hài hước, dễ gần, nhưng đằng sau ấy là một con ác quỷ đang ngự trị bên trong: lạnh lùng và nhẫn tâm, sẵn sàng đẩy người khác vào chỗ chết, để bảo vệ quyền lợi của bản thân. Ăn miếng thì phải trả miếng

Sở thích: Chơi game, sở hữu những món đồ công nghệ mới nhất (như máy tính, điện thoại). Lúc rảnh cũng hay đọc manga, xem Anime (nhưng ko nghiện). Rồi nữa thì đi cưa cẩm những “con lừa ngây thơ”, hoặc những “con lừa ko dễ ăn bơ” (ý nói là đi tán tỉnh những cô gái xinh mà ngây thơ, hoặc xinh mà ko dễ lừa lọc ==’)

Ngoại hình: Sở hữu 1 ngoại hình hotboy

Tài năng sở hữu: Chơi game rất giỏi, đọc phá phần mềm rất siêu

Trần Thu Thảo (3 chữ T luôn ==’)

Tuổi 15: Là thành viên lớp 9a2

Mối quan hệ: (có thể nói) là kẻ thù của Anh Tuấn, là kẻ mà Anh Tuấn hận tận xương tủy (tính tới thời điểm hiện tại)

Tính cách: Con người đơn giản (cũng có thể nói là ngốc nghếch), hài hước, thẳng thắn. Cũng vì tính thẳng thắn quá mức mà dễ làm mất lòng mọi người, đó là lí do vì sao hầu hết lớp 9a2 ko được mấy người ưa. Bề ngoài trông mạnh mẽ nhưng cũng rất yếu đuối. Dễ khóc mà cũng dễ cười. Đặc biệt ko bao giờ muốn khóc trước mặt người khác

Sở thích: Xem Anime (nghiện), nghe nhạc Nhật, vẽ tranh Manga, chơi game, sử dụng phần mềm, chơi mạng xã hội. Và một sở thích rất ngộ, là thích những đôi giày đẹp, đặc biệt là giày nam

Ngoại hình: Ko có chút gì gọi là nữ tính. Tóc ngắn kiểu chữ C, vì khuôn mặt dài nên ko bao giờ có kiểu tóc mái nào khác ngoài mái ngang, hoặc mái ngố. Da đen ngăm, ăn mặc lếch thếch như con trai

Tài năng sở hữu: Vẽ tranh Manga (có thể nói là đẹp)

(Sau này nếu xuất hiện thêm nhân vật mới thì sẽ giới thiệu sao)

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lí Do

Kết thúc những dòng suy nghĩ ko đâu ấy là khi tiếng keng vào học vang lên. Cùng cùng lúc đó, Hương Giang Idol (:D) lon ton từ cửa lớp chạy vào vì sợ trễ. Chưa đến chỗ ngồi của mk, thì nhỏ đã thấy ai quen quen đang nằm chỗ bàn Thảo. Nghe tiếng keng vào học, Thảo cũng ngẩng mặt lên, điều này làm nhỏ Giang đi từ chặc chấn (đó là Thảo), sang bắt ngờ 1 cách nhanh chóng. Nhỏ vừa mừng, mà cũng vừa quá dỗi ngạc nhiên xen lẫn chút khó hiểu. Mừng vì hôm nay Thảo có đi học, nên sẽ có người tám chuyện, ngạc nhiên, khó hiểu là tại sao sáng cô đã xin phép nghỉ rồi, mà giờ lại có mặt ở đây.

Tiếng keng vào học cách vài phút thì Anh Tuấn cũng bước vào... với khuôn mặt ko chút biểu cảm. Thấy hán đang đứng đó và nhìn chằm chằm về phía Thảo, cái nhìn ko mấy thân thiện ấy làm cô hoảng hồn, tóc gáy dựng đứng cả lên. Tên Tuấn từng bước một tiến đến chỗ ngồi, Thảo lúc này toát mồ hôi và lạnh cả sống lưng. Cô ko biết làm gì hơn ngoài việc gục mặt xuống bàn và nhắm nghiền mắt lại. Cuối cùng Anh Tuấn cũng đặt mông xuống ngồi, vừa lúc thì cô Hồng Phạm – Giáo viên môn lịch sử cũng vào để bắt đầu tiết 3

Ko khí trở nên u ám và ngột thở đến khó chịu vô cùng, Anh Tuấn chẳng nói năng gì, im lặng 1 cách đáng sợ... Hình như tình cảnh bây giờ... rất giống với ngày hôm qua. Và loé lên trong đầu cô lúc này là cảnh tượng... Anh Tuấn... đang hôn mình. Cô lại bị cuốn vào dòng khủng hoảng, thật sự từ khi bị Anh Tuấn cưỡng hôn, Thảo đã rất hoảng sợ, cảm thấy thật sự khủng hoảng. Con người cô nhìn bề ngoài có vẻ đánh đá, mạnh mẽ, nhưng cô thật sự rất

đơn giản từ bên ngoài đến lẫn bên trong. Trong cô ko hề có khái niệm nào về 1 nụ hôn, thật sự cô ko biết làm gì hơn ngoài sự bẽ tất. Có lẽ với mọi người chỉ là đơn giản về 1 nụ hôn, nhưng với cô....nó ko hề đơn giản chút nào

“Bộp bộp bộp”

- Giờ này còn say mộng đẹp hả cô nương?

Giọng nói dịu dàng đó chính là của cô Hồng Phạm. Thảo ngẩng mặt lên khi cô gõ mấy cái vào bàn. Thật tình thì Thảo cũng chẳng muốn đến lớp hôm nay trong tình trạng thế này. Nhưng cũng vì thứ 6 tuần này là kiểm tra 1 tiết môn lịch sử, mà hôm nay là tiết cuối để ôn tập trước khi kiểm tra. Và đó chính là lí do Thảo dù đang ốm cũng phải lếch thân tâng đến lớp, lại còn bị bao nhiêu con mắt soi mói, bao nhiêu cái miệng xiềng xéo. Nhưng có là gì, bởi cô cũng quen rồi. .nên chẳng buồn bực hay giận hờn ai đâu.

Mặc dù cô biết mình đang ko khỏe trong người, nhưng cô cũng ko hề để lộ ra cho con ác quỷ bên cạnh biết... vì cô sợ..sợ hấn sẽ lợi dụng lúc này làm gì tội tệ với cô, như nụ hôn hôm qua chẳng hạn. Nhỏ Giang bên cạnh thấy mặt Thảo hơi tái, nên chút lo lắng, nhỏ khiêu viết qua cô hỏi nhỏ:

- Một trong người lăm hã? Bệnh thì về đi, tự nhiên vô chi cho khổ vậy nè!

Câu nói của nhỏ Giang trùng phóc tình trạng của Thảo hiện giờ, đầu thế nhưng cô cũng gượng cười đáp:

- Có sao đâu! Hồi sáng định nghĩ rồi, mà uống thuốc xong thì thấy trong người khỏe lại chút, với hôm nay tiết ôn lịch sử, thứ 6 phải kiểm tra 1 tiết nữa chứ! Bời vậy mới vào đó!

Tuy nói thế nhưng nhỏ Giang biết tình trạng của Thảo thế nào mà, bệnh tật mà lại còn....nói dối nữa chứ. Anh Tuấn ngồi cạnh bên cũng nghe Thảo nói ko sót chữ nào, hấn khẽ cong môi và thâm nghĩ

“Vậy ra hôm nay nhỏ đi học là vì tiết lịch sử à! Thú vị lắm!”

Ai biết được trong nụ cười ấy có ẩn ý gì, trò vui gì sẽ diễn ra sắp tới đây

Giờ ra về hôm ấy, Thảo xin phép lớp trưởng Nghĩa là hôm nay bệnh, nên miễn giữ đồ 1 hôm, tên Nghĩa cũng gật đầu đồng ý. Chỉ chờ có vậy, Thảo gấp rút tập sách vào cặp rồi nhanh chân chuẩn lẹ, nhưng có phải Anh Tuấn bị mù đâu mà ko thấy thái độ của cô hiện giờ

- Sao gấp vậy! Đâu có dễ thế!

Tên Tuấn đập mạnh tay xuống bàn, nơi mà cô chuẩn bị rời khỏi. Mặt cô bắt đầu toát mồ hôi, môi hơi mấp má, cô đáp:

- Tránh ra....tôi còn về!

Lại như thế! Lớp học giờ chỉ còn 2 người....ko gian này....ko khí này....và cả con người này.....Thảo lại 1 lần nữa quay về cái cảm giác hoảng sợ tội cùng của ngày hôm qua. Mặt cô bắt đầu ươn ướt, trong cô giờ rối như tơ vò....cô phải làm sao đây...làm sao đây. Bỗng lúc này tên Tuấn chợt đặt tay lên vai Thảo, và..... hấn...như đã đưa sự sợ hãi của cô lên đến tội cùng, tim cô hoảng loạn đập, nó đập nhanh đến mức như muốn phát nổ vậy, chân cô run lên và mặt tái mét hấn. Và rồi cô sẽ làm gì..nếu Anh Tuấn lại hôn cô

- Ko.....ko.....tôi....ko muốn.....!

Cô ôm đầu và ngồi thụp xuống trong sự hoảng loạn và sợ hãi tội cùng, thu người vào góc bàn, cô nép chặt 2 bàn tay vào đầu, đôi chân kia co ro và run lên vì sợ hãi. 1 giọt nước mắt rơi xuống, 1 tiếng nạt phát ra và 1 giọng nói....đầy ghen ngào cất lên..:

- Tránh...xa...tôi ra!

Anh Tuấn ko quan tâm Thảo lúc này ra sau, hoảng sợ, hay là gì hấn cũng mặc kệ, nhưng nhìn cô thế này hấn mới cảm thấy vui vẻ và thích thú làm sao. Đột ngột hấn ngồi xuống, đưa đôi mắt đầy vẻ cuốn hút nhìn cô, cùng nụ cười đầy mùi nguy hiểm và chết chóc:

- Bà sợ tôi lại hôn bà phải ko?

Nói rồi chưa kịp cho cô phản ứng hấn đã xé toạt 2 cái khẩu trang y tế đeo trên miệng cô. Lại thêm 1 tay nữa, hấn đặt lên đôi vai nhỏ đang run lên ở kia. Nụ cười cùng ánh mắt ấy, như có uy lực và sức hút khiến con người ta như lạc vào cõi mộng tưởng mà chẳng thể nào thoát ra. Tuy đẹp nhưng nó lại mang mùi của sự nguy hiểm, giống như loài hoa ăn thịt, vẫn đẹp là thế, nhưng 1 khi con côn trùng ngốc nghếch vướn vào bẫy của nó, thì ko đường nào thoát khỏi lưỡi hái của Thần Chết

- Nếu bà dám hét thì tôi sẽ hôn thật đấy!

Như biết tông ý định của Thảo, Anh Tuấn đã nói hộ cô bằng lời đe dọa của hấn. Ko lối thoát, ko đường lui, bất kháng kháng trong tình trạng, lẫn tình cảnh thế này. Thảo lúc này chỉ biết nhắm nghiền mắt lại, chờ đợi cho điều gì sẽ đến. Anh Tuấn hơi ngạc nhiên khi thấy cô nhắm đột ngột nhắm mắt lại, cô ko phản ứng sao, hay đang rất sợ? Bỗng dưng hấn thấy thật buồn cười, nhưng với người như hấn, thì ko dễ gì cười hã hê trước mặt 1 người mà hấn xem là kẻ thù đâu. Con người hấn là thế, bề ngoài mang vẻ đẹp thuần khiết của 1 thiên sứ, bên trong là sự nguy trị của 1 linh hồn ác quỷ. Ánh sáng và bóng tối, tốt đẹp và xấu xa, đó chính là 2 tính cách mà con người này đang sở hữu

- Nhìn bà ngốc nghếch thật đấy!

Thảo giật mk mở mắt ra, và tìm cô như muốn nhảy lộn ra ngoài. . .khi.thấy.

Có phải là Anh Tuấn ko? Hắn đang cười ư? 1 nụ cười hiền từ? 1 nụ cười thuần khiết.rất nhẹ nhàng.và rất ..đẹp. Là Thảo nhìn nhầm phải ko?

Tình cảnh lúc này đã thay đổi, cô lúc này thờ người ra và như hoá đá mất rồi, và lại thêm 1 lần khiến Thảo đi từ bất ngờ đến quá dỗi ngạc nhiên khi Anh Tuấn xoa đầu cô rồi đứng dậy. Hắn lại nở nụ cười thiên thần, rồi 1 câu thốt lên, có phải là hắn đã nói hay tại cô nghe nhầm

- Về cẩn thận nhé!

Hắn vẫy tay chào tạm biệt rồi bước ra về. Thảo lúc này mắt mở to, miệng cứ khừ, người đơ hẳn, cô ko dám tin vào mắt, vào tai mk nữa.

Con người này thật ra là có ý gì đây. Nụ cười ấy, vẻ mặt ấy, và cả câu nói ấy nữa, tất cả là gì đây? 1 lời cảnh báo trong nụ cười thiên thần thuần khiết ấy, một âm mưu đáng sợ trong vẻ mặt hiền từ kia, hay là một thông báo về một kế hoạch trong câu nói đó. Sẽ là gì đây. Tại sao Anh Tuấn lại như vậy?

Đón xem chương 15: Lời tỏ tình bất ngờ - Có phải sự thật là như thế?

Ps: Hiện tại ở santruyen.com ko thể copy truyện để share qua các diễn đàn truyện khác nữa, với lý do vì có nh` bạn ăn cắp bản quyền nên santruyen đã chặn copy trên trang. Nhưng nếu các bạn nào share truyện thì mk xin chỉ cho các bạn. Các bạn chỉ cần vào truyện cần vào truyện cần copy, nhấn tổ hợp phím Ctrl+A (chọn tất cả), sau đó past ra word và xóa bỏ một số "thứ thừa". vậy là Ok, đã có thể share truyện rồi. Chúc các bạn thành công ^^

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chia Tay – Tỏ Tình (Part 1)

Ngày hôm đó về cô phải nghỉ buổi chiều, vì mệt, vì lo, vì có chút gì đó hoang mang. Nói ra chẳng có gì nặng nề, chỉ là thấy hơi đau đầu và mệt trong người, với lại Thảo cũng ko muốn đến lớp. . .vì cô sợ sẽ nhìn thấy con ác quỷ kia.

Buổi chiều ở nhà nhàn rồi, cô chẳng làm gì hơn là ngồi máy tính lướt web, chơi game, onl Zing me. Hờ hờ, ai nói Thảo bệnh chứ bệnh mới sợ đó. Thử hỏi có ai bệnh mà ngồi đó chơi game khí thế ko, bom đạn ầm ầm nghe lẫn ác cả âm thanh bên ngoài luôn đấy. Mà nhìn cái tư thế của nhóc nhà ta kia, dạng “cạ cứng” chứ chẳng vừa. Lấy cớ bệnh hoạn chứ thiệt ra là trốn ở nhà chơi game thì đúng hơn :D.

Trong xa xa, nhìn ngoài ngoài (:v) thì vẫn bình thường vậy thôi, chứ Thảo suy nghĩ rất nhiều, cô ko biết sáng nay tại sao Anh Tuấn lại thay đổi thái độ 1 cách ngạc nhiên như vậy, và cả câu nói của hắn nữa. Tất cả là gì đây, chẳng lẽ hắn đang gợi ý cho cô về 1 kế hoạch nào đó của hắn sắp tới. Càng nghĩ càng thêm rối, bản thân cô là người đơn giản nên việc có thể hiểu được 1 người như Anh Tuấn là điều ko thể

Buổi tối là thời gian để gia đình quay quần bên nhau, nhưng Thảo thì ko, mặc cho pama réo rất cổ, như cô vẫn ko chịu bước ra khỏi phòng mk. Đi ngủ từ rất sớm, mới 7h30 đã chui vào ngủ, nói là ngủ chứ thật ra là nằm đó, vất tay lên trán suy nghĩ về nhiều chuyện. Cô ko muốn ra ngoài vì giờ cô cần yên tĩnh để suy nghĩ, suy nghĩ về mọi chuyện, nhưng cũng ko rõ là chuyện gì và tại sao phải suy nghĩ? Cả đêm trằn trọc cứ suốt, nhắm mắt mãi nhưng ko thể ngủ. Lòng cô cứ nao nao, bồn chồn thứ gì ko biết. Tại sao lại có quá chuyện để cô đau đầu thế này. Có phải là 1 dự cảm ko lành về ngày mai

Cũng là buổi tối hôm ấy, Anh Tuấn thức rất khuya để ghi chép thứ gì đó? Nhìn thì cứ tưởng hắn đang làm bài tập, nhưng ko phải, mà hắn đang “phát thảo dự án” mà mk sắp “làm” trong thời gian tới

- Nhóc à! Nhóc ko thoát khỏi tay ta đâu!

[Ngày hôm sau – Thứ 4]

Lại như thế, lại thêm 1 buổi sáng đi trễ. Cũng vì đêm qua trằn trọc cả đêm, đến tận sáng Thảo nhà mk mới ngủ được, mà đã ngủ được thì say luôn mộng đẹp => dậy trễ => đi học muộn :D. Đã trễ mà thêm cái số nhỏ, mới vào cổng Thảo đã bị thầy Huy Sơn “giữ chân” lại:

- Tại sao giờ này mới vào!

Giọng thầy cứng rắn, cộng thêm cái mặt nghiêm nghị ấy làm thảo “quét” hết cả mk. Cô lắp bắp trả lời:

- Dạ. . .thưa thầy. . .em ngủ quên ạ!

Rồi đấy, cuộc đời em thế là hiểu. Thì đứng đó nghe thầy giảng đạo nào là tại sao thế này, sao ko thế nọ, blab la. Hazzz tội cho em nó. Sau gần 15’ nghe thầy giáo huấn và những lời xin lỗi kèm những lời hứa của mk thì Thảo đã được “thả đi” TvT

- Ôi! Mới sáng ra mà nhọ gớm!

Cô thờ dài ngao ngán. Tinh thần mệt mỏi vì thiếu ngủ, từng bước chân uể oải cô đi về lớp. Nhưng có vẻ hôm nay thầy chủ nhiệm đang ngồi ở trong, nên lớp mới im phăng phắt thế này. Mới đứng đứng ngoài thôi là cô đã thấy rợn xống lưng, và mặt thì đang khóc ròng, 2 lỗ tai chuẩn bị sẵn để sắp nghe thầy chủ nhiệm 1 tăng giảng đạo khi vào lớp đấy

- Số mk sao mà khổ thế này T=T

Nuốt ực 1 cái, cô chậm chậm bước về phía cửa lớp. Và khi chân cô chỉ còn cách cánh cửa chính 1m, thì cô bỗng giật mk khi từ trong lớp phát ra tiếng nói của ai đó nghe rất chói tai:

- ĐỒ ĐẾU!

Nghe giọng nữa ấy quen quen, hình như là của Thảo Trân – Lớp phó học tập nhà mk đây mà. Có vẻ hơi kì lạ, chưa kịp bước thêm bước nữa thì 1 tiếng “CHÁTTTT” vọng ra từ trong phòng. Lần này là 1 tiếng tát, chắc hẳn người bị tát đau lắm nhì, vì tiếng tát ấy nghe rất thể cơ mà. Ngay sau cái tát ấy thì từ phía trong có 1 người chạy vụt ra ngoài, với bộ dạng vừa khóc vừa chạy đi. Ko nghi ngờ gì, đó đó chắc chắn là Thảo Trân, nhưng sao lại khóc, sao lại chạy ra ngoài khi sắp vào học thế này. Nghĩ chắc có gì đó ko ổn, Thảo nhẹ nhàng, bước đi chậm rãi. Cô cúi mặt xuống đến khi đã đứng trước cửa lớp. Đường như sự xuất hiện của cô chỉ là hư vô, chẳng ai để ý rằng cô đã đến chỗ ngồi và đặt cặp xuống bàn từ lúc nào. Mà mọi người đang tập trung thành 1 đám đông, và quay quanh 1 người ở phía giữa lớp kia. Đó chẳng ai khác chính là , và chỉ có hần là người duy nhất thấy cô vào lớp thôi. Mới vào nên cô chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra làm cho cả lớp im lặng 1 cách đáng sợ như thế này, mọi người lại túm tụm thành 1 đám đông quanh Anh Tuấn thế kia. Đám đông ấy dần tản ra khi tiếng keng vang lên báo hiệu đã hết 15’ đầu giờ và bắt đầu tiết 1. Nhỏ Giang cũng về chỗ chuẩn bị tập sách để bắt đầu học, thấy Thảo, nhỏ mừng rú rít:- Trời! Nãy giờ mầy đi đâu vậy! Sao ko ở lớp xem kịch hay! – Nhỏ cười toe toét

- Dạ hôm nay em đi trễ chị ơi! Mới vào đấy ạ! Mà kịch gì? Bộ lớp mk có chuyện gì sao, mà sáng mới vào đã thấy ko bình thường

Rồi nhỏ Giang bắt đầu “bay” qua chỗ của Thảo để bắt đầu buôn chuyện- Hồi nãy biết sao ko –

Và câu chuyện của Hương Giang Idol bị cắt ngang trước mấy cái tăng hăng của Anh Tuấn. Bằng ánh mắt sắc như dao, chỉ cần 1 cái liếc đã đủ làm đứt mắt người nhìn. Nhỏ Giang hiểu là vậy nên yên phận mà về lại chỗ ngồi của mk

- Lát ra chơi kè cho nghe!

Thảo gật đầu mà thông cảm. Rồi cô nhẹ xích vào trong chừa chỗ Anh Tuấn ngồi. Có vẻ như mọi chuyện căng thẳng lúc nãy bắt nguồn từ hần mà ra. Cô hơi lạnh người, nhưng cũng ko dám làm gì hơn, chỉ lẳng lẳng lấy tập sách ra rồi ngồi đấy đợi giáo viên lên lớp. Thấy cô có vẻ co ro, sợ sệt mk nên Anh Tuấn nhẹ cười rồi nói:

- Tôi có ăn thịt ăn cá gì bà đâu mà sợ dữ vậy! Bình thường mà!

Nghe câu nói có vẻ thân thiện vậy, nhưng Anh Tuấn càng tỏ ra hiền lành thì Thảo càng sợ hãi hơn. Cô ko đáp, mà nhút sang bên kia chút nữa. Thấy thái độ như ko hợp tác của Thảo, Anh Tuấn hần chống tay lên má, nhìn mặt nhìn cô nói:

- Nè! Tôi đâu phải quái vật! Làm gì tránh xa tôi dữ vậy! Nhìn tôi cái coi!

Trái lại lời nói đó, Thảo vẫn tiếp tục ko đáp, cô nằm úp mặt xuống bàn

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chia Tay – Tổ Tình (Part 2)

Tiết 1 đã bắt đầu hơn 20’ mà chẳng thấy giáo viên đâu. Thấy vậy bạn Nghĩa mk xuống phòng đoàn kí sổ đầu bài nghỉ 2 tiết Anh. Khi lớp trưởng quay về lớp thông báo được nghỉ tiết, thì ai nấy cũng mừng ra mặt. Mà thiệt, cái thời trẻ trâu đi học ai mà chẳng mong nghỉ tiết chứ, trong như nắng hạn trong mưa vậy, thế mà bảo nghỉ luôn thì ko ai chịu nghỉ hết. Đúng là học sinh mà ^^.

Lớp 9a2 được nghỉ tận 2 tiết thì ai nấy cũng đều thoải. Đứa thì lo tám chuyện, đứa thì lang bang đi qua lớp khác chơi, có vài đứa thì xuống căn tin ăn

uống, và trong số đó có Anh Tuấn. Thấy Anh Tuấn rời đi, nhỏ giang cũng đi qua bàn Thảo để nói cái chuyện lúc sáng mà Anh Tuấn cắt ngang

- Biết sáng cái chuyện gì mà lớp mk tím tím ko?

- Ko kể sao biết? – Thảo cười

Nhỏ Giang hít 1 hơi thật sâu, rồi bắt đầu say sưa với với câu chuyện mà nàng ta sắp kể

- Hồi sáng phải mấy có ở lớp mấy mới thấy hết kịch tính của câu chuyện, chứ tao kể ko nghe nó ko có sâu sắc

- Gì vậy trời! Thì ko có ở đây tao mới kêu mấy kể, sao nãy giờ lác quá vậy! Vô vấn đề chính coi

Thảo nhăn mặt khi đưa bạn kể chuyện ko kể, mà cứ đi lòng vòng hoài. Hương Giang (Idol

- Hồi sáng Anh Tuấn chia tay với Thảo Trần đó! Mà phải chi chia tay âm thầm lặng lẽ gì đâu, công khai giữa lớp luôn. Mà tội nghiệp nhỏ Thảo Trần, tự nhiên mới vào lớp, nó đang định rủ Anh Tuấn xuống căn tin thì đáp lại lời nhỏ là câu chia tay phũ phàng. Mới đầu Thảo Trần với tụi trong lớp cứ tưởng Anh Tuấn nói giỡn, mà ko ngờ Anh Tuấn làm căng lên, bởi vậy hồi sáng tụi này nó vây 1 cụm quanh 2 đứa nó đó. Thảo Trần hỏi Anh Tuấn sao chia tay, Anh Tuấn mới nói chán rồi, muốn tìm người khác nên mới chia tay. Thảo Trần bù lu bù loa, Anh Tuấn bị lãnh 1 cái tát vào mặt ngay sau đó, rồi nhỏ chạy ra ngoài tới giờ chưa thấy vào luôn. Tội Thảo Trần quá! Cũng xinh đẹp, mà quen với hotboy, cuối cùng lại bị đá công khai, lại trước mặt cả lớp thế này xấu hổ quá rồi còn gì. Hazzz

Nhỏ Giang thở dài thông cảm. Còn Thảo nghe xong thì cô đã hiểu ra câu chuyện. Theo như cô biết thì Anh Tuấn quen cùng lúc cả 2 người là Thảo Trần (công khai), và Kim Cương (ko công khai), nhưng giờ đá Thảo Trần trước mặt mọi người thế này, cho mọi người biết để sau này công khai quen với Kim Cương cũng ko mang tiếng xấu gì. Thảo đoán chắc là vậy, chứ 1 người vừa xinh đẹp, vừa học giỏi như Thảo Trần này thì quá xứng với hần rồi, nhưng vì hần có tính lẳng nhảm quá nên muốn đổi “vị” như hần đã nói. Quen với 1 người như Kim Cương đây, ngoài xinh đẹp ra chứ có học giỏi như Thảo Trần đâu. Thảo thầm nghĩ rằng tên Anh Tuấn sao mà ngu ngốc thế, hần thật ko có mắt mà. Nói thật dù ko thích Thảo Trần mấy, nhưng nếu Thảo là con trai, học hành giỏi giang, lại được đẹp trai như Anh Tuấn thì Thảo yêu Thảo Trần mất, thông minh lại xinh đẹp. Là mẫu người quá lí tưởng rồi còn gì

- Đi căn tin ko? – Thảo hỏi Giang

Giang lắc đầu rồi đi lên “hợp chợ” cùng tụi bàn trên. Đúng là con nhỏ, cái tính nhiều chuyện ko bỏ được. Thảo lắc đầu chán nản đưa bạn rồi bỏ xuống căn tin. Tìm cái gì lót dạ cái đã, hôm qua cô bỏ cứt com tối nên giờ cái bụng nó đang réo ầm ĩ lên kia kìa. Chọn 1 cái bàn trống, Thảo đặt ly nước cùng cái bánh mì ngọt xuống và bắt đầu “hành trình ăn uống” của mk. Đúng là nhìn ko gian của căn tin lúc này khác hẳn với lúc ra chơi thật, yên tĩnh và thoải mái, vì giờ này học sinh lần giáo viên đều ở trên lớp hết, chỉ có vài đứa lớp cô là đang ăn uống dưới này thôi.

Ko biết là ngẫu nhiên hay vô tình nữa, mà cái bàn Thảo chọn lại là cái bàn gần chỗ Anh Tuấn và Kim Cương đang “tâm sự mông”. Lúc vào căn tin cô nào để ý hai người họ, và càng ko để ý là mk đã chọn cái bàn phía trên chỗ bàn Anh Tuấn. Sở dĩ cô có thể ngon lành đánh chén là vì cô ngồi quay lưng lại, có thấy họ đâu mà ngon với ko ngon được chứ.

Anh Tuấn thì khác, khi hần thấy Thảo đã ngồi vào “vị trí thích hợp”, hần khẽ nhếch mép vì sự trùng hợp này

- Lúc sáng anh công khai chia tay với Thảo Trần thế là vì em phải ko?

Anh Tuấn khẽ cười, nụ cười đầy chất chế nhạo. Hần đáp:

- Cô nghĩ mk có giả vậy sao? Tại sao tôi phải làm vậy vì cô?

Anh Tuấn cố tình nói cho “người phía trước” đủ nghe thấy

- Ý anh là sao? – Kim Cương hơi gần giọng

- Chia tay, vậy thôi!

Câu nói “chia tay” với nhiều người khó nói ra làm sao, vì họ sợ làm cho mk, cho người nghe đau lòng, nhưng có vẻ Anh Tuấn ko thuộc vào tụi người đó. Hần nói mà khuôn mặt vẫn ko hề biến sắc, trái lại còn nhếch mép cười nhoe. Câu nói mà người ta sợ làm tổn thương nhau nhất, sao với hần nó nhẹ nhàng, và dễ nói ra thế

Đúng như ý hần, ở bàn trên Thảo đã biết sự hiện diện của Anh Tuấn và Kim Cương phía sau mk. Cô lạnh sống lưng, và ngừng hần miếng bánh đang cắn dở. Cô đưa đôi mắt của mk về phía sau 1 cách cẩn trọng, như sợ mọi người phát hiện mk đang làm điều gì mờ ám vậy

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chia Tay - Tổ Tình (Part 3)

Cô đưa đôi mắt của mk về phía sau 1 cách cẩn trọng, như sợ mọi người phát hiện mk đang làm điều gì mờ ám vậy. Ko nghi ngờ gì nữa, 1 tên quái vật và 1 người đẹp (đẹp đến đáng sợ) đang ngồi phía sau cô. Thảo từ từ đưa đôi mắt trở lại vị trí cũ, cô nuốt ực 1 cái, cắn nốt miếng bánh cuối, nhai, nuốt, uống ngụm nước rồi phải chuẩn lẹ, bởi cô ko muốn dính dáng, hay nói đúng hơn là ko muốn biết, ko muốn thấy chuyện của 2 người họ. Anh Tuấn đã hôn cô vì cô lỡ miệng nói ra chuyện hân đã hôn Kim Cương, với cô bao nhiêu đó là quá đủ để cô khủng hoảng tinh thần, cô ko muốn dây dưa thêm gì nữa, biết thế nên trong lúc này cô phải nhanh lên, chuẩn lẹ trước là cách tốt nhất

- Tại sao?

- Cô hỏi thật ngớ ngẩn, chán thì chia tay, bởi suy cho cùng thì Thảo Trân hay c,ô với tôi cũng –

Chưa đợi Anh Tuấn dứt câu thì Kim Cương đã tát mạnh vào mặt Anh Tuấn 1 cái rõ là rát (rát oi là rát)

- Đừng đánh đồng tôi với Thảo Trân. Kim Cương này trước giờ chỉ có đá người ta thôi! Chưa ai dám đá tôi bao giờ, cái tát đó là hậu quả cho những lời nói xúc phạm đó!

Dấu đi sự bức tức của mk trước mặt Anh Tuấn, Kim Cương nói đầy vẻ kênh kieu. Nhưng quay lưng lại thì có ai biết rằng gương mặt ấy hân lên sự tức giận tột cùng và chút gì đó hơi xấu hổ. Tức giận vì Anh Tuấn dám đánh đồng mk với nhỏ Thảo Trân yếu đuối đó, xấu hổ là vì mk ko có giá trị với Anh Tuấn như đã nghĩ. Nhưng nói Kim Cương là người khôn khéo trong việc sử lí tình huống thì đó là 1 nhận định hoàn toàn đúng. Thay vì phải nhận câu chia tay phủ phàng và mất thể diện trước đám đông như Thảo Trân, thì Kim Cương đã chủ động buông lời và bỏ đi trước, để tránh những lời ko hay của Anh Tuấn sắp nói ra.

Ở bàn trên, dù Thảo ko quay xuống, ko tận mắt chứng kiến nhưng tai cô nghe ko sót chữ nào. Còn Anh Tuấn, hân mừng vì cuối cùng cũng chia tay được với 2 người kia, dù chưa biết là có dứt khoát chưa, nhưng dù sao đã thoát lên câu chia tay thì hân chẳng còn bận tâm gì. Có như thế thì hân mới thực hiện được kế hoạch, mà hân đã lên sẵn “bản thảo” đêm qua. Liệu hân sẽ nhắm vào ai, nạn nhân tiếp theo sẽ là cô nhóc chứ? Thật ra đã tâm của con người này là gì đây

Từ ngày Thảo bị Anh Tuấn cướp mất nụ hôn đầu, thì cô đã ko còn dám gây sự với hân nữa, nói trắng ra sợ, cô rất sợ cái con người mà cô ko thể nào biết, và hiểu hân đang nghĩ gì. Trái lại với cô nhóc, từ ngày chia tay với Thảo Trân và Kim Cương thì Anh Tuấn ngày một chú ý và quan tâm tới cô hơn. Thấy Anh Tuấn càng tỏ ra thân thiện, hiền lành với mk bao nhiêu, thì Thảo lại càng sợ hân bấy nhiêu. Bởi cô ko biết hân làm vậy với mục đích gì, là một trò đùa mà hân đã sắp đặt trong thời gian sắp tới chăng? 1 trò đùa dài hạn, mà người điều khiển là Anh Tuấn, còn người bị điều khiển sẽ là Thu Thảo phải ko?

“Nè! Sao bà lạnh lùng với tôi thế, ko như dạo trước vậy?”

Anh Tuấn khẽ truyền tờ giấy qua Thảo. Đang làm bài tập nên cô cũng chẳng để ý, cứ tưởng là tờ nháp nên ghi luôn bài tính vào. Thấy bên mặt đây đã ghi chữ, định lật tờ giấy lại thì cô mới phát hiện là hình như là tờ giấy của ai đó truyền cho mk thì phải. Nhắm đọc, cô biết đó ko ai là lạ mà là người ngồi kế bên. Dừng hân công việc tính toán, cô suy nghĩ câu nói của Anh Tuấn viết trong đây, hân có ý gì, có phải định trêu cô ko. Đang đắn đo ko biết có nên trả lời lại ko thì thầy Thanh Tùng gọi cô lên giải bài. Giật mk, cô ú ớ mấy giây rồi cũng “gôm đồ nghề” (sách giáo khoa và máy tính) lên bảng. Anh Tuấn hơi bức vì tự dung ông thầy phá đám trò vui của hân. Kéo tờ giấy lại, hân viết thêm câu nữa

“Bà ghét tôi hả!”

Anh Tuấn đang suy nghĩ, định ghi thêm câu nữa thì thầy vừa xuống tới, làm dở dang dòng suy tư của Anh Tuấn hà (<>

- Ko lo giải bài mà ghi cái gì vậy hả ông tướng – Thầy ân cần nói

Anh Tuấn khẽ dạ rồi vờ lấy cuốn tập ra ghi ghi, thấy thầy đã đi lên thì hân cũng quẳng cuốn tập sang 1 bên, rồi tiếp tục “dòng chảy miên man” ấy. Tuy nói rằng hân thông minh, học giỏi, nhưng ko phải là môn nào cũng giỏi. Trong các môn, hân tệ nhất và cũng ghét nhất là môn hoá, bởi thế mỗi lần vào tiết hoá là hân chỉ lo tám chuyện, hoặc làm bla bla cái gì đó, ko bao giờ chú ý đến bài học. Hôm nào kiểm tra này nọ thì hân mới đem bài ra ôn được tí. Dù là hân tệ môn hoá thật, nhưng “tệ” đây là “tệ hơn” những môn khác, chứ thật sự điểm trung bình hoá của hân cũng từ 6.7 đến 7.0 trở lên chứ có phải đùa. Nhờ trời phú được cái thông minh bẩm sinh, lại thêm học giỏi môn hình học, đặc biệt là 2 cái định định lí “ta – liét” và “py – ta – go” nên điểm mới kha khá ấy chứ ==))

“Tôi làm gì nên tội mà bà ghét tôi! Nếu có thì cho tôi xin lỗi! Bà nói chuyện bình thường với tôi đi, đừng có vậy nữa nha!”

Khi Thảo về chỗ cũng là lúc tiếng keng vang lên, báo hiệu giờ ra chơi đã đến. Mọi người đều thờ phào vì 2 tiết hoá cực hình đã qua rồi (trong đám đó có Anh Tuấn). Chỉ một vài đứa tặc lưỡi tiết nuôi vì 2 tiết nhanh qua, chưa giải được mấy bài tập nữa đã hết giờ rồi (trong đám đó có Thu Thảo). Đi về chỗ, cô cất tập sách xuống học bàn, định đi ra ngoài thì Anh Tuấn níu cô lại rồi nhét vào tay cô tờ giấy ban nãy. Thảo giật mk, giật mạnh tay hân ra rồi bỏ ra ngoài. Anh Tuấn thì miễn nguyện nên ngồi 1 mk cười tùm tùm. Mọi người trong lớp hơi ngờ, ai nấy cũng trở mắt nhìn trước hành động của 2 người vừa rồi. Nhưng họ nghĩ chắc là định kiểm chuyện gây hăng với nhau thôi, vì trong lớp này 2 người ấy cứ hay troll nhau bằng những trò bá đạo nhất. Ai mà có biết những chuyện tương chừng như đơn giản, ko có gì, nhưng đó lại là chuyện mà mọi người ko thể ngờ tới được.

Bỏ ra ngoài, Thảo lên thư viện tìm vài quyển sách hay để mượn về đọc. Nhưng... Vừa đi, cô lại nghĩ đến hành động lúc nãy của Anh Tuấn, cô ko biết

tại sao hần lại đột ngột thay đổi như vậy, chẳng phải trước đây hần ghét cô lắm sao, nhưng sao giờ hần lại thân thiện và hiền lành với cô vậy. Chợt Thảo nhớ ra lúc này Anh Tuấn nhét vào tay mk cái gì thì phải. Là 1 tờ giấy, có ghi chữ “*chẳng lẽ là thư khiêu chiến, hay lời cảnh cáo*” – cô thầm nghĩ. Trái lại với suy nghĩ của cô, ko phải là thư khiêu chiến hay lời cảnh cáo gì hết, mà đó là một lời xin lỗi, và một lời cầu hoà. Cô có nên tin vào mắt mk hay ko, chính Anh Tuấn đã viết những câu này cơ đấy.

Cắt đứt dòng suy nghĩ của Thảo lúc này, là tiếng kêu của ai đó phát ra từ đằng xa. Trông hình như là 1 cô gái, nhưng lại cắt tóc ngắn như con trai, chắc cô ấy là kiểu người thích phong cách tomboy. Nhìn cô gái nằm sấp dưới sàn gạch, cùng đồng sách bị văng lên phía trước, thì Thảo đã đoán được câu chuyện. Đó là cô gái tomboy, bị vấp ngã khi đang cô bê chồng sách đi. Dù có vẻ hơi ngại, nhưng Thảo cũng tiến lại giúp cô gái ấy nhặt sách lên

- Bạn có sao ko?! – Thảo ngưng ngưng hỏi

Cô gái ngẩng mặt lên, mắt ươn ướt, lắc đầu báo ko. Khi cô gái nhìn Thảo thì đập vào mắt cô lúc này...là một vị thiên sứ đang đối diện với cô, người cô gái như phát ra hào quang vậy, tại sao lại đẹp đến vậy chứ! Là 1 vẻ đẹp ngây thơ và vô cùng thuần khiết của 1 thiên sứ.

Người ta hay nói những đứa con gái mang phong cách tomboy, thì cô gái ấy có tính cách rất mạnh mẽ, mạnh mẽ như con trai vậy. Nhưng có vẻ cô gái này ko phải vậy, dù mang phong cách tomboy nhưng có lẽ cô ấy là người mĩm ướt, dễ khóc...và hơi yếu đuối. Bất động sau mấy giây, Thảo cũng nói được 1 vài chữ

- Của.... bạn này!

Cô bạn ái ngại nhận lấy mấy quyển sách, còn Thảo thì vừa cười vừa gãi đầu. Có lẽ là ko quen giúp người ta như thế này, nhưng ít nhất cô cũng giúp cô gái nhỏ này nhặt được sách lên, điều đó khiến cô cảm thấy vui lòng

- Cảm...on... “Người lạ”! - Cô gái ấp úng đáp

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chia Tay - Tỏ Tình (Part 4)

Thảo ngạc nhiên khi cô gái này vừa gọi mk là “Người lạ”, như hiểu được Thảo muốn nói gì, cô gái đáp:

- Tớ...tớ là Seo Teaji, à...là Dương Thiên Bảo, là học sinh lớp 9a3.... Hôm đăng kí thủ tục....tớ thấy cậu ở phòng Đoàn. Mà.... Hình như cậu...có cậu của anh tớ....là Anh Tuấn phải ko?

Thảo gật đầu trong sự ngạc nhiên. Thì ra Anh Tuấn còn 1 đứa em gái nữa. Và có hình như có 1 sự lầm lẫn giới tính ko hề nhẹ ở đây, Thảo nhầm Tiểu Bảo là con gái mất rồi

- Ồ... tôi học cùng lớp với Anh Tuấn. Nói vậy bạn...là em gái của Anh Tuấn à!

“Cô gái” ấy vội lắc đầu

- Ko phải! tớ là em họ của anh Tuấn, nhưng.... Tớ là con trai đấy....ko phải con gái đâu!

Từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, Thảo hơi sock khi đây là 1 đứa con trai, và càng sock hơn nữa...là mk đã nhận lầm giới tính của người khác mất rồi. Cô ôm mặt đau khổ và ko ngừng xin lỗi Tiểu Bảo

- Xin lỗi bạn! Thành thật xin lỗi vì đã xúc phạm đến bạn T=T

Thấy Thảo có vẻ như “khóc trong đau khổ”, nhìn hành động của cô trông hài hước đến lạ lùng (v), Tiểu Bảo lúc này như sắp khóc, nhưng giờ cũng ko nhìn cười được

- Ko sao đâu! Ko phải chỉ mk cậu nhận lầm tớ là con gái đâu, mà nhiều người cũng thế! Mà....trông cậu...buồn cười quá!

Dẫu có cười nhưng Tiểu Bảo biết chừng mực của nụ cười ra sao. Cái cười nhẹ vừa đủ ấy lộ ra cái răng khểnh trông đáng yêu vô cùng. Thảo thấy Tiểu Bảo cười, cô cũng nhẹ cười theo, bởi khi thấy người khác cười vì mk, thì cô cũng vui theo vậy.

Vậy là Tiểu Bảo mang sách về lớp, còn Thảo thì vào thư viện để tìm sách mượn. Nhưng hôm nay nhờ có cái ngã ấy mà Tiểu Bảo đã quen được 1 người bạn, và cậu cảm thấy vui vì điều đó

Bình thường Tiểu Bảo là người nhút nhát và rất dễ khóc, ngoại trừ những người thân, thì khi nói chuyện với những người khác cậu khá là rụt rè. Bởi thế ko chỉ về ngoại hình mà lẫn tính cách, cậu giống như 1 đứa con gái, vậy nên những người thân trong gia đình hay gọi cậu là Tiểu Bảo, hay Bảo Bảo. Cũng vì tính cách nhút nhát của mk nên Tiểu Bảo ko có bạn. Dù ở lớp cậu rất muốn làm quen với mọi người, nhưng cậu cảm thấy sợ khi giao tiếp với người khác. Mọi người học chung với Tiểu Bảo nữa, mấy đứa con trai của lớp thì cứ hay bảo cậu là 3D, nhìn eo là như con gái nên ko chơi cùng, con gái thì thấy cậu con trai gì đâu mà mít ước, khóc nhè như con gái vậy, lại có vẻ chảnh chệ, cổ tỏ ra lạnh lùng khi ko nói chuyện cùng ai, thấy cậu khó ưa nên cũng ko chơi cùng. Ngày qua ngày thế, cậu chỉ 1 mk, và cứ như thế, ko có ai là bạn cả

Tiết 3 bắt đầu, Anh Tuấn đã ngồi sẵn ở bàn để chờ Thảo vào, hần nhìn cô toe toét cười, ko biết có ý gì ko nữa

- Oh, bà mượn sách gì vậy!

Thấy Thảo cầm trên tay quyển sách “những câu hỏi hay về sinh học”. Tên Tuấn có vẻ cũng tò mò lắm nên mở lời mượn xem

- Cho mượn coi cái nha!

Thảo gật đầu đồng ý, cô nghĩ tên này mà cũng có hứng thú với sách sao. Ko phải vậy đâu, chẳng riêng Anh Tuấn mà ai cũng vậy, hể thấy đứa bạn có cái gì lạ, mới là phải mượn xem bằng được, kể cả 1 cuốn sách, mượn xem ko biết là có hứng thú gì ko, chỉ biết là vạch coi sơ sơ vài trang rồi mới chịu trả. Và Anh Tuấn cũng thế đấy, coi sơ sơ vài trang rồi trả lại cho Thảo ngay. Hần nhìn cô cười, rồi móc trong túi ra cây kẹo mút. Chẳng biết hần vô tình hay là tìm hiểu Thảo từ lúc nào, mà đưa cho cô cây kẹo mút mùi socola – là mùi mà Thảo nhà mk thích

- Cho bà nè~!

Hơi ngạc nhiên, nhưng Thảo cũng cảm ơn rồi nhận lấy. Anh Tuấn thấy vậy cũng cười. Hần bắt đầu lấy tập sách ra để chuẩn bị vào học, lại nhìn sang Thảo, hần nói vừa đủ cho cô nghe thấy

- Tôi ko biết vì sao bà lại ko nói chuyện với tôi nữa, nếu tôi làm gì để bà ghét tôi thì cho tôi xin lỗi. Thà cứ như lúc trước, cứ hay gây gổ thế mà vui, thật thì từ trước giờ tôi ko bao giờ giận hờn hay ghét bà. Lắm lúc nổi cáu thì cũng chỉ là cảm xúc nhất thời, qua rồi thì thôi chứ ko có ý gì đâu. Vì thế, tôi mong bà cứ cư xử với tôi bình thường, giống như lúc trước vậy ấy!

Thảo thấy bất ngờ trước những lời của , vậy ra là hần muốn làm hoà chứ thật là ko có ý gì? Thật sự hần muốn cô trở lại bình thường sao? Vậy thì do cô suy nghĩ quá nhiều và trở nên thừa thãi rồi. Như biết Anh Tuấn chờ câu trả lời của mk, Thảo ko nhìn hần, cũng ko đáp mà chỉ khẽ gật đầu. Chỉ chờ có vậy, Anh Tuấn cười tươi rồi quay trở lại bài học. Cô cảm thấy vui, vì cuối cùng thì mọi chuyện cũng đã được giải quyết. Người ta nói “đánh kẻ chạy đi chứ ko ai đánh kẻ chạy lại”, mặc dù cô ko biết là Anh Tuấn xin lỗi và muốn làm hoà hoà mk vì chuyện gì, vì chuyện đã hôn cô chẳng? Nhưng nếu hần đã xin lỗi và có thiện chí như vậy, thì cô ko lí do gì để từ chối lời xin lỗi ấy, bởi “thêm 1 người bạn là bớt 1 kẻ thù”. Cô viết vào mẫu giấy nhỏ rồi khẽ truyền qua Anh Tuấn, mẫu giấy cũng có thể xem như là câu trả lời mà lúc sáng Anh Tuấn hỏi

“Ko phải tôi lạnh lùng và ko muốn nói chuyện với bạn.... mà tôi cảm thấy sợ. Vì chuyện lần trước tôi vẫn còn ám ảnh rất nhiều. Bản thân tôi cũng ko muốn ghét bạn, nhưng giờ nếu có thể trở lại bình thường thì tôi cũng mong giống như lúc trước”

Và câu chuyện về những cuộc chiến của cô nhóc Thu Thảo và Anh Tuấn sẽ kết thúc tại đây chứ, nhưng có thật là dừng tại đây ko. Và những lời nói hoà bình của Anh Tuấn liệu có phải là như vậy?

Giống như tựa đề của chương, là “chia tay và tỏ tình”, nửa chặn đường đã “hoàn thành” đó là Anh Tuấn đã chia tay với Kim Cương và Thảo Trân, thế nữa còn lại là tỏ tình chứ? Đúng vậy, part cuối của “chia tay – tỏ tình” sẽ là lời tỏ tình của Anh Tuấn với cô nhóc Thu Thảo nhân ngày 20-10. Và câu chuyện sẽ diễn ra thế nào đây.

Nếu muốn biết thì mời các bạn đón xem chương 19: Chia tay – Tỏ tình (part 5).

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chia Tay – Tỏ Tình (Part 5)

Lại như thế, lại là ngày thứ 2 đầu tuần, nhưng đầu tuần hôm nay đặc biệt hơn mọi đầu tuần khác. Hôm nay chính là ngày 20/10 – Phụ nữ Việt . Mà nói đến đây thì chắc hẳn phái nữ ai ai cũng háo hức, mong ngóng sẽ được có quà, ngược lại với cánh tóc dài, cánh đầu đình thì đang đau đầu đây. Tự nhiên có thêm cái ngày 20/10 này làm chi, vì một năm họ đã tốn biết bao nhiêu quà cáp, tiền bạc cho valentine, giáng sinh, sinh nhật,... Ôi ôi đủ thứ. Thế sao mà bắt công với hội đầu đình thế, trong 1 năm, 12 tháng thì có hết 2 ngày trong 2 tháng là dành cho hội tóc dài rồi, đó là 8/3 và 20/10, trong khi đó thì hội đầu đình chẳng có ngày nào T=T. Nếu các bạn nam đồng tình thì giờ tay nhé!

Hôm nay là ngày tôn vinh phái nữ, chính vì thế bạn nữ nào cũng vui vẻ và mong ngóng sẽ có ai tặng quà. Nhưng có 1 người, mà thậm chí rằng còn ko biết hôm nay là ngày gì nữa cơ đấy. Và lại như thế, lại thêm 1 buổi sáng đi trễ, nhìn “con người ta” kia kia, đang chạy thụt mạng trên con đường dài đấy. Nói đến đây thì mọi người đoán biết là ai rồi chứ. Đúng rồi! đó chính là cô nhóc Thu Thảo, nếu ko phải cô thì còn ai trồng khoai đất này

- THẢO!!!

Tiếng ai gọi từ đằng xa, Thảo nheo mắt nhìn người đó, dáng có vẻ quen quen, nhưng chắc nhầm thôi, vì trông tư thế đang ngồi chờ ai đó trên xe đạp của người kia thì chắc “ai đó” ko phải là cô rồi. Có ai rảnh đâu mà ngồi chờ cô để đưa đến trường, mà giờ này đã trễ rồi nữa chứ!

- THẢO! ĐÂY NÈ!

Nghĩ là lầm nên Thảo 1 mạch đi luôn, người đằng xa ấy thấy bức, vì ko biết Thảo ko nghe, hay vì Thảo cố tình bơ mk.

- Sao tôi réo muốn chết, mà bà đi luôn là đi thế nào?!

Tiếng xe đạp thảng kít lại trước mặt Thảo, và người đang ngồi trên chiếc xe ấy ko ai khác là Anh Tuấn

- Ồ! Chào! Sao đi trễ vậy – Thảo ái ngại hỏi

Anh Tuấn khó chịu nhìn Thảo đáp:

- Chờ bà chứ gì mà hỏi nữa! Leo lên lẹ!

Thảo ngạc nhiên, cô tròn mắt khó hiểu

- Là sao!

- Tôi chờ bà chứ sao?! Ngày nào cũng đi trễ vậy, cuối năm bị hạ hạnh kiểm vì tội đi trễ nghe chưa!

Biết Thảo định thắc mắc này nọ, ko đợi cô mở miệng Anh Tuấn đã lén áp ngay

- Trễ rồi đó! Trễ rồi mà còn lè mè!

Thấy thái độ Anh Tuấn có vẻ đáng sợ quá, Thảo cũng nghe theo mà lủi vủi lên xe

- Hồi đó giờ tôi đâu có đi trễ, hôm nay vì đợi bà nên “phong ấn ko đi trễ” của tôi bị phá vỡ rồi đó!

Thảo gật gù rồi ừ nhẹ cái. Ngồi sau Anh Tuấn sao cô hồi hộp thế này, có cảm giác ko thoải mái, ko tự nhiên cho lắm. Ko phải vì trước giờ cô chưa được người ta chở xe đạp, mà vì người chở cô hôm nay là con trai, người ngồi trước cô là Anh Tuấn. Cô thấy có chút gì đó lo sợ, ko biết là tại sao nữa. Suốt quãng đường đến trường, cô chỉ biết ngồi yên đó, thi thoảng Anh Tuấn có hỏi vài câu thì cô chỉ ừ, hoặc vậy à, còn lại thì im lặng, bởi cô cũng chẳng biết nói gì hay làm gì hơn

Đến trường thì cũng gần 7h, mọi người đã tập trung hết ra sân để chuẩn bị chào cờ, chỉ còn mỗi “2 học sinh đi trễ ấy” là đang lủi húi ngoài nhà xe. Anh Tuấn nắm tay Thu Thảo ngó trước, nhìn sau rồi len lén vút chạy vào lớp học. Cô nhóc mk lúc này hơi bất ngờ trước cái nắm tay ấy, rai tay cô đồ cả lên, nhưng chỉ nghĩ đơn giản là cùng nhau trốn vào lớp, để ko bị thầy Huy Sơn bắt vì tội đi trễ

- Ồ! Còn 1 cái ghế nè! – Anh Tuấn lên tiếng khi vừa đặt cặp xuống bàn

Thảo biết chắc chắn đây ko phải dành cho mk, có bao giờ mà mọi người chưa ghế cho cô vào mỗi sáng thứ 2 đâu, toàn tự cô đi giành với tụi kia. Hôm nay còn 1 cái thì nó hẳn là dành cho Anh Tuấn rồi

- Thôi bà lấy cái này đi! Tôi ra ngoài ấy búng tay 1 cái là có hàng tá! – Anh Tuấn cười tự tin

Thảo ờ ờ mấy cái rồi bước ra ngoài trước. Ngay cái quay lưng của cô vừa khuất, nụ cười ban nãy tắt hẳn, và thay vào đó là 1 vài lời nói

- Trò hay bắt đầu rồi đây!

Ngồi chào cờ mà tâm trạng cô cứ thơ thẩn về đâu, cô nghĩ về việc Anh Tuấn đợi mk sáng nay

“Hồi đó giờ tôi đâu có đi trễ, hôm nay vì đợi bà nên “phong ấn ko đi trễ” của tôi bị phá vỡ rồi đó!”

Nói vậy, thì đâu biết rằng sẽ trễ, nhưng Anh Tuấn vẫn đợi cô sao? Bâng quơ, cô suy nghĩ về hành động của Anh Tuấn gần đây, lạ lắm! Đừng 1 cái muốn hoà bình, rồi còn đối xử tốt với cô nữa chứ. Thoáng đỏ mặt, Thảo sờ lại tay trái của mk, cái nắm tay lúc này làm tim cô như đã lỗi 1 nhịp. Cô nhắm mắt thờ dài rồi đưa cánh tay trái vào lòng

45 phút dành cho tiết sinh hoạt đầu tuần, hay còn gọi là chào cờ đã kết thúc. Thảo chưa kịp bước đi thì đã bị Anh Tuấn kéo lại

- Xuống căn tin với tôi nha!

Thảo lung túng đáp:

- Làm gì?! Vào học rồi! Với còn cái –

Chưa cho cô dứt câu, Anh Tuấn giựt cái ghế trên tay cô chồng vào ghế của mk, rồi đưa cho bạn Nghĩa lớp trưởng

- Đem vô giúp nhe! Tôi với Thảo xuống căn tin chút! Cảm ơn trước!

Tên Nghĩa tròn mắt nhìn cả 2 1 cách khó hiểu, xưa nay Anh Tuấn với Thu Thảo như nước với lửa, thế mà hôm nay sao trong thân thế, cùng xuống căn tin cơ đấy. Nghĩ là 2 đứa bệnh nên “bạn í” (Nghĩa) chẳng quan tâm, sẵn vào lớp nên đem hộ 2 cái ghế, dù sao người ta cũng cảm ơn mk rồi

Và lại 1 lần nữa, Anh Tuấn nắm tay Thu Thảo kéo đi. Thảo phải cúi mặt xuống vì sợ Anh Tuấn thấy khuôn mặt ửng đỏ của cô. Dù chẳng phải là đang hẹn hò cùng , ưng cái nắm tay này. làm cô thấy xấu hổ quá!- Chị ơi! Bán cho em ly nước – Anh Tuấn gọi chị chủ quán rồi quay sang Thảo – Bà uống gì?

Thấy Thảo lắc đầu từ chối nên Anh Tuấn cũng thôi, hần ko uống nước nữa mà chỉ sang mấy cái kẹo

- Bán cho em 2 cây kẹo mút mùi socola!

Rồi Anh Tuấn đưa cho Thảo 1 cái, cô nhận lấy rồi khẽ cất giọng

- Lên thôi!

- Đợi tí! Tôi mua cái hoa cài áo rồi lên

Nói rồi hần bảo chị chủ quán lấy cái hoa đắt nhất, nói đắt đây là “đắt hơn” những cái còn lại, cái hoá “đắt nhất” giá tới 9k lận cơ đấy =))), đắt đồ chưa =))). Thấy Anh Tuấn lấy cái hoa cài rồi, Thảo cũng quay lên, định bước đi thì Anh Tuấn vội kéo cô lại

- Từ từ! Làm gì gấp dữ vậy, trễ vài phút thì nói tụi mk đi vệ sinh nên vào trễ!

- Mua hoa rồi mà! Còn làm gì nữa!

Chẳng nói thêm câu nào, Anh Tuấn đưa cái hoa lên ngực trái của cô, định cài vào đó nhưng Thu Thảo giật nảy lui ra xa, tay cô ôm ngực hoảng hốt

- Làm gì vậy?!

Biết Thảo nghi bậy, Anh Tuấn cười hì xua tay

- Nghĩ gì vậy, tôi cài hoa cho bà thôi mà!

- Nhưng –

Câu nói chưa kịp cất lên thì Anh Tuấn đã tiến đến, và giữ chặt vai cô lại, tay còn lại dù rất khó khăn nhưng hần cũng đã cài được cái hoa hồng đỏ thắm lên ngực áo trái của cô

- 20/10 vui vẻ nhé! – Anh Tuấn cười toả nắng

Chính nụ cười ấy đã làm bao cô gái đỏ gùt trước hần, và mặt cô nhóc lúc này đỏ ửng lên hết rồi, cũng may là Anh Tuấn đã quay lưng đi

- Lên thôi!

Còn khoảng 3m nữa là đến phòng học, Anh Tuấn đứng đợi Thảo ở đấy, khi thấy cô vừa đến, hần vờ vỗ trán như quên mất thứ gì đó

- Thôi chết! Quên nữa! Thôi bà vào lớp trước đi, lát vào mà thầy cô có hỏi nói tụi bạn chuyện cá nhân chút nha! Tôi đi đây 1 tí, 5 phút thôi hì hi!

Đợi Thảo gật đầu rồi Anh Tuấn 1 mạch bỏ đi, cách bước vội vã ấy như thể có chuyện gấp và quan trọng lắm. Trước khi bước đến cửa lớp thì trong vọng ra những âm thanh ồm ồm như 1 cái chợ, Thảo thầm nghĩ rằng chẳng lẽ hôm nay lại nghỉ tiết, sao giáo viên chưa lên lớp. Cô tủm tỉm cười vì ngay mới đầu tuần mà được nghỉ tiết rồi sao.

Bước chân đầu tiên của cô đặt lên nền gạch của lớp 9a2 thì mọi sự nhộn nhịp, bàn tán của cái chợ lúc nãy im phăng phắt. Mọi người đứng chết chân, và mọi con mắt đều hướng về cô 1 cách khó hiểu. Cô cũng chơi với ko hiểu chuyện gì xảy ra, sao mọi người nhìn cô như thế. Đầu đó trong sự im lặng của lớp học, vang lên tiếng thút thít của 1 đứa con gái, người đó ko ai khác chính là Thảo Trần, dường như tiếng khóc ấy làm mọi thứ trở lại bình thường. Một vài đứa con gái, trong đó có Kim Cương đang an ủi Thảo Trần

- Nín đi, với loại người đó thì giờ ko phải là cần khóc, mà mk cần phải giải quyết cho rõ ràng!

Kim Cương nói với chất giọng cay nghiệt, cặp mắt nhìn Thảo như muốn nghiền nát cô ra trăm mảnh, là chuyện của Thảo Trân mà cứ như chuyện của mk vậy. Nghe Kim Cương nói vậy, Thảo Trân lấy tay gạt nước mắt, rồi đi xuống bàn của Thảo, cầm lên 1 bó hoa hồng mà ai đã để sẵn ở bàn cô từ đầu giờ. Trong khi Thảo còn đứng chết chân ở đấy, vì ko hiểu chuyện gì xảy ra, thì Thảo Trân đã quăng phất bó hoa hồng vào người Thảo

- Giải thích đi! yện này là sao! - Là sao....!

Thảo ngây đơ người, chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này?. Thảo Trân thì mắt lại bắt đầu tuôn lệ, giọng nhỏ nghẹn ngào đầy phẫn uất, nhỏ nói:

- Giã vờ sao! “Thảo nè! Tôi thích bà! Tôi muốn làm bạn trai của bà! /Anh Tuấn”. Bó hoa và tấm thiệp đó là gì hả?!

Thảo ngồi xuống và nhặt tấm thiệp kèm trong bó hoa lên, đúng như lời Thảo Trân nói về nội dung tấm thiệp. Cô lúc hoảng loạn hơn hẳn, nên lo lắng, sợ hãi hay vui mừng, hạnh phúc đây. 1 lời tỏ tình vào ngày 20-10, mà bao cô gái hằng mong ước, đó lại là 1 hotboy như Anh Tuấn đây.

Mời các bạn đón xem chương 20: Vì tôi thích cô ấy!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Vì Tôi Thích Cô Ấy!

Thảo lúc này như ko muốn tin vào mắt mk, dù ko trực tiếp nói ra nhưng chẳng phải Anh Tuấn đã gián tiếp tỏ tình với cô sao? Phải làm sao đây, Anh Tuấn vừa chia tay với Thảo Trân và Kim Cương ko lâu, giờ hẳn lại tỏ tình với cô. Phải làm sao đây, vì cô biết Thảo Trân khóc là vì nhỏ ko cam, nhỏ còn tức chuyện Anh Tuấn chia tay đột ngột với mk. Giờ lại phải chứng kiến Anh Tuấn tỏ tình với cô nhóc Thu Thảo. Ngay lúc này, Thảo như 1 tội phạm bị lộ mặt, tội của cô là “cướp bạn trai của người khác”. Cô hiểu chứ! Dù có cố tình hay ko, nhưng mọi người sẽ khép cô vào tội, rồi dùng những ánh mắt miệt thị để nhìn cô

- Ko phải như bạn nghĩ đâu!.... Anh Tuấn có thể ghi thiếu chữ Trân đó. Hi hi tên bạn là Thảo Trân, mà ghi thiếu chữ Trân thành ra tên tôi! Chắc Anh Tuấn để bó hoa đó là để vào tiết tặng bạn đó,...tôi với Anh Tuấn chung bàn mà, chắc có sự nhầm lẫn ở đây rồi! - Thảo nặn ra nụ cười méo mó nhất có thể.

Cô thừa biết, ko ai lại đi tin cái lí do vô lí ấy lâu, mà dù cô có đưa ra lí do nào hợp lí nhất, thì nó cũng sẽ trở nên thừa thãi, vì chẳng ai thèm nghe 1 đứa như cô đâu. Thảo từ tốn nhặt bó hoa, và tấm thiệp lên đưa cho Thảo Trân, cùng 1 nụ cười gượng gệu nở ra từ môi cô

- Hiểu nhầm, hiểu nhầm. Thì mọi người cũng biết tôi với Anh Tuấn như nước với lửa, cãi nhau suốt ấy. Với lại xấu xí như tôi thì –

“CHÁT”

Âm thanh phấn nộ vang lên, báo hiệu 1 sự nguy hiểm, có ai đó đã bị tát rồi

- Biết thân phận mk xấu xí, ko bằng ai, thì tại sao lại cố giành giật những thứ ko thuộc về mk!

Người lãnh cái tát như trời giáng của Thảo Trân, ko ai khác là cô nhóc Thu Thảo. Quá rất với cái tát, quá bất ngờ trước sự phấn nộ ấy. Thảo biết làm gì ngoài đứng yên ấy, 5 ngón tay còn hằn dấu đỏ trên khuôn mặt ko trắng trẻo, điều đó đủ thấy cái tát kia mạnh đến mức nào

- TẠI SAO HẢ? TẠI SAO? ANH TUẤN CHIA VỚI TÔI CHỈ VÌ 1 ĐỨA XẤU XÍ THẾ NÀY SAO? Thảo Trân gầm lên và ngùn ngực nắm lấy cổ áo cô lắc mạnh. Mọi người trong lớp hầu như ko ai dám xen vào, chỉ biết đứng đó, lấy đôi mắt bất lực nhìn cô nhóc, ai nấy cũng đều sợ hãi trước hành động điên cuồng của Thảo Trân. Nếu mọi người hỏi vì sao Hương Giang ko đến ngăn Thảo Trân lại, thì chỉ 3 chữ rằng “ko có mặt”. Hôm nay Hương Giang đã xin nghỉ rồi. Người đồng minh duy nhất cũng ko có ở đây, mà tiết học bắt đầu cũng đã gần 20’, lại ko thấy giáo viên thì cũng có thể nói lớp 9a2 đã nghỉ tiết này. Với tình trạng của cô nhóc thế này, thì xem như cô chết chắc

- ĐỦ RỒI ĐẤY!

Từ cửa lớp, bóng 1 người con trai bước vội vã vào, và xô bật Thảo Trân ra giải thoát cho cô nhóc

- khụ khụ khụ!

Thảo ôm cổ ho khụ mấy cái, nếu người con trai ấy ko vào kịp lúc, thì có thể cô sẽ bị chết ngạt trước cái bóp cổ đầy tức tối của Thảo Trân

- Bà có sao ko?!

Người con trai cứu cô lúc này chính là Anh Tuấn. Như chết đuối vớ được phao cứu sinh, Thảo mừng rỡ trước sự xuất hiện của Anh Tuấn

- Tôi ko sao! Nè nè Anh Tuấn – Thảo gấp gấp hỏi – Cái bó hoa đó, là bạn trên bàn, rồi định tặng cho Thảo Trân, xin làm lành với bạn ấy phải ko? Còn tấm thiệp nữa! Là bạn ghi thiếu chữ Trân phải ko? Giải thích cho mọi người biết đi! Là bạn nhầm lẫn!

Hắn nhìn cô quan tâm, ánh mắt dịu xuống được chút, rồi lại ánh lên đầy sát khí nhìn Thảo Trân. Như hiểu Thảo Trân định nói gì, Anh Tuấn đã cất tiếng trước

- Đúng..

Mọi người trong lớp ồ lên 1 cái, Thảo Trân lúc này cứ tưởng mk nghe lầm, nhưng ko phải đâu! Là Anh Tuấn đã nói rõ ràng mà, nhỏ như muốn nhảy cẫ lên vì sung sướng. Còn Thảo lúc này cũng vậy, cô cũng muốn hét to lên vì mọi chuyện là hiểu lầm. Chưa để Thảo Trân và Thu Thảo hưởng trọn phút giây vui mừng của họ, thì Anh Tuấn đã cất lên 1 câu làm đập tắt mọi thứ

- Một nữa. Đúng là tôi để bó hoa đó, nhưng là để dành tặng cho 1 người khác chứ ko phải bạn lớp phó đây (Thảo Trân). Còn chuyện tấm thiệp và nội dung trong ấy...hoàn toàn đúng, tôi ko ghi thiếu chữ, vì người tôi muốn nhận được tấm thiệp ấy là Thu Thảo!

Rồi đột ngột, Anh Tuấn ôm đầu cô vào ngực mk, hắn nhìn mọi người như đe dọa

- Vì tôi thích cô ấy! Và tôi cấm mọi người làm tổn hại đến cô ấy! Có lẽ trước giờ mọi người chưa thấy tôi độc ác bao giờ, nhưng nếu có ai dám động đến người con gái này, thì họ sẽ thấy nhân tâm của nhân tâm là như thế nào?!

Ko khí lớp học lúc này đã ko còn có thể thờ nổi nữa rồi, nó quá ngạt, quá căng và quá nóng, nhiệt độ có thể so sánh với 1 miệng núi lửa đang phun trào. Trước sự ngạc nhiên mọi người, sự bất ngờ quá đỗi của cô nhóc, Anh Tuấn ko ngần ngại những ánh mắt ấy, hắn 1 mạch lòi cô nhóc ra ngoài, bỏ lại bao nhiêu sự hụt hẫng... và sự căm hận nơi 1 con người đã im lặng từ khi Thảo Trân cất tiếng

[Thư viện]

Lựa chọn tốt nhất cho cả 2 lúc này là thư viện, vì là giờ học nên ngoài cô Hạnh Nhân thì ở đây chẳng còn ai ngoài Thu Thảo và Anh Tuấn. Cũng vừa lúc cô có việc cần ra ngoài, nên cô bảo 2 đứa ở lại trông thư viện giúp cô, đây là cơ hội tốt để 2 người cần nói chuyện rõ ràng.

Thấy Thảo im lặng suốt từ nãy giờ, cô cứ gut mặt xuống mà chẳng nói. Ko khí trở nên u ám, nên Anh Tuấn phải mở lời trước để phá tan ko khí này

- Nè! Sao vậy!

-

- Nói gì đi chứ! Sao im lặng hoài thế?!

-

- Nè Thảo...!

Anh Tuấn vò dỗi hờn, hắn chu môi năn nỉ cô nói chuyện. Có điều này cần đính chính 1 chút, sao cái chu môi này của Anh Tuấn giống với của “Người quen” thế! Chẳng lẽ hắn định “cướp bản quyền chu môi” từ Tiểu Bảo sao OAO~~~~. Ko được ko được! Phải trả tiền rồi hắn làm chứ! Nhưng phải công nhận rằng.... 2 anh em cùng ông bà khác cha mẹ =>) ấy, tên nào chu môi cũng... Đáng yêu phéch! Dù làm ko giống, nhưng ít nhất trong lúc này Anh Tuấn cũng đã rất dễ thương, chỉ có điều ko bằng Tiểu Bảo thôi! =”

- Bạn đang đùa giỡn trên tình cảm của người khác phải ko?! – Thảo nhìn hắn bằng ánh mắt dò hỏi

Cuối cùng thì cô cũng chịu mở lời, nhưng sao câu nói vừa thốt ra ấy, nghe sao chua chát quá vậy. Anh Tuấn sựng người mấy giây trước câu hỏi của Thảo, nhưng cũng nhanh chóng, hắn lấy lại vẻ mặt bình thường, hắn đáp:

- Bà ko tin tôi thích bà à!

- Tôi ko biết!

Rồi Anh Tuấn khoanh 2 tay đặt lên bàn, hạ cằm xuống, hắn giương cặp mắt ếch, í nhăm, cặp mắt đen láy, và sâu hút nhìn cô triều mến. Khẽ nhắm mắt lại, hắn nhẹ nhàng nói

- Tình cảm là chuyện rất khó nói, đôi khi thích ai đó, cũng ko biết giải thích vì sao mk lại thích. Chỉ biết đơn giản là mk cần phải đối xử tốt với người ta, làm cho người ta hạnh phúc, và khi ở bên mk thì người ta luôn vui vẻ. Những điều nhỏ nhặt nhất, dù chỉ là 1 nụ cười từ người mk yêu thương, thì có đánh đổi cả thế giới để có được nụ cười đó....thì họ cũng sẵn sàng!

Nghe đến đó thì trong lòng Thu Thảo chợt dâng lên 1 cảm giác lạ, cô ko biết nó là gì, nhưng đó là cảm giác mà trước giờ cô chưa từng biết, cũng chưa

từng có. Bao giờ cô tự hỏi bản thân, hay đơn giản là thoáng qua trong đầu, rằng cô thích Anh Tuấn chưa? Nếu chưa thì cô nên “tập” thích hắn phải ko?

Trong trường học, thư viện có lẽ là nơi tẻ nhạt nhất, vì ngoài sách thì chẳng có gì hay ho. Những người thường lui tới đây toàn bọn một sách, thỉnh thoảng cũng có 1 vài giáo viên cần mượn sách để tham khảo, làm tài liệu cho bài giảng nên lui tới, còn lại thì có cho tiền tui nó cũng chẳng thèm vào => Thư viện ế nhẹ như mít nghệ ==))

Nếu bạn thử bước vào 1 trường học ngay giờ ra chơi thì bạn cũng biết nó ồn đến mức nào rồi đó. Nhưng bên trong thư viện thì khác, dù giờ học hay ra chơi thì nó đều tĩnh lặng, vì chỉ có thể người ta mới có thể tập trung đọc sách, và thả hồn theo từng dòng chữ.

Thu Thảo giờ chẳng muốn về lớp, nên cô ở lại thư viện để đọc sách, với lại tiết 2-3 là tiết Anh (tiết đôi), mà sáng đã nghỉ 1 tiết thì chắc chắn tiết 3 này cũng nghỉ thôi. Anh Tuấn lúc này thì nằm gục mặt trên bàn, hình như hắn ngủ quên mất rồi. Có lẽ hắn là người hay thức khuya nên nhìn mắt hơi thâm, nhưng sao thức khuya mà da mặt hắn láng lỉnh lỉnh, chẳng có tí mụn nào, lại thêm nước da trắng trẻo, đúng chất 1 hotboy. Sở hữu ngoại hình tương đối chuẩn, thêm cái mặt khôi ngô vào đâu (vì nó quá đẹp), lại được trời phú cho cái thông minh. Nhìn hắn đây mà bao chàng trai phải ganh tị. Ngồi đọc sách nhưng tâm hồn của Thảo cứ thả về đâu, trong cô giờ rối rắm. Anh Tuấn đột ngột tỏ tình với cô, Thảo Trần thì đang tức điên lên vì chuyện đó, còn cả Kim Cương nữa! Dù Kim Cương ản mk trong góc tối, nhưng Thảo biết, chắc chắn nhò sẽ ko bỏ qua chuyện này đâu. Lại chưa nói đến mọi người trong lớp, từ nay họ sẽ nhìn cô với ánh mắt khác, là cay nghiệt hơn, miệt thị hơn. Bình thường mọi người ai cũng ghét cô rồi, giờ lại thêm chuyện Anh Tuấn tỏ tình, thì họ ko còn là ghét mà sẽ là hận, bởi 1 đứa xấu xí như cô mà được hotboy theo đuổi sao? Bởi có bao người lí tưởng, xinh đẹp hơn cô, tại sao họ ko được Anh Tuấn theo đuổi chứ? Tại sao lại phải là 1 đứa xấu xí như cô đây? Bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu suy nghĩ trong đầu, cô phải làm sao đây? Liệu cô nên chấp nhận tình cảm này rồi sẽ bị mọi người hận thù, hay là nên từ chối để mọi chuyện trở lại như trước. Một nữa cô muốn từ chối, nhưng một nữa... lại muốn chấp nhận.. vì hình như, cô thích Anh Tuấn thì phải!

- Nếu như muốn thì bà hãy chấp nhận, vì đâu bà có muốn, hay ko muốn thì mọi người cũng sẽ giữ thái độ đó thôi! Sẽ chẳng có gì thay đổi đâu!

Thảo giật mk, câu nói của Anh Tuấn đưa cô trở về thực tế. Thảo tròn mắt nhìn Anh Tuấn, rồi khẽ cuối mặt ngại ngùng, còn Anh Tuấn thì đã thức giấc từ lúc nào, cũng ko biết tại sao hắn lại hiểu được suy nghĩ của cô lúc này, để nói ra câu nói ấy!

Cũng là lúc tiếng keng cất lên báo hiệu giờ ra chơi đã đến, 2 người ngồi ở thư viện khá lâu rồi, mà cô Hạnh Nhân vẫn chưa quay lại. Cũng chẳng biết làm gì, Thảo đành quay người rồi tìm vài quyển sách để đọc tiếp, thật ra cũng ko hẳn là cô tìm sách, mà là tránh ánh mắt Anh Tuấn đang nhìn mk từ phía sau. Ai mà bước vào thư viện lúc này sẽ bắt gặp hình ảnh 1 chàng trai đang chống 2 tay lên cằm, khuôn mặt mèo con, miệng cười tủm tỉm, cùng ánh mắt đáng yêu đang nhìn cô gái lấy 1 vài quyển sách trên kệ. Bảo đảm người ta sẽ vỡ tim khi nhìn thấy Anh Tuấn, vì lúc này đây, hắn quá đáng yêu O>w<

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Gặp Lại “Người Lạ”

- Cô ơi! Em đến trả sách ạ!

Đánh tan cảm xúc của Thu Thảo, và biểu cảm của Anh Tuấn lúc này, là câu nói của Tiểu Bảo khi vừa bước vào thư viện

- O! anh Anh Tuấn!

- Ô! Chào chú Bảo Bảo :D

Chẳng quan tâm Anh Tuấn nói gì, Tiểu Bảo đơ người mấy giây khi thấy cô nhóc Thu Thảo đang nhìn mk. Thảo khẽ cười, Tiểu Bảo cũng nhanh chóng trở lại bình thường, cậu cũng khẽ cười đáp lễ lại cô. Chỉ có Anh Tuấn là ko hiểu, hắn nhìn đứa em họ của mk, rồi lại nhìn sang cô nhóc. Ánh mắt đậm chiêu, hắn nhìn Tiểu Bảo hỏi:

- Chú mày có quen với người kia à!

- Chắc là vậy – Cậu gái đầu – Tại hôm trước em bị vấp ngã, rồi cậu ấy giúp em nhặt sách lên! Nhờ vậy mà tui em quen nhau!

Anh Tuấn ôm mặt thất vọng, lí do quen biết lằng xẹt! Đúng là chỉ có Tiểu Bảo mới có những tình huống hư cấu thế ==”

- Mà cô đâu rồi anh? – Tiểu Bảo hỏi

- Đi đâu rồi! Bảo bọn anh trong thư viện hồi tiết 2 tới giờ mà chưa thấy quay lại! – Anh Tuấn thờ dài chán nản

Rồi Tiểu Bảo đặt chồng sách xuống bàn, Thảo cũng tìm được vài cuốn sách hay, cô quay lại bàn để tiếp tục “hành trình tri thức” của mk. Cô kéo cái ghế

cạnh Tiểu Bảo ra rồi ngồi xuống đó. Anh Tuấn thì ngồi đối diện với cô và Tiểu Bảo. Câu chuyện của họ bắt đầu bằng mấy câu hỏi thăm của Anh Tuấn, về đứa em họ của mk:

- Sao! Lớp mới tốt chứ!

- Cũng... tốt ạ!

Thấy thái độ khép nép, ko được tự tin trong câu nói ấy, Anh Tuấn biết ngay là có vấn đề, hấn mắt to mắt nhỏ nhìn Tiểu Bảo chất vấn:

- “Cũng” là sao? Hay là giống dạo trước, ko có đứa bạn nào, ai nấy cũng xua đuổi ko muốn lại gần... vì chú mày hôi cú quá!

Nói rồi Anh Tuấn cười khanh khách, còn Thu Thảo thì bùm miệng cười vì câu nói ấy hài quá. Tiểu Bảo mặt mải đỏ lựng. Liếc thấy cô nhóc cười, thì cậu lại càng xấu hổ hơn, xấu hổ vì anh mk lại đi “làm nhục” mk trước mặt “Người lạ”

- ANH NÓI CÁI VẬY – Tiểu Bảo nhăn mặt – Em có tắm rửa hàng ngày, giữ gìn vệ sinh rất kĩ, ko có chuyện em bốc mùi như cú đâu! Có anh bóc mùi thì có! Khuôn mặt đáng yêu ấy ko dấu được sự bức tức của Tiểu Bảo lúc này, nhưng có 1 điều phải công nhận rằng, Tiểu Bảo càng tức thì càng “êu hơn” (đáng yêu hơn) >w<

- Anh đùa chút mà cậu ghê thế!

Tiểu Bảo khoanh tay giận dỗi, cậu quay mặt ko thèm nhìn anh mk

- Xin lỗi em đi!

- Oh, vậy em là người “có lỗi” à! Thế em là người sai nên em có lỗi! – Anh Tuấn tắt lười mấy cái, hấn chống tay lên bàn rồi thở dài – Bảo Bảo là người có lỗi, thế nên hãy tạ lỗi anh mày đi!

Sau vài giây suy nghĩ, Tiểu Bảo biết Anh Tuấn đang chơi chữ để lật ngược tình thế, đuổi ngôn (ngôn ngữ), Tiểu Bảo đành ngậm ngùi nuốt giận vào trong (mặc dù ko cam)

T/g: Giải thích chút xíu. Tiểu Bảo bảo Anh Tuấn xin lỗi mk, Anh Tuấn cố tình hiểu từ “xin lỗi” theo cách chơi chữ, nghĩa là Tiểu Bảo là người có lỗi, nên bảo Anh Tuấn xin cái lỗi của cậu ấy => Tiểu Bảo là người có lỗi. Và để tránh “gây ông đập lưng ông” nên Anh Tuấn nói Tiểu Bảo hãy “tạ lỗi” mk, thay vì dùng từ “xin lỗi”. Còn Tiểu Bảo đuổi thế hơn vì cậu là người Hàn, ko rành ngữ pháp như Anh Tuấn, nên ko biết nói gì hơn ngoài cách hậm hực nuốt cơn giận

Cậu lại liếc sang Thảo, thấy cô hơi khút khích cười, cậu lại 1 lần xấu hổ. Nếu Tiểu Bảo muốn trách thì hãy trách ông anh của hấn lắm chiều trò, lắm ăn nói, nên cậu phải 2 lần mặt trước mặt “Người lạ” thế này!

- Đói quá! Có ai xuống căn tin với tôi ko?

Hấn nói trống rồi đứng dậy vurun vai, xoay người mấy cái cho đỡ mỏi

- Ko! Anh đi 1 mk đi, em ăn sáng rồi!

Tiểu Bảo cắt câu nhằm trả đũa anh mk, nhưng ko may cho cậu rồi vì...

- Có ai mời chú mày đâu! Anh đây mời bạn Thảo đây! Ple ple – Anh Tuấn lè lưỡi trêu què Tiểu Bảo

“Thêm 1 lần đâu”, Tiểu Bảo xoay người khóc rống, vì ko những ko trả đũa được mấy câu nói lúc nãy của Anh Tuấn, mà còn bị hấn thêm 1 vố quá què (quá đau)

Rồi Anh Tuấn cúi xuống nhìn cô nhóc Thu Thảo đang cặm cụi đọc sách

- Bà đi căn tin ko?

Thảo ko đáp mà chỉ lắc đầu, ý nói ko đi, vì cô đang bận đọc sách, với lại cô ko đói

- Đi với tôi nha! Nha! Bà ko đói nhưng tôi thì đói đấy! Ngồi đây chán chết luôn, tôi ngủ cũng vậy à!

Rồi rồi! hấn ta lại bắt đầu đỡ chiều Mèo con năn nỉ, khuôn mặt lúc này thì đáng yêu vô đối luôn. Tiểu Bảo ngồi đó thấy biểu cảm con mèo của Anh Tuấn lúc này, cậu rất mắc cười, nhưng cậu chỉ dám cười nhẹ rồi dùng tay che miệng lại. Còn Thu Thảo, mặc dù rất nổi da gà nhưng cô vẫn lắc đầu từ chối, bởi cô cần yên tĩnh hơn là náo nhiệt trong lúc này. Thấy cô có vẻ kiên quyết, nên Anh Tuấn đành xuống căn 1 mk vậy. Trước khi đi, hấn còn nói thêm

- Bà ăn gì, tôi mua lên cho!

- Tôi ko ăn đâu, bạn ko cần mua!

Anh Tuấn nheo mồm nhìn cô nhóc rồi bỏ đi.

Thật ra nãy giờ ngồi đây, bình tĩnh vậy, chứ Thảo đang rất gồng mk đấy! Thấy Anh Tuấn đi rồi cô thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Bảo thấy thắc mắc, nhưng cũng ko dám hỏi, mặc dù cậu rất muốn bắt chuyện với cô nhóc

- Thật ra lúc nãy chỉ cần bạn nói “Lỗi đây là cái sai, mà anh đã sai với em, và anh xin lỗi em là xin lại cái sai của mk”. Nếu bạn nói vậy, thì chắc chắn Anh Tuấn sẽ bí đường nói – Thảo nhìn Tiểu Bảo cười hì

Thấy cô nói chuyện với mk, Tiểu Bảo hơi giật mk, rồi cũng cười đáp

- Ồ... tại tớ là người Hàn, tớ cũng mới học Tiếng Việt khoảng 2 năm trở lại đây thôi... nên tớ ko rành ngữ pháp lắm! – Cậu gãi đầu ngại ngùng

Nhìn sang chồng sách mà lúc nãy Tiểu Bảo đặt lên bàn, Thảo thấy toàn là từ điển, sách ngữ pháp tiếng Việt

“Thảo nào là vậy”

Thảo gật gù mấy cái rồi nhẹ cười

- Vậy bạn là người Hàn, sao ko học bên Hàn mà lại sang Việt !

Tiểu Bảo đáp:

- Tại hệ hô hấp của tớ ko được khoẻ như mọi người, bác sĩ bảo ko khí lạnh ở Hàn ko tốt cho hệ hô hấp của tớ, nên bảo tớ tìm 1 nơi nào có khí hậu trong lành, và bác sĩ khuyên tớ nên đến Sigapo. Nhưng vì tớ ko có ai quen biết ở đó, về Việt thì tớ có họ hàng ở đây, với lại, tớ cũng muốn về thăm lại bố mk!

- Bố? – Thảo tròn mắt khó hiểu – Chẳng phải cậu về cùng bố mẹ à!

Tiểu Bảo lắc đầu rồi nói tiếp:

- Ko! Bố mẹ tớ ở lại Hàn! Bố tớ là người Việt, và ông ấy đã mất khi tớ mới lên 5. Năm tớ lên 10 thì mẹ tớ tái hôn với dương Lâm, người mà hiện tại tớ gọi là bố, tức em của bác Thành, là bố của anh Anh Tuấn! Dù ko phải máu mủ ruột thịt gì, nhưng ông bà nội xem tớ như con cháu trong nhà, cả 2 bác, anh Anh Tuấn nữa, họ rất yêu thương tớ!

Nghe xong câu chuyện, Thảo gật đầu mấy cái. Tuy cô ko hiểu nhiều lắm về những chuyện như tình cảm gia đình, nhưng cô cũng mừng thay cho Tiểu Bảo vì ít ra, cậu còn may mắn hơn những đứa trẻ ko có bố khác, ít ra cậu còn có 1 người bố dương, và cả gia đình của ông ấy nữa, đều rất thương yêu cậu.

- Mà này! Cậu tên gì tôi quên rồi!

- Tớ tên..Seo Teaji, còn tên tiếng Việt là Dương Thiên Bảo!

- Sao kì vậy? – Thảo gãi đầu thắc mắc

Là người sáng dạ, nên Tiểu Bảo biết mk cần nói gì để giải đáp thắc mắc của Thảo lúc này

- Bố của tớ là người Việt, tên Dương Thanh Tâm, còn mẹ tớ là người Hàn tên Seo Jehee. Thế nên họ quyết định lấy tên tiếng Việt cho tớ là Dương Thiên Bảo, tức tên tiếng Việt tớ theo họ bố, còn tên tiếng Hàn tớ theo họ mẹ, là Seo Teaji

Vẫn còn thắc mắc, nên Thảo hỏi luôn

- Vậy sao Anh Tuấn gọi bạn là Bảo Bảo!

Nói đến đây Tiểu Bảo ngượng ngùng đáp:

- Vì... tớ... rất giống con gái. Mà tên Bảo Bảo nghe giống tên con gái, vậy là anh ấy...gọi tớ như vậy luôn!

Thế là suốt buổi ra chơi Tiểu Bảo và Thu Thảo ngồi nói chuyện cùng nhau trên thư viện, đến khi tiếng keng vào học vang lên mà câu chuyện của họ vẫn chưa hết. Cũng chẳng phải là chuyện dài dòng gì, chỉ là hỏi thăm qua lại, rồi trao đổi chút kinh nghiệm về cách học tiếng Việt, mà nói đúng hơn là truyền đạt, là Thu Thảo truyền đạt cho Tiểu Bảo

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Làm Giáo Viên Dạy Tiếng Việt

(Xin lỗi mọi ng` vì mấy tuần rồi bạn chuẩn bị cho siêu phẩm "Xuyên Không Qua Những Câu Chuyện" nên ko có thời gian viết tiếp. Mong nhận được sự thông cảm. Sẵn đây giới thiệu luôn, siêu phẩm "Xuyên Không Qua Những Câu Chuyện" sẽ chính thức ra mắt vào ngày 12/08/2015, và truyện được đăng đầu tiên tại santruyen.com. Mọi ng` ủng hộ nhé ^^)

Từ hôm 20-10, tức cái hôm mà Anh Tuấn tỏ tình với cô nhóc Thu Thảo, thì lớp 9a2 nhìn Thảo bằng nửa con mắt. Trước đây họ đã vốn ko ưa cô, nay thêm chuyện Anh Tuấn tỏ tình thì họ càng ghét hơn. Và trong số đó, có những người đã ghét đến nay thì hoá hận

“Tại sao nó lại Anh Tuấn lại chia tay với mk mà đi quen với đứa xấu xí đó!”

Còn Thảo, dù cô biết mk chẳng làm gì sai, nhưng cô cũng ko biết phải làm thế nào cho vừa với thái độ của mọi người, bởi cô... lúc nào cũng ở thế bị động. Anh Tuấn thì vẫn vậy, mặc kệ thái độ của mọi người ra sao, hắn ko quan tâm đến, mà vẫn ngày ngày đối xử tốt với cô nhóc, và ra về là 1 người bạn trai “xứng đáng”. Cũng nhờ hắn mà những người dân sống gần trường ko được trông cô nhóc chạy maratong vào buổi sáng nữa, vì ngày nào hắn cũng đưa Thảo đi học, mà cùng nhờ thế mà cô ko còn tình trạng đi trễ nữa

Hôm nay Thảo lên thư viện để trả sách mượn hôm trước vào giờ ra chơi. Thư viện thì cũng như ngày nào, vắng vẻ, lạnh tanh, ít người lui tới (kể cả giờ ra chơi). Nhưng dạo này thư viện có vẻ khăm khải lên 1 chút, vì ngoài Thảo hay lui tới mượn sách thì có 1 người dạo gần đây cũng hay lui tới, đó ko ai khác là Tiểu Bảo. Mới vào, Thảo đã thấy Tiểu Bảo ngồi đó đọc 1 cuốn sách dày cộp, hình như là cuốn “Ngữ pháp tiếng Việt”. Cô cười chào, rồi Tiểu Bảo cũng nhẹ cười theo. Trả sách xong, cô kéo cái ghế đối diện với Tiểu Bảo ngồi xuống

- Cha, chăm học tiếng Việt quá nhỉ? Học sinh gương mẫu nè! – Thảo nhìn vào cuốn sách của Tiểu Bảo, giọng nửa đùa nửa thật

Tiểu Bảo gãi đầu cười ngượng:

- Đâu có gì đâu mà chăm. Tớ thấy cần nên học thôi!

- Đùa í mà! ^^ . Bạn toàn tự học thế này à? Ko nhờ ai giúp sao? – Thảo thắc mắc

- Mọi người ai cũng bận cả, tớ sợ làm phiền họ nên đành tự học vậy – Tiểu Bảo đáp

Nghe vậy, Thảo khoanh tay, nhíu mày “phán xét”

- Azzz, bận gì chứ! Tại họ lười thôi, mỗi ngày dành ra 15, 20 phút thì nhiều nhứt gì chứ!

Rồi mắt cô bỗng sáng bừng lên, như vẽ có sắp nói ra thứ gì đó hay ho vậy

- A hay là để tôi dạy tiếng Việt cho bạn, tuy ko giỏi giang gì, nhưng ở lớp ai học văn bằng ta. Ha ha ha!

Nói xong Thảo cười lớn mà chẳng kiên dè người con trai trước mặt. Ko biết cái này gọi là tự tin (quá mức), hay là đang chém gió đây. Tin cô nhóc nhà mk có được chứ? O.o

Thấy vậy, Tiểu Bảo lấy tay che miệng cười mỉm. Cậu vui lắm, vui vì có được 1 người bạn như cô nhóc đây, dù quen biết chưa được bao lâu, và nói chuyện chẳng được mấy lần, nhưng cậu cảm thấy rất quý cô. Và theo cảm nhận của Tiểu Bảo, thì Thảo là 1 người bạn tốt

- Cậu chịu làm giáo viên dạy tiếng Việt cho tớ à? – Tiểu Bảo hỏi lại

- Ủ! Mà bạn an tâm đi, tôi ko dạy ko công đâu, tôi sẽ lấy thù lao đấy he he – Thảo cười ranh mãnh

Cậu nói ấy khẳng định sự thành thật, và thẳng thắn trong vấn đề của Thảo, bởi cô lúc nào cũng thế, thật thà, thẳng thắn. Nhưng ko phải lúc nào thẳng thắn cũng là tốt, có những vấn đề mà cần phải “lách” 1 chút để ko làm mất lòng người khác. Còn cô nhóc nhà mk thì khác, luôn luôn thẳng thắn với vấn đề, đó là lí do vì sao cô có nhiều người ghét đến thế.

- Ồ, sao cũng được, vậy cậu muốn tớ trả công cậu bằng gì?

- Gì cũng được, miễn là thứ tôi thích, ngoại trừ tiền

Tiểu Bảo hơi ngạc nhiên trước câu trả lời của Thảo. Có ai mà ko thích tiền, có ai lại đi chê tiền bao giờ. Dù có hơi kì lạ, nhưng cậu ko hỏi mà chỉ mỉm cười

- Chủ nhật cậu có đi học thêm ko? – Thảo hỏi

- Có, tớ học từ 8h00 đến 11h00

Nghe xong câu trả lời của Tiểu Bảo, Thảo búng tay cái “póc” rồi nói:

- Vậy chủ nhật tôi sẽ đến trường vào lúc 11h15. Giải lao tí rồi mk vào học

Tiểu Bảo gật đầu đồng ý cũng là lúc tiếng keng vào học tiết 3 vang lên. Cát cuốn sách “Ngữ pháp tiếng Việt” lên kệ, cả 2 chào cô ân rồi cùng bước ra ngoài. Đi được mấy bước, Thảo bỗng reo lên khi nhớ ra thứ gì đó- Quên nữa! Tụi mk học ở đâu đây?

- Ở lớp học thêm của tở, an tâm đi, tở là người giữ chìa khoá mà! Hi hi

Chào tạm biệt nhau rồi ai về lớp nấy. Lí do Thảo muốn làm người dạy tiếng Việt cho Tiểu Bảo là vì cô thích công việc dạy học, thích được truyền thụ những kiến thức mk biết cho người khác. Nếu nói đến ước mơ sau này mà hiện tại cô nghĩ đến, là trở thành 1 giáo viên dạy ngữ văn. Với cô, việc dạy cho Tiểu Bảo coi như là 1 bài tập vọt cho công việc dạy học của mk sau này! Làm vì thích, chỉ thế thôi!

Đang lỉnh quỳnh chạy vào lớp thì cô nhóc va phải ai đó trước hành lang

“Pịch”

Ngay sau cú va chạm, Thảo lập tức cúi đầu xin lỗi người mk đã va phải, mà chưa kịp nhìn đó là ai

- Tôi xin lỗi, tôi đang vội nên tôi ko cố ý va phải bạn. Thực sự xin lỗi!

-

Im lặng, sau mấy giây cô nhóc im lặng chờ câu “Ko có gì đâu”, hay “Ko sao” của người kia, thì đáp loại sự chờ mong đó là sự im lặng. Có vẻ người đó ko chấp nhận lời xin lỗi ấy, nên ko nói gì hết. Cô nhóc biết, chắc chắn người đó đang dành hơi để chuẩn bị nổi trận lôi đình với cô, bởi theo cô im lặng đồng nghĩa với đáng sợ, mà đáng sợ thì đồng nghĩa với chết

“Lần này chết chắc!”

Biết thế, nên cô đang làm “khuôn mặt đáng thương” (nhất có thể) hòng nhận được sự khoan nhượng từ người đó. Rồi cô từ từ ngẩng mặt lên nhìn người đứng đối diện

- Tôi x-

Lời nói còn chưa thành câu, thì đập vào mắt cô là sự ngạc nhiên xen lẫn chút bối rối, bởi người đang đứng trước mặt cô chính là Anh Tuấn

- Đi đâu cả buổi vậy? – Anh Tuấn phụng phịu nói – Làm kiểm muốn chết luôn hả! Kẹo mút nè, mùi socola yêu thích của bà đó!

Nói rồi Anh Tuấn chia cái kẹo ra cho Thảo, cô nhận lấy rồi cúi đầu khẽ cảm ơn

- Vào lớp thôi!

Cô gật đầu rồi khép nép đi sau Anh Tuấn vào lớp. Mới cách đó mấy phút cô còn blo bla với , vậy mà khi gặp Anh Tuấn thì cái sự blob la đó biến đâu mất, mà thay vào đó là sự ngượng ngùng, khép nép, cứ như thể trong con người cô tồn tại 2 nhân cách vậy! Cô cũng ko hiểu vì sao mk lại thế. Tại sao lại ngượng ngùng và khép nép với Anh Tuấn chứ? Sao cô lại ko thể bình thường, ko thể thoải mái khi ở gần Anh Tuấn chứ? Bao nhiêu câu hỏi đặt ra mà chính cô ko thể trả lời chính câu hỏi của chính. Chỉ biết đó là 1 thứ cảm xúc ko rõ và nhen nhóm lên trong lòng của cô

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Học Thêm – Học Bù

Chắc các bạn còn nhớ hôm 20/10 chứ, cái hôm mà lớp 9a2 được nghỉ liền 2 tiết Anh. Thì mừng thiệt đó, nhưng “Mừng nào chó vội mừng lâu. Mừng ngày hôm trước hôm sau hết mừng”=))). Và hôm nay đây, tiếng keng vang lên báo hiệu hết tiết 3, tức tiết Anh đã hết, nhưng cô Châu còn chưa chịu ra khỏi lớp, mà “quyến luyến” thêm tí xíu nữa

- 8h30 của chủ nhật tuần này, lớp ta sẽ đi học bù 2 tiết được nghỉ tuần trước!

Nghe xong câu nói ấy ai nấy đều nhăn mặt kêu rên rằng: “tại sao lại đi học bù?” Rằng: “ko muốn đi, lười chết đi được?” Rằng: “có ngày chủ nhật được nghỉ mà cũng bắt đi học”. Và vô số những ý kiến như vậy, tất cả đều hướng tới mục đích chung là ko muốn đi học. Thật là tình, đời học sinh ai mà chả thế =v=

- Ko đi cũng phải đi – Giọng cô sắc lạnh – Học để cho kịp chương trình, còn để làm tài liệu ôn thi học kì. Hôm đó em nào ko đi thì xem như vắng ko phép, mà vắng ko phép thì các em biết khi đến xét hạnh kiểm, các em sẽ ra sao đấy!

Ko nói thêm, cô Châu 1 mạch bước khỏi lớp, mặc cho bao tâm non dại bị giằng xé, bao con tim nhỏ bé bị vỡ nát. Ai nấy cũng thầm thương khóc ròng, vì bao kế hoạch như chơi bời, tiết tùng... đều bị huỷ hết cũng vì câu nói của cô *“Hôm đó em nào ko đi thì xem như vắng ko phép, mà vắng ko phép thì các em biết khi đến xét hạnh kiểm, thì các em biết sẽ ra sao đấy!”*. Trong đám người ấy thì chỉ có cô nhóc là bình thường, dù cũng ko muốn đi học bù, nhưng vì hôm đó có lịch dạy cho Tiểu Bảo, nên sẵn 1 công 2 chuyện luôn

[Chu nhật]

Vẫn như 8h00 của chủ nhật hằng tuần, Tiểu Bảo trên đường đến lớp học thêm, nhưng chưa được nửa đường thì Tiểu Bảo phải quay trở về một cách bức dọc. Lí do hả? vì đang lon ton trên chiếc xe đạp nhỏ, tâm trạng thư thái ngắm nhìn cảnh sắc mây trời. BÔNG. 1 cú điện thoại reo lên, đó là số thầy giáo ở lớp học thêm của Tiểu Bảo. Thầy bảo hôm nay có việc đột xuất nên lớp được nghỉ. Nghe như xét đánh ngang tai, vì đã đi gần được nửa đường thì thầy bảo nghỉ là nghỉ thế nào?. Dành quay lại thôi chứ biết sao. Tiểu Bảo là người ko dễ nổi giận (mà 1 khi nổi giận thì ko phải là người. Đùa tí =))), nên cậu đành nén nó xuống, rồi quay đầu xe lại mà (rất) ảm ức ra về. Đi được 1 quãng, cậu lại móc điện thoại ra rồi gọi cho ông bà, xin phép ông bà đến nhà Anh Tuấn, vì hôm nay lớp học thêm được nghỉ. Nhận được sự đồng ý của ông bà, Tiểu Bảo thẳng tiến đến nhà Anh Tuấn, một mặt là để có người nói chuyện, một mặt là cũng để chờ đến 11h15 rồi đến trường học khoá học tiếng Việt của Thu Thảo

Trong khi đó, Anh Tuấn cũng đã khởi hành đến trường, ko phải vì siêng năng gì, mà tại hấn sợ hạnh kiểm của mk sẽ lọt tới mức yếu. Chắc các bạn còn nhớ chuyện Anh Tuấn bị hạnh kiểm trung bình do sử dụng điện thoại dạo trước chứ. Bởi thế, nếu ko muốn bị loại yếu thì hấn phải đi học thôi, vì bà cô Châu này, 1 khi lên hội đồng xét hạnh kiểm bà sẽ hạ thẳng tay với những đứa đã từng đối đầu với bà. Ko ai có thể xin xỏ được đâu, vì khi cô Châu muốn hạ hạnh kiểm của đứa nào thì bà hùng biện rất dữ, lập luận của bà cực kì logic, logic đến mức người ta ko thể bắt bẻ được, dù chỉ là 1 tí. Đó là lí do vì sao Anh Tuấn cũng như tất cả thành viên của lớp 9a2 đều có mặt trong buổi học bù này!

Trở lại với Tiểu Bảo, cứ tưởng là đến nhà sẽ gặp được , ưng nào ngờ Anh Tuấn đã đi học rồi còn đâu. Vậy là cậu đành lên phòng hấn ngồi đợi chứ biết sao

- Uống nước nè Tiểu Bảo! – Phương Anh đem 2 cốc nước lọc vào rồi đặt lên bàn

- Cảm ơn chị!

Phương Anh cười hi rồi ngồi đó bắt chuyện với Tiểu Bảo

- Hôm nay ko đi học thêm sao mà rảnh đến đây vậy?

- Vì thầy em có việc bận đột xuất nên lớp được nghỉ! Sẵn tiện ghé đây chơi luôn ^^”

Cũng định hỏi Tiểu Bảo là sao ko về nhà mà lại cho khoẻ mà lại đến đây (trong khi Anh Tuấn đã đi học bù). Nhưng cảm hơi vô duyên nên Phương Anh chuyển sang chủ đề khác

- Lâu rồi gặp lại Tiểu Bảo vẫn vậy, nhút nhát, ngại giao tiếp, nhưng được cái đẹp trai hơn dạo trước hi hi!

Tiểu Bảo cười ngượng, cậu khiêm tốn đáp:

- Cũng như dạo trước thôi mà chị!

Ngồi ở ghế, Phương Anh áp mặt vào 2 cánh tay đang tựa vào lưng ghế kia, cô nhìn chằm chằm vào Tiểu Bảo

- Nhìn Tiểu Bảo giống con gái thật đấy! Ai mà ko biết thì dám chắc họ sẽ bảo là con gái mất thôi!

Tuy hơi xấu hổ, nhưng Tiểu Bảo cũng gật gù rồi khẽ cười. Chính bản thân cậu cũng đâu muốn hiểu lầm là con gái, nhưng biết làm sao được chứ! Lâu dần rồi cậu cũng dần quen và ko để ý tới chuyện đó nữa, chỉ nghĩ rằng cậu hãy sống tốt và có thêm nhiều bạn là được rồi!

[11h00] Trường học – Tại lớp 9a2

- Good bye teacher!

Sau câu nói đồng thanh ấy của lớp 9a2 thì mọi chuyện đã kết thúc, 2 tiết lớ 30 phút đã kết thúc. Các bạn còn biết lúc mà cô Châu nói *“Về nhà chuẩn bị bài vào tiết tới. Lớp nghỉ”*, thì ai ấy đều mừng rỡ như thể vừa chết đi sống lại vậy, họ thầm cảm ơn trời vì cuối cùng cũng đã hết giờ. 2 tiết lớ 30 phút ấy với nhiều người là khoảng thời gian ko dài lắm, nhưng với lớp 9a2 mà nói thì như 2 thế kỉ + 30 năm vậy. Trong suốt 2 thế kỉ 30 đó, họ sống mà phải bị tra tấn dã man bởi vị nhà giáo có tên là Châu Châu. Nhưng giờ thì khác rồi, họ đã được tự do sau nhiều thế kỉ giam cầm. Ác quỷ đã buông tha cho họ, những ngày tháng (giây phút) tù đày đã kết thúc, và giờ đây hạnh phúc đã đến. Mọi người có biết lớp 9a2 mong mỗi giây phút này thế nào hay ko, họ trông như cá đợi nước, nắng hạn chờ mưa vậy. Sự trông đợi của mọi người đã ko thừa và đã được đền đáp. Vì – tiếng keng sau 30 phút lớ vang lên, đó chính là con mưa hạnh phúc mà bao trái tim đang mong mỏi

Oài oài, nói cho quá lên chứ, chỉ là 120 phút học bù tiếng Anh thôi mà bọn này làm như từ địa ngục mới trở về trần gian vậy ấy =”. Chả trách cái đòi học sinh mà!

- Thảo ơi! Tôi về trước nha! Có hẹn ngoài net với mấy đứa “cạ cứng” í mà!

Hắn cười hi nhìn Thảo, mong nhận được sự đồng ý từ cô

Thảo cũng nhẹ cười rồi gật đầu

- Ừm! Về trước đi, tôi còn ở lại dọn đồ trực nữa!

- Hay là để tôi dọn cùng bà xong rồi đi cũng được

Chưa cho Thảo đồng ý thì Anh Tuấn đã xắn xắn tay áo lên chuẩn bị dọn đám đồ kia. Thấy thế, Thảo liền ngăn hắn lại rồi đẩy ra ngoài lớp

- Thôi khỏi đâu, mk tôi làm là được rồi! Đi nhanh đi, tụi kia chờ lát nó chửi nữa đó! Cố lên ^^=

Cô nắm lấy 2 tay trước mặt rồi cười hi động viên Anh Tuấn. Hơi bất ngờ nhưng Anh Tuấn cũng cười theo, hắn xoa đầu cô rồi vẫy chào bỏ đi.

Nhìn theo bóng Anh Tuấn khuất sau cổng trường, nụ cười của Thảo cũng tắt hẳn theo bóng người con trai ấy. Đôi mắt cô xa xăm nhìn ra phía cổng. Anh Tuấn đã rời khỏi trường cùng lũ bạn, nhưng cô vẫn đứng đó, vẫn nhìn theo hắn. Ánh mắt cô, như thể chờ 1 thứ gì đó? Là cô chờ Anh Tuấn quay lại phải ko? Dù cô nói là Anh Tuấn đi đi, nhưng cô cảm thấy hụt hẫng, cô tiếc nuối, và cô không muốn. Chỉ là 1 điều đơn giản, nhưng cô lại thích nó, thích có người mỗi sáng chờ mk ở đằng xa, thích có người hay mua kẹo mút mùi socola cho cô vào mỗi buổi học, và cô cũng thích có ng` bên cô vào lúc này. Trong đầu cô hiện lên sau suy nghĩ ấy là hình ảnh của Anh Tuấn. Điều đó cũng nói lên rằng... cô muốn ở bên Anh Tuấn vào lúc này!

Bước vào lớp học, Thảo mệt mỏi ngồi thừ xuống sàn. Nói cho cùng thì Thảo cũng đã cố gắng hết mk, cô đã cố gắng thật tự nhiên khi đối diện với Anh Tuấn, và cô đã làm được, như lúc này vậy. Nếu khoảng cách của cô và Anh Tuấn lúc trước có vẻ hơi xa, nhưng tính đến thời điểm hiện tại thì nó đã gần hơn lúc trước rồi. Nghĩa là từ người ko quen biết, rồi thành kẻ thù, thành bạn bè... và sau đó là 1 mối quan hệ cao hơn mức bạn bè, là tình cảm của 2 con người khác giới, đó là tình yêu phải ko? Dù cô ko chắc là mk có thật sự đã thích Anh Tuấn, nhưng ít ra trong lòng cô cũng có 1 cảm giác lạ với hắn, hình như đó là cảm giác khi cô bắt đầu thích 1 “người nào đó”. Dẫu sao thì cố gắng cuối cùng của cô cũng đã có kết quả, cô đã nhit thêm 1 chút để đến gần Anh Tuấn hơn!

Lại nghĩ đến cái xoa đầu của Anh Tuấn lúc nãy. Cô cảm thấy tim mk đập nhanh hơn và khuôn mặt đã đỏ lên từ lúc nào ko hay. Cô bỗng cười và dùng tay sờ lên tóc mk, sờ lên cái chỗ mà lúc nãy Anh Tuấn đã chạm vào. Cô cảm thấy vui lắm! Đơn giản đó chỉ là cái xoa đầu bình thường. Đôi khi hạnh phúc đâu phải là những gì quá xa vời, quá cao sang, mà nó chỉ là những thứ đơn giản, những thứ bình dị, như 1 cái xoa đầu chẳng hạn. Chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ làm tim người khác ấm lên biết nhường nào!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chuyện Ở Nhà Anh Tuấn

- A! Anh hai về rồi!

Phuong Anh reo lên rồi chạy nhào ra cửa ôm chằm lấy anh mk. Cứ tưởng là sẽ được Anh Tuấn vuốt ve, nựng yêu mà nói rằng “*Ừ anh về rồi ^^!*”. Nhưng Anh Tuấn ko phải là dạng “anh trai trong truyền thuyết” như các bạn nghĩ (hay là Phuong Anh đã nghĩ). Trái lại sự trông đợi của Phuong Anh, Anh Tuấn 1 phát đẩy con bé ra khiến nó ngã ngửa xuống sàn nhà

- Mới có về mà làm quái gì vậy! Muốn chề hả? Bực mk à!

Phán cho Phuong Anh 1 câu ko thương tiếc, Anh Tuấn cời cái áo khoát ra cùng với cái cặp rồi quăng phịch cho Phuong Anh. Con bé cũng chụp lấy rồi tròn mắt nhìn anh mk ko hiểu chuyện. Trong đôi mắt của Phuong Anh hiện rõ 2 dấu chấm hỏi to đùng, mà con bé cần được giải thích

- Nhìn cái gì mà nhìn, mau đem lên phòng cho anh mầy??? LỆ!!!

Giờ thì Phuong Anh đã hiểu ý của Anh Tuấn khi quăng cái cặp cùng cái áo khoát cho mk. Cũng như lúc này, Anh Tuấn đã làm trái lại những suy nghĩ của Phuong Anh, và giờ cũng vậy, Phuong Anh cũng làm trái lại suy nghĩ của Anh Tuấn trong lúc này. Con bé ko những ko đem đi mà nó lại vút xuống sàn nhà, rồi nhìn anh mk đầy căm phẫn, đôi mắt nó ướt ướt nước mắt nhìn chằm chằm vào Anh Tuấn. Con bé dậm dậm chân mấy cái cho Anh Tuấn biết nó ko hài lòng với thái độ ra lệnh của hắn, và nó đang rất giận. Ko nói gì thêm, Phuong Anh ko 1 mạch bỏ lên phòng và đóng sầm cửa lại.

Cốc nước cầm trên tay còn chưa kịp uống, thì Anh Tuấn đã bỏ ngay nó xuống mà đơ mặt trước hành động của đứa em mk

- Nó bị gì vậy trời! Ở nhà 1 mk riết tự kỉ hà ta

Vậy là Anh Tuấn đành phải tự mk mang đồ lên phòng. Tự nhiên quát tháo đứa em làm chi, nó giận rồi thì phải tự mk làm lấy thôi. Bởi con người ta sống nhờ cái miệng mà, trong khi Anh Tuấn có “kiểu” lấy lòng người ta, mà sao hán ko lấy lòng em gái mk đi, ăn nói nhỏ nhẹ, đối xử tốt tốt với nó 1 chút thì có thể nhờ vả cả ồi việc rồi! Hazzz, đúng là đồ “Khôn chợ đại nhà” mà!

Anh Tuấn thờ dài bước lên từng nấc thang 1 cách chán nản, cũng ko biết chán nản vì điều gì nữa, và đầu đó mong lung trong đầu hán hiện lên cái tờ biên bản, cùng mức hạnh kiểm trung bình mà thầy Huy Sơn “ban cho” hồi dạo trước

“Ko biết số phận mk rồi sẽ ra sao khi vác cái sổ liên lạc về nhà nữa đây!”

Đang miêng mang suy nghĩ, hán chợt giật mk khi Phương Anh thỉnh lình từ đầu xuất hiện trước cửa phòng mk. Hán bắt ngờ ứ ở còn chưa thành câu, thì đã bất gặp ánh mắt ko mấy thiện cảm + thiện chí của Phương Anh. Nhìn nhau được 5 giây, con bé đột nhiên giật cái cặp cùng cái áo khoát trên tay Anh Tuấn bỏ xuống chỗ nó đang đứng, rồi dùng chân giẫm giẫm lên mấy cái như thể đang trút giận vào chúng vậy. Đã hả giận xong, thì nàng ta chẳng nói gì mà quay thẳng lại phòng mk. Dĩ nhiên là nàng ấy ko quên đóng cửa cái rầm, hòng lên tiếng bức bối, và giận hờn đối với ông anh trai của mk. Còn Anh Tuấn, “Lại thêm 1 lần đơ” trước hành động (mà hán nghĩ) quái gở của con em tự kỉ này. Thôi đơ người sau mấy giây, hán trở lại bình thường ngay sau đó, rồi cuối xuống nhặt cái cặp, và cái áo khoát mà con em đã nhả tâm giẫm chân lên (như núi nù giề =)))

- Ngày mai kêu ba mẹ đưa nó vào trại mới được. Ở nhà chịu hết nổi rồi!

Nếu mọi người thắc mắc rằng ba mẹ đầu mà sao Phương Anh ko mách đê cho ba mẹ “xử án” Anh Tuấn. Thì xin thưa với mọi người rằng, 2 người họ đã đi giỗ bên nhà 1 người bà con đến tối mới về. Cho nên dù muốn đi mách thì Phương Anh cũng chẳng có ai để mách, đê bên vực cho mk. Chẳng lẽ đi mách với cái tủ lạnh, hay đi mách với cái TV. Ko đâu, nó đâu phải là đứa tự kỉ đê đi làm mấy cái trò đó chứ. Nhưng thay vì làm vậy thì con bé lại vào phòng và lôi con gấu bông ra mà mắng nhiếc, đánh đập, hành hạ như thể đó là Anh Tuấn. Và hành động đó, đủ nói lên Phương Anh có bị tự kỉ hay ko? Vậy thì các bạn có suy nghĩ giống Anh Tuấn rằng Phương Anh bị tự kỉ ko :V

Mở cửa phòng ra Anh Tuấn bắt ngờ trở mắt nhìn ai đang nằm trên chiếc giường yêu quý của mk.

“WHAT THE HELL!!! ĐÚA NÀO ĐÂY!”

Hình như đó là 1 đứa con gái. Trông thì chắc là 1 đứa tomboy

“Chẳng lẽ là bạn của con tự kỉ kia!”

Vì người của người kia đang nằm kia quay người về hướng ngược lại, nên Anh Tuấn ko thấy được mặt. Đứng ngoài cửa lưỡng lự hồi lâu, hán cũng quyết định đi vào vì đơn giản hán nghĩ đây là phòng của mk. Ko phải là Anh Tuấn sợ sệt, hay gì mà hán phải đắn đo, lưỡng lự, mà vì hán thấy hơi vô duyên khi đánh thức người đang ngủ, đó cũng là phép lịch sự tối thiểu. Chứ hán cũng ko tốt lành gì đâu, có khi người đó còn bị đá ra ngoài ko thương tiếc, chứ mà hán đê yên à! Tề nhị đành vậy thôi!

Rón rén bước vào trông, hán vắt cái áo khoát lên móc treo rồi đặt cái cặp lên bàn. Nhưng suy nghĩ thì thấy hơi thắc mắc, rằng nếu là bạn của Phương Anh, thì sao nó ko đưa bạn vào phòng mk, mà lại sang phòng Anh Tuấn. Thêm nữa sao nó ko phản ứng, hay nói năng gì với anh nó khi có bạn ở trong đây (phòng của Anh Tuấn), trong khi con bé thừa biết là anh nó rất ghét có người khác vào phòng mk, đặc biệt là đối với người lạ.

Càng nghĩ càng thêm bức, tạm để chuyện này qua 1 bên, Anh Tuấn sẽ trừng trị con em của hán sau khi “vị khách quý” này đã thức dậy và đi về nhà. Nãy giờ đứng đây vẫn chưa thấy mặt bạn của con tự kỉ kia, Anh Tuấn thấy hơi tò mò nên hán bèn lặng lại gần con nhỏ xem mặt mũi thế nào. Nhưng xui cho hán rồi, con nhỏ ngủ trong trạng thái “bất đầu lộ diện”. Đơn giản hoá 1 chút là con nhỏ ngủ mà cầm cuốn sách úp vào mặt, chỉ thấy duy nhất được phần má trái thôi.

Dù ko thấy hết khuôn mặt, nhưng hán thăm nghĩ chắc con nhỏ cũng xinh, vì nhìn tổng thể cũng đâu có tệ, da trắng trẻo, dáng cũng vừa người, tóc thì cắt theo phong cách model mới nhất. Ừm thì chắc là xinh. Nhưng dù sao cũng ko thích đứa con gái này. Thứ nhất vì nó là bạn của Phương Anh – Con bé tự kỉ. Thứ 2, vì đã vào phòng người khác một cách “trái phép”, mà lại còn ngủ trên giường của người ta nữa chứ => Ko ưa ngay lần đầu.

Hán cũng định qua báo với con nhỏ tự kỉ kia qua lời đầu con bạn nó về, nhưng con tự kỉ đang giận nên có cháy phòng nó còn chưa chịu chạy ra, huống hồ chỉ là 1, 2 tiếng réo của Anh Tuấn. Nghĩ lại nên thôi. Cứ để khi nào con nhỏ này thức rồi tính

Quay lại căn bản học yêu vầu của mk, hán nhìn lên thời khoá biểu rồi vô đầu bức tóc vì ngày mai - Thứ 2, lại có tiết tiếng Anh. Dù đó là môn mà hán thích, nhưng hán là dạng người ko thích học nhiều (ko học nhiều nhưng vẫn thông minh, vẫn giỏi). Hôm nay 2 tiết lớ 30 phút cho tiết Anh đã là quá đủ với hán, thứ 2 lại có tiết, hán chẳng khác nào từ thích chuyển thành bức bối và “suyt hoá” ghét môn tiếng Anh. Đành vậy, hán mở cặp ra lấy cuốn sách Anh xem mai có học gì ko. Nhưng sao chỉ có 1 cuốn tập với mấy cây viết, cuốn tiếng Anh biến đâu mất rồi!!!. Bỗng hán nghe mấy tiếng sấm (tưởng tượng) nổ đùng đùng bên tai, khi nhớ ra là lúc nãy bỏ cuốn sách trong học bàn. Thôi rồi! ngày mai có phần Writting, mà lúc trước khi nghĩ cô Châu đã dặn về nhà chuẩn bị quái gì đó. Sách bỏ ở lớp rồi, tính làm sao đây. Ko cần suy nghĩ thêm, hán gấp gút khỏi phòng, và nhanh chóng phóng lên con ngựa sắt của mk, tức tốc phi nhanh đến trường. Chắc chắn ngày mai cô Châu sẽ kêu hán để kiểm tra phần Writting, vì hôm nào có tiết Anh mà chẳng vậy. Đã bảo là hán lười mà, nên dù ko ghi chép như người ta, thì ít ra hán cũng phải xem qua đê có cái mà đối phó với bà cô. Vậy bạn có biết vì sao tiết Anh nào cô Châu cũng kêu Anh Tuấn để kiểm tra này nọ ko, đơn giản thôi, vì bà ko thích tên Anh Tuấn hỏi đạo hán mới chuyển vào, nên muốn đả xác hán vậy ấy mà, xem hôm nào hán ko chuẩn bị bài thì có cơ ghi vào sổ điểm, và sổ đầu bài con 0 to tướng. Còn hán hả? Thì mặc ai ghét chứ, hán cũng “ko quan tâm – Chi Dân”. “Thông minh thì sao phải xoắn” – Đó là châm ngôn của Anh Tuấn ta đây =)))

Trên con đường dài, Anh Tuấn cố đạp xe thật nhanh, vì hán mong rằng sự cố gắng của mk sẽ được đền bù, hán mong bác bảo vệ vẫn chưa đóng cổng,

và quan trọng hơn là phòng 9a2 vẫn chưa bị khoá lại. Lầm nhảm nhìn đồng hồ và tính toán, này giờ hắn đã mất khoảng 20 phút cho việc về nhà, cãi nhau với con em, bla bla, đến khi nhớ lại mk đã để quên cuốn sách tiếng Anh ở lớp. Nếu với vận tốc thế này, thì khoảng 5 phút nữa hắn sẽ tới trường, vì từ nhà đến trường hắn cũng ko xa lắm!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Bị Đánh Hội Đồng

Từ phía xa trông lại cổng trường, Anh Tuấn thầm mừng vì cổng trường vẫn chưa đóng. Hắn sẽ còn mừng hơn khi phòng học chưa bị khoá lại. Chân chồm xe vừa chậm xuống nền bê tông ở nhà đỗ xe, hắn phi nhanh đến phòng của lớp 9a2. Đường như may mắn nói tiếp may mắn, khi cửa lớp vẫn chưa khoá. Hắn cười thầm rồi chậm chạp, thờ hồn hèn vì mệt đi vào trong.

Người ta hay nói “Trong cái rủi có cái may”, nhưng có bao giờ bạn nghĩ câu nói sẽ được đảo lại thành “Trong cái may có cái rủi ko?” Ày, ai mà lại đi nói ngược như thế, nhưng câu nói ngược ấy lại đúng với hoàn cảnh của Anh Tuấn lúc này đây. Lục lọi hồi lâu mà chẳng thấy cuốn sách nào trong học bàn, chỉ toàn là giấy nháp, vở kẹo, bla bla thôi. Hắn bắt đầu điên lên sau 2 phút ko tìm được cuốn tiếng Anh. Nghĩ thầm trong bụng chắc đứa nào “chôm chia” sách của hắn rồi. Tức càng hông, hắn đã mất công giữa trưa nắng đi đến đây mà tìm ko gặp cuốn tiếng Anh là như thế nào? Nếu ko có sách tức sẽ ko có phần Writeting “đổi phở” với cô Châu ngày mai. Nuốt giận vào trong, hắn đành phải nghĩ đến phương án cuối là sang nhà ông bà nội, để mượn sách tiếng Anh của Tiểu Bảo. Đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời hắn siêng năng như vậy đấy!

Bực bội bước khỏi phòng, Đang đi dọc hành lang để ra ngoài thì hắn nghe có tiếng ai đó. Vì trường giờ này đã ko còn ai, nên rất vắng vẻ và tĩnh lặng. Lại thêm mấy con gió lạnh thổi qua, mang theo âm thanh của 1 người nào đó. Đứng lại đó mấy giây, hắn lại nghe thêm 2, 3 tiếng nói phát ra cùng 1 phía lúc này. Hình như đó là giọng của con gái, ko phải là 1 người mà là nhiều người. Bỏ quên thái độ bực dọc của mk, hắn bắt đầu cảm thấy thắc mắc và tò mò về những giọng nói ấy

Tiếp tục dọc theo hành lang, hắn đi thẳng theo hướng phát ra tiếng nói. Âm thanh ngày 1 gần và rõ hơn, đến khi hắn đã nghe được rõ ràng từng chữ

- Đùng khóc! Người đáng và cần phải khóc là người đằng kia kia!

Lập tức trong não Anh Tuấn hiện ra hình ảnh của Kim Cương, điều đó đồng nghĩa với chủ nhân của câu nói ấy chính là Kim Cương. Bước thêm vài bước nữa, hắn nép mk vào tường, hơi hét mặt ra phía sau đang xảy ra chuyện gì. Đập vào mắt hắn là hình ảnh cô nhóc Thu Thảo đang bị 2 đứa con gái giữ chặt vào tường. Đối diện với cô nhóc là Kim Cương đang đứng cạnh Thảo Trân trong tình trạng ứ lệ trào. Trong 1 đám khoảng 7 người được chia làm 2 phe. Bên trái là phe của kẻ từng trị, còn bên phải là kẻ bị trị tội, Anh Tuấn đoán là vậy

- Đối với con người đó thì khi đứng trước mặt nó thì mk ko được yếu đuối biết chưa Thảo Trân - Kim Cương cất giọng đầy gai góc

Sau câu nói ấy, Thảo Trân quệt đi nước mắt, đôi mắt nhỏ đỏ hoe, cùng hàng lông mi còn vướn lại những hạt li ti của nước mắt. Chớp mắt 1 cái, nhỏ chậm rãi từng bước tiến đến chỗ Thu Thảo

- Nói, tại sao Anh Tuấn lại chia tay với tao, tại sao Anh Tuấn lại thích mày?

Thảo im lặng, cô cuối gầm mặt ko trả lời, nói đúng hơn là ko biết gì để trả lời. Đáng ra câu ấy Thảo Trân nên hỏi Anh Tuấn mới phải chứ

- NÓI!!!

Thảo Trân quát lớn vào mặt cô nhóc. Trước thái độ giận dữ đó, Thảo ko thể làm gì hơn là tiếp tục im lặng, vì cô biết phải nói gì đây. Ngắn mặt lên, cô lén nhìn Thảo Trân 1 cái. Khuôn mặt nhỏ lúc này ửng đỏ và nhả lại vì sự tức giận tột độ.

“CHÁTTTT”

Còn chưa biết sẽ làm gì tiếp theo thì trong bất ngờ, 1 cái tát giáng thẳng vào mặt cô nhóc khiến cô đau điếng người. Tim cô bỗng đập nhanh hơn trước cái tát ấy của Thảo Trân, có phải là vì sợ 1 điều kinh khủng hơn sẽ diễn ra tiếp theo hay ko? Đó là 1 dự cảm ko lành, đúng chứ?

- Sao mày ko nói hả? Tại sao???

Rồi Thảo Trân hùng hục nắm lấy cổ áo cô nhóc giật mạnh. Nhỏ áp sát mặt mk vào mặt đối phương, răng thì nghiến nghiến, đủ để thấy con tức giận đã leo cao đến nhường nào. Lại tiếp tục im lặng, cô nhóc xoay mặt phía khác để tránh ánh mắt đầy lửa hận kia. Thêm 1 lần nữa Thảo Trân dùng chất giọng đầy cay nghiệt để nói tiếp

- Mày có biết lúc Anh Tuấn tỏ tình với tao, tao đã vui biết nhường nào ko, lúc bên cạnh Anh Tuấn tao đã hạnh phúc biết nhường nào ko. Và lúc, Anh Tuấn chia tay với tao, tao đã rất đau, chỗ này này – Thảo Trân lấy tay vỗ vỗ mấy cái vào ngực trái của mk, ý nói là trái tim của nhỏ - vỗ vụn thành từng

mãnh. Nhưng, khi biết chuyện Anh Tuấn chia tay với tao để quên mây thì mây như giẫm lên những mảnh vỡ vụn đó...nghiên nát chúng...và bay vào hư vô. Lúc đó, mây có biết là tao tức đến mức nào hay ko? Tại sao chứ, mây có gì hơn tao, sao Anh Tuấn lại đối xử với tao như vậy. Mây đã có chiều trò gì thế. TẠI SAO, TẠI SAO VẬY HẢ???

Thảo Trần hét lên như 1 con thú điên bị giam trong lồng sắt. Sau tiếng hét đó, đôi mày nhỏ giãn ra và nhướn cao lên, nhỏ mở to mắt nhìn thật kĩ khuôn mặt Thảo

- Mây chỉ là 1 đứa xấu xí, tại sao mây lại ko biết vị trí của mk vậy?

Từ đầu đó trong đáy mắt đen láy kia, 1 thứ nước đang bắt đầu dâng trào rồi tràn ra bên ngoài, lăn dài xuống gò má và đọng thành giọt ở cằm. Khuôn mặt giận dữ đã giấu mất đi, và thay vào đó là 2 hàng nước mắt của Thảo Trần. Nhỏ cũng ko biết tại sao nó lại rơi ra vậy, rơi từ khi nào vậy?

- Tao biết, cô nú 1 người đã nói lời chia tay là ko thể. Vì vậy tao cần phải giải quyết rõ ràng với mây. Làm sao đây – Thảo Trần nghiêng đầu nhìn cô nhóc. Nhỏ bỗng khẩy cười – Một lần rồi thôi. Mây có biết khi người ta bức tức thì tìm 1 thứ gì đó đánh vào nó thì cơn giận sẽ nhanh chóng qua đi. Bây giờ tao đang rất giận, mây giúp tao nhé. 1 lần thôi!

Nghe xong câu đó, Thảo run run đôi chân nhỏ, môi cô tái đi và mặt nhợt hẳn. Trong đời cô đi học, đây là lần đầu tiên cô bị đánh hội đồng như thế này. Nếu các bạn muốn tìm hiểu nguyên nhân thì xin quay lại khoảng 30 phút trước nhé

Lúc này, khi Anh Tuấn về, Thảo còn ở lại dọn dẹp đồ trực nhật. Xong xuôi mọi chuyện, cô nhóc đang long ton bước bước dọc theo dãy hành lang để ra ngoài, thì thỉnh thoảng xuất hiện trước cô 1 đám con gái, chính là mấy đứa của lớp đây mà. Tròn mắt ngạc nhiên, rồi cô cũng bước tiếp vì nghĩ chẳng có chuyện gì. Làm gì đơn giản thế chứ! Bước chân cô bị giữ lại bởi những con người kia

- Đi theo tụi này!

1 câu nói duy nhất trước khi cả đám lôi cô nhóc đi. Lúc này thì Thảo nhà mk chẳng hiểu cái mô tê chi, bị lôi te te mà ko biết là bị lôi đi đâu. Nhưng linh cảm nó mách bảo cô là ko nên đi theo bọn này, vì đám con gái của lớp có bao giờ ưa cô đâu, sao hôm nay lại lôi cô đi thế. Cô vùn tay định bỏ chạy thì muộm mất rồi, đã đến nơi mà bọn con gái cần đưa đến, đó chính là phía sau trường – Nơi của tội ác.

Như đã đứng chờ sẵn, Kim Cương lấy mắt nhìn Thảo 1 cách kinh miệt khi cô đã được đưa đến. . Rồi 2 đứa con gái trong đám, đẩy Thảo vào tường và giữa chắc tay, vai cô lại, hông ko để cô có cơ hội vùng vẫy, cũng như chạy thoát

- Hôm nay là ngày xử tội mây của mày! – Huyền Trần nói

- Đừng có giả ngu mà nói là ko biết – Nhã Nguyên tiếp lời

Thảo lại thêm 1 lần ko hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cô nhắm mắt khó chịu, rồi vùng vẫy tay chân

- Bỏ ra! Tội tội gì chứ!

Nghe được tiếng nói của Thảo, Thảo Trần từ sau quay lại, với dòng nước mắt đang chảy ko ngừng trên đôi mi ấy. Nhỏ càng nhìn Thảo, thì nước mắt càng chảy nhiều hơn, khiến cô nhóc chỉ biết ngạc nhiên mà ko nói nên lời. Trái lại sự ngạc nhiên của Thảo, thì cái nhìn của Thảo Trần chứa đầy sự hận thù với cô

- Đừng khóc! Người đáng và cần phải khóc là người đằng kia kia

Cùng lúc này, Anh Tuấn đã có mặt ở “hiện trường” và chứng kiến kịch hay ngay từ lúc bắt đầu.

Thời gian, dù chỉ là 5 giây thôi nhưng người ta có thể lạc mất nhau, vì thời gian ko đợi ai cả. . Có đôi khi khoảng cách giữa 2 người là rất gần, nhưng chỉ cần 5 giây trôi qua họ đã ko tìm thấy được đối phương ở đâu. Ngay lúc cô nhóc rời đi, thì sau 5 giây cùng vừa Anh Tuấn vừa vào đến lớp, họ bị bức tường kia ngăn cách, và họ ko thể thấy nhau dù chỉ là 5 giây!

Lúc này Anh Tuấn ko phản ứng, hần đứng bất động nhìn xem chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tiểu Bảo, Cậu Đến Trễ Rồi!

Gió hôm nay lạnh quá, phía sau trường là nơi khá vắng và thoáng đảng, nên gió thổi qua đây rất nhiều, và gió cũng lạnh rất nhiều, ít nhất là đối với cô nhóc. Trong sự co ro của sợ hãi và cái lạnh của gió làm cô khúm núm người lại tỏ vẻ sợ sệt. Điều bộ của cô lúc này như 1 chú gà con mắc mưa vậy.

Nhưng gà con ơi, điều hấu đang đứng trước mặt gà con, và chuẩn bị xẻ thịt gà con ra đấy. Đám con gái đứng đó này giờ đã có việc cần làm rồi, nên cả bọn đang xấn xấn tay áo lên, chuẩn bị “xẻ thịt gà”. Thảo Trần đẩy người mạnh người Thảo, làm cô ngã dúi xuống mặt bê tông. Nét mặt Thảo Trần đầy thích thú, nhỏ ngồi xuống cạnh Thảo, dùng 1 tay nhấn mạnh đầu cô nhóc xuống nền gạch, phát ra những tiếng va đập “cốp cốp”. Giờ đây ko biết nên gọi là gì đây, khi , ư 1 kẻ điên loạn, ánh mắt cũng khác đi rồi, thêm cả nụ cười ấy nữa. Nhỏ ngược mặt lên trời cười hả hê với chiến tích của mk. Bước loạn choan ra, Thảo Trần lại cười hần hặc lên rồi vò đầu rối tung lên, xong thì lại cười, rồi bỗng ngồi thụp xuống mép máo. Kim Cương đứng đấy, nhìn hành động của , ỏ ko hài lòng tí nào, vì nghĩ sao lại có thể nhẹ tay với con nhỏ xấu xí đó được. Lấy mắt ra hiệu, Kim Cương bảo cả bọn con gái xúm nhau vào “làm thịt gà”. Vậy là sau những màn khởi động nhỏ thì giờ đám con gái đã có việc để làm. Cả đám xúm nhau vào Thảo, đưa dùng chân mang giày, mang dép cao gót, mặc sức mà giẫm đạp lên cô nhóc 1 cách ko thương tiếc. Bao nhiêu đó vẫn chưa đủ, Huyền Trần ngồi xuống, túm lấy mớ tóc ít ỏi của Thảo giật mạnh lên, rồi tát liên tục vào má trái của cô. Xong thì nhỏ cười ha hả, cười vì cuối cùng thì ngày hôm nay đã đến, tự tay mk tát được vào mặt con nhỏ xấu xí. Vẫn chưa hài lòng, Huyền Trần vỗ vỗ vào má trái của Thảo, nhỏ nhếch mép cười và nói:

- Còn bên phải, tát bên trái là chưa có điều!

Trông có vẻ là huyền Trần rất thích thú nhì. Nhỏ nhìn sang mấy đứa con gái khác nói:

- Bọn mày cũng thử đi!

Ngay lập tức, cả đám thay phiên tát mặt, giật tóc, dấm dấm vào người Thảo. Còn cô lúc này, chỉ biết ôm mặt khóc, và trong đầu cô lúc này nghĩ đến hình ảnh của Anh Tuấn, nghĩ đến hần nhiều lắm. Cô ước là Anh Tuấn sẽ quay lại, sẽ tìm ra cô đang bị đánh hội đồng ở đây, rồi hần sẽ cứu cô ra khỏi nơi của tội ác này! Nhưng cô biết đó là điều ko thể, đó chỉ là tưởng tượng của cô thôi. Thoáng sao cô thấy buốt ở tim quá vậy! Có phải gió hôm lạnh đến thấu vào tim ko

Nếu bạn nghĩ Thảo là người ngu ngốc, khi để yên cho người khác đánh đập mà ko phản kháng thì bạn sai rồi!. Ko phải như vậy! Thảo không ngu ngốc, vì cô biết, mk đã vô tình làm người khác đau, tuy cô ko làm gì có lỗi, nhưng bản thân cô... cảm thấy ko thoải mái với điều đó. Ừ thì cứ cho mọi người đánh đập đi, giải quyết 1 lần, nếu điều đó có thể làm họ nguôi giận, và bỏ qua, thì cô sẵn sàng. Cô muốn sự cố gắng này của mk, sẽ được đổi lấy tháng ngày bình yên bên cạnh Anh Tuấn. Tất cả cô làm là vì cô... vì cô thích Anh Tuấn, cô muốn ở bên hần. Thích hần, nhưng ko biết thích từ khi nào, nhưng chỉ biết là thích hần nhiều lắm, muốn có hần ở bên. ...mãi mãi. Vì thế, đây là quyết định của cô, 1 quyết định cuối cùng, bước qua sự sợ hãi, sự mặc cảm của bản thân, là vì muốn ở cạnh người mk thích thôi!

Ở nhà lúc này Phương Anh đã chịu bước khỏi phòng sau khi đã hành hạ đủ với con gấu bông. Đi ngang phòng Anh Tuấn, con bé lấy mắt liếc vào trong, và nhìn thấy Tiểu Bảo đang nằm trên giường, hình như là đang ngủ. Con bé dù giận anh mk lắm, nhưng cũng khép cửa phòng giúp Anh Tuấn, vì trước khi đi hần vội đến mức quên đóng cửa phòng lại. Cảm nắm vận, Phương Anh nghiêng đầu suy nghĩ, cảm thấy có gì ko đúng.... Vậy là thay vì xuống nhà xem TV, con bé lại đi vào trong

- Tiểu Bảo! – Phương Anh lay người Tiểu Bảo

Nhận thức được điều đó, Tiểu Bảo lờ mờ mở mắt ra. Ngồi dậy , cậu dụi dụi mắt mấy cái như con mèo vừa tỉnh giấc.

- Anh hai đâu? – Phương Anh hỏi

- Anh Tuấn ấy hả? – Tiểu Bảo đáp – Em ko biết, này giờ ngủ quên ở đây, đến khi chị gọi em dậy đấy!

Phương Anh khoanh tay ra về tư lự

- Lúc này về rồi mà! Lúc này-

Chưa cho Phương Anh nói tròn câu thì Tiểu Bảo đã hốt hoảng nói lấp vào

- Anh Anh Tuấn về rồi à!

Nhìn lại đồng hồ trên tay mk, Tiểu Bảo giật mk khi giờ này đã là 11h30 rồi! Cậu tức tốc xuống khỏi giường rồi cầm cái cặp của mk chạy nhanh khỏi phòng, điệu bộ gấp gáp ko khác gì Anh Tuấn lúc này. Chắc do vì gấp quá, với lại mới thức dậy nên cơ thể con yếu, mà Tiểu Bảo lại vội vã như vậy, và kết quả là cậu bị ngã xuống 8 nấc cuối cùng của cầu thang

- Ồ...

Phương Anh lại 1 lần ko hiểu chuyện, chỉ biết ú ớ mấy cái nhìn Tiểu Bảo trong tư thế nằm ạch ở sàn nhà. Cũng nhanh chóng Tiểu Bảo ngồi dậy nhìn Phương Anh cười hi ý rằng ko sao.

Mang vội đôi giày vào chân, cậu phòng nhanh lên chiếc xe đạp nhỏ rồi vút chạy ra ngoài và ko quên tạm biệt người chị họ của mk

- Em đi đây!

Phương Anh cũng vẫy tay chào mấy cái rồi đóng cổng lại, thững thững bước vào nhà.

“Răng chỉ mô tê mà chẳng hiểu chuyện gì thế này”

Như đã nói, thời gian ko đợi ai cả. Trên con đường đông đúc xe cộ, người qua lại, thì Anh Tuấn và Tiểu Bảo lướt qua mà chẳng nhìn thấy nhau, thời gian cách nhau cũng chỉ 5 giây. Và như thế, hần đã lướt qua Tiểu Bảo trong dòng người đông đúc ấy, cũng như hần đã lướt qua Thảo cách 1 bức tường vậy!

Tiểu Bảo nhanh chóng đạp xe đến trường, vì đây là buổi học đầu tiên mà cậu lại đi trễ thế này, cậu đang lo là ko biết cô nhóc có giận vì phải chờ đợi cậu ko? Sau chót lát đạp xe hì hục, thì Tiểu Bảo đã đến trường, dựng xe vào ở bãi đỗ xong, cậu vội vã chạy đến lớp học thêm của mk. Đến nơi, cậu chống 2 tay xuống gối thờ hồn hên, đảo mắt xung quanh, chẳng thấy Thảo đâu.

Đi lang quanh tìm cô nhóc, thì cậu bắt gặp 1 đám con gái đang chuẩn bị ra về. Định bắt chuyện hỏi han, nhưng cậu ngại giao tiếp quá, nên cả đám đã đi khỏi từ lúc nào rồi!. Tiểu Bảo cảm thấy thật có lỗi với cô nhóc, vì chắc đợi lâu quá nên cô nhóc về rồi cũng nên. Nghĩ là vậy, nhưng cậu cũng thử đến lớp 9a2 – lớp của Thảo, xem cô có ở đó ko. Chắc chắn là ko rồi! Tiểu Bảo thở dài chán nản, và nghĩ rằng bản thân mk sao vô dụng thế !

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Sự Thật Phía Sau Lời Tỏ Tình

Đang dọc hành lang định đi về, thì 1 cơn gió lạnh thổi ngang qua tai Tiểu Bảo, trong cơn gió ấy, có tiếng thút thít của 1 người con gái. Ngần nghĩ có phải là mk nghe lầm chẳng, Tiểu Bảo đứng lại, cơn gió lại thổi thêm 1 lần nữa, và tiếng thút thít ấy lại được nghe thấy, lần này Tiểu Bảo ko nghe lầm đâu, đó thật sự là tiếng khóc đấy! Dọc theo hành lang, cậu theo gió hương về nơi phát ra âm thanh ấy. Từng bước trên nền gạch, những tiếng “pịch pịch” phát ra đều đều từ đôi giày lười đang mang trong chân Tiểu Bảo. Điềm dừng – Đó chính là 1 nơi hoàn toàn vắng vẻ và khá rộng, âm thanh thút thít ấy phát ra từ đây, chỉ cần bước mk ra khỏi bức tường này cậu sẽ biết chủ nhân của âm thanh ấy là ai

Sự bất ngờ, xen lẫn khó hiểu, và chút cảm xúc lạ, khi chứng kiến người ngồi đấy đang khóc, chủ nhân của tiếng thút thít trong gió ấy ko ai khác chính là cô nhóc Thu Thảo. Tiểu Bảo đứng bất động, cậu ko biết có nên tin vào mắt mk ko, khi trông bộ dạng của Thảo lúc này. Thảo đang ngồi ở đằng kia, cô đang khóc, người ngòm thì lấm lem, xốc xếch. yện gì đã xảy ra vậy?.. Ko suy nghĩ thêm gì nữa, đôi chân Tiểu Bảo như có 1 điều gì đó, rằng cậu phải chạy ngay đến chỗ cô nhóc- Cậu sao vậy!

Ko trả lời, Thảo đưa đôi mắt ngán lệ nhìn Tiểu Bảo. Khuôn mặt ấy hần lên những dấu tay đỏ ửng, khoe miệng cũng có rỉ chút máu, đôi môi nhỏ cũng đang run lên trong cơn gió lạnh, gió thổi ngang, mớ tóc ít ỏi đó cũng nhẹ nhàng bay theo, nhưng nó rối quá, có chòm như bị người ta giật lên rất nhiều lần vậy. Trong đầu Tiểu Bảo hiện giờ đang có những suy luận về tình trạng của cô nhóc. Cậu nhớ lại đám con gái gặp lúc nãy ở sân trường, và 1 tia sáng loé lên, dù ko chắc chắn, nhưng 90% cậu nghĩ là do bọn kia đã gây ra. Nhưng nguyên nhân là gì? Đó chính là điều Tiểu Bảo thắc mắc hiện giờ. Nhưng câu hỏi ấy ko phải dễ thắc mắc vào lúc này, vì việc cần ưu tiên hơn chuyện thắc mắc là Tiểu Bảo cần sơ cứu cho Thảo.

- Kết thúc rồi!

Bỗng thấy Thảo nhìn mk, mỉm cười cùng 2 hàng lệ rơi xuống. Sao mà đau thế! Nhìn giọt nước mắt ấy rơi, sao Tiểu Bảo lại cảm thấy đau vậy chứ! Lòng cậu còn cao lên khi phải nhìn khuôn mặt như thế này của Thảo. Cậu ko nói gì, chỉ cặm cùi lấy tờ khăn giấy, cùng vài miếng băng cá nhân từ cặp ra. Có thể là cậu lẩn tránh, cậu ko muốn nhìn thấy khuôn mặt ấy, đôi mắt ấy, và hàng lệ ấy. Nhưng tại sao cậu phải lẩn tránh chứ, tại sao cậu lại ko dám nhìn vào cô nhóc?. Phải vì khi nhìn cô thế này, lòng cậu lại quặn lên 1 cảm giác đau đớn mà cậu ko muốn chút nào!

- Tháng ngày bình yên quay trở lại rồi!

Liếc thấy Thảo lại mỉm cười, là 1 cười của sự thanh thản và nhẹ nhàng. Nụ cười của cô như đã trút hết được thứ ưu phiền gì đó, và với câu nói này của cô như minh chứng sự bình yên của tháng ngày sắp tới theo như cô đã nghĩ. Nhưng thật sự nhìn nụ cười ấy, Tiểu Bảo cảm thấy ko vui tí nào, vì nhìn tình trạng của Thảo hiện giờ, Tiểu Bảo ko thể cười nổi. Dùng khăn giấy ướt, Tiểu Bảo lau những vết bẩn trên mặt Thảo mà lòng cậu xót lắm, khi thấy 2 bên gò má toàn là dấu tay, còn nóng hổi đang in hần lên khuôn mặt nhỏ của cô. Trên trán nữa, có vài vết trầy xước, và có chút máu rỉ ra từ đấy. Miệng thì dính chút máu khô từ khoe môi. Nhìn thấy Thảo thế này, Tiểu Bảo thậm tự trách mk sao lại vô dụng thế, nếu cậu đến sớm 1 chút, nếu cậu nhanh chân chạy đến phía sau trường 1 chút, và nếu cậu có đủ can đảm 1 chút, thì có thể.... Cậu đã bảo vệ được cô nhóc rồi! Làm con trai, sao cậu lại có thể yếu đuối, lại hèn nhát như vậy chứ! Chính sự nhu nhược ấy của bản thân cậu đã đẩy Thảo vào tình cảnh này! Nhưng nếu cho cậu 1 cơ hội, cho cậu quay ngược thời gian lại, thì khi chứng kiến Thảo bị đánh hội đồng như vậy, liệu cậu có dám chạy ra để bảo vệ cho cô nhóc ko? Hay cậu sẽ đứng đó mà nhìn cô nhóc 1 cách đau xót, hoặc là sẽ lăm ngơ như ko thấy? Sinh ra như 1 con người vô dụng, Tiểu Bảo cảm thấy sự tồn tại của mk ko có ý nghĩa, mọi thứ cậu có được ngày hôm nay, đều là do sự cố gắng, do cậu tự rèn luyện mà có, vì cậu ko muốn mẹ phải phiền lòng về mk, vì cậu muốn mẹ được tự hào về mk. Nhưng dù cậu có tài giỏi đến chừng nào, thì cậu vẫn thua người khác thôi! Bởi sự tự tin trong cậu là con số 0. Bởi lòng can đảm, sự dũng cảm của cậu ko có. Và bởi cậu chưa bao giờ bảo vệ được “một người nào đó”

Đi Thảo đứng dậy, nhưng có lẽ là ko được rồi, chân cô đau quá, ko thể nào đứng vững nữa. Thấy thế Tiểu Bảo ko ngần ngại ngồi xuống để đỡ Thảo đi, hành động này coi như 1 phần mà cậu phải-và-cần chuộc lỗi với cô

- Tớ sẽ công cậu đến phòng vệ sinh. Làm sạch vết thương trước cái dâ!

Dù hơi ngần ngại, nhưng Thảo ko thể làm gì hơn trong lúc này là nghe lời Tiểu Bảo

- Ừm!

Thảo gạt đầu rồi leo lên lưng Tiểu Bảo. Xóc cô lên, Tiểu Bảo hơi chao đảo, ko vì vì cô nhóc nặng, mà vì thể lực Tiểu Bảo kém hơn những đứa con trai cùng tuổi, nhưng dù thế nào, thì cậu cũng phải làm được, ít nhất là công cô nhóc đến phòng vệ sinh

Anh Tuấn lúc này đã về đến nhà và đang nằm dài trên chiếc giường yêu quý của mk. Hắn xoay xoay, rồi lẩn lẩn người như con mèo lười, ôi chao đáng yêu quá đi mất. Bật ngồi dậy, hắn hướng ra cửa sổ nhìn xuống lòng đường. Bình thường hắn rất ghét ồn ào, nhưng hôm nay thì khác, xe cộ vẫn đông đúc, vẫn ồn ào như mọi hôm, nhưng hắn cảm thấy rất bình thường, và có vẻ rất hứng thú khi ngắm đường phố lúc tắt đèn thế này! Khoanh tay lên ngạch cửa sổ, Anh Tuấn hạ cảm mk xuống và đưa đôi mắt xa xăm về phía bầu trời. Miệng hắn cười mỉm khi nghĩ về chuyện lúc này, chuyện mà Thu Thảo bị đánh hội đồng ở phía sau trường. Có vẻ là cần 1 lời giải thích ở đây? Giờ thì hãy quay ngược lại lúc này 1 chút

Thấy Thảo bị cả đám con gái thay phiên nhau tát vào mặt, rồi giật tóc lên. Bao nhiêu đó còn chưa đủ, chúng còn đẩy cô xuống nền bê tông và dẫm đạp khắp cơ thể cô. Thảo lúc này đau đớn, cô chỉ biết nằm im đó và quàng quại với cơn đau. Chứng kiến được cảnh tượng đó, Anh Tuấn cảm thấy ko còn gì vui bằng. Chẳng những hắn ko bảo vệ cho cô nhóc mà hắn còn thầm nghĩ rằng bọn kia có phải đã quá nhẹ tay ko. Chỉ cần xem màn kịch bao nhiêu đây là đủ, Anh Tuấn quay lưng đi cùng nụ cười nửa miệng đầy rẫy sự thâm độc

Đó chính là sự giải thích cho câu chuyện. Ko phải ngẫu nhiên mà hắn lại làm thế, tất cả mọi chuyện, kể cả chuyện Thảo bị đánh hội đồng đều nằm trong kế hoạch của hắn. Bạn còn nhớ cái hôm mà Anh Tuấn thức rất khuya để “vẽ bản thảo” ko?. Đúng, hôm đó là ngày hắn “vẽ” nên “bản thảo”, về tất cả kế hoạch mà hắn sẽ trả thù cô nhóc trong tương lai. Trong đó có chuyện tỏ tình với Thảo, giả vờ yêu Thảo, xong rồi chia tay với Thảo. Hắn thừa biết sau khi chia tay với Thảo Trần và Kim Cương để quên Thảo, thì chắc chắn họ sẽ ko dễ yên cho cô dễ dàng vậy đâu. yện Thảo bị đánh sẽ là chắc chắn, nhưng ko biết vào thời điểm nào thôi! Nhưng hôm nay, điều hắn mong đợi bấy lâu đã được nhìn thấy rồi! Vẫn chưa xong đâu, vì màn kịch chỉ đang đi vào diễn biến, chưa đến hồi kết thì trò vui cũng chưa dừng lại được. Bên trong tình cảm ngọt ngào mà Anh Tuấn dành cho Thu Thảo, là 1 âm mưu, 1 toan tính cho những quả đắng sau này, mà người sẽ phải “ăn” quả đắng đó ko ai khác chính là cô nhóc- Từ từ mà nếm đau đớn nhé! Con ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tớ Muốn Biết Đó Là Gì?

Quay lại trường học cùng Tiểu Bảo và Thảo. 2 người giờ đang ngồi trên lang thang mà ko ai nói với ai lời nào. Sân trường vắng lặng, chỉ có vài chiếc lá khô nằm bất động ở đó. Gió đã ngừng thổi rồi, mà sao ngồi cạnh nhau nhưng 2 con người vẫn cảm thấy lạnh lẽo. Liếc sang cô nhóc Thu Thảo, Tiểu Bảo thấy cô ngồi thừ ra đấy, khuôn mặt ko 1 chút cảm xúc, đôi mắt vô hồn hướng về phía vô định. Cậu muốn biết lúc này Thảo đang nghĩ gì trong đầu, nếu là chuyện buồn thì cậu muốn cùng cô chia sẻ. Vì nhút nhát quá, nên cậu lúc nào cũng đề tâm đề về mặt, cũng như tâm trạng của người khác, mà chẳng bao giờ dám lên tiếng. Nhưng...lúc này đây, cậu muốn thử 1 lần bước ra khỏi cánh cửa ấy, 1 lần thử bắt chuyện với người khác khi họ đang tì tì tì thế này, ít nhất là cậu muốn chia sẻ cùng Thảo...1 nỗi buồn nào đó

- Thảo....cậu...có chuyện...gì buồn sao?

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo gọi tên của Thảo, mà hình như là từ khi quen biết, Thảo vẫn chưa 1 lần nào giới thiệu tên của mk với Tiểu Bảo. Dù vậy, nhưng cậu luôn nhìn vào bảng tên của Thảo, và nhớ rất rõ cái tên Trần Thu Thảo. Rồi chính cái tên của người con gái ấy đã khắc sâu vào tâm trí cậu lúc nào ko hay

- Ko có gì đâu! Vì giờ...mọi chuyện đã giải quyết xong rồi!

Giải quyết xong, nhưng là giải quyết chuyện gì? Có liên quan tới việc Thảo bị đám con gái ấy đánh ko? Lấy làm thắc mắc, Tiểu Bảo định hỏi thêm câu nữa thì Thảo đã lên tiếng trước

- Thôi giờ mk vào học nhé!? ^^

Từ về mặt ko chút cảm xúc nào, Thảo chuyển ngoắt sang 1 vẻ mặt khác, 1 vẻ mặt tươi cười và vui vẻ như mọi ngày. Đáp lại câu hỏi của Thảo, Tiểu Bảo nhẹ lắc đầu nói:

- Tình trạng của cậu hiện giờ, đứng còn ko nổi nữa huống chi là dạy cho tớ! Hay để khi nào cậu bình phục hẳn đi!

Thảo cười khi, cô giơ tay “gồng chuột” ra bộ mk vẫn khỏe mạnh:

- Ày, tôi giảng bài bằng cái miệng, chứ có giảng bằng cái chân đâu. Mà bạn nói làm như tôi nghiêm trọng lắm vậy! An tâm an tâm – Thảo cười tít mắt, vỗ vai Tiểu Bảo mấy cái – Còn khỏe mà lo gì!

Để mình chứng tình trạng (theo Tiểu Bảo) nghiêm trọng của Thảo hiện giờ, và cũng để hoãn tiết học tuần này lại, Tiểu Bảo cầm tay cô giơ lên, cậu nói:

- Nhìn lòng bàn tay cậu nè, trầy xước, rỉ máu. Còn khuỷu, và mu bàn tay cậu nữa.thâm tím cả lên!

Ngược thấy Thảo nhìn mk 1 cách ngạc nhiên lạ thường, rồi Tiểu Bảo nhìn lại hành động của mk vừa rồi - Nắm tay của Thảo. Cậu lập tức hiểu ra và bỏ tay cô xuống ngay sau đó. Tiểu Bảo cúi mặt, ái ngại xin lỗi

- Tớ...tớ....xin lỗi...! Nhưng mà....tiết này tớ cũng ko muốn học, nên cậu có thể hoãn lại tuần sau ko?

Ko phải Tiểu Bảo ko muốn học, được học cùng Thảo, cậu vui lắm chứ! Nhưng nhìn cô nhóc hiện giờ, cậu ko thể nào học được, vì cậu muốn cô nhóc nghỉ ngơi, muốn cô nhóc bình phục hơn là gồng sức để dạy cho mk. Còn về phía Thảo, cô cũng biết là Tiểu Bảo lo cho mk nên mới nói vậy. Dù miệng nói là ko sao, nhưng thật chất là có sao đây, vì đây là buổi học đầu, mà “giáo viên” lại nghỉ vì lí do bị thương, bản thân cô cũng cảm thấy rất áy náy, nhưng Tiểu Bảo đã hết lời vậy, thì cô cũng đành thế. Tiết này sẽ hoãn lại tuần sau. Thảo gật đầu rồi khẽ thở dài, nụ cười ban nãy cũng tắt đâu mất, mà thay vào đó là 1 khuôn mặt tẻ nhạt

- Tiểu Bảo – Thảo thỏ thẻ - Cậu có thể giúp tôi chuyện này ko?

Lấy làm ngạc nhiên khi nhận được lời nhờ vả từ Thảo, dù chưa biết chuyện gì, nhưng Tiểu Bảo cũng gật đầu đồng ý

- Ừm! Cậu nói đi!

Chỉ chờ có vậy, Thảo nói tiếp:

- Cậu giúp tớ làm chứng được ko?

Tiểu Bảo tròn mắt khó hiểu, cậu lặp lại câu hỏi của Thảo:

- Làm chứng?

- Tôi như vậy về nhà thế nào cũng bị ba mẹ tra hỏi. Bạn đưa tớ về rồi tôi nói gì cậu cũng gật đầu là được rồi!

Là người sáng dạ, nên Tiểu Bảo nhanh chóng hiểu ra được vấn đề mà Thảo cần mk giúp

“Vậy chẳng phải là đang giúp Thảo nói dối ba mẹ cô ấy sao?”

Do dự trong suy nghĩ hồi lâu, Tiểu Bảo cũng gật đầu giúp cô nhóc. Cậu hiểu là Thảo ko muốn ba mẹ phải lo lắng, cũng như ko muốn ba mẹ biết về chuyện của ngày hôm nay, để rồi phải phiền lòng vì mk. Cậu biết chứ! Bản thân cậu cũng vậy mà, dù ko phải là người hay nói dối, nhưng thay vì vậy, cậu luôn cố gắng hết mk để cho ba mẹ vui lòng, bởi cậu cũng như cô nhóc, ko muốn ba mẹ phải lo lắng cho mk. Mặc dù cậu luôn bị bạn bè hắc hủi, bị cô lập, nhưng cậu chẳng bao giờ nói ra, và trước mặt người thân, gia đình, đặc biệt là với mẹ mk, cậu luôn tỏ ra mk vẫn tốt, và đang rất vui vẻ. Nhưng có ai biết phía sau vẻ mặt tươi cười ấy là những giọt nước mắt rơi ko ngừng trong màn đêm vắng lặng. Đôi lúc cậu cũng muốn chia sẻ lắm, nhưng nghĩ lại nên thôi, thà cậu giữ kín nỗi buồn ấy trong lòng 1 mk, còn hơn là chia sẻ với người khác. Phải, cậu biết cậu yếu đuối, chính vì thế mà cậu ko muốn người ta nhìn thấy sự yếu đuối của mk, chỉ có như thế, cậu mới có thể sống bình yên với bản thân ở hiện tại. Nếu các bạn thắc mắc vì sao Anh Tuấn lại biết chuyện Tiểu Bảo ko kết bạn được với ai ở lớp, thì đừng lạ. Bởi cùng là con trai với nhau, lúc còn nhỏ, tức khi Tiểu Bảo còn ở Việt, Anh Tuấn hay thấy Tiểu Bảo khóc 1 mk phía sau vườn nhà ông bà nội mỗi khi cậu đi học về. Nhiều lần như vậy, Anh Tuấn hỏi thì mới ra chuyện, là ở lớp ko ai chịu chơi cùng cậu, mà thậm chí là còn xúm lại cùng nhau bắt nạt cậu. Sau này khi sang Hàn Quốc, cứ tưởng là mk sẽ được hưởng trọn những giây phút bên bạn bè khi sang 1 nơi khác. Nhưng sự thật thì luôn phũ phàng người ta vậy! Lại như thế, cậu lại như thế, cô đơn 1 mk giống như lúc trước. Thành thạo Anh Tuấn có gọi điện hỏi thăm, thì Tiểu Bảo luôn trả lời vẫn tốt, vẫn ổn với môi trường học tập mới, nhưng Anh Tuấn biết tất tần tật ấy. Anh Tuấn biết khi Tiểu Bảo nói vậy nghĩa là ko ổn chút nào, và cậu vẫn như vậy, vẫn ko có bạn và vẫn cô đơn. Thế mới nói, Tiểu Bảo rất quý người anh họ Anh Tuấn này

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Một Ngày, Rắc Rối Đã Qua!

Trên con đường vắng ngắt, thấp thoáng phía xa là bóng của 1 chàng trai đang chờ theo 1 cô gái ngồi sau xe đạp, bóng của họ in dài trên con đường rộng áp nắng chiều. Xe cộ giờ này cũng giảm nhiều rồi, người đi trên đường cũng vậy, cũng ko thấy mấy ai qua lại cả. Lâu lâu thì có 1 chiếc xe máy lướt vào

ngang họ. Dù ánh mặt trời đã gần tắt, nhưng cái nóng thì cũng ko giảm mấy, có thể vì vậy mà người ta chọn buổi tối, khi ko còn ánh nắng nữa để ra đường, thay vì phải như Tiểu Bảo, và Thu Thảo như thế này! Con đường dài lúc này, như là dành cho riêng cho 2 người bọn họ vậy, nó cứ như 1 thước phim lãng mạn được quay chậm chậm. Nắng hiện hữu lên, chói chang, nhưng đầy ấm áp. Thật là đáng tiếc với 1 nhiếp ảnh gia khi bỏ lỡ khung cảnh đẹp thế này, màu nắng, hoà cùng màu của tuổi trẻ, trong sáng mà nhiệt huyết....!

Ko giống như lúc ngồi sau xe đạp của Anh Tuấn, Thảo cảm thấy thoải mái, và tự nhiên hơn nhiều khi ngồi sau xe của Tiểu Bảo. Có lẽ, vì cô xem Tiểu Bảo là 1 người bạn tốt nên ko cần ngần ngại. Còn với Anh Tuấn, đó là người cô thích, nên lúc nào khi ở gần Anh Tuấn, thì sự tự nhiên, thoải mái ấy biến đâu mất, mà thay vào đó là sự ngượng ngùng, e dè và ấp nấp

Trời đã vào xế chiều rồi mà nắng vẫn chói chang, nhiệt độ trời vẫn nóng oi bức, chỉ có điều là ko nóng như lúc trưa thôi! Thảo cảm thấy mệt, nên cô thiếp tựa vào tấm lưng phía trước mk. Tiểu Bảo hơi giật mk, mặt cậu tự dưng đỏ và nóng lên lạ thường. Ko phải vì cái nắng trời mà mặt cậu lại như thế, mà vì cậu đang rất ngượng ngùng. Dù là vậy nhưng...cậu rất thích cảm giác này!

Cậu ước con đường dài thêm chút nữa, vì cậu muốn giữ cảm giác ấy thật lâu. Nhưng Thảo bảo đã đến nhà rồi

- Dừng lại! Đến nhà rồi!

Tiểu Bảo dừng lại và dựng xe xuống. Cậu dìu cô nhóc đi vào trong. Từ ngoài cổng, Thảo gọi vọng vào

- Mẹ ơi! Con về rồi!

Nghe được tiếng con gái, bà mẹ độ 40 tuổi, khuôn mặt rám nắng lọc xọc chạy ra mở cổng. Vừa thấy Thảo, bà tái mét mặt mày khi nhìn bộ dạng con gái mk

- Mày sao vậy! Mk mầy mầy thế nào là sao? Đi đánh nhau với người ta về à!? – Bà mẹ lo lắng

- Ko phải! Hồi nãy trên đường về, con bị cái xe máy nó tông thôi, ko có gì đâu. Cảm thấy ko sao nên con nhờ Tiểu Bảo đưa con về! Phải ko Tiểu Bảo

Như đã được dặn từ trước, Tiểu Bảo gật đầu dạ dạ mấy cái cho bà mẹ tin lời của Thảo. Nghe rồi bà mẹ có vẻ ko hài lòng trước thái độ xem thường tính mạng của con mk, nên bà quát Thảo:

- Ko sao cái gì mà ko sao? Ai tông mầy, họ tông mầy rồi bỏ đi luôn à? Sao vô trách nhiệm thế. Tông con người ta trầy trụa tay chân, thâm tím mặt mày thế này mà đánh đoạn bỏ đi à? Sao mầy ngu thế, mầy ko dữ nó lại, ít nhất cũng phải đưa mầy vào viện xem có gì ko? Lỡ có gì mầy mang hoạ về nhà, tốn tiền nhà, còn đũa tông mầy thì đừng đừng bỏ đi mà chẳng tốn 1 xu nào cho hậu quả của nó gây ra. Trời ơi là trời, con với cái, ngu ơi là ngu!

Bà mẹ gào thét rồi ôm đầu bỏ vào nhà. Tiểu Bảo đứng cạnh Thảo nãy giờ, cậu chỉ biết trố mắt nhìn mà chẳng lời nào thốt nên.

- Mẹ tôi thấy thế thôi, la mắng vậy, chứ lát vào nhà, tắm rửa xong là cháo đưa tới miệng đấy! – Thảo nhìn Tiểu Bảo cười hi

Ý của cô là dù mẹ la mắng thế, nhưng rất lo cho cô, lát nữa vào nhà, tắm rửa xong, nằm nghỉ 1 tí là mẹ đã nấu xong nồi cháo nóng cho cô ăn lại sức, nói chung là chăm sóc chu đáo để cô mau chóng hồi phục đó! ^^

- Cậu vào nhà uống nước ko?

Muốn, nhưng lại ko muốn, vì Tiểu Bảo cần để cô nhóc được nghỉ ngơi, và ko nên làm phiền cô lúc này

- Ko – Tiểu Bảo lắc đầu – Tổ phải về, kéo ông bà lo lắng!

Nói rồi Tiểu Bảo dìu cô vào trong, sau đó đi ra ngoài chào tạm biệt cô nhóc

- Ủm! tạm biệt Tiểu Bảo, cảm ơn vì đã đưa tớ về - Bỗng cô nhìn dáo dít xung quanh, rồi lấy tay che miệng, nhìn Tiểu Bảo nói nhỏ - Và giúp tớ “làm chứng”. À quên, cái áo khoát, tớ sẽ trả sau khi đã giặt xong nó. Thượng lộ bình an nhé!

Tiểu Bảo gật đầu cười, rồi cậu ra về trên chiếc xe đạp nhỏ của mk.

Hôm nay là 1 ngày dài với Tiểu Bảo, với Thu Thảo, và với cả Anh Tuấn. 1 ngày mà có biết bao nhiêu là chuyện xảy ra. Một ngày mà trong lòng Tiểu Bảo có biết bao cảm xúc lạ. Một ngày mà trong Thu Thảo có biết bao nhiêu chuyện cần phải suy nghĩ. Và một ngày mà Anh Tuấn có biết bao nụ cười thú vị đối với “người trong cuộc”

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Ngày Đầu Tuần

T/g: Trước tiên thì cho mk gửi lời cảm ơn đến các bạn đọc giả đã ủng hộ truyện của mk trong suốt thời gian qua. Và tiếp theo đó mk xin gửi lời xin lỗi đến các bạn, là có 1 thời gian mk ko đăng truyện được, là do nhà ko có mạng, và thẻ nhớ, đọc thẻ, và USB bị hư cùng lúc (số nhỏ thế là cùng TT), nên dù bản thảo trên word đã có, nhưng ko làm sao mà đăng tải được. Và khi đã có điều kiện trở lại rồi thì mk đã đăng tất cả số chương mà mình đã viết trong thời gian tạm ngưng (gần 10 chương cơ đấy), đó coi như là lời tạ lỗi mk gửi đến tất cả các bạn đọc giả luôn dõi theo truyện của mk. Và mk cũng xin nhận lỗi sai sót chính tả, thiếu chữ nằm rải rác từ ở các chương, và đặc biệt là ở chương 29: “Một ngày rất rồi đã qua”, đó là mk hay nhầm từ ngữ xưng hô của Thảo. Tức là có lúc Thảo xưng hô với Tiểu Bảo là “tôi/cậu”, có lúc lại là “tớ/cậu”, mà đáng lẽ ra phải xưng hô là “tôi/bạn” mới đúng (mặc dù về mặt hình thức những cụm từ xưng hô này đồng nghĩa với nhau,. Nhưng xưng hô “bạn/tôi” là ý đồ của tác giả). Do có một số bạn đã share truyện của mk sang diễn đàn truyện khác (mk rất vui khi truyện của mk được share), nên ở diễn đàn đó mk ko thể sửa truyện được. Đây chính là sai sót của mk, và mk xin nhận lỗi ở khoản này. Dù có một số sai sót, nhưng tình cảm mk dành cho câu chuyện, nội dung mà mình muốn truyền tải đến cho các bạn vẫn ko thay đổi. Và mk, một lần nữa cảm ơn các bạn, và mong là các bạn cũng sẽ luôn ủng hộ mk, ko chỉ với truyện “Con nhóc gốc gác! Có biết rồi thật sự rất thích em không?!” (Truyện được đổi tên từ “Học Đường Vui Vẻ), mà với những tác phẩm khác!

Giờ thì quay lại chủ đề chính với chương 30 thôi! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ ^^=

Chương 30: Ngày đầu tuần

Một tuần lại thế trôi qua với bao chuyện cần con người ta suy nghĩ lại. Nhưng đối với những cô cậu học trò này thì một tuần trôi qua, mỗi người đều có những suy nghĩ riêng về những chuyện đã xảy ra trong tuần ấy. Cứ ngỡ là mơ, nhưng đó lại là sự thật, nhưng sự thật ấy lại cứ ngỡ như mơ. Thực tại, mơ hồ, ranh giới sao quá mong manh vậy. Rốt cuộc điều gì sẽ xảy ra với họ đây, đó là 1 sự thật đau lòng khi người ta nói ra tất cả, hay là chỉ im lặng và xem như đó là 1 giấc mơ đẹp đây?

Từ hôm chủ nhật về nhà đến nay, Tiểu Bảo luôn mong thứ 2 sẽ đến thật nhanh, vì cậu lo cho Thảo, lo rằng ko biết mấy vết thương đó có ảnh hưởng đến sức khỏe cô ko? Lo rằng ko biết có thể vì vậy mà sẽ ảnh hưởng đến học tập của cô ko?

Còn Anh Tuấn, hẳn đang dần lộ mặt, 1 khuôn mặt đáng sợ, 1 khuôn mặt ác quỷ chứ ko phải vô bọc thiên thần mà mọi người, kể cả Thảo đã thấy.

Mới sáng ra, Anh Tuấn thấy Thảo mặc áo khoát kín mít, khoá gài kéo đến tận cổ, mặt thì đeo khẩu trang, lại thêm cái tóc ngắn phủ xuống (do ngắn quá nên ko cột được), làm che hết cả khuôn mặt cô, chỉ còn thấy được đôi mắt. Sở dĩ Thảo kín mít như vậy là vì cô sợ Anh Tuấn thấy được những thương tích của ngày hôm qua, hẳn sẽ hỏi han rồi làm to chuyện này. Bởi lẽ cô suốt cuộc này, cô sẽ ko bao giờ quên câu nói hôm 20/10 ấy của Anh Tuấn “...”. Nhưng có phải là cô đã suy nghĩ nhiều quá ko? Có phải là cô đang ảo tưởng ko? Và có phải là cô đã tin lầm ko? Ko cần cô phải nói, hẳn cũng thừa biết được. Vì trong vụ việc này, bản thân hẳn là người biết rõ nguyên nhân hơn ai hết, nhưng hẳn vẫn giả vờ mk là 1 con nai tơ.

- Bà sao vậy nè! Bệnh hả? Sao trùm kín mít hết vậy?! Tôi lo lắm đó!

Thảo gạt đầu ái ngại, cô nói:

- Ủ! Mà ko sao đâu, tôi cũng khỏe nhiều rồi! À mà hôm qua bạn bỏ quên cuốn sách Anh trong học bàn ấy! Lúc tôi dọn đồ về thấy nên hôm nay đem cho bạn nè – Thảo mở balo ra rồi lấy cuốn tiếng Anh đưa cho Anh Tuấn

Hơi bất ngờ, nhưng hẳn cũng cười hi mấy cái rồi cầm lấy cuốn sách:

- Cảm ơn bà nha! Hèn cho hôm qua về kiểm soát ko thấy, tưởng đưa nào chồm rồi chứ!

Hỏi han thêm mấy câu, hẳn dè cô nhóc đến trường bằng chiếc xe đạp thường ngày của mk. Hình như Anh Tuấn quên bém chuyện cuốn sách tiếng Anh ngày hôm qua, sau khi đã hà hê với chứng kiến cảnh cô nhóc bị đám cô gái đánh hội đồng. Hình như lúc đấy hẳn vui quá nên quên mất chuyện cuốn sách. Khi về phòng, hẳn cũng quên luôn chuyện xử tội Phương Anh sau khi bạn của nó đã về.

Còn Thảo, lúc này đây, Thảo dù bị đau về thể xác, nhưng tinh thần cô như đã được giải thoát, giờ thì cô có thể yên tâm ở bên Anh Tuấn, bởi vì chuyện ngày hôm qua, xem như đã kết thúc tất cả, kết thúc những tình cảm còn đọng lại của những con người kia. Giờ thì cô, người đang hưởng trọn hạnh phúc từ tình cảm của Anh Tuấn dành cho mk. Nhưng liệu có phải cô thật sự “sẽ” hạnh phúc, “sẽ” bình yên ko? Hay là sắp phải đối mặt với những sóng gió lớn hơn đây?

.....

Chưa có hôm nào mà Tiểu bảo lại mong giờ ra chơi như hôm nay, mong nó tới thật sớm để cậu có thể sang lớp 9a2 gặp cô nhóc Thu Thảo. Ngồi trong giờ học mà Tiểu Bảo chẳng chú tâm vào bài giảng, cậu cứ ngơ ngơ, ngẩn ngẩn về lớp 9a2, mà cụ thể là về người con gái mang tên Trần Thu Thảo. Ấy, nói vậy ko phải là Tiểu Bảo đang tương tư cô nhóc đâu nha, vì cậu muốn biết cô nhóc hôm nay đã bình phục nhiều rồi chứ? Đã có thể học hành tốt chứ? Với cậu lúc này, chỉ đơn giản là bấy nhiêu đó thôi!

Và khi tiếng keng vang lên – Tiết học kết thúc, thì cậu là người nhanh chóng hơn ai hết trong lớp, nhanh chóng gấp tập sách lại cất vào học bàn. Giáo viên vừa ra khỏi cửa thì Tiểu Bảo đã nổi gót theo sau. Bước nhanh đến lớp 9a2, nhưng cậu hơi bối rối khi nghĩ mk phải vào lớp người khác, đặc biệt với tính cách nhút nhát, ngại giao tiếp này của cậu nữa. Cách duy nhất để gặp cậu được cô nhóc trong lúc này, là nhìn vào lớp từ hướng cửa sổ. Ngạc nổi chiều cao khiêm tốn hơn so với cửa sổ, Tiểu Bảo phải nhón chân lắm mới có thể nhìn được vào bên trong. Đảo mắt 1 vòng quanh lớp, và con người cậu chợt dừng lại ở bàn cuối của dãy bên phải lớp. Ở đó, có 1 người con trai ngồi bên phải, 1 người con gái ngồi bên trái, mà theo góc nhìn của Tiểu Bảo

hiện tại, là người con trai ngồi quay lưng lại, và cạnh bên là người con gái ấy. Nhưng sao trông quen thế, có phải người ngồi bên trái là Thảo ko nhỉ? Do tầm lưng của người con trai che khuất tầm nhìn của Tiểu Bảo, thêm việc cậu phải vất và nhón chân lên để nhìn, nên việc quan sát rất khó khăn. Điều cậu muốn nhất bây giờ là xác định cô gái kia có phải là Thảo ko? TỰ DUNG Tiểu Bảo cảm thấy đứa con trai ngồi cạnh cô gái ấy thật vô duyên, khi che mất tầm nhìn của cậu.

Như hiểu được sự chờ mong của Tiểu Bảo, cô gái ngồi đấy nghiêng mặt ra phía cửa sổ, có vẻ cô ta đã trông thấy Tiểu Bảo rồi, nên bỗng mắt cô ta sáng bừng lên và ngay lập tức gọi tên cậu:

- A Tiểu Bảo!

Người con trai ngồi cạnh cô gái ấy nghe thấy cái tên Tiểu Bảo, hần cũng lập tức quay ra sau. Thấy Tiểu Bảo đứng đó, điệu bộ như có gì đó khó khăn nhỉ, mà thấy mặt cậu ta hơi nhăn lại, cảm giác ko thoải mái cho lắm

- Bảo Bảo, đến tìm anh à! Nhớ anh vậy sao mà đứng đó nhìn anh thế. Ồ cứ giống như “Nàng thơ đứng cạnh cửa sổ, mong tin chồng về”! – Người con trai ấy nhe răng cười trên, hồng ra về chọc tức + chọc quê Tiểu Bảo đấy mà!

Vâng, người có câu nói đùa (vô duyên) ấy ko ai khác là Anh Tuấn. Còn cô gái nhỏ ngồi cạnh hần ta tất nhiên là cô nhóc Thu Thảo rồi!

- Em đến tìm Thu Thảo chứ ko tìm anh!

Quảng cho Anh Tuấn 1 trái bơ (hoi bự), hần cứng khừ hợng, và đứng hình bất động. Erk..to...Có ngày Anh Tuấn cũng bị Tiểu Bảo cho ăn bơ thế này sao. Thôi thôi mặt hần ta đi, nên quay lại Thu Thảo thì hay hơn. Thấy Tiểu Bảo đứng đấy, dù ko biết làm tìm mk có chuyện gì, nhưng Thảo cũng nhanh chóng rời khỏi bàn rồi bước ra ngoài.

Cũng may là Thảo nhanh phát hiện Tiểu Bảo đứng ngoài cửa sổ đấy, chứ để thêm chút nữa thì mấy ngón chân của Tiểu Bảo sẽ gầy mất vì quá mỏi (do nhón chân)

- Tìm tôi có việc gì ko? Là cái áo khoác à! À tôi đem giặt nó rồi, cũng đem đi phơi rồi, nhưng chưa khô. Để mai khô rồi tôi sẽ trả cho bạn ^^ - Thảo nói 1 lèo rồi gãi đầu cười hi mấy cái

- Ko phải! – Tiểu Bảo cuối đầu – Hôm nay cậu-

- Nè nè! Nói xấu tôi phải ko?

Chưa cho Tiểu Bảo nói hết câu, thì Anh Tuấn từ trong lớp “chở miệng” ra. Hần đứng cạnh cửa sổ, 2 tay đặt lên thềm cửa, rồi áp cằm xuống, mắt to mắt nhỏ nhìn Thu Thảo và Tiểu Bảo

Thảo đứng nhìn thái độ của Tiểu Bảo mà cô chẳng hiểu rằng mô chi. Sau mấy giây im lặng, Tiểu Bảo khẽ giương mắt nhìn Thảo, rồi cậu lại cụp mắt xuống như thể sợ ai phát hiện điều gì đó

- Sao vậy? – Thảo hỏi

- Ko có gì?

Chỉ 1 câu vồn vện rồi Tiểu Bảo quay lưng bỏ về lớp, để lại bao dấu chấm hỏi cho Thu Thảo, và bao suy nghĩ “ko tốt” cho Anh Tuấn trong lúc này!

Thảo còn chưa kịp gọi theo thì Tiểu Bảo đã khuất đâu mất dạng. Rồi cô lững thững bước vào lớp với bao điều ko hiểu

“Hay hôm nay mk trùm kín mít thế này mà Tiểu Bảo thắc mắc, nhưng ko dám hỏi hả ta”

Thảo vừa bước vừa tư lự suy nghĩ trong đầu. Đến khi bước vào chỗ ngồi, Thảo như quên mất sự có mặt của Anh Tuấn ở đây, nên cứ ngồi đó mà đắm chiêu 1 mk

“Sao vậy nhỉ, hay là Tiểu Bảo giận mk. Hoặc có điều gì khó nói hả?”

Đánh tan dòng suy nghĩ của Thu Thảo lúc này, là mấy cái vỗ vào má cô của Anh Tuấn. Thảo bỗng giật mk, ngơ ngát nhìn hần

- Nè! Nghĩ gì thế! Đang hựt hăng vì Tiểu Bảo đang định nói với bà “Tớ thích cậu, Thu Thảo”, mà lại bị tôi phá đám!? – Anh Tuấn khoanh tay nhìn cô nhóc chất vấn

Nhanh chóng sau câu nói ấy, mặt Thảo đỏ ửng lên 1 cách xấu hổ, cô xua tay phân bua giải thích:

- Ko phải, ko phải đâu. Tiểu Bảo hình như tìm tôi có việc gì đấy!? Ko phải như bạn nghĩ đâu!

Anh Tuấn vờ dỗi, hần quay ngoắc mặt đi hướng khác

- Thì tìm bà để tỏ tình chứ gì?!. Nhưng sự xuất hiện của tôi làm cắt ngang dòng lãng mạn của 2 người đấy?

- Ko phải, ko phải mà! – Cô nhóc gấp gấp giọng thanh minh

Thật ra Anh Tuấn thừa biết chứ, nhưng hắn cố tình nói vậy để xem phản ứng của cô nhóc thế nào thôi! Và đúng như hắn nghĩ, cô nhóc trúng kế rồi, điều này cũng có thể chứng minh rằng Thảo thích hắn, nên cần phải giải thích. Anh Tuấn khẽ công môi, hắn sẽ còn có những “liều thuốc” mạnh hơn nữa, để ép cô nhóc phải nói ra câu thích hắn. Thật là nham hiểm mà

- Tin tôi đi, chỉ là hiểu lầm thôi, ko có chuyện gì hết! – Thảo đứng sau lưng hắn mếu máo nói

Nhanh chóng, từ nụ cười nham hiểm ấy, hắn chuyển nhanh nó thành 1 nụ cười tinh nghịch, để khi quay lại, cô nhóc sẽ được nó đáng yêu đến mức nào

- Tôi-

Câu nói cắt ngang bởi tình huống xảy ra bất ngờ như thế này. 2 con người ấy đang có 1 khoảng cách, mà môi và môi rất gần. Anh Tuấn bất ngờ ko thốt nổi chữ tiếp theo, Thu Thảo bất ngờ chỉ biết mở to mắt hết cỡ, lớp 9a2 bất ngờ và ò lên 1 cái thật dài, thật lớn, Kim Cương cũng bất ngờ, nhưng chỉ biết ngồi đó cắn môi, xiết chặt nắm tay nhìn 2 con người kia thật cảm phần. Còn Thảo Trần, hôm nay nhỏ đã nghĩ ở nhà rồi, với lí do là bị ốm, có thể là do chuyện hôm qua cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Khó Khăn Của Tiểu Bảo Và Anh Tuấn

Hiện tại, 2 con người ấy bất động nhìn nhau, và họ trở tâm điểm của mọi sự chú ý trong lớp. Cùng lúc này, Hương Giang Idol của chúng ta lon ton từ cửa bước vào lớp, và đập vào mắt nhỏ là hình ảnh Anh Tuấn và Thu Thảo đang “môi gần môi”. Nhỏ bỗng thét lên 1 câu, làm 2 con người đang bất động kia trở lại bình thường. Đoán thử xem câu hét của Giang là gì nào? - G!!! ANH TUẤN VÀ THU THẢO ĐANG HÔN NHAU!!!

Lại thêm 1 tràn “ồ” dài thường thướt của cả lớp trước câu nói ấy của Hương Giang. Rồi như 1 câu thần chú nhiệm màu, chàng “hoàng tử” và cô “công chúa” đã có thể cử động lại được, hành động trước tiên của họ là nhanh chóng quay lưng lại. Thu Thảo lúc này xấu hổ ối là xấu hổ, cô gục mặt xuống mà ửng đỏ 2 bên gò má. Cũng may, hôm nay cô có đeo khẩu trang nên dù mặt cô có đỏ như than hồng thì cũng chẳng ai biết được. Còn Anh Tuấn, hắn bỗng trở nên ngượng ngùng lạ thường, đầu hắn đã từng chạm môi với biết bao cô gái, nhưng chưa bao giờ hắn lại gặp phải tình huống oái ăm thế này. Lớp 9a2 lúc này định nhóm chợ lên, thì vừa lúc tiếng keng vang lên bắt đầu tiết 3. Cũng may thật! Nếu tiếng keng ấy ko vang lên thì Thu Thảo, và cả Anh Tuấn sẽ ko biết phải làm sao nữa đây!

Ngồi trong giờ học, Thảo ngại chuyện lúc nãy đến mức cô còn ko dám thở mạnh, sợ Anh Tuấn ngồi kế bên sẽ biết được cảm giác của mk lúc này. Còn Anh Tuấn, cũng chỉ biết im lặng ngồi đó mà ko thốt lên lời nào. Ko khí có vẻ căng thẳng rồi đây! Thôi tự để cho 2 người họ giải quyết, giờ thì sang lớp 9a3 để xem Tiểu Bảo lúc này sao rồi?

Tiểu Bảo giờ tình trạng cũng chả khá hơn Thu Thảo và Anh Tuấn, cậu cũng im lặng như họ, mà còn trông vẻ rất u ám nữa! Tiểu Bảo nằm gục xuống bàn, 2 má cậu ửng hồng hồng, mắt thì lim miện, môi khẽ hở ra, nhìn cứ như 1 người đang trưng tư vậy? Nhưng ko phải đâu, nếu ai có sờ lên má Tiểu Bảo lúc này, thì họ sẽ ko nói Tiểu Bảo trưng tư, mà sẽ nói cậu ồm mắt rồi! Có lẽ hôm qua khi đưa Thảo về, lại cho Thảo mượn áo khoát, cậu ko nón khăn gì mà về trong cái nắng thế, ko ồm mới là lạ đó!

Bạn có thắc mắc chuyện Tiểu Bảo định sang lớp gặp Thảo để hỏi tình trạng của cô như thế nào rồi, mà lại nói lững rồi bỏ về ko? Là vì sự xuất hiện đột ngột của Anh Tuấn, cũng ko biết vì sao sự xuất hiện đột ngột ấy của anh họ mk lại làm Tiểu Bảo ko nói được câu “Hôm nay cậu khỏe hơn nhiều chưa?” Là ngại ngùng chẳng? Hay vì ko muốn có người khác xen vào? Dù là gì cũng ko cần biết, quan trọng hơn là cậu còn chưa biết được tình trạng của cô nhóc thế nào, thì cậu ko yên tâm được!

Giờ ra về hôm ấy, Tiểu Bảo dù gì, chuyện gì, hay thứ gì, bằng mọi giá, cậu phải hỏi được tình trạng của cô nhóc hiện giờ. Khi tiếng keng vang lên báo hiệu đã hết tiết 5 và ra về, Tiểu Bảo lừ thừ cất tập sách vào cặp, trông Tiểu Bảo giờ đang bận suy nghĩ thứ gì đó, nên nhìn rất đăm chiêu. Biết Tiểu Bảo suy nghĩ gì ko? Là làm thế nào để bắt chuyện rồi hỏi thăm cô nhóc Thu Thảo đây? Sao mà khó khăn với Tiểu Bảo vậy, nếu là người khác thì người ta đã chạy ù tới rồi hỏi thăm tía lia tía, còn Tiểu Bảo này phải cần suy nghĩ, ko biết là cậu suy nghĩ cái quái gì nữa! Tiểu Bảo ơi là Tiểu Bảo!

Chân chừ, lưng lự, bước khỏi lớp 9a3, và cuối cùng cậu cũng đã nhìn thấy cô nhóc Thu Thảo. Còn chưa kịp bước thêm bước nữa, thì chân cậu dừng hẳn khi đi bên cô là Anh Tuấn. Hắn, và cô đang đứng đằng xa xa kia, và trông tên Anh Tuấn đang làm nũng cái gì với cô nhóc đó. Đến xem đó là chuyện gì nào!

- Giúp tôi đi mà, nha! Sức bà làm mấy bài đó là chuyện bình thường mà, phải ko, Thảo!

- Nếu bạn ko làm thì sao hiểu bài được!

- Bà biết là tôi ghét Hóa, à ko, tôi học dở môn Hóa mà! Giúp tôi làm bài đi, ngày mai thầy kiểm tra bài tập hồi đầu năm tới giờ đó! Mà hồi đầu mùa tới

giờ tôi có làm bài nào đâu! Toàn trang giấy trắng trong cuốn bài tập Hóa nè! Giúp đi nha!

Anh Tuấn nắm tay Thu Thảo, dùng qua, dùng lại, rồi dậm dậm chân mấy cái, khuôn mặt lúc này thì rất ư là dễ thương luôn. Nói Anh Tuấn “đập chai” thì ko còn gì bàn cãi, mà nói về cái đẹp nhất, cái đáng yêu nhất của hắn biết là gì ko, đó là cái môi đó. Trời đất ơi, sao mà hắn chu môi nó lại ư ư là dễ thương thế này. Bờ môi mỏng thế, hồng hồng đỏ đỏ (hình như hắn mới uống Xi – Tin :D), suýt làm con người ta rợn tim rồi đây này! Có lẽ vì sự đáng yêu đó mà Thảo ko kềm lòng nổi, nên cô nhẹ gật đầu đồng ý giúp Anh Tuấn làm bài tập Hóa

- Ủ! Nhưng mà... - Thảo ngơ ngát chỉ tay vào Anh Tuấn – Cặp đâu?

- Ấy chết! Bỏ nó ở trong lớp rồi! – Anh Tuấn gãi đầu cười nghịch

Rồi bất chợt, hắn ôm chăm lấy cô nhóc, làm cô giật nảy trong phút chốc

- Cảm ơn bà nhiều! Yêu yêu yêu bà nhiều lắm đó! Mai tôi xuống căn tin, gom hết đóng kẹo socola cho bà nà luôn!

Dứt câu, Anh Tuấn bỏ Thu Thảo ra rồi quay ngược lại lớp học để lấy cái cặp

- Đợi tôi chút, vào lớp lấy cái cặp rồi quay ra liền!

Trước khi đi hắn ko quên nói vọng lại, bảo cô nhóc đứng đó đợi mk và ko được về trước

Hơi khó hiểu nhỉ! Giải thích chút nha! Tiết 5 hôm nay là tiết Hóa, thầy dặn lớp ai chưa làm bài tập thì về nhà làm, ngày mai có tiết thầy sẽ kiểm tra bài tập từ đầu năm tới giờ, nếu ai ko làm bài đủ thì thầy sẽ cho 1 con 0 chà bá bự vào cột kiểm tra 1 tiết, đồng thời ghi số đầu bài để giáo viên chủ nhiệm xử lí. Nghe được đến đó, Anh Tuấn như muốn hồn lìa khỏi xác. Hắn thất thần gut mặt xuống bàn suy nghĩ đến con 0, mà thầy sắp ban cho vào ngày mai. Là bởi từ đầu mùa tới giờ, đến bài học mà hắn còn chẳng thêm ghi, huống chi là làm bài tập. Mà ngày mai thầy lại kiểm tra bài tập, chuyện này với hắn là đùa chắc! Các bạn cũng biết đấy, Anh Tuấn đây rất ghét, và học rất tệ môn Hóa, mà nếu có 1 con 0 vào cột kiểm tra 1 tiết thì coi như hắn tiêu tùng, điểm trung bình Hóa của hắn cuối học kì này rất có nguy cơ dưới 6.5. Lại còn chưa nói đến chuyện sẽ bị thầy chủ nhiệm xử lí nữa! Phải làm sao đây, phải làm sao để cứu rỗi bản thân hắn đây!

Chợt 1 bóng đèn từ đâu đó phát sáng lên trong đầu hắn, người hiện ra trong não hắn lúc này là cô nhóc Thu Thảo. Và rồi, hắn bật dậy, sau đó ranh mãnh ánh mắt nhìn vào cô nhóc, cùng nụ cười gian tà nhất có thể. Thế là bắt đầu từ lúc ấy, hắn năn nỉ cô nhóc đến ra tận lúc ra ngoài luôn đấy. nỉ rồi bị từ chối, từ chối rồi lại năn nỉ tiếp tục, hắn cứ mặt dày như thế mà năn nỉ ỉ ôi. Hắn “nhiệt tình” năn nỉ đến mức, bỏ bên cái cặp trong lớp học mà cứ bám đuôi cô nhóc ra đến tận sân trường, thấy hắn kinh khủng ko nào! Tự nhiên Anh Tuấn lại bắt ngờ ôm mk, Thảo ngạc nhiên đến mức cơ hàm cứng khừ ko thốt lên nổi chữ nào! Nhưng quan trọng hơn là câu nói “Yêu yêu yêu bà nhiều lắm đó!”, làm cô càng thêm ngạc nhiên hơn. Dây thần kinh cô, căng đến mức muốn đứt ra vậy! Sau khi Anh Tuấn đi, phải mất mấy giây sau để cô định thần lại. Sao trong lòng cô dâng lên 1 niềm hạnh phúc khó tả thế này, cô cảm thấy vui lắm! Vui khi Anh Tuấn ôm mk, vui khi chữ “yêu” của Anh Tuấn lập lại những 4 lần. Và rồi, 1 nụ cười hé ra từ trên môi cô lúc nào ko hay...!

Đang đứng 1 mk cười tùm tùm, thì Thảo bỗng thấy Tiểu Bảo đứng nhìn mk từ đằng xa, và nụ cười tùm tùm ấy cũng tắt hẳn, và thay vào đó là 1 nụ cười chào hỏi

- Tiểu Bảo, cậu đứng đấy làm gì vậy, đợi ai thế! – Thảo nói to

(T/g: Có lẽ là hơi khó chịu khi có dòng bình luận của tác giả chen vào thế này, nhưng vì rất “mắc nói” nên mk phải nói. Rằng tại sao mấy nhân vật trong truyện đều bị tự kỉ hết vậy. Phương Anh thì tự kỉ là đúng rồi, nhưng anh của nó, tức Anh Tuấn còn nặng hơn nữa. Tại mọi người ko biết đó, nhiều khi giữa trưa nắng gắt, hắn vào phòng rồi đóng cửa lại nói chuyện 1 mk đấy! Giờ lại thêm Thu Thảo, đứng đó cười 1 mk, mà theo như mk học, mấy người bị thiếu hay dư bột ngọt ấy, họ sẽ bị mất bệnh tâm thần phân nữa, tức bị tâm thần nhẹ. Nhiều khi đang đứng đó mà cười lên cũng ko chừng!

Đấy đấy, mặc dù mk là tác giả, truyện là do mk viết ra, nhưng mk cũng ko ngờ là mk lại viết ra cái bọn tự kỉ thế này Hu hu!. Hình như còn Tiểu Bảo là bình thường, hu hu mong là Tiểu Bảo sẽ ko bị mk “biến hóa” thành 1 người tự kỉ như mấy đứa kia. Hy vọng là thế TT)

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cảm Giác Lạ Trong Anh Tuấn 0

Tiểu Bảo ko đáp mà chỉ nhẹ cười đáp lễ. Thấy thế, cô nhóc chạy 1 mạch đến chỗ Tiểu Bảo hỏi xem cậu đang chờ ai:

- Bạn chờ ai vậy!? Chờ tôi à!? – Thảo cười ra bộ đùa

- Ừm – Tiểu Bảo khẽ gật đầu

Hơi bất ngờ trước cái gạt đầu ấy, ko ngờ câu nói đùa ấy lại là thật, nhưng cô hơi khó hiểu là sao Tiểu Bảo lại chờ cô vậy?

- Chờ tôi – Thảo chỉ tay vào mk – làm gì?

- Hôm nay cậu đỡ hơn chưa?

Ra chuyện đó! Thảo nhắm mắt nhe răng cười, rồi vỗ vỗ vào mk mấy cái để chứng minh là mk đã đỡ nhiều rồi

- Xem nè! Ko sao hết, cảm ơn bạn quan tâm! Hi hi!

- Ủ! Nhưng sao hôm nay cậu kín mít hết vậy? – Tiểu bảo thắc mắc

Cô nhóc lúc này lưỡng lự, ơ ơ a a gãi đầu, cô đang tìm lí do để biện hộ cho hành vi “tội lỗi” của mk:

- Ồ...ờ...Tại vì.....Hôm nay trời lạnh mà!

- Giờ là 11h30 rồi, nắng nóng lắm, đâu còn lạnh nữa đâu!

Lại thêm lần nữa cô phải cố moi ra lí do “hợp lí” khác nữa

- Thì...thì...đi đường nắng vậy mà ko khoát áo sẽ bị đen da, hi hi

Thu Thảo cười títt mắt, nhưng thật ra trong thâm tâm cô đang khóc ròng mà xấu hổ muốn chết luôn đây này. Bởi vốn dĩ cô cũng có trắng trẻo gì đâu, với lại bình thường đi trời nắng gắt cũng đâu nón khăn gì, mà hôm nay còn bày đặt “sợ đen da”. Chứ chẳng lẽ cô nói trắng ra là vì sợ Anh Tuấn sẽ biết được chuyện cô bị thương tích, nên phải ăn mặc kín mít thế này! Lại càng ko được nói, vì...cô thấy xấu hổ!

- Ủm, vậy tớ về trước nhé!

Chỉ chờ có câu nói đó của Tiểu Bảo, Thảo phù thờ nhẹ rồi chào tạm biệt cậu:

- Ồ! Gặp lại vào ngày mai!

Nhìn theo bóng Tiểu Bảo khuất xa dần, cô nhóc lại thường thướt thờ dài. Sao mà chỉ có 1 ngày thôi, mà cô lại phải tìm ra nhiều lí do khác nhau để nói với người này, người nọ vậy. Mới sáng chuẩn bị đi học, ba mẹ hỏi cô vì sao ăn mặc kín mít, kì dị thế, Thảo phải biện hộ là vì hôm nay cảm thấy lạnh, nên mặc vậy cho ấm. Rồi lúc trên đường đi, gặp Anh Tuấn, cô phải nói dối hắn là hôm nay ko được khỏe, nên mới ăn mặc vậy. Rồi giờ ra về hôm nay, gặp Tiểu Bảo, cô lại nói dối với lí do sợ đen da. Hazzz, chuyện nói dối với cái áo khoác đến đây là xong rồi nhỉ, chắc ko phải nói dối thêm gì nữa đâu!

- Thảo! – Anh Tuấn vỗ vai cô từ sau

- HẾT HỒN À!!! – Cô nhóc hét lên vì hết hồn

Đang đứng đấy, tự dưng Anh Tuấn thò cái tay lạnh ngắt đến vỗ vai cô, ko hết hồn mới là lạ đó! Thấy vẻ mặt giật mk của Thảo, làm Anh Tuấn ko khỏi phụt cười thành tiếng. Thì đâu chỉ riêng hắn, mà hầu như mọi người ai cũng thế, họ đều cảm thấy rất mắc cười khi nhìn vẻ mặt của ai đó hết hồn. Thế này có được xem là cười trên nỗi đau, à ko, là cười trên sự hết hồn của người khác ko ta?

- Làm gì hét toán lên vậy!/? Chỉ là cái vỗ vai thôi mà cũng giật mk. Làm tôi mắc cười chết đi được! Mà lần đầu thấy bà phản ứng mạnh vậy á nha! Ha ha ha!

Cô nhóc thì lúc này tìm muốn thông tới rún rồi đấy. Cô thờ phào rồi vỗ vỗ vào ngực mk mấy cái. Cũng may thật đấy! Mai là cô nhóc còn chưa “lỡ tay”, chứ gặp người khác bị hù kiểu này, mà người ta “lỡ tay” thì tên Anh Tuấn chỉ có nước xuống lỗ mà nằm chờ ngày rước kèn cho hắn thôi- Tự nhiên vỗ vai tôi làm gì? Chỉ cần kêu tên là được rồi! – Thảo ca cẩm

- Thì nhờ vỗ vai vậy bà mới giật mk, mà bà giật mk thì tôi mới có cái cớ để cười chứ! Ha ha ha

Thấy Anh Tuấn cười lớn, cô ko những ko trách hắn mà còn trách ngược lại mk, tại cô dễ giật mk quá, hay còn gọi là yếu tim, mà theo nhân gian người ta gọi là yếu bóng vía đấy. Vì lẽ đó mà cô mới giật mk thôi, nhưng đầu sao, thấy Anh Tuấn cười vì mk, cô cũng vui theo vậy! Cô vui lắm, khi người mk thích nở nụ cười, còn cô, ko biết Anh Tuấn có vui ko khi cô có thể cười ko...?

Trên đường về, Anh Tuấn chợt nhớ lại chuyện lúc nãy, hắn hỏi cô

- À nè! Hồi nãy Tiểu Bảo nói với bà cái gì vậy?! Lúc ra về ấy!

- Ủa bạn thấy nữa hả?!

- Sao ko – Anh Tuấn đáp – Lúc nãy đợi Tiểu Bảo đi rồi tôi mới đi ra đó! Mắc công sợ mk trở thành kẻ phá đám, cắt ngang dòng lãng mạng của 2 người như lúc sáng nữa!

Nói rồi Anh Tuấn biểu môi, ra thái độ ko thích, hờn dỗi trong câu nói ấy. Và cũng chính câu nói đó, làm cô nhóc nhớ đến chuyện lúc sáng, chuyện mà 2 người họ “môi gần môi” ấy!! Má cô chợt ửng đỏ lên vì nhớ lại chuyện đó! Nếu lúc đó ko phải đó là lớp học mà là 1 nơi khác, nếu lúc đó chỉ có cô và Anh Tuấn, thì hẳn, thật sẽ hôn cô chứ! Nói dẫu sao thì chẳng phải nụ hôn đầu của cô đã thuộc về Anh Tuấn sao, mà nói trắng ra là cưỡng hôn thì đúng hơn. Cô cứ nghĩ, rằng cô sẽ ko bao giờ ưa được tên , vì hẳn là kẻ tồi tệ, hẳn là 1 kẻ rất đáng ghét. Nhưng cuộc đời thật phủ phàng, định mệnh thật trái ngang, duyên số trở trêu thay, người mà lúc trước cô cực kì ghét, giờ lại trở thành kẻ mà cô thích. Có thể tình cảm cô dành cho hắn chưa được nhiều nên ko thể gọi là cực kì thích, nhưng, cô sẽ thích hắn nhiều hơn nữa, dành tình cảm của mk cho hắn nhiều hơn nữa, để từ “thích” đó, trở thành “cực kì thích”. Chỉ nghĩ đơn giản vậy thôi, cũng đủ làm cô hạnh phúc lắm rồi!- Phải ko?!

Đang miên man suy nghĩ, Anh Tuấn chợt lên tiếng hỏi làm Thảo ngơ ngát ra đấy

- Hờ? Cái gì phải ko?

- Thì chuyện Tiểu Bảo “tình tò” (đọc lái lại) với bà đó? Lúc ra chơi định “tình tò” mà bị tôi phá đám, nên lúc ra về, tranh thủ lúc tôi vào lấy cặp nên “tình tò” với bà, phải ko?

Nghe được đến đó, trong lòng cô nhóc chợt thấy hơi nhói, vì mọi chuyện ko phải là vậy, vì người cô nhóc thích là Anh Tuấn, vì Tiểu Bảo chỉ là bạn của cô nên ko thể nào xảy ra chuyện đó được. Nhưng nghĩ cũng hay, sao Anh Tuấn lại có thể suy diễn ra những chuyện “tình tò” ấy hay nhỉ, sao hẳn cứ hay nhắc đến nó thế nhỉ, lẽ nào là hắn ghen?

- Dĩ nhiên là ko? Tôi đã giải thích rồi mà! Sao bạn cứ suy diễn nọ vậy?! À hay là bạn... ghen với Tiểu Bảo đó à?!

“Kittt”

Anh Tuấn đột ngột thắng xe gấp, làm cả người cô nhóc cũng bất ngờ đổ nhào lên phía trước, cũng mai đó là lưng Anh Tuấn, chứ nếu là nên bề tông chắc xong đời cái mặt xấu xí của cô rồi :V. Thảo còn chưa kịp hỏi “*làm gì thắng gấp vậy?*”, thì Anh Tuấn đã lên tiếng trước:

- Tôi rồi!

- Ồ!

Thảo gật gù rồi bước xuống xe, cô định nói cảm ơn thì quay lại Anh Tuấn đã đi mất từ lúc nào rồi. Thảo chỉ biết đứng đó khoanh tay, neho mắt nhìn theo tấm lưng người con trai đằng xa xa kia. Hắn ta bị gì vậy cà, tự nhiên ko nói ko rằng mà 1 mạch bỏ về là có ý gì đây?

Thôi ko nghĩ ngợi nữa, Thảo quay người thẳng tiến đến nhà! Ủa mà sao lạ vậy, tại sao ko “thẳng tiến vào nhà” mà là “thẳng tiến đến nhà”? Vì mỗi ngày Anh Tuấn đưa cô đi học là chờ cô trên đường, còn khi đưa cô về thì chỉ đưa đến “gần” nhà, chứ ko đưa “đến” nhà. Vì sao lại làm thế hả? Vì do cô nhóc cả thôi! Cô sợ ba mẹ biết chuyện cô có bạn trai rồi, mà ba mẹ thường hay dọa cô rằng, còn nhỏ thì lo mà học hành, yêu đương hăn nhít là cho nghỉ học hết. Ấy da da, các bạn cũng thường hay nghe các bậc phụ huynh mk nói vậy có phải ko? Hơ hơ, ba mẹ nào cũng chỉ muốn tốt cho con thôi, chứ nói thật, nếu biết con cái “yêu sớm” thử xem họ có dám cho nghỉ ko. Nhưng dám cá rằng, cũng ko ai dễ dàng gì để lộ mấy chuyện đó cho ba mẹ mk biết đâu nhỉ? Thảo cũng vậy thôi, nếu ngày nào Anh Tuấn cũng đến tận nhà đưa đón cô thì ba mẹ cô thế nào cũng hỏi han, nên cách tốt nhất là cô ko để Anh Tuấn đưa rước “tận nhà”, mà chỉ “gần nhà” thôi!

Nhưng mà 2 từ “bạn trai” có phù hợp với cô nhóc ko nhỉ? Cô tự nhận Anh Tuấn là bạn trai của mk, liệu có phải là lố rồi? Nhưng nghĩ lại thì đúng mà, Anh Tuấn chẳng phải đã tỏ tình với Thảo, hẳn cũng đã nói (trong tâm thiếp) với cô nhóc là “*Tôi muốn làm bạn trai của bà*”. Như vậy thì đúng rồi! Ko có gì đó sai sót ở đây cả

Rồi, giờ thì quay lại chuyện của Anh Tuấn thôi! Anh Tuấn giờ đang điên cuồng phi nhanh con ngựa sắt của mk kia kia. Có biết vì sao ko? Hắn đang xấu hổ đẩy mọi người à! Thì lúc nãy đó, khi Thảo nói “*À hay là bạn... ghen với Tiểu Bảo đó à?!*” thì tự dưng mặt Anh Tuấn đỏ lên lạ thường, trong lòng hẳn bỗng cảm giác thứ gì đó, hơi hơi cồn cào. Vậy là ngay lập tức, hắn thẳng phanh gấp, rồi khi cô nhóc vừa xuống xe, hắn đã vội đi mất mà ko nói thêm gì cả. Bởi, hẳn sợ cô nhóc sẽ thấy được vẻ mặt của hắn lúc này, và nhìn thấu được sự lo lắng của hắn. Anh Tuấn ko ngờ câu nói đùa của mk về chuyện Tiểu Bảo “tình tò” với cô nhóc, lại chính là câu nói khiến hắn bỗng dưng có 1 cảm giác lạ. Hắn dù ko rõ đó là gì, nhưng chắc chắn chắn chắn phải nhận rằng đó ko phải là ghen. Đột nhiên, sao hắn cảm thấy lo lắng quá vậy?! Giờ ra chơi hôm nay, hắn cũng thế, khi hắn quay sang thì cảnh tượng môi gần môi với cô nhóc, làm hắn cảm thấy rất ngượng, và cũng chính cảm giác ấy, 1 lần nữa trở dậy lúc này. Hắn thấy lo, thấy sợ, là vì hắn sợ mk sẽ thích cô nhóc thật. Nếu chuyện đó xảy ra thì kế hoạch của hắn sẽ phá sản mất, và nếu điều đó là sự thật, thì bản thân hắn, cũng sẽ vướng vào trò chơi tình yêu do mk đặt ra này!

“*Ko thể nào, ko bao giờ mk để chuyện đó xảy ra được!*”

Vì hắn đang chờ, nên hắn sẽ ko lật ván cờ trắng bây giờ, hắn vẫn còn nằm trong góc tối, hắn chưa thể nào bước ra ngoài sáng để cho cô nhóc biết sự thật được. Nhưng đó sẽ là 1 ngày ko xa đâu! Hắn còn đang chờ câu nói “*tớ thích cậu*”, hay “*tớ yêu cậu*”, hoặc đại loại là vậy của cô nhóc với mk. Và điều hắn chờ cuối cùng là phản hồi từ 1 người nữa! Đến lúc đó, lật cờ trắng cũng chưa muộn mà! Phải ko?!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Cảm Giác Lạ Trong Tiểu Bảo

“Yêu yêu yêu yêu bà nhiều lắm”

Câu nói ấy cứ mãi văng vẳng trong đầu Tiểu Bảo. Và hành động Anh Tuấn ôm chăm lấy Thu Thảo, làm Tiểu Bảo ko còn thốt lên lời nào khi chứng kiến cảnh tượng đó. Cậu ko vui chút nào về điều đó, và cũng chính nó, làm Tiểu Bảo được 1 phần là 2 người họ đang hẹn hò. Nhưng Tiểu Bảo thì lại ko muốn thừa nhận, cậu muốn phủ nhận điều đó. Có cảm giác nào đó rất mong lung trong lòng cậu, mà hiện tại cậu ko biết đó được gọi là gì?

Nghĩ được đến đó, trán cậu bắt đầu nóng lên dần. Cậu thấy trong người hơi mệt, nên định xuống bếp uống nước, nhưng có vẻ con mệt mỏi trong người làm chân Tiểu Bảo chao đảo. Cậu loạn choạn bước ko vững, vừa đi được đến nhà bếp, cậu nghiêng người suýt ngã nếu ko kịp chống tay xuống bàn ăn. Và thế là con đau đầu ập đến, Tiểu Bảo xoa trán rồi lắc đầu mấy cái. Kéo ghế, cậu ngồi xuống bàn ăn rồi rót luôn cốc nước từ trong bình ra, sẵn tay cậu bỏ viên sủi vitamin B vào cốc nước. Khoảng hơn 1 phút, khi đợi viên sủi tan hết, thì cậu mới cảm ly nước lên 1 cách mệt mỏi. Hớp được ngụm nước, cậu thấy đỡ hơn chút, hớp thêm ngụm nữa, cậu đặt cốc nước xuống rồi chống 2 tay ôm lấy đầu, như thể muốn xoa dịu cơn đau

“Đau đầu quá!” – Tiểu Bảo ko ngừng xoa xoa lên vàng thái dương của mk(T/g: *A cái vụ vàng thái dương là kiến thức bên sinh học, nó được đề cập ở chương trình sinh học lớp 8. Nếu bạn nào ko biết, hoặc quên thì có thể lên google tìm để biết nhé!*)

- Thiên Bảo! Con sao vậy!?

Mất Tiểu Bảo mờ ảo ngược nhìn người đối diện gọi tên cậu, và hiện lên trước mặt cậu là khuôn mặt móm méo, già nua, nhưng đầy phúc hậu của 1 cụ ông. Đó chẳng ai xa lạ, chính là ông nội của Tiểu Bảo. Nhẹ cười, Tiểu Bảo đáp lễ phép:

- Con ko sao ạ!

Nhìn nụ cười hơi héo của Tiểu Bảo thì ông biết cậu có sao rồi! Bản thân là người làm ông, lại sống với Tiểu Bảo từ khi còn nhỏ, chẳng lẽ ông còn ko hiểu tính cậu sao

- Con ko khỏe hả!? – Nói rồi ông dùng tay sờ lên trán Tiểu Bảo – Con sốt rồi, trán nóng quá!

- Dạ ko sao đâu ạ!?

- Lên phòng nghỉ đi, ông sẽ kêu bà nấu cháo lạt đem lên cho con!?

Nói rồi ông lão quay người bước khỏi nhà bếp. Nhìn thái độ như “ko quan tâm” ấy mà làm tưởng ông nội Tiểu Bảo là người “ngoài lạnh trong ấm” nhé! Thật ra ông là người vô cùng lạc quan, vui tính, nói về độ hài hước là vô đối luôn. Tuy biết mk ko còn nhỏ tuổi gì nữa, nhưng cái tính con nít của ông ko thể bỏ được. Ấy vậy mà lại hay, vì người ta hay nói “Một nụ cười bằng 10 than thuốc bổ” mà! Có nhiều người ước được sống mỗi ngày vui vẻ như ông mà còn chẳng được nữa là. Chỉ là ông hiểu là Tiểu Bảo cần yên tĩnh nghỉ ngơi, chứ ko phải cần lời quan tâm hay bla bla này nọ, những lời quan tâm ấy thì để nói sau đi, trước thì cần cho đứa cháu nó nghỉ ngơi cái đã.

Tiểu Bảo gật đầu vâng lời rồi uống nốt ly nước cầm trên tay, thì cậu cũng lên phòng nghỉ ngơi

Nằm pích xuống giường, Tiểu Bảo lại mơ hồ lại chuyện lúc trưa. Sao mà cứ lảng vảng quanh đầu cậu mãi vậy, sao lại ko thể ko nghĩ đến thế này. Nhưng càng nghĩ, thì cơn đau mỗi lúc càng nhói hơn. Tiểu Bảo giờ đã ko khỏe trong người, lại thêm cái đau đầu âm ỉ thế này thì ko sao có thể chịu đựng được. Thế là cậu cứ lảng người qua, rồi lại lảng người lại, đôi lúc lại dùng gối đè chặt lên đầu hông nên cơn đau lại. Khuôn mặt nhăn nhó của Tiểu Bảo ko sao giấu được cơn đau và mệt mỏi trong lúc này, từng chút 1, nó hiển hiện rõ trong từng nét nhăn trên khuôn mặt cậu

Từ hôm ấy trở đi, mỗi khi Tiểu Bảo nhìn thấy Thảo, là bên cô lúc nào cũng có Anh Tuấn đi cùng, và mỗi khi như thế thì trong lòng cậu cảm thấy ko vui chút nào. Đường như có 1 thứ cảm xúc nào đó chi phối tâm trạng cậu mỗi lần như vậy. Cậu muốn biết, liệu cái cảm giác khó chịu ấy khi nhìn Tiểu Bảo bên Anh Tuấn có tên là gì?

[Chú Nhật]

Băng ghế trường hôm chủ nhật lạnh tanh vì ko ai ngồi lên nó, sân trường cũng chẳng ai ngoài vài chiếc lá bàng khô bị nắng đốt. Ko gian bao trùm cả 1 khoảng ko rộng chỉ là sự yên lặng, và thấp thoáng trong sự yên lặng ấy là tiếng gió vi vu thổi ngang giữa trời nắng nóng. Lá cây khẽ xào xạc, đung đưa bởi ngọn gió nóng ấy, và đâu đó xuất hiện hình ảnh con người ở đằng xa kia.

Đó là 1 cô gái có mái tóc ngắn ko chạm vai, da hơi thâm đen, khuôn mặt hơi dài được đi cùng với tóc mái ngang. Cô gái ngồi trên băng ghế được đặt dưới gốc cây bàng khá lớn. 2 tay cô gái chỗi hơi lệch về sau, và 2 mắt đang hướng xuống nhìn 2 cái chân đung đưa của mk 1 cách thích thú. Cô gái mỉm cười 1 cách ngốc nghếch, ừ thì hơi ngốc, nhưng nó mới đẹp đề làm sao. Trong cái nắng chói chang, dưới gốc bàng mát mẻ, 1 cô gái đung đưa chân cùng nụ cười ngốc nghếch ấy, khiến 1 người nào đó nhìn vào mới bình yên làm sao. Đơn giản, dịu dàng, và đẹp đẽ, đó là điều mà người nhìn cô gái ấy từ đằng xa muốn nói ra

- Xin lỗi vì để cậu đợi lâu!

Câu nói ấy dường như làm sự ngây ngô của cô gái nhỏ tăng lên gấp bội, khi cô gái quay lại nhìn cậu con trai bằng 1 đôi mắt to tròn cùng 1 nụ cười hiền

- Ko sao! Trái lại tôi còn phải cảm ơn bạn, vì giữa trời nắng này mà lại bắt bạn ra ngoài trường mua nước nữa!

- Là do tớ tự nguyện mà!

Nói rồi cậu con trai ấy đưa lon trà xanh cho cô gái. Mở nắp lon ra, cô gái thấy hơi lạ khi ko có bọt sủi lên từ lon nước. Một cách ngây ngô nhất có thể, cô gái tự nói trong vô thức:

- Ủa! Sao ko có bọt sủi ta!

- Cái này là trà xanh mà, đâu phải nước có gas như coca đâu mà có bọt sủi

- Ồ! Quên nữa!

Nói rồi cô gái nhỏ dùng 2 tay, chậm chậm để miệng lon nước lên môi mk, nhìn cách cô uống giống như 1 con mèo vậy, cẩn thận từng chút. Thấy vậy, cậu con trai ko kềm được nên lấy tay che miệng cười

Trên băng ghế giữa sân trường vắng lặng ấy, có 1 cậu con trai tên Dương Thiên Bảo đang ngồi đấy cùng 1 cô gái tên Trần Thu Thảo. Khoảng khắc lúc này, Tiểu Bảo tay cầm lon nước, tay che miệng cười lại, và ánh mắt nhìn sang Thảo 1 cách ảm áp. Trần Thu Thảo, cả 2 tay cô đều cầm lon nước lên để uống, mặc dù ít ai uống nước mà cần phải dùng 2 tay, ánh mắt cô, hướng về nơi xa xăm của sân trường, mà đó, cũng chẳng biết là nhìn cái gì, và có nhìn thấy nó ko?

2 người họ thật đẹp, thật lung linh dưới nắng. Tại sao vậy, tại sao khi 2 con người ấy xuất hiện trong nắng, thì nắng như tô điểm cho họ, dù chỉ là 1 hành động nhỏ, nhưng khoảng khắc ấy đẹp làm sao. Nắng dù nóng bức, chói chang đến cách mấy, thì khi họ xuất hiện trong nắng, thì nắng cũng như dịu lại 1 phần nào đó. Nó nhẹ nhàng nhưng vô cùng sâu sắc!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Sự Thật Hiếu Ra (Part 2)

Hôm nay Anh Tuấn cực kì vui khi mới được ba mẹ mua cho cái điện thoại mới. Đây là mẫu điện thoại mới nhất, hiện đại nhất ở thời điểm hiện giờ, trên thị trường số lượng cực kì có hạn, vì nó ko những đắt, mà còn rất khó mua. Anh Tuấn thì lại thích sở hữu những món đồ công nghệ cao, nên đâu thể nào bỏ qua cái điện thoại này được, nên khi sở hữu được nó thì dĩ nhiên là hân rất vui rồi. Tuy cái điện thoại này là hàng hiếm, rất khó mua, nhưng hân đã muốn thì ba mẹ hân phải mua bằng được cho hân thôi. Vì sao hả? vì hân học giỏi, khá là ngoan (trước mặt ba mẹ), lại thêm cái “đeo miệng” nên mỗi khi hân đòi mua thứ gì thì ba mẹ đâu thể nào từ chối, dù cho nó có đắt, có khó mua thế nào. Nhà Anh Tuấn cũng ko phải là thuộc hàng giàu nhất ngưỡng gì, nhưng cũng xếp vào hàng nhà giàu, nên chuyện ba mẹ có thể mua nổi cho hân những món đồ đắt tiền cũng ko có gì lạ, đặc biệt là với cái điện thoại này. Điện thoại của hân là hàng vừa hiếm, vừa lạ, lại cực kì hiện đại, nên khi sở hữu nó, Anh Tuấn cảm thấy tự hào vô cùng

Còn chuyện cái điện thoại bị trường tịch thu hồi đạo trước, hân đã giấu nhem luôn chuyện đó, rồi biện hộ với ba mẹ là điện thoại bị rơi trên đường. 1 lí do ko mấy là thuyết phục, nhưng qua cái miệng của Anh Tuấn thì điều vô cùng phi lí, cũng trở thành điều có lí. Việc hân nói dối ba mẹ về chuyện bị tịch thu điện thoại, đồng nghĩa với số liên lạc tháng ấy hân cũng ko đem về, và “thủ tiêu” ngay cuốn sổ liên lạc vào thùng rác công cộng từ lúc ấy. Xong thì 1 mặc hân nói với bố mẹ là tháng này thầy chưa phát sổ, 1 mặc hân nói với thầy chủ nhiệm là bị mất sổ. Vậy là xong, chẳng có gì khó khăn

Mọi chuyện cứ tưởng là hoàn hảo, và sẽ ko ai biết được hành động xấu xa của hân. Nhưng hân làm rồi! Nếu mọi người đánh giá Anh Tuấn đây “ko phải dạng vừa”, thì nhỏ em của hân cũng đâu thua kém anh trai mk, nó cũng “đâu phải dạng tầm thường”. yện hân bị tịch thu điện thoại có thể qua mắt được ba mẹ, nhưng lại ko qua mắt được đứa em của hân đâu.

Trong khi Anh Tuấn đang hí hửng nằm trên giường để chỉ chỉ, chọt chọt cái cảm ứng mới mua của mk, thì Phương Anh đột nhiên bước vào phòng hân mà chẳng thèm gõ cửa

- Thích nhì! Mới được mua điện thoại nên thích nhì!

Anh Tuấn lúc này mắt mới chịu rời màn hình khi nghe giọng nói “quen thuộc” kia cất lên. Hân giật mk khi thấy Phương Anh trong phòng mk

- Đi ra! Vào đây làm gì? – Anh Tuấn nhăn nhó nhìn đứa em

- Mượn viết, đang viết bài, tự dưng viết hết mực nên qua đây mượn!

Nói rồi Phương Anh bình thản tiến tới bàn học, nó rút cây viết từ trong ống viết của Anh Tuấn ra, rồi quay lưng bỏ ra ngoài. Anh Tuấn nằm đó nhìn thái độ thản nhiên của con em, ko khỏi ko bực mk. Trước khi bước ra khỏi cánh cửa, Phương Anh quay lại nhìn Anh Tuấn, nó buông 1 câu làm Anh Tuấn

chuyển từ bức dọc sang tái mét mặt mày

- Nhưng em ko nghĩ là điện thoại của anh bị rơi ngoài đường là thật đâu! Ngày nào đi học mà anh chẳng mang điện thoại vào lớp, nhưng trường lại có quy định, cấm sử dụng điện thoại trong phạm vi trường học, nếu như lén sử dụng mà bị đoàn trường bắt được thì điện thoại sẽ bị tịch thu, đồng nghĩa hạnh kiểm của học kì ấy, cao nhất là ở mức trung bình! Phải ko anh hai!

Nghe được những lời đó, Anh Tuấn thấy chột dạ, vì chẳng lẽ Phương Anh đã biết chuyện hấn bị tịch thu điện thoại rồi! Nếu đó là thật thì hấn phải tính sao đây!

Chiều hôm đó, Anh Tuấn đang ngồi trên sofa xem TV, thì mẹ hấn từ trong bếp đi ra, trên tay cầm cái hộp gì đó vuông vức, bên ngoài được bọc 1 lớp giấy cứng sẫm màu. Thấy mẹ đang tiến lại, hình như là sắp đưa cái hộp đó cho mk. Và ko nằm ngoài dự đoán, thật, mẹ hấn đưa nó cho hấn rồi nói

- Anh Tuấn! Con đem cái này sang nhà ông bà nội. Bảo là ba với mẹ biếu ông bà!

- Kêu Phương Anh đi đi! – Anh Tuấn bỏ cái hộp xuống ghế sofa rồi quay lưng bỏ lên phòng – Con bận học bài rồi!

Anh Tuấn vừa bước lên được mấy nấc thang thì Phương Anh cũng vừa lúc rời phòng đi xuống. Nghe được câu chuyện, Phương Anh cũng lững thững bước xuống 1 cách bình thường, khi đi ngang Anh Tuấn, Phương Anh nói vừa đủ cho hấn nghe thấy:

- Nếu anh ko muốn ba mẹ biết chuyện, thì tốt nhất là phải nghe theo lời em! Anh đi mang đồ sang nhà ông bà đi!

Nói rồi Phương Anh thì vẫn bước bình thường xuống nhà, còn Anh Tuấn thì đứng khựng đó, trán toát mồ hôi trước lời hăm dọa của con em. Thấy thế, mẹ hấn nói thêm lần nữa

- Phương Anh còn nhỏ thì biết gì, con đem đi đi! Mẹ bảo vậy đây!

Đứng trên này, Anh Tuấn siết chặt tay, cắn chặt răng mà âm ức vô cùng, hấn thầm nghĩ

“Gi mà nó còn nhỏ chứ, mk với nó cách có 3 tuổi thôi mà nhỏ với nhần cái gì? Đem đồ sang nhà ông bà thì đưa nào đi cũng được, tại sao nhất thiết phải là mk”

Hấn thờ dài rồi thừ người xuống, đáp:

- Vâng ạ!

Trời bắt đầu sụp tối dần, mặt trời dần tàn sau những tòa nhà cao ốc, và thay thế cho mặt trời là những ngọn đèn rực rỡ sắc màu từ các cửa hàng, quán xá thay phiên nhau thấp lên. Người ra đường giờ này cũng nhiều dần, vì giờ này trời đã ko còn nắng, nên ko khí cũng thoáng dần hơn, mát mẻ hơn. Những hàng xá ven đường cũng bắt đầu dọn ra để buôn bán, cứ cách 1,3m là có 1 hàng nước, 1 hàng bánh trân trộn, hay 1 hàng bắp rang. Thành phố ban đêm bắt đầu nhộn nhịp lên, ko kém gì là ban ngày, có khi còn hơn ấy chứ! Vì ban ngày người ta lo bận biếu với công việc, từ việc đi làm của người lớn, đến việc đi học của học sinh, và chỉ có ban đêm là thời gian rảnh để người ta dạo phố, mua sắm sau 1 ngày mệt mỏi.

Đó là nói về cảnh xa hoa của bên trong thành phố khi về đêm, nhưng càng xa thành phố tức vùng ngoại ô, thì nhà cửa bắt đầu thưa hấn. Khác với sự đông đúc, nhộn nhịp trong thành phố, ngoại ô yên lành hơn, ko khí cũng trong lành hơn hấn. Xa xa trên con đường kia, có bóng 1 người con trai đang hí hục trên chiếc xe đạp của mk, vừa đạp, mà miệng người con trai ấy đang lầm bầm, chửi rủa 1 ai đó ko rõ

- Tại sao lại là mk! Nếu tất cả là mk thì tại sao lại có mặt của con tự kỉ đó trên đời chứ! Tại sao mọi việc của mk nó đều muốn xen vào, tại sao những bí mật dù mk đã dấu nhem mà nó vẫn biết thế này! GAAAA BỰC MK QUÁ ĐI MẮT!!!

Vâng vâng, người đang hét toát giữa đường kia chính là Anh Tuấn. Cũng may là hấn đã đi xa thành phố, thêm là vùng ngoại ô là vùng ít người, chứ nếu hấn còn trong vùng nội ô, thì chắc chắn ngay mai anh ấy sẽ được “Google lưu tên” với tiêu đề “Hotboy hét lên giữa phố, tâm thần hay ko?”

Sau hơn 20 phút âm ức, hí hục trên con ngựa sắt, thì Anh Tuấn đã đến được nhà ông bà nội. Đến thời điểm hiện tại này, Anh Tuấn còn chưa biết bên trong cái hộp vuông vức mà mẹ bảo mang sang nhà ông bà nội là gì? Mà mặc kệ chứ, cứ mang sang cho ông bà nội là được rồi, ko phải là “hàng” của mk thì hấn ko quan tâm

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Sự Thật Hiếu Ra (Part 3)

- Thừa ông nội con mới qua – Anh Tuấn khoanh tay cuối chào ông mk kính cẩn

- Ủ! Con mới qua! – Ông cười hiền hậu xoa đầu Anh Tuấn – Cầm gì trên tay thế! Quà cho ông hả? Ha ha, thì đúng rồi, lâu lâu con mới sang đây mà, phải có quà chứ? Mau mau đưa ông xem đây là gì nào!

Anh Tuấn nhìn ông mk méo xeo mặt, khỏe môi hân hoi giật lên khi nghe ông mk nói vậy. Lâu ngày gặp lại ông vẫn ko bỏ được cái tính đó, lúc nào cũng thế! Hân thờ dài chán nản

- Anh Tuấn mới qua đó hả?

Là bà nội của hân. Bà từ trong nhà bước ra cạnh ông, nhìn thấy đứa cháu, bà nở nụ cười hiền hậu ko kém gì người ông

- Dạ! Thưa bà con mới qua ạ! – Anh Tuấn lễ phép chào hỏi

- Con vào nhà đi!

Rồi ông bà nội bước vào trong, Anh Tuấn cũng theo sau 2 người đó mà bước vào nhà. Cùng lúc, Tiểu Bảo từ trong phòng nghe được mấy tiếng chuyện nên cũng bước ra ngoài xem đó là ai

- Anh Anh Tuấn!

- Ủ! Chào Tiểu Bảo! – Anh Tuấn nhìn Tiểu Bảo cười chào!

- Con sang đây có việc gì ko? – Bà cất tiếng hỏi

Anh Tuấn chìa cái hộp mà lúc nãy mẹ đưa cho, theo lời mẹ dặn dò, hân nói y chang lại vậy:

- Dạ, ba mẹ con có quà biếu cho ông bà!

Chưa đợi cho bà hân nói thêm câu nữa, thì ông hân đã lấp vào:

- Thì đã nói ngay từ đầu rồi mà!

Cầm lấy cái hộp, ông hân mở hộp ra xem thứ gì bên trong. Đó là 1 củ nhân sâm to khoảng 2 ngón tay, dài chừng 10cm, kể bên củ nhân sâm là 1 ít trà được bỏ trong 1 lọ thủy tinh. Chắc nhân sâm và trà này là đồ quý, nên ba mẹ hân mới đem biếu để cho ông bà nội tâm bõ đây mà!

- Cho ông bà gửi lời cảm ơn đến ba mẹ con nhé! Chờ đây 1 lát, bà nấu cơm chính rồi ăn cơm hân về!

Nói rồi bà Anh Tuấn mang cái hộp đi vào trong bếp

- Ông cũng bận sang nhà ông bạn hàng sớm đánh cờ rồi! Thiên Bảo – Ông nhìn Tiểu Bảo dặn dò – Con nói tiếp chuyện với Anh Tuấn đi nhé! Trễ giờ rồi! Ông phải đi ngay!

- Vâng ạ! – Tiểu Bảo gật đầu

Bà vào bếp, ông đi đánh cờ, chỉ còn mỗi Tiểu Bảo. Vậy là cậu đẩy Anh Tuấn lên phòng mk cho dễ nói chuyện chút

- Anh vào phòng đợi tí, em mang bánh nước vào ngay!

- Hay để anh giúp 1 tay! – Anh Tuấn quay lại nói

- Ko cần đâu – Tiểu Bảo xua tay – Khách khứa đến nhà mà bắt khách làm thì ko được đâu!

Thấy vậy Anh Tuấn cong môi cười đều:

- Xi! Anh mầy còn xa lạ gì nữa mà khách với chả khứa! Nếu thích làm vậy thì nhường cho chú mầy đây!

Nói rồi Anh Tuấn quay lưng bước vào phòng Tiểu Bảo

Cách cửa mở ra, cái đầu tiên đập vào mắt Anh Tuấn là 1 khung cửa sổ khá lớn, nó đang được mở toan để gió luồng vào, làm tấm rèm cửa màu xanh lam đung đưa theo con gió ấy. Phía dưới là 1 cái bàn học, được đặt dưới thềm cửa, cạnh đó 1 có 1 cái kệ sách được đặt sát vào tường. Anh Tuấn tiến lại bàn học của Tiểu Bảo, hân ngồi vào đây và nhìn ra bầu trời. Lấp ló trong nền trời màu đen ấy là 1 vài ngôi sao mai, tuy 1 mk, vẫn cố gắng để tỏa sáng trên bầu trời ấy. Gió lại thổi đến, làm tóc mái của hân bay lên, hân nhắm mắt lại và hít 1 hơi thật sâu. Như để cảm nhận sự trong lành của khí trời, hân lại thở ra 1 cách nhẹ nhàng. Mở mắt ra, hân cảm giác thật thoải mái làm sao, đúng là ngoại ô, ko khí khác hẳn bên trong thành phố.

Xoay người lại nhìn phòng ốc của Tiểu Bảo, hân thầm nghĩ tên này bị nhận lầm là con gái cũng phải, nhìn phòng ốc gọn gàng, ngăn nắp chẳng khác gì con gái. Chỉ là đơn giản hơn về cách bày biện, trang trí ko giống phong cách của bọn con gái thôi! Điện hình là con em tự kỉ của hân. Ôi ôi ôi! Tự nhiên nhắc đến đứa em, Anh Tuấn bỗng xuống sắc mặt liền!

Nhìn khắp phòng, Anh Tuấn dừng mắt lại nơi móc treo quần áo, có 1 cái áo khoác được treo ở đó, nhìn rất quen, hình như Anh Tuấn từng thấy cái áo khoác đó cách mấy ngày trước. Đứng rồi! Hắn nhớ ra rồi, mấy ngày trước, Anh Tuấn thấy trong cặp Thu Thảo có 1 cái áo khoác y chang như vậy, hình như lúc đó cô nhóc nói là đem trả nó cho ai đó. Hắn cũng định hỏi, nhưng vì si diện hay bla bla gì đó nên im luôn từ lúc đó.

Còn lúc này, trong đầu hắn có muôn vàn suy luận như: Chẳng lẽ Thảo đã mượn áo khoác của Tiểu Bảo nên phải trả lại – Chính là cái áo này đây? Nhưng tại sao lại mượn áo của Tiểu Bảo chứ? Có mối quan hệ gì ko?

Hắn tự nhiên thấy giật mồm, khi phát hiện ra là mình quan tâm tới chuyện Thảo trả áo khoác, và chuyện cái áo của Tiểu Bảo có phải là cho Thảo mượn hay ko? Hắn xua đến giờ đầu hoài công quan tâm tới những chuyện đó, nhưng dạo gần đây, hắn hay để ý chuyện bao đồng lắm. Cụ thể như từ hôm Tiểu Bảo gọi cô nhóc Thu Thảo ra nói gì đó, hắn cảm giác ko được vui. Và từ khi ấy, hắn luôn để ý những chuyện nhỏ nhặt của cô nhóc. Hắn thấy hơi bồn chồn trong lòng, rồi quay lại thôi ko nhìn nữa, cũng gạt phăng nãy cái suy luận vớ vẩn ấy, chỉ nghĩ chuyện của người ta thì kệ người ta, quan tâm làm chi.

Rồi bất chợt, hắn lại nhìn thấy dưới chân bàn, có 1 cái túi giấy đặt sát vào trong góc. Tuy nói ko quan tâm chuyện người ta, nhưng hắn lại có cái tính tò mò, ày, nội tâm tên này thật là mâu thuẫn quá đi!

- Ko biết cái thùng này để gì trong đây mà dấu kĩ quá nè!

Cuối người xuống chân bàn, Anh Tuấn lấy cái túi lên xem đó là gì. Mở cái túi ra, hắn lấy trong ấy ra là 1 cái áo khoác bóng chày. Cầm cái áo lên, hắn ngắm nghía từ trên xuống dưới. Rồi bỗng, 1 tia sáng xẹt nhanh ngang đầu hắn, hắn khựng người lại khi...

- Áo ... áo cặp sao?

So với cái áo khoác treo đằng móc bên kia, thì cái áo Anh Tuấn cầm giống hệt nhau, chỉ có màu là khác. Nếu cái áo đằng kia có lưng màu trắng, tay áo màu đen, phần bầu ở cổ màu đen, bầu cổ tay màu trắng và chúng được viền trắng đen, thì cái áo Anh Tuấn đang cầm có màu ngược lại. Bỗng nhiên Anh Tuấn có cảm giác ko tốt, đúng hơn là 1 cảm giác ko lành về 2 cái áo này. Dù chưa biết là gì, nhưng hắn cũng lờ mờ đoán ra là Tiểu Bảo dùng cái áo này để tặng cho 1 người nào đó. Mà người đó rất có thể là cô nhóc Thu Thảo? Nhưng vì sao lại tặng cho Thu Thảo cái áo này? Có phải là Tiểu Bảo thích Thu Thảo, và thật sự Thu Thảo cũng đang hẹn hò với Tiểu Bảo mà giấu Anh Tuấn ko? Và liệu, trò chơi tình yêu của Anh Tuấn đã bị lật ngược lại, Anh Tuấn là người tham gia, còn Thu Thảo là người điều khiển cuộc chơi này!

Đó chỉ là những phỏng đoán do Anh Tuấn tự nghĩ, rồi tự đưa hậu quả, chứ thực hư thế nào vẫn còn chưa rõ. Nhưng có 1 điều mà hắn chắc chắn, đó là sẽ ko để cái áo này lọt vào tay kẻ khác ngoài trừ mồm. Hắn thả phòng bệnh còn hơn là chữa bệnh

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Sự Thật Hiếu Ra (Part 3)

- Thừa ông nội con mới qua – Anh Tuấn khoanh tay cuối chào ông mồm kính cẩn

- Ủ! Con mới qua! – Ông cười hiền hậu xoa đầu Anh Tuấn – Cầm gì trên tay thế! Quà cho ông hả? Ha ha, thì đúng rồi, lâu lâu con mới sang đây mà, phải có quà chứ? Mau mau đưa ông xem đây là gì nào!

Anh Tuấn nhìn ông mồm méo xẹo mặt, khóe môi hắn hơi giật lên khi nghe ông mồm nói vậy. Lâu ngày gặp lại ông vẫn ko bỏ được cái tính đó, lúc nào cũng thế! Hắn thở dài chán nản

- Anh Tuấn mới qua đó hả?

Là bà nội của hắn. Bà từ trong nhà bước ra cạnh ông, nhìn thấy đứa cháu, bà nở nụ cười hiền hậu ko kém gì người ông

- Dạ! Thừa bà con mới qua ạ! – Anh Tuấn lễ phép chào hỏi

- Con vào nhà đi!

Rồi ông bà nội bước vào trong, Anh Tuấn cũng theo sau 2 người đó mà bước vào nhà. Cùng lúc, Tiểu Bảo từ trong phòng nghe được mấy tiếng chuyện nên cũng bước ra ngoài xem đó là ai

- Anh Anh Tuấn!

- Ủ! Chào Tiểu Bảo! – Anh Tuấn nhìn Tiểu Bảo cười chào!

- Con sang đây có việc gì ko? – Bà cất tiếng hỏi

Anh Tuấn chìa cái hộp mà lúc nãy mẹ đưa cho, theo lời mẹ dặn dò, hắn nói y chang lại vậy:

- Dạ, ba mẹ con có quà biếu cho ông bà!

Chưa đợi cho bà hắn nói thêm câu nữa, thì ông hắn đã lấp vào:

- Thì đã nói ngay từ đầu rồi mà!

Cầm lấy cái hộp, ông hắn mở hộp ra xem thứ gì bên trong. Đó là 1 củ nhân sâm to khoảng 2 ngón tay, dài chừng 10cm, kể bên củ nhân sâm là 1 ít trà được bỏ trong 1 lọ thủy tinh. Chắc nhân sâm và trà này là đồ quý, nên ba mẹ hắn mới đem biếu để cho ông bà nội tâm bỏ đây mà!

- Cho ông bà gửi lời cảm ơn đến ba mẹ con nhé! Chờ đây 1 lát, bà nấu cơm chính rồi ăn cơm hắn về!

Nói rồi bà Anh Tuấn mang cái hộp đi vào trong bếp

- Ông cũng bận sang nhà ông bạn hàng sớm đánh cờ rồi! Thiên Bảo – Ông nhìn Tiểu Bảo dặn dò – Con nói tiếp chuyện với Anh Tuấn đi nhé! Trễ giờ rồi! Ông phải đi ngay!

- Vâng ạ! – Tiểu Bảo gật đầu

Bà vào bếp, ông đi đánh cờ, chỉ còn mỗi Tiểu Bảo. Vậy là cậu đẩy Anh Tuấn lên phòng mk cho để nói chuyện chút

- Anh vào phòng đợi tí, em mang bánh nước vào ngay!

- Hay để anh giúp 1 tay! – Anh Tuấn quay lại nói

- Ko cần đâu – Tiểu Bảo xua tay – Khách khứa đến nhà mà bắt khách làm thì ko được đâu!

Thấy vậy Anh Tuấn cong môi cười đêu:

- Xi! Anh mày còn xa lạ gì nữa mà khách với chả khứa! Nếu thích làm vậy thì nhường cho chú mày đây!

Nói rồi Anh Tuấn quay lưng bước vào phòng Tiểu Bảo

Cách cửa mở ra, cái đầu tiên đập vào mắt Anh Tuấn là 1 khung cửa sổ khá lớn, nó đang được mở toan để gió luồng vào, làm tấm rèm cửa màu xanh lam đung đưa theo con gió ấy. Phía dưới là 1 cái bàn học, được đặt dưới thềm cửa, cạnh đó 1 có 1 cái kệ sách được đặt sát vào tường. Anh Tuấn tiến lại bàn học của Tiểu Bảo, hắn ngồi vào đấy và nhìn ra bầu trời. Lấp ló trong nền trời màu đen ấy là 1 vài ngôi sao mai, tuy 1 mk, vẫn cố gắng để tỏa sáng trên bầu trời ấy. Gió lại thổi đến, làm tóc mái của hắn bay lên, hắn nhắm mắt lại và hít 1 hơi thật sâu. Như để cảm nhận sự trong lành của khí trời, hắn lại thở ra 1 cách nhẹ nhàng. Mở mắt ra, hắn cảm giác thật thoải mái làm sao, đúng là ngoại ô, ko khí khác hẳn bên trong thành phố.

Xoay người lại nhìn phòng ốc của Tiểu Bảo, hắn thầm nghĩ tên này bị nhận lầm là con gái cũng phải, nhìn phòng ốc gọn gàng, ngăn nắp chẳng khác gì con gái. Chỉ là đơn giản hơn về cách bày biện, trang trí ko giống phong cách của bọn con gái thôi! Điện hình là con em tự kỉ của hắn. Ôi ôi ôi! Tự nhiên nhắc đến đứa em, Anh Tuấn bỗng xuống sắc mặt liền!

Nhìn khắp phòng, Anh Tuấn dừng mắt lại nơi móc treo quần áo, có 1 cái áo khoác được treo ở đó, nhìn rất quen, hình như Anh Tuấn từng thấy cái áo khoác đó cách mấy ngày trước. Đùng rồi! Hắn nhớ ra rồi, mấy ngày trước, Anh Tuấn thấy trong cặp Thu Thảo có 1 cái áo khoác y chang như vậy, hình như lúc đó cô nhóc nói là đem trả nó cho ai đó. Hắn cũng định hỏi, nhưng vì si diện hay bla bla gì đó nên im luôn từ lúc đó.

Còn lúc này, trong đầu hắn có muôn vàng suy luận như: Chẳng lẽ Thảo đã mượn áo khoác của Tiểu Bảo nên phải trả lại – Chính là cái áo này đây? Nhưng tại sao lại mượn áo của Tiểu Bảo chứ? Có mối quan gì ko?

Hắn tự nhiên thấy giật mk, khi phát hiện ra là mình quan tâm tới chuyện Thảo trả áo khoác, và chuyện cái áo của Tiểu Bảo có phải là cho Thảo mượn hay ko? Hắn xưa đến giờ đâu hoài công quan tâm tới những chuyện đó, nhưng dạo gần đây, hắn hay để ý chuyện bao đồng lắm. Cụ thể như từ hôm Tiểu Bảo gọi cô nhóc Thu Thảo ra nói gì đó, hắn cảm giác ko được vui. Và từ khi ấy, hắn luôn để ý những chuyện nhỏ nhặt của cô nhóc. Hắn thấy hơi bồn chồn trong lòng, rồi quay lại thôi ko nhìn nữa, cũng gạt phăng mấy cái suy luận vớ vẩn ấy, chỉ nghĩ chuyện của người ta thì kệ người ta, quan tâm làm chi.

Rồi bất chợt, hắn lại nhìn thấy dưới chân bàn, có 1 cái túi giấy đặt sát vào trong góc. Tuy nói ko quan tâm chuyện người ta, nhưng hắn lại có cái tính tò mò, ấy, nội tâm tên này thật là mâu thuẫn quá đi!

- Ko biết cái thằng này để gì trong đây mà dấu kĩ quá nè!

Cuối người xuống chân bàn, Anh Tuấn lấy cái túi lên xem đó là gì. Mở cái túi ra, hắn lấy trong ấy ra là 1 cái áo khoác bóng chày. Cầm cái áo lên, hắn ngắm nghía từ trên xuống dưới. Rồi bỗng, 1 tia sáng xẹt nhanh ngang đầu hắn, hắn khựng người lại khi...

- Áo ... áo cặp sao?

So với cái áo khoác treo đằng móc bên kia, thì cái áo Anh Tuấn cầm giống hệt nhau, chỉ có màu là khác. Nếu cái áo đằng kia có lưng màu trắng, tay áo

màu đen, phần bầu ở cổ màu đen, bầu cổ tay màu trắng và chúng được viền trắng đen, thì cái áo Anh Tuấn đang cầm có màu ngược lại. Bỗng nhiên Anh Tuấn có cảm giác ko tốt, đúng hơn là 1 cảm giác ko lành về 2 cái áo này. Dù chưa biết là gì, nhưng hần cũng lơ mờ đoán ra là Tiểu Bảo dùng cái áo này để tặng cho 1 người nào đó. Mà người đó rất có thể là cô nhóc Thu Thảo? Nhưng vì sao lại tặng cho Thu Thảo cái áo này? Có phải là Tiểu Bảo thích Thu Thảo, và thật sự Thu Thảo cũng đang hẹn hò với Tiểu Bảo mà giấu Anh Tuấn ko? Và liệu, trò chơi tình yêu của Anh Tuấn đã bị lật ngược lại, Anh Tuấn là người tham gia, còn Thu Thảo là người điều khiển cuộc chơi này!

Đó chỉ là những phỏng đoán do Anh Tuấn tự nghĩ, rồi tự đưa hậu quả, chứ thực hư thế nào vẫn còn chưa rõ. Nhưng có 1 điều mà hần chắc chắn, đó là sẽ ko để cái áo này lọt vào tay kẻ khác ngoài trừ mk. Hần thà phòng bệnh còn hơn là chữa bệnh

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Sự Thật Hiếu Ra (Part 4)

- Anh đợi lâu ko?

Tiểu Bảo từ phòng bước vào, 2 tay bung cái khây đựng 2 cốc nước cam, và 2 bịch snack. Tiểu Bảo thấy anh mk ngồi ở bàn học mà ko trả lời, cậu cũng tiến đến đó rồi đặt cái khây xuống bàn. Thấy Anh Tuấn gục mặt xuống bàn, Tiểu Bảo lấy làm hơi lạ, định hỏi Anh Tuấn có sao ko thì hần đã lên tiếng trước

- Tiểu Bảo!

- Hờ???

Bất thành linh hần ngốc đầu dậy rồi nhìn Tiểu Bảo bằng ánh mắt tình thương mến

- Tặng anh cái áo này nha! – Anh Tuấn cầm cái áo khoác lên đưa trước mặt Tiểu Bảo

Vừa thấy cái áo, Tiểu Bảo giật mk khi anh mk bảo tặng cái áo đó, mà nó lại chính là phần “thù lao” của Thu Thảo

- Ồ...cái áo..đó! – Tiểu Bảo áp ứng

Cậu ko biết phải trả lời sao, cậu muốn từ chối lắm, nhưng miệng mở ra lời được

“*Làm sao đây*” – Ngẫm nghĩ hồi lâu, cậu cười hì rồi biện hộ lí do

- Cái áo đó xấu lắm! Để hôm nào em mua cái khác rồi tặng cho anh! Cái áo này em tặng nó cho người khác rồi!

“*Đúng là nó đem tặng rồi!*” – Anh Tuấn bỗng thấy chột dạ, nhưng hần vẫn cố tỏ ra bình thường, rồi tiếp tục dùng ánh mắt tình thương mến để tiếp tục xin xỏ

- Nhưng anh thích cái này cơ! Nếu là quà tặng thì em mua cái khác tặng đi! Anh thích thích thích cái áo này ời là thích! – Anh Tuấn ôm cái áo vào lòng, bộ ra vẻ yêu nó lắm vậy – Hồi từ Hàn Quốc về, Tiểu Bảo chưa có quà cho anh, cái này coi như là quà đi nha!

Nghe anh mk nài nỉ quá, Tiểu Bảo dù ko muốn nhưng cũng ko thể từ chối! Vậy là cậu phải tìm “thù lao” khác cho cô nhóc Thu Thảo thôi! Cậu thở dài rồi gật đầu

- Anh lấy đi! Để em mua thứ khác tặng bạn ấy vậy!

- Cảm ơn Bảo Bảo “êu vầu” của anh!

Vậy là trot lọt kế hoạch. Giờ thì Anh Tuấn phải bắt đầu điều tra xem, có thật là mk bị Thu Thảo cảm sùng ko? Nếu đó là thật, thì hần vẫn chưa có có hoạch giải quyết, nhưng phải tìm hiểu trước cái đã

Cầm ly nước lên uống, Anh Tuấn và Tiểu Bảo bắt đầu xé bịch snack ra nhâm nhi, Anh Tuấn nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói:

- Ko gian học của Tiểu Bảo thật lí tưởng đấy! Yên tĩnh, trong lành, lại thanh bình nữa! Mỗi lần học căng quá, nhìn ra bãi cỏ xanh rì ngoài kia là cảm giác thấy dễ chịu rồi! Ngoại ô thích thật đấy!

Tiểu Bảo cười rồi tiếp lời Anh Tuấn:

- Em cũng muốn sống trong thành phố lắm! Nhưng hệ hô hấp của em ko được tốt như mọi người, nếu hít phải khói bụi như trong thành phố chắc em chết mất, phải ra nội ô sống thôi anh ạ! Sống ở đây cũng tốt cho việc điều trị cổ họng của em. Với lại, ngoại ô cũng thích hợp cho cuộc sống của người già, như ông bà nội của mk mà!

- Ủ!

Thế rồi cả 2 ko biết phải bắt chuyện gì để nói, ko phải là ko có chuyện để nói, mà ko biết phải bắt đầu nói từ đâu. Họ cứ im lặng mà nhìn ra bầu trời đen ngòm ấy. Sao trời giờ đã nhiều hơn, chắc ngày mai sẽ là 1 ngày nắng gắt đấy, vì hôm nay trời nhiều sao quá, mà nhân gian ta hay có câu “Nhiều sao thì nắng, vắng sao thì mưa”.

Trong cái im lặng ấy, Anh Tuấn đột nhiên nhớ ra gì đó, nên reo lên rồi móc điện thoại ra

- À quên nữa! Lưu số mới của anh đi Tiểu Bảo!

Lúc này Tiểu Bảo cũng quay lại, và cậu cũng đã thấy được cái điện thoại mới toanh, mà Anh Tuấn vừa móc từ túi quần ra. Nhưng cậu thấy nó giống 1 miếng thủy tinh hơn là điện thoại:

- Anh mới mua điện thoại à! – Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn cái điện thoại – Nhìn như miếng thủy tinh vậy?

Chỉ chờ có câu hỏi đó của Tiểu Bảo. Anh Tuấn e hèm mấy cái để lấy giọng. Hắn cười tự tin rồi bắt đầu giải thích:

- Nó chính xác là 1 cái điện thoại! Đây, mẫu điện mới nhất, nhưng ko phải vì là mẫu mới mà nó được bán rộng rãi đâu nhé! Là hàng hiếm đấy! Nhìn bề ngoài thì cứ như 1 miếng thủy tinh trong suốt, nhưng khi dùng tay vuốt dọc theo cạnh trái của miếng thủy tinh này, thì từ đó sẽ hiển thị lên nút nguồn, âm lượng, camera bằng đèn led. Chỉ khi nào cạnh trái của màn hình được cảm ứng bằng da tay, thì những nút dọc theo đó mới hiển thị lên. Sở dĩ cảm ứng bằng da tay, là vì tránh trường hợp khi bỏ vào túi, bị, hay bị cán, hay cạnh trái của điện thoại bị va đập vào, thì lúc đó nó sẽ ko hiển thị nút lên, vì cảm ứng đó ko phải là da tay. Làm vậy để tránh để mở nguồn điện thoại và tiết kiệm được rất nhiều năng lượng

Nói rồi Anh Tuấn dùng ngón trỏ vuốt dọc theo cạnh trái màn hình, đúng như lời hắn, các nút đèn led nguồn, âm lượng, camera tương ứng được hiển thị lần lượt lên. Hắn tiếp tục chạm vào nút nguồn, màn hình được bật lên. Hình nền, các ứng dụng trong suốt trên nền thủy tinh. Từ phía sau, có thể nhìn thấy được cả màn hình điện thoại, chỉ có điều đó là hình phản chiếu nên ngược hẳn chiều đi

- Nó mỏng thật đấy! – Tiểu Bảo mê li nhìn kích thước của miếng thủy tinh hình chữ nhật kia

Anh Tuấn hít 1 hơi thật sâu, rồi nói 1 lời:

- Do ko sử dụng pin nên ko mất diện tích cho khoảng trống ấy! Điện thoại này sử dụng năng lượng mặt trời, nên chỉ cần phơi nắng đủ 6h thì sẽ đầy năng lượng – Cái mà những chiếc điện thoại khác gọi là pin. Năng càng gắt thì “sạc” càng nhanh! Mà này giờ chắc chú mày thắc mắc là vì sao nhìn từ đằng sau đến, vẫn thấy được màn hình hả? (dù bị ngược chiều). Là do các linh kiện của chiếc này thoại này là loại trong suốt, nên chú em mày mới thấy được màn hình từ đằng sau đấy! Ko những vậy, mà những là trong suốt, mà chúng còn siêu mini, và vô cùng tinh vi luôn. Nhờ tiết kiệm được diện tích pin, lại thêm linh kiện siêu nhỏ, đó là lí do để cái điện thoại này mỏng như 1 tờ giấy cứng. Ngoài ra, nếu ko thích điện thoại có màu trong suốt thể này, hoặc ko thích người khác nhìn được màn hình của mk từ đằng sau, thì có thể đồ thêm màu cho chúng. Tức tự tạo 1 cái vỏ điện thoại ảo. Ví dụ là màu đen nhé!

Anh Tuấn bắt đầu vào bảng hệ thống chọn màu cho điện thoại, hắn chọn vào ô màu đen, và ngay sau cú chạm ngón của hắn vào ô màu đen, thì ngay lập tức, từ trên xuống dưới, điện thoại của hắn phủ ngay 1 lớp màu đen bóng loáng. Tiểu Bảo đứng đấy mà ko khỏi trầm trồ ngạc nhiên trước cái điện thoại hiện đại thể này

- Nhưng nếu đồ màu vào thì nhìn nó giống mấy cái điện thoại bình thường quá! Anh ko thích, anh thích cái gì khác lạ hơn người kia kia! Nên anh thích để nguyên, ko đồ màu gì cả!

Sau khi thử nghiệm cho Tiểu Bảo xong, Anh Tuấn lại bỏ chọn màu đen, mà quay về “màu” trong suốt vốn dĩ của nó

- Các chức năng còn lại thì giống 1 cái cảm ứng bình thường thôi, chỉ có điều là được nâng cấp lên 1 ít. Như camera của anh sử dụng công nghệ nano, cực nét như ảnh thật nhé, cấu hình, giao diện mượt mà khỏi chê luôn. Nếu đã chán nản vs việc cảm ứng trên màn hình thì có thể chọn sang chế độ cảm ứng ko trung. Nhìn nhé !

Anh Tuấn lại bắt đầu khoe mẽ bằng việc thoát chế độ cảm ứng trên màn hình sang chế độ cảm ứng trên ko trung. Hắn đã chọn xong thì chỉ cần cảm cái điện thoại trước mắt, hắn hát hàm sang trái thì cái màn hình nhẹ nhàng dịch sang phía trái 1 cách mượt mà nhất

- Trong thời gian tới, người ta sẽ cải thiện và hoàn chỉnh hơn nữa, đến lúc đó thì điện thoại này sẽ được rộng rãi trên thị trường

- Vậy thì điện thoại của anh là mẫu thử nên chưa được phát hành rộng rãi, vì nó còn nhiều nhược điểm?

Câu hỏi ngây ngô của Tiểu Bảo làm Anh Tuấn từ khuôn mặt đất ý chuyển sang méo xẹo, với 3 sọc ngang trên trán:

- À...ừ...thì là mẫu thử.... Nó cũng có nhược điểm là...màu hết năng lượng, thời gian sạc lại lâu. Hôm nào trời ko nắng thì xem như hôm đó ko “sạc” được, thêm nữa là vì quá mỏng,....nên....để bị bề cong kích thước....!

Vậy cứ tưởng là “hàng xịn” gì, ai dè điện thoại của hắn cũng như bao cái điện thoại thường thôi, chỉ có điều kiểu dáng khác lạ, và hệ thống cũng chỉ hơn

điện thoại người ta 1, 2 level thôi chứ cũng có gì đâu!

- Một mệ, mẩu thử kệ anh! Chỉ cần biết nó là hàng hiếm, khác lạ và giá vô cùng đắt là được rồi! Giờ có lấy số điện thoại ko thì bảo? – Anh Tuấn rõ bức tức nói

- Vâng, anh đọc số đi!

Anh Tuấn đọc 1 loạt những con số trong số điện thoại của hắn cho Tiểu Bảo, chẳng mất mấy giây, Tiểu Bảo đã lưu số anh họ mk với tên “Anh Tuấn” trong danh bạ. Chợt cậu nhớ đến thứ gì đó nên ngược mặt nhìn Anh Tuấn hỏi

- Mà lần trước anh bị bắt điện thoại phải ko? Thực hư thế nào mà anh bị bắt vậy?

- Nhắc tổ thêm bức? – Anh Tuấn nhăn mặt khi nhắc đến chuyện đó

- Nhưng làm sao mà anh bị bắt chứ?

Anh Tuấn thờ dài, hắn ko muốn kể lại chuyện này chút nào, nhưng cứ để cái bức ấy trong lòng, thì thà kể ra sẽ tốt hơn

- Là tại con nhỏ Thu Thảo ấy chứ à?

- Trần Thu Thảo? - Tiểu Bảo nói lại – Cậu ấy liên quan gì?

- Còn ai vào đây! Thì cái hôm đó, cũng anh mầy mới mua điện thoại cách đó ko lâu, đem vào lớp sử dụng, giờ ra chơi, nhỏ Thảo thấy anh sử dụng điện thoại, nên nhỏ dọa là sẽ xuống phòng Đoàn mách với thầy Huy Sơn. Anh cứ tưởng nhỏ nói giỡn, ai dè nhỏ làm thiệt, nhỏ vừa đi chưa đầy 1 phút, thì thầy Huy Sơn vừa đi ngang qua lớp, thấy anh sử dụng điện thoại nên vào lớp giáo huấn cho anh hết mấy phút, rồi “hốt” anh xuống phòng Đoàn luôn! Mới đầu tuần mà xui xẻo thấy ớn. Sang hôm sao lại gặp chú mầy mới chuyển trường tới là ko vui rồi! Xui xẻo

Nghe anh mk nói vậy, Tiểu Bảo nhăn mặt phụng phịu:

- Ý anh em là mang xui xẻo đến cho anh đó hả?

- Chứ còn ai trồng khoai đất này!

- Nhưng hôm thứ 2 em-

Tiểu Bảo còn chưa tròn câu 1 tia chớp xẹt ngang trong suy nghĩ cậu thật nhanh. Tiểu Bảo bỗng nhớ ra...nhớ ra....

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Sự Thật Hiểm Ra (Part 5)

Tiểu Bảo nhớ ra rồi! Hôm thứ 2 hôm ấy, vào lúc ra chơi, khi cậu đang đứng ngoài phòng Đoàn chờ ông và thầy nói chuyện bên trong. Cậu thấy 1 cô gái đáng người hơi gầy, nước da đen nhẻm, tóc ngắn chưa chạm vai, ăn mặc xộc xệch, đang bước vội vã tới bảng thông báo của Đoàn trường. Cô gái ấy cầm cây viết để ghi chép thứ gì đó, từ bảng thông báo, vào tờ giấy cầm sẵn trên tay mk. Đó là lần đầu tiên Tiểu Bảo nhìn thấy cô nhóc Thu Thảo, 1 cô gái với ngoại hình ko nổi bật, có thể nói là xấu xí, nhưng trông rất...rất...một thứ gì đó đặc biệt, khiến ánh nhìn của cậu bị thu hút vào cô. Trông bộ dạng hí hoái ghi chép của cô, như đó là 1 thông báo, 1 kế hoạch rất thú vị. Và từ lúc đó, cái tên “Người Lạ” được gắn mác cho Thu Thảo

- Ko...ko...phải là Thu Thảo...đâu! Cậu...ấy...ko có mách chuyện anh sử dụng điện thoại...! – Tiểu Bảo lơ đãng nói

Nhưng Anh Tuấn có vẻ ko tin, hay nói đúng hơn là hoàn toàn ko tin. yện ấy đã rõ như ban ngày rồi, Tiểu Bảo còn bênh cho Thu Thảo sao?- Chắc...chắc là ko phải? – Tiểu Bảo khẳng định lại

- Anh ko tin?

Tại sao Tiểu Bảo lại chắc chắn như vậy? Đó là điều Anh Tuấn muốn hỏi tiếp theo, nhưng ko đợi Anh Tuấn lên tiếng, Tiểu Bảo đã mở lời trước:

- Vì theo như lời anh nói, khi Thu Thảo vừa rời đó chưa đầy 1 phút thì thấy Huy Sơn đã đi ngang ấy, và thấy anh sử dụng điện thoại. Nhưng liệu trong 1 phút ấy, Thảo có đủ thời gian để lên phòng Đoàn mách thầy Huy Sơn, rồi thầy Huy Sơn có thời gian để xuống tận lớp để bắt điện thoại của anh ko? Và em, có thể làm chứng rằng Thu Thảo ko có lên phòng Đoàn mách chuyện anh với thầy Huy Sơn. Vì khi ấy em đã ngồi ở ngoài phòng Đoàn chờ cho ông và thầy nói chuyện bên trong. Em thấy từ lúc Thu Thảo lên đến phòng Đoàn, cậu ấy chỉ ghi chép thứ gì đó từ bảng thông báo, chứ ko phải là đi mách

việc anh sử dụng điện thoại. Khi Thu Thảo vừa rời đi, em cũng và ông cũng rời đi, đó là lúc anh vừa lên đến phòng Đoàn. Như vậy việc để Thu Thảo gặp được thầy Huy Sơn là điều ko thể. Suy ra, Thu Thảo ko phải là người có lỗi trong việc này! Có thể là anh xui xẻo, khi thầy Huy Sơn đi ngang ấy và vô tình thấy anh sử dụng điện thoại

Anh Tuấn lúc này thù người ra, vì hấn ko tin những gì Tiểu Bảo nói là sự thật, nhưng theo như suy luận của Tiểu Bảo thì nó có vẻ khá hợp lí. Thế chẳng lẽ từ trước đến giờ...hấn đã hiểu lầm cô nhóc, và hôm nay, hấn đã nhận ra được sai lầm khi trách nhảm cô nhóc sao? Hấn như ko muốn tin vào suy luận ấy, nên lấp bấp mấy tiếng nói:

- Vây...nếu nhỏ Thảo...gặp được thầy Huy Sơn... trên đường lên phòng..Đoàn?

- Em ko chắc, nhưng em tin Thu Thảo, chắc chắn cậu ấy ko phải là người hay mách lẻo!

- Sao chứ - Anh Tuấn nhếch mép – Vì nhỏ ghét anh!

Nghe chữ ghét ấy sao Tiểu Bảo thấy nó giả dối thế này, ko, ko phải. Vì lúc nào Tiểu Bảo nhìn thấy Thảo bên Anh Tuấn, cô cũng đều vui vẻ, đều cười hạnh phúc, thì làm sao Thảo có thể ghét hấn cơ chứ!

- Cậu ấy... ko ghét anh đâu! – Tiểu Bảo ngậm ngùi nói

Anh Tuấn thì im lặng chẳng nói thêm bất cứ câu nào, Tiểu Bảo cũng chỉ biết ngồi đó mà im lặng. Ko gian quanh họ bắt đầu tê nhạt dần, cứ thế...họ vẫn im lặng cho đến khi bà nội của cả 2 gọi xuống ăn cơm. Nhưng họ cũng chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ bước ra ngoài.

Thay vì xuống bếp phụ bà mang thức ăn lên, hay ngồi vào bàn ăn, thì Anh Tuấn lại đi thẳng ra cửa. Thấy lạ, bà nhìn Anh Tuấn cất tiếng hỏi:

- Định đi đâu thế? Con ko ăn cơm à!?

- Ko ạ! – Anh Tuấn vừa mang giày vừa đáp – Con xin phép về trước

Cũng vừa lúc ấy, ông nội của hấn vừa về tới. Thấy đứa cháu của mk như sắp sửa ra về, ông hỏi:

- Con ko ở lại ăn cơm sao?

- Con ko đói! Thưa ông nội con về!

Nói rồi Anh Tuấn dẫn con ngựa sắt ra, rồi leo lên đó và phi thẳng ra ngoài. Chẳng mấy chốc, bóng hấn đã khuất dần vào bóng tối nơi cuối con đường. Ko 1 ai cả, ko 1 ai liếc nhìn hấn từ sau cả, vì họ đã bắt đầu quay quần bên nhau trong bữa cơm tối đầm ấm

Trong bóng đêm lạnh lẽ, hấn...1 tâm trạng tồi tệ...vẫn cứ 1 mk trên con đường tối...!

Về đến nhà, hấn ko chào hỏi ai cả mà bước 1 mạch lên phòng, mặc cho cả nhà đang nhìn hấn mà chẳng hiểu chuyện. Đóng sầm cửa lại, hấn nằm ngả pịch xuống chiếc giường yêu quý của mk. Hấn bắt đầu suy nghĩ về lời nói của , rằng Thu Thảo đã ko mách chuyện hấn sử dụng điện thoại. Rồi hấn lại nhớ về hôm đó. Hôm đó khi ra chơi, hấn có thấy cô nhóc Thu Thảo cầm 1 tờ giấy, cùng 1 cây viết ra ngoài, mà theo như Tiểu Bảo thì Thảo đã lên phòng Đoàn ghi chép thứ gì đó từ bảng thông báo. Tuy hấn ko muốn tin, nhưng hấn....khi nghe Tiểu Bảo nói...thì như nó đúng là sự thật- *Con nai vàng ngơ ngác...rồi giẫm nát lòng tự trọng của tôi à!*

- Tôi...tôi thật sự không biết!

Đó là những lời nói của ngày hôm ấy. Khi ấy, Thảo đã nói là cô ko làm, và hấn đã ko tin điều đó. Cũng chính vì thế, mà hấn đã “lập trình” một trò chơi có tên “trò chơi tình yêu” với Thảo, hồng trả thù cô vì chuyện đó. Vì với hấn, Thảo đã gây ra cho hấn quá người rắc rối, mà đúng hơn là nỗi nhục nhã. Hấn, 1 người như Anh Tuấn đây mà phải “ăn” biên bản sao, mà phải chịu mức hạnh kiểm trung bình sao? Và như thế, hấn từng hơn 1 lên kế hoạch tiếp cận Thảo, chia tay với Thảo Trân và Kim Cương. Hấn muốn cô yêu hấn, hấn muốn làm tim cô tan nát....Nhưng hiện tại...mọi chuyện của hấn đã vỡ lở trước 1 sự thật được bày tỏ. Vây ra, trước giờ là hấn đã hiểu lầm cô nhóc sao? Cũng vì hiểu lầm đó, mà hấn đã phí công cho 1 kế hoạch vô nghĩa này sao? Sau khi đã thành công, thì hấn sẽ được lợi ích gì khi mục đích ban đầu đã mất?

Hay là hấn sẽ chuyển hướng từ 1 kế hoạch trả thù sang 1 trò đùa, 1 trò đùa dài hạn, ko mục đích, ko nguyên nhân, chỉ đơn giản là để thỏa mãn cuộc vui khi mọi chuyện kết thúc

Mệt mỏi lắm! Hấn đã quá mệt mỏi cho trò chơi này! Mệt mỗi khi ngày ngày phải đưa đón cô nhóc đến trường, mệt mỗi khi ngày nào cũng phải mua kẹo socola cho cô, và mệt mỗi khi ngày nào cũng phải mang bộ mặt giả tạo ấy! Hấn từ bỏ, hấn ko làm nữa, vì giờ...hấn tiếp tục thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa!

Anh Tuấn lăn người nằm sấp xuống, tay hấn xiết lấy miếng ga giường, đôi mày hấn nhăn lại, môi hấn cắn chặt vào nhau. Bởi hấn...tức lắm...! Vì sao bao công sức của hấn cuối cùng lại đổ sông đổ biển thế này! Tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này! Chẳng những ko có thù để trả với cô nhóc, nhưng...hấn lại tự biến mk thành 1 thằng ngốc thế này! Với hấn, nếu giờ mọi chuyện nói rõ cho Thảo biết, rằng từ trước đến giờ mọi chuyện chỉ là giả tạo, chỉ là giả dối, vì màn kịch này là do hấn dựng lên, và hấn bắt cô nhóc phải diễn chung với mk. Lúc đó...hấn sẽ như thế nào...nếu cô nhóc cũng chỉ mỉm cười mà nói rằng “*Tôi cũng thích bạn, 1 tình cảm cao hơn tình bạn 1 chút*”. Dù hấn biết Thu Thảo có tình cảm với mk, nhưng từ khi hấn tỏ tình với cô, thì cô vẫn chưa trả lời hấn, hay nói cách khác là cô vẫn chưa đáp lại lời tỏ tình ấy. Nếu giờ hấn tự thú nhận mọi chuyện, thì chẳng phải hấn tự nhận mk là kẻ thua cuộc. Thua cuộc trong chuyện tình cảm sao? Hấn nhếch mép, ko, hấn ko bao giờ thua cuộc trong tình cảm cả, hấn ko có khái niệm đó.

Giờ thì sao, thua cuộc trước 1 con nhò xấu xí, thật xấu hổ, thật nhục nhã

Phải làm sao đây! Giờ hẳn phải làm sao đây, ai đó nói cho hẳn biết là hẳn nên tiếp tục hay dừng lại. Nếu tiếp tục đi tiếp thì... thì bao giờ trò chơi sẽ đến hồi kết, trong khi mục đích ban đầu đã ko còn nữa! Ko có mục đích bắt đầu, thì liệu trò chơi sẽ dừng lại khi nào, bao lâu thì dừng lại, và khi ấy hẳn nhận được thứ gì xứng đáng với công sức của mk bỏ ra? Còn nếu dừng lại, hẳn phải gạt bỏ sĩ diện mà tự nhận mk là kẻ thua cuộc, 1 kẻ bại trận? Ko, hẳn ko bao giờ thua, ko bao giờ thua trong chuyện tình cảm này được, hẳn ko chấp nhận được điều đó. Rồi đột ngột, hẳn ngồi dậy hét lớn

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!

Mọi người dưới nhà vừa nghe tiếng hét của hẳn từ trong phòng, ai nấy cũng giật mk lo lắng. Ngay lúc đó, mẹ hẳn bảo Phương Anh lên phòng Anh Tuấn xem hẳn có sao ko. Phương Anh gật đầu vâng lời, rồi tức tốc lên chạy lên phòng Anh Tuấn. Cánh cửa phòng vừa mở ra, Phương Anh chưa kịp hiểu trời trăng gì thì 1 cái gối đã bay thẳng vào mặt nó. Phương Anh chới với ngã ngược về sau. Con bé tức giận, nó xuyt xoa mông mk mấy cái, rồi cầm cái gối lên đứng phất dậy. Nó hùm hổ đi ngay vào trong, định quăng lại cái gối vào mặt anh mk, cùng 1 tràng “xối xả”. Nhưng mọi chuyện ko như dự tính của Phương Anh. Mối ngược lên nhìn thấy Anh Tuấn, khuôn mặt Phương Anh từ tức giận chuyển sang sợ hãi. Vì lúc này, ánh mắt Anh Tuấn nhìn nó như 1 con thú dữ, khuôn mặt hẳn nổi đầy gân xanh, miệng thì cứ ngừ ngừ như sắp ăn thịt người đối diện vậy

- Anh sao... thế!

Phương Anh nhỏ giọng rồi lên thén đặt cái gối lại lên giường, sau đó thì lùi lại mấy bước

Anh Tuấn, hẳn nhìn thấy Phương Anh như hẳn nhìn thấy 1 thứ đáng ghét nhất trên đời, mà hẳn ko muốn nhìn trong lúc này

- ĐI RA!!! – Hẳn quát lớn

- Em...-

Phương Anh còn chưa tròn câu thì Anh Tuấn đã ném mạnh cái gối vào người nó, lực ném của hẳn đủ mạnh làm cơ thể của Phương Anh bị đau

- TAO BẢO MÀY ĐI RA CÓ NGHE KO! BIẾN!!!

1 lần nữa, hẳn hét lên trong sự giận dữ, ánh mắt hẳn như muốn thiêu đốt mọi thứ lúc này! Lời khuyên cho Phương Anh lúc này là nên ra khỏi đây nhanh lên, nếu con bé còn quý mạng sống của mk. Cũng biết điều đó, nên Phương Anh mếu máo, chân bước nhanh khỏi phòng. Đó là 1 hành động khôn ngoan đấy! Nếu Phương Anh chậm 1 chút nữa thôi, thì ko biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây. Trong mắt Anh Tuấn lúc này, Phương Anh như đũa cực kì đáng ghét, để trừ khử kẻ đó, hẳn sẽ ko ngần ngại hóa thành 1 con thú hoang để vồ tới cắn xé con mồi! Vậy là Phương Anh còn may đấy!

Sự thật đã về chiếc điện thoại đã được phôi bày, Anh Tuấn dù ko tin, nhưng hẳn cũng phải chấp nhận sự thật, rằng Thảo ko phải là kẻ gây ra mức hạnh kiểm trung bình cho hẳn. Trong hẳn giờ ngừng ngực giận dữ, hẳn phải làm gì tiếp theo đây! Có phải là hẳn sẽ tiếp tục cuộc chơi chứ? Hay hẳn sẽ dừng lại và chấp nhận sự thất bại của mk. Mời các bạn đón xem tiếp chương 39: Tập dần sự chấp nhận

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tập Dần Sự Chấp Nhận (Part 1)

- Trễ rồi trễ rồi!!!

Trên con đường đầy nắng mai kia, có 1 cô nhóc đang hí hục chạy đua với ông mặt trời. Đó còn ai ngoài cô nhóc mk đây. Bộ dạng cô gấp gáp khi đã trễ giờ đến trường, trông hài thật đấy. Cũng khá lâu rồi, những người dân sống gần khu vực trường ko thấy cô nhóc chạy maratong vào mỗi buổi sáng nữa, họ ghét tên con trai ngày nào cũng chờ cô đi học, ghét hẳn cực kì ghét, vì hẳn mà họ ko còn thấy cô nhóc chạy maratong vào mỗi sáng, vì chính hẳn đã làm mất thú vui tao nhã của họ. Hôm nay, thấy cô nhóc “chạy maratong lại” họ mừng lắm. Trông bộ dạng của Thảo như sắp chết đến nơi vì trễ học, vậy mà nhìn người dân gần đó xem, ai nấy cũng vui vẻ ra mặt. Chẳng những vậy mà họ còn chỉ chỗ, dắt tay, kéo nhau ra để xem cô nhóc, cứ như thể lâu ngày gặp lại người nổi tiếng vậy. Thiệt hết có nói mà!

Đó là nói về những người có những thú vui tao nhã kì lạ đó, còn bạn thì sao? Có thắc mắc vì sao hôm nay cô nhóc lại chạy bộ ko? Đơn giản là vì hôm nay Anh Tuấn ko chờ cô đi học cùng! Hơ hơ, đùa, ý là vì sao Anh Tuấn hôm nay ko chờ cô đến trường như mọi ngày. Chẳng lẽ hẳn bệnh? Ko đời nào, hẳn làm sao bệnh được, vì hệ miễn dịch của hẳn thuộc dạng trâu bò nên ko dễ mắc bệnh thể đâu! Thế có thể là gì? Vậy thì cùng đến trường với cô nhóc nhà mk sẽ biết ngay ấy mà!

Đến lớp, vào chỗ ngồi, Thảo vẫn chưa thấy cặp của Anh Tuấn trong bàn, tức hẳn vẫn chưa đến lớp. Thảo đến lớp thì đã hơn 7h50 rồi, đã trễ vậy mà Anh Tuấn vẫn chưa đến lớp. Sao vậy? Lí do mà Anh Tuấn vẫn chưa đến lớp là gì? Nếu hẳn ko bệnh thì gặp chuyện trên đường đi chăng? Thảo dù ko có căn cứ cho những chuyện đó, nhưng cô cảm thấy lo quá! Ko biết hẳn có bị gì ko mà giờ này còn chưa đến lớp? Thảo cứ ngồi thừ ra đó mà chẳng nghĩ

ngồi được gì ngoài chuyện của Anh Tuấn.

1 phút, 2 phút, 3 phút cứ vậy mà trôi qua, cho đến khi tiếng keng kết thúc 15 phút đầu giờ vang lên, Anh Tuấn vẫn chưa vào lớp...

Trên hành lang, bóng 1 con người dáng cao ráo bước đi, người đó lướt qua cửa sổ để chuẩn bị tiến vào cửa chính của lớp 9a2. Mọi người trong lớp đứng dậy chuẩn bị chào giáo viên khi vào lớp, trong số đó ko có Thảo, vì cô đang bận suy nghĩ nên chẳng biết mọi người xung quanh đã đứng dậy. Con người mang vóc dáng cao ráo kia, khi bước vào lớp, mọi người đều đã đứng dậy trừ 1 mk cô nhóc là đang ngồi! Nhưng hình như “có 1 sự què nhẹ” ở đây! Cả lớp đều bị troll khi ngờ người bước vào lớp kia là giáo viên, nhưng ko phải, mà đó chính là Anh Tuấn.

Vừa thấy hần, cả lớp đều “há” 1 tiếng dài thường thụt, mắt người nào người nấy giật giật lên mấy cái, miệng thì há hốc, méo xẹo sang 1 bên. Cũng đúng thôi, cũng đâu phải lỗi của Anh Tuấn, là do mọi người làm lơ chỉ, đợi giáo viên vào đến lớp rồi hần đứng dậy chào, còn đằng này giáo viên vẫn chưa vào (vì bị nhầm lẫn) mà đã đứng dậy (chào) sẵn, bị troll cũng đáng. Nhưng có 1 điều phải công nhận, lớp 9a2 bị troll tập thể thế này vui thật =))

“Pịch” – Anh Tuấn đặt cặp xuống bàn, tiếng “pịch” của cái cặp ấy làm làm cô nhóc thoát khỏi suy nghĩ của mk. Ngược mặt lên, Thảo thấy đó là Anh Tuấn, đoạn mừng vì cuối cùng Anh Tuấn đã đến lớp. Định hỏi han mấy câu, nhưng Thảo thấy sắc mặt Anh Tuấn ko được tốt, mà nói đúng hơn là đang bực bội, nên cô đành nán lại rồi quay sang hướng khác.

Từ tiết 1 đến tiết 2, Anh Tuấn chẳng buông 1 tiếng chuyện, thậm chí là chẳng mở miệng cười. Thu Thảo ngồi kế bên cũng chẳng tập trung được, vì cô hay để mắt sang Anh Tuấn và bận tâm về hần. Rằng cô ko biết vì sao hôm nay hần lại đi trễ, rằng ko biết hần có chuyện gì mà sắc mặt ko được tốt thế kia, và rằng hần có chuyện gì sao mà hần chẳng chịu nói lấy lời nào.

Dù Anh Tuấn 2 mắt vẫn hướng lên bảng, vẫn nhìn chăm chăm vào đấy, nhưng hần chẳng lọt vào đầu chữ nào cả. Nếu người khác nhìn hần lúc này, thì sẽ bảo hần đang tập trung nghe giảng, nhưng kì thực hần chẳng nghe, và thậm chí cũng chẳng thấy gì, vì trước mắt hần lúc này ko gì ngoài 1 màu trắng mờ ảo, âm thanh quanh hần ko phải là những lời giảng từ giáo viên, mà là những lời nói của trong quá khứ

- Vì tôi thích cô ấy! Nếu ai dám động đến cô gái này thì tôi sẽ cho họ biết tàn nhẫn của tàn nhẫn là như thế nào!

Tại sao lúc đó hần lại hành động ngu xuẩn đến vậy chứ? Tại sao hần ko tìm hiểu kĩ càng trước khi quyết định thứ gì đó? Hần đã quá vội vàng khi đánh giá 1 sự việc rằng nó đúng hay sai. Hần đã quá nhanh chóng lên kế hoạch tỏ tình với Thu Thảo, à ko, phải gọi đó là lời tuyên chiến trong vỏ bọc của lời tỏ tình mới đúng chứ! Có lẽ, khi nghe mức hạnh kiểm trung bình giảng xuống học kì này cho mk, hần đã quá tức giận, tức giận đến mức hần còn chưa suy xét kĩ đã vội vàng lên kế hoạch trả thù. Nhưng cuối cùng, ...hần lại phải thành ra như thế này đây, rơi vào tình cảnh “Tiên thoái lưỡng nan” (Lùi lại ko được, tiến lên cũng ko được). Đúng là thành công sẽ ko bao giờ đến với kẻ nóng vội, bởi ông bà xưa nói hay nói “Vụt tốc bất đạt” (Nóng vội sẽ không thành công). Nếu lúc đó hần bình tĩnh 1 chút, nếu lúc đó hần chịu dùng cái não suy xét 1 chút, thì giờ hần đã ko như thế này!

Giờ ra chơi hôm nay, Anh Tuấn vẫn ngồi lì ở đó, hần nằm gục trên bàn mà tập sách tiết 2 còn chẳng thêm đẹp. Nhìn hần hôm nay lạ quá, Thu Thảo muốn bắt chuyện với hần lắm, nhưng nhìn thái độ bất cần và ko muốn bị làm phiền của hần, nên cô nhóc đành thôi. Vậy là suốt 20 phút ra chơi, hần vẫn nằm đó, Thu Thảo ngồi cạnh bên ôn bài cho tiết 3, nhưng cô chẳng tài nào nhớ được 1 chữ, vì hầu như tâm trí của cô đều đặt hình ảnh Anh Tuấn “của ngày hôm nay” vào trong đầu hết rồi! Trung bình nhìn vào tập được 3 giây, thì cô nhóc lại liếc sang nhìn Anh Tuấn cạnh bên gần 10 giây, cứ thế cho đến hết 20 phút ra chơi!

Tiết 3 bắt đầu vô cùng chán nản với 2 con người ở bàn cuối cùng của cửa lớp. Anh Tuấn có vẻ đã ngủ quên từ lúc nào rồi, còn Thu Thảo ngồi cạnh cũng chẳng dám gọi hần dậy...vì...quanh hần...có 1 “kết giới” mà cô ko thể chạm tay vào đấy

(T/g: Mặc dù biết mọi người hơi khó chịu khi có câu bình luận của tác giả chen ngang thế này. Nhưng vẫn muốn xin “đôi lời muốn nói”. Rằng đạo này đang “cày” lại bộ Inuyasha, nên cái từ “kết giới” là bị ảnh hưởng từ trong đó ra. Và cũng xin giới thiệu: Mk – Tác giả của bộ truyện – Fan của Inuyasha. Còn nữa, bạn nào đang đăng truyện của mk trên ssruyen, thì thêm chữ “(Part 4) và chương 38 nhé! Rồi, chỉ nhiều đó thôi TvT. Cảm ơn các bạn rất nhiều)

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tập Dân Sự Chấp Nhận (Part 2)

15 phút của tiết 3 trôi qua, giáo viên vẫn chưa vào, và từ cuối lớp, 1 đứa con gái chạy lon ton lên bàn giáo viên, cầm lấy sổ đầu bài rồi lon ton chạy xuống bàn của lớp trưởng

- Đem lên phòng Đoàn rồi kí sổ nghỉ tiết đề!!!

Đứa con gái nói xong thì cầm cuốn sổ vỗ cái bốp vào đầu bạn lớp trưởng nhà mk. Vâng người dám “mạo phạm đầu cổ” của lớp trưởng, đó còn ai ngoài Hương Giang Idol đây

- LÀM GÌ VẬY!!! – Bạn Nghĩa lớp trưởng quát lớn

Ày, anh í quạu rồi kìa, thiệt là tình, bạn Hương Giang chỉ giỡn thôi mà cộc cần thế

- Có xú mà cũng giận! – Hương Giang khoanh tay nhìn thẳng lớp trưởng biểu môi

- Đem đầu lại đây cho tôi đánh xem có bọc ko? Giỏi quá thì lên phòng Đoàn kí sổ đi!

Thấy thái độ cáo giận ấy ko xi nhê (xuống), nên Hương Giang chuyển sang cười toe toét

- Rồi rồi! Biết bạn lớp trưởng nhà mk giỏi rồi, đi đi!

Trong khi nghỉ tiết, mọi người đều rôn rã, sôi nổi bàn chuyện thiên hạ, thì đầu đó ở cuối lớp, có 2 con người có tâm trạng cực kì u ám, giương như sự náo nhiệt bên ngoài ko làm ảnh hưởng đến sự u ám của họ. Hương Giang nhà mk tuy có hơi nhiều chuyện, nhưng nhỏ cũng chẳng dám hỏi Thảo tại sao 2 người lại như thế? Và cả 2 đang giận nhau à? Vì nhỏ nghĩ chuyện này nên để họ tự giải quyết, ko nên can thiệp vào. Bởi khi Hương Giang xem mấy bộ phim “tình cảm”, nhỏ thấy khi nhân vật nam chính, nữ chính giận nhau, thì người ngoài an ủi cũng chẳng giải quyết được gì, trái lại làm tâm trạng họ càng khó xử hơn. Nên nhỏ rút kinh nghiệm từ phim (ra áp dụng ngoài đời) là nên cho “2 nhân vật chính” này “tự xử” thì tốt hơn.

“Ôi, dù mk chẳng làm gì cho nhỏ Thảo, dù mk im lặng ko nói gì, nhưng công nhận mk cũng vĩ đại ra phéch khi suy nghĩ được cho nó như vậy! He he” – Hương Giang hất mặt tự hào

Ôi trời ạ! Đúng là dân nghiện phim có khác ==”

1 tờ giấy kiểm tra, 1 cây bút chì và 1 cái tẩy. Thảo lật tờ kiểm tra lại, phía sau vẫn còn trắng, nên thay vì ngồi đấy nhìn Anh Tuấn, cô lại lấy bút chì ra để vẽ. Do ko phải lúc nào cũng mang giấy A4 theo, nhưng giờ cô lại muốn vẽ, nên đành dùng mặt trắng phía sau bài kiểm tra Anh 4 điểm của mk ra vẽ, vì dù sao nó cũng là giấy A4 mà! Là một người yêu truyện tranh, cực mê hoạt hình, mà dùng từ chính xác hơn là manga và anime, nên chuyện Thảo biết vẽ là chuyện đương nhiên. Tuy so với nhiều người thì tay nghề của cô còn thua xa, nhưng so với trong lớp thì cô là người vẽ đẹp nhất.

Bắt đầu đặt bút chì xuống, cô thảo vài nét trên nền A4, để các bạn biết Thảo định vẽ gì đấy! Có phải là vẽ Anh Tuấn lúc đang ngủ thế này ko nhỉ? Ko đâu, vì hình dung trong nét thảo của cô nhóc là dáng 1 người con gái cơ mà, trong khi Anh Tuấn là trai cơ đấy. Ô nhưng đó cũng có thể là Anh Tuấn lắm chứ :V

Kim phút cứ thế nhút lên từng chút 1, kim giờ cũng vì thế mà nhút theo kim phút. Trong khi mọi người vẫn cứ rôm rã cuộc nói chuyện của họ, thì Thu Thảo vẫn cứ miệt mài với bức vẽ của mk, và Anh Tuấn cũng “nhiệt tình” với công việc nằm ngủ của hần

Giờ thì xem, cô nhóc vẽ gì nào? Trên tờ giấy trắng ban nãy, sau 1 hồi được cô nhóc thảo bút chì, bôi tẩy và viên chì kĩ lại, thì chắc chắn đó ko phải là Anh Tuấn rồi. Đúng chất là con gái luôn, nhưng... nhìn hơi giống Thu Thảo, vì cô gái trong bức tranh có mái tóc ngắn ko chạm vai, hệt như tóc của Thảo vậy. Rất có thể là Thảo đã tự vẽ mk nhì.

Trong tranh, 1 cô gái với mái tóc ngắn ko chạm vai, đang giương cung định bắn thứ gì đó, và trông nét mặt cô ta rất quyết tâm. Chắc là cô gái đó định bắn mặt trời đấy, như trong “Truyện kì Na Tra” vậy đó =)). Vì hướng cô gái ấy đang giương mũi tên lên là hướng Tây (Tây Bắc), chắc là bắn mặt trời vào buổi chiều =)). Phía trên mũi tên có vài vầng sáng nhạt, và từ góc phải của tờ A4 là những tia nắng chiếu xuống một góc 45 độ => Chắc chắn là cô gái ấy bắn mặt trời chiều rồi =)). Suy luận quá logic luôn phải ko mọi người. He he!

Thảo chăm chú vẽ đến mức Anh Tuấn đã thức, đã quay sang nhìn bức vẽ của cô từ lúc nào mà cô chẳng hay

- Tóc ngắn giống bà nè! – Anh Tuấn thêu thảo nói – Nhưng ý nghĩa là gì khi cô gái giương cung về hướng Tây

Thảo giật mk quay sang Anh Tuấn. Hần nằm đấy, áp má trái vào 2 khuỷu tay được xếp vào nhau, mắt hần mở hờ ra nhìn cô nhóc, môi thì hơi cong lên, hình như hần đang cười thì phải

- À...tôi vẽ... cung Nhân Mã đang giương cung vậy thôi...chứ cũng chẳng có ý nghĩa gì đâu! – Thảo ấp úng trả lời –Vội lại...tôi thuộc cung Nhân Mã...nên vẽ có phần (tóc) giống...tôi..!

Mừng quá, cô nhóc mừng quá, cuối cùng Anh Tuấn cũng chịu mở lời rồi!

- Nhưng...hôm nay bạn sao thế!? Sao bạn lại đi học trễ, sao trong bạn khó chịu vậy? -Thảo nhỏ nhẹ, cô từng chữ chậm rãi nói.

Tuy mắt cô vẫn đang nhìn bức tranh của mk, tay cô vẫn đang đi đi ngồi bút tên tờ giấy, nhưng tai cô, tâm trạng và đầu óc cô vẫn hướng về Anh Tuấn để chờ đợi câu trả lời từ hần

Đáp lại sự chờ đợi đó là 1 khoảng lặng. Anh Tuấn ko trả lời, hần im lặng rồi nằm gục xuống tiếp. Còn Thảo...cảm thấy chút gì đó hơi quặng ở lòng, vì Anh Tuấn đã lờ đi câu hỏi của cô. Thảo cup mắt xuống nhìn bức tranh của mk, đôi mắt ấy đang hăng lên 1 sự buồn bã tê tái. Thảo cuộn tròn tờ giấy vẽ nhiều lần, tạo thành 1 nếp cong rồi dút vào hông cặp bên trái. Cái tẩy đã được bỏ vào cặp, nhưng có vẻ cô quên thứ gì đó mà cô cũng ko biết. Hình như đó là cây bút chì, cô đánh rơi nó xuống đất mà còn chẳng hay, vì trong cô giờ...chỉ toàn là nghĩ về Anh Tuấn

Chương 41: Tập Dân Sự Chấp Nhận (Part 3)

Giờ ra về hôm đó, Thảo đã xếp tập sách xong, cô lại nhìn Anh Tuấn vẫn nằm đó. Mọi người đã về hết rồi, cô cũng định đưa tay kêu Anh Tuấn dậy, thì hần cựa người làm cô nhóc nhanh chóng rút tay lại. Hần ngồi dậy, tay dụi dụi mắt nhìn người trước mặt, rồi quay sang nhìn xung quanh

- Ra về rồi à!?

- Ủ - Thảo gật đầu - Về thôi!

Hình như câu “Về thôi” là của Anh Tuấn nói mới phải, vì hôm nào khi ra về hẳn chẳng nói với cô nhóc câu này.

Gật đầu, Anh Tuấn gôm tập vở hết vào cặp, hẳn bỗng nhìn xuống khi thấy cây bút chì nằm dưới nền gạch. Hần cúi người xuống trước chân cô nhóc rồi nhặt cây bút chì lên. Hành động cuối người của hẳn, giống hệt cách người ta thường hay cầu hôn vậy. Điều đó, làm tim cô nhóc bỗng nhiên đập nhanh hơn và 2 má cô bắt đầu ửng đỏ

- Bà làm ròi viết chỉ nè!

- Ờ...! - Thảo đưa tay nhận lấy cây bút

Hình như Thu Thảo nhà mk đang hiểu lầm cái gì đấy, khi Anh Tuấn đưa cây bút chì cho cô, thì mặt cô hơi ngượng ngượng. Chắc Thu Thảo tưởng Anh Tuấn cầu hôn, hay đại loại những thứ như vậy, nhưng cuối cùng lại là cây bút chì nên “mừng hụt” rồi đây

Bước khỏi lớp học, Anh Tuấn đi trước, Thu Thảo đi sau, ko ai nói với ai lời nào. Mỗi bước trên nấc thang của họ sau chậm thế này, thời gian như trôi chậm đi khi họ bước xuống từng nấc thang.

1 nấc, 2 nấc, rồi 3 nấc, cứ đều đều như thế. Anh Tuấn bước xuống 1 bậc, thì Thu Thảo cũng bước xuống 1 bậc. Thảo vẫn nhìn, nhìn tấm lưng trước của người con trai mặt mk, cô muốn hỏi, muốn hỏi lại câu hỏi khi nãy mà Anh Tuấn vẫn chưa trả lời. Nấc thang cuối, Anh Tuấn đã bước hết nấc thang cuối cùng, chân hẳn chạm xuống mặt nền của tầng chệch, thì Thu Thảo cũng vừa đặt chân xuống. Anh Tuấn lại tiếp tục bước thêm 1 bước, Thu Thảo cũng tiến thêm 1 bước, hẳn dừng lại, cô nhóc cũng dừng lại. Hành động của 2 con người đó ngốc nghếch thật đấy! Anh Tuấn định bước thêm 1 bước nữa, thì 1 cái nịu vạt áo từ phía sau làm hẳn cũng dừng lại, ko bước nữa mà đứng yên

- yện...lúc này...!- Ko có gì hết, đừng quan tâm! - Hần nhẹ nhàng đáp

- Sao lại... ko quan tâm được... - Thảo bỗng cúi gầm mặt, tay phải cô hạ xuống và siết lấy vạt áo hẳn - Bạn có biết trên đường đến trường tôi ko gặp bạn, tôi đã cảm thấy ko vui thế nào ko? Khi vào đến lớp mà vẫn ko thấy bạn tôi đã lo lắng thế nào ko? Khi cả buổi bạn ko nói chuyện với tôi tôi đã cảm thấy buồn như thế nào bạn biết ko? Từ khi thấy bạn từ đầu giờ đến giờ, bạn có biết tôi đã luôn nhìn bạn, đã luôn để tâm đến tâm trạng của bạn, đã luôn muốn biết chuyện gì xảy ra với bạn? Cảm xúc của tôi bị chi phối bởi khuôn mặt buồn tẻ của bạn đó bạn biết ko? Ngồi cạnh mà tôi cứ thấp thòm, cứ bồn chồn là vì tôi muốn biết bạn đang nghĩ gì? Khi bạn mở lời nói chuyện, tôi đã rất vui, tôi cũng ko biết tại sao mk vui nữa? Tôi hỏi han, muốn quan tâm bạn, nhưng đáp lại lời quan tâm của tôi là câu nói ko có gì hết, đừng quan tâm là thế nào hả?

Giọng cô bắt đầu nghẹn ngào, đôi mắt cô nhìn hẳn từ sau bỗng trở nên long lanh hơn, vì hình như đôi mắt ấy được 1 màn nước bọc lấy, màn nước ấy ngày 1 dâng nhiều hơn rồi vỡ ra, nó tràn từ khóe mắt, lăn thành từng hàng xuống má, và đọng lại thành giọt ở cằm. Không gian thật yên ắng, vì giờ này mọi người đã về hết chẳng còn ai ngoài 2 người họ. Gió nhẹ nhàng thổi làm những chiếc lá bàng khô di chuyển xệch xệch trên sân trường. 1 vài cánh cửa sổ cũng bị gió đẩy nhẹ vào trong. Sao mà hiu quạnh quá vậy!

- Ngày nào cũng vậy, ngày nào tôi cũng lên nhìn bạn từ phía sau, lên nhìn bạn mỗi khi bạn ko chú ý. Ngày nào tôi cũng thích, thích bạn chờ tôi đi học vào mỗi sáng, thích bạn mua kẹo socola cho tôi vào mỗi giờ ra chơi, thích bạn quan tâm tôi vào mọi lúc - Trong sự nghẹn ngào ấy, Thảo bỗng hét lên rồi bước đến ôm chặt lấy Anh Tuấn từ đằng sau - MỌI THỨ TÔI ĐỀU THÍCH. Tôi ko biết là nếu một ngày bạn ko còn chờ tôi đi học, ko còn mua kẹo, và ko còn quan tâm tôi thì tôi ko biết làm sao nữa. Nhưng hôm nay, tôi ko quen, tôi thấy trống trải, tôi thấy thiếu thốn....là vì...vì...tôi... CẦN BẠN!!! Cô xiết chặt lấy hẳn, hẳn cảm thấy lưng áo mk ướt ướt, vì hình như, nước mắt của Thảo đang thấm vào đấy rất nhiều. Vốn dĩ, hẳn định nói với cô điều gì đó, là 1 điều rất tốt tệ với cô, nhưng giờ...hẳn quên mất rồi, giờ hẳn chỉ biết được người con gái phía sau hẳn đang tựa vào mk mà khóc rất nhiều. Cảm giác có chút gì đó làm hơi nhói ở tim hẳn. Ko cần biết điều hẳn định nói với Thảo là gì, nhưng ngay lúc này đây, hẳn muốn ôm cô vào lòng và dỗ cho cô đừng khóc nữa.

Rồi Anh Tuấn đưa tay lên của mk lên, nhẹ nhàng gỡ 2 tay của Thảo đang ôm chặt eo mk ra. Co nhóc mắt bỗng mở to, khóe mi ngưng dòng lệ, cô đơ người vì nghĩ Anh Tuấn sẽ gạt tay mk ra để bỏ đi trước. Nhưng ko, ừ thì Anh Tuấn gỡ tay cô ra, nhưng hẳn cũng nhanh chóng quay lại rồi ôm cô vào lòng mk. Đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, Thu Thảo ú ớ mà chẳng lời nào thốt ra được

- Ko có gì hết, đừng qua tâm đến nó, vì nó chẳng vui về gì đâu. Chỉ cần bà quan tâm tới bản thân mk nhiều 1 chút, nên nghĩ cho mk nhiều hơn, và đếm xem mỗi ngày mk cười bao nhiêu lần, có thật sự vui về ko? Chỉ nhiều đó là được rồi

Anh Tuấn ôm chặt cô hơn, hấn ngã đầu tóc của cô nhóc. Mái tóc đen mượt, và thoang thoang, có 1 mùi hương lang tỏa từ ấy, 1 mùi hương dịu nhẹ, dễ chịu, mà hình như đó là mùi của bạc hà. Tuy bình thường hấn thích những mùi ngọt như mùi nho, mùi dâu, và ko thích lắm những mùi mát như mùi bạc hà. Nhưng sao hôm nay, hấn lại cảm thấy thích mùi bạc hà thế nhỉ. Và hấn, thích mùi hương trong tóc của cô gái này

Nước mắt rơi ra, 1 con người lại khóc, nước mắt rơi xuống, 1 con người đã khóc.

Họ - 2 con người đứng đầy thành thật với cảm xúc của mk. Người đó – con người ấy đang đứng đây rồi bởi trong cảm xúc của mk.

Người đó đang đứng trước mặt họ, nhưng họ ko hề nhìn thấy bởi người đó đang khuất sau 1 cái cột lớn trước mặt họ.

1 giọt nước mắt của người đó rơi xuống, cũng là lúc người đó bước đi lặng lẽ, mà họ còn chẳng hay biết rằng đã có sự hiện diện của người đó ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tập Dần Sự Chấp Nhận (Part 4)

Bước chân nhanh dần, Tiểu Bảo bước ngày 1 nhanh dần, bước chân nhanh của cậu đã hóa thành chạy từ lúc nào rồi ko hay. Tại sao chứ, tại sao khi chứng kiến cảnh tượng cô nhóc Thu Thảo đang trong vòng tay của Anh Tuấn, cậu lại ghét như thế này, tại sao cậu lại rơi nước mắt vì điều đó, tại sao cậu lại bỏ chạy chứ!? Trong lòng cậu dâng trào 1 cảm xúc khó chịu vô cùng, cảm xúc ấy là gì mà cậu chẳng thể định nghĩa tên của nó, cậu muốn biết đó là gì, và cậu cần xác định lí do để khiến mk bị chi phối cảm xúc kia là gì?

Ngày nào cũng vậy, ngày nào Tiểu Bảo cũng lên thư viện, nhưng ko phải là lên để đọc sách, mà cậu lên thư viện để được gặp cô nhóc Thu Thảo. Nhưng cậu cứ chờ mãi, ngày cũng nào cậu cũng đợi cô nhóc vào 20 phút ra chơi trên thư viện, mà chẳng còn gặp được cô nhóc như dạo trước nữa! Cậu cảm thấy thiếu thốn, mất mát 1 thứ gì đó. Từ lúc nào mà Tiểu Bảo trở nên để ý hơn chuyện của Thảo, cứ bận tâm xem hôm nay cô đi với ai, có lên thư viện vào mỗi giờ ra chơi ko? Từ khi bên Thảo xuất hiện thêm Anh Tuấn, Tiểu Bảo cảm giác ko vui từ ngày đó. Trong cậu dần đoán ra là 2 người đó đang hẹn hò, mặc dù cậu muốn phủ nhận điều đó, nhưng sự việc hôm ấy đã chứng minh tất cả, lời nói của Thảo đã khiến Tiểu Bảo biết đó ko còn là giả thuyết, mà đó là kết luận của 1 câu chuyện tình

- MỌI THỨ TÔI ĐỀU THÍCH. Tôi ko biết là nếu một ngày bạn ko còn chở tôi đi học, ko còn mua kẹo, và ko còn quan tâm tôi, thì tôi ko biết làm sao nữa. Nhưng hôm nay, tôi ko quen, tôi thấy trống trải, tôi thấy thiếu thốn.....là vì....vì...tôi...TÔI CẢM BẠN!!!

Hôm nay cũng vậy, hôm nay Tiểu Bảo cũng lên thư viện để chờ Thu Thảo, nhưng 20 phút trôi qua mà vẫn chẳng thấy cô đâu. Tiểu Bảo lại lần thần đi một mình trở về lớp.

Bước vào chỗ ngồi, dường như Tiểu Bảo là người vô hình vậy, chẳng ai để ý đến cậu, lặng lẽ một mk thế thôi

Một chủ nhật nữa lại đến, một lần nữa Tiểu Bảo sẽ gặp được Thảo, chắc chắn là như vậy!

- Ê!

- Lấy cái tay ra!

- Nè!

-

- THẢO

- HỤT RỒI!!! NÓ W RỒI, CHẾT LUÔN RỒI!!! HU HU HU! CÁI TÊN NÀY, TẠI-Vừa quay mặt lại thì Thảo chơi với khi Anh Tuấn đứng thù là 1 đồng trước mặt cô. Tự nhiên lúc này mặt cô đỏ 1 cách đột ngột, da gà da vịt của cô bắt đầu nổi rần rần lên. Có cái lỗ nào để Thảo chui xuống không, mất mặt quá

“Trời ơi! Sao lại xuất hiện ngay lúc này! Phấn khích + tức quá = lỗ miệng phát ngôn bừa bãi => Xấu hổ muốn độn thổ luôn”

Thảo nhanh chóng quay mặt lại, cô ôm mặt mà khóc rờn vì quá xấu hổ!

Để hiểu rõ hơn thì mời các bạn cùng ngược lại thời gian 1 chút nhé!

09:00 AM, giờ này là giờ Tiểu Bảo bắt đầu đi học thêm, Thảo cũng vậy, giờ này cô cũng đi “học thêm”. Nếu Tiểu Bảo học ở trường thì Thảo lại học ở quán net. Mang tiếng đi học chứ nói trắng (trợn) ra là Thảo đi net chơi game. Thiệt thì ở nhà chơi game cũng được, nhưng gác nổi máy tính ở nhà đã bị ba chiếm, nhưng Thảo nhà mk ghiền game quá thì biết sao giờ!? Thì đi ra net chơi game chứ sao giờ!

09:30 AM, giờ này đáng lẽ Anh Tuấn đang ở nhà chơi game, nhưng gác nổi bị mẹ chiếm dụng máy tính rồi, nhưng Anh Tuấn ghiền game quá thì hấn làm sao đây!? Thì đi net chơi game chứ sao!

Quán net cách nhà Anh Tuấn cũng ko xa lắm, nên hấn cũng ko mất nhiều thời gian để đi đến đó. Mới bước vào trong, hấn thấy khách đông nghẹt, hình như là chả còn mấy trống. Đoạn vậy, hấn hỏi chủ quán:

- Còn mấy ko vậy anh?

- Còn! Máy 21 ở dưới kia – Người chủ quán đáp rồi chỉ tay về phía máy 21

Anh Tuấn nghe lời người chủ, hấn đi dọc xuống và nhìn 2 dãy máy xem máy 21 nằm ở đâu

- Đây rồi! Máy 21

Nhấn nút nguồn CPU lên, hấn có liếc nhìn sang máy 22 cạnh bên, đó là 1 đứa con gái tai đeo headphone, tướng ngồi chễm chệ đang chơi Gunny. Và điều làm Anh Tuấn bất ngờ hơn khi người ngồi máy 22, người đang chơi Gunny đó lại là cô nhóc Thu Thảo. Trông cô nhóc lúc này “khí thế” lắm nhá. 2 mắt thì chăm chăm nhìn màn hình, tay phải thì lia chia kéo con chuột, tay trái thì ôi thôi là bấm bàn phím. Ngồi thì 2 chân gát kiểu hình vuông góc....trông....cô mới “tự nhiên” giữa chốn đông người làm sao. Thấy vậy, Anh Tuấn khều vài Thảo

- Ê!

- Lấy cái tay ra! – Cô ko quay lại mà vẫn tập trung vào màn hình

- Nè!

- – Thảo ko đáp

Bắt đầu thấy bực, Anh Tuấn hét:

- THẢO

Hình như tiếng hét của hấn làm Thảo giật mk nên lỡ buông tay ra => bắn hụt.

- HỤT RỒI!!! NÓ W RỒI, CHẾT LUÔN RỒI!!! HU HU HU! CÁI TÊN NÀY, TẠI- Cái ném hụt ấy làm đối phương mừng lắm, vì máu của đối phương chỉ còn 500, và máu của cô nhóc cũng tầm 500 trở lại. Nên chỉ cần 1 cú ném trúng của nhau, thì 1 trong 2 sẽ “quy tiên” sớm. Thảo cứ tưởng lần này ăn chắc rồi, nhưng nào ngờ cô lỡ tay bắn hụt cũng vì tiếng hét kia, nên từ “chuyển thắng thành bại”. Sẵn sàng cho lần bắn cuối cùng, đối phương dùng pow, 50% + 50% + 50% (sát thương), và khởi động châu báu Bạo Kích. Hazz! Lần này thì cô nhóc “xuống mồ” rồi! Thảm thương thay!!!

Tức đánh đập vì cái tên đã làm hồng trận đấu, dẫn đến cô nhóc bị thua trận. Mặt cô nhóc bùng bùng sát khí quay lại quát tên chết bầm kia, nhưng câu nói đầy lửa kia bị 1 ráo nước tát vào làm nó xèo xuống và tắt ngúm. Vì “ráo nước” ấy ko ai ngoài Anh Tuấn đang đứng trước mặt cô

Mọi chuyện còn lại chắc mọi người cũng hiểu rồi chứ ^^ . Trông cái mặt Thảo xấu hổ đây này, hài chết đi được. Anh Tuấn ngồi cạnh bên mà cũng ko nhìn được cười. Hấn ngồi đây mà cười ngất ngay con gà tay luôn

- Tức ko hả? Ha ha, mắc cười quá!

Thảo chẳng lời nào thốt ra, nhưng rồi cô cũng nhanh chóng gạt nó sang 1 bên. Thua lần này thì thắng lần khác, vì “Thất bại là mẹ thành công”. Với lại, ai chơi Gunny mà chẳng từng thua đâu chứ!

- Bà chơi gà gì vậy? – Anh Tuấn đã thôi cười, hấn quay sang hỏi cô nhóc

- Gà Vườn Béo – Thảo đáp

Nghe được câu trả lời đó, mắt Anh Tuấn bỗng sáng rỡ lên:

- Tôi cũng Gà Vườn Béo nữa nè! Để đền bù, vào chơi chung với tôi, tôi kéo cho đi!

Nghe hấn nói như thế hấn là người chơi Gunny giỏi lắm vậy. Nhưng mà đúng là giỏi thật đấy, con của hấn mới cấp 32 mà nhìn vũ khí của hấn kia, lu gạch cường + 12 cấp 2 luôn đấy! Pet Mầm Xanh được level 47, trang bị đầy đủ giáp luôn. Hấn có thêm con thiên sứ hồng +11, quần áo thì cũng cường lên +10 hết. Vòng tay thì cũng là loại Ma Pháp +5 Đó là chưa nói về mấy cái khoan châu báu, thẻ bài, lượt chiến, máu “trâu, bla bla,... Nhưng nói chung là thuộc hàng pro đấy. Chả bù cho Thu Thảo, mặc dù con của cô đã cấp 28 mà cái Phi Tiêu chỉ mới cường + 7, thiên sứ xanh cường +4, quần áo thì cường hàng +5. Con Pet Gà Con của cô cũng chỉ mới level 34. Nhìn “cũ” ra phếch thật đấy!

Và thế là 2 anh chị ấy bắt đầu con đường “hành tẩu giang hồ” trong thế giới Gunny. Để họ có thể chơi chung được với nhau, thì đầu tiên phải nhìn acc của nhau, kết bạn với nhau, chuyển kênh giống nhau, rồi mới vào chung phòng mà đi chiến được.

Nói chứ chẳng phải khoe, chẳng có ai mà chơi game Gunny bằng Thu Thảo đâu nhá, mà Thu Thảo thì chơi Gunny cũng chẳng bằng ai đâu nhá! :V. Đùa tí, Thảo thì chơi Gunny cũng gà lắm, chứ chẳng được pro như Anh Tuấn đâu, nên khi đi chiến đội, hay đi ài, cô vô cùng yên tâm khi có Anh Tuấn đi cùng. Công trạng con của Anh Tuấn tầm 2500, và tỉ lệ thắng là 82%, trong khi hần đã cấp 32, tức 10 trận thì hần chỉ thua khoảng 2 trận. Đi chiến chung với hần, được hần kéo, con của cô nhóc vừa được hoàn thành nhiệm vụ nhiều hơn, vừa được đồ nhiều hơn, lại nhanh lên cấp nữa chứ!

- Chết rồi, giết con rồing nhanh lên, tôi sắp hết máu rồi! – Thảo hét hoảng vừa đập chuột vừa nói cho Anh Tuấn nghe

- Biết rồi! Mấy thằng kia nó cũng sắp hết máu rồi! Kêu tụi nó xài thiên sứ cho tôi đi, lực chiến của tôi mạnh nên để tôi xử con rồing cho! – Anh Tuấn cũng căng thẳng ko kém đáp

- Rồi! Cố lên, còn ài cuối mà thua là tức lắm đó!

Đẩy đẩy, thấy 2 người họ ko, người ta chơi Gunny là người ta đi săn Gà, còn 2 người ấy đi săn rồing luôn rồi, híc híc, tội cho con rồing

Vậy là suốt một buổi trưa, Anh Tuấn và Thu Thảo chỉ “tập trung chuyên môn” vào Gunny, mà quên giờ giấc. Đến khi Thảo nhìn lại đồng hồ dưới góc trái màn hình desktop thì đã 11h20. Cô giật mk vì giờ này đã trễ vậy rồi ư, cô mãi lo chơi game mà quên mất mk còn lịch học với Tiểu Bảo nữa. Thảo nhanh chóng thoát game và tính tiền với người chủ quán

- Tôi đi trước nhe!

- Đi đâu vậy? – Anh Tuấn hỏi

- Lên trường! Thôi trễ rồi, ở lại chơi đi, tôi đi trước à!

Chưa cho Anh Tuấn nói thêm câu nào, Thảo đã vội vã bước đi và chạy nhanh chóng ra ngoài, bỏ lại bao dấu chấm hỏi cho “con nai ngơ ngác”. Anh Tuấn cũng chẳng hiểu mô tê chi, chỉ biết ngồi đó mà nhìn theo bóng của Thảo

.....

- Trễ rồi trễ rồi!

Thảo bước vội vã trên con đường dài. Cũng gần tháng 12 rồi, trời đã bắt đầu chuyển lạnh, nhưng vì ở miền Nam gió đông đã suy yếu hẳn, nên không khí chỉ hơi lạnh một chút, chứ ko như cái lạnh thấu xương ở miền Bắc. Trời hôm nay có rất nhiều mây, hơi âm u, nắng cũng yếu hơn bình thường dù giờ này đã 11h30 kém. Thời tiết ít nắng, nên cũng đỡ cho cô nhóc lắm, vì nếu giờ này nắng gắt, thì khi lên tới trường thế nào cô cũng đuối sức trước khi bắt đầu vào tiết. Cũng may thật đấy!

- Lên đi! Tôi chờ cho lên trường!

Thảo giật mk trước lời nói của ai đó từ đằng sau. Quay lại thì ra là Anh Tuấn, hần đã rời quán net và đuổi theo cô từ lúc nào vậy? Trước sự ngạc nhiên, Thảo đứng khựng người đó nhìn Anh Tuấn mà chẳng nói được gì

- Còn đứng đó! Ko mau lên đi! – Anh Tuấn hất mặt ra hiệu

- Ồ

Thảo gạt gù mấy cái rồi kúi húi lên xe. Thảo lấy làm hơi thắc mắc vì sao Anh Tuấn ko ở lại chơi game tiếp, mà lại đuổi theo cô thế này, hay hần có việc nên cũng lên trường luôn? Thảo định hỏi, nhưng vừa mở miệng nói thì Anh Tuấn đã lên tiếng trước:

- Bà lên trường làm gì vậy?

- À...! Đi công chuyện í mà!

- Công chuyện gì?

Tự nhiên Anh Tuấn hỏi chi kị vậy, người ta công chuyện gì thì kệ người ta đi, hỏi nhiều quá. Chắc giờ Thảo hơi khó nói nhỉ?

- Thì...đi...dạy thêm...cho người ta...! – Giọng Thảo ngập ngừng và có phần gượng gịu

- Cho ai?

Lại nữa, hần có cần kị càng thái quá vậy ko chứ?

- Cho ai kệ tôi, hỏi chi nhiều quá vậy!

Thay vì là người bị động, Thu Thảo nhanh chóng lật người tình thế sang chủ động. Đúng rồi! phải thế chứ, chứ nếu cô nhóc mà cứ a a a, ừ ừ thì Anh

Tuần thế nào cũng tra hỏi tới cùng cho xem

Nghe vậy, Anh Tuấn cũng im ru luôn, Thảo ngồi sau có cảm giác hình như Anh Tuấn ko vui trước câu trả lời của mk. Cô cũng im lặng mấy phút, hẳn cũng chẳng nói gì trong mấy phút đó, chắc hẳn giận thật rồi

- À..ừ...thì đó là-

Anh Tuấn ngắt lời trước câu giải thích của Thảo, hẳn lấp vào:

- Lâu ko? Mấy giờ bà về? Biết đề tôi còn đợi!

- Ko... ko cần... đợi đâu! Tôi về trễ lắm! – Thảo cười hề mấy cái

Xong rồi Anh Tuấn cũng ko nói thêm, mà chỉ dốc sức đạp cái xe cho nhanh lên thôi! Thảo ngồi sau bỗng bật ngược ra sau trước sự tăng tốc đột ngột của Anh Tuấn. Trong bất giác, cô ôm lấy eo của người con trai trước mặt mà nhắm nghiền mắt lại. 1 thoáng...Thảo bỗng nhận thức được hành động của mk vừa rồi, cô nhanh chóng buông Anh Tuấn ra mà 2 má không ngừng căng phồng vì đỏ

- Tôi...xin lỗi! – Cô thẹn thùng nói

- Ôm cho chắc vào, tôi tăng tốc đây!

Nói là làm, vừa dứt câu Anh Tuấn lại tăng tốc xe hơn nữa, Thảo vì muốn ko để mk “rớt” xuống đường, nên bắt buộc cô phải...ôm Anh Tuấn... thật chắc vào. Vận tốc chiếc xe đạp lúc này nhanh đến mức Thảo phải nhắm nghiền mắt lại, và tai cô có thể nghe tiếng vù vù của gió

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lại Một Chủ Nhật

- Xong rồi!

- Đâu, đưa đây xem nào!

Thảo lấy tờ giấy từ tay Tiểu Bảo. Đó là bài tập mà cô đưa ra để kiểm tra mức độ thông hiểu của cậu sau cuối bài, đồng thời cũng là để ôn lại kiến thức bài cũ

- Chữ “suy nghĩ” thế này sai rồi, “suy nghĩ” như vậy mới đúng!

Thảo chỉ tay vào chữ “nghĩ” bỏ nhầm dấu kia cho Tiểu Bảo xem. Biết mk sai, nên Tiểu Bảo cũng gật đầu mấy cái thừa nhận

- Khó phân biệt dấu hỏi và dấu ngã quá! – Cậu gãi đầu nhăn mặt

- Thông thường thì “nghĩ” hỏi được dùng trong các trường như: Nghi học, nghi làm, nghi hư, ...nói chung là dùng khi nói về một sự việc đã ngừng lại, hay kết thúc. Còn “nghĩ” ngã thường đi chung với các từ như: Suy nghĩ, cảm nghĩ,dùng khi nói về những nỗi niềm, nỗi lòng của mk, hay của một ai đó

Tiểu Bảo đơ mặt ra đấy vì...rối quá! Lúc này cậu chả hiểu cái sất chi, nhưng vì ko muốn cô nhóc buồn lòng về “học trò” của mk, nên cậu gật đầu rồi ừ ừ cho cô nhóc tin là mk đã hiểu rồi. Nhưng sự thật, cậu phải tự về nhà xem thêm mới có thể hiểu được những lời giải thích “thâm thúy” của Thảo thôi!

.....

- Về nhà làm hết bài tập ở bài 2 nha! Tuần sau tôi kiểm tra đấy!

- Ừm! – Tiểu Bảo gật đầu

Rồi cả 2 gồm tài liệu, tập viết của mk vào cặp, chợt khi nhìn vào ngăn cặp của Thu Thảo, Tiểu Bảo thấy có cuốn Atlas địa lí, lấy làm lạ, Tiểu Bảo hỏi:

- Cậu đem Atlas theo làm gì vậy?

- Cái này à – Thảo rút cuốn Atlas từ cặp ra, cô cười hi – Kẹp giấy vẽ thôi, chứ chẳng phải học giỏi giang địa lí gì đâu, mà mang Atlas theo. Quên lấy ra nên giờ nó còn ở đây, à sẵn tiện khoe luôn!

Thảo nhá mk bắt đầu lấy trong cuốn Atlat ra xấp giấy A4, nó ko phải là giấy trắng mà là giấy đã vẽ rồi, thì giấy của cô nhóc, đương nhiên người vẽ cũng là cô rồi!

- Nè nè! Nhiều lắm đấy! – Thảo cầm xấp giấy, rồi kéo tách từng miếng ra – Đẹp ko? Tòì vẽ hết đó!

Tiểu Bảo cũng cầm từng tờ giấy vẽ của cô lên ngắm nghía, mà miệng không khỏi O A

- Oa! Cậu vẽ đẹp thế!

- Dĩ nhiên rồi! Dù tôi biết tôi vẽ đẹp, cũng quen khi người ta khen tranh của mk, nhưng vẫn thích được khen hi hi!

Ngắm nghía từng bức tranh một, cậu thấy có 1 điều tương đồng giữa chúng, đó là chúng đều là tranh trắng đen, tô chỉ thay vì tô màu. Sao ko có tấm nào mà cô nhóc tô màu vậy? Lí do là gì? Định hỏi, nhưng Tiểu Bảo lại nhe nhếch câu nói vào trong, sau khi lật tới bức tranh 1 cô gái giương cung

- Sao vậy? Sao tự nhiên thấy bạn có vẻ giật mk vậy? Hay thấy tôi vẽ đẹp quá làm bạn ngất ngây con gà tây hả?

Thảo ý thật ý đùa chờ xem phản ứng của Tiểu Bảo. Cũng biết vậy, Tiểu Bảo cười gượng cái rồi đáp:

- Ko phải! Chi là...- Tiểu Bảo ngập ngừng – Cái này....Cậu tự vẽ mk hả?

Thảo nghiêng đầu tròn mắt nhìn vào bức tranh trên tay Tiểu Bảo. Là bức tranh cô nhóc vẽ vào hôm nghỉ tiết đấy. Hết Anh Tuấn rồi đến Tiểu Bảo, sao ai cũng thắc mắc bức tranh cô gái giương cung này vậy? Hay vì cô gái ấy có mái tóc ngắn giống của Thảo nên người ta thắc mắc? Thảo lại một lần nữa giải thích về bức tranh:

- Ko, tôi vẽ cung hoàng đạo của tôi, là Nhân Mã, với lại tôi thích tóc ngắn nên vẽ tóc giống tôi!

Tiểu Bảo ờ cái rồi lại tiếp tục xem mấy bức tranh. Lật tới bức cuối cùng, là 1 bức tranh chưa hoàn chỉnh, vì tóc của nhân vật nữa vẫn chưa tô mực xong, thêm nữa là cây lá phía sau cũng chưa được viền mực. Tiểu Bảo nhanh chóng nhận ra 2 nhân vật này chính là Inuyasha và Kagome trong bộ Anime Inuyasha. Vậy Thảo cũng xem bộ Anime này nữa à?!

- Cậu cũng thích Inuyasha nữa à!?

Biết Tiểu Bảo đã nhìn thấy bức tranh còn đang vẽ dở của mk, Thảo cười rồi gật đầu. Nhưng Tiểu Bảo nói “cũng” tức cậu cũng biết bộ Anime này hả?

- “Cũng”, ý là bạn cũng biết bộ Anime này nữa hả?

- Ủ! Cũng biết đến và cũng từng xem qua. Tớ-

Chỉ cần nghe Tiểu Bảo nói rằng đã xem qua, thì mắt của Thảo đã lấp lánh ngàn sao, cô phấn kích đề nghị...làm quá lớ lên, và “nhảy vào hóng” Tiểu Bảo mà “ngồi” trong ấy ==?

- Vậy hả vậy hả? Tôi rất thích bộ Anime này luôn á! Thích nhất là Inuyasha, và thích nhất là cặp đôi Inuyasha và Kagome. Nhưng bạn có công nhận là Inuyasha đẹp trai ko? Tôi thì công nhận 100% luôn, Inuyasha đẹp hơn Sessomaru nhiều, vậy mà ko hiểu sao mọi người lại nói Sessomaru đẹp. Đẹp đâu, xấu oác, mạnh thì cũng bình thường thôi, Inuyasha khi hóa yêu còn mạnh hơn Sessomaru nhiều. Thật ko biết mọi người nghĩ sao nữa! Inuyasha, Inuyasha, Inuyasha, thích ời là thích luôn >w

Thiệt là tình, nếu người đứng cạnh cô là Anh Tuấn thì sẽ ra sao đây? Cô nhóc làm quá lớ rồi, vừa nói, vừa hỏi, vừa trả lời 1 mk luôn. Đã vậy mà còn kèm theo hành động nữa, khua tay múa chân y hệt bà điên vừa mới trốn trại. Hơ hơ, mọi người thông cảm cho cô nhóc nhé, tại mỗi lần nhắc tới “Idol trong tim” thì bạn í như vậy đấy, làm lớ lên, chứ bạn ấy vẫn “bình thường” đấy nhé mọi người! Sau khi đã “ngừng làm lớ”, Thảo bỗng nhớ ra câu hỏi lúc nãy định hỏi Tiểu Bảo:

- À mà bạn thuộc cung gì nhi?!

- Tớ...cũng ko biết nữa!

- Vậy bạn sinh ngày mấy tháng mấy? – Thảo hỏi dồn

Tiểu Bảo gầy đầu rồi ngượng ngừng đáp:

- 28/4

Nhanh chóng, Thảo đã có đáp án cho cung hoàng đạo của Tiểu Bảo sau câu trả lời của cậu ấy

- Kim Ngưu! Bạn thuộc cung Kim Ngưu. Để biết thêm “thông tin chi tiết” về cung Kim Ngưu, xin mời bạn “liên hệ” với Google-sama!

Nói rồi Thảo cười tít mắt. Tiểu Bảo thấy vậy, cậu cũng cười phì ko thành tiếng. Lúc này, với Tiểu Bảo cảm thấy thật dễ chịu, vì cậu được nhìn Thảo lâu hơn, được nói chuyện với cô nhiều hơn...và cảm thấy bình yên hơn. Cũng ko rõ tên của loại cảm xúc trong lòng cậu là gì, nhưng nó đang ngày một nhiều dần và lớn lên theo thời gian. Tiểu Bảo sắp biết đó là gì rồi, vấn đề chỉ còn là thời gian thôi!

Tự nhiên, Thảo chợt nhớ tới Anh Tuấn, cô ko biết Anh Tuấn thuộc cung hoàng đạo gì nữa! Nếu biết được cung hoàng đạo, thì có lẽ với cô sẽ thú vị hơn. Vì theo Thảo nghĩ, mỗi người đều gắn với 1 cung hoàng đạo nhất định, và cũng chính từ đây, nó sẽ giúp cô biết được nhiều hơn về tính cách, sở thích, những điểm tốt và xấu, hay những thứ đại loại là thế. Mặc dù Thảo ko hoàn toàn tin và bói toán cung hoàng đạo, nhưng cô cảm thấy nó cũng đúng một phần, quan trọng là cô cảm thấy vui, nhất là mỗi khi đọc xếp hạng gì đó của 12 cung hoàng đạo, nó cực thú vị luôn. Đang tíu tít cười, Thảo giật mk khi Tiểu Bảo gọi tên mk

- Thu Thảo!

- Hờ - Thảo ngơ ngác

Tiểu Bảo lại im lặng, cậu nhìn xuống đất, vì hình như có một điều khó nói ra. Thảo cũng im lặng, cô cũng nhìn Tiểu Bảo chờ điều gì đó từ Tiểu Bảo

- Nếu...cậu...

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Góc Nghéch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Khép Lại Hiện Tại

Tiểu Bảo lại im lặng, cậu nhìn xuống đất, vì hình như có một điều khó nói ra. Thảo cũng im lặng, cô nhìn Tiểu Bảo chờ đợi điều gì đó từ cậu

- Nếu...cậu...

- Tôi làm sao? – Thảo ngạc nhiên hỏi

- Nếu...cậu...cậu... xưng hô với tớ... là “cậu” và “tớ”?....Được..được... chứ!/?

Hình như câu nói của Tiểu Bảo có gì đó hơi ko đúng, nếu nói phải câu nói đó là “*Cậu có thể xưng hô với tớ là cậu và tớ được ko?*” nghe mới xuôi tai. Nhưng cũng đâu thể trách Tiểu Bảo được, vì cậu là người Hàn, nên dùng sai cấu trúc câu cũng ko có gì lạ, quan trọng là dùng sai cấu trúc, mà ko làm thay đổi nghĩa muốn truyền đạt tới người nghe là được. Nhưng Tiểu Bảo đột nhiên muốn thay đổi cách xưng hô của Thảo, làm cô hơi bất ngờ. Xưng hô “cậu” và “tớ” nghe nó kì kì sao ấy, cô ko quen cách nói như vậy. Nhưng lí do là gì để Tiểu Bảo muốn điều đó – thay đổi cách xưng hô của Thảo đối với mk. Ko đợi Thảo lên tiếng hỏi, Tiểu Bảo đã nhanh chóng lên tiếng trước:

- Tớ muốn...bạn mk...thân nhau hơn...chút nữa!

Thân hơn? Ý Tiểu Bảo là hiện giờ cả 2 vẫn chưa thân nên Thảo mới xưng “tôi” gọi “bạn”. Nhưng đâu phải thế chứ, với ai cô cũng gọi vậy mà, kể cả người mà cô thích – Anh Tuấn cũng thế thôi. Thân nhau đâu phải là qua cách xưng hô mới gọi là thân đâu, vì cô ko quen cách nói chuyện là cậu cậu tớ tớ thôi. Thảo cũng ko có ý định đồng ý, nhưng nghĩ lại thì Tiểu Bảo là một người rất ít khi nói ra lòng mk, vì cậu vốn dĩ nhút nhát, nay lại có thể nói ra được như vậy, chứng tỏ cậu đã rất can đảm, 1 cách thật lòng nhất

- Vậy... xưng hô là “cậu” và “tôi”, được chứ?! – Thảo hơi ngập ngừng, mắt hơi mở to nhìn dọ ý Tiểu Bảo

- Sao cũng được! Tớ...tớ vui lắm!

Nói rồi Tiểu Bảo ngược lên nhìn Thảo cùng 1 cười rạng rỡ. Hình như mắt cậu hơi đỏ và ươn ướt, chẳng lẽ chỉ vì lời đồng ý, dù ko hoàn toàn của Thảo, mà làm cậu vui đến vậy sao? Thật khó có thể nói hết được cảm xúc trong lòng Tiểu Bảo lúc này. Chỉ đại khái là 1 niềm vui nhỏ nhoi, cậu cảm thấy như mk nhận được 1 thứ gì đó rất đặc biệt, và vô cùng quý giá từ Thảo. Đó đơn giản chỉ là cách thay đổi xưng hô mà đã làm cậu vui đến vậy, nếu chẳng mai một ngày, niềm vui của cậu mất đi, hạnh phúc ấy bị hủy hoại trong tay một kẻ khác, thì lúc đó cậu sẽ thế nào?. Với tính cách nhút nhát của cậu, liệu cậu có đủ can đảm để đứng lên giành lại hạnh phúc đó, hay cậu sẽ vẫn ở đó mà phờ phạc cho nó với số phận? Dù chưa biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng ở hiện tại, chỉ cần bấy nhiêu đó thôi, là đủ để lòng cậu trở nên ấm áp rồi!

.....

- Tôi rất ngưỡng mộ tình cảm của Inuyasha và Kagome, vượt thời gian, vượt thời đại để có thể ở bên nhau! Tôi cũng rất thích mấy bài nhạc ko lời trong ấy, nghe tuy có hơi buồn, nhưng cảm thấy hay, khi nhạc mà chen vào mấy cảnh cao trào cảm xúc ấy, nước mắt tôi tự nhiên rơi rơi mà ko biết rơi từ lúc nào luôn! Hu hu hu hu, nhắc tới là thấy muốn khóc rồi, hu hu hu!

Thảo vừa đi vừa kể về cái chuyện Inuyasha cho Tiểu Bảo nghe, nói đến cái đoạn cảm động, cô vờ như khóc nên miệng cũng hu hu theo, kết hợp thêm mấy hành động dụi dụi mắt như mấy đứa con nít khóc vậy đó, trông mới hài làm sao. Tiểu Bảo đi cạnh ko khỏi buồn cười, cậu lấy tay che miệng khẽ cười trước hành động ngộ nghĩnh, hài hước, mà nói trắng ra hành động khùng điên của cô nhóc đấy!

Bỗng cảm xúc của Thảo bị cắt ngang, và nụ cười của Tiểu Bảo hơi héo lại trước lời gọi của ai đó từ đằng xa

- THẢO!!! TÔI ĐÂY NÈ!!!

Tiểu Bảo và Thu Thảo nheo mắt nhìn người con trai từ đằng xa. Cậu con trai ấy đang ngồi trên chiếc xe đạp, bộ dạng là chờ một ai đó, nhưng khi vừa thấy Thảo bước khỏi cổng trường, cậu con trai ấy liền vẫy tay chào, cũng như ra hiệu cho Thảo biết mk đang ở đây. Nhìn dáng người con trai này hơi quen, và cùng lúc, hình ảnh một con người quen thuộc hiện thị ra trong đầu của Tiểu Bảo và Thu Thảo, khiến cả 2 ko hện mà cùng lúc reo lên:

- Anh Tuấn!

Anh Tuấn mỉm cười rồi dắt xe đến chỗ Tiểu Bảo và Thu Thảo. Nhìn hần cười vậy thôi, chứ nụ cười ấy giả tạo vô cùng. Anh Tuấn răn căng miệng ra cười chứ thật lòng là muốn nổi cáo hơn là cười

- Sao – Anh Tuấn chỉ tay vào Thu Thảo và Tiểu Bảo, cùng 1 nụ cười méo mó nhất có thể - 2 người lại...đi chung thế này!?

Thảo gầy đầu cười ngượng giải thích:

- Tôi đi dạy thêm.cho.. – Cô nhóc chỉ tay vào Tiểu Bảo đang đứng cạnh bên

Vừa nghe cô nhóc nói xong, Anh Tuấn như lúng búng lỗ tay, hần dựng chỏi xe xuống, rồi ôm đầu hét lớn, và lập lại ý trong lời nói của Thảo:

- DẠY THÊM? CHO TIỂU BẢO SAO?

Anh Tuấn nhìn Thảo với cặp mắt éch to tròn, rồi lại đảo mắt sang Tiểu Bảo với ý ko tin. Thấy Tiểu Bảo khê gật đầu, Anh Tuấn trợn trắng mắt như muốn phủ nhận mọi chuyện. Vì học giỏi như Tiểu Bảo đây, mà cần Thảo phải dạy thêm sao, liệu có phải là hư cấu?

- Bà học còn dở hơn tôi nữa thì sao mà dạy cho Bảo Bảo hả? Bà có biết Bảo Bảo học rất giỏi ko, thiên tài nằm trong lá ổi đây nè, bà nghĩ bà đủ trình độ để dạy cho Bảo Bảo hả?

Hình như có chút hiểu lầm ở đây rồi, nhưng sao Anh Tuấn có thể lãng mạ cô nhóc đến vậy, đầu ai giỏi toàn diện, cũng đâu dở toàn phần đâu chứ! Mỗi người đều có điểm mạnh và điểm yếu cơ mà. Anh Tuấn đây khi để Thảo nhà mk quá rồi! Và để giải thích cho mọi chuyện, Tiểu Bảo đành phải lên tiếng:

- Thảo dạy tiếng Việt cho em. Cậu ấy ko dở như Anh nói đâu, cậu ấy giỏi tiếng Việt lắm đó, và...về cũng rất đẹp nữa!

Câu nói của Tiểu Bảo làm Anh Tuấn như muốn hóa đá, vì...sự thật phũ phàng (ko như hần nói và nghĩ). Gió vi vu thổi quanh hần mới lạnh làm sao, và gió bên Thu Thảo cũng lạnh chẳng kém, ko những vậy mà nó còn u ám nữa chứ. Thấy Thảo cúi đầu gằm mặt, Anh Tuấn cũng biết nguyên nhân là gì, hần chen vào giữa rồi nắm tay cô nhóc ăn dỗi

- Xin lỗi bà, là tại tôi sai, tôi ko nên khi dễ bà như thế, mặc dù bà có học dở thật, nhưng cũng ko phải cái gì bà cũng dở, mặc dù tôi biết là tôi học hay, nhưng tôi cũng ko nên đem bà so sánh như thế. Tôi sai rồi, cho tôi xin lỗi!

Nghe xong mấy lời đó, Thảo như muốn té ngựa ra mặt đường, ai đòi lại có cái kiêu xin lỗi như thế bao giờ. Xin lỗi người ta mà còn chê bai họ, và đi tân bốc mk lên, thiệt là hết có biết mà!

.....

Nắng nhạt trên con đường dài, bóng 1 cô gái đi giữa 2 chàng trai in dài xuống lòng đường. Lần này xuất hiện dưới nắng ko phải như trước nữa, mà có thêm 1 người con trai tên Anh Tuấn đi cùng Tiểu Bảo và Thu Thảo. Nhìn từ xa, hình ảnh 3 con người ấy thoát ần thoát hiện dưới nắng vàng của hoàng hôn, khung cảnh ấy vẫn đẹp, vẫn lãng mạn, như có chút đượm buồn. Vì nhìn họ như thế, nhìn cô gái đi giữa 2 chàng trai như thế, làm người ta liên tưởng đến những mối tình tay 3. Mặc dù với Anh Tuấn, với Thu Thảo, họ là 1 cặp, với Thu Thảo với Tiểu Bảo, họ là bạn khiếm cô trò, và với Anh Tuấn với Tiểu Bảo, họ là anh em họ. Nhưng đó là hiện tại, ai biết trong tương lai mối quan hệ này có còn giống như vậy ko, hay nó sẽ biến thành những mối quan hệ khác, như ngược lại với mối quan hệ của hiện tại chẳng hạn. Điều đó còn phải chờ thời gian để biết được câu trả lời là gì?

(T/g: Chắc chắn mọi người cũng thấy càng về sau truyện của mk càng nhạt phải ko? Đúng là nhạt thật đấy, mk rất cảm ơn những lời cmt nhận xét thật lòng như thế. Và mk cũng cảm ơn các bạn đã ko vì thế mà bỏ truyện của mk, trái lại còn tiếp tục ủng hộ mk nữa. Dù ko biết là có làm được hay ko, nhưng mk sẽ cố gắng để đưa tình huống truyện lên mức cao trào nhất và lấy lại “phong độ” như trước, mà thậm chí là còn hơn như vậy. Lần nữa, mk gửi lời cảm ơn đến các bạn đọc giả rất nhiều)

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Hai Năm

một năm đã qua, rồi lại thêm một năm nữa trôi. ...! Thấp thoáng mà đã hai năm, thời gian đúng là nhanh thật đấy. Dòng đời hối hả, mọi người bận biếu với cuộc sống lo toan, ai ai cũng quên mất thời gian trong một năm đó, đến khi nhìn lại, họ mới bất ngờ, xen lẫn chút tiếc nuối, mà thốt lên rằng “*Năm mới lại đến nữa à!? Sao mà nhanh thế không biết!?*”

Hai năm qua, có biết bao thay đổi ở mỗi người, từ ngoài vào trong, từ xa đến gần, mọi thứ đều thay đổi. . .

Hai năm qua, các cô cậu học trò của lớp 9a2 năm nào giờ đã là những nam sinh, nữ sinh của ngôi trường cấp III mới, họ đã trở thành đàn anh đàn chị cả rồi. Mỗi người một hướng, mỗi người một con riêng riêng cho mình, không ai giống ai cả. Có người thì nghỉ học do điều kiện quá khó khăn, mà phải đi mưu sinh để giúp đỡ gia đình, có người thì quyết định đi học bổ túc, học nghề, hoặc có người thì lại tiếp tục con đường tri thức của mình bằng cách tiếp tục thi tuyển vào cấp III. Những người bạn thời cấp II, nay mỗi đứa một nơi, dù còn học đi chăng nữa, thì mỗi đứa một trường, đâu ai giống ai, và cơ hội họ gặp nhau không phải là nhiều.

Hai năm qua, là hai năm có biết bao chuyện xảy ra với những người trong cuộc, là khoảng thời gian để cho họ đau nhói về những cảm xúc khờ dại của tuổi mới lớn, đến khi nhận ra thì họ mới tự cười rằng họ thật ngốc, họ cười lại sự ngốc nghếch của mình

Hai năm qua, Thu Thảo bây giờ đã không còn là cô nhóc của ngày nào nữa, cô khác nhiều lắm, khác từ bên ngoài lẫn bên trong, khác từ nhận thức của lí trí, cho đến tình cảm của trái tim. Cô bây giờ đã là một nữ sinh lớp 11 của một ngôi trường mới ở vùng ngoại ô. Không thướt tha, không dịu dàng, không xinh đẹp trong chiếc váy đồng phục như những nữ sinh khác, mà đó lại là sự tỉnh nghịch, sự lạ lẫm, và một chút phá cách độc đáo - Đó chính là Thu Thảo của hiện tại

Hai năm qua, Anh Tuấn giờ đang ở một nơi rất xa, hẳn cách Thu Thảo một khoảng không gian rất xa, hẳn giờ không biết thế nào nữa, hai năm qua hẳn có thay đổi gì không? Ừm, chắc là có, nhưng không biết là như thế nào thôi! Vì kể từ ngày mưa tầm tã ấy, hẳn đã rời xa Thu Thảo, và không còn gặp lại nhau nữa cho đến tận hôm nay

Hai năm qua, Tiểu Bảo là người thay đổi nhiều nhất. Từ một cậu con trai nhút nhát, chân thật, giờ cậu đã trở thành một tên ngạo mạn, lạnh lùng, ích kỉ và tàn nhẫn. Không chỉ về tính cách, mà ngay cả ngoại hình bên ngoài của Tiểu Bảo cũng thay đổi hẳn, nếu lúc trước ta hay thấy những bộ quần áo giản dị, hợp thời trang, và có thể nói rằng những ai ưa thích phong cách thời trang đơn giản thì có thể học tập Tiểu Bảo. Còn bây giờ, ngay cả đầu tóc cậu còn chẳng thêm ngó ngang tới, hướng hồ chỉ là cách ăn mặc. Tiểu Bảo hay bị cô chủ nhiệm nhắc nhở về chuyện đầu tóc, rằng sao tóc quá dài mà cậu lại không cắt bớt đi cho gọn gàng. Chẳng những thế, mà cậu còn đôi ba lần được các thầy bên Đoàn làm việc riêng về chuyện ăn mặc, đồng phục không đúng quy định. Chưa hết, Tiểu Bảo rất thường xuyên bị giáo viên bộ môn phản ánh về tình trạng ngủ trong lớp, không chú ý bài. Và vân vân, còn rất nhiều chuyện về Tiểu Bảo mà không thể kể hết trong suốt hai năm ấy. Vì điều gì mà Tiểu Bảo lại thay đổi một cách toàn diện thế này?

Hai năm ấy, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?

[Giới thiệu nhân vật]

Tạ Hữu Bửu

Tính cách: Hơi biến thái, vui vẻ, thích chọc phá người khác

Sở thích: Chơi game, xem phim cổ trang

Quan hệ: Là bạn từ nhỏ của Thu Thảo, do cha hai đứa là bạn thân, cùng là đồng nghiệp, nên hai đứa cũng khá là thân. Nhưng vì lúc trước gia đình Hữu Bửu dọn đi nơi khác, nên bị mất liên lạc với Thu Thảo. Hiện tại thì gia đình Hữu Bửu đang sống ở vùng ngoại ô, tức gần nhà của Tiểu Bảo

Hàn Du

Tính cách: Bề ngoài lạnh lùng, ít nói, nhưng bên trong là một con người vô cùng ấm áp

Sở thích: Thích Hàn Quốc về mọi thứ. Là fanboy của boyband K-pop (nhóm nhạc nam K-pop) nói chung, và BTS nói riêng

Quan hệ: Là bạn cùng bàn của Thu Thảo

Mai Như Ý

Tính cách: Bề ngoài khá vui vẻ, nhưng nổi buồn lại được giấu bên trong

Sở thích: Thích những oppa Hàn Quốc. Là fangirl của boyband K-pop nói chung, và Nu'est nói riêng

Quan hệ: Là bạn “thân sơ” + bạn tốt của Thu Thảo

(T/g: Ayoseo là câu nói xin chào của người Hàn Quốc)

Thu Thảo cười tít mắt chào buổi sáng người con trai trước mặt. Nhưng đáp lại lời cô không phải là một câu cảm ơn, hay một lời chào, mà đó lại là một quả bơ...hoi bự. Quả bơ được cậu con trai ấy quăng vào mặt của Thu Thảo một cách không thương tiếc. Thu Thảo đơ người đứng đấy, gió bắt đầu thổi vì vụ quanh cô, không khí gần ấy trở nên lạnh hắt khiến người cô như muốn đóng băng. Và nhanh chóng, khí lạnh thổi đi mất, nhiệt độ quanh cô bỗng tăng vọt, lửa sau lưng cô cũng hùng hực nổi lên. Miệng cô chanh chua rửa xả cậu con trai vừa cho mình ăn bơ đấy:

- CÁI TÊN NÀY! NẾU KHÔNG CẢM ƠN HAY CHÀO LẠI THÌ ÍT NHẤT CŨNG PHẢI NÓI TRẢ LỜI MỘT TIẾNG CHÚ!!!

Tiếng hét của Thu Thảo vọng tới trai người con trai đã bỏ đi từ đằng xa ấy. Nghe vậy, cậu ta quay lại nhìn Thu Thảo được mấy giây, rồi nhếch môi lên, cậu ta lên tiếng:

- Đây là câu chào, không phải câu hỏi, vậy có gì tôi phải trả lời cậu!?

Nói rồi cậu ta cong khoe miệng cười nhõ, sau đó thì quay lưng đi mất. Thảo đằng này nghe mấy lời nói đó, cô như tức mà “được” đổ thêm dầu, tai cô bắt đầu xì khói tu tu như tàu hỏa, sau lưng thì lửa đang bùng ngục cháy lên, ngọn lửa to và cao đến mức có thể thiêu sống hàng ngàn con người trong cái trường này đấy!

Tên con trai ấy là ai mà kêu căng thế?

Mới sáng ra mà Thu Thảo đã bức mình, nhìn cách cô bước vào lớp là đủ để biết tâm trạng hôm nay của cô không được tốt, và lời khuyên chân thành dành cho mọi người là đừng động vào cô lúc này

- Nè! Sao vậy! – Hàn Du ngồi cạnh bên quay sang hỏi

Thu Thảo không trả lời, mà chỉ ngồi im đó với cái bộ mặt cau có. Thấy thế, Hữu Bửu đang ngồi đọc sách bàn trên cũng quay xuống “góp dầu”:

- Nhìn mặt cậu ấy là thấy thêm cháo thịt băm rồi!

- Ý cậu là sao? – Hàn Du thắc mắc

Chỉ chờ câu nói “mở nắp” của Hàn Du, Hữu Bửu mới có cơ hội mà “đổ dầu” vào “đám lửa” đang ngồi một đồng ở kia

- Thì nhìn mặt cậu ấy xem! Hầm hầm như thịt băm nấu cháo => Thêm cháo thịt băm

Nói rồi Hữu Bửu quay ra cười ngất, câu nói hài hước ấy khiến Hàn Du ngồi cạnh bên cũng bật cười thành tiếng. hai người ấy ngồi đấy cười mà có biết đâu cái người cạnh bên dù đang bức bối, nhưng vẫn nghe thấy hết đấy. Tròng cười của Hữu Bửu chưa kéo dài được 7 giây thì nó tắt ngấm đi, bởi phía sau cậu đang có một luồng sát khí lạnh tận xống lưng

- Cười....cái..giẻ hả?

Câu nói rền vang ấy kéo dài một cách đáng sợ. Hữu Bửu cũng biết người nói câu ấy là ai, cậu cũng biết luôn vị trí của chủ thể âm thanh phát ra ở đâu, và hậu quả sau câu nói đó là gì. Hữu Bửu thẳng người, miệng vẫn căng ra cười hề, nhưng mồ hôi trán lại không ngừng toát toát ra. Cậu biết số phận của cậu sẽ như thế nào rồi đó!

Hữu Bửu đang chờ thiên sứ hạ phàm ban cho cậu thêm cơ hội được “sống lần nữa”, bởi cậu còn quá trẻ, cậu chưa làm gì được cho ba má hết, cũng còn đang ế, chưa có “gà bông”, nên cậu còn luyến tiếc nhân gian này, cậu chưa muốn chết. Giữa lúc Hữu Bửu khóc ròng, và đang chấp tay thành khăn đờ chờ cứu tinh xuất hiện, thì từ cửa lớp, một ánh hào quang xuất hiện khiến cậu chói lóa mắt trong mấy giây. Đến khi ánh sáng đó dịu đi chút, cậu nhắm mắt nhìn ra cửa lớp, trong ánh hào quang ấy, xuất hiện một con người, đáng tròn tròn, miệng cười nở nụ cười thiên thần, trên tay đang cầm thứ gì đó, mà theo như tưởng tượng của Hữu Bửu, đó là một cây gậy mà thượng đế thường hay cầm theo để ban sự sống cho con người

“Ôi thần linh ơi! TvT” – Hữu Bửu thán mừng trong lòng

- Ê Ê Ê!!! SEXY LADY!!! Ê Ê Ê!!!

Vâng vâng, người phát ra hào quang (trong mắt Hữu Bửu), vị cứu tinh (cho Hữu Bửu) đang bước chân sáo từ cửa vào lớp chính là ư Ý – một bạn nữ mũm mĩm nhất của lớp

- Hai đứa kia, dừng ngay cái hành động gai mắt kia lại, mà nghe “chế” thông báo tin sốt dẻo nào!

- Hmm?! – Thu Thảo quay sang nhìn Như Ý

Hàn Du và Hữu Bửu cũng vì thế mà chú ý theo Như Ý. Cô nàng tăng hăng mấy cái lẩy giọng, bộ ra vẻ sắp công bố điều gì đó quan trọng lắm:

- Mấy đứa nè! Là fanboy, fangirl của K-pop thì chắc biết sự kiện MAMA chứ!?

- Liên quan gì đến tôi?! – Hữu Bửu ngay ngô hỏi

Cũng chính câu nói ngây ngô ấy của cậu làm mất ngang cảm xúc của Như Ý, đồng thời làm cả bọn cụt hứng. Thu Thảo đã “có thù” từ trước với cậu, nên chỉ cần cô liếc sang thôi là Hữu Bửu biết mình nên “thu hồi” câu nói ấy lại. Hữu Bửu vì còn yêu quý mạng mình nên đành rụt người lại, và lẳng lặng mở đọc tiếp cuốn sách lúc này còn đang đọc dở. Thấy thế, Như Ý lại tăng hẳn tiếp để lấy lại giọng:

- MAMA năm nay được tổ chức tại Hong Kong, và tới thời điểm hiện tại thì chắc chắn có 5 nhóm nhạc sẽ có tên trong danh sách tham gia MAMA năm nay!

Nghe đến đây, Hàn Du và Thu Thảo hồi hộp lắng nghe xem, có tên nhóm nhạc Idol của mình trong danh sách của MAMA năm nay không. Như Ý cũng hợp tác tình huống cùng mọi người, cô mở tờ giấy cầm trên tay ra, giọng cô trầm lắng và chậm rãi đọc từng cái tên có trong danh sách MAMA năm nay:

- SNSD là cái tên đầu tiên nằm trong danh sách, Infinite là cái tên tiếp theo, tân binh Red Veved, tiếp đó là một nhóm nhạc dù ra mắt trước Red Veved, nhưng Ikon cũng được xếp vào tân binh của nhà YG, đây chính là nhóm nhạc tân binh đang làm mưa làm gió trên thị trường nhạc K-pop. Và, nhóm nhạc cuối cùng trong danh sách chính là – ư ý ngắt quãng, càng làm tăng sự hồi hộp của người nghe lên – Là... là B, B...

Hàn Du chớp mắt cái, Thu thảo nuốt ực cái, vì hai người họ không biết nhóm cuối cùng là gì mà bắt đầu bằng chữ B, liệu có phải là BTOB, BEAST, hay nhóm đình đám làng K-Pop, BigBang hay không?

Như Ý nhắm mắt, rồi từng chữ một thốt ra tên nhóm nhạc cuối cùng trong danh sách MAMA:

- Bangtan Boy – BTS, là nhóm nhạc cuối cùng trong danh sách này!

Như Ý vừa dứt câu, Hàn Du và Thu Thảo không hẹn trước mà cùng lúc reo lên, cả hai nắm tay nhau nhảy cẫng lên vì vui sướng. Thấy thế, Như Ý cũng góp vui bằng cách nhảy cẫng theo, và reo vui như hai người bạn họ:

- Ya! BTS có tên trong sách sách MAMA năm nay! – Hàn Du không giấu được niềm vui trong câu nói của cậu

- Ya! Có anh Jung Kook (BTS) trong MAMA năm nay nữa! – Thảo cũng hòa theo mà vui mừng

Như Ý cũng vì thế mà reo lên theo đám bạn:

- Ya! Năm nay không có Nu'est tham gia, ya vui quá, vui đến muốn khóc luôn nè, ya!

Đang vui, Như Ý tự nhiên phán một câu làm cả bọn tuột dốc tinh thần. Hàn Du và Thu Thảo liếc Như Ý phát bâng vâng nửa con mắt, Thu Thảo không nói không rằng, cô giứt phăng tờ giấy, mà đúng hơn là tờ tạp chí trên tay Như Ý, hành động của cô như nói lên rằng “*Đang vui mà làm mất hứng là không thích rồi đấy!*”. Thu Thảo quay lại và lật tờ tạp chí ra, Hàn Du cũng chú ý vào đấy, cả hai nhanh chóng tìm ra vị trí của thông tin MAMA năm nay. Nó đúng như Như Ý nói, MAMA năm nay tổ chức tại Hong Kong, có 5 nhóm hiện tại đã có tên trong danh sách đó là: SNSD, Infinite, Red Veved, Ikon, BTS. Dù tên của 5 năm nhóm nhạc ấy đang hiện ra sò sò trước mặt Hàn Du và Thu Thảo, nhưng họ mặc sắt 4 cái tên còn lại, họ chỉ chú ý vào cái tên BTS (Bangtan Boy) thôi! Vì sao lại như thế hả? Vì Hàn Du là một fanboy trung thành của BTS, còn Thu Thảo, chỉ cần là nhóm nhạc nam, có các oppa đẹp trai trong nhóm đó thì cô thích hết. Mà bạn biết đó, hầu như nhóm nhạc nam K-pop nào cũng có mỹ nam, cho nên có thể nói, nhóm nhạc mà Thu Thảo thích là rất nhiều, và không kể về số lượng

Cuộc sống mới của những cô cậu học trò tại học đường bắt đầu như thế đó, mới cãi nhau đó, rồi làm huê nhanh chóng, làm huê nhanh chóng rồi lại tiếp tục cãi nhau. Tuy hay bất hòa, nhưng mọi thứ đều vui vẻ, không nổi buồn, không nước mắt, và không giả dối...

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hiện Tại – Quá Khứ - Hiện Tại

Khi hiện tại được khép lại thì nó sẽ trở thành quá khứ, khi tương lai được mở ra thì nó sẽ trở thành hiện tại. Hiện tại là quá khứ, tương lai là hiện tại, vậy còn quá khứ là gì? Là gì cũng không rõ, nhưng nó chứa những hồi ức mà người ta muốn quên đi, người ta không muốn nhớ, bởi chỉ cần nghĩ lại, thì họ sẽ lại khóc thêm lần nữa! Không, họ không muốn mình yếu đuối, họ chấp nhận gạt đi nước mắt của quá khứ, để họ sống tốt với hiện tại và hướng đến một tương lai tươi sáng. Vì thế, đừng bắt họ phải yếu đuối, cũng đừng bắt họ phải mạnh mẽ để đối mặt với nỗi đau ấy, hãy để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, khi nào nó đến, tự khắc họ sẽ biết mình phải làm gì?

Giờ toàn hôm nay chán quá, Thu Thảo ngồi ngẩn người, tay chống lên cằm, mắt mong lung nhìn ra cửa sổ. Cô nghĩ về cuộc sống ở hiện tại và cuộc sống trong quá khứ của mình. Thật sự khác nhiều lắm, trong quá khứ, cô – Một con vịt xấu xí trong đàn thiên nga, luôn bị mọi người ghét bỏ, chỉ đơn giản vì cô xấu xí, vì cô không xinh đẹp như các bạn nữ khác. Cũng chính vì lẽ đó mà suốt những năm học cấp II, cô đã không có ai chơi cùng. Biết mình chẳng làm gì nên tội để mọi người ghét bỏ, nhưng cô cũng chẳng cần màng đến bọn họ. Cô tách biệt, cô không hòa nhập với cộng đồng “người sói” đó, tuy một mình, nhưng cô vẫn không hề cảm thấy thiếu buồn, cũng không lúc nào nụ cười luôn thiếu vắng trên môi cô, cô tự tìm kiếm niềm vui cho mình thông qua những bức tranh chì trắng đen được cô ngày đem đi tốt, những cuốn manga, những bộ anime đầy kịch tính hấp dẫn, hay những trò chơi online đầy cuốn

hút và lôi cuốn. Những ngày tháng ấy, tuy bị mọi người cô lập nhưng Thu Thảo vẫn cảm thấy vui đấy thôi!

Còn ở hiện tại, dù cô vẫn vẽ, vẫn đọc manga, vẫn chơi game, nhưng không phải vì cô không có bạn nên phải làm thế, là vì từ lúc nào rồi, đó trở thành những thói quen khó bỏ của cô. Ở lớp học 11a2 này, ai ai cũng bình thường như ai ai, mọi người đối xử hòa đồng, thân thiện, và không phân biệt ai ai cả, đó chính là một sự khác biệt giữa quá khứ và hiện tại. Giờ đây cô không còn một mình nữa, bởi bên cô luôn có những người bạn cùng gắn bó, cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn với nhau, họ sẵn sàng giúp đỡ khi cô cần, sẵn sàng đứng ra bảo vệ khi cô gặp nguy hiểm, và sẵn sàng ở bên cạnh cô, dù cho cả thế giới có quay lưng lại với họ đi chăng nữa. Cũng như họ, cô cần họ hơn bất cứ ai hết, họ là tất cả, không chỉ đơn thuần là những người bạn, mà họ là một gia đình, vì thế, họ luôn cố gắng vì nhau, luôn cố gắng cho nhau, và nỗ lực hết mình cho gia đình của họ!

Ừ thì cứ thà bình yên như thế, sẽ tốt hơn nhiều!

Mọi thứ đều có tên của nó, đều tồn tại, nhưng kết cấu của nó không như lúc trước nữa rồi! Điều thay đổi, đều có được và mất đi!

Đang vẫn lơ suy nghĩ, một tờ giấy vò cục được ai đó cố tình ném vào đầu Thu Thảo. Giật mình, cô thoát khỏi dòng suy nghĩ và nhìn dáo dít xung quanh. Đảo mắt xuống nền gạch, Thu Thảo thấy có một cục giấy mà hình như ai đã (cố tình) ném (vào đầu) cho mình. Nhặt cục giấy lên, cô mở xem nội dung mà “người ném” muốn “nhắn nhủ + truyền đạt” tới mình là gì?

“Không lo chú ý bài”

Nét chữ này, không lẫn vào đâu được, chắc chắn là của cậu con trai ngồi ở bàn 3 từ trên đếm xuống. Liếc nhìn cậu ấy, Thu Thảo thấy cậu ta cũng đang nhìn mình cười ranh mãnh. Thay vì cười đáp lễ, Thu Thảo lại đưa tay hình quả dấm lên dọa dẫm cùng cái miệng lăm bậm chữ rủa gì đó không rõ. Chắc là cô rủa cậu ta về chuyện sáng này đã cho cô ăn bơ, rồi bây giờ lại thêm chuyện dấm ném giấy vào đầu cô, làm cắt ngang dòng hồi tưởng “đẹp đẽ” của mình! Nhặt tờ giấy vò cục vào học bàn, Thu Thảo lật trang cuối của cuốn tập toán, cô xẹt toạt 1 trang rồi ghi vài chữ vào ấy

“Méo hiểu bài. Rãnh ở đó nói thì đi chết đi”

Viết rồi cô còn khuyến mãi vẽ vào ấy một Icon mặt cười, hai mắt lộn ngược, lưỡi thè ra, với ý trêu tức người đọc. Viết xong, cô vò tờ giấy lại rồi ném về phía trước. Nhưng có lẽ Thu Thảo đã canh sai tọa độ, nên đường đường bay của cục giấy cũng lệch hướng theo, khiến “điểm dừng” của cục giấy ấy không phải là bàn của cậu con trai kia, mà nó lại “đáp cánh” ngay dưới chân giáo viên sau khi vừa bật ngược lại từ đầu của giáo viên ấy. Thu Thảo giật mình trước sự “đáp cánh” không đúng chỗ của cục giấy, cả lớp cũng lúc ủa lên cười lớn, cô Hồng Nương – giáo viên bộ môn toán, cũng ngay lúc này quay xuống và nhặt cục giấy lên. Ánh mắt cô đảo một vòng nhìn cả lớp, rồi cô cất giọng:

- Ai? Ai là người ném cục giấy này?

Cả lớp thôi cười và cũng im lặng chú ý vào cô Hồng Nương, nói đúng hơn là chú ý vào cục giấy cô đang cầm trên tay, mà chính xác hơn nữa là muốn biết nội dung trong ấy là gì

- Tôi hỏi lại lần nữa, ai là người ném. Tôi biết là em đó không cố tình ném vào tôi, có thể là một bạn ngồi bàn sau, ném lên cho bạn trước, nhưng không may là quá tay nên cục giấy này bay tới tôi. Nên thành thật chút đi, đừng để đến lúc tôi nổi nóng mới chịu nhận tội

Im lặng, cả lớp im lặng, không một ai trả lời câu hỏi của cô, dù họ có biết thủ phạm là ai đấy, nhưng họ cũng không thể nói ra được. Sau mấy giây im lặng, cô Hồng Nương bắt đầu hết kiên nhẫn, cô định mở lời thì từ cuối lớp, có một người đứng lên:

- Thưa cô! Là...em...

Đó chính là Thu Thảo, cô cúi mặt, giọng lí nhí nhận lỗi của mình. Cũng nhờ sự thành thật ấy mà cả lớp một phen thoát chết. Giả sử, nếu Thu Thảo không thú nhận, chắc chắn cô Hồng Nương sẽ quy tội này cho cả lớp, ghép thêm tội bao che, và chắc chắn, cả lớp sẽ nhận hậu quả chứ không riêng gì Thu Thảo. Nhưng nói gì thì nói, đã sống trong một tập thể thì phải biết vì mọi người, đã làm sai thì phải nhận lỗi, chứ không ích kỉ vì bản thân mà làm luyên lụy đến mọi người

- Em cũng rãnh nhì, không lo chú ý bài mà lo chuyện giấy à! Cái này được xếp vào tội không chú ý bài! Mà để xem, em viết cái gì trong này?

- Cô ơi đừng xem!

Thảo hót hãi, với với tay về phía cô với vẻ mặt lo lắng, nhưng Thu Thảo nói cô đừng xem thì cô lại càng muốn xem, và đương nhiên, cả lớp ai cũng có cùng suy nghĩ như cô là rất muốn biết nội dung trong cục giấy đó là gì

Mở tờ giấy ra, cô Hồng Nương mất 3 giây để đọc – hiểu nội dung trong ấy. Khi khép tờ giấy lại, cô nhìn xuống lớp, lớp cũng nhìn lên cô, với những đôi mắt khát khao chờ cô đọc lớn nội dung trong ấy. Nhưng không, cô Hồng Nương đã không làm vậy, thay vì đọc lớn nội dung, cô lại trừng mắt sang phía Thu Thảo, ánh mắt của cô nhìn Thu Thảo đầy lửa đỏ, cô bỗng nói lớn và chỉ tay về phía Thu Thảo:

- RA NGOÀI HÀNH LANG ĐỪNG CHO TÔI MAU!!!

Cả lớp bắt đầu dôi mắt xuống nhìn Thu Thảo, trong khi cô cũng chẳng hiểu mô tê chi

- Em – Thu Thảo chỉ vào mình – Ra ngoài ă?!

- RIGHT NOW!!!

Trước sự phẫn nộ ấy của cô Hồng Nương, cả lớp không những không hoảng sợ mà còn cười ồ lên, vì cô Hồng Nương dạy toán hôm nay, khiêm luôn “dạy” môn tiếng Anh luôn rồi. Về phía Thu Thảo, thấy cô giận dữ như thế, mặc dù chưa hiểu chuyện, nhưng cô cũng lùi thui đi ra khỏi lớp cho lành

Bạn có biết vì sao cô Hồng Nương lại dùng dùng nổi giận với Thu Thảo vậy không? Hãy đọc kĩ lại nội dung trong tờ giấy “*Méo hiểu bài. Rảnh ở đó nói thì đi chết đi*”, khi cô đọc xong tờ giấy ấy, thì cô cứ tưởng Thu Thảo nói cô giảng bài không hiểu, lại nói nhiều, sao cô không chết đi. Đây là tất cả những gì cô Hồng Nương hiểu (lầm), vì thế mà cô mới nổi trận lôi đình đấy chứ!

Tiết học quay lại sau năm phút cô “xả súng liên thanh” tới lớp, Thu Thảo đứng ở ngoài nghe hết đấy, cô cũng chỉ biết đứng đấy mà khóc rống cho số phận chứ biết làm sao đây

.....

Giờ ra về hôm đó, Thu Thảo quyết phải làm cho ra môn ra khoai chuyện của cậu con trai bàn 3 kia

Đi cùng đám bạn, Thu Thảo không quên chờ cho cậu con trai bàn 3 đẹp xếp tập vở xong để ra khỏi lớp. Cậu ta vừa bước ra, đi được vài bước thì đã bị Thu Thảo đá ngay vào khớp gối chân trái, làm cậu ta mất thăng bằng, khiến cả người hơi trùng xuống. Cậu ta ngước lên, rồi dùng ánh mắt vô cùng khó chịu nhìn Thu Thảo, cậu ấy quát:

- Làm gì thế? Muốn gây hăng à!?

- Cậu đó tôi nên nói mới phải. Cậu muốn gây hăng à, hết cho tôi ăn bơ lúc sáng, rồi hại tôi bị cô phạt đứng ngoài hành lang. Cậu định chiến với tôi phải không Tiểu Bảo?

Vậy ra cậu con trai ấy là Tiểu Bảo sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Câu Chuyện Về Quá Khứ - Một Mảnh Của Kí Ức

Thiên Bảo nhắm mắt nhắm mắt, cậu lấy tay xuyt xoa lên trán mình một cách chán nản

- Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi hả? Tôi tên Seo Tea Jii, hay gọi tôi là Dương Thiên Bảo cũng được, tại sao cậu cứ gọi tôi là Tiểu Bảo mãi thế? Tôi không phải là Tiểu Bảo, cậu rõ chưa?!

Nghe Thiên Bảo nói vậy, Thu Thảo bực mình lại thêm bực mình, cô xắn xắn hai tay áo lên, rồi bước hùm hổ đến túm lấy cổ áo Thiên Bảo:

- Bảo nào cũng là Bảo, Tiểu Bảo hay Thiên Bảo cũng đều là cậu thôi. Rõ chứ! Nhưng tôi đang hỏi chuyện là cậu muốn chiến với tôi à, cậu đánh trống lảng sang chuyện mấy cái tên đó hả!?

Thiên Bảo cười lạnh nhạt đáp:

- Phải! Đánh trống lảng thì sao nào, muốn chiến thì sao nào!?

Nghe xong câu đó của Thiên Bảo, Thu Thảo nổi nóng hừng hực, cô toan đâm vào mặt cậu ta một phát, nhưng cũng may là đám bạn cô đã kịp thời ngăn cô lại

- Từ từ nào! Bạn bè có gì từ từ nói, hà tất phải động thủ! – Hữu Bửu giữ tay cô lại cười hi khuyên rằng

- Phải đó, sao mà nóng thế không biết! – Như Ý cũng cười hi tiếp lời Hữu Bửu

Thiên Bảo như được nước, cậu lại tiếp tục chọc tức Thu Thảo thêm mấy câu:

- Sao, cậu thích tôi à, sao cứ nắm áo mãi không buông thế hả! Cậu thích tôi đến thế ư!? Tôi thật sự là người hạnh phúc ấy nhỉ!?

Trước sự “tức trào máu họng” của Thu Thảo, Thiên Bảo vờ như chẳng thấy chi, cậu quay mặt về hướng khác và công môi cười đều. Thu Thảo lúc này như “tức quá quá hóa dại”, cô chẳng còn kềm chế được nữa, và ngay lập tức, Thiên Bảo lãnh ngay một vết cắn vào cổ, mà người cắn đó là ai ngoài Thu Thảo đây. Trước cái cắn không báo trước ấy, Thiên Bảo hết cả hồn bởi hành động không lường trước được của Thu Thảo. Đám bạn của cô cũng bất ngờ không kém, cả bọn nhanh chóng nhận thấy rằng nếu để Thu Thảo ở đây thêm chút nữa, chắc phải kêu xe bắt “cờ hó” hốt cô đến mấy quán cây to mới mong cô trở lại bình thường. Hiểu là vậy, nên cả bọn cùng hợp sức lại, đưa một tay một chân lôi Thu Thảo đi xẹt xẹt trên nền gạch

Thiên Bảo lúc này còn đơ người trước cái cắn của Thu Thảo, cậu dùng tay sờ sờ vào vết cắn rõ là đau ấy. Thiên Bảo nhìn theo bóng Thảo bị đám bạn lôi đi khuất dần sau cánh cổng, cậu bỗng khẩy cười cho cái vết cắn có 1 không 2 này:

- Con nhóc này, vẫn vậy, vẫn ngốc nghếch như ngày nào!

Nếu trước đây, câu chuyện thường nhật của Thu Thảo ở trường học bắt đầu bằng những “lười câu móc hòng” với giáo viên, hay sau khi Anh Tuấn xuất hiện, một ngày ở học đường của Thu Thảo bắt đầu bằng những trò đùa mang tính chất troll của troll. Thì bây giờ, cuộc sống hằng ngày của Thu Thảo bắt đầu bằng những câu chuyện về những những bài nhạc K-pop, những nhóm nhạc nam K-pop, hay những anh chàng diễn viên Hàn Quốc đẹp trai, nói chung là toàn bộ về trai Hàn Quốc, gọi chung là Oppa. Cô không còn thiết tha gì với những chuyện của quá khứ nữa, bởi cô muốn sống thật vui vẻ ở hiện tại, vì cô đã không còn là con nhóc của 2 năm về trước, mà cô chính là Trần Thu Thảo của hiện tại, một Trần Thu Thảo hải hước, vui vẻ, kiên cường, thẳng thắn và mê trai (đẹp)

Vậy điều gì đã làm Thu Thảo thay đổi đến vậy? Hãy trở lại 2 năm về trước, trở lại lớp học 9a2 của ngôi trường cấp II khi ấy

Mọi người còn nhớ ngày mà Thiên Bảo đề nghị Thu Thảo thay đổi cách xưng hô với mình không? Cũng chính từ lúc ấy, Anh Tuấn cũng muốn thay đổi cách xưng hô với Thu Thảo như Thiên Bảo là “cậu” và “tôi”. Thế là giữa Thu Thảo và Anh Tuấn đã có cách xưng hô mới, và thân hơn một chút đó là “cậu” – “tôi”

Cũng chính từ hôm ấy, Anh Tuấn biết chuyện Thu Thảo đi dạy thêm cho Thiên Bảo vào mỗi chủ nhật. Anh Tuấn cũng muốn được Thu Thảo dạy thêm, nên hẳn đã đề nghị Thu Thảo dạy thêm cho mình môn hóa học – Môn học mà hẳn yếu nhất trong các môn. Thêm một lần đồng ý nữa, Thu Thảo đồng ý dạy thêm cho Anh Tuấn. Nhưng thay vì đề nghị lấy thù lao như Thiên Bảo, thì với Anh Tuấn, cô chỉ gật đầu mà chẳng nói thêm gì, tức dạy không công cho Anh Tuấn đấy. Xem ra có sự phân biệt đối xử ở đây!

Và như thế, một chủ nhật nữa lại đến, dù đây là tiết học thứ ba của , ưng lại là tiết học đầu tiên của Anh Tuấn. Có thể là hơi vất vả khi dạy cùng lúc cả hai người trong tình trạng mỗi người một môn như thế này, nhưng không vì thế mà Thu Thảo cảm thấy khó khăn, cô cũng rất biết cách phân chia hợp lý cho mỗi người. Là khi Thiên Bảo làm bài tập thì Thu Thảo giảng lý thuyết cho Anh Tuấn, khi Anh Tuấn làm bài tập thì Thu Thảo giảng lý thuyết cho Thiên Bảo. Cứ thay phiên nhau như vậy cho đến cuối buổi học

Suốt từ đầu đến cuối buổi, chỉ có Anh Tuấn là vui nhất, không hiểu vì sao hẳn lại cười toe toét suốt tiết như thế. Chả bù cho hẳn, Thu Thảo thở còn chẳng ra hơi, vì suốt buổi, thanh quản và não cô có nghỉ ngơi đâu, cứ vận động liên tục không ngừng nghỉ. Khác với hai người kia, Thiên Bảo lại có vẻ mệt mỏi, ủ rũ, mà đúng hơn là không vui. Tâm trạng cậu từ đầu buổi tới giờ không được tốt lắm, chắc có lẽ vì sự xuất hiện của Anh Tuấn nên Thiên Bảo mới vậy

Tuần mới lại bắt đầu, mọi người lại lao vào công việc học hành sau ngày chủ nhật ngủ nghỉ.

Hôm nay Thiên Bảo đã đem sẵn quà, đúng hơn là thù lao để trả Thu Thảo, mà đáng ra cậu định đưa nó cho Thu Thảo vào hôm chủ nhật, nhưng vì sự có mặt của Anh Tuấn hôm đó làm cậu phải nán lại hôm nay.

Giờ ra chơi, Thiên Bảo gặp Thu Thảo trên thư viện, cậu bảo cô khi ra về chờ cậu ở cầu thang cuối dãy lầu 1, cậu có chuyện muốn nói với cô. Chưa chờ cho Thu Thảo đồng ý, thì cậu đã vội bước đi, vì cậu sợ sẽ lại thấy Anh Tuấn, cậu không muốn thấy Thu Thảo đi Anh Tuấn, và để trốn tránh, cậu đã tự bỏ đi trước

Giờ ra về, Thu Thảo đã tìm cách đẩy Anh Tuấn về trước mặt dù hẳn muốn chờ cô, nhưng Thu Thảo lại một mực đuổi Anh Tuấn đi, vì cô sợ Anh Tuấn thấy cô nói chuyện với Thiên Bảo, thì hẳn lại hiểu lầm như lần trước, cô không muốn điều đó xảy ra chút nào. Bị Thu Thảo “xua đuổi” quyết liệt, Anh Tuấn cuối cùng cũng nhất gót ra về, mặc dù hẳn rất muốn ở lại

Như lời Thiên Bảo, Thu Thảo đi đến cầu thang cuối dãy lầu 1, và đúng như lời hứa, cô đã đến đó và thấy Tiểu Bảo đã chờ sẵn mình từ lúc nào

- Có chuyện gì định nói với tôi à!? – Thảo cất tiếng hỏi

Tiểu Bảo đưa tay vào trong cặp, cậu lấy trong ấy ra 1 cái túi nhỏ nhỏ xinh xinh rồi đưa cho Thu Thảo

- Tặng cậu!

Thu Thảo ngạc nhiên nhìn cái túi mà chẳng hiểu chi, rồi cô lại nhìn Thiên Bảo như muốn hỏi vì sao. Thiên Bảo biết thế nào Thu Thảo cũng sẽ như thế, nên không cần cô lên tiếng, cậu nói luôn:

- Thù lao của cậu! Cậu xứng đáng, nên nhận đi!

Nghe được câu giải thích hoàn toàn hợp lý đó, Thu Thảo mỉm cười gật đầu mấy cái rồi nhận lấy cái túi. Cô nhìn vào đấy, bên trong là một cái cốc bằng sứ trắng, nhưng hình như là có hình hình gì trên cái cốc ấy nhỉ? Tò mò nên Thu Thảo lấy ra xem luôn, và điều bất ngờ đập vào mắt cô bởi cái hình được in trên chiếc cốc này, lại là hai nhân vật trong bộ Anime mà cô yêu thích: Inuyasha và Kagome. Thu Thảo vừa bất ngờ, vừa vui mừng vì nhận được cái cốc sứ có hình Inuyasha và Kagome. Vui sướng không có gì diễn tả hơn được, Thu Thảo chỉ biết hai tay giữ chặt cái cốc, rồi áp vào má nựng yêu nó. Dù rất vui, rất hạnh phúc, nhưng cô cũng không vì thế mà quên người mang đến điều đó là ai, nên sau sự vui mừng ấy, cô riu rít cảm ơn Thiên Bảo

- Cảm ơn Tiểu Bảo nhiều nhiều nhiều nhiều lắm! Tôi rất vui, vui ời ời ời ời là vui! – Cô vừa cười vừa vỗ vai Thiên Bảo – Bởi thế tôi mới không nhận tiền

đấy, vì tôi nghĩ việc dạy thêm cho Tiểu Bảo không đến mức phải trả thù lao bằng tiền, với lại nếu có tiền thì tôi cũng chẳng biết phải làm gì với nó. Như thế này thì thích hơn nhiều!

Nói rồi cô lại áp mặt vào cái cốc mà cười híp mắt. Trông Thu Thảo thật sự rất vui khi nhận được cái cốc này nì! Thiên Bảo thấy cô vui, cậu cũng vui theo vậy, bởi nụ cười này là do chính cậu tạo ra cho cô, nên cậu cảm thấy thích điều đó như Thu Thảo thích chiếc cốc của cậu vậy. Và cũng chính từ câu nói đó của Thu Thảo, là lời giải thích cho việc vì sao cô nói với Thiên Bảo trả thù lao cho cô bằng thứ gì cũng được, ngoại trừ tiền

Thu Thảo và Tiểu Bảo chào tạm biệt nhau sau mấy lời dặn dò của Thu Thảo về bài tập, bài học tiếng Việt cho Thiên Bảo, cậu gật đầu rồi bỏ về trước, bởi Thu Thảo bảo là phải quay lại vì cô còn bỏ quên đồ ở lớp học

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Câu Chuyện Về Quá Khứ - Chiếc Cốc Vỡ Và Những Bức Tranh Bị Xé

Thu Thảo bước khỏi lớp học, vừa đi, cô vừa mỉm cười nhìn cây kẹo socola trên tay của mình. Bởi lúc nãy, khi mở balo ra để bỏ túi quà của Thiên Bảo vào, cô chợt nhớ là mình còn quên cây kẹo trong học bàn, mà lúc ra chơi Anh Tuấn đã mua cho cô, nên cô bảo Thiên Bảo về trước, còn mình thì quay lại lấy cây kẹo.

Ngắm nghía cái kẹo trên tay, cô mỉm cười hạnh phúc, đơn giản chỉ là một cái kẹo, nhưng cô lại xem nó rất quý, vì sao ư, vì đó là của Anh Tuấn tặng cô. Ngày nào cũng thế, Thu Thảo đã quen với việc mỗi ngày Anh Tuấn đều mua kẹo cho mình, cô quý những cây kẹo ấy đến nỗi cô còn chẳng dám ăn chúng, nên cô cất nó vào một cái lọ thủy tinh, để ngày ngày ngắm nghía.

Đang đi, Thu Thảo bỗng dừng lại khi có tiếng nói của ai đó vang lên:

- Hạnh phúc quá nì?

Thu Thảo thôi không nhìn cái kẹo nữa, mà cô chuyển mắt lên phía trước nhìn xung quanh. Âm thanh của người lúc nãy phát ra là ở đây – Cầu thang giữa dãy lầu 1

- Mày định chơi trò bắt cá hai tay đấy hả?

Phía sau người đó, xuất hiện thêm một vài bóng đen nữa, họ dần bước tới phía Thu Thảo cùng nụ cười nham hiểm, xảo trá nở ra trên môi

- Kim Cương?

Thu Thảo hơi bất ngờ khi phải gọi tên con người này, bởi vốn dĩ Kim Cương và Thu Thảo đâu ưa nhau, cứ sao Kim Cương hôm nay lại chủ động bắt chuyện trước với mình, dù với ý mỉa mai

- Thắc mắc hả? – Kim Cương nhìn Thu Thảo mỉm cười “hiền hậu” – “Đội” mày đấy! Thấy bọn tao tốt không nào?

Biết có chuyện chẳng ổn, nên thay vì trả lời, cô lại vội vã bước đi, nhưng những người đang đứng trước mặt cô, lại không cho phép cô tự ý bỏ đi như thế

- Đi đâu mà vội mà vàng, dừng chân ghé lại tiếp “hàng” chúng em!

Vừa dứt câu, Kim Cương tát ngay vào mặt Thu Thảo một cái như trời giáng, cô vừa bất ngờ, vừa đau đớn trước cái tát không báo trước ấy. Tức thì sau cái tát đó, có hai đứa con gái nhanh chóng giữ chặt hai tay Thu Thảo lại, để Kim Cương có thể túm tóc cô, mà cô không thể phản kháng được

- Mày đang làm gì thế hả con nhỏ xấu xí này! Mày dám hót tay trên của tao đấy hả? Sao mày dám giành Anh Tuấn của tao hả?

Chữ “hà” ấy sao mà cay nghiệt thế này! Kim Cương nghiêng nghiêng răng, trợn mắt nhìn áp vào Thu Thảo. Nhỏ lại nói tiếp:

- Tao không yếu đuối như nhỏ Thảo Trần đâu, tao là Kim Cương, kim cương là thứ quý giá nhất, cứng nhất, sắc nhất trên thế giới này, mày chắc thừa biết chứ. Khi nghe đến tên tao, thì tao nghĩ mày dư biết tao như thế nào rồi, vậy thì tại sao mày lại dám hả?

Nói rồi Kim Cương dùng tay phải bóp chặt vào hai má của Thu Thảo, nhỏ đẩy nó lên cao và chăm chú nhìn vào cổ của cô:

- Nhìn cái cổ của mày, tự nhiên tao nhớ đến cảnh người ta cắt tiết gà vịt, mà nhớ không lầm thì trước khi cắt cổ chúng, người ta hay vỗ vỗ vào đấy mấy cái – Kim Cương cũng dùng tay vỗ vỗ vào cổ Thu Thảo mấy cái – Nhưng mày yên tâm đi, tao không có cắt cổ mày đâu mà lo

Kim Cương thả tay ra khỏi má của Thu Thảo, tuy nhỏ đã thả ra, nhưng không phải là nhỏ đã hết trò, mà nhỏ đã tìm được thứ thú vị hơn nhiều. Đào mắt vào cái balo đeo sau lưng Thu Thảo, Kim Cương hất mặt ra hiệu cho mấy đứa con gái đem balo lại cho mình.

Cầm chiếc balo trên tay, nhỏ trút ngược balo xuống, làm những món đồ trong ấy rơi xuống nền gạch một lượt. Kim Cương ngồi xuống, nhỏ nhặt trong đống tập vở ấy lên một cái túi nhỏ, và một cuốn Atlas địa lí. Kim nách cuốn Atlas bên hông, tay kia thì lấy trong cái túi ra một cái cốc sứ trắng. Vừa thấy cái cốc sứ, Thu Thảo hốt hãi nhìn nó rồi kêu lên:- Bỏ cái cốc đó xuống! – Thu Thảo cựa người giẫy dụa – Bỏ xuống cho tôi!

Đây là lần thứ hai cô bị đánh hội đồng rồi nhĩ! Nhưng không giống lần trước, cô không run rẩy, không sợ hãi giống vậy, lần này cô có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, dù trong cô hơi có một chút gọi là lo lắng. Từ lúc Kim Cương xuất hiện, cô chỉ thốt lên duy nhất hai chữ “Kim Cương” rồi lại im lặng, đến khi Kim Cương động tay động chân tới mình cô cũng không lên tiếng, nhưng khi Kim Cương cầm trên tay chiếc cốc sứ ấy, thì cô lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi lên, và chính sự sợ hãi đó đã làm cô thốt ra mấy tiếng. Kim Cương khi nghe Thu Thảo lên tiếng, nhỏ có vẻ hơi khích một chút nên cười lớn:

- Tao cứ tưởng mày bị câm chứ! Ha ha ha, tao xin lỗi vì đã nhầm lẫn ha ha ha!

Kim Cương thôi cười, nhỏ liếc sang nhìn khuôn mặt đang lo lắng, sợ hãi của Thu Thảo, nhỏ bỗng nhếch mép rồi lại nhìn sang chiếc cốc trên tay mình

- Lúc này mày bảo tao bỏ chiếc cốc này xuống hả? – Kim Cương đảo hai con ngươi sang Thu Thảo như muốn dò ý – Vậy thì tao bỏ xuống

Lùi lại mấy bước, Kim Cương đưa ngược tay ra sau và thả chiếc cốc vào khoảng không trung. Chiếc cốc rơi từ do từ lầu 1 xuống sân trường chưa đầy 4 giây, một tiếng “choang” của sứ vọng từ dưới lên, làm mọi người có mặt ở đó đều nghe rõ. Tiếng sứ vỡ vụn ấy đập vào tai của Thu Thảo như một sự sốc âm (sốc âm thanh) thấu đến tận người, tâm can cô như muốn vỡ ra theo tiếng choang ấy, nhịp thở của cô cũng không biết đã ngừng lại khi nào, và trên đôi mắt mở to ấy, nước mắt đã tràn ra trong vô thức của tiếng vỡ vụn kia. Những nụ cười ngạo nghễ bắt đầu vang lên, một người cười, hai người cười, ba người cười, cả một lũ con gái đang đứng trước mặt cô đều cười hả hê, khi thấy chiếc cốc kia đã vỡ

- Vỡ rồi! – Kim Cương mỉm cười nhìn Thu Thảo – Chắc cậu con trai tên Tiểu Bảo sẽ buồn lắm, vì món quà cậu ta tặng cho mày chưa đầy một ngày mà nó đã không còn nữa! Chắc, phải chi lúc này mày đừng bảo tao bỏ xuống thì cái cốc đâu có vỡ. Cái này tao chỉ làm theo lời mày thôi nhĩ! Bởi vậy, có trách thì trách bản thân mày đi!

Thu Thảo không đáp, cô cuối gằm mặt, môi mím chặt, răng cắn vào nhau, nước mắt như mưa trút chảy dài trên má cô, đôi vai ấy đang run lên, không phải run vì sợ, mà run vì một sự phẫn nộ, căm phẫn đến cực độ

- Tiếp theo là trò xếp hình!

Kim Cương vui vẻ cầm cuốn Atlas lên, hai tay nhỏ cầm trang đầu và trang cuối của cuốn Atlas mở toẹt ra, trút ngược nó xuống rồi dũ dũ mấy cái. Những bức tranh của Thu Thảo kẹp trong ấy rơi ra một lượt, Kim Cương cuối xuống nhặt chúng lên rồi xếp chúng ngay ngắn lại. Tiếp đó nhỏ nhoen cười nhìn hai đứa con gái đang trấn áp Thu Thảo, với ý lệnh “*Ngăn mặt con nhỏ đó lên*”. Hiểu ý Kim Cương, một trong hai đứa ấy túm tóc cô giật lên, đứa còn lại đẩy cao cằm cho cô ngẩng mặt lên nhìn Kim Cương

- Luật chơi thế này nhĩ, tao sẽ xé tranh của mày làm đôi, rồi trộn chúng lại với nhau, sau đó thì mày ráp chúng lại cho đúng! Đồng ý không?

Nói là làm, Kim Cương ghì mạnh hai bàn tay, nhỏ dùng hết lực để xé xấp tranh của Thu Thảo trên tay, nhưng xấp tranh khá dày, nhỏ chỉ mới xé được chút đã nhăn mặt bỏ ra

- Nó dày quá! Phải chia làm hai thôi!

Thu Thảo lúc này chứng kiến tranh vẽ của mình đang bị Kim Cương xé đôi, cô giẫy giụa hét lên:

- BỎ TRANH CỦA TÔI RA!!! – Cô càng giẫy, hai đứa con gái sau cô càng giữa chặt cô hơn – BỎ TÔI RA!!! BỎ RA

Trông thấy vẻ mặt sợ hãi của Thu Thảo, Kim Cương lấy đó làm động lực, nhỏ không cần tách tranh ra làm hai phần nữa, mà nhỏ dồn hết sức vào hai bàn tay, nhỏ cắn răng, nhăn mặt, nhắm mắt, nắm chặt, và..... xẹt 1 cái..... xấp tranh đã được xé làm đôi.

Mất Thu Thảo bỗng dần mờ trong những giọt nước mặn, một bức tranh rơi xuống, hai bức tranh rơi xuống, và cả xấp tranh được hất lên cao, chúng tán ra và lần lượt rơi vào khoảng không trung, ...từng bức một.

Càng thấy được vẻ mặt đau xót, tiếc nuối của Thu Thảo, thì Kim Cương lại càng thích thú ra mặt. Nhỏ ngạo nghễ ngược mặt lên trời cười lớn với chiến tích của mình.

Còn Thu Thảo, lòng cô như bị xé nát theo từng bức tranh đang rơi là tả kia, tim cô nhói đau khủng khiếp, vì chiếc cốc vỡ, vì những bức tranh của cô bị xé đôi, vì đó là những thứ cô trân trọng nhất, nhưng những thứ ấy đã bị hủy hoại trong bàn tay dơ bẩn của người khác

- Sao hả, vui không? – Kim Cương nhỏ dùng ngón trỏ phải chỉ vào trán của Thu Thảo

Không lời báo trước nào cả, một cú đập thẳng vào bụng Kim Cương làm nhỏ công người lại ôm bụng. Hành động bất ngờ ấy làm cả bọn con gái giật cả mình, vì cả đám không ngờ Thu Thảo lại phản công bất ngờ thế. Chưa đợi cả bọn hoảng hồn, Thu Thảo đập ngược vào khớp gối nhỏ con gái đang giữ tay phải cô, khiến nhỏ ngã xuống ôm chân đau đớn. phải cô đã được giải thoát, Thu Thảo không ngần ngại đâm thẳng vào mặt của nhỏ còn lại, làm nhỏ ngã xuống nền gạch tức thì. Kim Cương lúc này đang ôm bụng mình, mặt nhỏ nhăn nhó khó chịu nhìn Thu Thảo

- Sao mày dám!

- Sao tôi lại không dám!

Không để cho Thu Thảo tiếp tục động thủ, Kim Cương lao tới túm lấy tóc cô hòng giành thế chủ động. Xử lý tình huống nhanh chóng, Thu Thảo dùng hai tay giữ chặt tay Kim Cương đang túm tóc mình, cô liền tiếp lên cao gối hai lần làm Kim Cương phải buông tóc cô ra, và lùi lại tiếp tục ôm bụng. Cả đám con gái đứng gần ấy, thấy Thu Thảo bỗng nhiên đánh đấm trả đũa, nên cả bọn đều ngán ngại, không dám tiến thêm, vì chúng sợ mình sẽ giống Kim Cương

Lần này đến Thu Thảo, cô không đợi Kim Cương chủ động, mà bản thân cô tự chủ động, bằng cách nhanh chóng tiến đến chỗ Kim Cương, rồi dùng tay dấm chéch vào má trái của nhỏ, làm nhỏ ngã nhào xuống nền gạch ngay lập tức. Không dừng lại tại đó, Thu Thảo tiếp tục đá vào bụng Kim Cương khiến nhỏ công lưng như tôm, mà ôm bụng đau đớn. Chân Thu Thảo tiến thêm bước nữa, cô nhấc gót chân phải lên và đặt nhẹ nhàng lên cổ của Kim Cương. Thu Thảo đảo mắt nhìn từng đứa con gái một

- Nhặt hết những tấm tranh lại cho tôi! Nếu... không muốn Kim Cương bị giẫm nát thành quân

Giọng Thu Thảo băng lãnh cất lên, ánh mắt ấy thật đáng sợ, vì cái nhìn sâu thẳm của cô, chứa một màu đen của sự chết chóc và một màu đỏ của máu me bạo lực. Nghe Thu Thảo nói vậy, cả đám con gái không ai không dám nghe theo, cả bọn nhanh chóng nhặt những mảnh tranh lại rồi bỏ lại vào balo của cô. Trong đám, chúng “cử đại diện” một người đến đưa cho cô, nhưng nhìn cách con nhỏ ấy bước, nó đủ cho thấy được sự sợ hãi bởi con ác quỷ trước mặt thế nào

Cầm lấy cái balo, Thu Thảo trừng mắt nhìn xuống Kim Cương, cô nói:

- Tôi sẽ không tha cho bất kì ai dám động vào những thứ tôi trân trọng. Tôi trân trọng cái cốc Tiểu Bảo tặng cho tôi, tôi trân trọng những tác phẩm của mình vẽ ra, tôi trân trọng tất cả chúng, chính vì trân trọng nên tôi cần bảo vệ chúng – Thu Thảo xiết chặt tay – Nhớ lấy điều đó!

Dứt câu, cô xoay gót giày mấy cái rồi giẫm mạnh xuống cổ Kim Cương một cách đau đớn. Kim Cương lúc này cảm thấy cổ mình như muốn gãy làm đôi, trước cái giẫm không thương tiếc ấy. Nhỏ muốn gào lên lắm, nhưng cổ họng nhỏ quá đau nên cái hức còn không thành tiếng nữa là

Thu Thảo bước đi, cả đám con gái nhìn theo cô mà tái mét mặt mày, Kim Cương mở một mắt ra nhìn cô trong làn nước trắng, nhỏ không cam trước cái thất bại này, và càng không thể chịu được sự sỉ nhục của Thu Thảo đối với mình. Tức thì, sự kiêu hãnh đầy cảm phẫn ấy như một nguồn năng lượng chạy khắp người nhỏ, khiến Kim Cương bỗng bật người dậy và nhanh chóng lao tới xô mạnh người Thu Thảo xuống cầu thang.

Trước cái xô bất ngờ, không phòng bị ấy, Thu Thảo mất thăng bằng, cô nhanh chóng ngã lăn quay hết mấy chục nấc thang từ lầu 1 xuống tầng chệch. Cái ngã cầu thang này khá giống với lần cô bị Anh Tuấn gạt chân cô, nhưng lần này chắc sẽ đau hơn nhiều, vì người làm cô ngã không phải là người cô thích, mà đó là người cô cực kì ghét – Lâm Thị Kim Cương

Thấy Thu Thảo mất thế, Kim Cương chạy nhanh xuống tầng chệch, nhằm để Thu Thảo không có thời gian ngồi dậy. Trong lúc cô đang ôm người, Kim Cương đã nhảy ngay lên người cô, nhỏ dùng hai tay bóp lấy cổ cô rồi xiết chặt:

- Mày chết đi! Đi chết đi!

Hành động của Kim Cương lúc này như đã không còn kiểm soát được nữa, nhỏ điên cuồng bóp lấy cổ Thu Thảo, khiến cô sặc sụa vì không thở được. Thu Thảo phải nhanh chóng làm gì đó để giải cứu cái cổ đang bị ngạt kia. Như một phản xạ, cô cũng dùng bàn tay giữa chặc lấy tay Kim Cương, hòng đẩy tay nhỏ rời khỏi cổ mình, và điều cô có thể nghĩ, có thể làm trong lúc này, để mình có thể giành lại thế chủ động là đập vào đầu Kim Cương một phát thật mạnh, thật đau.

Không còn sự lựa chọn nào khác, Thu Thảo dùng chút sức còn lại, cô dồn nó vào cái bật người cuối cùng, Thu Thảo đẩy nửa người lên và dùng đầu đập mạnh vào đầu Kim Cương. Cái va đập khá mạnh khiến đầu Kim Cương bị đau nên nhỏ buông tay ra khỏi cổ cô, và suýt xoa đầu mình. Chỉ chờ có thế, Thu Thảo lật ngược tình thế. Cô đưa tay phải lên vấu chặc lấy thanh quản của Kim Cương cùng chút sức bật người dậy, làm Kim Cương Kim Cương mất đà nên ngã cả người về sau. Lần này Thu Thảo là người ngồi lại trên người Kim Cương, hai mắt cô lúc này như hai hòn lửa đang cháy rực, nó ánh lên một sắc đỏ lạ kì, đó chính là màu của sự giận dữ tột độ trong mình

- Kim Cương có biết mỗi khi tôi bực bội ở lớp, thì về nhà tôi làm gì không? Tôi chơi game đối kháng đấy, tôi tưởng tượng đưa làm mình bực vào sáng nay là đối thủ trong game, và như thế, tôi dốc sức mà đánh đũa đó cho nó chết thì thôi. Mỗi lần như thế, tôi đều win rất nhanh. Bây giờ cũng tương tự vậy, giúp tôi win nhanh nhé Kim Cương

Lời dứt hành động tới, Thu Thảo một phát dấm mạnh vào mặt Kim Cương, nắm đấm trúng vào vị trí nào trên khuôn mặt thanh tú kia cô cũng chẳng rõ, vì hình ảnh trong mắt cô bây giờ rất nhòe nhoẹt, bởi một thứ chất lỏng đang bao bọc lấy hai con người của cô. Cú đấm ấy đủ mạnh làm môi của Kim Cương chảy máu rất nhiều, chúng lăn dài xuống cằm, xuống cổ và thấm vào áo. Mắt Kim Cương lúc này nhắm tịt lại, vì nhỏ bỗng cảm thấy sợ con người trước mặt mình, vì hình như, đó không phải là con người, mà đó là ác quỷ, một con quỷ rất đáng sợ

- Nguyên nhân là dẫn đến trận đánh nhau này là gì? Vì Anh Tuấn, đúng chứ? – Thu Thảo cười cợt – Kim Cương nói Anh Tuấn là của mình ư? Vậy Kim Cương muốn chiếm hữu Anh Tuấn, dù trong lòng không có tình cảm? – Cô lại cười khinh – Kim Cương nghĩ Anh Tuấn là món hàng sao để mọi người đem ra giành giật sao? Nếu Anh Tuấn bị giành giật thì chính Kim Cương là người đã giành giật của người khác đấy! Chẳng Phải Kim Cương và Thảo Trần là bạn của nhau à, chẳng phải Kim Cương thừa biết hai người đó quen nhau mà vẫn cố tình quen ngầm Anh Tuấn sao!? Giả tạo thật! Tôi biết là mình đã làm cho Thảo Trần phải khóc, tôi biết Thảo Trần bị tổn thương, tôi cũng biết là Thảo Trần đau lắm, nhưng Kim Cương thì sao? Vẫn âm thầm

hẹn hò với Anh Tuấn dù biết đó là bạn trai của bạn mình, vậy mà Kim Cương vẫn làm thế. Nếu người đó không phải là tôi, nếu người làm Thảo Trân khóc là Kim Cương, nếu Thảo Trân biết Kim Cương đang hẹn hò với bạn trai mình, thì Kim Cương sẽ như thế nào? Vui chứ! Kim Cương không xứng đáng để nói ra câu “*Mày đang làm gì thế hả con nhỏ xấu xí này! Mày dám hót tay trên của tao đấy hả? Sao mày dám giành Anh Tuấn của tao hả?*”, Kim Cương không có quyền nói câu đó, vì vốn dĩ Kim Cương là người nắm tay trên của Thảo Trân, là người đã giành Anh Tuấn với Thảo Trân. Tuy tôi biết tôi không tốt đẹp gì, vì tôi cũng như Kim Cương, là kẻ được tình yêu chọn để tranh giành lấy hạnh phúc. Nhưng ít ra, tôi không bán đứng bạn bè như Kim Cương, tôi cũng không làm gì có lỗi với bạn bè của mình! Dù phải tranh giành tình yêu, nhưng tôi cũng đã thích họ, một cách thật lòng nhất!

Sau hồi nghe Thu Thảo nói, Kim Cương dù cổ họng rất đau, nhưng nhỏ cũng khàng khàng thốt ra được mấy chữ:

- Là Anh Tuấn sao?!

Không ngăn ngại, Thu Thảo trả lời Kim Cương một cách thẳng thắn:

- Phải! Vì tôi thích cậu ấy, thích rất nhiều, mà tôi cũng không biết cái nhiều ấy là bao nhiêu! Chỉ biết là tôi lúc nào cũng muốn ở bên cậu ấy! Nếu đặt trong hoàn cảnh này, Kim Cương vừa là tình địch, vừa là kẻ thù của tôi đấy! Thế nên, mấy cái “vết xước” này chắc chưa thấm đủ cho “Chị Hai” của 9a2 đâu nhỉ?

Tay Thu Thảo xiết chặt lại, cô nĩa miệng cười nhìn khuôn mặt trắng trợn với máu của Kim Cương. Trông Thu Thảo lúc này như một con thú dữ, đang chuẩn bị xé nát con mồi sau khi đã vòn đủ với chúng. Còn Kim Cương, nhỏ sợ hãi hơn lúc nào hết, vì hình như, thần chết đang kẻ lưới hái bén ngót vào cổ của nhỏ. Lần đầu tiên trong đời của Kim Cương, một đứa chưa từng thăm hại như thế này, cũng chưa từng biết sợ là gì, mà bây giờ, cả người nhỏ đang run rẩy lên, mồ hôi từ rái tai nhỏ đã bắt đầu rơi từ lúc nào chẳng hay. 1 giây nữa thôi, cú đâm như quả tạ của Thu Thảo sẽ giáng ngay vào mặt Kim Cương. Mỗi nhỏ lấp bắp, vì hình như nhỏ muốn nói ra điều gì đó- Đ...đ...ừng...đừng...m.à...!

Muộn mắt rồi, vì Thu Thảo lúc này chẳng nghe gì cả, cô chỉ biết một thứ duy nhất là phải đâm thật mạnh nắm tay xuống khuôn mặt đang sợ hãi kia

- Cậu đang làm gì thế!?

Kim Cương đang nhắm tịt mắt bỗng nhanh chóng mở ra khi có một giọng nói lạ, nhưng lại vô cùng quen thuộc cất lên trong lúc này

- A..nh...Tuấn!

Kim Cương thều thào giọng rồi nhẹ nở nụ cười, nụ cười của sự vui mừng, nụ cười của sự may mắn vì cuối cùng Anh Tuấn đã đến, nhỏ nhắm mắt lại cùng hàng lệ ứ trào ra, khóc trong sự hạnh phúc, có lẽ là như thế!

Nắm tay phải của Thu Thảo lúc này đã bị Anh Tuấn giữ lại, cô không thể cử động tay, cũng không thể cử động mi mắt, vì nó đang mở to hết cỡ nhìn chân chân vào Anh Tuấn. Nhanh chóng, Anh Tuấn không nói thêm gì mà hăm hực lôi Thu Thảo dậy rồi bế cô đi khỏi đây

Kim Cương nhìn theo bóng hai người họ, nhỏ cười cùng hàng nước mắt chảy dài, vì dù Anh Tuấn đã đến kịp lúc để cứu nhỏ khỏi con ác quỷ kia, nhưng suy cho cùng, nhỏ vẫn là kẻ thất bại...

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Câu Chuyện Về Quá Khứ - Cảm Giác Đó, Tôi Biết Nó Là Gì Rồi!

Một buổi sáng ở lớp 11a2....

- Ê ê nghe nè! – Thu Thảo hót hời chạy từ cửa lớp vào, trên vai còn mang cái balo nhỏ, tức cô vừa mới đến lớp thôi!

Bỏ balo xuống bàn, Thu Thảo vừa cởi áo khoác ra, vừa riu rít cái miệng:

- Hôm qua tôi coi xong tập cuối phim “The Heirs” (Những người thừa kế) rồi!

Nghe có vẻ hơi thất vọng, Như Ý và Hàn Du thờ dài rở chán

- Phim đó người ta coi mấy chục kiếp rồi bây giờ nó mới coi! Chán!- Như Ý ngao ngán nói

Trước thái độ chán nản của đứa bạn, Thu Thảo nhún mày nói tiếp:

- Người ta coi trước, tôi coi sau, mà coi nào chẳng là coi. Nhưng cái cốt của tôi muốn nói ở đây là tôi tức!

Như Ý cười gượng hỏi:

- Mặc chi tức!

Thu Thảo đứng đấy, hai tay chống nạnh hông, bắt đầu kể lại cái tức sau khi xem xong bộ phim “The Heirs”. Nhưng trước khi vào chủ đề chính, cô đặt ra câu hỏi chung cho đám bạn:

- Mà trong phim đó, các cậu thích nhất là ai?

Thu Thảo nhìn Như Ý trước, tức bảo cô trả lời trước

- Ồ, thì tôi thích nhất là cặp Chan Yong với Lee Boo Na!

- Hàn Du – Thu Thảo quay sang nhìn Hàn Du

- Cũng không biết nữa, nhưng chắc là thích Choi Yong Do!

Nghe Hàn Du nói xong, Thu Thảo sáng rạng hai mắt, cô định nói thêm cái gì đó, nhưng cùng lúc, Hữu Bửu cũng lên tiếng theo:

- Tôi thì thích cặp nhân vật chính!

- Kim Tan với Eun Sang đó à! - Thu Thảo quay sang nhìn Hữu Bửu hỏi

- Không, ý tôi là cặp nhân vật chính trong phim “Thần Điều Đại Hiệp” ấy, là Cô Long với Dương Hóa!

Hồi nãy Thu Thảo nói mới xem xong phim “The Heirs”, Hàn Du với Như Ý đã chán ra mặt như thế, giờ lại thêm Hữu Bửu chót vót đề tài, thì không riêng gì hai người họ, mà ngay cả Thu Thảo cũng cảm thấy tuột dốc tinh thần một cách nặng nề

- Chót không còn gì để nói! – Thu Thảo liếc xeo Hữu Bửu

Cảm nhận được ánh mắt chết người kia, Hữu Bửu biết mình không nên xen vào thêm nữa, không khéo lát lại có giấy tới mặt thay cho bữa ăn sáng thì khổ

- Quay lại vấn đề nào! Coi xong phim đó mà tôi tức vô cùng, vì sao anh Choi Yong Do (Kim Won Bin) cuối cùng lại bị ế chứ, tại sao nhân vật tôi thích cuối cùng lại bị ế (như tôi) chứ. Thật không công bằng chút nào, trong một bộ phim, mấy Oppa đẹp trai nhất phim cuối cùng thường bị ế, trong khi Oppa xấu trai lại có được tình yêu của nhân vật nữ chính. Dù cho cuối cùng Kim Tan (Lee Min Ho) và Eun Sang (Park Shin Hye) không thành với nhau, dù cho Eun Sang có thành với anh Choi Yong Do đi nữa, thì tôi cũng không thích, vì nhìn hai người họ chẳng xứng đôi chút nào! Nhưng tôi cũng ghét anh Choi Yong Do bị ế, ghét ời là ghét! Hu hu, Oppa ơi, anh Won Bin ơi! Tôi hận, tôi hận thẳng viết kịch bản, ta hận mi, tại sao lại cho anh Choi Yong Do ế vậy hả?!

Thu Thảo luyên thuyên một tràn dài mà cả bọn có nghe thấy cái gì đâu, Thu Thảo nói xong thì họ đã ngủ được một giấc rồi đấy. Hành hạ thể còn chưa đủ, Thu Thảo lại đứng đấy tiếp tục diễn tả một cách ước ác nhất nỗi bức xúc của mình, mà chẳng biết là có ai chú ý tới, có ai nghe không nữa? Còn ở đây, chỗ bàn trên bàn dưới, Như ý và Hàn Du đang nhìn nhau cười khỏ, vì chắc phải bị Thu Thảo tra tấn thêm mười mấy phút nữa đây

Nếu bạn nói không ai nhìn, cũng không ai để ý tới Thu Thảo đang “diễn thuyết” đằng này thì bạn lầm to, vì có một cậu con trai ở bàn 3 phía trên đang chú ý quan sát Thu Thảo đấy!

Nhìn ngang Thiên Bảo thì ta cứ tưởng cậu ấy đang nằm dài ườn trên bàn để ngủ, nhưng thật chất cậu có ngủ đâu, cậu đang nhìn Thu Thảo đấy chứ! Mới sáng ra mà Thu Thảo làm cái trò gì hài hước thế này, khiến cậu muốn bật cười thành tiếng lắm, nhưng sợ nhờ cậu cười, thì giống như Hữu Bửu mấy lần trước, là đang cười cợt thì giấy đã bay tới mặt. Nên lựa chọn tốt nhất cho Thiên Bảo lúc này là nên im lặng, quan sát, và cười trong âm thầm

Sau hơn 10 phút kể về sự bức xúc của mình với bộ phim “The Heirs”, mà cụ thể là nhân vật Choi Yong Do, thì Thu Thảo đã dừng lại sau câu nói:

- Tôi hận!!!!

Chữ “hận” được Thu Thảo diễn tả bằng hành động ngược mặt lên trời, răng cắn vào nhau, cùng hai bàn tay nắm chặt run run, làm Thiên Bảo trên này muốn ngất vì nó quá buồn cười

Hàn Du và Như Ý tỉnh giấc được rồi đấy, họ ngủ ngon quá nhỉ!

- Xong chưa! – Như ý hỏi

- Xong rồi! – Thu Thảo đáp

Nghe được câu trả lời đó, Như Ý mới dám lấy trong cặp ra cuốn tạp chí Thiên Thần Nhỏ, vì cô sợ nhờ lấy cuốn tạp chí ra, mà Thu Thảo còn bàn chuyện

phim “The Heirs” thì cụt hứng mất.

Như Ý đưa cuốn tạp chí lên cao cùng nụ cười rạng rỡ:

- Tên tên! Tạp chí nè hai cậu!

“Tạp chí nè hai cậu” không phải là “mỗi cậu” một cuốn tạp chí, mà ý là “hai cậu cùng coi tạp chí nè”, vì Thu thảo, Hàn Du và Như Ý, cả ba người chỉ xem chung một cuốn tạp chí thôi. Ba người họ đều đặt chung một “suất” Thiên thần Nhỏ trong mỗi quý, và mỗi tuần, họ thay phiên nhau ra bưu điện lấy tạp chí, cứ xoay vòng như thế đến cuối quý, cả ba hùng hăng lại cho số tạp chí mình đã lấy rồi đưa cho bưu điện, để bưu điện gửi về tòa báo

Cầm cuốn tạp chí trên tay, Như Ý chuyển cho Thu Thảo cuốn Thiên Thần Nhỏ, còn mình thì giữ lại cuốn Tappy để xem. Nói đọc tạp chí nghe cho nó vui vậy chứ bọn này mua Thiên Thần Nhỏ là để lấy phụ kiện Tappy được tặng kèm chứ có đọc nổi gì.

Cầm cuốn Thiên ở trên tay, Thu Thảo nhanh chóng lật tới trang giữa để xem postcard tuần này là ai. Mới nhìn trang đầu của postcard là gái thì cô đã không mê, cô lật lướt nhìn postcard tuần này lại là nhóm T-ara. Còn chưa kịp lật sang trang kế của postcard, thì cuốn Thiên Thần nhỏ trên tay cô đã bị ai đó giật mất

- Thiên Thần Nhỏ, dành cho lứa tuổi từ 7-13, mà xem bây giờ cậu đã bao nhiêu tuổi rồi hả? 17 tuổi rồi đấy, tong ngồng cái đầu rồi mà còn đọc mấy thứ con nít này nữa à!?

Vâng, người đang cầm cuốn Thiên Nhỏ trên tay chính là Thiên Bảo đấy ạ! Cậu lật lật vào mấy trang bên trong để xem có gì thú vị mà tuần nào Thu thảo, Hàn Du và Như Ý cũng chia nhau mỗi cuốn tạp chí này thế- Nhảm thế, toàn là thứ-

Thiên Bảo ghen lời, đơ mặt khi Thu thảo đã “bay” đến chỗ Như Ý khi nào rồi, cô đang cùng Như ý xem cuốn Tappy mà chẳng thêm chú ý sự xuất hiện cậu này tới giờ. Cảm giác có con gió lạnh thổi ngang, Thiên Bảo u ám đứng đấy nhìn Thu Thảo, mà chẳng khuôn mặt chẳng biểu hiện tí cảm xúc nào, hình như quanh cậu đang có một bóng mờ chất cao dần thì phải

- Đây – Thiên Bảo nhỏ giọng gọi

-

- Thu Thảo – Tiếng cậu lớn hơn được chút

-

- Trần Thu Thảo

-

Thu Thảo quá vô tâm, cô dường như chẳng nghe Thiên Bảo đang gọi mình, mà chỉ toàn tâm toàn lực chú ý vào những Oppa trong cuốn Tappy mà thôi. Cũng “nhờ” sự vô tâm ấy của cô, đã khiến Thiên Bảo dần mất kiên nhẫn. Cậu một lần nữa gọi lại tên cô:

- Đây! Trần Thu Thảo

-

Thật sự lần này Thiên Bảo phải nổi giận rồi đây

- CON NHÓC TRẦN THU THẢO KIA!!!

Nốc trường như muốn tung lên trước câu hét kinh động của Thiên Bảo, cũng chính nhờ câu hét đấy, Thiên Bảo bỗng nhiên trở thành “nhân vật nổi tiếng” khiến mọi người đều chú ý vào cậu như một tâm điểm của lớp. Thu Thảo lúc này mới chịu quay lại nhìn Thiên Bảo, cô ngáy người nhìn cậu hỏi:

- Gọi tôi? yện gì – Cô nhìn vào cuốn tạp chí trên tay cậu – Trả tôi cuốn tạp chí à! Ánh mắt Thu Thảo chỉ nhìn cuốn tạp chí trên tay Thiên Bảo, mà cô có nhìn vào khuôn mặt cậu lúc này đâu. Thiên Bảo thì khác, cậu đang nhìn Thu Thảo bằng ánh mắt hằn lên biết bao sắc đỏ, kéo chân mày Thiên Bảo ra nào, kéo nó dính chặt vào nhau là xấu trai lắm đấy, thêm cho cậu một túi đá chườm vào đầu nữa, nóng quá trời nóng luôn nè!

- Cậu đang bơ tôi đấy à! – Thiên Bảo nói

Thu Thảo chợt hiểu chuyện, cô từ về mặt còn đơ đơ, chuyển rẹt một phát sang về mặt đầy chiến thắng

- Thì sao hả? Chẳng phải lần trước cậu cũng cho tôi ăn bơ còn gì? Huề nhé!

Thiên Bảo tức càn hông mà chẳng nói được lời nào. Vì đúng là lần trước cậu cũng cho Thu Thảo ăn bơ vào buổi sáng như vậy còn gì. Gạt “cục tức” sang một bên, Thiên Bảo dù bực tức nhưng cũng không quên mục đích đứng đây là gì, cậu e hèm mấy cái lấy giọng:

- Cho tôi mượn cuốn sách toán, tôi bỏ quên nó ở nhà rồi!

Thu Thảo vẫn tiếp tục chú ý vào cuốn Tappy chỗ , ung cô vẫn còn để tâm đến lời nói của Thiên Bảo => nghe thấy nên cô trả lời:

- Cậu có sách cũng như không có à, vì tiết nào cậu cũng nằm ngủ chứ có đoái hoài gì đến bài đâu mà mượn sách làm chi! Trong cặp ấy, tự lấy đi!

Thật là tình, Thu Thảo trước khi cho Thiên Bảo mượn đồ, thì phải móc cậu ấy một câu mới chịu cho mượn. Thiên Bảo cũng muốn trả lời lại lắm, nhưng vì phải mượn sách cô nên cậu mới nhin đấy chứ!

Thấy Thiên Bảo chuẩn bị mở cặp Thu Thảo ra, Hữu Bửu bên này cười hề nói vào:

- Coi chừng Kotex với Diana nha Thiên Bảo!

Đừng nghĩ những lời nói đó là “gió thoảng mây bay” nhé, nó lọt vào tai của Thu Thảo hết đấy, tuy mắt cô vẫn chăm chú vào cuốn Tappy, miệng cô vẫn cười, nhưng nhìn dưới chân cô xem, một chiếc giấy đã biến đâu mất rồi. Cũng trong lúc này, từ đâu xuất hiện trên mặt Hữu Bửu một chiếc giấy giống hệt chiếc còn lại trong chân của Thu Thảo. Như vậy, có thể dễ dàng mà kết luận rằng, sau câu nói vô duyên + biến thái của Hữu Bửu, thì cậu đã được “ăn sáng” với chiếc giấy “ngào ngào mùi dỏ” của Thu Thảo “ban cho”

Mở ngăn cặp của Thu Thảo ra, Thiên Bảo lục thấy cuốn sách toán, và cũng vô tình thấy luôn mấy cái kẹo mút mùi socola, chợt lòng cậu như thất lại, khuôn mặt cũng hơi héo đi, và cái buồn như ập vào đôi mắt đỏ của cậu. Trong Thiên Bảo, bỗng giãy lên cảm xúc của hai năm về trước, cảm xúc mà ngày đó cậu ngộ nhận là trống trải, là mất mát, vì cậu bị một người khác cướp đi người bạn quan trọng của mình. Nhưng một năm sau đó, Thiên Bảo mới biết đó chỉ là sự ngộ nhận trong chính cậu, vì lúc này, cậu đã biết đó không phải là cảm xúc đơn thuần của một người bạn, mà nó ở một mức cao hơn, là một người quan trọng, nhưng quan trọng thế nào thì cậu cũng chưa biết, vì đến giờ, cậu vẫn dậm chân tại chỗ, cậu không dám bước thêm vì cậu sợ “người quan trọng” sẽ không chấp nhận mình, và “người quan trọng” sẽ phải đau lần nữa. Cũng chính vì đứng yên, nên cậu cũng chưa thể xác định được một cách rạch roài, rằng tình cảm ấy có được gọi là thích một ai đó không?

Thiên Bảo trở về chỗ ngồi cùng cuốn sách toán trên tay, và một cây kẹo mút ngậm trong miệng. Hình như vì mê Oppa quá nên Thu Thảo không hay là mình bị trộm đồ. Thiên Bảo cũng biết vậy, nên thay vì “đột” bị phát hiện, thì cậu lại tự “đầu thú” bằng cách cố tình phát ngôn lớn cho “người dưới kia” nghe thấy:

- Mùi socola cũng khá ngon đấy!

Thu Thảo lúc này mới giật mình, cô bỏ ngay cuốn Tappy xuống và nhìn thẳng lên Thiên Bảo đang ngậm kẹo mút. Cô hoài nghi cây kẹo ấy là của mình, nên lập tức trở về chỗ để kiểm tra cặp mình. Thiên Bảo ngồi trên này, cậu chống tay vào má, đầu quay xuống nhìn Thu Thảo với vẻ mặt đầy thích thú. Như cậu đã sẵn biết hậu quả là gì, nhưng sao cậu lại làm thế, lại lấy cây kẹo mút của Thu Thảo chứ?

Đúng như Thu Thảo nghĩ, cây kẹo mà Thiên Bảo đang ngậm đằng kia chính là của cô

- Sao? – Giọng Thiên Bảo đầy khiêu khích

Thu Thảo nhìn Thiên Bảo được mấy giây, cô vội bước đến bàn cậu rồi đá mạnh và chân bàn một cái rầm, khiến nó lắc lư. Hành động của Thu Thảo làm mọi người trong lớp đổ dồn cái nhìn vào cô, không một ai dám lên tiếng, vì họ dự biết là đừng nên động vào một người nào đó, khi họ đang bực mình. Trước thái độ ấy của Thu Thảo, Thiên Bảo không những không run người, mà trái lại cậu còn khích tướng thêm mấy câu:

- Cậu không bản đến nổi lấy lại cái kẹo trong miệng tôi chứ!

Sự chịu đựng của một người đều có giới hạn của nó, Thu Thảo cũng thế, cô đã đạt đến giới hạn của mình rồi nên cô không thể giữ được bình tĩnh, mà lao ngay vào Thiên Bảo để cho cậu một trận

“Pịch”

Thiên Bảo đỡ lấy người Thu Thảo trước cái ngã bất ngờ của cô, vì cô đã vấp phải thanh ngang dưới bàn, nên chưa đánh đắm gì cô đã ngã nhào lên người Thiên Bảo.

Tình hình lúc này là Thiên Bảo nằm dưới, Thu Thảo nằm trên và mặt cô thì ngã up vào ngực Thiên Bảo, nên cô cũng chẳng thấy trời trăng gì nữa. Ngược mặt lên, Thu Thảo nhìn Thiên Bảo, Thiên Bảo cũng nhìn Thu Thảo, cả hai đang có cái nhìn rất gần nhau. Thu Thảo biết tai nạn này làm cô hơi thất thủ trong tình trạng như vậy, nhưng cũng không vì thế mà cô bỏ cuộc, môi định mở ra, miệng định lên tiếng thì một nụ hôn ngọt ngào mùi socola đã áp ngay vào môi cô

- Cậu đã hôn tôi rồi đấy, một cách gián tiếp!

Nụ hôn gián tiếp được truyền qua vật trung gian đó là cây kẹo. Biết Thu Thảo định mở lời, nên trước khi để điều đó xảy ra, Thiên Bảo đã khóa miệng cô lại bằng cách cho cái kẹo socola “hôn” vào môi cô

Thu Thảo hơi ngạc nhiên trước hành động đó, vì cô cũng đâu thể nào cưỡng nổi vị ngọt đầy mùi socola trong cái kẹo mút đâu chứ. Liếm môi một cái , và mặt ngạc nhiên ấy cũng biến mất theo mà thay vào đó là khuôn mặt đầy giận dữ. Thấy tình hình không ổn, nên Như Ý và Hàn Du nhanh ở dưới này nhanh chóng chạy lên đỡ Thu Thảo dậy, rồi lôi cô khỏi đó. Lôi cô đi là một đằng, Như Ý nhìn sang phía Hữu Bửu nháy mắt ra hiệu cậu lôi Thiên Bảo ra ngoài, vì cả đám thừa biết, nếu để Thu Thảo nhìn thấy Thiên Bảo thêm chút nữa thì thế nào cũng có họa lớn xảy ra. Bản thân là đại diện “thiên sứ hòa bình” cho lớp, nên họ đâu thể nào để thế chiến thứ 3 xảy ra, chỉ vì những mâu thuẫn không đáng của hai người này được

.....

- Không riêng gì cậu, mà ai cũng vậy thôi! Thứ gì Thu Thảo cũng có thể cho cậu được, nhưng trừ những cái kẹo socola mà cậu ấy mua, thì không đòi nào cậu ấy cho ai động tới. Vì hình như, trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì với cậu ta, có thể là liên quan tới mấy cái kẹo mút socola

Hữu Bửu vừa tựa người vào lang can, vừa nói đủ lớn cho Thiên Bảo nghe. Hai người họ đang đứng trên lang can của sân thượng, vì đây có thể gọi là nơi an toàn nhất trong thời điểm hiện tại. Thiên Bảo nghe được mấy lời đó của Hữu Bửu, cậu cười nhạt rồi nói:

- Tôi biết chứ! Biết rất rõ là đằng khác!

- Biết? – Hữu Bửu hỏi lại – yện quá khứ của Thu Thảo sao? Thiên Bảo khẽ gật đầu. Hữu Bửu dù muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra, nhưng cậu lại không hỏi được, vì cậu biết chắc chắn Thiên Bảo cũng sẽ như Thu Thảo, sẽ không kể cho cậu, cũng như Hàn Du và Như Ý nghe đâu, bởi nó là một câu chuyện chẳng mấy gì tốt đẹp

Trên sân thượng là nơi có rất nhiều gió, dù bất cứ lúc nào cũng có gió ở đây. Hai con người cùng tựa vào lang can và thả cái nhìn về phía mong lung chân trời, gió thổi vào mặt họ làm tóc mái của cả hai đập dòn theo chúng. Từ sân thượng nhìn xuống, có thể thấy toàn cảnh ngoại ô, và cũng thấy luôn những ngôi nhà chi chít phía ngoài ngoại ô, tức trong thành phố. Thiên Bảo đứng đấy, Hữu Bửu đứng đấy, không ai nói thêm gì, họ chỉ im lặng và nhìn bầu trời xanh thẳm. Rồi Hữu Bửu quay lưng đi, trước khi rời khỏi, cậu bỏ lại một câu khiến Thiên Bảo phải nặng lòng suy nghĩ:

- Làm gì cũng được, nhưng đừng để Thu Thảo phải đau khổ!

Nói rồi Hữu Bửu đã khuất người sau cánh cửa của sân thượng. Thiên Bảo một mình đứng đấy, cậu cắn nát cái kẹo socola trong miệng mình rồi phun cái que trắng ra ngoài không trung. Thiên Bảo biết chứ, cậu biết trong quá khứ Thu Thảo đã rất yêu những cái kẹo mút socola này như chính người đã tặng chúng cho cô vậy. Vì ngày nào, Thiên Bảo cũng thấy Anh Tuấn đi ngang lớp cậu cùng một cái kẹo socola vừa mới mua từ căn tin lên, đôi lần, cậu cũng thấy Thu Thảo mỉm cười hạnh phúc khi Anh Tuấn chìa ra một cái kẹo mùi socola cho cô. Thiên Bảo biết rằng từ khi Anh Tuấn không còn ở bên để mua kẹo cho cô nữa, thì mỗi ngày, cô đều tự mua lấy kẹo cho mình, có phải vì cô xem như đó là kẹo mà Anh Tuấn mua cho, hay nó đã trở thành thói quen “được” nhận kẹo mỗi ngày của cô. Cậu không hiểu, không hiểu tình cảm trong lòng Thu Thảo là gì, là vì cô vẫn yêu Anh Tuấn? Vì đó là sự an ủi mà cô tự dành cho mình? Thật sự Thiên Bảo không thể hiểu nổi được!

Hai năm trước, vào một ngày đầy nắng, cậu đứng trước mặt Thu Thảo mà nói ra hết nỗi lòng của mình, đó là điều mà trong thời gian ấy, cậu đã phải suy nghĩ rất nhiều về những cảm xúc khiến cậu bối rối, những cảm giác mà cậu không hề thích nó chút nào!

Câu chuyện ấy bắt đầu vào hai năm trước...

Lớp 9a3 vào giờ nghỉ tiết do thầy Thanh Tùng – Giáo viên bộ môn hóa phải đi họp hội đồng liên hai tiết. Trong hai tiết ấy, thay vì xuống căn tin ăn uống, hay ngồi trong lớp “đám têu” cùng đám bạn, thì Thiên Bảo lại lên thư viện để đọc sách. Vì đâu có xuống căn tin, thì cậu cũng chỉ ăn một mình, thật nhạt nhẽo! Nếu ngồi lại trong lớp, thì cậu vẫn một mình, bị cô lập bởi đồng người ở ngoài kia. Nên dù phải một mình, nhưng cậu cảm thấy thoải mái hơn khi tìm đến những quyển sách trên thư viện

- Thiên Bảo lại lên đọc sách nữa à!? – Cô Hạnh Nhân mỉm cười cất tiếng hỏi

- Vâng ạ!

Thiên Bảo cúi người chào cô lễ phép, rồi đi vào phía giá sách bên trong, tìm vài quyển sách hay để đọc. Nhìn cậu, cô ân lại lên tiếng hỏi:

- Em nghỉ tiết gì thế?

- Hai tiết hóa ạ! – Thiên Bảo đáp – Thầy Thanh Tùng bận họp hội đồng nên lớp em được nghỉ liên hai tiết!

Ngay sau đó, cô ân nhận được một cú điện thoại, hình như là của phòng hội đồng, nên cô cũng nhất mông rời khỏi ghế. Sau khi cầm theo một vài tài liệu cần thiết, cô bước khỏi cửa mà không quên dặn dò Thiên Bảo:

- Em trông thư viện giúp cô nhé!

- Vâng ạ!

Sở dĩ cô ân yên tâm giao lại thư viện cho Thiên Bảo, vì cậu là “khách quen” của thư viện, nên cô ân khá là tin tưởng cậu

45 phút trôi qua khá nhanh với Thiên Bảo, cậu mãi mê đọc sách đến nỗi tiếng keng đã vang lên lúc nào không hay. Sau vài phút tiếng keng vang lên, thì từ cửa thư viện, có một dáng người quen thuộc bước vào đấy, nhanh chóng nhận ra cô gái kia chính là Thu Thảo. Thiên Bảo vội mừng, cậu định đi ra chào Thu Thảo mấy câu, nhưng nghĩ lại thì cậu thấy đứng đấy quan sát Thu Thảo có vẻ thú vị hơn. Vị trí của Thiên Bảo đang đọc sách là giá sách thứ 5, nó nằm sát vào góc trong, lại khuất sau một bức tường, nên từ ngoài nhìn vào rất khó thấy nếu không để ý kĩ.

Thu Thảo đi lòng vòng mà chẳng thấy cô ân đâu, nên cô cũng không ngần ngại gì mà không dám bước vào, bởi cô cũng là “khách quen” của thư viện mà!

Thu Thảo chọn giá sách thứ 4 là nơi “dùng chân” để bắt đầu hành trình tìm kiếm tri thức của mình. Cô đi rảo một vòng giá sách và dùng tay rà từng cuốn một trên kệ, ngón trỏ của cô dừng lại nơi một cuốn sách khá dày, màu trắng, với tựa đề là “Test IQ”. Thu Thảo thấy nó có vẻ thú vị, vì theo cô nghĩ

thông qua cuốn sách này, sẽ giúp cô biết được chỉ số IQ của mình là bao nhiêu

Ở phía sau, Thiên Bảo nhìn thấy được tấm lưng Thu Thảo thông qua một cái khe sách. Trông cô thích thú lắm khi vừa đọc sách, vừa làm bầm nhấm tính thứ gì đó. Thiên Bảo mỉm cười vì sự đơn giản của Thu Thảo, cô lúc nào cũng thế, vui vẻ mà giản dị. Thiên Bảo thích điều đó ở cô. Đôi khi không phải những thứ cao xa chót vót, mà hạnh phúc chỉ nằm ở những thứ gần gũi nhất, như nhìn một ai đó từ phía sau thế này!

Phải chi thời gian đứng lại thì hay biết mấy, phải chi Thiên Bảo có thể như thế này nhìn Thu Thảo mãi thì hay biết mấy, và phải chi Anh Tuấn đừng xuất hiện thì tốt biết nhường nào

Nụ cười trên môi Thiên Bảo chợt tắt đi trước sự xuất hiện của Anh Tuấn. Hắn đang đi từ cửa thư viện vào, và trông đáng vẻ hần thập thò, lén lút như một tên ăn trộm vậy. Mục tiêu của Anh Tuấn là cô gái đang đứng đọc sách đằng này – Trần Thu Thảo

Anh Tuấn nhẹ nhàng, âm thầm từng bước một tiến đến chỗ Thu Thảo, hòng để cô đừng phát hiện ra mình. Còn cách nữa bước chân nữa là Anh Tuấn đã tiến sát vào Thu Thảo. Nhưng không may cho hắn, vì lúc này, Thu Thảo bỗng quay người lại. Chính cú xoay người ấy khiến môi cô lập tức chạm vào môi của người con trai trước mặt mình, đó không ai khác chính là Anh Tuấn. Lần này, cú xoay người vô tình của Thu Thảo đã khiến cô trao cho Anh Tuấn nụ hôn đầu của mình, dù trước đó cô đã từng bị hắn cưỡng hôn một lần. Nhưng nó khác chứ, nếu không xét về hoàn cảnh, mà xét về cá nhân, thì lần này cô đã hôn Anh Tuấn rồi còn gì? Trước cái chạm môi vô tình ấy, không chỉ Thu Thảo bất ngờ, Anh Tuấn cũng bất ngờ, mà Thiên Bảo cũng bất ngờ không kém gì hai người họ. Thu Thảo mở to mắt nhìn Anh Tuấn, Anh Tuấn cũng mở to mắt nhìn Thu Thảo, điều đó khiến tim cô đập nhanh hơn lúc nào hết. Thu Thảo dù biết đó là vô tình, nhưng cô không khỏi xấu hổ, nên lập tức cô gục mặt xuống và rời môi khỏi Anh Tuấn

- Tôi..tôi..xin...lỗi! Tôi!..-

Câu nói ngượng ngùng của cô còn chưa tròn vành, thì Anh Tuấn đã dùng hai lòng bàn tay úp vào má cô. Hắn nhìn Thu Thảo với ánh mắt nghiêm túc rồi thì thảo nói:

- Sao lại xin lỗi! Tôi cũng thích mà!

“Cũng thích mà”, tức Anh Tuấn cũng muốn hôn cô sao? Đi kèm sau câu nói ấy là một nụ cười không còn gì đẹp hơn nữa của Anh Tuấn. Mặt Thu Thảo lúc này đang nóng bừng bừng lên như hòn than đỏ, tim cô sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, nó đập nhanh quá. Ngay tức thì, Thu Thảo còn chưa kịp phòng bị thì Anh Tuấn đã nghiêng đầu và hôn lên môi cô nụ hôn ngọt ngào nhất.

Trước cái hôn bất ngờ đó, Thu Thảo đứng như trời trồng, cô đơ người như pho tượng đá, đồng tử của cô thu nhỏ lại và đã ngừng chuyển động từ lúc nào. Thu Thảo cũng không còn cảm nhận được nhịp thở của mình đâu nữa, bên tay cô chỉ nghe được tiếng thở của Anh Tuấn và hơi nóng từ tiếng thở ấy đang tỏa vào má cô.

Khác với nụ hôn bị cưỡng ép lần trước, nụ hôn mà Anh Tuấn trao cho cô lần này nhẹ nhàng hơn nhiều, ấm áp hơn nhiều, và ngọt ngào hơn nhiều. Vì sao cũng cùng là một người, nhưng cảm giác lại khác thế này, chắc là do hoàn cảnh khác nhau, nên tính chất của nụ hôn cũng bị thay đổi theo. Thu Thảo trong lúc này hai mắt đang mở to hết cỡ vì còn chưa hoang hồn kịp trước cái hôn bất ngờ của Anh Tuấn. Còn Anh Tuấn lúc này thì đang nhắm mắt lại để cảm nhận nụ hôn một cách chân thành nhất, và hắn cũng đang cố gắng truyền đạt cảm xúc của mình đến Thu Thảo thông qua nụ hôn của mình. Hắn cũng không biết vì sao trong bất giác, hắn lại muốn hôn người con gái này nữa? Vì sao trong bất giác, hắn lại cảm thấy cô gái ấy vô cùng đáng yêu, khi vô tình môi cô ấy chạm vào môi hắn. Thật sự, hắn có cảm giác gì đó hơi lạ trong lòng, nó đang dần nhen nhóm lên bởi sự đáng yêu người người con gái trước mặt hắn

Nếu phía trên giá sách có hai con người đang trao nhau nụ hôn đầy lãng mạn kia, thì ở phía sau giá sách này, có người đang phải quay lưng lại để không phải chứng kiến cảnh tượng đó

Mắt Thiên Bảo bỗng thấy cay cay, xống mũi cũng dần đỏ lên, vì hình như, Thiên Bảo sắp khóc rồi! Vì sao chứ, vì sao khi chứng kiến những cảnh tượng này thì Thiên Bảo lại phải khóc, vì sao cậu phải rơi nước mắt chứ?

Người Thiên Bảo dựa thẳng vào giá sách, nhưng có vẻ là nó không thích có người tựa vào mình, nên cái giá sách đang lung lay mà Thiên Bảo cũng chẳng hề hay biết

Đến lúc này, Anh Tuấn mới chịu rời môi mình khỏi môi Thu Thảo, hắn cũng dần mở mắt ra và nhìn cô đầy vẻ ngây thơ:

- Nè! Cậu nghiêm túc quá đấy, đáng lẽ khi hôn thì cậu cũng phải hợp tác với tôi chứ, có sao lại đứng ngay đơ thế kia! – Anh Tuấn cười

Nụ hôn kết thúc, nhưng trong Thu Thảo vẫn còn cảm giác lâng lâng nên cô chưa tỉnh táo lại được. Ý thức của Thu Thảo dần trở lại, khi mắt cô đã nhìn thấy nguy hiểm trước mặt mình, là cái giá sách sau Anh Tuấn đang sắp sửa đổ ập xuống

- COI CHỪNG – Thu Thảo hét lên

Anh Tuấn cũng bất ngờ, nên sau khi quay lại nhìn, thì hắn chỉ kịp ôm chặt lấy Thu Thảo vào người mình rồi ngã xuống nền gạch

Tai nạn xảy ra trong khi trong thư viện chỉ có ba người là Anh Tuấn, Thu Thảo và Thiên Bảo, không còn một ai hay biết ngoại trừ ba người này

Thu Thảo nhắm nghiền mắt lại khi cô cảm giác có một vòng tay quàng lấy người cô thật chắc, và cô mở mắt ra sau khi tai nghe được một âm lớn. Khung cảnh trước mặt cô lúc này là thật hỗn loạn, những cuốn sách rơi xuống thật hỗn loạn, và cạnh mình, cô thấy Anh Tuấn đang ôm chặt lấy cô, trong khi nửa thân người còn lại của hắn bị cái giá sách to đè lên. Thu Thảo hoảng người, cô bắt đầu chống tay ngồi dậy và trường khỏi người Anh Tuấn đang đè

lên mình. Tiếp đó Thu Thảo nhanh chóng kéo Anh Tuấn ra khỏi cái giá sách đó, nhưng với sức của cô, thì làm sao kéo được hẳn ra khỏi cái giá sách vừa nặng vừa to ấy.

Còn Anh Tuấn lúc này, hấn choàng mở mắt sau mấy giây bất tỉnh, hấn ngược nhìn Thu Thảo, thấy cô đang ngồi đấy, dốc sức kéo mình ra khỏi cái giá sách đang đè lên người. Thay vì đợi được Thu Thảo kéo ra, Anh Tuấn đã tự mình làm lấy. Hấn hơi xoay người, rồi dồn hết sức vào hai tay để đẩy ngược cái giá sách về hướng ngược lại, hòng đưa được đôi chân mình ra ngoài. Và hẳn đã thành công, hẳn đã giải thoát được mình bằng chính sức mình, thật là may quá!

Thu Thảo thấy vậy, cô cuối mặt rồi những tiếng thút thút bắt đầu vang lên:

- Tôi.. tôi xin lỗi..! Là tôi đã hại cậu! – Giọng cô nghẹn ngào

- Con nhóc ngốc nghếch này! Đâu phải tại cậu chứ, tại cái giá sách nó ghen tị khi thấy tôi đẹp trai quá, nên nó mới cố tình ngả vào tôi cho đỡ ghét đấy! Không phải tại cậu đâu – Anh Tuấn vừa cười vừa xoa đầu cô mấy cái

Rồi Anh Tuấn ôm chầm lấy Thu Thảo vào lòng mình, hấn thì thảo bên tai cô:

- Nhưng tôi cũng vui lắm, vì ít ra, tôi cũng bảo vệ được cậu!

Thiên Bảo lúc này đã rời khỏi thư viện từ lúc nào rồi! Khi cậu nhận ra cái giá sách ngã xuống, thì lúc đó cậu đã không thể làm gì được nữa ngoài việc bỏ chạy khỏi đó! Có phải cậu quá hèn nhát, cậu không dám đối mặt với Anh Tuấn và Thu Thảo khi đã vô tình gây ra vụ tai nạn này? Có phải cậu là một tên tồi!? Phải, cậu là đồ tồi, vì cậu đã làm, nhưng cậu lại không dám nhận, không dám đối mặt với những gì mình đã gây ra! Thiên Bảo ơi! Tại sao lại như thế! Thật đáng để thất vọng!

Chú nhật của buổi chiều ngả nắng...!

Sau khi Thu Thảo đã kết thúc bài giảng của mình với anh em nhà Anh Tuấn – Thiên Bảo, thì cô cũng rất cả cổ họng. Anh Tuấn là người tinh ý, nên không cần ai nói gì, hấn cũng tự động đi ra ngoài để mua nước cho cô và cả bọn, nên lớp học lúc này chỉ còn mỗi Thu Thảo và Thiên Bảo

Không chán chừ, không ngập ngừng, Thiên Bảo đi ngay vào vấn đề:

- Thu Thảo, cậu thật sự thích anh họ tớ chứ? Và hai người đang hẹn hò phải không?

Dù đã biết chắc chắn câu trả lời, nhưng Thiên Bảo muốn chính miệng Thu Thảo thừa nhận điều này. Cậu làm Thu Thảo hơi bất ngờ chút, nhưng cô cũng khẽ gật đầu trả lời:

- Ừm!

Nghe được câu trả lời đó, Thiên Bảo mỉm cười mà hàng lệ bắt đầu chảy dài trên má:

- Vậy tớ đã biết tên cảm xúc trong lòng tớ là gì rồi! Đó là sự thiếu thốn và mất mát!

Tuy không hiểu ý Thiên Bảo là gì, nhưng Thu Thảo cũng không phản ứng, cô chỉ ngồi gục mặt đó mà nghe Thiên Bảo nói tiếp:

- Từ khi tớ biết chuyện cậu và anh họ tớ đang hẹn hò, tớ có cảm giác như cậu ngày một xa cách tớ, có cảm giác hơi thiếu một thứ gì đó. Hình như, anh Anh Tuấn đã cướp cậu khỏi tớ rồi!

Thu Thảo giật mình trước câu nói ấy, cô ngược mặt nhìn Thiên Bảo trong sự ngỡ ngàng. Cậu lại nói tiếp:

- Sao tớ cảm thấy ghét người anh họ của mình đến thế chứ! Vì chính anh ấy, cướp đi người bạn đầu tiên của tớ, là cậu. Khó khăn lắm hạnh phúc mới ghé qua, khó khăn lắm tớ mới có được một người bạn, có sao anh họ tớ lại cướp nó khỏi tớ chứ?! Anh ấy đâu thiếu thứ gì, gia đình, bạn bè, anh ấy đều có, có sao anh ấy lại còn giành lấy hạnh phúc của người khác nữa, tại sao vậy hả?

Thiên Bảo mím chặt môi, cố kiềm nén cảm xúc phẫn nộ trong lòng mình, bởi nếu không làm vậy, thì cậu sợ sẽ nói ra hết tất cả, và sẽ biến anh họ mình thành kẻ đáng ghét nhất trên đời. Còn Thu Thảo, đến giờ cậu mới hiểu ra ý của Thiên Bảo muốn nói là gì, cô nhẹ cười rồi dùng ngón giữa của mình móc nghéo vào ngón giữa của tay Thiên Bảo:

- Dù tôi và Anh Tuấn có là gì của nhau, thì nó cũng không ảnh hưởng đến tình bạn giữa tôi và cậu. Tôi vẫn là bạn của cậu, mãi mãi là vậy, không có gì thay đổi cả! Anh Tuấn không giành giật thứ gì của ai – Bỗng giọng cô hơi trầm xuống - Mà đáng ra..... người đó phải là tôi mới đúng. Nhưng dù thế nào, chúng ta vẫn là bạn, và không ai có thể cướp được thứ đó! Cậu hiểu chứ!?

Hiểu, có lẽ Thiên Bảo hiểu, nhưng đó là cách hiểu không đúng với nghĩa của câu nói mà Thu Thảo muốn truyền đạt.

- Hứa nhé! Ngón giữa có nghĩa là giữ lấy lời hứa!

Thiên Bảo không đáp, vì cậu sợ mình sẽ không làm được, vì có thể, vào một ngày không xa trong tương lai, tình cảm trong cậu sẽ vượt qua giới hạn của tình bạn để tiến đến một mức tình cảm cao hơn

Nhưng dù sao, đó cũng đã qua rồi, và hiện tại nó không còn quan trọng nữa. Bởi Tiểu Bảo đã không còn là Tiểu Bảo, mà là Thiên Bảo, là Dương Thiên Bảo

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Sự Thay Đổi Của Thiên Bảo

- Về thôi về thôi! - Hữu Bửu vừa nói vừa khoát vai Hàn Du và Thu Thảo đi ra ngoài

- Đợi tôi với!

Như Ý là người đẹp đồ sau nên bị đám bạn bỏ lại, kết quả là cô phải vừa gọi với, vừa chạy theo đám bạn. Mới chạy ra khỏi cửa lớp, thì cả đám đã bỏ Như Ý xuống tới sân trường rồi. Đang vội, nhưng cô lại bị ai đó kéo cặp lại:

- Đợi chút!

Như Ý khó chịu quay mặt về sau nhìn Thiên Bảo

- Tôi đang vội!

- Đưa cái này cho Thu Thảo, nói là tôi đền

Thiên Bảo đặt vào tay Như Ý một cái kẹo mút mùi bạc hà rồi cậu bỏ đi, để mặc cho Như Ý còn đang ngu ngơ như con nai tơ:

- Ô, vậy là cậu còn biết nghĩa của câu xin lỗi là gì à?!

Đứng sững người đó mấy giây, Như Ý cầm cái kẹo trên tay rồi chạy hốt hải theo đám bạn đã bỏ mình “đi xa quá”

- Đợi tôi với!

- Nhanh lên nào!

Hữu Bửu miệng thì nói mà chân vẫn bước thao thao, chứ nào có dừng lại đợi Như Ý đâu chứ

Cuối cùng thì bằng sức chạy của mình, Như Ý đã đuổi kịp đám bạn phụ bạc kia, cô chống gối thở dốc nói:

- Cái...cái đám này, bảo đợi...mà cứ te te đi làm như...chẳng nghe thấy tôi gọi ấy! Biết tôi thừa cân mà, nên biết mỗi lần tôi chạy...tôi mệt lắm không? Chạy kiểu này...có ngày tôi “lên mỡ”, tôi...chết bất tử...lúc đó mấy người lấy gì để đền cho ba má tôi đây hả?

- Đó giờ nghe người ta “lên máu” chứ chưa nghe “lên mỡ” bao giờ!? – Thu Thảo lên tiếng

- Thông cảm cho mấy đứa béo phì! Ha ha ha! – Hữu Bửu cười lớn

Trời trong xanh, gió hong hanh, Hữu Bửu không biết từ đâu trên đầu mọc ra một cục u to tướng nữa, “cũng không biết vì sao luôn!”

- Thiên Bảo đưa cho cậu nè! – Như Ý chìa ra cái kẹo mà lúc nãy Thiên Bảo đưa cho cô – Cậu ấy bảo là đền!

Thu Thảo tròn mắt nhìn cái kẹo, mày cô câu lại, vẻ mặt không khác gì nhìn đang bị Thiên Bảo chọc tức. Được đôi chút, rồi cô quay lưng lại

- Bỏ vào balo cho tôi!

Hú hồn, cứ tưởng Thu Thảo quay lưng bỏ đi chứ, ai dè là quay lại để Như Ý bỏ vào balo cho mình.

Và như thế, giữa trưa nắng gắt, có một đám “bệnh nhân tâm thần” đang cười đùa âm ỉ trên đường, khiến ai cũng phải chú ý tới họ, nhất là con nhỏ chân mang dớ đen, lưng quai balo đen, là đứa có cái miệng rộng nhất, lớn nhất, và “bô bô” nhất. Trong “đám tâm thần” ấy, chỉ sót lại duy nhất một cậu con trai bình thường, với dáng vẻ thanh tao và có phần lạnh lùng. Cậu con trai đi cạnh “đám bệnh nhân” ấy mà cậu chẳng nói gì, chỉ đi cùng, lắng nghe chuyện của họ, và khẽ cười thôi. Ôi, đúng là “sen trong bùn” mà, ở cạnh những người “tâm thần”, chẳng những cậu vẫn giữ được mình, không bị ảnh hưởng gì bởi những con người “không được bình thường” ấy, mà trái lại, chính “những đứa tâm thần” đã tôn lên dáng vẻ, “xi tai” (style: phong cách) của cậu nữa cơ chứ. Cậu con trai nhả nhặn ấy có tên là Hàn Du – một người khá ít nói, có phần lạnh lùng, nhưng khi cậu cười thì ấm áp vô cùng, thật không thẹn với cái tên mà cả bọn đặt cho Hàn Du “Ouji Taiyou” (Hoàng Tử Mặt Trời)

.....

Giữa trưa nắng gắt, Thiên Bảo đang bon bon trên chiếc xe đạp của mình thì “rầm” một cái, Thiên Bảo ngã ngay xuống mặt đường lộ. Nguyên nhân là gì? Là do chiếc xe đạp đã “tới tuổi”, nên “xương” của nó yếu quá, lại còn phải “cổng” Thiên Bảo về nhà, và thế là nó không chịu nổi nên đã “hi sinh” 18 cái cam, làm xe không trụ vững, khiến nó mất thăng bằng, và kết quả là Thiên Bảo đang nằm dưới mặt đường. Thật là xui rủi thay!

Dù rất bức, nhưng Thiên Bảo cũng đâu thể chửi ai được ngoài việc “tự chửi” mình chứ. Nhưng trong cái rủi còn có cái may, là gần đó có cái tiệm sửa xe, nên Thiên Bảo nhanh chóng dắt cái xe của mình vào “bệnh viện” để “điều trị” cho nó. Từ tiệm sửa xe cách nhà Thiên Bảo cũng không xa lắm, nên cậu gửi xe lại sửa rồi tự cuộc bộ về nhà

Thiên Bảo bức tức đi về nhà, nhưng mới chỉ bước đến ngạch cửa thì cậu lại ngã tiếp một cái rầm, do tự giẫm phải dây giầy của mình. Cú ngã của Thiên Bảo không chỉ có âm thanh là một tiếng “rầm”, mà kèm theo đó còn có thêm “tạp âm” khác, đó là một tiếng “xoẹt”, mà tiếng “xoẹt” ấy hình như phát ra từ quần của Thiên Bảo thì phải?

Lộ m cộm người dậy, Thiên Bảo nhìn lại quần của mình, nó đã bị rách một đường khá dài ở “vùng kín”. Thiên Bảo đang rất bức, rồi lại thêm cái rách quần này thì cậu tức, tức, tức mà chỉ biết một tay để lên mặt rồi ngược mặt lên trời mà kêu ư:

- CÁI CHUYỆN QUÁI QUỶ GÌ ĐANG DIỄN RA VẬY?

Tiếng hét kinh động của cậu làm bà nội đang loay hoay trong bếp giật mình, bà hốt hầy chạy ra xem đứa cháu mình có chuyện gì không:

- Con sao thế Thiên Bảo? – Bà gấp gấp giọng

- Dạ không có gì!? Bà cứ vào bếp tiếp tục công việc của mình đi ạ!

Nghe Thiên Bảo nói vậy, bà mới yên tâm quay lại vào bếp. Chỉ chờ có vậy, Thiên Bảo mới không xấu hổ mà nhanh chân vào phòng và đóng kính cửa lại.

Sau hơn hai phút, cái quần rách của Thiên Bảo đã được thay ra bằng một cái quần short màu đen. Cầm lên xem lại cái quần rách, Thiên Bảo không khỏi hậm hực vì sao hôm nay xui thế! Nhưng cái xui có vẻ còn đeo bám cậu, nên khi để cái quần xuống, Thiên Bảo mới phát hiện ra cái đồng hồ trên tay mình, bị, bị... bị nứt kính. Thiên Bảo bàng hoàng nhìn cái đồng hồ mà không thốt lên được lời nào. Chắc do cú vấp ngã lúc này làm đồng hồ của cậu bị nứt mặt kính. Thiên Bảo vô đầu điên cuồng, cậu muốn hét lên thật to cho nổ cái quả đất này mới nguôi được nỗi bức.

Tháo đồng hồ ra, Thiên Bảo quăng nó lên bàn học rồi nằm pịch lên giường. Cậu nghĩ rằng sao hôm nay mình xui xẻo đến thế, hay vì lúc sáng cậu “lỡ” ăn cái kẹo mút của Thu Thảo, nên giờ là hậu quả cậu nhận được. Nhưng Thiên Bảo lại nhếch môi cười, vì cậu vốn không bao giờ tin quy luật nhân quả, mà cậu cho rằng nó rất nhảm nhí.

Ngắm nghĩ mong lung, cũng không biết là nghĩ cái gì, nhưng trong đầu Thiên Bảo dần hiện ra hai màu sắc, là trắng và đen. Điều đó khiến cậu nhớ đến cái áo khoác bóng chày của mình, mà hai năm trước đây, Thu Thảo từng khoác nó lên người. Cũng khá lâu rồi, cậu chưa động tới nó, kể từ hôm Thu Thảo trả đến tận giờ. Thiên Bảo cũng không nhớ rõ là cậu đã để nó ở đâu nữa! Cái suy nghĩ chợt xẹt ngang đầu, là cậu muốn tìm lại cái áo khoác đó, dù không biết tìm để làm gì. Thiên Bảo bật người dậy, cậu bắt đầu lục lọi tủ quần áo của mình, rồi lục trong ngăn kéo, nhưng vẫn không thấy. Thứ duy nhất còn sót lại là cái vali, cậu cũng mở trong ấy ra và bới tung nó lên, và kết quả, là cái áo khoác nằm dưới đáy cuối cùng của cái vali

Cầm cái áo lên, Thiên Bảo ngắm nghía nó rồi cậu chợt nhớ về Thu Thảo, hình như lúc trước, Thu Thảo có nói là rất thích cái áo khoác bóng chày này. Và nếu không lầm, thì Thiên Bảo cũng đã từng định tặng Thu Thảo một cái áo khoác giống vậy, nhưng cái áo đó đã bị Anh Tuấn “chiếm mất” trước ngày đến được tay Thu Thảo. Sau hồi ngắm nghía cái áo, thì đến lúc Thiên Bảo phải dẹp lại chiến trường quần áo do mình tạo ra.

Quần áo gấp vào nếp, phân loại rõ ràng, và sắp xếp chúng trở lại vị trí cũ của mình. Công việc nhẹ nhàng cuối cùng - Nhẹ tay đóng tủ quần áo lại là mọi chuyện đã xong. Tiếp theo đó, Thiên Bảo tiến đến bàn học xem thời khóa biểu cho ngày mai. Hơi hài hước nhỉ, Thiên Bảo vào lớp chỉ toàn ngủ với ngủ, có bao giờ cậu chú ý đến bài học đâu mà xem tới thời khóa biểu cho cho mệt?

Nếu mọi người trong lớp, kể cả giáo viên đều đánh giá Thiên Bảo là người lười biếng, không lo học hành, thì mọi người lầm rồi! Ở lớp đúng là Thiên Bảo không chú ý bài, Thiên Bảo ngủ suốt từ đầu buổi đến cuối buổi, nhưng có ai biết từ lúc đi học về, Thiên Bảo com nước, tắm rửa xong là bắt đầu học bài, làm bài tập từ đây cho đến tận khuya. Có ai biết cậu con trai hay ngủ gật ở lớp ấy lại chăm chỉ đến mức hay bỏ bữa cơm chiều, có ai biết chỉ vì thức khuya như thế mà mắt cậu con trai này dần trở nên thâm đen, và có ai biết cậu con trai ấy chăm chỉ đến mức chỉ lột dạ bằng vài mẫu bánh nhỏ, hay một ly sữa thay cho cả buổi tối. Ai biết được điều đó chứ!?

Thiên Bảo ngủ trong lớp, không chú ý bài, nhưng chẳng một lần cậu không thuộc bài, chẳng một lần cậu không có làm bài tập ở nhà, chẳng bao giờ cậu thiếu chữ nào trong bài học, và chẳng một lần cậu dưới điểm 8 trong các kì kiểm tra, thi cử. Không có một lần nào như thế cả, đó có thể gọi là tự học không nhỉ, tự học lấy tất cả không cần đến sự dạy bảo của giáo viên. Cái kiểu học thiên tài ấy chỉ có những người như Thiên Bảo mới làm được, đó là tự đọc, tự hiểu, và tự làm tất cả, chỉ với sức của bản thân, không cần nhờ ai giúp. Quá tài như vậy, cậu còn đến trường làm gì? Sao cậu lại có thể đem tài năng của mình mà chôn vùi dưới lớp vỏ của một bad boy cơ chứ? Tất cả là vì một người con gái, mà cậu đã luôn nhìn cô ấy từ phía sau, nhìn từ đằng xa, trong suốt hai năm trời. Bởi cậu muốn xóa cái tên Tiểu Bảo yếu đuối của hai năm về trước còn đọng lại trong kí ức của cô gái đó, để cậu có thể thay đổi, để cậu có thể ở gần, và bảo vệ người con gái ấy... mãi mãi! “Pụt”

Cái cặp mới cầm lên tay, Thiên Bảo đã phải nhảy lò cò khi cái cặp bắt ngờ rơi xuống chân cậu, thế có nghĩa là cái cặp một dây của cậu đã bị... đứt dây. Xem ra hôm nay, Thiên Bảo xui đến thế là cùng! Cậu nhăn nhó mặt mày rồi ngồi pịch xuống hết lên:

- Còn cái điện thoại nè, sao không giở nứt màn hình luôn đi!!!

Nói rồi Thiên Bảo móc cái cảm ứng từ túi quần ra, và ném nó lên giường. Cái điện của cậu khá là “ngoan”, khi rất biết nghe lời chủ. Thay vì “điểm đáp” là cái giường, nơi có những cái gối bông, nơi có cái nệm mềm mại, thì nó lại rớt thẳng xuống sàn nhà “cộp cộp” mấy cái, và kết quả là... nứt màn hình điện thoại rất rồi! Thiên Bảo chỉ nói lấy thể mà cái điện thoại nó làm thật sao, có thật sự ngoan ngoãn nghe lời chủ nhân mình, hay cố tình chọc gan Thiên Bảo vậy. Không còn gì để giận thêm nữa, Thiên Bảo ngã ngửa xuống sàn nhà, cậu thù người nhìn lơ đãn, rồi bỗng....

- TRỜI ƠI LÀ TRỜI! CÒN CÁI NHÀ NÈ, SAO KHÔNG CHÁY LUÔN ĐI! CÒN TRÁI ĐẤT NÈ, SAO KHÔNG BỊ THIÊN THẠCH ĐÂM VÀO CHO NÓ LUÔN ĐI!!! GAAAAA!!!!

Quả đất còn chưa nổ vì bị thiên thạch đâm phải, mà nó sẽ nổ vì tiếng hét chấn động lục địa của Thiên Bảo đấy! Hết xong còn chưa đủ, Thiên Bảo lẳng người rồi dùng chân đạp rầm rầm xuống nền nhà nữa, y như cái kiểu con nít ăn vạ vậy ấy!

Có một điều mà tác giả phải công nhận với các bạn rằng, tác giả không chắc chắn là các nhân vật trong truyện sẽ là người bình thường hết đâu =v=~~~~. Ngày xưa, tác giả cứ tưởng Thiên Bảo sẽ không mắc một chứng bệnh thần kinh nào cả, tức sẽ bình thường đấy. Nhưng theo thời gian, theo số chương, thì cuối cùng Thiên Bảo cũng không thoát khỏi “tâm thần đạo”. Không biết Thiên Bảo bị vậy lâu chưa nữa!? Tác giả đang hỏi Thiên Bảo, vì tác giả cũng “không rành ba cái vụ đó nữa”, tại tác giả cũng đâu được bình thường, một năm trốn trại không biết bao nhiêu lần, và thường xuyên bị xe bắt “cờ hó” hốt chung lòng với bọn “cờ hó”, nên giờ tác giả mới vậy đó hớ hớ

Trở lại vấn đề chính, sau khi Thiên Bảo đã thôi không còn đại, í nhầm, thôi không còn hét (vì đã hết sức để hét), thì cậu nằm thù người ra đó. Thiên Bảo xoay đầu, cậu thấy dưới gầm giường có một cái hộp vuông vuông khá to, chắc để đó lâu rồi, vì nó còn nguyên trong vỏ bọc. Phải rồi, đó là quà mà mấy tháng trước Anh Tuấn gửi cho, và cậu cũng chẳng bận tâm đến món quà của hắn, nên đẩy nó vào gầm giường đến tận hôm nay. Lôm côm ngồi dậy, Thiên Bảo đưa tay vào gầm giường để “lôi đầu” cái hộp ấy ra xem. Tháo vỏ bọc ngoài, Thiên Bảo cũng chẳng đoán hoài đến vỏ hộp là cái gì, cậu cứ mở mở mở và mở. Bên trong cái hộp giấy vuông này là một món đồ khá kì quặc, vì nó bị khuất trong mấy cái mặt phẳng của hộp, nên Thiên Bảo cũng chẳng thể xác định thứ kì quặc ấy là gì.

Thiên Bảo chẳng nhẹ nhàng như bao người, mà lấy đồ trong hộp ra một cách từ tốn, cậu lại một phát xé toạt cái hộp giấy cứng kia ra chỉ trong nháy mắt. Chiếc hộp bung ra, xuất hiện trong ấy là một khối kim loại hình tròn, với dáng vẻ như một chiếc bánh xe. Trông nó khá kì quặc, nhưng nếu nhìn kĩ, thì nó là một món đồ công nghệ, với thiết kế hiện đại, và lạ mắt. Cạnh cái “bánh xe” ấy, có một mẫu giấy, hình như là “hướng dẫn sử dụng trước khi dùng” thì phải. Cầm tờ giấy lên, Thiên Bảo bắt đầu đọc – hiểu nội dung bằng tiếng Hàn, được nhà sản xuất ghi chèn chịt vào mẫu giấy nhỏ này: “*Đây là một loại xe điện tử có tên Ninebot one - Xe một bánh đến từ tương lai. Chiếc xe là một loại siêu xe điện với thiết kế rất chi là ngầu. Vóc dáng thời thượng, không yên xe, bạn chỉ cần đứng lên và giữ thăng bằng là có thể “vù vù” trên đường. Đèn led quanh bánh xe được kết nối Bluetooth với ứng dụng cài đặt trên điện thoại, dễ dàng thay đổi chỉ cần một cái gõ nhẹ lên thân xe. Ninebot one làm bằng hợp kim nhôm chắc chắn, được đúc nguyên khối và tiêu giảm mọi góc cạnh sắc nhọn giữ an toàn tuyệt đối cho người sử dụng. Xe có độ dốc 18 độ, và hệ thống báo động bên trong xe cực nhạy, xe sẽ sáng đèn và phát âm thanh khi bạn quá tốc độ, khi sắp hết pin, hoặc xe rung lắc, hư hỏng. Nếu những chiếc xe đạp điện khiến bạn phiền lòng trong việc “tắm rửa”, thì với Ninebot one, bạn đừng lo mà hãy yên tâm, vì toàn bộ hệ thống điện được khóa kín, khả năng chống nước đạt IP65. Nhờ thế mà công việc lau rửa trở nên cực kì đơn giản, chỉ cần cầm vòi nước lên và bắt đầu kì cọ chiếc Ninebot one yêu quý của mình thôi. Ngoài ra, Ninebot one còn có thể tích hợp camera trước, loa, nhạc,....”*

Đến khi bỏ tờ giấy xuống, Thiên Bảo nhìn lại cái “bánh xe” ấy, thì cậu biết cái “bánh xe” này là một phương tiện di chuyển. Không đợi lâu, Thiên Bảo lập tức phóng lên bàn học, cậu bật laptop lên và seach Google về thông tin chiếc Ninebot one này. Lần là rà chuột, cậu tìm thấy rất nhiều thông tin về chiếc siêu xe điện này. Ninebot one là mẫu mã mới, giá của nó khá đắt đỏ, dao động từ 19 – 22 triệu/chiếc. Chính vì đắt, nên nó chưa được bán rộng rãi ở Việt, và rất ít người biết đến. Nếu bạn từng xem phim School 2015, thì hẳn bạn chưa quên hình ảnh anh Sung Jea (BTOB) cưỡi em robot tròn tròn, ngộ nghĩnh này chứ. Vâng, nó chính là chiếc Ninebot one, giống như của Thiên Bảo đấy các bạn ạ. Để biết nhiều hơn thông tin về Ninebot one, bạn có thể lên Google để xem thêm

Sau khi đã úp laptop lại, Thiên Bảo vẫn nguyên tư thế cũ, cậu ngồi trầm ngâm suy nghĩ về một điều gì đó không rõ. Hồi lâu, Thiên Bảo bật dậy, cậu lục tìm trong chiếc cặp đứt dây của mình để lấy cái thẻ ATM.

Thiên Bảo dần mất kiên nhẫn, cậu trút cái cặp của mình ngược xuống, và lục tìm trong đó đống tập vở ấy mà chẳng thấy cái thẻ ATM đâu. Máu đầu Thiên Bảo bắt đầu dồn lên, hai tai cậu cũng bắt đầu toà khói, và lại một lần nữa, quả đất có một “trấn động âm” bởi tiếng hét của “một ai đó”

- YÊN QUÁI QUÝ GI ĐANG DIỄN RA THẾ NÀY!!! Ngay sau tiếng hét vọng trời ấy vang lên thì “xoảng” “xoảng” xoảng” “xoảng”. Bốn tiếng vỡ của sành gốm liên tiếp vang lên trong phòng Thiên Bảo. yên gì đang diễn ra thế? Thiên Bảo đang ngồi trước những đống sành vụn vãi đ.lùm tiền =))))). Những tiếng “xoảng, xoảng” lúc này là Thiên Bảo đập ống heo tiết kiệm đấy các bạn à. Và hiện tại, cậu đang ngồi đấy mà đếm số tiền mình đã tiết kiệm trong bốn con heo là bao nhiêu. Ái chà chà, khá là nhiều đấy, vì trên tay Thiên Bảo cầm, dưới sàn cạnh những mảnh vụn ấy, toàn là tờ màu xanh lam, xanh lá, màu đỏ cam. Ôi tiền là tiền, 200.000, 100.000, 500.000 có đủ loại hết! Nhiều quá xá nhiều!

Nhưng vì sao tự nhiên Thiên Bảo lại đập ống tiết kiệm thế? Cậu cần tiền để làm gì?

.....

12h00 trưa, trên đường nắng gắt, có một cậu con trai mặt bị khâu trang đen, áo phong trắng, quần short đen, chân mang giày, tay đang cầm một cái túi giấy nhỏ nhỏ xinh xinh, và cậu đang đứng trên một chiếc bánh xe tròn tròn, ngộ nghĩnh có tên là Ninebot one. Cậu con trai ấy còn ai ngoài Thiên Bảo đâu chứ!

Chiếc Ninebot one của cậu bon bon lướt trên đường, thu hút biết bao ánh nhìn từ những người đi đường. Vì chiếc xe một bánh của cậu nhìn rất lạ mắt,

lại ngộ nghĩnh, nên việc người khác chú ý vào nó chuyện đương nhiên. Nhìn Thiên Bảo cool “cười” Ninebot one cool thật đấy!

Điểm dừng đầu tiên của Thiên Bảo là tiệm may quần áo, cậu dừng xe lại rồi xách theo nó vào bên trong

- Chị ơi sửa giúp em khâu ống quần lại, cỡ ôm sát chân, và sửa luôn chỗ rách nha chị! À còn cái áo nữa, chị khâu lại ôm sát người cho em luôn!

Người chủ hiệu ý khách, nên nhanh chóng dùng thước dây, làm vài động tác đo ống chân, thân người của Thiên Bảo để khâu ống quần, và áo cho vừa vặn với cậu

- Khoảng 3h00 em sẽ quay lại lấy, vì ngày mai em đi học rồi, chị sửa gấp cho em!

Chỉ đợi cái gặt đầu của người chủ tiệm, Thiên Bảo mới cuối đầu chào rồi quay người bước ra ngoài!

Điểm đến tiếp theo của Thiên Bảo là tiệm cắt tóc. Khá lâu rồi cậu mới đến tiệm để cắt tóc một lần, nên tóc cứ dài ra và cứ bị cô chủ nhiệm nhắc nhở, phân nân, thì hôm nay, Thiên Bảo sẽ cắt cho ngắn lên, cho gọn gàng hơn

Bước khỏi tiệm cắt tóc, Thiên Bảo như lột xác từ một tên lè phè với kiểu tóc dài bù xù, lỗi thời, trở thành một cute boy với kiểu tóc ngắn xoăn nhẹ. Để đánh giá một khuôn mặt đẹp, hay đơn giản là tạo ấn tượng với một người trong cái nhìn đầu tiên, thì quan trọng là kiểu tóc, vì kiểu tóc quyết định “nhan sắc” trên khuôn mặt, cũng như cái ưa của người nhìn. Ví dụ dễ thấy nhất là kiểu tóc bồ lông của những nam sao Hàn, tuy đó là kiểu tóc mốt của hiện nay, nhưng nhiều fan đánh giá kiểu tóc bồ lông này “hủy hoại nhan sắc” của các Oppa. Cho nên, khi muốn tạo ấn tượng tốt với một ai đó, thì thứ đầu tiên bạn nên chỉnh chu đó là kiểu tóc của mình. Còn với Thiên Bảo, tuy kiểu tóc ngắn xoăn nhẹ không phải là model của năm, nhưng nó vẫn phù hợp thời trang và quan trọng là rất hợp với cậu

Tiếp đến, Thiên Bảo đi đến tiệm giày dép, cặp ví để mua cho mình một chiếc cặp và một đôi giày.

Bước khỏi tiệm, Thiên Bảo mang trên mình một chiếc cặp một dây, màu đen, quai xéo ngang vai. Bên trong chiếc cặp ấy có chứa một đôi giày màu đen, bằng da, loại cổ cao, nâng đế

Và điểm đến cuối cùng của Thiên Bảo trong ngày hôm nay là cửa hàng điện tử - đồng hồ. Vì thẻ ATM mất, cậu phải đập heo mua đồ, nên số tiền không nhiều lắm, nên thay vì mua một chiếc đồng hồ loại xịn như cái đồng hồ trước, thì Thiên Bảo lại chọn loại rẻ hơn, là một chiếc đồng hồ led, mặt vuông, dây da, màu trắng đen, với giá vừa phải. Thêm nữa là cậu còn phải chi cho tiền sửa cái điện thoại bị nứt màn hình kia! Thật là mọi thứ đều phải chi tiền, rất tốn kém

.....

Một ngày không như mọi ngày. Vì cả buổi trưa, Thiên Bảo không dành thời gian đó cho chuyện học, mà lại dành nó cho việc đi mua sắm, vì sao lại đi mua sắm hả? Vì Thiên Bảo muốn thay đổi

Đứng trước gương, Thiên Bảo sờ sờ lên tóc mình rồi xoay tới xoay lui. Thật sự, cậu cũng không còn nhận ra chính mình nữa. Vì hai năm rồi, hai năm mà cậu chẳng bao giờ bận tâm tới vẻ bề ngoài của mình là như thế nào, chỉ nghe mọi người chê bai cậu là một thằng lười thôi, lếch thếch, ăn mặc thì chẳng ra làm sao, tóc tai để dài thường trượt như con gái, trông cậu như một tên ăn mày bản thiêu. Nhưng hôm nay, có thể xem là một sự lột xác hoàn toàn của Thiên Bảo, vì chính cậu còn không nhận ra mình nữa mà!

Thật sự mà nói, vốn dĩ Thiên Bảo có một ngoại hình khá chuẩn, với chiều cao tầm 1m80, tay chân săn chắc, đầy đặn gân cơ. Chưa kể khuôn mặt của , khá bánh, nếu nhìn kĩ thì thấy cậu ấy rất là dễ thương. Điểm đặc biệt cuốn hút người ta ngay cái nhìn đầu là đôi mắt màu đỏ, do gấn kính áp tròng màu, và đôi môi đỏ đỏ mong mỏng của cậu. Thiên Bảo đẹp trai đấy chứ, một hotboy đáng để được công nhận. Bắt đầu từ bây giờ, Thiên Bảo không còn trong dáng vẻ của một tên ăn mày mà mọi người thường thấy nữa, mà cậu là một hotboy khiến bao người phải trầm trồ ngược nhìn bởi vẻ đẹp cool boy mà bad boy của của cậu

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Sự Trở Lại Của Anh Tuấn

- Ê ê mấy đứa!

Như Ý chưa chạy đến chỗ nữa thì tiếng cô nàng đã vọng tới Thu Thảo, Hàn Du và Hữu Bửu đang “đàm tếu” chuyện đời ở đằng này. Trông vẻ mặt nghiêm trọng của Như Ý, thì hình như có chuyện gì đó quan trọng lắm, cô vừa thở vừa nói:

- Cho tôi 5 giây để thở, không khéo lại “lên mỡ” – Cô thở phì phò mấy cái rồi bắt đầu vào chuyện – Hình như lớp mình sắp có học sinh mới chuyển trường đấy. Sáng nay tôi đi ngang văn phòng, tôi thấy cô chủ nhiệm mình, cô hiệu trưởng, và một bạn nam đứng trong ấy nói chuyện gì đó!

- Rồi sao?! – Hữu Bửu hỏi

- Từ từ để tôi kể, đừng làm mất hứng – Như Ý nhìn mặt nhìn Hữu Bửu – Quan trọng là cái cậu nam sinh ấy, trời ơi, lúc mà cậu ấy quay ra cửa sổ nhìn thấy tôi, tự nhiên trong mắt tôi có một luồng điện, tim tôi như bị thần tình ái bắt trúng...xiu xiu xiu!

Nói rồi như ý ôm tim ngắt ngay trước lời diễn tả của mình, cô nàng có hay chỉ vì hành động “không đẹp mắt” của mình mà Hàn Du, Thu Thảo, Hữu Bửu trắng bệch mặt ra cùng ba sọc dọc trên trán

- Cái đó được gọi là tiếng sét ái tình nhì? – Thu Thảo nói mà khoe môi cô hơi co giật

- Cũng không rành nữa! Nhưng nói chung là cậu ấy đẹp trai như mấy Oppa vậy đó!

Hình như Như Ý “đi xa quá” rồi! Thấy thế, cả bọn lấy làm chán nản nên không hẹn mà cùng rời đi chỗ khác. Nhưng cả ba chỉ mới bước ra khỏi cửa thì cô chủ nhiệm đã vào tới, và đó cũng là lúc tiếng chuông 15 phút đầu giờ reo lên

- Nghèo mà gặp cái eo!

Hữu Bửu thờ dãi rồi nhìn Hàn Du và Thu Thảo thông cảm. Bởi cả bọn định đi ra ngoài, có thể là xuống căn tin ăn uống, nhưng nào ngờ 15 phút đầu giờ lại đến “sớm” như vậy

- Các em ôm định nào – Bỗng cô đảo mắt xuống chỗ ngồi của Thiên Bảo – Thiên Bảo đâu? Giờ này vẫn chưa vào à!?

Hữu Nhân lớp trưởng đứng lên báo cáo:

- Dạ chưa ạ! Hình như là Thiên Bảo đi trễ!

Cô hậm hực rồi cho qua, bởi cô có chuyện khác quan trọng hơn cần nói lúc này, thay vì là chuyện Thiên Bảo đi trễ.

- Hôm nay, lớp mình có học sinh mới chuyển đến. Là một bạn nam sinh-

Câu nói của cô chủ nhiệm còn chưa dứt thì từ cửa lớp, dáng một người nam sinh cao ráo, bảnh bao bước vào. Khuôn mặt ấy vừa xuất hiện như tỏa nắng mai xuống cả lớp, đặc biệt là các bạn nữ. sinh ấy đáng lẽ phải đứng cạnh cô để giới thiệu chào hỏi cả lớp chứ, nhưng đang này, cậu ta lại một mạch bước đến chiếc bàn thứ ba từ trên đếm xuống- Đó..... là chỗ ngồi của..... Thiên Bảo mà! – Diễm Mi ú ớ lên tiếng

Lời nói của Diễm Mi lọt vào tai của cậu con trai kia, nên sau khi cởi chiếc áo khoác bóng chày hai màu trắng đen của mình ra, cậu con trai ấy quay xuống nhìn Diễm Mi bằng ánh mắt không mấy thiện cảm:

- Chỗ của tôi, tôi có quyền ngồi. Có ý kiến à!?

WHAT HELL, cậu con trai ấy là Thiên Bảo ư? Thật là không tin nổi, cả lớp 11a2 ò lên một tràng dài vì không tin nổi đó là Thiên Bảo mà thường ngày mọi người vẫn hay thấy

“Đẹp trai quá”, đó là những lời mà bọn con gái bắt đầu xù xì, bàn tán với nhau. Còn Thu Thảo ở dưới đây, cô không khỏi mồm O mồm A nhìn Thiên Bảo. Chỉ trong một ngày thôi, mà Thiên Bảo thay đổi một cách “hư cấu” vậy sao?

- Trật tự! Vấn đề của Thiên Bảo gạt sang một bên đi! - Cô chủ nhiệm lên tiếng để tiếp tục câu chuyện của mình sau khi bị Thiên Bảo cắt ngang

Cô e hèm mấy cái lấy giọng rồi nói:

- Bạn nam sinh mới của lớp chúng ta chuyển trường từ Hàn Quốc về đây – Cô nhìn ra ngoài cửa – Em vào được rồi!

Lớp lại một phen loạn lên khi nam sinh mới bước vào, nói đúng hơn thì đó là một nam thần. Chân mang giày lười, ống quần được xắn lên mấy nấc, cái quần màu đen ôm chân cặp chân dài, áo được “đóng thùng” vừa phải, không cao quá, mà cũng không thấp quá, khuy áo được cài sát cổ ra dáng một “thanh niên nghiêm túc”. áo xắn lên làm lộ ra nước da trắng trẻo mà săn chắc đầy cơ. Nhìn lên khuôn mặt của nam thần này, thật hoàn mĩ đến từng milimet. Bờ môi căng mọng màu hồng đào, hình như là được điểm thêm chút son bên trong, nên thấy môi trong hồng đậm hơn môi ngoài. Phía trên cái mũi thanh thanh thẳng tắp ấy là một đôi mắt đen lầy, sâu thẳm và cuốn hút người nhìn. Ôi mái tóc màu trắng xanh càng làm khuôn mặt của nam thần này trắng lại thêm trắng, đẹp lại thêm đẹp và lung linh lại thêm lung linh! Nữ sinh trong lớp chẳng ai thoát nổi lời nào trước “nhân sắc tuyệt trần” của cậu nam sinh mới này đây. Trong sự im lặng của cả lớp, thì từ bàn chót vót cuối cùng của lớp, một tiếng nói lạnh lốt được cất lên:

- Ayoseo Oppa!!!

Không chỉ mình cậu nam sinh mới này, mà cả lớp đều quay xuống, và đổ dồn cái chú ý vào Thu Thảo ...Thật sự là can đảm đấy! Cũng bình thường thôi, mê trai như Thu Thảo thì gặp trai đẹp, lại là trai Hàn, thì nói lên câu ấy là chuyện đương nhiên, có gì phải chú ý đâu chứ!

Cậu con trai ấy cười hiền rồi bắt đầu tự giới thiệu về mình:

- Ayoseo. Tôi tên Nguyễn Anh Tuấn, là học sinh từ Hàn Quốc chuyển về. Ngày hôm nay tôi chính thức là thành viên của lớp 11a2 này. Mong mọi người

giúp đỡ tôi! Kamsamita (cảm ơn)

Hắn cười tỏ nắng rồi cuối đầu chào mọi người một cách rất Hàn. Thu Thảo lúc này còn đang tươi cười, phấn khích trước sự xuất hiện của cậu nam sinh mới này, thì giờ nụ cười ấy chợt tắt lịm khi cậu nam sinh ấy giới thiệu về tên của mình – Nguyễn Anh Tuấn. Còn Thiên Bảo, sau khi nghe Anh Tuấn giới thiệu về mình, cậu cũng giật mình không kém, rồi như một phản xạ nào đó, cậu nhanh chóng quay về đằng sau nhìn Thu Thảo. Trông cô lúc này trở nên thần thờ, khuôn mặt hiện lên một nỗi u ám, ảm đạm bởi con người đang đứng giữa lớp kia

“Gây rồi! làm sao đây” – Thiên Bảo siết chặt lấy tay đầy lo lắng

Đánh tan vẻ mặt căng thẳng của Thiên Bảo lúc này là sự reo lên bất ngờ của Thu Thảo:

- Cô ơi, lớp mình đủ chỗ hết rồi, không còn chỗ trống cho bạn Anh Tuấn đâu ạ!

Cô chủ nhiệm quay sang Anh Tuấn triều mướm nói:

- Ngày mai cô sẽ đề nghị với trường xin thêm một dãy bàn phía sau nữa, nên hôm nay em chịu khó ngồi bàn ba đi nha!

Bàn ba tức trong một cái bàn, chỉ ngồi được hai người, mà “nhét” thêm Anh Tuấn vào nữa sẽ thành bàn ba. Lời nói của cô chủ nhiệm tương đối lớn, nên hầu như mọi người trong lớp ai cũng nghe được, đến Thu Thảo ngồi bàn chót dưới này còn nghe được nữa cơ mà:

- Cậu ơi, ngồi chung với mình nè!

- Ngồi với mình nè cậu!

Những lời mời gọi từ những cái bàn có các bạn nữ bắt đầu vang lên, dĩ nhiên, Thu Thảo cũng không ngoại lệ

- Ngồi chung với mình nè cậu! Oppa!

Mắt Thu Thảo long lanh nhìn Anh Tuấn với vẻ thiết tha mời gọi. Như xui lòng trước ánh mắt ấy, Anh Tuấn cười hiền cái rồi bước xuống bàn cuối cùng. Khi đi ngang qua bàn Thiên Bảo, Anh Tuấn không quên để lại cho cậu một câu nói vừa đủ nghe:

- Chào Bảo Bảo! Anh quay lại rồi!

Vừa thấy Anh Tuấn đi xuống, Thu Thảo như vớt được kim cương nên cô vui mừng ra mặt. Lập tức cô đẩy Hàn Du xê ra xa chút, còn mình thì bước ra ngoài cho Anh Tuấn vào giữa. Tình hình hiện giờ là Thu Thảo – Anh Tuấn – Hàn Du. Cả ba người bọn họ cùng ngồi trong một cái bàn khá chật chội

Vậy là Anh Tuấn đã trở lại, không biết hắn có “lỡ” hay có “hại” nữa đây. Điều đó vẫn còn là một dấu “?”. Nhưng về phía Thu Thảo, cô có vẻ rất thích người bạn mới này, có thể vì cậu bạn ấy đẹp trai, giống với những Oppa mà cô ngày đêm mơ mộng. Hoặc là cô giả vờ không biết, không quen, để cố tình che dấu nỗi đau sau sự vui vẻ, hồn nhiên của mình. Còn Thiên Bảo, cậu đang phải lo lắng và căng người lên trước sự trở lại không báo trước của ông anh họ Anh Tuấn này. Cậu thật sự bất ngờ vì điều đó, bởi cậu thừa biết, rằng lần này Anh Tuấn quay lại là có nguyên nhân, mà nguyên nhân ấy...chắc chắn có liên quan đến Thu Thảo. Câu chuyện ấy không hề đơn giản chút nào! Nói đi lại thì Thu Thảo và Thiên Bảo sao cũng không quan trọng, mà nhân vật chính của sự việc này chính là Anh Tuấn. Thật sự Anh Tuấn muốn gì đây? Mục đích hắn quay về là gì? Liên quan đến Thu Thảo thế nào! Dù là gì cũng chưa biết, nhưng chắc chắn một điều là những ngày tháng sắp tới đây, sẽ không còn là những ngày vui vẻ, cười đùa như trước nữa, mà sẽ là những ngày của những trận chiến...không khoanh coàng

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Tóc Trắng Và Khuyên Tai Đen

- Thấy chưa, tôi đã bảo là hôm nay lớp mình có nam thần chuyển vào mà, chính là cái cậu tóc trắng trắng này nè! Hí hí, đẹp trai, giống mấy Oppa thiệt ha! – Như Ý cười tíu tít quay xuống Thu Thảo nói cho cô nghe

- Ồ!

Chữ “ờ” của Thu Thảo nghe có vẻ bỡ ngỡ lắm, vì cô nào có chú ý đến Như Ý, mà thậm chí là không nghe Như Ý nói gì, chỉ ờ đại một cái cho qua chuyện. Bởi lúc này cô đang bận ngắm “zai ẹp” ngồi cạnh mình

- Oppa!!! – Thu Thảo lép nhép trong miệng

Hình như Anh Tuấn bỏ bùa Thu Thảo rồi, nên cô mặc kệ mọi thứ xung quanh, hai mắt cứ limn him dán vào Anh Tuấn. Nhìn cái mặt của Thu Thảo lúc

này, cứ như mấy con nghiện đang phê thuốc, và từ đó có thể suy ra, Anh Tuấn chính là chất gây nghiện đối với Thu Thảo.

Về phía Anh Tuấn, hẳn thấy Thu Thảo nhìn mình mà cũng chẳng dám nhìn lại, chỉ ngồi đó cười tủm tỉm với dáng vẻ mới “e thẹn” làm sao~~~~

“Cốc”

Đang say sưa ngắm trai, Thu Thảo bị ai đó cốc đầu làm cô giật mình quay lại. Xuất hiện trước mặt cô là dáng một con người đầy quyền năng, chính là....cô chủ nhiệm chứ còn ai vào đây

- Vào học rồi cô nương, lấy bài vở ra, ở đó mà nhìn trai – Nói rồi cô hất hàm sang Anh Tuấn – Còn em nữa, ngày mai về nhuộm lại cái đầu đen cho tôi, đây là trường học chứ không phải sân khấu

- Vâng ạ! – Thu Thảo và Anh Tuấn cùng đồng thanh khi cô đã nhất gót bỏ lên

Cứ tưởng cô sẽ ra khỏi lớp sau khi tiếng chuông bắt đầu tiết một đã vang lên, ai dè cô còn luyến tiếc thêm mấy phút ở bàn Thiên Bảo

- Á à a, hôm nay Thiên Bảo cắt tóc gọn lên đẹp trai quá trời, nhờ vậy mà cô mới thấy khuyên tai hình con ốc vít màu đen nè! Đẹp quá ha!

Thấy cô cười tươi vậy chứ cùng đếm ngược đi, 5 giây sau sẽ là tràng thuyết giáo cô dành cho Thiên Bảo. Nào, 5, 4, 3, 2, 1 và...:

- Thảo xuống cho tôi liền ngay và lập tức. Con trai gì đầu đeo khuyên tay như con gái vậy, em nên nhớ rằng mình là học sinh, em đang đi học, chứ em không phải là ca sĩ đang đi diễn đâu nhé! Thảo xuống liền cho tôi

Cả lớp dọn dọn da gà trước sự cáu gắt của cô, áy thế mà Thiên Bảo vẫn bình thường. Cậu nhẹ nhàng đáp lại lời cô:

- Em sẽ thảo, khi nào tóc của bạn Anh Tuấn là màu đen. Cậu ấy cũng quy phạm nội quy, cậu ấy cũng đầu làm đúng, vậy tại sao em lại... Cô thật bất công mà!

Cha chả, Thiên Bảo lớn gan rồi, dám trả lời ngang với cô chủ nhiệm luôn kìa. Thấy thái độ Thiên Bảo như xem thường mình, cô chủ nhiệm tức giận rồi đập xuống bàn Thiên Bảo cái rầm khá là to, làm mọi người trong lớp một phen giật mình

- Em cãi ngang với tôi đó hả? Anh Tuấn hôm nay mới vào học, chưa kịp chuẩn bị, em thấy đến đồng phục mà bạn còn chưa mua kịp thì huống hồ chỉ là chuyện tóc tai. Còn em, học bao nhiêu tháng rồi hả? Thấy em hôm nay gọn gàng hơn mọi khi, tôi rất mừng, nhưng tôi có ngờ ngoài cái vẻ gọn gàng ấy ra em còn vi phạm nội quy. Bây giờ tôi hỏi em có thảo cái khuyên tai đó xuống hay không? Hay em đợi tôi thảo giúp em hả?

Không khí trong lớp bắt đầu nóng dần, chẳng một ai dám hó hé thêm tiếng nào, mặt người nào người nấy xanh như tàu lá nhìn cô chủ nhiệm với Thiên Bảo đang căng thẳng. Khác với không khí nóng bùng quanh cô chủ nhiệm, Thiên Bảo vẫn giữ thái độ băng lãnh của cậu, Thiên Bảo nói tiếp:

- Em không nói chuyện đồng phục, cái em muốn là tóc của Anh Tuấn kìa, nếu nó trở thành màu đen ngay bây giờ, thì em sẽ thảo cái khuyên tai xuống ngay bây giờ. Và em cũng “hứa” với cô, là khi nào tóc Anh Tuấn còn màu trắng, thì cái khuyên tai này sẽ còn dính trên tai em. Tóm lại, ngoài em ra, thì không có ai có quyền được thảo nó xuống. Vậy thôi!

Xem ra Thiên Bảo thật sự muốn chống đối với cô chủ nhiệm rồi đây. Nhưng cũng may cho lớp 11a2, là ngay giữa lúc không khí căng thẳng đang leo thang đến đỉnh điểm, thì án lớp trường the the mấy tiếng để kết thúc cuộc chiến này:

- Cô ơi! Tới giờ rồi, giáo viên bộ môn đang đứng ngoài cửa đợi!

Cô chủ nhiệm biết điều đó, nên trước khi rời khỏi, cô nói thêm:

- Ra chơi xuống văn phòng gặp tôi, nếu em không muốn người ngồi dưới đây là phụ huynh của em

Cả lớp đứng dậy chào cô cái rồi ai nấy cũng thở phào, vì nếu thêm chút nữa, thì mọi người sẽ đứt gân máu mà chết bởi không khí căng thẳng này

Thầy Phục Hưng – giáo viên môn sinh bước vào nở nụ cười thân thiện chào lớp. Thầy tươi cười đặt cặp xuống bàn rồi hỏi lớp:

- Mấy em làm gì mà mặt cô chủ nhiệm mấy em hầm hầm vậy!

Hữu Bửu nhanh nhẩu lên tiếng:

- Là bạn Thiên Bảo đó thầy, cãi nhau với cô quá trời luôn!

- Tôi thấy bạn nói hơi nhiều rồi đó! Không phải chuyện của mình thì đừng nhúng mũi vào! - Thiên Bảo nhìn Hữu Bửu bằng ánh mắt đe dọa

Biết ánh mắt ấy chỉ sự nguy hiểm, nên thay vì nói tiếp, Hữu Bửu lại ngồi đấy lẳng lặng lấy tập vở môn sinh ra. Còn thầy Phục Hưng, chỉ cười cái rồi lật giáo án ra xem mình đã dạy đến đâu rồi

- Rồi, hôm nay lớp mình căng thẳng quá, thôi không trả bài, chúng ta đi vào bài mới nhé!

Thầy cười rồi đảo mắt xuống lớp, thầy hơi ngạc nhiên khi thấy một cậu nam sinh bàn ba chót vót lớp, với mái tóc trắng xanh nổi trội

- Ô, lớp mình có học sinh mới chuyển trường à! Màu tóc nổi quá ta!

- Đẹp trai mà phải không thầy! – Thu Thảo dưới bàn nói vọng lên

- Ừ đẹp! Nhưng nếu màu tóc đó là đen thì sẽ đẹp hơn. Ngày mai về nhuộm lại tóc đen nhe bạn nam sinh mới!

Anh Tuấn khẽ cười rồi gật đầu lễ phép:

- Vâng ạ!

[Giờ ra chơi]

- Nè nè! Cậu ở Hàn Quốc đó, có bao giờ cậu đi xem mấy show diễn của mấy Oppa không? Rồi khi đi đường, hay đi đâu đó, cậu có gặp mấy Oppa không? Nếu có thì cậu có xin chữ kí hay chụp hình chung với họ không? Có không có không? – Thu Thảo lắc lắc cánh tay Anh Tuấn mà hỏi dồn

- À thì có khi đi ngang thấy mấy buổi giao lưu fan, nhưng vì tôi không thích nên không ghé vào xem! – Anh Tuấn gãi đầu cười ngượng

Câu nói của Anh Tuấn làm Thu Thảo có vẻ thất vọng rồi, cô xụ mặt xuống khóc ròng:

- Trời ơi, mình đây có nằm mơ cũng chẳng thấy Hàn Quốc đâu, huống hồ chi người ta đi ngang mấy buổi kí tặng đó còn không thèm ghé vào. Hu hu hu! Ông trời đúng là trêu người mà!

Rồi Thu Thảo ngược lên định nói với Anh Tuấn thêm điều gì đó, thì cô bỗng giật mình khi Anh Tuấn dùng tay vuốt lấy tóc mình:

- Hai năm qua, tóc cậu dài hơn nhiều rồi đó!

Thu Thảo trở mắt nhìn Anh Tuấn, hấn cũng bỏ tay ra khỏi tóc cô, nhưng lại hướng đôi mắt chăm chăm nhìn cô một cách trìu mến:

- Da dẻ cũng trắng trẻo hẳn ra, xinh đẹp hơn lúc trước nhiều! Và... - Hấn thấp giọng – Đáng yêu hơn cả lúc trước

Má Thu Thảo căng phồng lên vì nóng, cô quay mặt sang chỗ khác, chỉ còn mỗi vành tay là Anh Tuấn thấy được nó đang tấy đỏ lên

“Bộp”

Thu Thảo và Anh Tuấn đồng loạt ngược mặt lên nhìn người vừa đập cuốn sách xuống bàn họ

- Văn học đến bài nào rồi? Tiết trước cô có dặn về nhà làm gì không?

Là Thiên Bảo, cậu đang mắt to mắt nhỏ nhìn Thu Thảo với vẻ không hài lòng một điều đó từ cô. Ý là Thiên Bảo đi hỏi bài người khác, mà thái độ còn như thế đấy, không biết lúc người khác hỏi bài mình thì sẽ thế nào nữa.

Thu Thảo không đáp, cô bẽn lén nhìn Thiên Bảo rồi cầm lấy cuốn sách ngữ văn lật đến bài tiết rồi đã học

- ATM của cậu hay gì này? – Thu Thảo nói

- Nhớ không làm thì trong chương trình 11 làm gì có bài “ATM của cậu hay gì này” – Giọng Thiên Bảo gắt gỏng

Câu nói chứa đầy mâu thuẫn của Thiên Bảo lập tức bị Anh Tuấn phát hiện ra điều không hợp lí. Bởi nếu cậu không từng xem trước hết tất cả nội dung trong cuốn sách ngữ văn 11 này, hay đơn giản là không xem bài trước thì làm sao cậu biết không có bài “ATM của cậu hay gì này”. Tuy thấy bất hợp lí, nhưng Anh Tuấn không nói gì, chỉ im lặng chờ xem đứa em họ của mình sẽ làm gì tiếp theo. Về phía Thu Thảo, cô có lẽ không nhạy như Anh Tuấn để có thể phát hiện ra điều không hợp logic này trong câu nói của Thiên Bảo. Cô chỉ nghĩ là không biết Thiên Bảo đang không hiểu, hay cố tình không hiểu nữa. Lấy tay lau mồ hôi trán, cô thờ dãi chán nản:

- Cái này – Thu Thảo đứng dậy, cầm cái thẻ ATM đưa lên trước mặt Thiên Bảo – Vừa mới lấy từ trong sách ra. Nếu không “bà con” với cậu, thì tôi lấy nhé!

Bỗng cảm thấy có sự què nhẹ ở đây, Thiên Bảo giật lấy cái thẻ ATM rồi nói tiếp:

- Của tôi! Trả đây!

Đã sai mà Thiên Bảo còn tỏ cái thái độ lên mặt với người khác nữa chứ! Thấy thế, Thu Thảo không lật bài ngữ văn cho cậu nữa, cô căng mặt nhìn Thiên Bảo rồi ném cuốn sách văn vào người cậu:

- Tự mà tìm lấy! Không lo chú ý bài thì khi đi hỏi người khác, đừng tỏ thái độ như thế!

Cái ném của Thu Thảo không những khiến Thiên Bảo bất ngờ, mà Anh Tuấn ngồi cạnh bất ngờ cũng chẳng kém. Anh Tuấn định đứng dậy nói đỡ cho

Thiên Bảo mấy câu, thì Thu Thảo đã bước khỏi bàn và rời chỗ khác. Gót chân cô chỉ mới đặt nền mấy hai bước, thì cánh tay Thiên Bảo đã nắm lấy tay cô lại:

- Đứng lại! – Cậu lên tiếng

Thu Thảo cũng muốn im lặng mà dũ tay Thiên Bảo ra, nhưng xem cô ra không làm vậy được rồi. Thu Thảo đứng yên, cô nói:

- Đừng đứng đây mà tốn thời gian với tôi, nên để dành thời gian ấy lên văn phòng gặp cô chủ nhiệm, nếu cậu không muốn người ngồi dưới kia phải là phụ huynh của cậu

Thiên Bảo im lặng mấy giây, cậu nhoeo cười rồi đáp lời Thu Thảo:

- “Phụ” là “bố”, “huynh” là “anh”. Bố tôi không rảnh bay từ Hàn Quốc về đây chỉ vì chuyện nhỏ nhặt của tôi đâu. Nếu cô có muốn gặp thì chỉ còn “huynh” thôi! Vậy phải làm phiền anh Anh Tuấn xuống văn phòng tiếp chuyện thay cho tôi rồi!

Vừa nói, Thiên Bảo vừa liếc mắt về Anh Tuấn trong điệu cười nửa miệng đều trá. Thu Thảo dũ tay Thiên Bảo ra, cô lùi lại mấy bước, mặt đối mặt với để nói chuyện thẳng thắn với cậu

- Này Tiểu Bảo, tôi từng dạy tiếng Việt cho cậu, nhưng đó không phải để cậu dùng linh tinh, dùng vào những mục đích vô lý thế này. Tôi nhớ cung hoàng đạo của cậu là Kim Ngưu chứ có phải cung Cự Giải đâu. Sao cậu ngang thế? Nói vậy mà cậu nghe được sao?

- Cậu nhầm rồi, vì người được cậu dạy tiếng Việt vào hai năm trước là Tiểu Bảo chứ không phải tôi, tôi tên là Thiên Bảo, là Dương Thiên Bảo. Nhớ lấy điều đó!

Lí lẽ ngang như cua ấy Thiên Bảo học ở đâu ra vậy, Thiên Bảo càng nói, Thu Thảo càng tức tối, tay cô hơi xiết chặt để giữ lấy bình tĩnh mà nói tiếp:

- Đừng có đánh trống lảng, bây giờ cậu mau xuống gặp cô chủ nhiệm trước khi chuông chưa reo. Phụ huynh ở đây ý nói là những người bảo hộ cho cậu, còn Anh Tuấn không có gì cậu ấy phải xuống thay cậu cả. Cậu mau đi đi!

Thiên Bảo chẳng những mặt không biến sắc, mà cậu còn cười cợt trước sự tức giận của Thu Thảo. Thiên Bảo bỏ hai tay vào túi quần, cậu hít một hơi thật sâu rồi cười đều nhìn cô nói:

- Cậu học cùng với tôi từ đầu cấp III đến giờ, mà có cái tên của tôi cậu cũng quên, cậu tệ thật! Trong khi tên của người anh họ tôi xa cách đã hai năm rồi mà cậu vẫn còn nhớ. Oa, trí nhớ của cậu thật là “khác người” đấy!

Thu Thảo nói qua, Thiên Bảo nói lại, mà họ có biết họ đang là tâm điểm chú ý của lớp không vậy? Nếu chẳng phải Như Ý, Hàn Du và Hữu Bửu vì chán nản con bạn mê trai mà bỏ xuống căn tin, thì giờ phút này Thiên Bảo sẽ một nơi, và Thu Thảo sẽ ở một nơi. Vì những lần hai người này cãi nhau, lớp được yên ổn là nhờ những “sứ hòa bình” ấy. Nhưng chẳng may là bây giờ họ đang no say đánh chén với căn tin rồi, chẳng có ai lùi cái lò lửa và lò băng này ra được đâu

- Này Bảo Bảo, em hơi quá đà rồi đấy!

Anh Tuấn đến giờ hẳn mới chịu lên tiếng, hẳn đứng dậy rồi hẳn bước ra đứng cạnh Thu Thảo

Thu Thảo nhìn hẳn, Thiên Bảo cũng nhìn hẳn, nhưng nào phải hẳn lên tiếng là mọi chuyện sẽ được yên, mà trái lại, chính sự can thiệp của Anh Tuấn càng làm mọi chuyện căng thẳng lại thêm căng thẳng. Cứ y như rằng Anh Tuấn là người đổ thêm dầu vào lửa vậy

- Anh im lặng cho tôi! – Thiên Bảo gần giọng liếc xéo Anh Tuấn - Anh bị khiếm thính bao giờ thế, anh có nghe rõ tên của tôi không. Tôi là Thiên Bảo, không phải Tiểu Bảo, cũng không phải Bảo Bảo, anh rõ chưa!?

- Thì là Thiên Bảo vậy! Nhưng anh không thể im lặng được vì khởi nguồn mọi chuyện là từ anh, dĩ nhiên là anh có liên quan, nên anh phải lên tiếng!

Mục đích của Thiên Bảo chính là đây, chính là ép Anh Tuấn nói ra câu nói này, và Anh Tuấn đã bị trúng bẫy, vì ý hẳn bảo nguyên nhân vụ cãi cọ của Thiên Bảo và Thu Thảo là do hẳn mà ra

Bỗng Thiên Bảo xiết tay rồi đập xuống bàn mạnh một cái, đôi mắt đỏ của cậu hẳn lên biết bao sự tức giận xen lẫn căm phẫn, cậu nghiêng răng từng tiếng một nặng nề:

- Phải! Mọi chuyện đều bắt nguồn từ anh. Nếu anh đừng quay về thì mọi chuyện sẽ không như thế. Nếu anh cứ an phận ở lại Hàn Quốc thì mọi nỗi đau sẽ không khơi gợi lại. Nếu anh không xuất hiện ở lớp 11a2 này thì mọi kí ức sẽ chìm trong quên lãng. Sao anh cứ thích làm người khác phải nhớ lại chuyện cũ vậy!/? Sao anh dai dẳng thế, anh học được cái tính đeo bám từ bao giờ thế???

Nói rồi Thiên Bảo túm lấy cổ áo Anh Tuấn lắc mạnh trong cơn thịnh nộ của mình. Còn Anh Tuấn, hẳn chỉ biết trơ người đấy mà hướng mắt về một nơi khác, hẳn cười nhạt đáp:

- Là vì anh nhớ cô ấy. Anh không thể chịu được thêm một phút giây nào nữa. Biết là anh đã làm cô ấy đau, biết anh đã làm cô ấy phải khóc, biết là anh phải quên cô ấy đi, nhưng anh lại không thể khống chế cảm xúc của mình. Bởi anh...thật sự còn yêu cô ấy...rất nhiều!

Ngay sau câu nói đầy đau xót của mình, Anh Tuấn lãnh ngay một cú đấm vào mặt của Thiên Bảo làm hắn ngã ra sàn gạch. Hắn đưa khuỷu tay lên lau chút máu vừa chảy ra trên khóe môi mình mà hắc hắc lên mấy tiếng cười. Còn Thiên Bảo, người cậu run run lên vì tức giận trước những lời của Anh Tuấn, mà theo cậu, đó là những lời nói của sự dối trá, cậu không tin điều đó, không bao giờ cậu tin Anh Tuấn thêm bất cứ một lần nào nữa

- Anh không có tư cách để nói rằng anh nhớ cậu ấy, anh càng không có tư cách để nói rằng anh còn yêu cậu ấy. Tôi cảm anh nói ra những từ đó, bao gồm hai chữ “rất nhiều”. Anh không có quyền. Hai năm trước anh lừa dối cậu ấy như thế nào? Hai năm trước anh bỏ rơi cậu ấy như thế nào? Chắc anh không quên chứ!? Nhưng tôi, tôi không bao giờ quên những giọt nước mắt của cậu ấy đã rơi xuống vì anh, tôi cũng không bao giờ quên những gì cậu ấy đã phải cố gắng để quên được anh. Tôi không bao giờ quên những thứ đó. Hai năm qua, cậu ấy đã đau khổ thế nào anh biết không? Nếu không phải cậu ấy mạnh mẽ, nếu không phải bên cạnh cậu ấy luôn có những người bạn đồng viên, an ủi, thì có lẽ cậu ấy đã quên cách để cười là như thế nào rồi. Anh thật sự quá tàn nhẫn rồi! Anh đi chết đi!

Thiên Bảo định lao tới đấm cho Anh Tuấn thêm mấy cái nữa để hả giận, thì Thu Thảo nhanh chóng giữ tay cậu lại. Cô chẳng nói chẳng rằng mà kéo Thiên Bảo một mạch ra khỏi lớp. Cũng vừa lúc cả hai bước ra khỏi, thì Hàn Du, Như Ý, Hữu Bửu cũng cùng bước vào sau khi đã no nê dưới căn tin lên

- Hai đứa đi đâu vậy – Như Ý hỏi

Thiên Bảo im lặng, Thu Thảo không đáp, chỉ có Hữu Bửu là đáp lời giúp họ, vì cậu đã nhìn thấy bàn tay của Thu Thảo đang siết bàn tay còn lại trong tay cô

- Đi hẹn hò chứ đi đâu. Thấy người ta tay trong tay không mà hỏi thừa thế?

Lại im lặng, Thiên Bảo và Thu Thảo không phản ứng. Nhận thấy được sự khác thường này, Hàn Du biết có chuyện đã xảy ra, nên cậu khoác vai Như Ý và Hữu Bửu đi vào mà thở thê với họ

- Có chuyện chẳng lành rồi, để cho hai người đó tự giải quyết với nhau đi!

Hiểu ý Hàn Du, nên Như Ý và Hữu Bửu không hỏi nữa, cả hai gật đầu rồi vào lại lớp

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chôn Chặt Nỗi Đau Của Quá Khứ

(T/g: Dù rất phải buồn khi phải nói với mọi người điều này! Nhưng có lẽ số chương sẽ bị cắt giảm lại, tức lúc trước một tuần hai chương, thì giờ sẽ còn một chương thôi. Lý do là lịch học của mình rất bận, bạn nào học năm cuối cấp 12 này chắc sẽ biết, thêm nữa là vì thi học kì sắp tới rồi, mình cần đầu tư vào việc học nhiều hơn. Dù một tuần một chương nhưng mình sẽ đầu tư kĩ càng hơn về nội dung để truyện hấp dẫn hơn. Mình xin lỗi các bạn và mình mong là các bạn hiểu cho mình, mà tiếp tục ủng hộ truyện. Cảm ơn các bạn rất nhiều)

Lôi Thiên Bảo đi một mạch mà Thu Thảo chẳng nói câu nào, Thiên Bảo cũng vậy, cũng chỉ biết đi theo Thu Thảo thôi chứ cũng không nói thêm gì. Quanh họ có một luồng mây xám khiến cả hai không ai nói với ai lời nào... chìm trong tịch mịch

Đang đi, Thu Thảo chợt dừng lại đột ngột, rồi cô quay sang Thiên Bảo với ánh mắt đo đỏ, ươn ướt. Thiên Bảo đứng đấy hơi bất ngờ, và hai mắt của cậu còn mở to hơn nữa khi Thu Thảo đột nhiên đổ người về phía mình. Cậu giật nảy, môi lắp bắp không thành câu vì cậu nghĩ... Thu Thảo đang sà vào lòng mình hay sao? Nhưng có vẻ đó chỉ là Thiên Bảo nghĩ thôi, vì thật chất mọi chuyện lại đi theo chiều hướng khác, bởi Thu Thảo hơi ngã người về trước, tức hơi ngã về phía Thiên Bảo là để cô... tháo cái khuyên trên tai cậu xuống

- Tạm thời, tôi sẽ giữ hộ cậu cái khuyên tai này!

Thu Thảo đứng vững người, cô đưa tay lên tai trái của mình để tháo cái khuyên hình khuy áo xuống, rồi đeo cái khuyên hình con ốc vít của Thiên Bảo vào. Cô lại nói tiếp:

- Giờ thì vào gặp cô chủ nhiệm đi!

Ngớ người này giờ, Thiên Bảo mới nhìn lại xung quanh, cậu mới biết là mình đang đứng trước văn phòng. Không đợi Thiên Bảo suy nghĩ thêm, Thu Thảo đã đẩy cậu vào trong làm người cậu hơi lảo đảo. Quay ra cửa, Thiên Bảo thấy Thu Thảo đang nhìn mình với bàn tay hình nắm đấm, miệng cô còn lầm bầm thứ gì đó, chắc ý là “*Nếu cậu trở ra thì đừng trách nắm tay của tôi vô tình*”

Đành thế, Thiên Bảo đành ngồi vào “ghế nóng” đối diện để chuẩn bị nghe cô chủ nhiệm trách mắng

- Xem ra em còn biết suy nghĩ đấy! – Cô hậm hực khoanh tay nhìn Thiên Bảo

- Vâng ạ!

Ngay sau “màn dạo đầu”, cô chủ nhiệm bắt đầu vào chủ đề chính là... “khuyên răn” đứa học trò cứng đầu này. Ôi thao thao bất tuyệt trong câu nói của cô! Khô thân Thiên Bảo rồi! Nhưng đừng nhìn vậy mà làm, vì thấy Thiên Bảo ngồi im, gục mặt như thế kia không phải là hành động lắng nghe và hối lỗi của một người thông thường, mà cậu đang có khoảng lặng cho riêng mình. Một khoảng lặng về một quá khứ...!

Hai năm trước...

- Tiểu Bảo mới đến chơi à! – Phương Anh cười tươi rồi chào Thiên Bảo

- Vâng ạ!

Ba mẹ Anh Tuấn cũng vì thế mà cười thân thiện chào đón Thiên Bảo mới đến chơi nhà. Vì hồi từ Hàn Quốc về đến giờ, đây là lần hai Thiên Bảo đến nhà, và cũng là lần đầu ba mẹ Anh Tuấn thấy đứa cháu sau bao năm xa cách, bởi vậy khi gặp lại, họ mừng lắm- Bà nội bảo con mang cháo yến đến cho hai bác ạ!

Nói rồi Thiên Bảo hai tay đưa cái thố đựng cháo cho mẹ Anh Tuấn một cách lễ phép

- Trời đã tối rồi mà còn phiền con nữa! Cảm ơn con với ông bà nội nhe! – Mẹ Anh Tuấn tươi cười nhận lấy thố cháo

- À mà cái thằng Anh Tuấn đâu rồi cà! – Ba Anh Tuấn đảo mắt sang Phương Anh – Con lên kêu thằng Anh Tuấn xuống đây coi. Làm gì mà ở miếc trong phòng vậy!?

Phương Anh gật đầu rồi chạy lên phòng Anh Tuấn. Đứng trước cửa phòng, con bé có vẻ hơi sỢ sệt, nên nó khẽ mở hờ cửa phòng Anh Tuấn rồi nói vọng vào:

- Có Tiểu Bảo đến chơi, ba bảo anh xuống kia!

Qua khe cửa nhỏ, Phương Anh hơi ngạc nhiên khi thấy Anh Tuấn giật bắn người trước câu nói của mình. Hình như Anh Tuấn đang mờ ám gì đó, nên khi hắn quay lại, khuôn mặt còn hơi đơ đơ với một vẻ bất bình thường. Hắn quay lại nhìn Phương Anh nói:

- Biết rồi!

Rồi hắn nhất mông khỏi ghế và bỏ ra ngoài. Cái lướt người sang Phương Anh là con bé đủ biết hắn đang dấu diếm chuyện gì đó, vì người hắn toát ra mùi của sự mờ ám nồng nặc thể cơ mà. Là người có tính tò mò, đặc biệt là chuyện của anh trai mình, nên Phương Anh đâu dại gì bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này được

Ngó trước nhìn sau, con bé nem nép người lên vào phòng Anh Tuấn rồi đóng cửa kín lại một cách nhẹ nhàng. Hình như lúc này, trước khi mà Phương Anh cất tiếng gọi Anh Tuấn, thì nó thấy anh mình đang đọc thứ gì đó, khi Phương Anh cất tiếng lên thì Anh Tuấn lập tức vò tờ giấy lại rồi bỏ xuống sọt rác một cách không mấy là quang minh chính đại. Biết là bí mật nằm trong tờ giấy kia, nên Phương Anh vội tìm trong thùng rác, và lấy ra tờ giấy mà Anh Tuấn vò cục lúc nãy lên xem.

Mở tờ giấy nhăn nhúm ra, Phương Anh bắt đầu đọc nội dung trong ấy là gì mà thấy anh mình mờ ám quá vậy

Không mất quá 2 phút, Phương Anh đã đọc hết nội dung trong ấy, mà con bé chẳng hiểu mô tê chi. Đại khái ý như là một kịch bản, nhưng cái quan trọng là kịch bản này dùng để làm gì, để viết truyện chăng? Hay là kịch bản của một vở kịch? Nhưng sao Anh Tuấn gạch chéo nội dung cùng hàng chữ “ĐẾN CUỐI CÙNG VẪN LÀ THẤT BẠI”. Nó có nghĩ là gì? Đang tư lự suy đoán, Phương Anh nghe tiếng bước chân từ ngoài, con bé hoảng hốt nhìn qua lại xem có chỗ nào trốn được không. Cái tù, đó là nơi trốn lí tưởng và an toàn nhất mà Phương Anh nghĩ tới trong lúc này. Chẳng nghĩ ngợi thêm, Phương Anh bỏ tờ giấy xuống rồi phóng ngay vào tủ. Cánh cửa tủ vừa đóng lại, cánh cửa phòng vừa mở ra, mọi thứ trở lại nguyên vị trí của lúc bắt đầu, chỉ duy nhất một thứ, đó là tờ giấy mà Phương Anh cuốn quýt đến nỗi bỏ quên nó trên sàn nhà.

Người bước vào phòng không phải là Anh Tuấn, mà đó là Thiên Bảo. Cậu từng bước một tiến đến gần sọt rác, nơi mà tờ giấy Phương Anh vừa mới đọc lúc nãy đã bỏ quên ở đây. Nghĩ đó là rác do anh mình bỏ nhưng không vào sọt, nên Thiên Bảo chỉ muốn bỏ vào đó thôi. Cầm tờ giấy lên, thay vì bỏ vào sọt ngay, Thiên Bảo lại nấn ná đọc nội dung trước khi làm việc đó. Cũng mất không quá 2 phút để đọc, nhưng không giống Phương Anh, Thiên Bảo hiểu nội dung trong ấy là gì. Vì cuối tờ giấy, có một dòng chữ làm cậu chắc chắn suy nghĩ của mình là đúng “*Thu Thảo, tôi sẽ cho cô trả giá bằng sự đau khổ tột cùng của mình. Chờ đấy!*”. Đọc được đến đây, Thiên Bảo bản thân như không muốn tin vào mắt mình rằng đây là sự thật. Đây là cách Anh Tuấn đã yêu Thu Thảo đấy sao? Những gì ở trường cậu thấy điều là giả dối, điều là sự sắp đặt của Anh Tuấn về một trò chơi có tên là tình yêu hay sao?

Giữa lúc Thiên Bảo không biết phải nói gì, làm gì, thì Anh Tuấn từ ngoài đi vào cùng khay bánh nước trên tay

- Ăn bánh uống nước nè Bảo Bảo!

Thiên Bảo chẳng nói chi, cậu vẫn đơ người như tạc tượng. Anh Tuấn thấy lạ nên khi đặt cái khay xuống bàn, hắn mới phát hiện ra Thiên Bảo đang cầm “bản thảo” của mình trên tay. Bí mật bao lâu nay, bí mật mà Anh Tuấn định chôn vùi trong hôm nay lại bị Thiên Bảo phát hiện. Anh Tuấn giật phăng tờ giấy trên tay Thiên Bảo với khuôn mặt đầy giận dữ, hắn hét vào mặt cậu:

- Ai cho em tự tiện lục lọi đồ của người khác vậy?!

Thiên Bảo mặt không tí cảm xúc, cậu trơ người ra rồi cười hắc lên mấy tiếng:

- Nhờ vậy mà em mới biết được bí mật của anh!

Trần Anh Tuấn chột tuôn mồ hôi, hấn lạnh người và dọn sống lưng. Trong sự im lặng của Anh Tuấn, Thiên Bảo đứng lên và nhìn anh mình một cách khinh bỉ:

- Em không ngờ anh lại là một người như thế. Người anh mà em luôn tôn trọng, luôn quý mến lại đi làm những chuyện bỉ ổi thế này sao? Lừa gạt tình cảm của một cô gái để làm gì hả anh?

Giọng Thiên Bảo nhẹ nhàng nhưng đầy chất châm biếm làm Anh Tuấn cảm thấy chột dạ. Dù vô lí, nhưng hấn vẫn lớn tiếng:

- Đó là chuyện của anh, không cần chú mày xen vào?

- yện anh lừa ai, gạt ai, yêu hờ ai em không quan tâm, nhưng nếu nó liên quan tới Thu Thảo thì em nhất định phải xen vào!- Vì sao hả?

Thiên Bảo cup mắt xuống, lòng cậu hơi quặng lên khi phải thốt ra câu nói như một sự giả dối:

- Vì đó là bạn em, một người bạn rất quan trọng! Anh đã cướp cậu ấy khỏi em, cậu ấy dành tình cảm cho anh nhiều hơn em. Em cảm thấy ganh tị vì điều đó. Nhưng giờ đòi lại là gì? Sự lọc lừa, mang lại lợi ích gì cho anh khi anh nói ra sự thật là bấy lâu nay anh lừa dối cậu ấy chứ!?

Anh Tuấn như người đuối sức, hấn ngồi bệt xuống sàn nhà, cái đầu hơi nghiêng, hai tay thả lỏng, một chân duỗi thẳng, một chân co lại, hấn hơi nhếch môi cười rồi nói:

- Vì anh thích cô ấy nên anh mới sợ cô ấy đau, nên anh muốn dấu nhem tờ giấy này đi để bắt đầu lại mọi thứ. Anh nhận ra mình thích con nhóc này thật rồi. Thích sự ngốc nghếch của con nhóc đó, thích sự khờ khạo của con nhóc đó, và thích sự dũng cảm của con nhóc đó. Mọi thứ thuộc về con nhóc đó, anh đều thích. Không biết là mình đã thích con nhóc ấy từ khi nào, nhưng khi thấy con nhóc nói chuyện với em, anh cảm thấy rất bức bối. Khi thấy nghe con nhóc nói *“Phải, vì tôi thích cậu ấy, thích rất nhiều, mà cái nhiều ấy cũng không biết là bao nhiêu”* anh đã rất vui, rất hạnh phúc. Anh cũng không biết tại sao là mình lại thích con nhóc ấy nhiều đến thế nữa! Anh thật sự không biết!

- Anh đang đóng kịch đấy hả!? – Thiên Bảo trừng mắt nhìn Anh Tuấn

Chẳng bận tâm ánh mắt kia là như thế nào, Anh Tuấn vẫn vậy, vẫn tiếp tục câu chuyện với chất giọng nửa đau nửa xót của mình:

- Phải, anh đã đóng kịch rất lâu rồi! Mọi chuyện bắt đầu khi anh bị thầy Huy Sơn tịch thu điện thoại và giáng xuống mức hạnh kiểm trung bình. Lúc anh rất tức vì nghĩ Thu Thảo đã đi mách chuyện anh sử dụng điện thoại với thầy Huy Sơn. Vỡ kịch từ lúc ấy được khai màn. Anh đã lên một kịch bản rất hoàn hảo, từ chuyện làm hòa với Thu Thảo, chia tay với Thảo Trân, chia tay với Kim Cương và tỏ tình với Thu Thảo. Sau đó anh dần dần chiếm mất trái tim của Thu Thảo, mà chính bản thân anh cũng không biết rằng trái tim mình cũng đang hòa vào đấy. Anh đã tự biến mình trở thành nhân vật chính của câu chuyện, để rồi không thể nào thoát ra được. Tình yêu là chất gây nghiện, một khi con người ta đã dấy vào mình rồi, thì dù có muốn cũng chẳng thể cay ra. Anh đã trách lầm Thu Thảo, anh là người giăng lưới, nhưng kết quả là anh đã tự sập lưới của chính mình. Anh thất bại rồi! Và anh đã thích cô ấy!

Một kẻ như thế xứng đáng có được tình yêu thật lòng sao? Có hậu cho đoạn kết của một vở kịch, nhưng liệu nó sẽ trường tồn theo thời gian, nó sẽ mãi là như thế sao? Tiểu Bảo không muốn nói ra rằng mình thật sự đau lòng, hay mình đang phải cố kìm nén một thứ cảm xúc gì đó, nhưng dù thế nào, cậu cũng phải chấp nhận sự thật này, rằng Anh Tuấn thật sự thích Thu Thảo, rằng Thu Thảo cũng thích Anh Tuấn, và cậu... một kẻ ngoài lề trong một câu chuyện

Là con trai, nên có lẽ cậu cũng hiểu tâm trạng của Anh Tuấn trong lúc này. Công bằng mà nói, đến cuối cùng cậu cũng phải chấp nhận điều mà cậu không muốn chấp nhận chút nào, vì cậu muốn phủ nhận tất cả. Siết chặt tay, Thiên Bảo quay lưng đi rồi cất giọng:

- Nếu thật sự thích cậu ấy thì đừng bao giờ nói ra chuyện này! Ngày hôm nay xem như em chưa từng thấy gì, cũng chưa từng biết gì. Không bao giờ buông tay cậu ấy, cũng không được để cậu ấy phải đau khổ! Đó là trách nhiệm của anh!

- Anh hứa!

Lời hứa cũng chỉ là lời nói, không giá trị và tan vào hư vô theo những tham vọng của con người thôi!

Hai năm trước Anh Tuấn từng nói những điều ấy, những điều dài dòng mà Thiên Bảo cứ nghĩ nó là thật lòng. Nhưng đến cuối đoạn đường của tình yêu, hấn vẫn buông tay Thu Thảo đấy thôi! Hấn đã bỏ rơi cô trên con đường ấy, hấn để cô bơ vơ, lạc lối vì không thể tìm được hướng đi tiếp. Hai năm sau, khi Anh Tuấn quay lại, hấn cũng nói những điều tương tự như vậy, nhưng nó không còn giá trị gì nữa rồi, bởi Thiên Bảo đã không còn tin bất kì lời nào của Anh Tuấn nữa. Hình tượng của Anh Tuấn đã sụp đổ trong lòng Thiên Bảo lâu lắm rồi, và một hình ảnh mới của Anh Tuấn được dựng lên trong lòng Thiên Bảo đó là một kẻ lừa dối, một kẻ không đáng tin và là một kẻ tồi.

Thiên Bảo hiện tại vẫn ngồi đấy, cậu vẫn đang lạc vào dòng hồi tưởng của mình, mà mặc cho cô chủ nhiệm đang thao thao bất tuyệt về những đạo lí cô trò.

Thu Thảo ở ngoài này, tâm trạng của cô cũng đâu khác mấy với Thiên Bảo ngồi trong kia. Lúc nãy, khi Thiên Bảo nhắc lại chuyện cũ, tim cô thấy nhói, lòng cô thấy đau, cô đã sắp khóc, nhưng lí trí bảo cô không được mềm yếu, cô bây giờ là ai chứ? Là Trần Thu Thảo mạnh mẽ, Trần Thu Thảo kiên cường, cô không thể tuồng bất cứ giọt lệ nào về những chuyện quá khứ, mà cô cho nó chỉ là phù phiếm. Trước khi để cảm xúc lấn át ý chí của mình,

Thu Thảo đã chủ động lôi Thiên Bảo đi, vì cô biết, dù mình mạnh mẽ đến đâu, dù mình đã tự hứa với bản thân bao nhiêu lần, thì nếu đứng đấy thêm chút nữa, chắc cô sẽ phải khóc mất thôi!

Anh Tuấn quay trở lại, nỗi đau của cô cũng vì thế mà ủa về trong vô thức. Cô biết chứ, biết đó là kẻ đã từng lừa dối tình cảm của mình trong quá khứ, là kẻ đã cho cô biết nụ hôn đầu là như thế nào, tình đầu là như thế nào, và đau khổ vì tình yêu là như thế nào. Cô không quên, cô vẫn nhớ rõ cái ngày mưa tầm tã ấy, cái ngày mà Anh Tuấn đã thú nhận tất cả để rồi bỏ mình

Ngày học cuối cùng của cấp II

Lớp 9a2 vào hai năm trước

- Mưa rồi!

Thu Thảo quay sang nhìn Anh Tuấn với ý hỏi “Làm sao về đây?”. Anh Tuấn không đáp, hần chỉ đứng đó mà im lặng một cách khó hiểu

- Nè! – Thu Thảo lắc tay Anh Tuấn mấy cái – Nè Anh Tuấn!!!

Bất chợt, Anh Tuấn dũ mạnh tay cô ra, hần quay lại nhìn cô bằng ánh mắt đầy tức giận

- Làm gì thế?!

Thu Thảo không hiểu chuyện, cô ngầy người nhìn Anh Tuấn khó hiểu

- À, tôi hỏi mưa như thế này, tại mình chờ tạnh mưa về hay dầm mưa về. Hôm nay tôi không mang ô, cũng chẳng đem áo mưa, nếu mưa cứ lớn mà không tạnh thế này thì chỉ còn cách là dầm mưa về thôi! – Thu Thảo cười hi

Anh Tuấn đột nhiên bước vài bước về phía Thu Thảo, cô hơi giật mình nên cũng lùi lại mấy bước

- Cô có vẻ quá ngây thơ rồi Thu Thảo, dầm mưa cùng về đó à! Nghe lằng mằng quá ha! – Anh Tuấn đưa tay lên vuốt cằm Thu Thảo – Đến lúc phải nói cho cô biết sự thật rồi!

Hôm nay Anh Tuấn sao vậy? Hần nói vậy là ý gì? Sao nhìn thái độ hần khác thường ngày rất nhiều. Thu Thảo cảm thấy có gì không đúng, cô vội hắt tay Anh Tuấn rồi nhú mồm nhìn hần. Anh Tuấn biết Thu Thảo sẽ hỏi hần, nên không cần cô lên tiếng, Anh Tuấn đã lên tiếng trước:

- Cô nghĩ mình xinh đẹp đến mức được một hotboy như tôi đây theo đuổi sao? Cô nghĩ sau lần tôi bị thầy Huy Sơn giảng cho mức hạnh kiểm trung bình, thì tôi còn có thể không hận cô sao? Đây không phải là cổ tích, tôi cũng không phải là chàng hoàng tử, tốt bụng và nhân từ như cô nghĩ đâu. Tình yêu này là gì hả? Một trò đùa dài hạn của tôi đặc biệt dành cho riêng cô. Đến đây, trò chơi kết thúc rồi! Và tôi đã thắng cuộc!

Nghe đến đây, Thu Thảo như không muốn tin vào tai mình, dù biết mình nghe không sót và Anh Tuấn không nói vấp chữ nào. Mọi thứ trước mặt cô như muốn sụp đổ theo cơn mưa tầm tã ngoài kia! Cô đã hiểu ra mọi chuyện, hiểu tất cả mà không cần Anh Tuấn phải giải thích thêm. Hiểu rằng mình đã bị lừa, hiểu rằng đây chỉ là một trò đùa. Một cảm xúc gì đó không rõ, vì mọi chuyện đến quá nhanh khiến cô không thể định thần được trong phút chốc. Chỉ có một điều là cô biết, và cảm nhận rất rõ, đó là tim mình như muốn nát ra theo từng hạt mưa... rồi xuống rồi vỡ òa trong giây lát

- Cô ngốc thật đấy Thu Thảo. Chẳng lẽ cô không nghĩ ngờ chuyện tôi tự nhiên muốn làm hòa với cô sao? Không cảm thấy lạ về chuyện tôi lại chia tay với Thảo Trân và Kim Cương, rồi tỏ tình với cô trong cùng một ngày sao?

Nhìn mắt Thu Thảo ngẩn ngẩn lẹ, Anh Tuấn tỏ vẻ thích thú, hần liếm môi cái rồi đưa tay sờ sờ lên môi mình:

- Nụ hôn hả? Chẳng có gì quan trọng đâu. Tôi cũng không nhớ rõ cô là người thứ bao nhiêu tôi đã từng hôn nữa! Nhưng với cô chắc là lần đầu hả? Tiếc thật đấy Thu Thảo ạ!

Anh Tuấn tặc lưỡi rồi lắc đầu mấy cái nhìn Thu Thảo ra bộ tiếc nuối giùm cô. Còn Thu Thảo lúc này, cô như không còn đủ sức để có thể đối diện với sự thật trước mặt mình. Cô ngồi pịt xuống, đôi mắt vô hồn dầm nước mắt chẳng nhìn thấy gì xung quanh ngoài màn nước trắng nhòe nhoẹt, bên tai cô là những tiếng rì rào của mưa như một bản giao hưởng lạc nhịp thấu tận tâm can. Mưa cào xé tâm hồn, mưa nặng trĩu đầy lòng và mưa lạnh giá buốt sâu vào trong tim. Thu Thảo chỉ biết ôm người mà khóc cho bản thân mình sao quá khờ. Tại sao thần tình ái lại thích đùa giỡn với tình cảm của cô như vậy, tại sao cho cô đặt hết niềm tin vào ấy, bây giờ đổi lại là một quả lừa cay đắng như thế. Vị của kẹo socola giống như tình yêu mà Anh Tuấn dành cho cô, ngọt lúc đầu và đắng lúc sau, là sự trùng hợp hay đó là sắp đặt? Dù chỉ là một cái kẹo mà Anh Tuấn hằng ngày mua cho cô cũng đủ làm cô hạnh phúc biết nhường nào, rồi bây giờ, kẹo socola nói lên bản chất tình yêu của hần dành cho cô sao?

- Trách là trách bản thân cô quá khờ khạo. Đây là một bài học dành cho những kẻ như cô!

Phải, trách là trách cô khờ khạo, lại đi tin những gì mà Anh Tuấn làm cho mình. Cô từng nói, cô từng trách bản thân dại khờ khi tin vào những lời kẻ thù nói. Nhưng lưới tình yêu, khó ai mà thoát được lắm, Thu Thảo đã sa vào thì dù những chuyện trước kia cô có nghĩ, cũng chỉ là chuyện trước kia mà thôi!

Và như thế, Anh Tuấn đã bỏ đi trong cơn mưa tầm tã của ngày học cuối trong năm học lớp 9

Kể từ ngày mà Anh Tuấn nói ra hết sự thật, đó như một lời chia tay, Thu Thảo đã không còn gặp lại hần sau ngày mưa ấy nữa! Hần bỏ lại cô, một con ngốc tuyệt vọng, đau khổ vì tình yêu vỡ lỡ. Trong hai năm ấy, Thu Thảo đã gặp được những người bạn tốt, họ luôn bên cô trong mọi chuyện, chính họ đã

giúp cô thêm tin vào cuộc sống này một lần nữa, và cũng nhờ những người bạn, mà Thu Thảo đã rút mình ra khỏi nỗi đau khổ kia, để bắt đầu làm lại một con người khác – Trần Thu Thảo của ngày hôm nay!

Khi Anh Tuấn quay lại, Thu Thảo đã không như bao người, cô không chọn cách chạy trốn hay giả vờ như chưa có chuyện gì, hoặc chọn đối mặt để bắt đầu lại. Cách cô chọn cũng gần như trốn tránh, gần như giả vờ, và gần như đối mặt vậy. Không nhắc lại chuyện cũ, nhưng không có nghĩa là quên, mà tỏ ra là mình không biết gì cả. Một mối quan hệ thân thiện sẽ tốt hơn khi cùng là bạn bè trong một lớp. Đó là lí do vì sao Thu Thảo đã tỏ thái độ vui vẻ, bình thường khi Anh Tuấn lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô

Điều mà những con người ấy nghe, thấy, và nghĩ chưa chắc đã đúng với bản chất của nó...!

Kẻ đã làm tổn thương người khác, chắc gì họ đã không đau, kẻ đã để người khác khóc vì mình chắc gì họ đã không rơi lệ vì điều đó, và kẻ đã bỏ rơi người con gái ấy chắc gì họ đã muốn làm vậy...!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Lời Tỏ Tình Sau Một “Màn Kịch”

(T/g: Xin lỗi các bạn nhiều lắm! Máy tính nhà mình bị hư mấy tuần nay, nó mới “xuất viện” về hôm qua nên mình đăng truyện trễ! Mình vô cùng xin lỗi các bạn. Thêm một lần xin lỗi nữa là kì thi học kì I của mình sắp đến rồi, nên mình sẽ cố gắng viết và đăng truyện tới ngày 14/12/2015 là mình sẽ dừng để bước vào ôn tập và thi cử. Kì thi của trường mình bắt đầu từ 21, và kéo dài đến 26/12/2015 sẽ kết thúc. Đến lúc đó thì mình mới comeback với các bạn được. Mình thật sự xin lỗi các bạn. Mong các bạn thông cảm cho mình)

Một cậu con trai trên tay cầm vài cuốn sách vừa lướt ngang đây. Cái nắng tỏ ra từ cậu con trai đó làm hai con người đang đứng đây bất động, mồn O mồn A trước sự xuất hiện của vị hoàng tử vừa rồi

- Oahhh! Tim...tim tim tôi đau rồi...tim tôi đau...Nhặt lại giúp tôi đi!

Miệng Thu Thảo lấp bắp, hai mắt cô đứng trông nhìn theo dáng người con trai đi xa dần. Người cạnh cô lúc này là Hàn Du, cậu cũng đang đờ người ra đây mà chẳng thốt nổi lời nào, nhưng cũng nhanh chóng, cậu thôi không nhìn cậu con trai kia nữa mà cuối đầu lạng người đi. Thu Thảo vỗ vai Hàn Du mấy cái, rồi vỗ vỗ lại má mình như kẻ bưng tỉnh giữa cơn say

- Nè! Hàn Du!

Hàn Du chẳng nhận thấy gì mà chỉ lo chìm trong suy nghĩ của mình. Thấy thế, Thu Thảo thay vì vỗ tiếp vào vai, cô lại tát cái chặt vào mặt Hàn Du một cái rõ đau, khiến Hàn Du “tỉnh giấc” trong dòng suy nghĩ

- Cậu làm gì vậy?! – Hàn Du nhắm mắt nhìn Thu Thảo

- Cho cậu tỉnh lại. Có gì mà nghĩ thế!?

Hàn Du không đáp, cậu xoa xoa cái mặt mình và nhìn Thu Thảo bằng ánh mắt khó chịu. Như hiểu trong ánh mắt đó nói lên điều gì, nên Thu Thảo đáp luôn:

- Có gì mà đau chứ! Tôi nhẹ tay mà!

- Nhẹ cái đầu cậu ấy! Đưa cái mặt cậu cho tôi tát bằng với lực tát của cậu xem có đau không?

Chắc biết mình có lỗi, nên thay vì nói nữa, Thu Thảo cười huê:

- Xin lỗi mà!

Như chấp nhận lời xin lỗi, Thu Thảo thấy Hàn Du cười với mình, cô cũng cười lại, rồi nhanh chóng bắt sang chuyện khác, mà cụ thể là cậu con trai lúc nãy

- Hình như cậu đẹp trai lúc nãy là học sinh mới của năm nay thì phải!

Hàn Du gật đầu, cậu nói:

- Ừm! Là Hàn Du Nam, lớp 11a4, mới chuyển về năm nay!

Hàn Du không biết câu nói ngắn gọn súc tích của cậu làm Thu Thảo không khỏi thốt lên bất ngờ. Cô ánh mắt lấp lánh ngàn sao nhìn Hàn Du một cách ngưỡng mộ:

- Oa, cậu biết luôn hả? Rành quá vậy? Biết nick Zing me của cậu ta không? Hay Facebook của cậu ấy tên gì? Hoặc cậu có số điện thoại của cậu ấy cho tôi luôn đi!

Thu Thảo nói một lèo, rồi cô quay qua quay lại, lục mò trong túi váy với bộ dạng gấp gáp để tìm cây viết

- Chết không có mang viết rồi. Thôi thôi, về lớp nhanh, lấy cây viết rồi ghi số điện thoại trai đẹp cho tôi! Hí hí!

Thu Thảo cười hí hoái rồi lỏm Hàn Du đi te te về lớp, trong khi Hàn Du còn ngu ngơ như một con nai tơ

Tại sao Thu Thảo không thắc mắc là vì sao Hàn Du lại biết tên, lớp cậu con trai kia, trong khi cậu chưa bao giờ đi đâu ngoài lớp mình và căn tin khi ở trường. Hàn Du không phải là người thích quan tâm người khác, hoặc xen vào chuyện bao đồng, hơi lạnh lùng, vô cảm và cũng có thể nói là có sự ít khi đề cao quá cái tôi của mình. Xem ra cần một lời giải đáp trong chuyện này

.....

- Hồi nãy đi lên lớp, tôi gặp cái Oppa kia đẹp trai quá trời luôn! Cậu ta mới chỉ đi sót qua tôi có chút xú mà mặt trời rớt ra bao nhiêu là không đếm xuể. Hớ~~~~ Trai đâu mà đẹp quá trời!

Hữu Bửu và Như Ý nhìn đứa bạn đang rơi vào tình trạng hồn phách lơ lửng vì trai. Thấy thế, Hữu Bửu phán một câu làm Thu Thảo quay lại thực tại:

- Gừng càng già càng cay, trai càng gay càng đẹp!

Thu Thảo giật mình nhìn trở mắt nhìn Hữu Bửu đang cười thích thú, Như Ý ngồi kế bên cũng không nhịn được nên cười khút khích, rồi hùa theo Hữu Bửu:

- Tên đó bị gay đó, mê đi!

“Choang” – Tiếng thủy tinh vỡ nát phát ra từ lồng ngực trái Thu Thảo khi nghe từ g-a-y. Nước mắt từ đâu mà chảy ròng rọc trên mặt cô vậy nè. Đó chính là dấu hiệu cho thấy sự thất vọng tràn trề, một sự hụt hẫng không thể diễn tả bằng lời được. Thu Thảo đơ mặt, cơ hàm cứng ngắt, cô đập up mặt xuống mà nắm tay không ngừng vỗ rầm rầm lên mặt bàn

Thấy đứa bạn của mình nó đang đau khổ tuyệt vọng thế kia, làm Như Ý và Hữu Bửu cười ngất lên xiu xuống. Có phải Thu Thảo quá ngây thơ không? Tại sao lại không suy nghĩ rằng mình có nên tin lời hai đứa bạn? Vì sao Hữu Bửu và Như Ý lại biết cậu con trai lúc nãy Thu Thảo gặp là ai, mà dám gán cho chữ gay vào giới tính người ta? Thu Thảo chẳng chịu nghĩ chi, nghe hai đứa bạn nói là tin sáy cổ để rồi tin cô tan nát như thế này! Từ đây, có thể rút ra một lời khuyên cho các bạn là đừng quá tin người, đặc biệt là lời nói của những đứa bạn thân (trong một vài trường hợp)

- A! Hôm nay có bàn mới rồi nè! – Anh Tuấn từ cửa bước vào cùng cười rạng rỡ khi nhìn thấy dãy bàn mới

Đúng như cô chủ nhiệm nói vào ngày hôm qua, là hôm nay cô sẽ xin trường thêm một dãy bàn mới. Cũng không phải tất cả là điều vì Anh Tuấn mà xin hẳn cho hẳn cả một dãy bàn, mà vì tính thẩm mỹ, cũng như là để dành cho thầy cô dự giờ

- Ayoseo! – Anh Tuấn le ngoe mấy ngón tay chào Thu Thảo cùng nụ cười thân thiện trên môi

- Yohαιο! – Thu Thảo cũng cười chào đáp lại

(T/g: “Yohαιο” là tiếng Nhật, có nghĩa là “Chào buổi sáng”)

Anh ngơ ngơ mặt nhìn Thu Thảo. Thu Thảo thì vẫn căng mặt cười tươi nhìn con nai Anh Tuấn đang ngu người trước câu chào của mình. Phải mất nửa phút sau, hần mới gật gù vì đã hiểu Thu Thảo nói gì. Tại sao hần lại có thể quên những câu nói quen thuộc như “chào buổi sáng” trong những bộ anime mà hần từng xem thế. Nhưng không biết là Thu Thảo cố tình troll Anh Tuấn, hay chỉ vô tình nói ra câu nói ấy. Chắc troll là đúng, vì Anh Tuấn chào cô bằng câu nói tiếng Hàn thì cô cũng phải chào bằng tiếng Hàn chứ, nếu không biết thêm câu chào tiếng Hàn nào khác thì cũng có thể nói lại là “ayoseo” mà, đằng này Thu Thảo lại nói bằng tiếng Nhật, bla bla. Dòng suy nghĩ của Anh Tuấn bị cắt ngang khi ai đó vừa đặt cặp vào bàn hần

- Xê vào trong, từ rài tôi sẽ ngồi cùng anh!

Không riêng gì Anh Tuấn bất ngờ, mà Thu Thảo, Hàn Du, Như Ý, Hữu Bửu đang ngồi đấy cũng phải ngoáy đầu nhìn Thiên Bảo một cách ngạc nhiên. Nhận thấy được điều đó, Thiên Bảo cũng chẳng thêm ngó đến, mà ngồi pịch xuống, rồi lấy tập sách tiết 1 ra trước mặt để xem

Im lặng, cả bọn im lặng nhìn Thiên Bảo mấy giây rồi Như Ý bỗng “tăng động”, cô hét lên đầy hoảng loạn:

- OMG!!! Hôm nay Thiên Bảo vào lớp sớm hơn bình thường, chịu lấy bài ra xem nữa bà con ơi! Trán động trán động! Otoke! Otoke

(T/g: “Otoke” là tiếng Hàn, có nghĩa là “Làm sao bây giờ?”, “Làm thế nào đây?”)

Phối hợp cùng Như Ý, Hữu Bửu cũng diễn xuất theo cô:

- Hay người ta biết yêu rồi! Một bad boy chịu thay đổi là khi họ yêu một cô gái, họ muốn ghi điểm trong mắt cô gái đó, và muốn cô gái đó vui lòng bằng cách chăm chỉ học tập! – Bỗng Hữu Bửu hướm lên một cái đầy bất ngờ - Thiên Bảo yêu rồi! Yêu rồi!

Nhìn hai đứa bạn pha trò hay quá, Thu Thảo cũng góp sức vào diễn theo hai đứa

- Ai mà xấu số vậy, í nhầm, ai mà tốt số được Thiên Bảo yêu vậy!? – Thu Thảo đưa hai tay ôm gò má đầy lo lắng – Vậy lý do Thiên Bảo ăn diện lên, đẹp trai lên, thay đổi ngoại hình lần cách học tập là vì “người ấy” sao? Lãng mạn như phim Shoujo manga vậy! Toshio, tôi cũng muốn như vậy! Hu hu hu

(T/g: “Shoujo manga” là truyện tranh dành cho con gái. “Toshio” là tiếng Nhật, đồng nghĩa với “otoke” trong tiếng Hàn, nghĩa là “Làm sao bây giờ?”, “Làm thế nào đây?”)

Nói rồi Thu Thảo làm bộ rơi rơi nước mắt như xót cho phận mình vậy. Cả lớp thì thôi khỏi nói, không ngừng chú ý ba đứa ngốc kia đang làm trò điên khùng để chọc quê Thiên Bảo. Cả lớp cười mà muốn bỏ ra sàn trước màn diễn xuất quá “bựa” của Thu Thảo, Hữu Bửu và Như Ý. Đến Hàn Du là người lạnh lùng thế mà còn không nhịn cười được, thì huống hồ chi Anh Tuấn ngồi đây mà không cười

Thiên Bảo nãy giờ vẫn lạnh băng mặc cho Thu Thảo, Hữu Bửu và Như Ý đang dèm pha, đang đem mình ra bốn cọt để逗 lấy tiếng cười cho mọi người. “Đun” nãy giờ mà “băng” vẫn chưa “sôi”, Thu Thảo, Như Ý và Hữu Bửu hiểu ý là cần đủ 100 độ C thì “băng” mới “sôi” được, nên họ tiếp tục làm tới hòng cho “tàng băng” kia “sôi” họ mới chịu

Đầu tiên là Hữu Bửu, cậu đưa tay lên vò vò tóc mình cho rối, cò vạt được nói lỏng xuống, khuy áo cởi ra một nút ở ngực, vạt áo thì xỏ ra một nửa, một nửa còn nguyên “trong thùng”. Thu Thảo thì đứng đây chỉnh chu lại mái tóc, tay ôm một vài quyển tập sách làm đạo cụ. Mọi thứ đã sẵn sàng, cả lớp cũng dồn hết những đôi mắt mong chờ vào màn diễn xuất “bựa” nhất trong lịch sử lớp 11a2 vào hai diễn viên Thu Thảo và Hữu Bửu

- Action! (Hành động) – Như Ý cất giọng rõ to để bắt đầu

Hữu Bửu từ ngoài cửa bước vào với bộ dạng cực chất của một bad boy, Thu Thảo cũng nhập vai, cô ôm trên tay vài quyển sách đi vội ra ngoài. Đi đến giữa lớp, Thu Thảo (cố tình) đụng trúng Hữu Bửu, cô ngã xuống, Hữu Bửu vẫn đứng im đấy nhìn cô gái nhỏ với dáng vẻ nhút nhát đang cúi húi nhút vội mấy quyển sách, cùng tài liệu rớt ra lên. Đứng nhìn hồi lâu, Hữu Bửu cũng cúi xuống nhặt giúp Thu Thảo, và tay cậu vô tình chạm tay Thu Thảo, khoảnh khắc ấy như dừng lại, cả lớp ồ lên một cái đầy phấn khích. Như Ý là người dẫn chuyện, nên cô chú thích cho mọi người biết tình trạng hiện giờ của hai người kia là gì:

- Thế là tình yêu của bad boy Thiên Bảo và cô gái một sách bắt đầu

Phân cảnh đầu đã hết, Như Ý tiếp tục lời dẫn chuyện của mình:

- Thời gian cứ trôi, bad boy Thiên Bảo ngày đêm nhớ nhung cô gái nhỏ ấy. Và – Giọng Như Ý ngắt quãng càng làm tăng thêm sự tò mò của mọi người – Đến một ngày, bad boy Thiên Bảo quyết định mình cần phải thay đổi, để đẹp trai hơn, học giỏi hơn trong mắt cô gái ấy! Thế là...

Như Ý chỉ tay ra ngoài cửa lớp, mọi người cũng vì thế mà hướng cái nhìn theo tay cô. Từ cửa lớp, một chàng trai bánh bao xuất hiện, đầu tóc gọn gàng, khuy cài sát cổ, áo đóng thùng đang hoàng. Chàng trai từ từ tiến về chỗ ngồi của Thu Thảo cùng một nụ cười tỏa nắng mai

- Anh sẽ thay đổi mọi thứ chỉ vì em! – Hữu Bửu cầm tay Thu Thảo lên trong ánh mắt của sự chân thành

Và như thế, mọi người vỗ tay la ó lên vì quá phấn khích trước câu nói quá “hư cấu” của Hữu Bửu

- Thật chứ!? Anh sẽ thay đổi vì em chứ!? Ôi em hạnh phúc quá!

Thu Thảo ôm mặt lắc người đồng điệu như một thiếu nữ hạnh phúc trước tình yêu

- Và như thế! Bad boy Thiên Bảo từ ngày ấy đã trở thành một Thiên Bảo cool boy của ngà hôm nay. Đến đây thì câu chuyện kết thúc!

Không cần Như Ý phải nói “xin các bạn cho một tràng pháo tay” thì cả lớp cũng tự khắc vỗ tay cùng những tiếng reo hò rộn rã. Hữu Bửu và Thu Thảo diễn xong họ chỉ biết ôm bụng mà lăn ra cười. Chính họ cũng không ngờ là mình lại diễn “hay” đến như vậy?

“Tu tu tu” – Cảnh báo, “núi băng” đang “sôi” và chuẩn bị “phun trào”

- ĐỦ RỒI ĐÂY! – Thiên Bảo đứng dậy đập bàn hét lớn – VUI KHÔNG HẢ?

Sự ồn ào bởi tiếng cười của mọi người dừng hẳn lại, cả lớp phăng phắt im lặng nhìn Thiên Bảo đang tức giận. Thu Thảo và Hữu Bửu lúc này đang ôm bụng cười cũng nín hẳn mà tái mặt nhìn Thiên Bảo nổi đóa. Không khí lớp lạnh hẳn đi, có thể khí lạnh ấy là do Thiên Bảo tỏa ra cũng nên. Đao mắt nhìn một vòng khắp lớp, Thiên Bảo như không muốn nói mà chính dùng ánh mắt cảnh cáo cả lớp rằng “Nếu ai dám cười hoặc dám đem tôi ra làm thứ tiêu khiển thì đừng trách”. Không nói gì thêm, Thiên Bảo một mạch bước khỏi lớp ra ngoài. Còn chưa đến cửa, thì Thiên Bảo đã phải sựng người lại khi người đang đứng trước mặt là cô chủ nhiệm

- Định đi đâu? 15 phút đầu giờ rồi! Quay vào ôn bài đi!

Thiên Bảo ngêng mặt lên nhìn cô với thái độ chống đối, lớp thì cũng chỉ biết im lặng mà lấy mắt nhìn Thiên Bảo và cô một cách bất lực. Còn Thu Thảo, dù mặt cô đang tái dần trước sự tức giận của , và cũng không biết sự can đảm ấy lấy đâu ra, khiến Thu Thảo đứng lên rồi chầm chậm đi đến chỗ Thiên Bảo và cô chủ nhiệm. Thu Thảo nín vạt áo của Thiên Bảo mấy cái làm tín hiệu, rồi cô lên tiếng- Thưa cô, Thiên Bảo cần ra ngoài. ..có chút chuyện ạ! Em cũng phải đi cùng. ..bạn ấy!

Cô định từ chối, nhưng nhìn thái độ của cả lớp, cô nhẹ gật đầu đồng ý cho cả hai ra ngoài, chỉ chờ có thể, Thu Thảo kéo tay Thiên Bảo đi ra mà không quên cuối đầu chào cô trước khi đi khỏi

Cô chủ nhiệm bước lên bàn giáo viên, cả lớp đứng lên chào rồi ngồi xuống sau cái gật đầu của cô. Đặt cặp xuống bàn, cô cất giọng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Ngay từ cái nhìn của Thiên Bảo khi cô bước tới cửa, là đủ để cô biết đã có chuyện xảy ra. Mọi người im lặng trước câu hỏi của cô, có vẻ họ không muốn trả lời thì đúng hơn

- Hữu Nhân. Có chuyện gì xảy ra?

ân gật mình đứng dậy, bình tĩnh sau 2 giây, cậu lúng túng nói: - Dạ...Hồi này, lúc cô chưa vào, , Như Ý với Thu Thảo thấy Thiên Bảo hôm nay vào sớm, lấy bài ra xem, các cậu ấy chọc Thiên Bảo, rồi cậu ấy nói câu. Xong thì bỏ ra ngoài. ..và cô vào tới!

- Rồi em ngồi xuống đi!

Hữu Nhân ngồi xuống theo lời cô, nhưng có lẽ mấy câu nói của cậu còn chưa làm sáng tỏ mọi chuyện, nên cô phải bắt tiếp sang những người có liên quan

- , Như Ý! Không khác gì , Như Ý và Hữu Bửu cũng gật mình đứng dậy

- Hai em và Thu Thảo chọc Thiên Bảo cái gì hả?

Như Ý là người bày ra chuyện này, nên cô tự biết mình phải là người trả lời cô đầu tiên:

- Thưa cô, tại em chỉ muốn chọc Thiên Bảo cho vui thôi, nhưng. ..có ngờ cậu ấy lại câu như vậy?

.....

Trở lại với Thu Thảo và Thiên Bảo, cả hai đang từ căn tin lên với hai cây kẹo mút mùi bạc hà do Thiên Bảo mua. Thiên Bảo một cây đã ngậm trong miệng, Thu Thảo một cây vẫn còn cầm trên tay chưa bóc vỏ. À, chắc là Thiên Bảo nóng quá nên để giảm nhiệt, cậu đã ngậm kẹo bạc hà – mùi kẹo mà cậu thích nhất, thay vì uống nước

- Nè Thiên Bảo! Lúc này tụi này chỉ giỡn chơi thôi mà làm gì câu dữ vậy?

Thiên Bảo cười nheo cái rồi nói:

- Hồi này trong lớp, tôi nghe cậu gọi tôi là Thiên Bảo hả? Rồi mới tức thì, cậu cũng gọi tôi là Thiên Bảo. Cuối cùng thì cũng được gọi đúng với tên của mình

- Tiểu Bảo Bảo!

Câu phát ngôn của Thu Thảo làm Thiên Bảo như muốn đột ngột, cậu bỗng dừng lại rồi ngồi thụp xuống gục mặt. Thu Thảo hơi gật mình, cô cũng ngồi xuống theo xem Thiên Bảo có sao không

- Nè! Không phải chỉ vì cái tên mà làm cậu đột ngột chứ?

- Còn hơn cả vậy nữa! – Thiên Bảo ngóc cái mặt đầy thất vọng lên nhìn Thu Thảo

Cô bỗng cười, rồi hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn Thiên Bảo một cách chăm chú. Khó chịu trước ánh mắt ấy, Thiên Bảo mắt to mắt nhỏ tỏ vẻ không thích, cậu hỏi:

- Làm trò gì thế?

- Đẹp trai mà! Có điều mà tôi công nhận rằng hồi từ cậu ăn diện lên nhìn khác hẳn, nhìn không ra cậu luôn! Và đặc biệt là rất đẹp trai, cứ như mấy Oppa Hàn Quốc vậy! – Thu Thảo cười tít mắt

Được khen, Thiên Bảo thấy ngượng, cậu xoay mặt về hướng khác cười phì một cái

- Tôi là người Hàn Quốc, không giống mấy Oppa Hàn Quốc thì giống ai nữa! Chờ cậu khen từ hôm qua đến giờ đây! “Vờ diễn” lúc này, cậu diễn chẳng tự nhiên chút nào, nếu cậu thay Như Ý làm người dẫn chuyện sẽ hay hơn

Thu Thảo hơi bất ngờ, nói vậy có nghĩa là cậu không giận nữa rồi! Cô mừng rỡ nhìn Thiên Bảo nói tiếp:

- Xin lỗi vì đã đem cậu ra làm trò đùa. Bọn tôi không có ý gì đâu, chỉ là đùa cho vui thôi!

Thiên Bảo lại cười, nụ cười hơi xấu hổ, nhưng thật sự rất đẹp

- Vậy cậu có ước mình là nhân vật nữ trong “vở diễn” lúc này không? Hay đơn giản là một câu chuyện tình đẹp như vậy? Một bad boy thích cậu và thay đổi thành cool boy cũng chỉ vì cậu

Không suy nghĩ nhiều, Thu Thảo mỉm cười, cô nhẹ nhàng giọng đáp:

- Dĩ nhiên là có! Dù hơi xa vời, nhưng vẫn mong một ngày Oppa của tôi sẽ tới! Hi hi! – Rồi cô bỗng chuyển sang chuyện của Thiên Bảo – Nhưng có phải tự nhiên cậu lại quay ngoắt 360 độ là vì là cậu đang thích một người, đúng không hả? Tôi tò mò về người cậu thích lắm đấy! Không biết cô gái đó là người thế nào mà khiến cậu thay đổi chóng mặt như vậy?

Tự nhiên Thu Thảo lại hỏi Thiên Bảo câu này, làm cậu ngượng chín cả mặt, cũng vì không để Thu Thảo thấy sự xấu hổ đó, nên Thiên Bảo đã úp mặt vào hai tay đặt trên gối mình

- Ừm!

Một câu đáp ngắn gọn của Thiên Bảo làm Thu Thảo càng thêm tò mò về người còn gái kia

- Là ai vậy?

- Là người trong vở kịch lúc này!

Im lặng, Thu Thảo im lặng trước câu trả lời của Thiên Bảo, chẳng lẽ cô đã biết Thiên Bảo đang nói về ai? Và cô đang bắt ngờ về điều đó? Không nghe Thu Thảo nói gì, Thiên Bảo hơi xoay mặt ra nhìn Thu Thảo đang ngồi đầy thần thờ. Rồi cậu giật mình ngã ngửa ra trước phản ứng mạnh mẽ của Thu Thảo

- TRỜI ƠI! CẬU THÍCH HỮU BỮU HẢ? TÔI KHÔNG NGỜ CẬU LẠI LÀ...LÀ...

Thu Thảo mở to mắt nhìn Thiên Bảo trong sự sững sờ, còn Thiên Bảo, trắng bệch người cùng ba sọc ngang trên trán trước câu nói của Thu Thảo vừa rồi.

- Cậu nghĩ tôi là loại như thế à!

Nhanh chóng, Thu Thảo thay về mặt sững sờ kia bằng một nụ cười đùa:

- Đùa thôi! Vậy cô gái cậu thích đúng như những gì tôi diễn à! Là cô gái một sách, rụt rè, yếu đuối đó hả? Chà chà, cậu là khơi nguồn cho việc viết tiểu thuyết của tôi đấy!

Lại lần nữa, Thiên Bảo như muốn ngất xỉu. Cậu lấy tay lau mồ hôi trán rồi thở dài rõ chán:

- Cậu bị thiếu năng từ bao giờ thế?

- Cũng không biết nữa! Học nhiều quá căng não => Não phẳng => Thiếu năng. Hê hê!

Ai đó làm ơn gọi một cái xe bắt cờ hó và một cái xe cứu thương đến gấp đi! Thu Thảo thì điên quá độ cần xe bắt cờ hó hét đến mấy quán cà phê rồi, còn Thiên Bảo thì cần cấp cứu bom máu gấp, vì cậu đang phải tức ối máu mà chết đây này! Thiên Bảo không muốn đùa nữa, nên về mặt trở lại nghiêm túc hơn, cậu thấp giọng hỏi:

- Thu Thảo này?

- Há? – Thu Thảo đáp

Đôi mắt đượm buồn, khuôn mặt cũng trở nên giàu cảm xúc hơn, Thiên Bảo nhẹ hít vào một hơi, cậu cuối mặt nói, giọng hơi ngập ngừng nói:

- <> Đừng nghĩ về Oppa nữa, nghĩ về tôi đi. Đừng trở thành nhân vật trong vở kịch lúc này.... mà hãy.... trở thành....bạn gái....của tôi đi! <

Là một lời tỏ tình sao? Bất ngờ thật đấy? Vậy người mà Thiên Bảo thích, người làm Thiên Bảo thay đổi tất cả chính là Thu Thảo hả? Thế là vô tình, “vở kịch” mà Thu Thảo cũng như Hữu Bửu và Như Ý “diễn” là đúng, nhưng không ngờ “cô gái đầu mối” trong trí tưởng tượng của ba người họ lại là Thu Thảo. Nhưng trời có lẽ không thương, nên lời tỏ tình của Thiên Bảo không lọt vào tai Thu Thảo được, vì tiếng chuông cùng lúc reo lên khi Thiên Bảo nói, và nó có vẻ đã lấn áp giọng cậu nên Thu Thảo chẳng nghe gì ngoài tiếng chuông

ông dứt, cũng là lúc Thiên Bảo cảm thấy mệt mỏi, và... hệt hẫng trong lòng- Lúc này cậu nói gì thế? Chuông lớn quá nên tôi không nghe

- Bảo cậu lên lớp, vào học rồi!

Thiên Bảo đứng dậy phui phui người rồi quay lưng bước đi te te mà chẳng đợi Thu Thảo, cô thì đứng ngơ người đó mấy giây rồi chạy theo Thiên Bảo

- Đợi tôi với!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Căn Hầm Là Phòng Luyện Tập – Bí Mật Của Thiên Bảo

Mình thật sự xin lỗi các bạn! Ngày thi học kì của mk tới sát nút rồi! Để cương ôn tập rất nhiều, nên chương 55 mk vẫn chưa viết xong, đành phải gát lại qua thi vậy. Mình mong các bạn hiểu cho đứa học sinh cuối cấp như mình TT. Các bạn cố gắng chờ mk đến ngày 27/12/2015 là ngày mình kết thúc những ngày thi học kì I xong. Đến lúc đó, mình sẽ trở lại với các bạn cùng chương 55 của "Học Đường Vui Vẻ". Mình hứa đấy!

Cảm ơn các bạn đọc giả thân yêu của mình! Cũng gần đến ngày thi rồi! Mình chúc các bạn thi tốt với, và được những con điểm cao như ý muốn. Gabate!

[Chu Nhật]

“Póc póc” – âm thanh phát ra từ cái cảm ứng của Hữu Bửu khi cậu chỉ chỉ trở trở gì vào trong ấy

“Tút...tút”

- << *Moshimoshi!!!* >> - Đầu dây bên kia bắt máy

- Thu Thảo nè! Qua nhà Thiên Bảo học nhóm nha, hôm nay nhà tôi có khách rồi!

(T/g: “*Moshimoshi*” là tiếng Nhật, khi người ta bắt máy thì “*Moshimoshi*” là cách nói lịch sự, tạm dịch là “Alo, tôi nghe đây”)

Ra là Hữu Bửu gọi cho Thu Thảo thông báo về việc đổi địa điểm học nhóm

- << *Có bạn gì không? Hay cậu ở nhà lo tiếp khách đi, có gì thứ hai tôi cho mượn tập chép bài* >>

- Không đâu! Tôi đi học được mà hi hi – Hữu Bửu gãi đầu cười hi

- << *Trốn đi học để đỡ bị sai vặt chứ gì?* >>

Bị đoán trúng tim đen, Hữu Bửu thừa nhận:

- Như nhau thôi, chứ cậu cũng có hơn gì tôi! Mà khách hôm nay đến nhà tôi có ba của cậu nữa đấy! Vậy sang nhà Thiên Bảo học nha, cũng gần hơn nhà tôi mà!

- << *Sao cũng được, có chỗ học là được. Nhưng mà nhà Thiên Bảo ở đâu thế!? Tôi không biết nhà, hu hu!* >>

- Vậy cậu đến cổng trường đợi tí, lát tôi đến!

- << *Ừ!* >>

Thu Thảo cúp máy thì Hữu Bửu cũng cúp máy. Cậu lại quay vào danh bạ lần nữa, dò tìm cái tên Hàn Du, Như Ý, Anh Tuấn để nhắn cho họ một tin nhắn có cùng nội dung “*! Qua nhà Thiên Bảo học nhóm nha, hôm nay nhà tôi có khách rồi! Đợi ở cổng trường*”. Gửi xong, Hữu Bửu lại lần nữa vào danh bạ tìm cái tên Thiên Bảo và nhấn nút gọi

.....

Thu Thảo hiện tại đang đứng trước cổng trường, đứng một mình thôi. Với tình hình của Thu Thảo hiện tại, chúng ta có thể liên tưởng đến câu ca dao “*Trúc xinh trúc mọc đầu đình. Em xinh em đứng một mình cũng xinh*”, nhưng ở đây chính biếm lại một chút như sau “*Trúc xinh chút mọc đầu đình. Thảo xinh đứng kế bãi sìn cũng xinh*”. Đùa tí thôi, vì cô là người được Hữu Bửu thông báo đầu tiên nên cô là người đến đây sớm là chuyện hiển nhiên.

08:00 AM, trời khá nắng, Thu Thảo lại chẳng nón khăn, trơ trọi như con nhộng vậy, hỏi sao mà nước da chẳng bao giờ trắng như “con người ta”. Trời vừa nóng vừa nắng, Thu Thảo đứng vào bóng góc cây bàng lớn trước cổng trường đợi mọi người. Thu Thảo là người không quen chờ, không thích đợi, cô rất thiếu kiên nhẫn trong việc này, nên có thể nói, nếu Thu Thảo chờ lâu quá, hay cả bọn cho Thu Thảo “leo cây” thì hôm sau chuẩn bị tinh thần sẵn đi.

Ngồi xổm xuống, Thu Thảo nhặt vài viên sỏi gần đó, cô dùng nó chặn ngang đường đi của đàn kiến lữ đang tha mồi về tổ, hình như rãnh rồi quá sinh nông nổi, nông nổi như một con tịt kị. Chán lại chán, Thu Thảo lại di di tay trên những lá bàng úa vàng nằm gần đấy, rồi như một ý nghĩ điên rồ nào đó vừa lóe lên trong đầu, cô lập tức lấy trong cặp ra cây bút lông đen và cái điện thoại cầm ứng của mình. Mở nắp bút lông ra, Thu Thảo hí hoáy viết bừa chú gì đó vào cái lá bàng úa màu vàng cam kia. Xong rồi cô lại viết thêm lên mu bàn tay mình. Bỏ bút lông xuống, cô nắm tay mình lại, rồi đặt lên cái lá bàng vừa mới viết chữ vào, tiếp theo là cô cầm điện thoại lên, chọn góc thật đẹp, và “rạp” một cái. Cô đã có được một bức ảnh rồi! Dòng chữ ghi trên chiếc lá kia là “Tôi thấy lá vàng trên cỏ xanh”. Còn dòng chữ trên tay Thu Thảo đó chính là tên cô “Thu Thảo”. Dòng chữ ăn theo phong trào nghe thấy cũng hay ấy nhỉ. Nhưng mà nhìn Thu Thảo, thấy ngốc nghếch làm sao ấy!

Mãi mê ngắm nghía bức ảnh, cô không hề hay biết có người đang đứng phía sau mình. Người con trai ấy im lặng này giờ nhìn Thu Thảo một cách thích thú. Ấy thế mà Thu Thảo chẳng hề hay biết. Lấy làm thú vị, người con trai kia vẫn tiếp tục im lặng. Người con trai ngồi xuống lẳng lẳng, vì sợ Thu Thảo nhận ra có sự hiện diện của mình ở đây. Mỉm cười tỏ nắng, người con trai định cất giọng gọi tên Thu Thảo thì một cái quay vô tình của cô về sau và trông thấy.

(Đôi lời tác giả trước khi các bạn vào đọc truyện. Mình là Ian đây (là Ian không phải là Lan đâu biết chưa!!!), nói ra thì mình có đủ lí do để biện hộ cho việc ngưng truyện 7 tháng trời đằng đẳng (hơn nữa năm rồi còn gì), hiện tại mình đã qua kì thi tốt nghiệp THPT quốc gia và đang chờ kết quả. Mình xin lỗi các bạn nhiều lắm vì thất hẹn đăng truyện và phải để các bạn chờ hơn nửa năm trời, mình xin lỗi nhiều lắm! Mình đọc thấy nhiều bình luận của đọc giả dưới truyện hỏi mình rằng là mình bỏ truyện phải không? Khẳng định với các bạn rằng không, tuyệt đối là KHÔNG. Và sẵn đây, mình thông báo cho các bạn tin mừng là mình đang viết chương trước chương cuối, tức còn hai chương nữa là truyện hoàn thành. Trước thời gian lên đường đi thi, không biết sao mà sự siêng năng nó trời dấy đột xuất, mình đã viết truyện đó các bạn à! Nên trong khi mình viết chương cuối thì các bạn đã có chương tiếp theo đọc rồi! Lần này trở lại, mình đầu tư khá kĩ nha, nội dung trong một chương dài gấp hai ba lần bình thường đó. Rồi đó! Lời tự thú của mình đó! Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nha!)

Chương 55: Căn hầm là phòng luyện tập – Bí mật của Thiên Bảo

Sinh hoạt cuối tuần của lớp 11a2 là cái tiết học sinh phải ngồi lại để nghe, nhìn cô chủ nhiệm “tra tấn” sau khi các tổ trưởng, phó lao động, phó học tập và lớp trưởng đã “mách lẻo” với cô xong. Những đòn “tra tấn” của cô bao gồm “súng liên thanh” và đòn từ cảnh cáo, tức biên bản, tờ cam kết bla bla. Thật sự mà nói, sinh hoạt lớp là cái giờ “dã man” nhất, vì mọi người phải nhìn một số thành viên của lớp “hy sinh”, mà chẳng biết làm chi ngoài việc ngồi đó vàcười toe toét.

- Anh Tuấn! Tại sao đến hôm nay mà em vẫn chưa nhuộm tóc lại, tôi đã nhắc bao nhiêu lần rồi, từ đầu tuần tôi đã nói với em, cơ sau hôm nay em vẫn chưa chịu nhuộm lại hả??? – Giọng cô hầm hầm.

Anh Tuấn đứng dậy, hần gãi đầu giải thích:

- Em xin lỗi cô ạ! Mấy rài công chuyện lu bu quá, em mới về Việt nên còn nhiều chuyện chưa sắp xếp được!

Lí do của Anh Tuấn làm cô có vẻ chưa hài lòng nên thấy thái độ cô vẫn vậy.

- Đầu tuần em cũng nói như vậy, đến cuối tuần vẫn là lí do đó! Em hết lí do rồi sao?

Bí đường, Anh Tuấn chỉ biết xụ mặt xuống. Thấy hần im lặng, cô nói tiếp:

- Đến thứ hai tuần sau tôi muốn thấy tóc của em là màu đen. Chắc em cũng không muốn tôi mang tông-đơ vào đến lớp để “làm việc” với tóc của em chứ!?

- Không, không cần đâu cô ơi, em rõ rồi ạ! – Anh Tuấn cười méo mó.

Xong chuyện Anh Tuấn, rồi giờ đến lượt Thiên Bảo.

- Thiên Bảo! Tôi đã đáp ứng nguyện vọng của em, và em cũng phải thực hiện lời hứa của em với tôi. Rõ chứ!?

- Vâng ạ! – Thiên Bảo đáp với vẻ mặt chán nản.

- Em mà dám nuốt lời thì đừng trách tôi độc ác!

Câu hăm dọa của cô nghe ghê thật đấy! Nhưng giữa Thiên Bảo và cô đã có giao kèo gì vậy nhỉ? Mọi người có thắc mắc không? Thật ra thì cũng không có gì to tát, chỉ là sau hôm Anh Tuấn chuyển vào, Thiên Bảo đã xin cô cho mình đổi chỗ từ bàn ba xuống bàn chót, tức ngồi cùng Anh Tuấn và sau bàn của Thu Thảo. Sơ đồ có thể tạm hình dung như vậy!

[Thu Thảo – Hàn Du] [Như Ý – Hữu Bửu]

[Thiên Bảo – Anh Tuấn] [(Bàn trống)] => Cuối góc lớp.

Đòi là luật vay trả, có vay thì phải có trả, không ai cho không ai thứ gì bao giờ. Cô chủ nhiệm đồng ý cho Thiên Bảo đổi chỗ, nhưng ngược lại, Thiên Bảo phải hứa với cô là từ nay về sau không được ngủ trong lớp, chú ý nghe giảng bài, học hành chăm chỉ, đi học đúng giờ, bla bla, nói chung là về nội quy trường lớp và tác phong học tập. Và đó chính là giao kèo giữa họ. Cũng chính vì thế, mà hôm sau, hôm Thiên Bảo “nhận” chỗ ngồi mới, cậu đã làm theo những gì mình hứa với cô là đi học đúng giờ, chăm chỉ học hành bằng cách lấy bài tiết một ra xem. Thế nên hôm đó mới có cái trò đóng kịch sau khi Như Ý, Hữu Bửu và Thu Thảo suy diễn này nọ, và cũng nhờ hôm đó mà Thiên Bảo đã “tình tò” với Thu Thảo, mặc dù không thành công. Thật là nhọ mà!

- Kế hoạch cuối cùng mà cô muốn thông báo là lớp chúng ta sẽ phát động phong trào đôi bạn, nhóm bạn cùng tiến. Tức là các em có thể bắt cặp với nhau để cùng nhau học hành, cùng nhau tiến lên, hoặc các em có thể học theo nhóm cũng được. Phong trào này sẽ duy trì đến cuối năm, và thứ hạng của nó sẽ được tính dựa trên điểm trung bình của đôi bạn, nhóm bạn đó. Đã là phong trào thì dĩ nhiên phải có thưởng, các em học làm sao thì cô không cần biết, chỉ cần điểm của đôi, nhóm của các em có tiến bộ. Đôi bạn và nhóm bạn nào có điểm phân tiến bộ rõ nhất, cao nhất thì cô sẽ tự trích tiền ra để làm phần thưởng cho các em. Lưu ý, các em không được bắt cặp là hai học sinh giỏi, hoặc trong nhóm chỉ toàn học sinh khá giỏi, như vậy thì thiếu mất tính công bằng. Bây giờ cô cho các em suy nghĩ năm phút, rồi viết danh sách đôi bạn, hoặc nhóm bạn nộp lên cho cô.

.....

[Giờ ra về]

- Vậy nhóm mình sẽ có tôi, Như Ý, Hữu Bửu, Hàn Du, Thiên Bảo và Anh Tuấn – Nhìn qua nhìn lại đám bạn, mắt Thu Thảo sáng rỡ - Quào, toàn nhân tài, Như Ý giỏi lí, Hữu Bửu giỏi tin, Hàn Du giỏi hóa, Thiên Bảo giỏi... gì nhỉ?

- Toán – Thiên Bảo đáp ngắn gọn.

- Vậy... còn Anh Tuấn – Thu Thảo e dè chỉ tay vào Anh Tuấn.

Anh Tuấn cười tỏ nể đáp:

- Dĩ nhiên là tiếng Anh rồi!

Thu Thảo đưa tay nhắm tính gì đó rồi cô bỗng reo lên:

- Toán, lí, hóa, văn, anh, tin, vậy team của mình ăn chắc rồi, muhaaaa!

“Ăn chắc”, Thu Thảo đang nói sáng nói mê cái gì vậy, còn cái điệu cười gằn gờ đó là ý gì chứ?

- Đâu có ai lo môn văn đâu mà cậu liệt văn vào thế? – Hữu Bửu hỏi.

- Cậu không thấy nhân tài đang đứng ngồi ngồi phát ra biết bao ánh hào quang chói lóa xóa hết bóng tối ở đây à!? Ha ha ha

Nói rồi Thu Thảo như tự hào lắm, cô chống hông, mắt hất lên trời cười lớn

- Thôi về về các cậu ơi, về nhanh để lát xe còn đến hết con diên này nữa, chứ bọn mình đứng đây người cứ tưởng đâu mình cũng vậy mà hốt chung là một à! – Hữu Bửu đưa tay vuốt mồ hôi trán nẩy cái rồi khoát vai Hàn Du và Như Ý đi ra

Câu nói của Hữu Bửu như giáng một quả tạ xuống mặt Thu Thảo, khiến cô ngồi thụp xuống u ám

- Bỏ ra, làm như mình thân lắm vậy! – Như Ý phui tay Hữu Bửu trên vai mình xuống rồi chạy đến bên Anh Tuấn – Tụi mình về chung he bạn Anh Tuấn!

- Ồ...! – Anh Tuấn cười méo xẹo

Lần này đến Hữu Bửu quê thộn mặt ra, cậu khó chịu nhìn đứa bạn mê trai của mình:

- Nè! Làm quá rồi đó!

Như Ý mặt kệ, cô không đáp mà chỉ quay ra sau lè lưỡi trêu Hữu Bửu

- ĐỦ RỒI ĐÓ! BÀN YỆN HỌC HAY TÀO LAO HẢ? – Thu Thảo bỗng đứng dậy hét lớn

Mọi người một phen giật mình, nhưng riêng Như Ý vẫn cứ lồi Anh Tuấn đi te te. Thu Thảo đã bực, mà nhìn cảnh tượng phốt lò của hai người kia cô càng thêm bực. Nhanh chóng, Thu Thảo chạy đến cửa rồi lòi hai người kia lại, cô giữ mạnh tay Anh Tuấn và Như Ý ra:

- Đùa vậy là đủ rồi đấy! Tập trung chuyên môn chút đi!

Biết đứa bạn mình đang nóng, nên Như Ý cũng thôi, không nói gì thêm.

- Chủ nhật tuần sau mình sẽ bắt đầu học nhóm tại nhà Hữu Bửu. Bắt đầu từ 08:00 AM đến khoảng 04:00 PM nghỉ. Như thế này, tụi mình sẽ tập trung chủ lực vào ba môn là toán, lí, hóa. Ba môn tự nhiên này nếu không nắm được kiến thức cơ bản thì khó lòng mà làm được bài tập. Hôm đó mọi người mang tập vở ba môn này và tin theo. Tụi mình sẽ ôn lại bài trong tuần rồi và giải các bài tập còn sót lại. Khi nào học xong ba môn ấy, mình sẽ học tiếp

môn tin. Thật sự thì tin học cũng không phải là vấn đề, nhưng pascal lại là một vấn đề rất rất rất lớn với tôi đấy. Nó thực sự khó! Tôi không ngờ người giỏi tin như tôi đây lại phải có ngày đi học nhóm môn tin học thế này! – Thu Thảo ôm mặt đầy đau khổ - Còn môn văn, nó là môn xã hội, tôi nghĩ cũng không có gì khó, khi nào sắp đến viết bài viết, thì lúc ấy hẳn đem theo học. Rồi như vậy nhé, giải tán, ai về nhà nấy ngủ nghỉ khỏe!

Thu Thảo nói một lèo rồi tuyên bố giải tán trong khi mọi người còn đơ đơ. Nhưng cũng nhanh chóng, mọi người gật gù rằng đã hiểu, rồi không ai nói thêm mà cùng bước ra về vì đã khá trễ.

[Chu Nhật]

“Póc póc” – Âm thanh phát ra từ cái cảm ứng của Hữu Bửu khi cậu chỉ chỉ trỏ trỏ gì vào trong ấy.

“Tút...tút”

- < Moshimoshi* > - Đầu dây bên kia bắt máy.

(Moshimoshi* : Trong tiếng Nhật, khi người ta bắt máy thì “Moshimoshi” là cách nói lịch sự, tạm dịch là “Alo, tôi nghe đây”)

- Thu Thảo nè! Qua nhà Thiên Bảo học nhóm nha, hôm nay nhà tôi có khách rồi!

Ra là Hữu Bửu gọi cho Thu Thảo thông báo về việc đổi địa điểm học nhóm.

- < Có bạn gì không? Hay cậu ở nhà lo tiếp khách đi, có gì thứ hai tôi cho mượn tập chép bài! >

- Không đâu! Tôi đi học được mà hi hi – Hữu Bửu gãi đầu cười hi

- < Trốn đi học để đỡ bị sai vặt chứ gì? >

Bị đoán trúng tim đen, Hữu Bửu thừa nhận:

- Như nhau thôi, chứ cậu cũng có hơn gì tôi! Mà khách hôm nay đến nhà tôi có ba của cậu nữa đấy! Vậy sang nhà Thiên Bảo học nha, cũng gần hơn nhà tôi mà!

- < Sao cũng được, có chỗ học là được. Nhưng mà nhà Thiên Bảo ở đâu thế!? Tôi không biết nhà, hu hu! >

- Vậy cậu đến cổng trường đợi tí, lát tôi đến!

- < Ừ! >

Thu Thảo cúp máy thì Hữu Bửu cũng cúp máy. Cậu lại quay vào danh bạ lần nữa, dò tìm cái tên Hàn Du, Như Ý, Anh Tuấn để nhắn cho họ một tin nhắn có cùng nội dung “Qua nhà Thiên Bảo học nhóm nha, hôm nay nhà tôi có khách rồi! Đợi ở cổng trường”. Gửi xong, Hữu Bửu lại lần nữa vào danh bạ tìm cái tên Thiên Bảo và nhấn nút gọi.

.....

Thu Thảo hiện tại đang đứng trước cổng trường, đứng một mình thôi. Với tình hình của Thu Thảo hiện tại, chúng ta có thể liên tưởng đến câu ca dao “Trúc xinh trúc mọc đầu đình. Em xinh em đứng một mình cũng xinh”, nhưng ở đây chính biếm lại một chút như sau “Trúc xinh trúc mọc đầu đình. Thảo xinh đứng kế bãi sìn cũng xinh”. Đùa tí thôi, vì cô là người được Hữu Bửu thông báo đầu tiên nên cô là người đến đây sớm là chuyện hiển nhiên.

08:00 AM, trời khá nắng, Thu Thảo lại chẳng nón khăn, trơ trọi như con nhộng vậy, hỏi sao mà nước da chẳng bao giờ trắng như “con người ta”. Trời vừa nóng, vừa nắng, Thu Thảo đứng vào bóng góc cây bàng lớn trước cổng trường đợi mọi người. Thu Thảo là người không quen chờ, không thích đợi, cô rất thiếu kiên nhẫn trong việc này, nên có thể nói, nếu Thu Thảo chờ lâu quá, hay cả bọn cho Thu Thảo “leo cây” thì hôm sau chuẩn bị tinh thần sẵn đi.

Ngồi xồm xuống, Thu Thảo nhặt vài viên sỏi gần đó, cô dùng nó chặn ngang đường đi của đàn kiến lửa đang tha mồi về tổ, hình như rãnh rồi quá sinh nông nổi, nông nổi như một con tị kị. Chán lại chán, Thu Thảo lại di di tay trên những lá bàng úa vàng nằm gần đấy, rồi như một ý nghĩ điên rồ nào đó vừa lóe lên trong đầu, cô lập tức lấy trong cặp ra cây bút lông đen và cái cảm ứng của mình. Mở nắp bút lông ra, Thu Thảo hí hoái viết bừa chú gì đó vào cái lá bàng úa vàng cam kia. Xong rồi cô lại viết thêm lên mu bàn tay mình thêm mấy dòng nữa. Bỏ bút lông xuống, cô nắm tay mình lại, rồi đặt lên cái lá bàng vừa mới viết chữ vào, tiếp theo là cô cầm điện thoại lên, chọn góc thật đẹp, và “rack” một cái. Cô đã có được một bức ảnh rồi! Dòng chữ ghi trên chiếc lá kia là “Tôi thấy lá vàng trên cỏ xanh”. Còn dòng chữ trên tay Thu Thảo đó chính là tên cô “Thu Thảo”. Dòng chữ ăn theo phong trào nghe thấy cũng hay ấy nhỉ. Nhưng mà nhìn Thu Thảo, thấy ngốc nghếch làm sao ấy!

Mãi mê ngắm nghía bức ảnh, cô không hề hay biết có người đang đứng phía sau mình. Người con trai ấy im lặng này giờ nhìn Thu Thảo một cách thích thú. Ấy thế mà Thu Thảo chẳng hề hay biết. Lấy làm thú vị, người con trai kia vẫn tiếp tục im lặng. Người con trai ngồi xuống lẳng lẳng, vì sợ Thu Thảo nhận ra có sự hiện diện của mình ở đây. Mỉm cười tỏa nắng, người con trai định cất giọng gọi tên Thu Thảo thì một cái quay vô tình của cô về sau và trông thấy....

- HẾT HỒN À!!!! – Thu Thảo hét toáng lên khi Anh Tuấn đứng thù lù phía sau cô.

Trái lại với vẻ mặt giật mình ấy của Thu Thảo, Anh Tuấn chỉ biết cười hì, hấn nói:

- Nãy giờ thấy cậu lâu rồi, mà có vẻ cậu đang tập chung chuyên môn quá, không dám làm phiền. Hi hi!

- Ồ!

Thu Thảo đứng dậy phui phui quần áo rồi chẳng biết nói gì thêm. Đứng đấy cùng Anh Tuấn sao mà cô thấy ngại ngùng đến thế, thậm chí là còn chẳng dám nhìn mặt hay đứng gần. 1 phút, 4 phút, 7 phút, 10 phút trôi qua, giữa họ chẳng chuyện trò gì mà chỉ im lặng. Hai con người ấy nín lặng như tờ, một người thì ngượng ngùng cúi mặt, lâu lâu lại nhìn ra phía xa con đường, người còn lại thì cũng bâng quơ nhìn đâu đó, thoáng thì lại liếc sang cô gái đứng cạnh bên. Tại sao họ chẳng nói gì với nhau cả?

- Sao mọi người chưa đến nữa nh? – Anh Tuấn là người mở lời trước để phá tan bầu không khí im lặng này.

- Cũng...không biết nữa! – Thu Thảo lập bập trả lời – để tôi gọi cho họ!

Vừa cầm điện thoại lên, thì Thu Thảo thấy đằng xa hình như là , Như Ý, Hàn Du đã tới.

.....

[Nhà Thiên Bảo]

Một vài “thủ tục” chào hỏi ông bà của Thiên Bảo, cả bọn cùng nhau kéo vào phòng của cậu. Cũng vì là bạn học chung và cũng khá thân, cộng thêm cái tính tự nhiên, nên khi vừa vào đến phòng Thiên Bảo, Thu Thảo đã ngã nhào lên giường của cậu.

- Nóng muốn chảy mồ luôn nè! Chắc chết quá!

Thu Thảo vừa ngã sấp cái “phịch” lên giường Thiên Bảo, cả một đám đứng đấy trở mắt nhìn cô không khỏi ngạc nhiên. Ngay lập tức, Như Ý lòi Thu Thảo ngồi dậy.

- Tôi đây không chảy mồ thì thôi, mắc chi “người que” như cậu chảy mồ. Ngồi dậy, phòng con trai người ta làm như phòng nhà mình vậy! “Chỗn đông người” mà tự nhiên thấy ớn luôn à! Ngồi dậy!

Vừa nói mà Như Ý vừa ề ạch lòi đưa bạn vốn không muốn rời xa cái giường đấy

- Tôi không muốn! Giường nhà cậu êm thật đấy Thiên Bảo!

Đến nỗi Thiên Bảo đứng đấy mà đơ cả người ra. Cố nặn ra nụ cười thật méo mó, Thiên Bảo nói:

- Vậy mọi người ở đây nghỉ tí đi, tôi ra ngoài lấy ít bánh và nước mang vào!

- Tôi đi cùng nhé! – Hàn Du bước cùng Thiên Bảo đi ra ngoài.

- Tôi đi nữa! – Hữu Bửu cũng lanh lẹ chạy theo hai người kia

Gọi mãi, ề ạch kéo đưa bạn mình nó chẳng dậy, Như Ý bực mình, vỗ mông Thu Thảo cái rồi cũng bước ra ngoài phòng:

- Chết ở đấy luôn nhé! Đừng dậy nữa NHÉ!

Chữ “NHÉ” to tiếng ấy nói lên biết bao sự “ức chế” của Như Ý về Thu Thảo, chịu thôi! Nằm im đó được 2 phút, Thu Thảo lăn người, cô ngồi dậy rồi nhìn dáo dít khắp phòng, ngay lập tức, hình ảnh Anh Tuấn đang đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài đập vào mắt khiến cô giật nảy.

- Bao năm rồi phòng Tiểu Bảo vẫn vậy, nơi đây vẫn vậy, chẳng thay đổi là mấy! – Anh Tuấn quay người nhìn về phía Thu Thảo, hấn cười mỉm – Người ta nói lòng người hay thay đổi, có thể đúng, nhưng cũng có thể là không, vì hai năm qua, tôi nghĩ bề ngoài của mình thay đổi, nhưng-

Phía sau chữ nhưng là lời giải thích cho về trước, nhưng giữa lúc Thu Thảo sắp nghe được điều gì đó, thì Như Ý đã vội đi vào làm cắt ngang lời nói của Anh Tuấn.

- Chịu dậy rồi à! Sao không “nằm luôn” đi!

Thu Thảo cúi mặt, má cô bỗng ửng đỏ, rồi đáp gọn Như Ý bằng một từ:

- Ủ!

Cũng ngay lúc đó, Thiên Bảo, Hữu Bửu, Hàn Du mang bánh nước vào. Thấy thái độ Thu Thảo hơi khác thường, Thiên Bảo liếc nhìn cái rồi đặt khay bánh xuống.

- Chén xong rồi học! – Hữu Bửu nhanh nhẩu.

Người ta hay nghĩ học nhóm là mọi người trong nhóm sẽ được nhóm trưởng phân chia bài tập, công việc cụ thể để làm, và sau đó nhóm trưởng sẽ là người nghiệm thu và đánh giá tất cả. Hoặc những thứ đại loại như thế! Nhưng bạn nên biết một điều rằng thực tế khác xa với tưởng tượng. Thực tế việc học nhóm của cả bọn không tốt đẹp như tưởng tượng! Chủ yếu là cả đám ấy ăn, xong lại quay ra tám chuyện đời, lại còn đánh caro nữa chứ! Đừng nhắc đến chữ “tôn ti trật tự”, vì chẳng ai quản được ai, đến cả Thiên Bảo – Khổ gia chủ, còn chẳng thể làm khác!

Và cứ thế, đến tận gần 4h chiều thì cả bọn chẳng học được gì cả, gần chỗ học ấy thì thôi rồi, vỏ bánh, ly nước còn hơn chỗ người ta ăn tiệc. Thiệt tình không biết bọn này đi học nhóm hay tổ chức tiệc nữa! Nhưng trước khi ra về, cả đám cũng còn biết nhiệm vụ hôm nay là ÔM, những ai được phân công bộ môn nào thì giao bài tập, và khoanh tròn những thứ trọng tâm của bài để về nhà còn biết đâu là cái quan trọng mà học.

- Thu dọn xong rồi hân về! – Vừa nói Hàn Du vừa nhặt mấy cái vỏ bánh.

Mọi người cũng xốt xăn dọn xong “bãi chiến trường” trước khi ra về - Đây là phép lịch sự tối thiểu.

- Sọt đầy rồi, để tôi lấy thêm cái túi đựng rác!

Nói dứt câu thì Thiên Bảo đã ra khỏi phòng. Còn mọi người trong phòng thì đã dọn xong, dưới sàn nhà đã sạch sẽ, vì rác đã nằm trên tay họ hết, chỉ chờ Thiên Bảo đem túi đựng rác vào là ổn.

Không hiểu vì sao lúc này cả bọn đều im lặng, chẳng ai nói với ai lời nào cả, khuôn mặt mọi người có vẻ mệt mỏi, hơi lơ đãng. Thu Thảo cũng vậy, cô đứng đấy, trầm tư – nó hiện rõ trên khuôn mặt cô. Như Ý và Hàn Du là người tinh ý nhất, vì họ thấy Thu Thảo dường như đang lên nhìn Anh Tuấn, Anh Tuấn cũng biết điều đó, nhưng hân cố tình vờ như không biết, cứ mặt cho Thu Thảo nhìn mình. Chắc Thu Thảo đang suy nghĩ gì đó về Anh Tuấn, đó là gì thì chỉ có cô mới biết.

Đang trong lúc im lặng trầm mặc, Hữu Bửu bỗng nhiên thấy thoát cái gì đó ngoằn ngoèo vào người Thu Thảo, cùng lúc với hành động, miệng cậu cũng la lớn:

- RẦM KÌA!!!

Không chỉ có Thu Thảo, mà mọi người đều giật mình trước tiếng la của Hữu Bửu. Khỏi phải nói cũng biết, Thu Thảo giật mình đến nỗi muốn rút tim ra ngoài, và buộc miệng kêu lên như một phản xạ:

- AAAAA!!!!

Ngay sau tiếng la của mình, Thu Thảo giật lùi về sau và đụng phải vách tường gỗ một cái rầm rất lớn.

“RẦM” – Va chạm khá lớn nên làm vách tường rung rinh.

1 giây sau cú va chạm, Thu Thảo bất ngờ ngã ngửa về sau, chân tay cô quơ hoảng loạn rồi lại thêm một cái “RẦM” kèm theo một chuỗi âm thanh liên tiếp “pịch...pịch...pịch...pịch...”. Chuỗi âm thanh đó kết thúc bằng một tiếng kêu vang dài, mà chủ nhân của tiếng kêu đó không ai khác chính là Thu Thảo.

- A.....aaaa.....a! Cái quái...gì thế!

Bạn có biết chuyện gì đã xảy ra không? Khi Hữu Bửu quăng cái thứ ngoằn ngoèo vào Thu Thảo ấy, đó chính là con rắn giả mà cậu có trong cặp của mình. Bạn cũng biết Hữu Bửu là người thích đùa mà, kiểu như “cười trên sự giật mình” của người khác vậy! Thử hỏi nếu bạn đang suy tư gì đấy, tự nhiên có thứ gì đó bay vào người bạn cùng tiếng la max volume bạn có giật mình không? Chắc chắn là có rồi, Thu Thảo cũng không ngoại lệ. Lúc cô hoảng hốt, chân cô giật lùi về phía sau, và vô tình đụng phải vách tường gỗ. Nơi mà Thu Thảo va chạm chính là cánh cửa dẫn xuống tầng hầm dưới phòng Thiên Bảo. Cú va chạm của Thu Thảo khá mạnh làm bật tung cánh cửa vào trong, và kết quả là cơ thể cô mất cân bằng, theo đà ngã ngược về sau làm cô lăn cù hết mười mấy bật thang và tiếp sàn bằng tất cả cơ thể. Có lẽ Thu Thảo quá nhẹ cho ngày hôm nay. Cô đã ngã mà chẳng phải “ngã ngọt” như bao người, cô phải lăn cầu thang để tiếp đất đất đấy! Thật là nhẹ mà!

Nhìn thấy cánh cửa bí mật trong phòng Thiên Bảo khiến mọi người không khỏi bất ngờ, ngay lúc cả bọn còn ngây người thì Anh Tuấn đã chạy nhanh xuống tầng hầm. Cũng ngay lúc ấy, Thiên Bảo cũng chạy vào rồi vút nhanh xuống tầng hầm.

- Cậu có sao không!? Có bị thương không? – Anh Tuấn đỡ Thu Thảo dậy, giọng hỏi hấp tấp hỏi

Ngay lúc ấy Thiên Bảo cũng vừa xuống tới, cậu lập tức gạt tay Anh Tuấn ra, đôi tay đỡ lấy đầu và vai Thu Thảo của cậu không khỏi rung lên, trên khuôn mặt cậu hiện ra một sự lo lắng, à không, phải nói chính xác là sự sợ hãi đến tột cùng

- Cậu có sao không? Có sao không vậy?!

Thu Thảo nhắm mắt, tay cô xoa xoa cái đầu đau như búa bổ của mình.

- Đầu tôi chảy máu không? Có vỡ không vậy? Đau quá! – Thu Thảo méo mòi như sắp khóc vậy – Đau quá!

Anh Tuấn nhìn cái biểu cảm của Thiên Bảo, hân có lẽ đang đoán ra được gì đó.

- TRÁNH RA!!! – Thu Thảo hét lên rồi một phát đập văng Thiên Bảo ra.

Thiên Bảo bất ngờ trước hành động ấy của Thu Thảo, Anh Tuấn cũng bất ngờ chẳng kém trước cú đập không báo trước của Thu Thảo.

- Đau quá! – Thu Thảo lấy tay xoa xoa đầu mình, rồi nheo mắt dáo dác nhìn xung quanh – Đây là đâu?

Không trả lời, Thiên Bảo không trả lời, Anh Tuấn cũng im lặng không nói.

“Pắt” – Ánh sáng bùng lên khắp cả căn phòng khi công tắc đèn vừa bật lên.

- Mấy người định nói chuyện trong tình trạng thiếu ánh sáng này à!? – Như Ý là người bật công tắc đèn, cũng là người bước xuống đầu tiên.

- Phải bật đèn để chứng tỏ tình bạn của mấy người là “tình bạn trong sáng”, chứ không phải là “tình bạn trong tối”. Biết không?

Hữu Bửu vừa dứt câu đã bị Hàn Du cốc đầu một cái rõ đau.

- Tại cậu mà Thu Thảo mới bị như vậy đấy! Còn giỡn được à!?

Biết thân nên Hữu Bửu đành ngậm mồm an phận và bước xuống tầng hầm. Hữu Bửu an phận không có nghĩa là mọi chuyện sẽ cho qua. Tức thì Thu Thảo đứng phắt dậy, cô xắn xắn tay áo hùm hổ bước tới và túm lấy cổ áo Hữu Bửu. Hành động này hệt như lần cô nắm cổ áo Thiên Bảo vậy (Chương 47: Câu chuyện về quá khứ - một mảnh của kí ức). Thu Thảo không nói, cô chỉ nhìn, ung Hữu Bửu thừa biết đôi mắt đầy sát khí kia đang nói gì.

- Vâng! Lát tôi sẽ đưa cậu về, ngày mai tôi sẽ mua đồ ăn cho cậu! – Hữu Bửu nói.

- Biết điều là tốt đấy!

Thu Thảo dứt câu thì cô cũng bỏ cổ áo Hữu Bửu ra và.....ngồi thụp xuống ôm đầu kêu rên....một cách rất tinh:

- Ôi.....Cái đầu của tôi...đau quá! Nhưng đây là đâu thế Thiên Bảo?

- Cậu thật sự không sao chứ!? – Như Ý ngồi xuống xoa đầu Thu Thảo lo lắng.

- Không sao! – Thu Thảo đáp.

“Do...re...mi...pha...sol...” – Âm thanh của tiếng piano vang lên từ một góc phòng làm mọi người chú ý.

- Phòng tập của Thiên Bảo. Chắc chắn là vậy!

Hàn Du đang đứng cạnh chiếc đàn piano trắng kia của góc phòng, cậu chăm chăm lướt ngón tay trên những phím đàn trắng tinh ấy.

- Hề??? Phòng tập??? – Hữu Bửu há hốc đầy ngạc nhiên.

Thiên Bảo là người cần giải thích hơn ai hết, nhưng cậu rất kiệm lời mà đáp gọn gọn chỉ một từ:

- Ủ!

- Căn phòng này có diện tích bằng ngôi nhà phía trên, rất rộng. Piano, mic, và bản nhạc đều nằm ở đây – Hàn Du cầm tờ giấy viết nhạc và cái mic không dây, rồi cậu lại chỉ tay về phía vách tường gắn một tấm gương to đùng – Bên kia là gương dùng cho việc luyện tập nhảy. Ngoài ra phía bên này còn có một số dụng cụ tập thể hình, và bên đây có thêm cột bóng rổ nữa! Một phòng tập đúng nghĩa và được biến tấu theo cách của cậu ấy!

Hàn Du vừa nói, cậu vừa chỉ tay chú thích cho mọi người hiểu. Có lẽ những gì Thiên Bảo cần nói thì Hàn Du đã thay Thiên Bảo nói hết rồi!

Giờ ra về hôm ấy....

Vì Hữu Bửu phải đưa Thu Thảo về nên cùng đi chung với Như Ý và Hàn Du. Vừa dắt xe đạp trên con đường sập tối, bốn con người ấy bàn chuyện rôm rả.

- Vậy đó là phòng tập của Thiên Bảo thật sao? Nhưng tôi thấy... - Thu Thảo nheo mày dăm chiêu.

- Thiên Bảo thật sự là thiên tài đấy! Chẳng qua là cậu ấy che giấu tài năng của mình thôi! – Hàn Du nói chắc nịch.

- Ý cậu là sao? – Như Ý thắc mắc.

Hàn Du bắt đầu giải thích:

- Các cậu có công nhận rằng Thiên Bảo học rất giỏi không?

- Công nhận! – Hữu Bửu giơ tay tán thành – Mặc dù cậu ấy có vẻ rất lười, vào lớp thì ngủ liên miên, chẳng bao giờ chú ý bài vở, thậm chí còn chẳng chịu

ghi bài. Cơ mà điểm kiểm tra, thi cử của cậu ấy cao vút ấy chứ!

Hàn Du lại nói tiếp:

- Cậu ấy không lười đâu! Dù là thiên tài nhưng nếu không rèn luyện, thì cũng như ngọc không mài sẽ không bao giờ sáng, yện hôm nay chúng ta phát hiện căn hầm bí mật dưới phòng Thiên Bảo mà cậu ấy dùng nó làm phòng tập, trong ấy có một cây đàn piano, vài trang nhạc gần đây, kèm một cái mic không dây (loại mic gắn trên áo), điều đó... – Hàn Du ngắt quãng.

- Nghĩa là cậu ấy biết chơi piano, biết hát, và nếu cậu ấy hát trên mic thì ... - Lần này Như Ý lại ngắt quãng câu

Thu Thảo là người cuối cùng lấp đầy câu nói bỏ lửng của Hàn Du và Như Ý.

- Thì cậu ấy đã quay lại những video vừa chơi đàn, vừa hát của mình và lưu lại ở đâu đó! Kiểu như những ca sĩ Hàn Quốc!

- Bingo! – Hàn Du búng tay cái póc – Không chỉ vậy, Thiên Bảo còn biết nhảy dance, và theo như tôi nghĩ cậu ấy nhảy khá giỏi, vì chẳng ai bỏ phí tiền của mình lắp một cái gương lớn vậy để tập dance chỉ vì yêu thích nhất thời và không có khả năng nhảy đâu. Điều cuối cùng là Thiên Bảo rất chăm tập thể hình và chơi thể thao. Cái cột bóng rổ, và vài dụng cụ tập thể hình trong căn phòng ấy thì các cậu cũng đã thấy hết rồi!

Cả bọn đều gật gù đầu vì Hàn Du nói rất phải.

- Từ những dữ kiện trên. Tôi dám chắc Thiên Bảo rất khao khát trở thành một ngôi sao K-pop. Và ước mơ của cậu ấy không đùa được đâu!

Nghe Hàn Du tới đây Thu Thảo, Như Ý và Hữu Bửu đều không tránh khỏi bất ngờ. Cũng vì sự bất ngờ ấy, mà lại kéo theo những câu hỏi thắc mắc của ba người bọn họ.

- Vậy tại sao cậu ấy không trở lại Hàn Quốc và trở thành thực tập sinh cho một công ty nào đó thay vì như thế này!? – Như Ý là người hỏi đầu tiên.

- Lí do là gì mà cậu ta lại ở lại đây? Trong khi cậu ta có thể thực hiện ước mơ trở thành ca sĩ của mình mà! Hơn nữa, ba mẹ cậu ấy cũng ở , ư vậy là quá thuận tiện rồi! Mang trong mình tài năng thế mà cậu ấy nỡ chôn vùi nó ở Việt sao? – Thu Thảo lắc đầu nuối tiếc.

- Chắc là Thiên Bảo có lí do! – Hữu Bửu nói thêm vào.

Đến ngã đường rồi, mỗi người một rẽ, họ phải tạm biệt nhau và đi về nhà, chỉ còn Hữu Bửu là đi cùng với Thu Thảo.

- Mọi người rẽ đường hết rồi, lên đi, tôi chờ về cho nhanh! – Hữu Bửu lên xe và ra hiệu cho Thu Thảo.

- Ừm!

Đi được một quãng, Hữu Bửu không nói gì, Thu Thảo thì mãi nghĩ chuyện của Thiên Bảo, cô cứ lấy làm thắc mắc, lí do là gì để Thiên Bảo ở lại Việt Nam chứ!?

Có lẽ... Thu Thảo đã quên mất điều gì rồi!

- Đúng là không nên đánh giá về một ai đó khi chưa biết rõ về họ. Nghĩ lại thì Thiên Bảo hoàn hảo thật đấy! Đẹp trai này, ngoại hình chuẩn, thông minh, học giỏi, lại còn có tài năng âm nhạc nữa chứ! – Thu Thảo nói.

Nghe Thu Thảo nói, Hữu Bửu cười nhạt:

- Chỉ tội hơi lạnh lùng, hơi khó gần, hơi khó ưa và hơi đáng ghét thôi! Ha ha ha!

Câu nói của Hữu Bửu làm Thu Thảo cũng bật cười theo:

- Ừ, cái tính khí khó ưa của cậu ta đấy! Nếu không có tội mình, dám chắc rằng cậu ta chẳng bao giờ kết bạn được với ai, mà nói đúng hơn là chẳng ai dám kết bạn với cậu ta đâu ha!

- Chứ còn gì nữa! Chúng ta phải tự hào về bản thân mình, vì làm bạn với Thiên Bảo thật sự là rất dũng cảm đấy!

- Chuẩn không cần chỉnh! Khả khả.

Vậy là suốt trên đường về, Thu Thảo và Hữu Bửu đã có cái đề bàn, đó là về Thiên Bảo. Không phải bàn điều tốt đẹp gì về cậu ấy, mà nói xấu thì đúng hơn, và nói có nghĩ là “nói xấu sau lưng người khác”.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Học Sinh Mới Là Hotgirl – Người Năm Giữ Bí Mật Của Hàn Du

Sao mà up truyện lên lỗi chữ nhiều thế nhỉ? Hay viết dài quá nó lỗi! Hu Hu! Cái số nhỏ kiểu gì đâu!)

Chương 56: Học sinh mới là hotgirl – Người năm giữ bí mật của Hàn Du

- Nè nè bà con! – Như Ý chạy như bay từ ngoài vào lớp kèm theo cái “lo phóng thanh” – Tin sốt dẻo nè! Hôm nay sẽ có học sinh mới chuyển vào lớp mình đây! Nãy đi qua phòng giám thị, tôi thấy cô mình đang nói chuyện với bạn học sinh mới đó!

Hữu Bửu chống tay nhìn Như Ý cười cợt:

- Woa! Lớp mình có duyên với học sinh mới ghê! Anh Tuấn mới chuyển vào đây chưa lâu thì giờ có học sinh chuyển vào nữa!

Như Ý đứng trên bục giảng nhìn xuống chỗ Thu Thảo, thấy cô có vẻ háo hức chờ đợi người bạn mới này lắm, nhưng sâu trong cái tâm của Thu Thảo, Như Ý nhìn thấu hết. Biết được điều Thu Thảo mong chờ là gì, nên Như Ý đã không tiếc tạt ngay ráo nước lạnh vào mặt nhỏ bạn:

- Đừng có mong Thu Thảo à! Vì lần này chuyển vào là một bạn nữ, chứ không phải trai đâu mà mong!

Từ trạng thái bồn chồn, hồi hộp mong đợi, Thu Thảo chuyển ngoắc mặt “xuống sắc” khi nghe Như Ý bảo đây là một học sinh nữ. Hàn Du ngồi cạnh phụng cười trước sự hụt hẫng của Thu Thảo.

- Đừng bảo là học sinh Hàn Quốc như Anh Tuấn nha! – Diễm Mi nói đùa.

- Chắc là thế đấy! Vì nhìn bạn nữ ấy rất là xinh, ăn mặc theo phong cách Hàn Quốc, rất thời thượng! – Như Ý nói.

Nghe vậy, ân cũng nói vào:

- Có khi là quen biết với Anh Tuấn đấy!

- Cũng có thể! Tôi cũng chẳng biết đâu, đợi cô chủ nhiệm vào là rõ! Chỉ thông tin vậy thôi! - Nói rồi Như Ý lững thững bỏ về chỗ ngồi.

Nghe tin có học sinh mới chuyển vào, mà đó lại là một bạn nữ rất xinh (theo như Như Ý nói), nên cả lớp bắt đầu bàn tán xôn xao cả lên. Chưa hôm nào mà lớp lại mong cô chủ nhiệm như hôm nay. Bình thường bọn nó có chết cũng chẳng muốn nhìn thấy cô chủ nhiệm thêm một giây một phút nào cả, và còn cầu mong là cô chủ nhiệm đừng bao giờ xuất hiện vào 15 phút đầu giờ. Ấy vậy mà hôm nay... chỉ vì một đứa con gái chuyển trường mà cả bọn lại... Loạn hết cả lên!

< Reng... reng... reng > - Tiếng chuông 15 phút đầu giờ đã vang lên, đó là tiếng chuông của sự chờ đợi, tiếng chuông của sự mong mỏi, và đó cũng là tiếng chuông hy vọng của lớp 11a2.

Dáng một người phụ nữ đầy quyền lực bước vào, theo sau người phụ nữ ấy là một bạn nữ có dáng người khá nhỏ nhắn đang bước từng bước chậm rãi. Đó chẳng ai khác chính là cô chủ nhiệm và bạn học sinh chuyển trường – Những người của sự mong mỏi.

- Đây là học sinh mới của lớp ta!

Chỉ bằng mấy chữ gọn gọn, cô chủ nhiệm đã vào ngay trọng tâm vấn đề. Đúng là “người phụ nữ quyền lực” có khác! Cô xoay sang nhìn bạn học sinh mới nói:

- Em giới thiệu đi!

Nghe lời cô, bạn nữ nhỏ nhắn ấy lên tiếng

- Chào mọi người. Tôi tên Nguyễn Anh Tú. Từ nay tôi sẽ học cùng mọi người, mong mọi người giúp đỡ!

Khác với dáng người nhỏ nhắn của cô bạn Anh Tú này, miệng cô ta có vẻ lạnh lợi đấy!

- Woa, đúng là xinh thật đấy! – Hữu Bửu nhìn chằm chằm Anh Tú mà miệng không ngớt lời khen – Xinh đến mức chỉ mới nhìn một lần là không thể rời mắt được luôn này!

Dù Thu Thảo chẳng hứng thú gì khi học sinh mới là con gái, nhưng chính cái gọi là “fashion” toát ra từ cô bạn này khiến cô cũng phải chú ý.

- Ăn mặc thời trang ghê!

Như Ý cũng chẳng thể không chú ý cô bạn mới này, cô cũng nói vào:

- Hotgril đây mà!

Có học sinh mới chuyển vào lớp thì bao giờ cũng phải có phần sắp chỗ ngồi phải không nào?

- Còn ba chiếc bàn trống cuối lớp, em có thể tùy chọn chỗ cho mình – Cô chủ nhiệm chỉ tay về cuối lớp.

Anh Tú nhẹ gật đầu rồi đi thẳng xuống bàn của Thu Thảo, mà cụ thể là chỗ của Hàn Du.

- Tôi ngồi đây có được không? – Anh Tú nhẹ cười nhìn Hàn Du.

Ôi sao mà nụ cười ấy đẹp quá vậy! Chính vì nụ cười quá ư là đẹp đẽ, quá ư là đáng yêu đó, khiến ai nhìn rồi cũng phải đỏ mặt, cũng phải xiu lòng. N-h-ư-ng. Hàn Du thì KHÔNG HỀ lay động chút nào.

- Ba người một bàn thì chật lắm! Vẫn còn bàn trống dưới kia mà! – Thu Thảo gãi đầu cười ngượng trước sự ngây thơ của cô bạn mới.

- Tôi đâu có nói là phải ba người một bàn. Một trong hai cậu đây có thể đi mà! Không phải sao? – Anh Tú ngây ngô.

Ngay lập tức, Hàn Du ôm cặp sách bọc dọc đứng dậy rồi bỏ sang cái bàn sau Như Ý và Hữu Bửu, đó cũng là cái bàn cuối góc phải của lớp. Nhìn Hàn Du vậy là đủ biết cậu bọc bộ rồi! Thu Thảo cũng vì vậy mà ôm cặp sách sang chỗ Hàn Du, dù cô không có lí gì phải đi, nhưng là vì Hàn Du.

- Xê vào trong, tôi sẽ ngồi ngoài!

Thấy tình hình có gì đó căng thẳng, cô chủ nhiệm lên tiếng:

- Máy em làm gì vậy, coi tôi là vô hình à!? – Rồi cô chỉ tay về phía Hàn Du và Thu Thảo gây găt – Tự đổi chỗ là ý gì?!

Hàn Du im lặng, Thu Thảo không đáp, nhưng Anh Tú thì lanh miệng hơn, nên cô nói thay cho hai người họ:

- Là tại em thừa cô! Em không quen ngồi chót lớp, cũng không quen ngồi cùng bàn với bạn khác. Em rất dễ đau đầu nếu không quen với điều gì đó! Cô thông cảm cho em và đừng trách bạn Hàn Du ạ!

Tình hình chỗ ngồi của đám cô cậu học trò ấy là như thế này đây:

[Anh Tú – (chỗ trống)] [Như Ý – Hữu Bửu]

[Anh Tuấn – Thiên Bảo] [Thu Thảo – Hàn Du] => Cuối góc phải của lớp.

Lí do không mấy rõ ràng và thuyết phục, cũng đã hết giờ nên cô chủ nhiệm đành hậm hực cho qua. Trước khi rời lớp, cô nói thêm:

- Ra chơi Hàn Du xuống gặp tôi!

Vậy là hiểu, Hàn Du sẽ như Thiên Bảo lần trước. Vì vậy, khuyên các bạn một điều chân thành này. Khi chúng ta còn ngồi trên ghế nhà trường, dù có bị thầy cô chèn ép, thường hay bắt bẻ, bắt lỗi (chưa đến mức quá đáng) thì chúng ta phải nhẫn nhịn, nhịn thật là nhịn, và lúc nào cũng phải nhận phần sai về mình, cấm tuyệt đối thái độ ngông cuồng, chống đối, đặc biệt là đối với những thầy cô “quyền lực”, “có máu mặt” thì không và KHÔNG BAO GIỜ. Vì nếu chúng ta còn cái “mác” học sinh, còn học trong cái trường ấy, thì thiệt thòi chỉ về chúng ta thôi. Hãy nhớ lấy câu châm ngôn “Em sai rồi! Em biết lỗi rồi, em xin lỗi thầy/cô ạ! Em hứa sẽ không làm vậy nữa đâu! Em xin lỗi, thầy cô hãy bỏ qua cho em lần này!””. Kinh nghiệm xương máu 12 năm đi học của “người nào đó”. Xin lỗi vì đã chèn vào cái đoạn vô duyên này!

Bạn học sinh mới tên Nguyễn Anh Tú vừa ngày đầu chuyển vào đã gây được tiếng vang lớn trong khối 11, vì ngoại hình xuất chúng của mình. Tuy không phải là mẫu người có lợi thế về chiều cao, nhưng đó lại là một ưu điểm giúp Anh Tú thêm đáng yêu hơn. Đáng yêu vì nước da trắng nõn, khuôn mặt baby, đôi mắt to long lanh, bờ môi đỏ cánh hồng, cùng mái tóc bồng bềnh xoắn gọn sóng. Những ai không biết có thể lầm tưởng Anh Tú là học sinh cấp I, khi chiều cao của cô chỉ khoảng 1m45 là cùng, quá lắm là 1m50. Như Hữu Bửu nói, ai đã nhìn Anh Tú một lần thì không thể nào rời mắt được, quá là đáng yêu, yêu đến mức muốn cắn một cái vậy!

Nhưng liệu có ai để ý, khi này Anh Tú đã gọi tên Hàn Du không? “Cô thông cảm cho em và đừng trách bạn Hàn Du ạ!”. Là học sinh mới, không lí nào Anh Tú có thể biết được tên thành viên của lớp. Lẽ nào hai người họ biết nhau từ trước chăng?

- Cậu sao thế Hàn Du! Sao buồn thế! Tappy nè! – Thu Thảo lay vai Hàn Du rồi chia cuốn tạp chí ra cho cậu.

Hàn Du không nói, cậu vẫn im lặng. Nhìn thái độ của Hàn Du không phải là buồn đâu, mà gọi là cáu thì đúng hơn. Thấy thế, Thu Thảo cũng chẳng dám hỏi thêm. Cô ngồi đấy rồi lật Tappy xem một mình.

- Oa! Tuần này poster là BTS nè Hàn Du! – Thu Thảo mừng rỡ quay sang nhìn Hàn Du.

Thái độ cậu vẫn vậy, chẳng xê nhit gì. Đến cả nhóm nhạc Idol của Hàn Du cũng không sao làm cậu chú ý. Càng nhìn Hàn Du, Thu Thảo càng thấy lo, không biết có chuyện gì mà từ đầu giờ cậu cứ bí xị mặt mày thế?

Trong khi hai con người cuối góc lớp đầy đang chìm trong tình trạng u ám, thì chỗ bàn trên Thiên Bảo và Anh Tuấn, tức chỗ ngồi cũ của Thu Thảo và Hàn Du đang khá là nhộn nhịp. Cả một đám người vây quanh chỗ ấy, là chỗ mà Anh Tú đang ngồi. Nói Anh Tú mồm miệng lanh lợi là hoàn toàn đúng, chẳng những vậy mà còn biết cách nói vừa lòng người khác, chẳng trách sao mà mới có ngày đầu chuyển vào đã kết thân nhanh chóng.

- Xi!!! Giả tạo!

Thiên Bảo đột ngột đứng dậy và phát ngôn ra câu “giả tạo”, khiến mọi người phía trên như muốn đứng hình, cả đám bỗng chốc im lặng chờ người nhìn cậu. Chẳng bận tâm ánh mắt hay thái độ ngơ ngát của mọi người, cậu bước sáng chỗ Thu Thảo và Hàn Du.

- Đi căn tin thôi! Tôi đói rồi, Hữu Bửu và Như Ý ăn một mình ở căn tin buồn lắm đấy! – Cậu kéo tay cả hai khỏi chỗ ngồi – Nhanh nào!

Có vẻ như Hàn Du không thích rồi, cậu đột ngột hất tay Thiên Bảo ra với vẻ mặt không còn gì bọc bệ hơn.

- Thôi nào Hàn Du! Đi thôi! – Thu Thảo lay nhẹ tay Hàn Du.

Con người Hàn Du đúng là lạnh lùng khiến không ai đoán được. Cậu một mạch bỏ đi trước, rồi mất dạng sau cánh cửa. Thiên Bảo dù chưa biết gì xảy ra với Hàn Du, nhưng có lẽ cậu cũng đoán được điều gì đó.

- Sáng giờ cậu ta cứ thế! Chẳng chịu nói gì! – Thu Thảo giọng đầy lo lắng.

Thiên Bảo cười nhoeén, cậu hơi xoay đầu, liếc nhìn về chỗ Anh Tú.

- Là do hotgirl mới chuyển vào đấy mà!

Thu Thảo tròn mắt nhìn Thiên Bảo với sự thắc mắc cần được giải đáp ngay. Không cần nói, Thiên Bảo cũng biết mình cần phải giải thích. Cậu cười nhìn Thu Thảo, rồi chỉ thẳng tay vào trán cô:

- Muốn biết thì đi mà hỏi Hàn Du ấy! Đi căn tin thôi! Tôi đói muốn chết rồi đây nè!

Thiên Bảo nhăn mặt, cậu vừa xoa xoa cái bụng rỗng của mình vừa bước đi. Thu Thảo đứng ngó người ấy tầm 5 giây sau, rồi cũng chạy theo Thiên Bảo.

Hành động lúc nãy của Thiên Bảo đã lọt vào mắt Anh Tuấn. Hắn cup mắt xuống cười khẩy tự nhủ.

“Hai năm qua. Thay đổi nhiều quá đấy Thiên Bảo”.

Anh Tuấn lại đưa mắt lên nhìn cô bạn hotgirl Anh Tú. Hắn bỗng nhếch môi đầy khinh bỉ.

“Đúng là đồ giả tạo!”

Cả một ngày với những điều không tốt cứ xảy ra Hàn Du. Đúng như Thiên Bảo đã nói với Thu Thảo, Hàn Du khó chịu chính vì cô bạn hotgirl vừa chuyển vào đấy. Bị cướp chỗ ngồi, rồi lại bị cô chủ nhiệm trách mắng. Đã vậy còn vạ lây cho Thu Thảo. Thật là không công bằng với Hàn Du chút nào!

Về đến nhà thì Hàn Du đã quá mệt mỏi, nên không còn nghĩ được gì hơn ngoài chuyện đi thẳng vào phòng mình.

“RẦM” - Hàn Du đóng sầm cửa lại, cậu quăng cặp mình sang một bên, rồi xà ập xuống giường.

Bố Hàn Du đang đọc báo ngoài nhà, cũng không khỏi giật mình trước tiếng cửa đóng sầm lại của cậu. Mẹ Hàn Du từ trong bếp đi ra, bà hỏi chồng mình mà mắt vẫn nhìn về cửa phòng con:

- Nó sao thế mình? Về nhà không chào hỏi ai một câu, mà vào phòng đóng sầm cửa là thế nào?

- Chắc ở trường có chuyện gì rồi! – Bố Hàn Du thở dài – Kệ nó đi! Chúng ta nói chuyện sau với nó! Minh vào chuẩn bị cơm nhanh đi, tôi đói lắm rồi!

Mẹ Hàn Du nghe lời chồng đi vào bếp, mà mắt bà vẫn không rời cửa phòng Hàn Du. Chắc bà đang lo cho cậu con trai của mình lắm! Vừa nấu ăn mà bà vẫn hay liếc mắt về phía phòng Hàn Du.

- Chẳng lẽ học hành căng thẳng quá nhỉ? Hay vì bài kiểm tra của nó bị điểm nhỏ? – Ném thử tí canh, bà lại tiếp tục suy đoán – Bị cô trách phạt sao?

Mẹ Hàn Du lắc đầu rồi tắt bếp nồi canh sau khi đã nêm nếm vừa ăn.

- Lát phải vào nói chuyện với nó mới được?

Hàn Du lúc này cực kì đau đầu. Cậu đang nằm trên giường, nhưng không phải là để thư giãn, mà là để suy nghĩ, suy nghĩ về cô bạn mới tên Trần Anh Tú vừa chuyển vào sáng nay. Càng nghĩ Hàn Du càng đau đầu, càng đau đầu thì cậu càng tức. Lòng ngực Hàn Du như sắp nổ tung ra vậy, cậu siết tay, nghiến chặt răng của mình một cách đầy phần nộ. Mắt Hàn Du đang đỏ, và đỏ dần lên,nước mắt cậu chảy quyết dài trên má rồi nhanh chóng thấm vào ga giường. Hàn Du bắt giác hét lên trong vô thức:

- TẠI SAO CÔ LẠI QUAY LẠI??? TẠI SAO???

Tiếng hét ấy không đơn thuần chỉ là tức giận, là phẫn nộ, mà còn là sự kiềm nén, bởi lẽ Hàn Du còn điều gì đó canh cánh trong lòng, nó không thể nào nguôi đi dù đã hai năm trôi qua. Đó là gì vậy?

Trời dần khuya, Hàn Du khóa chặt cửa, tự nhốt mình trong phòng suốt nhiều giờ liền, cậu bỏ cả buổi cơm trưa và tối, mặc cho ba mẹ có gọi cỡ nào cậu cũng chẳng thèm mở cửa. Bóng đêm bắt đầu tĩnh mịch hơn, ánh đèn từ những ngôi nhà cao tầng, khu chung cư cũng đang tắt dần theo màn đêm lạnh lẽo để chìm vào giấc ngủ. Hàn Du cũng vậy, cậu bắt đầu mệt mỏi với những suy nghĩ về quá khứ của mình, nó lu mờ.... hóa hư ảo, rồi tất cả chìm sâu vào giấc mộng.

Hai năm trước....

Một mùa valentine nữa lại đến, nó hẳn là ngày mà những người đang yêu đang mong chờ nhất. Vì nó mang nhiều ý nghĩa, bởi vào ngày này, những cặp tình nhân sẽ tặng cho nhau những món quà ngọt ngào nhất mang hương vị của tình yêu. Đặc biệt, với những người đơn phương, thì họ sẽ chọn 14/02 để thổ lộ với người mình thầm thương trộm nhớ bấy lâu.

- Hàn Du! – Anh Tú vỗ vai Hàn Du từ sau làm cậu giật nảy – 14/02 này cậu định thổ lộ với ai thế!?

Anh Tú toe toét cười nhìn Hàn Du. Câu hỏi của Anh Tú làm má Hàn Du hơi đỏ, chắc bị trúng tim đen rồi nên Hàn Du mới có phản ứng đỏ mặt thế. Cậu quay đi, lảng tránh câu hỏi của Anh Tú.

- Không có! Làm gì..... có ai chứ!

Nhìn Hàn Du nói dối rất dễ biết, cái giọng điệu giương gêu, cùng nét mặt căng thẳng của cậu ấy sao mà qua mắt nổi Anh Tú

- Thật không đấy! – Anh Tú ranh mãnh, dí sát mặt vào Hàn Du

- Thật....! Cậu thấy tôi có mua quà không?

Anh Tú híp mắt gian xảo nhìn Hàn Du, rồi nhanh chóng, cô chạy lên chỗ Duy Khang – Anh trai Anh Tú.

- Anh à! Hay tối nay tụi mình ra công viên chơi đi. Hôm nay valentine, người ta tổ chức even vui lắm đấy!

Anh Tú nói “tụi mình” tức bao gồm Anh Tú, Duy Khang và Hàn Du. Bọn họ là những người bạn chơi rất thân từ năm còn học lớp 6 đến giờ. Đã bốn năm rồi, sắp tốt nghiệp cấp II rồi, mà tình bạn của họ vẫn bền vững, chẳng sức mẻ gì mà trái lại nó ngày càng được vun đắp nhiều hơn. Tưởng rằng tình cảm tốt đẹp ấy sẽ mãi trường tồn theo thời gian, hay ít nhất là gìn giữ cho tới khi mọi người đã tốt nghiệp lớp 9. Nhưng không, đời mà, không phải là một giấc mơ, cũng chẳng phải là một màu hồng tươi đẹp, phải có chong gai, có sóng gió, đó mới chính là cuộc đời. 14/02 là ngày mà bao người đang yêu, mong muốn được yêu, đều được nhận được chút gì đó gọi là ngọt ngào. Nhưng, với họ, đó chính là ngày mà mọi thứ đã cố gắng trong bốn năm trời đều bị đập đổ.

Như Anh Tú đã nói, tối hôm đó, cô, Hàn Du và anh trai Duy Khang của mình đi công viên “hẹn hò”. Họ đều rất vui, niềm vui hiện hữu rõ ràng trên khuôn mặt từng người một, mà nói đúng hơn đó là... hạnh phúc. Họ không phải là đơn thuần là những người bạn thân thiết, mà họ còn gắn bó như một gia đình. Chính vì sự thân thiết, gắn bó ấy, đã đẩy tình bạn của họ lên một mức khác, gọi là tình yêu.

Khoảnh khắc đài phun nước đang yên tĩnh, bỗng bắn nước tóe nước lên cao với đủ màu sắc, là lúc Hàn Du siết chặt thỏi socola trong đôi tay đưa về trước:

- Tôi...tôi...thích...cậu! - Cậu cuối mặt nói lắp bắp.

Người đối diện với cậu không còn bất ngờ nào hơn bất ngờ này – lời tỏ tình của Hàn Du. Người ấy đứng chết lặng hồi lâu, rồi cuối mặt, nhẹ giọng:

- Tôi xin lỗi, tôi không thể chấp nhận tình cảm của cậu được!

- Chào buổi sáng Hàn Du! – Anh Tú đưa tay chào Hàn Du rồi đặt cặp xuống chỗ ngồi.

Hàn Du liếc xéo Anh Tú với vẻ bức dọc rồi bước nhanh khỏi bàn. Nhưng, điều khiến Hàn Du khựng lại chính là câu nói mà Anh Tú sắp phát ngôn đây:

- Sống thật với chính mình là bảo hiệu cho ba mẹ!

Chân Hàn Du như tê dại trước câu nói của Anh Tú, nó không bước nữa mà đứng bất động đấy. Anh Tú ngoáy đầu nhìn Hàn Du, cô nàng điệu bộ bồn chồn, chống tay lên cằm nói:

- Đúng không Hàn Du! Tại sao cậu lại lừa dối bạn bè của cậu thế! Đừng làm thế mà! Họ sẽ đau lòng lắm! – Anh Tú hít một hơi thật sâu, rồi vỗ tay vào ngực mình – Giống như cậu đã từng làm thế với tôi vậy!

Hàn Du không nói, cậu hơi siết chặt tay cùng đôi mày nhăn nhó, rồi bước nhanh ra khỏi lớp.

- Ôi trời! Đám trứng tôi rồi! – Hàn Du chạm mặt Thu Thảo và Thiên Bảo trước cửa lớp.

Không nói thêm, cậu đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn cả hai rồi nhanh chóng bỏ đi.

- Cậu ta sao thế!? Mới đầu giờ mà khó tiêu sớm à! – Hữu Bửu quay đầu nhìn theo Hàn Du đằng phía xa.

- Đầu cậu chỉ nghĩ được những thứ thế thôi à? Đúng là biến thái – Như Ý cốc đầu Hữu Bửu cái rõ đau.

.....

Và như thế, Hàn Du đã “một đi không trở lại”, cậu bỏ hẳn hai tiết tiếng Anh, còn danh dự được cô ghi danh vào sổ đầu bài với “công trạng” bỏ tiết. Lần này Hàn Du chết chắc với cô chủ nhiệm – “Người phụ nữ quyền lực”

- Thu Thảo đi căn tin với tôi nhé! – Anh Tuấn nhăn mặt xoa xoa bụng mình. Hắn phụng phịu chu môi – Tôi đói!

Hành động của Anh Tuấn làm Thu Thảo thấy lúng túng, chưa biết phải trả lời sao, thì Thiên Bảo đã lên tiếng thay cô:

- Đói thì anh tự đi ăn! Cần chi phải kéo theo cậu ấy!

Anh Tuấn lại tiếp tục chơi trò aegyo (biểu cảm dễ thương)

- Anh mới chuyển vào chưa lâu, còn lạ lắm! – Anh Tuấn nhìn sang chỗ Thu Thảo – Đi với tôi nha!

- Mặc xác anh! Đi một mình đi!

Có vẻ Anh Tuấn, Thiên Bảo đang dần gây sự chú ý của cả lớp. Hai người họ mà còn nói thêm tiếng nào thì càng làm Thu Thảo thấy khó xử hơn. Mọi chuyện bắt đầu từ ai thì người đó tự giải quyết, đó là cách êm đềm và tốt đẹp nhất.

- Tôi...cũng đói – Thu Thảo hơi nhăn mặt nhìn Thiên Bảo, giọng cô có chút gì đó hơi sợ sệt.

- Vậy đi thôi!

Nhanh chóng, Anh Tuấn khoác vai Thu Thảo làm cô giật nảy. Nhẹ nhàng, Thu Thảo nâng tay Anh Tuấn lên một cách từ tốn, cô hơi cúi người rồi kéo tay Anh Tuấn xuống khỏi vai mình.

- Sao thế? – Anh Tuấn ngây ngô hỏi.

Thu Thảo cười gượng, cô đáp:

- Chỉ là –

Câu nói của cô còn chưa tròn trĩnh thì Thiên Bảo đã nói thay vào:

- Cậu ấy không thích – Thiên Bảo quàng tay vào cổ Anh Tuấn và nhìn hắn sát bên – Đi thôi!

Anh Tuấn, Thiên Bảo, Thu Thảo chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì Anh Tú đã gọi Thiên Bảo lại:

- Thiên Bảo, để hai người họ đi. Tôi có chuyện muốn nói với cậu!

Thiên Bảo quay lại nhìn Anh Tú bằng cặp mắt to nhỏ. Thu Thảo cũng vậy mà dừng lại nhìn Anh Tú.

- Cậu ấy gọi Thiên Bảo chứ không gọi tui mình! Đi nào đi nào!

Anh Tuấn vòng ra sau Thu Thảo, hắn đặt hai tay lên vai cô rồi đẩy đi te te, kiểu như người ta chơi trò xe lửa vậy.

- Có gì tôi phải nghe cậu! Ở lại nói chuyện một mình đi nhé! – Thiên Bảo quăng lại cho Anh Tú một câu không còn gì phủ hơn.

Giữa lúc Thiên Bảo vừa cất hai bước đi thì Anh Tú cũng cất lên hai tiếng:

- Thu Thảo!

Lập tức Thiên Bảo quay đầu lại nhìn Anh Tú một cách lạnh lùng. Bỗng nhiên là chuyện của Thiên Bảo, Anh Tú vẫn vậy, vẫn cười tinh như vậy.

- Giờ cậu ở lại với tôi được chứ!?

[Căn tin]

Sau khi gom cả đóng bánh ở căn tin, Anh Tuấn ngồi đấy nhìn thành quả mua hàng của hần mà tự đắc:

- Oao! Chưa đầy 2 phút mà tôi đã mua hầu hết các loại bánh ở căn tin rồi đây này! Tôi gọi đấy chứ! – Anh Tuấn cười nhe răng.

- Ủ! – Thu Thảo méo mó cười theo.

Trong khi Anh Tuấn đã gom cả đóng bánh trên bàn, thì Thu Thảo ngồi đối diện chỉ có một ly nước và một chai nước suối cạnh bên. Cô cầm ly nước lên uống một ngụm, mà không quên liếc nhìn Anh Tuấn đang ăn ngon lành số bánh của mình.

- Ngon thật đấy! – Vừa ăn, Anh Tuấn vừa cười nhìn Thu Thảo.

Hần háo ăn như bị người ta bỏ đói lâu ngày vậy. Cái cách mà hần ăn thì không thể tả được, đại khái mà nói thì hần ăn như một đứa con nít lớn xác không hơn không kém. Hần thật sự mặt rất dày, chả biết xấu hổ là cái gì. Hần có biết đâu, hầu như những người có mặt ở căn tin đều đang chú ý tới hần – “Soái ca” háo ăn. Anh Tuấn vô tư đến mức không hề màn chuyện thể diện, vui vẻ đến mức bỏ ngoài tai những lời xì xầm của mọi người gần đó. Kiểu như “Thực thần soái ca đây mà!”, “Đẹp trai mà háo ăn thế!”, “Một mình ăn cả đóng bánh thế mà chẳng chia cho bạn nữ kia gì hết!”, “Căn tin mình xuất hiện một con heo đẹp mã”, vân vân và vân mây, những lời bàn tán ấy không ngớt trong suốt quá trình hần ăn. Nói thật, kiểu cách hần ăn hết một thùng ngốc, ngốc nhưng đáng yêu – Đó là điều không thể phủ nhận.

- Anh Tuấn! Cậu – Thu Thảo chỉ tay lên mép miệng trái của Anh Tuấn.

Anh Tuấn không hiểu hay là cố tình không hiểu vậy? Hần ta vẫn ngo ngo, tròn mắt nhìn Thu Thảo một cách ngu người không còn gì để nói.

- Hmm?

- Ở đây! – Thu Thảo lại chỉ tay lên mép miệng mình – Của cậu. ...

Hình như Thu Thảo rất ái ngại khi nói chuyện với Anh Tuấn thì phải, cô kiệem lời đến mức chẳng thể nói rõ câu mà cứ bỏ lửng. Anh Tuấn có vẻ đã hiểu Thu Thảo nói gì, bất chợt hần nắm lấy tay cô khiến cô như muốn nhảy dựng khỏi ghế. Khoan đã, Anh Tuấn làm gì thế? Tìm Thu Thảo lúc này như muốn lọt ra khỏi lồng ngực, mặt cô thì bỗng chốc ửng đỏ lên, cô cựa ngoay tay, nhưng càng làm thế thì Anh Tuấn càng giữ chặt tay cô. Rồi từng chút một, Anh Tuấn đưa tay Thu Thảo lên môi mình và quẹt bỏ mảng bánh dính trên ấy xuống.

- Ý cậu là thế này phải không?

Anh Tuấn bỏ tay Thu Thảo xuống, cô cũng nhanh chóng rút tay mình lại. Hần chỉ tay lên môi mình:

– Vụn bánh trên môi tôi.

Thu Thảo không đáp, cô gật đầu mấy cái đầy xấu hổ. Quả thật, Anh Tuấn không làm gì thì thôi, mỗi lần hần làm gì đụng chạm với Thu Thảo thì cứ y như rằng cô bị điện giật vậy. Hình như người Anh Tuấn mang điện thì phải?!

Sau khi đã no say với bữa trưa thịnh soạn của mình, Anh Tuấn uống thêm hai ly nước nữa hần mới chịu lên lớp. Đảm bảo rằng, trình của hần ngày mai sẽ được lên Google với những từ khóa kiểu như “Thực thần soái ca”. Thật là tình!

Rảo bước trên hành lang, Anh Tuấn và Thu Thảo đi song song nhau mà chẳng buông lời nào.

- Cho cậu nè!- Anh Tuấn đột nhiên dừng lại.

Hần móc trong túi ra một cây kẹo mút mùi socola đưa cho Thu Thảo. Không tránh khỏi ngạc nhiên, Thu Thảo mở to mắt nhìn cây kẹo mùi socola trên tay Anh Tuấn. Cảm xúc lúc ấy, từ đâu mà nó ào ạt, ủa về trong Thu Thảo vậy? Cũng nhanh chóng, Thu Thảo cup mắt xuống đầy nỗi niềm. Cô không đáp, chỉ đứng đó yên lặng.

- Cậu sao vậy? – Anh Tuấn hơi cúi người, hần nghiêng đầu nhìn Thu Thảo.

-

Rồi thêm lần nữa, Anh Tuấn cầm tay Thu Thảo, và cũng như lúc này, cái nắm tay ấy khiến cô không khỏi giật mình. Hần đặt cái kẹo vào trong tay cô.

- Cảm lấy. Cậu thích nhất kẹo socola mà! – Anh Tuấn cười hiền.

Cảm xúc của Thu Thảo lúc này, rất khó tả, cô không biết gọi tên của loại cảm xúc đó là gì. Chỉ biết, người con trai đang đứng trước cô đây, cái kẹo trong tay cô đây, làm tim cô bỗng nhói lên, lòng cô như quặng thất lại từng cơn. Lúc này cô muốn khóc quá! Thật sự... cô muốn khóc òa lên cho vỡ ra...thứ cảm xúc hỗn độn này!

Nãy giờ mới để ý, Hữu Bửu và Như Ý đâu rồi nhì? Thông thường thì giờ ra chơi họ hay xuống căn tin ăn uống, nhưng khi nãy xuống căn tin, Thu Thảo cũng chẳng thấy hai người họ đâu.

- Như Ý và Hữu Bửu nãy giờ có lên lớp không Thiên Bảo? – Thu Thảo vào lại chỗ ngồi của mình.

Thiên Bảo lắc đầu thay lời nói. Nhưng, tâm trạng cậu lúc này có vẻ không tốt. Hết Hàn Du, rồi lại đến Thiên Bảo sao? Giờ Như Ý và Hữu Bửu cũng chẳng thấy đâu, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy?

[Thư viện]

Phía ngoài hành lang đang có hai người đi tới.

- Tôi hay thấy cậu ấy đi thư viện lắm!

- Hy vọng là cậu ấy sẽ ở đây!

Bước vào thư viện không ai khác chính là Hữu Bửu và Như Ý. Họ cúi chào cô thủ thư đầy lễ phép rồi bước vào phía trong

- Nhanh đi, sắp vào học rồi! – Như Ý hối thúc.

Hữu Bửu cũng nhanh chân theo lời Như Ý. Cả hai chia ra tìm Hàn Du, hy vọng cậu ấy sẽ có ở đây. Từ đầu buổi ra chơi đến giờ, hai người họ chẳng xuống căn tin vì bận tìm Hàn Du, từ sân thượng, căn tin, phòng y tá, đến cả nhà vệ sinh cũng tìm nốt. Và thư viện là nơi cuối cùng, nếu không có cậu ta ở đây, thì cả hai cũng bó tay chứ biết làm sao.

- Hàn Du!

Hữu Bửu nhìn Hàn Du đang xa trong tư thế đang dựa người vào giá sách và đánh giấc ngon lành. Nghe Hữu Bửu gọi tên Hàn Du, Như Ý cũng nhanh chân chạy về phía ấy. Quả đúng là Hàn Du, cậu ấy ngủ ở đây.

- Cậu ta biết chỗ để trốn thật đấy! Thư viện quả là lựa chọn không tồi mà! – Hữu Bửu khoanh tay nói.

- Hàn Du! Dậy nào! – Như Ý ngồi xuống đánh thức Hàn Du dậy.

Cuối cùng thì nỗ lực của Hữu Bửu và Như Ý đã được đền đáp, họ đã mang Hàn Du về lớp. Thu Thảo là người lo lắng nhất, vừa thấy Hàn Du cô đã chạy lại hỏi đủ thứ. Hàn Du thì mệt mỏi tránh né, cậu không muốn nói bất cứ điều gì hết, chỉ muốn gục mặt xuống bàn để ngủ tiếp thôi.

- Lúc này gặp cậu ấy ngủ trong thư viện, cũng vậy, chẳng nói tiếng chuyện gì – Như Ý thờ dãi bất lực.

Giờ ra về hôm ấy, cũng như hôm qua, Hàn Du bỏ về trước mà chẳng đợi ai. Thật sự mà nói, tình hình của Hàn Du bây giờ làm mọi người khó chịu muốn phát điên được. Là bạn bè, mọi người có thể tâm sự cùng nhau mà, Hàn Du lại chẳng nói chẳng rằng, cậu cứ im lặng một cách lạnh lùng. Sao chứ, nếu nó là gánh nặng, thì mọi người có thể gánh cùng cậu mà, tại sao cậu lại chịu đựng một mình vậy?

- Hai cậu đi trước đi, tôi muốn nói chuyện với Thu Thảo một tí!

Hữu Bửu và Như Ý gật đầu rồi bỏ xuống cầu thang trước, ở hành lang, chỉ còn Thu Thảo với Thiên Bảo đứng đấy.

- Lúc này đi căn tin, Anh Tuấn có nói điều gì kì lạ với cậu không?

Thu Thảo lắc đầu rằng “không”. Cũng buột miệng, Thu Thảo lên tiếng:

- Phải thêm chữ “anh” trước tên cậu ấy chứ! Đừng nói trống không vậy!

Thiên Bảo gật đầu ừ, rồi móc trong túi ra hai cây kẹo mút mùi bạc hà, cậu đưa cho Thu Thảo một cây, cây còn lại thì nhanh tay bóc vỏ rồi cho vào miệng. Thu Thảo mỉm cười nhận lấy cái kẹo, vừa đi, cô cũng bóc vỏ kẹo rồi cho vào miệng nuốt.

- À Thiên Bảo này! Cái căn hầm dưới phòng cậu là thế nào vậy? Mấy hôm nay tôi cứ tò mò mãi!

Lấy cái kẹo ra khỏi miệng, Thiên Bảo trả lời:

- Lúc trước là cái kho, nhưng nó rộng quá, nên tôi xin luôn ông bà cái căn hầm đó làm của riêng! – Thiên Bảo cười nhe răng.

- Vậy còn cái kho thì sao?

- Dời lên chứ sao? Gần chỗ vườn nhà, có cái căn nhà nhỏ nhỏ, đó là nhà kho đấy!

Vẫn còn thắc mắc, nên Thu Thảo tiếp tục hỏi:

- Vậy là cậu biết chơi piano, biết hát, biết nhảy?

Ngần ngại, Thiên Bảo đáp khiêm tốn:

- Một chút...!

Là bạn bè cũng được hai năm rồi, vậy mà có những điều Thu Thảo chưa biết về Thiên Bảo. Nghĩ lại, đến giờ cô còn chưa biết Thiên Bảo thích gì, mơ ước cái gì, vậy mà cô dám gọi cậu là bạn sao? Đã là bạn bè thì ít nhất cũng phải biết đối phương thích gì chứ? Còn đằng này.....Có phải Thu Thảo hơi vô tâm với Thiên Bảo không?

- Ước mơ của cậu là ca sĩ phải không?

-

- Một ngôi sao K-pop?

-

Thu Thảo hỏi Thiên Bảo hai câu, Thiên Bảo bơ nốt Thu Thảo hai câu. Cũng ra tới cổng trường rồi, nên Thiên Bảo cũng có chuyện để đánh trống lảng:

- Tôi về trước nhé!

Thiên Bảo vẫy tay chào rồi đi vào phòng bảo vệ, lôi con xe nicebot one của cậu ra. Vì là xe độc+xịn+đắt, nên “gửi xe” cũng đặc biệt hơn người khác. Mới có nhìn thấy cái nicebot one thôi, Thu Thảo đã không khỏi thốt lên đầy kinh ngạc:

- Ôi trời! Gì đây!?

- Biểu cảm đó là gì hả? – Thiên Bảo mắt to mắt nhỏ nhìn Thu Thảo.

- Nicebot one đó sao? Ôi trời ạ! Lần đầu tận mắt nhìn thấy ở ngoài đây!

Thiên Bảo khinh khỉnh nhìn Thu Thảo, cậu bĩu môi đầy chảnh chọe.

- Đồ nhà quê! Không cho cậu sờ em nicebot one của tôi đâu nhé! Đi trước đây!

Nói rồi Thiên Bảo bước lên xe và vút ra khỏi cổng trường, bỏ lại Thu Thảo với bao sự ảm ức.

- Này! Cậu là đồ ích kỉ, đồ chảnh chọe! – Thu Thảo nói vọng theo người con trai đi vút xa tít rồi

Lúc này, ở sân thượng trường.....

- Cậu muốn gì hả?

- Tình tay ba sao?

Anh Tuấn lờ mờ mắt nhìn người đối diện. Hắn im lặng, chờ cho người đó nói tiếp.

- Anh Tuấn – Thu Thảo – Thiên Bảo, rốt cuộc các người có chuyện gì trong quá khứ hả? Tôi tò mò lắm đấy!

Vâng, kẻ đó không ai khác là Anh Tú. Trong khi mọi người đã về hết, thì Anh Tú lại hẹn Anh Tuấn lên sân thượng để nói chuyện, là chuyện với mối quan hệ của Anh Tuấn, Thu Thảo và Thiên Bảo à!

- Tôi không có nhiều thời gian. Cậu mau nói đi!

Anh Tú cười nhạt, cô khoanh tay nhìn Anh Tuấn:

- Cậu là người nổi tiếng à? Phải đi chạy show nữa sao?

Câu nói của Anh Tú đầy chất khinh bỉ, phải, cô đang chế nhạo Anh Tuấn. Cũng thừa biết điều đó, Anh Tuấn cũng cười nhạt như cô, hắn đáp trả:

- Không. Nhưng nói chuyện với cậu phí thời gian của tôi lắm! – Anh Tuấn tiến lên vài bước, hắn kê sát mặt Anh Tú cùng nụ cười không thể nào đều hơn – Hiểu không hả?

Nói xong thì Anh Tuấn quay lưng bỏ đi, còn Anh Tú thì một phen giật mình trước hành động quá gần của Anh Tuấn. Hắn bước mà chẳng thèm quay lại nhìn một lần.

Còn chuyện lúc ra chơi, Anh Tú cũng gọi Thiên Bảo lại nói chuyện, chính xác thì đó là những câu hỏi mà cô vừa hỏi Anh Tuấn lúc nãy. Nhưng Thiên Bảo không phải kiểu người hay phớt lờ như Anh Tuấn, mà kì thực cậu rất nóng tính, đặc biệt rất nhạy cảm với hai chữ “Thu Thảo”. Có vẻ, Anh Tú đang mưu mô gì đấy, có thể là đào bới chuyện quá khứ của mọi người đây mà! Nhưng lí do là gì để Anh Tú làm vậy?

- Nói thật nhé! Tôi tò mò, thật sự rất tò mò về căn hầm luyện tập của Thiên Bảo đấy! – Thu Thảo hóp ngum trà sữa rồi nói tiếp – Hôm trước tôi có hỏi về ước mơ của cậu ấy là trở thành ca sĩ phải không, cậu ấy không trả lời, kiểu như cố tình tránh né câu hỏi của tôi vậy đó?

Vâng vâng, Thu Thảo đang ngồi ở quán trà sữa trước cổng trường đợi các bạn. Nếu đã là “ngồi ăn trà sữa” thì không thể không chém gió chuyện đời rồi, mà đã chém gió thì phải có người chém cùng, chứ chẳng lẽ chém một mình, thì hóa ra người ta bảo điên. Không đâu nhé, Thu Thảo nhà mình “không điên” đâu nhé! Ngồi cùng cô là , , và thiếu Hàn Du. Bình thường nếu là đi ăn trà sữa, thì sẽ gom đủ bốn đứa, nhưng dạo gần đây, Hàn Du cứ cư xử lạnh lùng với mọi người, như không muốn nói chuyện với ai, vào học thì toàn lo ngủ, ra chơi thì biến đâu mất, ra về thì bỏ về trước. Cả bọn lo cho Hàn Du lắm, không biết có chuyện gì xảy ra với cậu. Nhưng Như Ý bảo, là có những chuyện không thể nói ra, người giải quyết chỉ có bản thân họ, và ta phải cho họ thời gian để chấp nhận, nên cứ mặc Hàn Du, cả bọn sẽ tìm cách nói chuyện với cậu sau. Có ép thì cũng chẳng có tác dụng, ngược lại Hàn Du sẽ càng thấy khó chịu hơn.

- Tôi cũng tò mò, nhưng cũng không dám hỏi nhiều! – Như Ý nói.

Thế là cả ba im lặng trong 5 giây, sau khi đã hút “rột rột” hết ly trà sữa, một bóng đèn bật sáng trong đầu Hữu Bửu:

- A! Nếu đã “tò mò” thì sao không “khám phá”!

Hơi khó hiểu, Như Ý nhún mày nhìn Hữu Bửu:

- Ý cậu là gì?

- Đột nhập nhà cậu ấy sao? – Thu Thảo chậm rãi giọng.

- Bingo! Cũng như các cậu! Tôi điên tiết vì tò mò đấy!

Nói đi nói lại thì cả ba người họ ai cũng muốn biết “sự thật trần trụi” về căn hầm, mà nói chính xác hơn là phòng luyện tập của Thiên Bảo. yện “đột nhập” phòng luyện tập của Thiên Bảo nghe có vẻ hơi phi lý và nguy hiểm, nhưng với cả bọn mà nói, thì giải quyết vấn đề tò mò mới là quan trọng. Để chơi trò “siêu trộm”, thì trước tiên cần phải có kế hoạch. Miệng nói thì tay làm, bút, giấy đã được bày ra bàn sẵn, Hữu Bửu, Thu Thảo và Như Ý đang bàn bạc kế hoạch đột nhập nhà Thiên Bảo. Ngồi uống trà sữa ở trong góc khuất, nên ba người kia, tức Hữu Bửu, Thu Thảo, và Như Ý không thấy được , ưng Anh Tú thì thấy rất rõ ba người họ. Cô cũng đang uống trà sữa ở đấy, nhưng không phải một mình, mà là cùng một cô bạn, có vẻ không phải là học sinh chung trường.

- Trường mới, lớp mới tốt chứ!? – Cô bạn ngồi đối diện mở lời.

Anh Tú nhẹ cười, mặt hơi nhăn lại đáp:

- Tạm ổn! Chỉ có điều gặp lại “bạn cũ” và một vài kẻ không thích!

Cô bạn của Anh Tú là người tinh ý, nên thỉnh thoảng thấy Anh Tú nhìn sang chỗ của ba người kia. Lấy làm lạ, cô nàng hỏi bạn mình ngay:

- Bạn chung lớp với cậu à!?

- Ủ - Anh Tú trả lời, cô hơi bĩu môi khinh bỉ - Một tên biến thái, một con nhỏ béo ú, và một đứa bắt cá hai tay không biết xấu hổ.

Cô bạn quay lại nhìn chỗ ba người kia, cô nàng hơi nheo mắt nhìn , và nhanh chóng, cô nhận ra đó là người quen. - Nhỏ béo ú? Ý cậu là nhỏ đó hả? – Cô bạn chỉ tay về phía Như Ý.

- Ủ! Có gì sao?

Ngay lập tức, cô bạn cong môi đầy ẩn ý. Nàng ta đi đi cái ống hút trong ly trà sữa, hít một hơi thật sâu ra bắt đầu “nhà chuyện”:

- Con nhỏ đó, tên ư Ý đúng chứ?

Anh Tú gật đầu kèm theo dấu chấm hỏi.

- Hồi cấp hai học chung với tôi đấy! Ba mẹ nó gầy gò, học hác lăm, ấy vậy mà nó lại tròn béo, tươi tắn thế kia?

- Ý cậu là gì? – Anh Tú nhìn đứa bạn khó hiểu.

- Thì còn là gì nữa? Nó là con nuôi chứ sao nữa! Người ta hay nói “con nhà nông, không giống lông cũng giống cánh”. Nhưng nhìn nó đi, có tí gì mà giống với ba mẹ nó chứ!

Hiểu ra được chuyện, Anh Tú chuyển từ vẻ mặt ngờ ngợ sang khuôn mặt đều trá, cô hơi nhếch miệng, trong đầu đang suy tính gì đấy:

- Cậu biết rõ quá nhỉ?

- Lớp ai mà chẳng biết! Đã không có ngoại hình đẹp, thân phận là con xin, gia đình không hạnh phúc, kinh tế thiếu thốn, nghèo kiết mạc, mà còn không biết thân biết phận.

- Không biết thân biết phận? – Anh Tú hỏi lại

Cô bạn uống thêm ngụm trà sữa nữa rồi nói:

- Để sống tốt trong một lớp học với đủ tầng lớp, thì những đứa bất hạnh của bất hạnh như nó phải thừa biết điều đó chứ? Nó giả cảm giả điếc rất giỏi trong giờ kiểm tra. Ý mình học giỏi vật lý, ra điệu chỉnh chọi. Bị cả lớp tẩy chay, đào bới về gia cảnh của nó. Cũng đáng đời lắm! Giờ chuyển trường mới rồi, cuộc sống của nó khác nhiều nhĩ?!

“Ha, ra là vậy! Lại thêm một người nữa bị mình nắm thóp rồi!”

Trong đầu Anh Tú lúc này đã khoanh đồ cái tên, và trước đó là Hàn Du, vậy người tiếp theo sẽ là ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đi Tìm Bí Mật Của Trong Phòng Tập Của Thiên Bảo

Chương 57: Đi tìm bí mật của trong phòng tập của Thiên Bảo

[Chủ nhật]

Như kế hoạch đã bàn trước, trong đêm thứ 7, Như Ý, , và Thu Thảo đã nhắn tin cho mọi người trong nhóm rằng ngày mai, tức chủ nhật này không đi học được, vì có chuyện bận. Nói nào ngay, ba người họ không đi học, Hàn Du cũng chẳng màn đến, chỉ còn Thiên Bảo và Anh Tuấn thì chắc chắn là KHÔNG THỂ rồi! Đành vậy, đành gác lại tuần sao vậy! 08:00 AM, trước nhà Thiên Bảo, Thu Thảo đang ở trước nhà Thiên Bảo. Không chỉ có cô, mà Hữu Bửu và Như Ý cũng đang ở đây, chỉ là trốn khuất đi thôi.

- Hành động nào! – Hữu Bửu từ trong bụi cây ra tín hiệu.

Thu Thảo hiểu ý, cô gạt đầu cái rồi móc điện thoại ra, rà rà trong danh bạ và ấn nút gọi vào số của Thiên Bảo.

- Alo! Thiên Bảo đây à!?

- < yện gì vậy? > - Tôi bỏ nhà đi rồi! – Thu Thảo rung rung giọng.

- < Cậu đang đùa hả? Hôm nay không phải “Cá Tháng Tư” đâu nhé! >

Tiếp tục, Thu Thảo tiếp tục “diễn sâu”:

- Hôm nay. Tôi bỏ nhà đi hôm nay!

Đầu giây bên kia vẫn lạnh lùng:

- < Tôi cúp máy đây! >

Nghe vậy, Thu Thảo nói vội trước khi Thiên Bảo cúp máy thật:

- Tôi đang ở trước nhà cậu.

Nghe Thiên Bảo nói lạnh lùng vậy nhưng mà.... Soi thử một chút xem Thiên Bảo đang làm gì trong nhà nhé!

Thiên Bảo đang ở trong phòng, đang nằm trên giường đọc sách, chuông điện thoại reo lên với cái tên “Thu Thảo” thì cậu quăng sách sang một bên ngay. Cầm điện thoại lên, Thiên Bảo nhìn màn hình cười túm túm, rồi e hèm mấy cái, chuyển phát sang khuôn mặt vô cảm cùng giọng nói lạnh lùng. Kiểu này gọi là thích muốn chết làm còn làm bộ làm tịch.

Nghe Thu Thảo nói đang đứng trước nhà, Thiên Bảo bật dậy ngay và tức khắc, cậu chạy đến cửa sổ, nhìn ra ngoài, đúng thật là Thu Thảo đang đứng trước nhà cậu. Cứ tưởng cô nói đùa, nhưng hóa lại là sự thật khiến cậu không khỏi bất ngờ.

- Ra ngoài này đi, mang theo tiền nhá! Hôm nay cậu phải tốn nhiều lắm đấy! Nhanh nhé!

Nói rồi Thu Thảo cúp máy, trong khi Thiên Bảo còn chưa hiểu mô tê gì. Mặc kệ nó là mô hay là tê, Thiên Bảo tức tốc mở tủ quần áo ra, cậu quơ tay qua, quơ tay lại mấy bộ đồ treo ở móc.

- Bộ nào đây?

Không có nhiều thời gian, Thiên Bảo rút đại cái quần lửng màu đen, một cái áo sơ mi trắng. Chớp nhoáng đã xong, Thiên Bảo đã khoát lên mình bộ đồ với hai màu trắng đen, cầm thêm cái nón lưỡi trai, cậu chạy nhanh xuống nhà, mang vội đôi giày lười đính tán rồi vút nhanh ra ngoài mà không quên mang theo điện thoại và thẻ ATM.

- Tôi không muốn về nhà! Hôm nay cùng tôi “bỏ nhà đi” nhé!

- Điên với cậu luôn đây! – Thiên Bảo nhăn mặt tỏ vẻ không thích.

Kì thực là Thiên Bảo lúc này vui muốn chết đi được, vui thì cứ biểu hiện ra vậy, còn bày đặt trưng cái mặt lạnh lùng như thể bị mất tiền không bằng.

- Ăn mặc đẹp ghê ha! - Thu Thảo ngửa mặt nhìn Thiên Bảo từ trên xuống dưới.

Có vẻ như bị bắt thóp, Thiên Bảo nói chống chế:

- Ra đường phải ăn mặc đẹp, đó là châm ngôn của tôi.

Thu Thảo cười ra điệu bốn cột:

- Fashion ghê ha! Quần ngắn để khoe chân cậu dài, chân cậu thon, hay là khoe chân trắng!

Hết đường, Thiên Bảo lảng chuyện:

- Đi thôi! Nhiều chuyện quá!

Nói thật lòng, thì Thiên Bảo nghĩ đây là buổi hẹn hò của mình và Thu Thảo đấy! Bởi vậy cậu mới ăn mặc đẹp thế, quần ngắn khoe chân, giày lười năng động, nón lưỡi trai cá tính, áo sơ mi trắng xê tà, phọt dài quyến rũ, đầy chất soái ca. Woa, đúng là Thiên Bảo, ăn mặc thời trang ghê!

Thiên Bảo nghĩ là một chuyện, Thu Thảo làm lại là chuyện khác. Sở dĩ Thu Thảo làm vậy là để kéo Thiên Bảo đi, dọn đường trống cho Hữu Bửu và Như Ý đột nhập phòng luyện tập của cậu. Âm mưu của bọn họ thật sâu độc mà!

Lúc Thiên Bảo và Thu Thảo đã đi khuất, thì Hữu Bửu và Như Ý cũng bước từ rậm cây ra, họ phui người túi bụi.

- Ày, khổ ghê á! – Hữu Bửu ca cẩm.

- Woa! Lần đầu thấy Thiên Bảo mặc đồ ra đường đấy! Đẹp ghê! – Như Ý trầm trồ cảm thán.

Câu nói của Như Ý nghe có vẻ kì kì, Hữu Bửu biết điều đó, cậu bắt bẻ ngay mà chẳng đợi:

- “Lần đầu thấy Thiên Bảo mặc đồ ra đường đấy!”. Ý cậu là trước giờ Thiên Bảo ra đường không mặc đồ à?!

Lại giờ chứng biến thái, nghe nói câu đó là đủ hiểu đầu óc Hữu Bửu đen tối cỡ nào. Như Ý mặt đỏ lựng, cô gắng sức giải thích cho đỡ xấu hổ:

- Ý tôi là Thiên Bảo ăn mặc đẹp khi đi ra ngoài, lần đầu tôi mới thấy! Cậu là đồ biến thái – Rồi Như Ý xoay sang thúc hối - Nhanh nào!

Hữu Bửu gật đầu cười trừ, rồi cùng Như Ý thẳng tiến vào nhà Thiên Bảo, một cách đường đường chính chính.

- Con chào cả nhà ạ! – Như Ý và Hữu Bửu đồng thanh.

Người mở cửa cho hai người họ là bà của Thiên Bảo. Nhìn hai đứa cháu, bà hiền từ chào chúng:

- Chào hai con, là bạn của Thiên Bảo phải không?

- Vâng ạ! Bọn cháu đến đây để học nhóm ạ!

- Thiên Bảo vừa mới ra ngoài rồi! Cái thằng, hẹn bạn học nhóm mà lại đi đâu thế? Để bà gọi nó!

Lộ tẩy, lộ tẩy, bà Thiên Bảo mà gọi cho cậu là chết chắc cả đám. Biết thế, Như Ý nhanh chóng nói vào:

- Không cần đâu ạ! Để con gọi cậu ấy!

Nghe vậy, bà cũng yên tâm nên thôi không gọi nữa.

- Ủ! Vậy mấy đứa vào phòng Thiên Bảo đi, bà đem bánh nước vào sau.

- Vậy bọn cháu xin phép ạ!

Hữu Bửu và Như Ý lễ phép cúi chào bà Thiên Bảo rồi đi vào trong. Chỉ chờ cho bà Thiên Bảo mang bánh nước vào là cả hai sẽ bắt đầu hành động.

- Hai đứa ăn bánh uống nước nhé! Thiên Bảo chắc về nhanh thôi!

Hữu Bửu chạy ra cửa lấy khay bánh nước vào trong, rồi nhẹ nhàng cảm ơn bà.

- Cảm ơn bà ạ! Con đang gọi cho cậu ấy đây! – Như Ý di di ngón tay trên chiếc cảm ứng của mình, vờ như đang bấm số gọi Thiên Bảo.

- Ủ! Vậy mấy con ngồi đợi nha!

- Vâng! – Cả hai đáp.

Action. Ngay khi bà Thiên Bảo vừa đi ra, Hữu Bửu đã nhanh chân chạy đến khóa cửa phòng Thiên Bảo lại, còn Như Ý thì khẽ tay đóng cửa sổ, và kéo rèm cửa lại. Cả hai làm chuyện ác nên phải cẩn trọng.

.....

Lúc này Thiên Bảo với Thu Thảo đang ngồi cùng nhau trên cái băng ghế ở một góc phố, hai người họ đang nhâm nhi ly kem đá bào mùi bạc hà:

- Ngon thật đấy!

- Dĩ nhiên là ngon rồi! – Thu Thảo liếc sang Thiên Bảo – Tiền của tôi mà sao chẳng ngon! Bảo cậu đem tiền theo chứ ai bảo cậu đem thẻ ATM theo làm gì.

Thiên Bảo cười hiền, cậu gạt gù mấy cái, liếm thêm tí kem rồi nói:

- Tôi nghèo lắm! Tôi không có xài tiền, chỉ xài thẻ thôi! Cậu thông cảm!

Nói xong Thiên Bảo cười hề mấy cái, Thu Thảo thì cười chả vào, cứ tưởng hôm nay “bỏ nhà đi” cùng Thiên Bảo, sẽ được cậu bao ăn no nê, ai dè cô còn phải bao ngược lại cho Thiên Bảo nữa. Đúng là người tính không bằng trời tính.

- Cậu đang chảnh đó hả? Đang khoe nhà mình giàu đấy hả? vâng, tôi biết nhà thiếu gia giàu rồi, giàu rồi! – Thu Thảo gằn nặng nề từng chữ một – Thiếu-gia-nhà-họ-Seo. Seo-Tae-Jii. Tự nhiên Thu Thảo lại lòi cái tên Seo Tae Jii ra nhỉ, chắc là cô ầm ức lắm! Mà kể ra, hôm nay Thiên Bảo cười hơi bị nhiều đấy. Ô ô ô, đi cùng Thu Thảo mà khiến cậu vui vậy sao, có một sự bất bình thường không hề nhẹ ở đây. Hai người họ đang ngồi nhâm nhi kem, Thiên Bảo bỗng ho lên mấy cái:

- Khụ...khụ!

Lấy làm lạ, Thu Thảo nhìn sang Thiên Bảo mà miệng vẫn không rời ly kem. Tiếp tục, Thiên Bảo lại ho tiếp tục thành một tràng dài:

- Khụ...khụ...khụ... khụ...khụ... khụ...khụ...!!!

Cảm thấy có gì đó không bình thường, Thu Thảo đưa tay lên lưng Thiên Bảo vỗ vỗ mấy cái đầy lo lắng.

- Cậu sao vậy!?

Trả lời câu hỏi của Thu Thảo là mấy tiếng ho dài của Thiên Bảo. Hình như mức độ ngày càng tăng lên, tiếng ho của cậu kéo dài giãn ra thêm, ngay lập tức Thiên Bảo bỏ ly kem xuống, cậu bịt miệng lại, rồi nhanh chóng chạy vào một cửa hàng gần đó. Trước khi mất dạng trong cửa hàng, cậu bỏ lại cho Thu Thảo một câu:

- Đứng theo tôi!

Thu Thảo ngồi đấy, chỉ biết ngơ ngát như một con nai nhìn theo Thiên Bảo, trong lòng cô dâng lên một chút gì đó....gọi là hựt hẫng....!

“Có chuyện gì xảy ra với cậu ấy vậy!”

Ở trong cửa hàng...

- Tiền dư của em đây! – Chị chủ quầy niềm nở trả tiền thừa cho cậu con trai.

- Cảm ơn chị ạ!

Người nhận lại tiền thừa ấy chính là Anh Tuấn, hắn đang ở trong cửa hàng mua một vài thứ đồ. Thiên Bảo từ cửa ngoài chạy xầm xầm vào, làm mọi người ở đấy một phen giật mình, bóng Thiên Bảo vừa xốt ngang, Anh Tuấn cũng vừa quay lại, hắn ngăn người nhìn theo Thiên Bảo.

- Ai mà chạy như ma đuổi vậy nhỉ?

Cũng chẳng bận tâm, Anh Tuấn lững thững bước ra ngoài. Hắn nhìn xuống đồng hồ, mặt nhăn nhó, miệng lầm bầm chửi rủa đứa em gái của mình:

- Cái con nhỏ, đi mua trà sữa gì gần 20 phút rồi mà chưa quay lại!

Đang lúc định móc điện thoại gọi cho Phương Anh, Anh Tuấn nhìn sang bên kia, hần thấy Thu Thảo đang ngồi trên băng ghế gần đấy. Nhìn thấy Thu Thảo, hần vui lắm, nên cất luôn điện thoại, thôi không gọi cho Phương Anh nữa.

- Thu Thảo! – Anh Tuấn vẫy tay chào Thu Thảo.

Nghe ai đó gọi tên mình, Thu Thảo ngược mặt lên nhìn xem đó là ai. Đôi mắt lo lắng, xen chút u buồn, cô cũng chẳng khá thêm mấy khi nhìn thấy Anh Tuấn. Cố gắng, cô cười gượng mà chẳng đáp lời. Anh Tuấn thì hớn hớ, hần tiến về phía cô.

- Oa! Cậu bây giờ háo ăn thật đấy, cùng lúc ăn cả hai ly kem luôn kia! – Anh Tuấn lia mắt xuống nhìn hai ly kem – Mà cậu làm gì ở đây thế!?

- Ăn kem! – Thu Thảo đáp gọn.

Câu trả lời làm mặt Anh Tuấn như muốn méo sang một bên. Rồi chẳng ngán ngại, Anh Tuấn lấy ly kem trên băng ghế mà lúc nãy Thiên Bảo bỏ lại. Cầm ly kem lên, hần cho một ít vào miệng để nếm mùi vị.

- Mùi bạc hà! – Anh Tuấn hơi nhăn mặt – Tôi không thích lắm! Sao không phải là socola nhỉ, bình thường cậu thích socola nhất mà! Nhưng thôi, không sao! Trong khi chờ trà sữa thì ăn kem cũng được!

Anh Tuấn luyên thuyên một hơi dài mà Thu Thảo chẳng thèm ngó ngang gì, cô vẫn im lặng vậy, lo lắng xen chút u buồn... vì Thiên Bảo.

Nói Anh Tuấn mặt dày là hoàn toàn chính xác, ăn kem của người ta mà chẳng thèm hỏi xin một tiếng, tự tiện như thể là của mình vậy. Thu Thảo đã vậy mà hần còn tươi còn tỉnh thế, chẳng thèm hỏi lấy cô một câu.

- Cậu có chuyện buồn à!? - Đến lúc này hần mới quay sang hỏi Thu Thảo.

Trong khi Anh Tuấn đang chờ cô lên tiếng, thì cô lại lắc đầu trong im lặng. Đúng lúc Anh Tuấn định hỏi thêm câu nữa, thì bên kia đường, Phương Anh đã xuất hiện cùng hai ly trà sữa trên tay, con nhỏ cười tươi gọi to anh trai mình:

- Em mua trà sữa về rồi nè!

Anh Tuấn mặt không tí cảm xúc, khóe môi hần hơi co giật, bởi con em dám phá hỏng bầu không khí. Ngay tức thì, Phương Anh đã đứng trước mặt Anh Tuấn cùng nụ cười rạng rỡ nhất có thể.

- Quán người ta đông quá! Nên phải chờ hơi lâu!

- Sao không chết ở đó luôn đi! – Anh Tuấn quát tháo.

Phương Anh phụng phịu bảu chữa:

- Trách thì anh trách vì sao trà sữa ở quán đó quá ngon! – Phương Anh đưa hai ly trà sữa lên – Nên lắm người mua, nên em phải chờ, biết chưa hả, hả, hả?

Nói chuyện với anh mình này giờ, Phương Anh mới để ý người ngồi kế bên, lạnh miệng, con bé đã lên tiếng chào hỏi trước:

- Chào chị, là bạn của anh Anh Tuấn phải không?

Thu Thảo xoay người, cái nhìn hơi buồn, cô nhẹ cười chào Phương Anh:

- Ủ, chào em!

Phương Anh xoa đầu, chân mày con bé hơi co lại, dường như nó đang cố đoán ra điều gì đó, rồi một tia sáng vụt qua đầu làm nó thốt lên tên của Thu Thảo:

- Thu Thảo, chị tên là Thu Thảo phải không?

Không chỉ có Thu Thảo, mà cả Anh Tuấn cũng bất ngờ trước câu hỏi của Phương Anh. Anh Tuấn nhớ không lầm thì chưa bao giờ hai người họ gặp nhau, sao Phương Anh lại biết tên của Thu Thảo?

- Em biết Thu Thảo à?

Phương Anh cười tươi lắc đầu:

- Không, em chỉ đoán thôi!

- Đoán? – Anh Tuấn mắt to mắt nhỏ khó hiểu nhìn Phương Anh.

- Bí mật! Nhưng về thôi, về ăn trà sữa, em còn xem chương trình TV nữa!

Phuong Anh vừa nói vừa kéo tay Anh Tuấn dậy, con bé có vẻ gấp lắm đấy, nên miệng cứ không ngừng thúc hối:

- Nhanh nào, sắp trễ chương trình rồi!

Đành vậy, Anh Tuấn phải về thôi, hắt đứng chào Thu Thảo rồi cùng Phuong Anh đi về.

- Tôi về nhé!

- Em về nhé! – Phuong Anh nói thêm.

Thu Thảo gật đầu cười rồi vẫy tay tạm biệt hai anh em họ.

Thật sự, Anh Tuấn đã không nhớ, cả Thu Thảo cũng không nhớ, rằng cô cũng như Phuong Anh đã gặp nhau trước rồi. Nếu mọi người còn nhớ lần mà Thu Thảo bị Anh Tuấn cưỡng hôn đấy (Chương 9: Nụ Hôn Đầu), Phuong Anh đã gặp Thu Thảo ngày hôm đó, chỉ có điều là họ không biết tên nhau thôi. Và lí do, Phuong Anh đoán trúng phóc tên của Thu Thảo vì lần con bé trốn trong tủ áo phòng anh mình, hôm đó nó đã vô tình nghe được câu chuyện của anh nó nói Thiên Bảo về Thu Thảo (Chương 53: Chôn Chặt Nỗi Đau Của Quá Khứ). Phuong Anh cũng chỉ là ăn may thôi, nhưng không ngờ lại đoán trúng tên của Thu Thảo – người con gái khiến anh nó đau khổ. Phải, với Phuong Anh, Thu Thảo chính là người đã làm cho Anh Tuấn đau khổ trong một thời gian khá dài, đó là lí do, Anh Tuấn quay lại để hóa giải nỗi đau của mình, Phuong Anh thừa biết điều đó! Có lẽ trong chuyện này có uẩn khúc, Anh Tuấn, Phuong Anh, và kể cả Thiên Bảo đều biết đáp án, nhưng họ lại không muốn nói ra điều đó. Lí do là gì?

Lát sau, Thiên Bảo quay lại cùng bịch khăn giấy trong túi và một miếng khăn giấy trên tay đang che miệng lại. Vừa thấy Thiên Bảo bước ra, Thu Thảo đã đứng bật dậy.

- Cậu có sao không?

Thiên Bảo vẫn điều điều bước đến băng ghế, cậu ngồi xuống và chưa vội trả lời. Lấy miếng khăn giấy ra khỏi miệng, cậu nhét nó vào túi, rồi nhìn Thu Thảo với nụ cười nhẹ nhàng:

- Không có gì? Chỉ là hơi nhạy cảm với không khí thôi! Nhưng không sao.

Cảm thấy lo cho Thiên Bảo nhiều lắm, nhưng Thu Thảo không dám hỏi nhiều, vì có hỏi Thiên Bảo cũng chẳng nói cho cô nghe lí do. Ngay lúc ấy, điện thoại Thu Thảo có một tin nhắn vừa mới tới.

< Xong rồi! Đến nhà tôi đi, cậu sẽ không thể ngờ với những gì mà chúng tôi phát hiện đâu. Nhanh nhé! >

Người nhắn tin cho Thu Thảo là Hữu Bửu. Cô bỏ điện thoại vào túi, rồi quay sang nhìn sắc mặt của Thiên Bảo, nó có vẻ không được tốt, mà mọi chuyện đã giải quyết xong. Nên bây giờ:

- Tôi đưa cậu về nhé!

Thiên Bảo tròn mắt trước câu nói của Thu Thảo, cậu chưa hiểu lắm! Cũng chẳng đợi cho Thiên Bảo hiểu thêm, Thu Thảo đã móc trong túi cặp ra cái khẩu trang giấy rồi đưa nó cho Thiên Bảo.

- Về thôi!

- Sao thế?

Trông Thiên Bảo có vẻ hơi thất vọng, cậu không muốn về chút nào. Biết vậy, nên Thu Thảo từ giọng nghiêm túc, chuyển sang điệu bộ đùa giỡn:

- Vâng, vì tôi không có nhiều tiền để dẫn thiếu gia đi khắp khu ăn uống đâu. Tôi mua cho thiếu gia ly kem xong là cháy túi rồi! Biết không hả? – Thu Thảo cốc yêu vào đầu Thiên Bảo cái – Mắm cảm với không khí thì mang khẩu trang vào, rồi tôi đưa về nhà nghỉ ngơi. Được chưa hả thiếu gia, coi như đây là đặc ân dành cho cậu đấy!

Thiên Bảo giờ mới hiểu ra chuyện, cậu cười hi mấy cái rồi mang khẩu trang vào, ngoan ngoãn về cùng Thu Thảo.

Kể cũng hơi lạ, có gì mà lúc này Thiên Bảo ho sặc sụa, chạy vào trong một cửa hàng, rồi hồi lâu sau mới đi ra? Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Cùng quay ngược lại một chút nhé!

Khi Thiên Bảo bắt đầu ho, là lúc hệ hô hấp của cậu phản ứng với không khí ô nhiễm, cộng thêm cậu đang ăn kem đá bào – món ăn lạnh không tốt cho cổ họng Thiên Bảo. Thiên Bảo biết là mình phải hạn chế đi vào thành phố, chính vì hệ hô hấp kém, nên cậu mới sống ở ngoại ô, học cũng ở một ngôi trường ngoại ô. Bác sĩ đã dặn cậu là nên mang khẩu trang khi vào thành phố, không nên ăn đồ lạnh quá nhiều. Nhưng hôm nay, đi cùng Thu Thảo, cậu chẳng những chẳng mang theo khẩu trang, lại còn cùng cô ăn kem đá bào nữa chứ! Vì Thiên Bảo không muốn làm Thu Thảo mất vui, cậu biết Thu Thảo cực kì thích kem đá bào, nên cậu không muốn làm gì cả, cùng Thu Thảo ăn vậy, mặc cho bản thân mình có ra sao. Thiên Bảo giả vờ rất giỏi, bản thân đã không ổn rồi mà còn làm những điều không tốt cho sức khỏe. Khi Thiên Bảo ho sặc sụa trước mặt Thu Thảo, cậu biết mình đã rất, rất không ổn, nên cậu đã nhanh chóng chạy vào một cửa hàng gần đó, mà là chạy vào nhà vệ sinh trong một cửa hàng gần đó thì đúng hơn. Kết quả là tay Thiên Bảo ướt

đắm một màu đỏ khi vào tới phòng vệ sinh, đó là máu. Vì cậu không muốn Thu Thảo lo cho mình nên cậu bảo cô đừng đi theo. Tính cách lạnh lùng của Thiên Bảo, chính là một phần để cậu che giấu những bí mật mà cậu đẩy nó vào một góc tối nào đó, bởi cậu không muốn ai phát hiện ra! Và chuyện hôm nay là một minh chứng rõ ràng nhất.

- Lúc này ai nhắn tin cho cậu vậy! – Thiên Bảo trầm giọng hỏi.

- À! Là Hữu Bửu, cậu ấy bảo qua nhà cậu ấy có chút chuyện ấy mà!

Như nghiệm ra được điều gì đó, Thiên Bảo đổi giọng ngay:

- Vậy ra đưa tôi về không phải là mục đích của cậu, chỉ là tiện đường sang nhà Hữu Bửu nên cậu mới đưa tôi về đó à!?

Trông khi Thiên Bảo nhìn mình đầy khó chịu và kinh ngạc, Thu Thảo chỉ biết gãi đầu cười trừ:

- Cũng không hẳn là vậy! Nhưng thôi, dù sao cũng là đưa cậu về mà! Hi hi!

Nói vậy chứ Thiên Bảo không giận đâu, chỉ là “diễn hơi sâu” thôi! Mặc kệ chứ, cậu có quan tâm rằng Thu Thảo tiện đường hay không, miễn là đi cùng cậu về nhà, vậy là thích rồi!

.....

- Đặc ân của cậu đến đây là hết, vào nhà đi!

- Biết rồi! Mà đặc ân gì chứ, cậu dùng sai từ rồi đấy!

“Dùng sai từ”, ý là Thiên Bảo đang bắt bẻ Thu Thảo đó sao?

- Cha chả, bây giờ cậu đang bóc mẽ tôi đó à? – Thu Thảo vỗ vỗ trán vờ ra vẻ thất vọng – Biết thế tôi không dạy tiếng Việt cho cậu đâu!

- Tôi vào nhà nhé!

- Ủ! Tạm biệt! – Thu Thảo mỉm cười tạm biệt Thiên Bảo.

Trong mắt Thiên Bảo lúc này, nụ cười của Thu Thảo mới đẹp làm sao, nó tựa tia nắng dịu dàng của hoàng hôn đang chiếu rọi cậu vậy. Mặt Thiên Bảo đang đỏ dần lên, nhưng làm sao Thu Thảo biết được khi cái khẩu trang đã che mất nó rồi. Đứng trước cổng, Thu Thảo nhìn theo Thiên Bảo đến khi cậu vào tận nhà cô mới chịu rời đi. Nè, mọi người có thấy nó hơi kì kì không, thông thường người ta là con trai đưa con gái về nhà, rồi đứng nhìn cô gái vào trong, đóng cửa một cách an toàn rồi mới an tâm rời đi. Đằng này thì ngược lại, chắc hai người này phải đổi giới tính cho nhau quá!

Thiên Bảo hôm nay dù sức khỏe không được tốt, nhưng cậu lại cảm thấy sướng vô cùng, được Thu Thảo đưa về tận nhà làm cậu vui chết mất. Nhìn cái khẩu trang giấy trên tay, cậu bỗng cười một cách ngốc nghếch, chỉ vì cái khẩu trang tầm thường ấy thôi sao? Không đâu, nó không tầm thường chút nào, với Thiên Bảo, dù bạn có cho tiền cậu ấy cũng chẳng bán cái khẩu trang đâu.

Nằm trên giường, Thiên Bảo ngửa người, cậu ngắm nghía từng chút một cái khẩu trang, cứ khoảng 2 giây là một cái cười mỉm, 5 giây là một cái cười thấy rằng, 7 giây là một cái cười híp mắt, và 10 giây sau, Thiên Bảo cười sần sặc lên, cười như chưa thể được cười vậy.

“Râm”

Vâng, cậu ấy đã nằm xõng soài dưới sàn nhà. Vâng, cậu ấy vẫn tiếp tục cười trong khi đầu đã sưng lên một cục. Vâng cậu ấy đã chạm “huyệt” cười và không thể nào ngăn lại. Vâng, cần một cái xe nhanh, ngay, và liền để đưa cậu ấy vào trại!

(Cho mình xin vài câu bình luận vô duyên. Rằng đến cuối cùng Thiên Bảo vẫn không thể thoát “kiếp người điên!”. Mình vô cùng xin lỗi nhưng ai yêu thích nhân vật Thiên Bảo, cũng vô cùng xin lỗi vì đã xây dựng tính cách Thiên Bảo quá lạnh lùng, quá ngẫu nhiên, mà cuối cùng lại thành ra như vậy! Xin lỗi các bạn nhiều lắm!)

.....

- Này nhé, cậu sẽ không ngờ được những thứ này đâu! – Hữu Bửu vừa nói vừa loay hoay với cái laptop và B Vẽ mặt Hữu Bửu sáng rực với những gì cậu sắp cho Thu Thảo xem.

- Chính tôi đây là không ngờ được những thứ đó nữa mà! Thiên Bảo quá tuyệt! – Như Ý nhìn Thu Thảo nói thêm

Càng nói, Thu Thảo càng tò mò đó chuyện mà cả hai tìm được trong phòng tập Thiên Bảo là gì? Sau khi đã khởi động laptop xong, Hữu Bửu mở nắp B mà cắm nó vào cổng. “Ting” – Đã nhận cổng

Rà rà chuột, Hữu Bửu nhấp vào cổng ổ đĩa F (USB), cậu xoay qua nhìn Thu Thảo với điệu bộ úp úp mở mở:

- ần bị nhé! Không giấu khỏi bức tức, Thu Thảo cốc thẳng vào đầu Hữu Bửu không hề nương tay:

- Biết rồi! Tò mò muốn chết đây nè!

Như Ý ngồi kế bên cười ngắc ngoẻo, tội cho Hữu Bửu, pha trò hời hợt mà không biết cách làm sao cho đúng, bị Thu Thảo đánh cũng vừa lắm. Hữu Bửu nhăn mặt xoa đầu mình rồi cũng mở thư mục trong B ra. Trong màn hình máy tính là một dãy video, Thu Thảo không hiểu, cô hơi kê sát đầu vào màn hình để nhìn cho rõ. - Cậu làm gì thế!? – Hữu Bửu đẩy đầu Thu Thảo ra – Bị cận à? Nhất thiết phải “điễn sâu” thế hử? Xê ra, tôi mở lên cho xem!

Ừ, phải ha, Thu Thảo “điễn hơi sâu” rồi. Thấy hơi xấu hổ, Thu Thảo thụt lùi lại, rồi ngồi im đó chờ Hữu Bửu mở video lên

“Lick! Lick” – Hai cú nhấp chuột liên tục của Hữu Bửu vào cái video đầu tiên.

Hiện lên màn hình máy tính lúc này là một cậu con trai đứng xoay mặt vào trong, tiếng nhạc cũng vang lên sau 2 giây im lặng, phải, đó chính là bài hát huyền thoại “Sorry Sorry” của Super Junior đây mà! Nhạc vào thì cậu con trai ấy cũng xoay mặt lại và cử động tay chân theo nhạc

- Thiên Bảo!!! – Thu Thảo thần thốt mà miệng mồm không khỏi O A

- Suyt! Im lặng xem tiếp nào! – Như Ý liếc nhìn Thu Thảo ra hiệu.

Nhìn Thiên Bảo trong vũ đạo của bài Sorry Sorry khiến Thu Thảo như không muốn tin vào mắt mình, rằng người đang dance cover trong video là Thiên Bảo đó sao? Cứ ngỡ cậu là một thực tập sinh ở một công ty nào đó, đang luyện tập dance bằng cách cover lại bằng bài hát của tiền bối đấy chứ. Vũ đạo của Thiên Bảo rất mạnh mẽ, dứt khoát, và có cảm xúc, thật sự mà nói thì không thể chê vào đâu được. Đây là Thiên Bảo mà Thu Thảo quen biết đó sao?

Hơn 3 phút trôi qua, video kết thúc mà Thu Thảo vẫn chưa tỉnh hẳn ra, cô vẫn còn ngu ngơ trước đoạn clip mình vừa mới xem xong, trong vô thức, miệng Thu Thảo thốt lên:

- Tuyệt quá!

- Không chỉ có một video này đâu, còn nhiều lắm! – Hữu Bửu tiếp tục nhấp chuột vào video tiếp theo.

Thu Thảo dần tỉnh ra, đáy mắt cô dâng lên một quần sáng, khuôn mặt cũng từ đó mà bừng sáng lên, cảm xúc trong cô bây giờ....cực kì phấn khích.

Vẫn là bối cảnh quen thuộc, vẫn là người con trai ấy, nhưng tiếng nhạc của một bài hát khác. Là một fan K-pop, đặc biệt là những nhóm nhạc nam, nên Thu Thảo có thể dễ dàng đoán ra bài hát khi tiếng nhạc chỉ vừa cất lên vài giây

- Ringa linga!!! – Như Ý và Thu Thảo đồng thanh.

Không hẹn mà cùng nhau cất tiếng, cả hai bốn mắt nhìn nhau, chỉ có một sự bất ngờ ở đây.

- Không phải cậu đã xem rồi sao? – Thu Thảo hỏi.

Nhanh nhẩu, Hữu Bửu đáp lời thay:

- Lúc này bọn tôi chỉ xem sơ qua thôi, làm gì có thời gian để xem hết từng cái chứ!

Chấp nhận câu trả lời, Thu Thảo không hỏi nữa, mà im lặng và tiếp tục xem video. Trên màn hình máy tính, Thiên Bảo rất ngẫu trong bài hát này. Ringa Linga của Tae Yang (Bing Bang) là một bài hát với vũ đạo cực khó, nhưng nhìn cách mà Thiên Bảo xoay người kia, trông cậu thật mới tuyệt làm sao!

Hết video này lại đến video khác, lần lượt toàn là những bản dance cover các bài hát nổi tiếng của K-pop. Có một điều giống nhau ở những video của Thiên Bảo, là cậu luôn mang khẩu trang đen và mặc áo trùm mũ. Tại sao Thiên Bảo lại làm thế nhỉ? Hay đó là phong cách, hoặc cậu không muốn người khác nhìn thấy khuôn mặt của mình? Chẳng biết được, nhưng dù Thiên Bảo có che đi nửa khuôn mặt dưới cái khẩu trang, nhưng đôi mắt cậu vẫn ngập tràn cảm xúc, đôi mắt ấy đã mang hết tất cả biểu cảm của cậu trong một bài hát để truyền tải đến người xem, một cách rất chuyên nghiệp.

- Không chỉ giỏi dance, Thiên Bảo sẽ là một main volca (giọng hát chính) nếu cậu ấy ở trong một nhóm nhạc nào đó! – Như Ý nói như một điều tự hào gì đấy.

Ấn khớp với câu nói của Như Ý, Hữu Bửu liền nhấp chuột vào video kế tiếp. Đây không giống như những video lần trước, không phải là khung cảnh quen thuộc, cũng không có hình ảnh một người con trai đứng xoay người vào trong. Mà hiện ra trong video là một cây đàn piano, người ngồi trước nó không ai khác là Thiên Bảo. Góc quay lần này có phần nhìn rõ hơn khuôn mặt của Thiên Bảo, vì Thiên Bảo không mang khẩu trang, cảnh quay cũng gần nữa, nhưng không vì thế mà có thể nhìn hết khuôn mặt Thiên Bảo, bởi cậu vẫn mang áo trùm mũ, đáng ngờ chỉ thấy được một bên trước máy quay. Có lẽ gì Thiên Bảo lại không bao giờ quay hết cả khuôn mặt của mình? Cho dù chưa biết lí do là gì, nhưng có thể khẳng định một điều, rằng mang khẩu trang, mặc trùm mũ không phải là phong cách của Thiên Bảo, mà “người giấu mặt” mới chính là phong cách của cậu. Có thể cậu không muốn người ta biết mình là ai, hoặc cậu muốn mình trở nên bí ẩn để người khác tò mò. Nhưng, điều mâu thuẫn ở đây, là nếu Thiên Bảo đã quay video, và chỉ giữ cho mình, thì tại sao cậu còn chơi trò “người bí ẩn”, trong khi chỉ có mình cậu ta xem, cần một lời giải thích cho Thiên Bảo?

Quay lại với ba con người đang ngồi trước màn hình máy tính ở đây. Hữu Bửu thì không bàn, vì cậu không phải là fan K-pop nên không thể cảm nhận hết một giai điệu của một bài nhạc Hàn. Thu Thảo và Như Ý thì khác, họ đang thả hồn vào từng phím nhạc trên chiếc đàn piano. “Good luck” (T) chính là bản nhạc đang được Thiên Bảo chơi lúc này, một bài nhạc không phải là buồn, nhưng khi được chơi và hát lại trên nền nhạc piano, thì nó lại khác. Chất giọng trong trẻo, cao vút đầy cảm xúc của Thiên Bảo khiến bản nhạc được buồn, một cái buồn thâm thâm, chậm rãi bước vào lòng người. “Good

luck” bản gốc không buồn như vậy, không chậm như vậy, nhưng qua tiếng piano của cậu ta, qua giọng hát của cậu ta, người khác mới thấy được một mặt khác của bản nhạc “Gook luck”. Rào cản về ngôn từ có lẽ là trở ngại lớn nhất với những người nghe nhạc ngoại nói chung và nhạc Hàn nói riêng, nhưng không vì thế, mà người nghe không tiếp thu được mạch cảm xúc của bài hát. Với Như Ý và Thu Thảo cũng vậy, dù họ không hiểu lời bài hát có nghĩa là gì, nhưng giai điệu của bài nhạc này, họ có thể cảm nhận được đó, một cách sâu sắc nhất. Đến cả Hữu Bửu, dù cậu rất hiếm khi nghe nhạc Hàn, nhưng khi nghe Thiên Bảo hát, cậu cũng cảm nhận được một phần nào đó, cái gọi là “giai điệu cảm xúc”. Gần 20 video, bao gồm 12 video cover dance, 7 video cover hát, cả bọn đã xem xong tất tần tật, và tất cả chỉ đều có chung một suy nghĩ “Thiên Bảo thật tuyệt vời”. Không chỉ có bấy nhiêu đó thôi đâu, Hữu Bửu và Như Ý còn phát hiện trong phòng tập ấy, Thiên Bảo có khá nhiều giấy viết nhạc, kiểu như là cậu sáng tác một bài hát nào đó vậy. Không chỉ nói suông, Hữu Bửu đưa mấy tấm ảnh trong điện thoại mà lúc này cậu chụp được cho Thu Thảo xem, tuy nội dung của bản nhạc là gì thì cô và hai người kia đều không hiểu, vì nó được viết bằng tiếng Hàn, nhưng rất có khả năng đó là những sáng tác của Thiên Bảo.

- Có nghĩa điều Hàn Du nói là đúng, Thiên Bảo muốn trở thành ca sĩ, cụ thể là một ca sĩ với dòng nhạc K-pop!

Thu Thảo và Hữu Bửu đều gật đầu đồng ý với lời nói chắc nịch của Như Ý. Nhưng câu hỏi bấpkoãn từ lúc ấy đến giờ rằng tại sao Thiên Bảo không ở lại Hàn Quốc để trở thành thực tập sinh, và thực hiện ước mơ ca sĩ của mình?

Trời bắt đầu sụp tối, hôm nay đúng chất là Thu Thảo đã bỏ nhà đi rồi đấy! Đang lúc dọn dẹp, chuẩn bị về thì đầu Thu Thảo chợt nảy ra một ý tưởng:

- Này, hay chúng ta giúp Thiên Bảo nổi tiếng nhé!

Câu nói của Thu Thảo làm Hữu Bửu và Như Ý hơi khó hiểu, cả hai thộn mặt ra với ba dấu chấm hỏi. Không cần họ hỏi, Thu Thảo tự biết mà trả lời:

- Có rất nhiều người nổi tiếng nhờ đăng video lên mạng đấy!

Nói đến đây thì hai người kia đã hiểu, Như Ý vội lên tiếng:

- Ý cậu là chúng ta đăng tất cả những video này lên mạng à? Nghe cũng được đấy!

- Bingo – Thu Thảo búng tay cái “póc”.

Nghe vậy, Hữu Bửu cũng nói vào:

- Nhưng nhờ Thiên Bảo biết chuyện rồi giận chúng ta làm sao? Dù gì thì tụi mình cũng đột nhập phòng cậu ấy, lấy cả video, lại đăng lung tung khi cậu ta chưa cho phép. Mà cậu cũng biết tính Thiên Bảo mà! Nhất là cậu đây Thu Thảo – Hữu Bửu chỉ tay vào Thu Thảo.

Hữu Bửu nói cũng phải, nhưng nếu làm vậy là vì muốn tốt cho Thiên Bảo, thì cũng nên làm mà phải không? Nghĩ vậy, nên Như Ý mới nói:

- Mình làm cho Thiên Bảo nổi tiếng, cậu ấy cảm ơn chúng ta còn không hết nữa chứ mà giận!

- Ủ, tôi cũng nghĩ vậy! Cứ làm thế đi, còn chuyện với Thiên Bảo thì để tôi lo cho! – Thu Thảo cười nhe răng.

Cứ tưởng Như Ý và Thu Thảo thu xếp đồ đạc là sẽ về, nhưng ai ngờ ý tưởng chợt đến, làm cả hai phải nán lại chút nữa để bàn chuyện.

Có vẻ kế hoạch lần này khá nhiều chi tiết và công đoạn, nên mất gần một tiếng rưỡi mới xong xuôi, không biết mọi chuyện rồi sẽ đi về đâu đây?

- Tôi đưa cậu về nhé!

- Không cần đâu, tôi về cùng Như Ý là được rồi!

Nói rồi Như Ý và Thu Thảo vẫy tay tạm biệt Hữu Bửu, còn cậu thì đứng đấy, nhìn hai cô nàng đến khi khuất bóng đằng xa mới chịu vào nhà. Chẳng phải vào nhà là Hữu Bửu sẽ nằm ngủ nghỉ khỏe, mà cậu lại lôi laptop ra để bắt đầu công việc mà lúc này cả ba đã bàn. Hữu Bửu phải tranh thủ, vì lát nữa là ba Hữu Bửu phải lấy laptop soạn giáo án, điều đó đồng nghĩa rằng đây không phải là laptop của Hữu Bửu, mà cậu chỉ mượn xài ké của ba mà thôi! Nhiều lúc cậu cũng ước chi như Thiên Bảo, có hẳn một cái laptop riêng. Lúc xuống tầng hầm phòng Thiên Bảo, Hữu Bửu nhìn thấy cái laptop của cậu ở trên bàn gần đó, chắc chắn em laptop ấy là của Thiên Bảo rồi, nghĩ đến điều đó, khiến cậu không khỏi chạnh lòng ganh tị.

“Chắc, ước chi nhà mình cũng giàu có như nhà Thiên Bảo thì hay biết mấy”

[Nhà Anh Tuấn]

Hiện tại nhà Anh Tuấn chỉ có hấn và Phương Anh, vì ba mẹ hấn đã đi ăn tiệc nhà một người bạn xa rồi, đến tận khuya mới về, chỉ có hai anh em ở nhà thế này thôi. Cũng không thể trách họ được, hay bị mời đám mời tiệc là hệ lụy kéo theo khi họ có mối quan hệ quá rộng. Ở nhà chỉ có hai anh em, nên dù trước khi đi, mẹ Anh Tuấn đã nấu ăn sẵn, nhưng hấn và đứa em thích đồ ăn mua ngoài hơn.

- Muốn ăn thì lần vào bếp phụ anh mày này, không thấy anh đang phải vất vả nấu mì sao mà còn ngồi đó xem TV hả? – Tiếng Anh Tuấn kêu ca từ nhà bếp.

- Anh lớn, anh nấu! - Phương Anh đáp vô tình.

Vâng vâng, Anh Tuấn đang lì hục dưới bếp nấu mì cho bữa tối, vì cả hấn và Phương Anh chẳng muốn ăn cơm. Có phải là hấn ta cứ an phận mà nấu

vậy, miệng hấn cứ lăm bằm rửa xả đũa em trời đánh đang ngồi xem TV trên nhà, trong khi hấn phải vất vả nấu mì dưới bếp

- XEM TV NO NHÉ, ĐỪNG ĂN MÌ NHÉ!!!! CON NHỎ TRỜI ĐÁNH!!! – Anh Tuấn quát lớn, giọng hấn ngừng ngạt sát khí.

- Mẹ về em mách, rằng anh bỏ đói em!

Tức ói máu, Anh Tuấn tức đến ói máu, hấn không thể nào nhịn được nữa rồi!!!

“Pặc”

Tắt bếp ga, Anh Tuấn xắn tay áo lên cùng cây dao bếp cầm sẵn trên tay, hấn hùm hỏ bước lên nhà, mà cụ thể là phòng khách. Chết chắc Phuong Anh rồi, sắp có án mạng xảy ra rồi, vì anh trai con bé đang bị sát khí bủa vây, và đang chuẩn bị kết liễu đời Phuong Anh bằng nhát dao chí mạng.

- MÀY VỪA NÓI CÁI GÌ ĐÂY???

Anh Tuấn gầm lên như mãnh thú, rất rõ ràng, núi lửa đang phun trào trên đầu hấn, đôi mắt thì đầy rẫy hỏa khí, thật đang sợ! Điều đó cũng không thể nào làm Phuong Anh nao núng, nó cầm ngay cái điện thoại, chực chờ sẵn số của mẹ, để làm gì nhỉ?

- Anh muốn nổi loạn à? – Phuong Anh đưa điện thoại lên đầy khiêu khích.

Biết chắc chắn là khi mình động thủ, Phuong Anh sẽ nhấn gọi mẹ ngay, và khóc thét rằng nó đang bị bắt nạt. Anh Tuấn biết chứ, biết tất tần tật chiêu trò của con em hấn, vì cứ mỗi lần nó đòi Anh Tuấn thứ gì, Anh Tuấn không cho là nó khóc thét lên rồi chạy đi mách ba hoặc mẹ. Đặc biệt là mẹ hấn, luôn luôn và luôn luôn mắng hấn vì không biết thương em gái. Đây, đây là nỗi khổ của Anh Tuấn đây. Dẫn con giận xuống, hấn cố hít sâu vào, thở ra nhẹ nhàng, bình tâm trở lại:

- Được rồi, nhịn, anh nhịn, người lớn không trách cứ trẻ nhỏ!

Nói rồi hấn quay xuống nhà bếp lại, còn Phuong Anh ngồi đấy, một phen đất chí, nó cười phá cả lên vì thắng đậm ông anh khó ưa của nó. Anh Tuấn đâu phải là không nghe, trong cái nhà rộng lớn chỉ có hai người, giọng cười ha hả của con em vang dội lòng lộng ấy chứ! Tức muốn thổ huyết mà hấn có làm được gì hơn, ai bảo hấn là anh trai, ai bảo Phuong Anh là em gái hấn chứ.

- Ăn mì nè bà nội!

Anh Tuấn đặt xoong mì xuống bàn mà mặt hằm hằm như thịt bằm, hấn liếc con em đầy khó chịu. Phuong Anh vẫn tỉnh như ruồi, nó nhìn xoong mì mà không khỏi nhăn mặt.

- Ăn bóc à, chén, đũa, muỗng đâu?

- Dạ thưa bà nội, con chỉ có hai thôi, đem xoong mì lên xong chưa kịp đem chén đũa muỗng lên thì bà nội đã kêu rồi!

Anh Tuấn quay lưng lại xuống bếp trong sự tức giận, cũng phải, hôm nay Phuong Anh lên tới chúc bà nội là đủ hiểu Anh Tuấn tức cỡ nào rồi.

Người ta nói được voi đòi tiên, sau khi lấy đủ “đồ nghề” lên, tưởng là được đánh chén rồi, Anh Tuấn chỉ mới cho mì vào chén thôi, thì Phuong Anh lại khó chịu lên tiếng:

- Đây là cuộc thi ăn mì cay nhịn khát đó à? Nước đâu?

Đũa Anh Tuấn vừa mới gấp mì lên, môi thì cũng mới chạm vào mì, chưa ăn được miếng nào mà con em nó đã đòi nước. Im lặng 5 giây, Anh Tuấn không chút cử động, chân mày hấn hơi co giật, báo hiệu điều không lành sắp xảy ra.

- Còn không mau đi lấy nước! – Giọng Phuong Anh đầy thách thức.

“RẦM” - Và đúng như vậy, Anh Tuấn giờ đây đã bùng nổ.

Hấn đập bàn gầm lên:

- MUỐN UỐNG THÌ TỰ ĐI LẤY!!! ANH MÀY LÀ OSIN HẢ???

Ngay lập tức, cái vẻ mặt hách dịch của Phuong Anh quéo lại, nó co người lại đầy sợ hãi, cũng nhanh chóng thu luôn cái vẻ thách thức về, vì nó không muốn chết. Nhìn Anh Tuấn như vậy là đủ hiểu, hấn đang bực đến mức nào, biết điều, nên Phuong Anh phải tự thân vận động. Không nói mà làm, Phuong Anh lùi thối xuống bếp rót hai ly nước lọc, và không quên cho thêm đá vào. Nó đem lên đưa Anh Tuấn một ly, rồi giữ lấy một ly cho mình. Lặng lẽ gấp mì vào chén, và thêm nước dùng vào, Phuong Anh từ tốn thổi mì rồi cho vào miệng, nó nhăn mặt cái rồi thốt lên:

- Anh nấu ăn cái kiểu gì vậy hả? Cái này gọi là mì à?

Phuong Anh có vẻ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đã như vậy rồi mà nó còn.

- MÀY MUỐN CHẾT KHÔNG??? – Anh Tuấn quát lớn, và không quên tặng con em cái nhìn đầy rẫy sự chết chóc.

Như một phản xạ, Phương Anh lập tức biến thành con mèo ngoan, nó không nói thêm bất-cứ-gì-nữa, ngồi đó và ăn mì thôi!

Bạn đã từng nghe người ta nói rằng nấu ăn là nấu trái tim không? Ý là nấu ăn bằng cả trái tim của người nấu, tức không chỉ cho vào thức ăn những gia vị thông thường, mà còn cho thêm niềm vui, cho thêm hạnh phúc vào đấy! – Đó là bí quyết của một người thợ nấu giỏi, bí quyết của một món ăn ngon. Những “gia vị đặc biệt” ấy là những gì mà người nấu muốn gửi đến người thưởng thức thông qua món ăn, vì họ muốn người ăn sẽ thấy vui vẻ và hạnh phúc khi thưởng thức món ăn của mình. Nhưng, ngược lại, nếu người nấu không cho “gia vị” niềm vui, hạnh phúc vào món ăn, mà lại cho “gia vị” cay đắng, chán ghét, thù hận vào đấy, thì dù có nêm nếm cỡ nào, món ăn vẫn cực-kì-khó-ăn. Minh chứng rõ nhất chính là xoong mì của Anh Tuấn hiện tại, không phải là Anh Tuấn nấu mì dở, mà vì trong quá trình nấu, hắn đã nguyên rủa con em trời đánh của mình, nên khi Phương Anh ăn mì mới cảm thấy khó ăn vậy đấy!

Ăn mì xong, thì người giao pizza và gà rán cũng vừa tới, anh em nhà này ăn như heo vậy, mới ăn xong giờ lại ăn tiếp. Nói thật, nếu nhà Anh Tuấn mà có mở một cửa tiệm đồ ăn, thì chỉ trong một ngày là sẽ phá sản ngay, bán còn chưa thấy tiền vốn đâu, thì thức ăn đã vào bụng Anh Tuấn và Phương Anh cả rồi!

Đang ăn pizza, Phương Anh bỗng phụt hết vào trong mặt Anh Tuấn, nó đột ngột đứng phắt dậy cùng cái đùi gà rán trên tay:

- EXO, EXO!!!

Phương Anh nhảy tung tung trước màn hình TV khi thấy EXO xuất hiện, con bé phụt pizza vào mặt anh nó là vì phản ứng quá mạnh khi nhìn thấy EXO – Idol của mình.

Anh Tuấn lúc này mặt không miếng máu, không biết từ đâu mà trên trán hắn xuất hiện mấy cái sọc ngang to tướng đen xì, bầu trời trên đầu hắn cũng dần tối lại, cùng mấy tiếng sấm nổ rầm rầm rền vang cả hai tai.

- Uh..hú..ú...ú...Saranghaeyo...Uh...hú...hú...!!! – Phương Anh chu môi hú theo bài “Woff” của EXO đang phát sóng trên TV.

Phương Anh ngây thơ hồn nhiên đâu biết vì thần tượng của mình, nó đang nhảy tung tung như một bà điên cầm đùi gà, và cũng không hề để ý tới anh trai của mình bây giờ đang rất, rất, rất FIRE!!!

- Tĩnh tâm, tĩnh tâm! Mô phật, không được sát sinh, đặc biệt là “loài” trẻ trâu, mô phật, mô phật!! – Anh Tuấn vừa lầm bầm, vừa đưa tay vuốt ngực mấy cái cho hạ nhiệt.

Anh Tuấn mà không làm vậy, Phương Anh giờ này đang nằm trong quan tài rồi chứ không phải đang nhún nhảy thể kia đâu.

- UH...HÚ...Ú...Ú...!!! SARANHAEYO!!!

“Pặc...rộp...rộp...rộp”

Phương Anh hăng quá, nó nhảy cẫng cả lên bàn để hò hét theo thần tượng, cái đùi gà trên tay nó như thể lighstick (gậy phát sáng – một dụng cụ để cổ vũ thần tượng) để cổ vũ thần tượng vậy. Nhưng nó đâu biết, thứ nằm trên bàn, thứ dưới chân nó đang đập lên là pizza và gà rán. Phương Anh tiếp tục hú hét, trong khi anh nó mặt trắng bệch cả ra, hai mắt trợn trắng tròng, cả quả đất như muốn nổ tung trong đầu Anh Tuấn lúc này! Tiền của Anh Tuấn, hắn đã chi mua pizza và gà rán khá tốn, Phương Anh là dạng ăn ké, nó không thêm nói tiếng cảm ơn, đã vậy còn...còn...dám dẫm lên chúng nữa!

Phật giáo dạy “Một điều nhịn chính điều lành”, Anh Tuấn đã nhịn, hắn rất nhịn con em điên khùng của hắn từ nãy đến giờ, nhưng bây giờ, hắn không thể nhịn thêm nữa.

- Mày chết chắc rồi!

Anh Tuấn đưa tay tắt TV cái bụp. Đang lên, Phương Anh tuột mất cảm xúc, mấy anh EXO của nó tự nhiên mất tiêu, màn hình TV chỉ còn là một màu đen ngòm. Không nản, nó tiến lại mở TV lên và tiếp tục lắc lư theo thần tượng. Anh Tuấn hăm hừ quay lại, hắn nhấn tắt TV, Phương Anh cũng nhanh tay mở TV lên ngay khi anh nó rút tay lại. Tắt, mở, tắt mở - cuộc chiến khốc liệt của hai anh em Anh Tuấn và Phương Anh.

Tức mình, Anh Tuấn tìm ngay cái remote tắt phụp cái TV rồi nhét nó vào trong áo. Bạn có biết vì sao người ta sợ fan cuồng K-pop không? Vì khi chúng nó điên vì thần tượng, bạn sẽ không thể nào tưởng tượng được chúng làm gì đâu. Này nhé, nhìn Phương Anh đi nhé! Con bé nhìn anh mình bằng nửa con mắt, rằng nó nghiền ken két, tay nó vừa quăng cái đùi gà đi là nó lao như đạn vào Anh Tuấn.

- Anh trả remote lại cho em! Trả đây! Trả đây! – Phương Anh nắm kéo áo Anh Tuấn lên hông lấy cái remote.

- Vậy mày trả pizza với gà rán cho anh!!! Trả tiền đây!!! Trả đây!! – Anh Tuấn lằng người kéo áo mình xuống.

Hai anh em giằng co trên chiếc ghế sofa, chỉ vì cái remote. Một người thì cố gắng nắm áo người kia lên, bằng không thì cố gắng đưa tay vào áo người đó để lôi đầu cái remote ra. Người còn lại thì cố gắng giữ áo mình lại, bằng không thì lẩn người tránh chỗ khác để giữ cái remote an toàn trong áo mình. Nói thật, ai không biết mà nhìn vào thì sẽ là một cảnh tượng không đẹp mắt tí nào, nhất là Phương Anh, người ta sẽ nghĩ nó là “sắc nữ” (con gái háo sắc).

Sau hồi giằng co, cả hai đã thấm mệt, và phần thắng đã thuộc về Phương Anh, nó đã giành được cái remote, còn Anh Tuấn, chẳng những thua cuộc, mà mặt hắn có thêm mấy vết cào của Phương Anh để lại sau trận chiến giành remote.

Đành vậy, Anh Tuấn gom đông pizza và gà rán nằm hỗn độn trên bàn lại một chỗ, nhìn vào mà nước mắt hắt rơi là chỗ trong đau khổ. Ngâm ngùi, hắt cầm miếng pizza lên, phui phui mấy cái rồi cắn một miếng, vừa nhai nhồm nhoàm trong miệng, hắt tự nhủ bản thân:

- Ô dơ sống thọ, ăn bản sống dai!

Nhớ câu châm ngôn của Anh Tuấn nhé các bạn “Ô dơ sống thọ, ăn bản sống dai!”

Sau khi cảm phận ăn pizza và gà rán bị Phuong Anh giẫm lên không thương tiếc, bây giờ là tiết mục ăn sữa chua của Anh Tuấn, dĩ nhiên là có Phuong Anh ăn cùng rồi! Con bé không nhảy nhót theo thần tượng nữa, vì nó đã mệt rồi, mệt vì trận chiến lúc nãy, mệt vì phải nhảy theo thần tượng, cho nên Phuong Anh đã ngồi lại đó xem, ăn và ăn, xem thôi.

Con giận đã nguôi ngoai từ lúc nào, đồ ăn chính là liều thuốc tốt nhất làm người ta không còn nhớ gì đến thù hận nữa. Nhìn mà xem, Anh Tuấn và Phuong Anh đang cùng nhau ăn sữa chua, cùng nhau xem TV đấy thôi!

- À phải rồi! Hôm trước vào phòng Thiên Bảo, anh mới phát hiện ra dưới phòng Thiên Bảo có một căn hầm khá lớn, cậu ấy dùng nó làm phòng tập đấy!

- Rồi sao? – Phuong Anh hỏi mà mắt vẫn dán vào TV.

- Có hắt một cái gương lớn dành cho việc tập nhảy, một cây đàn piano dành cho việc hát, và nhiều dụng cụ thể hình nữa! Nghe bảo Thiên Bảo muốn trở thành một ngôi sao K-pop đấy! Giống như vậy! – Anh Tuấn chỉ tay vào TV.

Phuong Anh lúc này mới chịu quay lại, nó nhìn Anh Tuấn với đôi mày đang đậm chiêu:

- Ai nói, Thiên Bảo nói à?

- Không – Anh Tuấn lắc đầu – Theo những gì nhìn thấy ở đấy, bạn anh suy đoán là vậy! Mà anh cũng không biết là Thiên Bảo cũng có những chuyện giấu anh đấy! Như chuyện căn hầm luyện tập dưới phòng cậu ấy vậy.

Phuong Anh cho thêm một muỗng sữa chua vào miệng, vừa nhai nó vừa bảo:

- Anh là gì mà em ấy phải nói cho anh nghe!

- Anh thấy mình với cậu ta cũng thân mà! Nhưng anh cũng không ngờ Thiên Bảo lại nghiêm túc với chuyện ca hát nhảy nhót vậy. Ngày trước thấy cũng biết hát, biết nhảy, biết chơi đàn, chỉ nghĩ là thích vậy thôi, ai ngờ cậu ta lại đam mê và muốn trở thành ca sĩ!

- Anh nói mình thân với Thiên Bảo à!? Có thấy ngượng miệng không? – Phuong Anh lè lưỡi trêu Anh Tuấn – Còn chuyện em ấy muốn trở thành ca sĩ hay không chỉ có em ấy mới biết, bạn anh suy đoán cũng chỉ là suy đoán thôi!

Cũng ngay lúc ấy, ba mẹ Anh Tuấn đã về tới, bình thường Anh Tuấn và Phuong Anh mấy khi hòa thuận, nhưng lúc này đây, Phuong Anh thì câu giờ cho Anh Tuấn dọn dẹp bãi chiến trường thức ăn, rồi nó mới đi ra ngoài, một cách chậm rãi nhất để mở cổng cho ba mẹ. Chưa đầy 1’30s, chỗ phòng khách đã dọn dẹp xong và bóng loáng sạch sẽ. Vì Anh Tuấn cũng như Phuong Anh sẽ bị ba mẹ mắng nếu cả hai bỏ cơm cả ngày để đi ăn thức ăn mua ngoài. Là những người có kinh nghiệm trong chuyện này, nên cơm canh sẵn gì mà trước khi ra ngoài mẹ nấu sẵn cho hai anh em, chúng đã bị thủ tiêu ngoài thùng rác công cộng từ sớm rồi! Anh em họ thật là quá lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Đi Tìm Bí Mật Của Hàn Du

Chương 58: Đi tìm bí mật của Hàn Du

[Thư viện]

Trong thư viện hiện giờ chỉ có một mình Hàn Du đang ngồi đọc sách ở đây. Là sách gì vậy nhĩ? À, là vài quyển sách về hóa học thôi, cũng không có gì lạ vì Hàn Du học giỏi hóa mà, đã giỏi thì dĩ nhiên phải thích, không thích thứ gì đó thì không bao giờ giỏi cả. Nhưng ngược lại thì chưa hẳn đã đúng nhé, vì có khi bạn thích thứ gì đó, nhưng bạn lại không thể giỏi được! Trớ trêu thế đấy!

Quay lại với Hàn Du, mấy ngày nay cậu cứ lạnh lùng, và hay tránh mặt mọi người, đặc biệt là Anh Tú, nên thư viện gần đây cậu rất hay lui tới.

- Cậu đang đọc sách hóa nâng cao đấy à?

Ngước mặt lên, Hàn Du nhìn thấy một cậu con trai đang đứng đối diện mình cùng một nụ cười rạng rỡ. Hàn Du ngơ ngác nhìn cậu con trai ấy, tuy trên khuôn mặt lạnh lùng của mình, cậu không hề biểu lộ tí cảm xúc nào, nhưng trong đầu Hàn Du đang xảy ra một sự khó hiểu nhẹ. Vì cậu con trai đang đứng đấy là Hàn Du Nam. Chắc bạn còn nhớ lần Thu Thảo và Hàn Du đi từ cầu thang lên, họ đã gặp Hàn Du Nam ở đó, mà theo như Thu Thảo miêu tả thì cậu này có nụ cười còn hơn cả nắng, chỉ mới nhìn thôi là đã thấy rạo rực, và không thể đếm xuê bao nhiêu mặt trời rớt ra từ cậu ấy.

Du cầm trên tay quyển sách rồi kéo ghế ngồi đối diện với Hàn Du. Đưa tay lật vài trang sách, Du bắt chuyện với Hàn Du:

- Cậu là Hàn Du phải không?

Hàn Du bỗng giật mình, cậu nhìn trân trân Du mà không thể giấu nổi sự ngạc nhiên này, vì đôi mắt cậu đã nói lên tất cả. Du bật cười, cậu ôn tồn giải thích:

- Đừng nhìn tôi như vậy! Cậu là thần tượng của lớp tôi đấy!

“Vi sao?” – Hàn Du tự chất vấn trong suy nghĩ

- Vì cô Hồng Phúc – giáo viên bộ môn hóa, cứ nhắc cậu mãi. Cứ mỗi lần bài tập khó, mà không ai trong lớp tôi giải ra là cô cứ nhắc tới cậu, kiểu như “Bài thế này mà mấy em giải không ra à? Nếu là Hàn Du của 11a2 thì đã xong từ này giờ rồi!”, “Mấy em dám nhận mình là học sinh giỏi hóa sao? Bài thế mà cũng chẳng giải ra thì học sinh giỏi hóa gì chứ? Giỏi như Hàn Du mới là giỏi thật sự đấy!”, “Các em nên học tập Hàn Du về kĩ năng làm bài nhé!”, và vân vân những điều tương tự vậy!

Hàn Du nghe mà chẳng thể nào tin được rằng cô Hồng Phúc đã nói về mình với lớp của Du vậy sao? Nói thật chứ, Hàn Du lúc này cảm thấy xấu hổ hơn là tự hào, cậu đang muốn tự đào hố chôn mình tại chỗ đây này! - Nói vậy chứ lớp tôi cũng có nhiều người anti (ghét) cậu lắm, nhưng mà đa số toàn là fan của cậu không à, bao gồm cả tôi nữa! Hi hi!

Dù có chút xấu hổ, nhưng nghe Du nói vậy, Hàn Du cũng thấy vui, mà bạn có biết, điều Hàn Du vui nhất là gì không? Vì cậu nghĩ, chỉ có mình là biết Du thôi, nhưng không ngờ là Du cũng biết cậu, mà còn là fan của cậu nữa! Du biết Hàn Du vì cô hay nhắc tới cậu, vì cậu là người học giỏi hóa, nhưng lí do là gì mà Hàn Du lại biết Du Nam là gì? Đã đến giờ vào học, Hàn Du và Du cùng nhau kéo ghế vào, và cất sách lại chỗ cũ rồi cùng bước về lớp!

- Cậu có vẻ ít nói nhỉ?

-.....

- Nhưng không sao, dù gì cậu cũng là thần tượng của tôi, ít nói cũng không sao? Bản thân tôi cực kì thích hóa học, tôi không biết cậu học hành làm sao, nhưng tôi thì học rất nhiều, nhưng mãi vẫn không giỏi bằng cậu! Bởi vậy người ta sinh ra có cái khiếu cũng là một điều may mắn! Thần tượng cậu vì một ngày tôi muốn vượt qua cậu, đó là mục tiêu của tôi!

Du nói một hơi dài, mà Hàn Du cũng chẳng hề đáp lấy một tiếng, cậu chỉ hơi cử động môi một chút, là một đường cong lên, có nên gọi đó là cười không nhỉ? - Tôi vào lớp trước nhé! Gặp lại sau! – Du Nam đưa tay chào cùng một nụ cười thân thiện.

Đến lúc Du khuất vào lớp, Hàn Du mới cử động môi thành một đường cong rõ hơn, đây mới gọi là cười, Hàn Du đã cười. Cậu quay lưng bỏ về lớp, nhưng... - À, ra là người đó à? Tình cảm của cậu thay đổi nhanh thật đấy, hai năm trước đây, cậu còn thích anh tôi mà. Thời gian trôi làm lòng người cũng thay đổi, cũng phải, xa mặt thì cách lòng, huống hồ anh tôi giờ cách cậu hơn một nửa vòng Trái Đất, việc cậu thích một người khác cũng là lẽ đương nhiên!

Vâng, người đang đứng trước cửa lớp là Anh Tú, cô đang đứng đấy với tư thế tựa người vào cửa, tay thì khoanh vào nhau, ánh mắt nhìn Hàn Du đầy sự khinh bỉ. Rồi cô đưa điện thoại lên trước mặt Hàn Du, với một bức ảnh chụp trông cực rõ nét.

- Coi ra lãng mạn quá nhỉ? Cậu ta là Hàn Du Nam lớp bên phải không? Ái chà, lúc này tôi đang sefile thì cậu và Du vô tình lọt vào ống kính chứ tôi không không có cô tình đâu! – Anh Tú xua tay phân bua, về mặt ngay thơ vô tội nhìn Hàn Du như một đứa trẻ - Tôi nên làm gì với bức ảnh này bây giờ? Làm gì đây nhỉ? Hàn Du đứng đấy mà cậu tưởng mặt đất đang sụp đổ trước mặt cậu vậy, rái tai phải sau của Hàn Du bắt đầu đổ mồ hôi, chân tay cậu bắt đầu run không kìm chế, mặt cậu cũng nhợt nhạt đi hẳn, vì điều gì? Vì bức ảnh mà Anh Tú vừa cho cậu xem

- Bí mật của cậu, mọi người chắc chắn sẽ biết thôi, vấn đề là ở thời gian, và người quyết định chính là tôi – Anh Tú cong môi cười rồi quay người bỏ vào lớp.

Cả bầu trời bỗng tối sầm lại trước mắt Hàn Du, chân cậu đứng không vững nữa rồi, Hàn Du ngã người vào thành tường, người cậu không còn chút sức lực nào cả, bí mật cậu, tưởng là sẽ mãi chôn vùi, nhưng Anh Tú quay lại, và đang chuẩn bị đào bới nó lên. Sớm hay muộn gì, mọi người cũng sẽ biết được con người thật của cậu thôi, sớm hay muộn gì mọi người cũng sẽ xa lánh cậu thôi, và sớm hay muộn gì, mọi người cũng sẽ nhìn cậu với con mắt khác, nhìn cậu là một tên bệnh hoạn. Cậu không muốn, không muốn điều đó xảy ra chút nào! Phải, vì Hàn Du không như những đứa con trai khác, mà nói đúng hơn cậu không thuộc giới tính nam, mà thuộc về thể giới thứ 3 – người đồng tính.

Hai năm trước đây, Hàn Du từng thích một người con trai có nụ cười ấm áp tựa ánh nắng, người đó tên là Duy Khang, tức anh trai của Anh Tú. Cậu biết rõ tình cảm trong lòng Duy Khang là gì đối với mình, nhưng rồi, cậu cũng quyết lấy hết dũng cảm để tỏ tình với Duy Khang vào ngày 14/02 ấy. Tò tính đồng nghĩa với việc nói ra sự thật về bản thân, hay đúng hơn là thừa nhận giới tính của mình trước mặt người mình thích. Hàn Du biết rất rõ câu trả lời của Duy Khang là gì, cậu không mong tình cảm của mình được đáp lại, nhưng càng ràng buộc càng đau khổ, nên thà nói ra, bị từ chối rồi cậu sẽ buông, bởi nếu cứ đơn phương Duy Khang mãi cũng chẳng mang lại kết quả.

Từ ngày đó trở đi, Hàn Du sống lặng lẽ hơn, khép mình hơn, và lạnh lùng hơn. Bí mật là người đồng tính, cậu sẽ mãi chôn vùi, cậu không muốn thích một ai nữa, vì cậu không muốn bản thân mình hy vọng vào một tình cảm, mà cậu biết kết quả của nó bằng 0.

Xã hội chính là rào cản lớn nhất để Hàn Du bước qua nỗi đau của bản thân, sinh ra ai mà không muốn giới tính của mình bình thường như bao người, có ai muốn mình là một thằng gay, hay một con less đâu. Nhưng số phận nó cứ muốn trêu đùa con người, Hàn Du sinh ra hẳn hoi là một đứa con trai, nhưng bước vào tuổi dậy thì thì sinh lí của cậu bắt đầu thay đổi, ban đầu Hàn Du không nghĩ nhiều đến việc đó, nhưng càng ngày, Hàn Du càng thấy thích cậu bạn cùng lớp tên là Duy Khang, và phải mất mấy năm sau, Hàn Du mới chịu thừa nhận bản thân mình đã thuộc về thế giới thứ 3. Lên đến cấp III, cậu gặp được những người bạn tuyệt vời như Thu Thảo, , Như Ý, Thiên Bảo, hạnh phúc có lẽ đã miễm cười với cậu. Là bạn thân, nhưng Hàn Du không muốn họ biết về con người thật của mình, vì cậu sợ họ sẽ kì thị rồi xa lánh cậu, cậu không muốn điều đó chút nào. Bởi vậy, với họ, cậu có phần hơi e dè và xấu hổ, mà theo họ gọi đó là lạnh lùng. Cậu thấy xấu hổ vì bản thân đã không thật lòng với mọi người, e dè vì bản thân đã lừa dối mọi người. Cậu sợ mất đi những người bạn của mình, nên cậu đã không nói gì với họ hết! Đừng trách Hàn Du, mà hãy hiểu cho cậu ấy! Định kiến xã hội là thứ có thể giết chết cả một số phận con người.

Tình cảm bấy lâu trong lòng Hàn Du tưởng đã lãng quên hẳn, tưởng cậu sẽ không thể thích ai nữa, nhưng tình cảm là thứ khó nói, thích một người là điều khó hiểu. Hàn Du thích Du , đó là điều không thể phủ nhận, nhưng Hàn Du lại không muốn thừa nhận nó, bởi cậu sợ mình sẽ đau thêm lần nữa, bởi cậu sợ Du Nam sẽ bỏ đi như Duy Khang trước đây vì kinh tởm cậu. Nên đành thế, cứ ngắm nhìn người con trai tên Du từ xa, với Hàn Du vậy là đủ rồi!

.....

- Hôm qua xem lại phim list phim đam mỹ, vẫn hay như thuở ban đầu, và vẫn thích thích thích như thuở ban đầu!!! – Hữu Bửu tự cảm thán một cách thái quá trước câu nói của mình.

Thu Thảo và Như Ý ngồi đấy nhìn cậu, mặt họ ngu cả ra, vì Hữu Bửu “diễn hơi sâu” rồi đấy!

- Bớt bớt lại cho tôi nhờ! – Như Ý giọng đầy chán nản.

Không như cô bạn, Thu Thảo không phải là người “nhẹ tay”, cô không tiếc quãng cho Hữu Bửu cả đóng bơ phũ phàng:

- Kệ cậu chứ! Dù gì tôi cũng đâu có xem, nói với tôi làm gì?

Nắm bắt được tín hiệu rằng mình đang bị ăn bơ, Hữu Bửu nhanh chóng bắt sang chuyện khác:

- Mà Hàn Du đâu nhì, sắp vào tiết rồi mà chưa thấy cậu ấy?

- Ừ, mấy dạo rài cậu ấy cứ vậy suốt! Tôi thấy không thể để mặc cậu ta nữa rồi! – Thu Thảo giọng đầy lo lắng.

- Hôm nay cậu ta không vào lớp đâu! – Anh Tú từ ngoài bước vào chỗ ngồi.

Nghe Anh Tú nói vậy, làm cả bọn càng thấy lo lắng hơn, nhanh miệng, Hữu Bửu lên tiếng hỏi:

- Tại sao?

- Bí mật! Nhưng có thể cậu ấy sẽ không đến lớp trong một thời gian dài đấy!

- Làm như cậu biết tất không bằng.

Anh Tú lấy tập ra, cô đáp mà không hề nhìn Hữu Bửu:

- Dĩ nhiên!

Anh Tú đáp xong, Hữu Bửu cũng không hỏi thêm nữa, vì cậu, Thu Thảo và Như Ý biết phải làm gì với Hàn Du rồi!

Hai tiết thể dục hôm nay Thiên Bảo không thể học được với lí do bị ốm, nên cậu phải ở lại trên lớp. Lí do cậu không xuống phòng y tế vì cậu ghét mùi thuốc, mùi cồn, nói chung là mùi y tế, bởi một năm trước đây, cậu đã phải ngủi nó hằng ngày khi còn nằm trong bệnh viện. Vì sao? Đến khi mọi chuyện đến, thì nó sẽ được nhắc lại.

Từ hôm Thiên Bảo ra ngoài với Thu Thảo, đến nay cậu cứ hay ho suốt, trong người lại cảm thấy không khỏe nữa, nhưng vì lúc trước Thiên Bảo đã hứa với cô là sẽ học hành chăm chỉ, nên dù bệnh cậu vẫn phải đến trường. Lí do khác? Là vì cậu muốn gặp Thu Thảo, chỉ vậy thôi!

Giờ thể dục hôm nay có vẻ nhàn rồi, vì thầy cho lớp chia đội ra luyện tập bóng chuyền, dĩ nhiên là nam theo nam, nữ theo nữ rồi! Thu Thảo của chúng ta thì ngồi đấy nhìn mọi người chơi bóng, vì cô không mấy thích bóng chuyền, vừa mệt sức, vừa đau tay, nên thôi, ngồi đó nhìn vậy! Tại sao lại ngồi đó nhìn mà không nói hả? Vì Như Ý đã vào đội cùng mọi người rồi, Hữu Bửu thì qua sân bên kia tập đệm bóng với mấy đứa con trai khác, có ai ngồi kể đâu mà Thu Thảo nói chuyện, chứ chẳng phải tốt lành gì mà ngồi im lặng nhé!

Nhìn mãi cũng chán, Thu Thảo định “di cư” qua chỗ khác, thì đột nhiên quả bóng chuyền của đội nữ lao nhanh về phía cô.

- ĐỔ BÓNG ĐI THU THẢO!!! – Như Ý hét lớn.

Phản xạ nhanh chóng, Thu Thảo lấy hết lực cách tay, đập một phát khiến quả bóng lệch hướng và bay thẳng về....phía Anh Tú.

“Bình” – Quả bóng đầy uy lực trúng vào đầu Anh Tú như trời giáng sét.

Anh Tú chao đảo cả người rồi cô như muốn ngất tại chỗ... vì đầu óc choáng váng như đang lên mây. Mọi người gần đấy đứng hình nhìn Anh Tú mấy giây, rồi cả bọn xúm nhau lại xem Anh Tú có sao không.

- Xin lỗi nhé! Tôi không cố tình đâu! – Thu Thảo cúi đầu thành khẩn.

- Cậu cố ý chứ đâu cố tình! Đau chết đi được! – Anh Tú cay giọng trách móc.

Thấy thế, mọi người gần đó cũng nói đỡ cho Thu Thảo:

- Cậu ổn chứ, Thu Thảo không cố tình đâu!

- Phải đó, dù gì thì cậu ấy cũng biết lỗi và xin lỗi cậu rồi!

- Cậu cần lên phòng y tế không?

Nghe mọi người bênh cho Thu Thảo vậy, làm Anh Tú bức mình lại thêm bức mình. Cô không nói gì hết, mà bỏ ra đằng kia với khuôn mặt cáu gắt. Biểu hiện của Anh Tú như vậy cũng phải thôi, vì cô đang ngồi đấy yên lành, bỗng từ đâu quả bóng đập thẳng vào đầu cô đau điếng, nếu là bạn thì bạn có bức không chứ? Nhưng đâu chỉ mình Anh Tú bị đau, mà tay Thu Thảo giờ muốn gãy làm hai rồi đây này! Lúc này quả bóng đang lao với tốc độ nhanh vậy, Thu Thảo này giờ chẳng khỏi động tay chân gì cả, mà một phát dòn hết lực đập bóng, giờ tay cô không đau mới là lạ đó!

Đã nói Như Ý là người tinh ý mà, nên dù Thu Thảo không nói ra, nhưng nhìn sát mặt của cô, Như Ý có thể đoán được điều đó là gì.

- cậu ổn chứ? Thu Thảo lắc đầu rằng không sao.

- Xin lỗi vì lúc này đã kêu cậu đỡ bóng.

Thu Thảo lại lắc đầu, cô nhẹ cười nói:

- Không sao đâu! Mà Thiên Bảo đang ở trên lớp nhĩ?

Như Ý gật đầu, nhưng đôi mày cô hơi nheo lại, tỏ ý không hiểu.

- Chắc giờ này cậu ấy đang ngủ! He he, trong kế hoạch của bọn mình thì tôi lo phần ảnh của Thiên Bảo mà phải không? Lát hết tiết mà tôi chưa quay lại, cậu nhớ nói giùm tôi nhé!

Ngờ người này giờ Như Ý mới hiểu ý con bạn nói gì, cũng nhanh chóng, Như Ý gật gù mấy cái đồng ý.

Nói xong thì Thu Thảo chạy đến chỗ thầy thể dục, vờ là tay đau, nên xin lên phòng y tế. Biết thế nào thầy cũng chẳng tin, nên Thu Thảo đưa tay mình ra, chỉ vào chỗ đang sưng lên vì cú đỡ bóng lúc nãy, “diễn sâu” thêm chút nữa, thế là Thu Thảo được thông qua.

Vừa đi, Thu Thảo vừa nhìn Như Ý ra hiệu “OK”, rồi cô hơi cúi đầu xuống mấy thành lang cang, Thu Thảo vèo một cái đã lên tới dãy lầu A. Vẫn tiếp tục khom người người như thế, Thu Thảo nhanh chóng chuẩn bị, kéo thầy thấy cô không đến phòng y tế mà lại đi đâu lên dãy A là tôi.

Sau hơn 3 phút vừa ngồi vừa đi, cuối cùng thì Thu Thảo đã đến được lớp 11a2. Nhẹ bước vào lớp, cô thấy Thiên Bảo đang nằm gục ở đó, mặt thì xoay về phía cửa sổ, tức xoay về phía đối diện với bàn của Thu Thảo. Nếu đúng như Thu Thảo đoán, thì Thiên Bảo giờ đang say giấc. Vào lại chỗ ngồi, Thu Thảo nằm nghiêng mặt nhìn Thiên Bảo, đúng thật là cậu đã ngủ mất rồi, để chắc chắn hơn nữa, Thu Thảo lên tiếng:

- Thiên Bảo, cậu đang ngủ đó à!?

-.....

- Ngủ thật đấy à?

Thiên Bảo vẫn im lặng, hai mí mắt không hề cử động chút nào, đúng thật là ngủ rồi! Vẫn giữ nguyên tư thế đó, Thu Thảo thò tay vào túi cặp móc ra cái điện thoại.

- May cho cậu là hôm qua tôi mới cập nhật camera đó!

Đặt điện thoại trước tầm mắt mình, Thu Thảo căn chỉnh tỉ lệ và “rack” một cái, cô đã có được một bức ảnh của Thiên Bảo. Thêm hai tấm nữa, Thu Thảo chụp thêm hai tấm nữa cô mới chịu bỏ điện thoại xuống. Nhìn Thiên Bảo thế này, cô bỗng mỉm cười, vì lúc ngủ như vậy, trong Thiên Bảo thật hiền, khuôn mặt ấy không hề lạnh lùng chút nào, nó toát lên chút gì đó thanh bình, dịu dàng....và thật dễ chịu!

- Nhìn cậu thế này...đẹp thật đấy!

Rồi Thu Thảo đưa đôi bàn tay lên, ngón cái và ngón trỏ cô câu vào nhau thành hình trái tim, cô nhìn qua đấy, khuôn mặt Thiên Bảo bây giờ được nhìn qua “chiếc khung” trái tim của Thu Thảo. Càng nhìn Thiên Bảo, cô càng thấy thích, tại sao khuôn mặt ấy nó lại đẹp đến vậy, lại hiền đến vậy? Cô tự hỏi liệu có phải bình thường, nhìn Thiên Bảo khác bây giờ là vì đôi mắt màu đỏ của cậu không nhỉ? Đôi mắt đỏ ấy làm cậu lúc nào cũng trở nên cáu kỉnh, và có phần lạnh lùng, nếu Thu Thảo không muốn nói xác nghĩa là nó đáng sợ. Tự chất vẫn trong suy nghĩ, cô cười phì vì suy nghĩ vớ vẩn của mình. Cậu con trai trước mắt cô đây, cô không muốn rời ánh nhìn của mình chút nào, có thứ gì đó, một ma lực nào đó cứ cuốn cô nhìn vào ấy mãi! Trong ngôn tình, phim ảnh, hay có cảnh người con trai nhìn người con gái ngủ, trong số ít thì ngược lại, và trong số ít đó có Thu Thảo. Nhìn Thiên Bảo hồi lâu, đầu óc Thu Thảo bỗng mênh mang chuyện gì mà không rõ là chuyện gì, nó mơ hồ quá!

- Muốn có ả áp một đôi mắt hiền, muốn có tha thiết một bờ vai êm, em yêu nụ cười mỗi ngày anh đến và em yêu những nụ hôn anh vẫn hay trao. Muốn có tha thiết nhiều như lúc đầu, muốn những câu hứa không hề thay đổi, tim em luôn cần những lời quan tâm để hôm nay em biết em còn yêu anh (Quả cho anh – Miu Lê)

Trong vô thức Thu Thảo bỗng cất giọng hát, và cũng trong vô thức ấy, nước mắt cô tự nhiên lại trào ra. Giật mình trước cảm xúc bất chợt, Thu Thảo ngồi dậy, cô tự cười xấu hổ rồi lau nước mắt cho mình.

- Ày! Sao tự nhiên lại hát, rồi tự nhiên lại khóc vậy nè! – Thu Thảo lấy tay quệt nước mắt, cô hít mũi mấy cái.

Câu hát của Thu Thảo làm một kẻ đứng ngoài cửa thấy vui thầm, hẳn đang cười trong hạnh phúc bất chợt. Phải, đó là Anh Tuấn, lúc này thấy thể dục bảo giải lao, mọi người xuống căn tin uống nước cho đỡ mệt, hẳn quên là tiền để trong cặp, vậy là hẳn đi lên lớp. Trong khi hẳn còn ở ngoài thì đã nghe trong lớp có người cất giọng hát, và không khó để hẳn nhận ra đó là giọng của Thu Thảo. Đứng đấy, hẳn đứng đấy nghe Thu Thảo hát hết, và cũng nghe luôn Thu Thảo nói “Ày! Sao tự nhiên lại hát, rồi tự nhiên lại khóc vậy nè!”. Thu Thảo hát không hay, nhưng nghe không tệ, mà đối với hẳn, những lời bài hát đó, thanh âm trong trẻo đó, như dành riêng cho một mình hẳn vậy, như Thu Thảo nói với hẳn rằng “Tôi yêu nụ cười của cậu, tôi cũng yêu những nụ hôn cậu vẫn hay trao”. Và động lại trong đầu hẳn lúc này là những dòng cuối trong lời bài hát “Tim em luôn cần những lời quan tâm để hôm nay em biết em còn yêu anh”. Anh Tuấn tự cười, hẳn cũng tự nói trong suy nghĩ:

“Dĩ nhiên là vậy rồi, dù là hai năm hay là hôm nay, tôi vẫn thích cậu như ngày đó! Con nhóc ngốc ạ!”

Anh Tuấn thấy có vẻ hơi kì cục khi tự nhiên đi xông xông vào lớp, mà mắt tự nhiên hơn đó là Thu , vậy nên hẳn tăng hăng mấy cái, như một lời báo hiệu trước cho Thu Thảo: - Aigoo!* Sao tự nhiên quên mang tiền theo vậy nè! Làm mất công lên lớp nữa!

(Aigoo*: là câu cảm thán của miệng của người Hàn, kiểu như câu “Trời ơi” của người Việt) Thu Thảo giật mình trước giọng nói của ai đó sắp bước từ ngoài vào lớp, trong suy nghĩ cô hơi ngờ ngợ đó là Anh Tuấn, vì chất giọng nghe rất giống, do chưa thấy mặt nên cô không dám khẳng định 100%. Theo như phản xạ, Thu Thảo lập tức nhắm mắt lại, tư thế thì ngực nở người lên bàn như ban đầu, cứ vờ như là bản thân ngủ say không nghe, không hay, không biết gì hết – Đó là lựa chọn của Thu Thảo lúc này.

Đúng như Thu Thảo nghĩ, người bước vào lớp là Anh Tuấn, cô hơi hé mắt ra nhìn Anh Tuấn đi vào rồi nhắm lại ngay lập tức khi hẳn đến gần.

- Ôi trời ạ! Thiên Bảo ngủ, mà cả cậu cũng trốn lên đây ngủ cùng cậu ấy nữa à!?

Thu Thảo giật thót cả mình, như thể Anh Tuấn biết cô đang giả vờ ngủ mà nói chuyện với cô vậy! Ngượng ngùng hơn nữa là Anh Tuấn biết cô đã không vào phòng y tế, lại đi lên lớp...và nằm ngủ như thế này! Khiến cô xấu hổ quá! Xấu hổ là chuyện trong suy nghĩ, tâm tư của Thu Thảo, còn bên ngoài cô không một chút cử động, vẫn nhắm tịt mắt như người ngủ say.

Biết tổng là Thu Thảo đang giả vờ, và biết luôn Thiên Bảo đã thức từ nãy giờ nhưng vẫn cố tình như mình đang ngủ, vậy nên Anh Tuấn mới tiến tới chỗ Thu Thảo, hẳn đưa tay lên và xoa đầu cô mấy cái:

- Vì biết cậu ngủ say rồi nên tôi mới nói điều này, rằng cậu ngủ trong xấu chết đi được, có ngủ thì tìm chỗ nào ngủ một mình đi nhé, đừng ngủ trước mặt một thằng con trai khác, lại còn mặt đối mặt nữa chứ. Bảo Bảo nhà tôi nhát gan lắm, cậu ta tỉnh dậy mà nhìn thấy cậu như thế này, thế nào cũng lăn đùng ra ngất mất! Biết chưa hả con nhóc ngốc này!

Nói rồi Anh Tuấn đứng đấy thêm mấy giây nữa để nhìn Thu Thảo rồi hẳn mới chịu bỏ đi. Hé mắt ra tí, Thu Thảo nhìn Anh Tuấn đi khuất sau cửa sổ rồi cô mới dám lồm cồm nhồm dậy. Trông Thu Thảo bây giờ như người vận động viên vắt kiệt sức trên đường đua vậy, cô thở phào mà mồ hôi trán không ngừng rớt xuống. Cô nghĩ suốt nữa thì toi rồi, Thu Thảo tự cười thầm vì diễn xuất của mình quá giỏi, mai này cô có nên đi học làm diễn viên không nhỉ? Nhưng Thu Thảo nào có biết, Anh Tuấn chính là đạo diễn, hẳn biết rõ rằng những gì cô đang đóng, ấy vậy mà còn giả vờ được, nói Anh Tuấn sau này đi làm diễn viên thì nghe hợp lí hơn đấy!

Và đúng như Anh Tuấn nói, Thiên Bảo không có ngủ, cậu chỉ nhắm mắt để đó chứ không hề, không hề ngủ chút nào. Từ lúc Thu Thảo bước vào, cậu đã biết điều đó rồi, đến khi cô chụm mấy tấm hình, cậu biết tất ấy! Đã nói Thiên Bảo giả vờ rất giỏi, dù biết mọi chuyện diễn ra quanh mình như thế nào, nhưng cậu vẫn chẳng hề nhút nhát, chỉ nằm im đó. Nói thật lúc Thu Thảo khen Thiên Bảo “Nhìn cậu thế này...đẹp thật đấy!” làm cậu suýt cười, nhưng phải kiềm chế lắm Thiên Bảo mới giữ cho vẻ mặt mình bình thường đến mức thật bình thường. Dù nhắm mắt, dù chẳng thấy, nhưng Thiên Bảo có thể cảm nhận Thu Thảo đang nhìn mình...một cách mà gọi quá lố là “say đắm”. Lần này cũng phải kiềm chế lắm gò má cậu mới không đỏ lên. Quào! Thiên Bảo chắc cũng có tương lai với nghề diễn xuất rồi!

Nhưng lúc này, Thiên Bảo biết Anh Tuấn nói những lời đó là cố tình nói cho Thiên Bảo nghe, nội hàm trong câu nói ấy là “Đừng bao giờ giả vờ ngủ trước mặt thằng con trai khác, ngoại trừ tôi - Anh Tuấn, vì lúc ngủ trông cậu rất dễ thương. Bảo Bảo của tôi là người nhạy cảm với những điều dễ thương của cậu, cậu ta sẽ ngất khi thấy cậu như thế này!”. Anh Tuấn nói vậy là đang trêu ngươi Thiên Bảo đấy à!? Hẳn làm điều đó vì đang “gato” với Thiên Bảo đó

sao? Hoặc đó là một lời nhắc nhở? Câu nói nhiều ẩn ý khiến Thiên Bảo không thể lần đầu mà hết những ý nghĩa khác của nó!

(Gato*: Ghen-Ăn-Tức-Ồ)

- Cậu, Như Ý và Hữu Bửu đang bày trò gì thế?

Thu Thảo giật bắn người quay lại nhìn Thiên Bảo? Cô tự hỏi là Thiên Bảo thức từ bao giờ thế trong khi cô đang nhìn lại mấy tấm ảnh vừa chụp ban nãy. Như một phản xạ tự nhiên của người làm chuyện ác, Thu Thảo giấu vội cái điện thoại đang cầm trên tay ra sau, rồi nhanh chóng thấy “bóp” vào trong học bàn. Thu Thảo có lẽ hơi mạnh tay, nghe âm thanh va đập của điện thoại làm cô không khỏi chua xót lòng, mà nhấn nhá mặt mày đầy thương tiếc cho cái điện thoại yêu của mình.

Thiên Bảo vẫn nằm đó, đôi mắt màu đỏ kia chăm chăm nhìn cô không tí cảm xúc, cậu hỏi lại:

- Các cậu đang bày trò gì đúng không?

Thiên Bảo nói trúng tim đen làm Thu Thảo lạnh toát sống lưng, mồ hôi trán của cô lại lần nữa rơi xuống không biết từ lúc nào.

- Không...không....có gì? – Thu Thảo cười gượng đáp gượng.

Nhìn Thu Thảo, Thiên Bảo mỉm cười, nhưng nụ cười ấy đầy ẩn ý. Thiên Bảo chợt móc trong túi ra cái móc khóa đưa lên trước mặt:

- Cái móc khóa Nu'est này không phải của Như Ý là gì?

Đúng thật đó là của , ung Thu Thảo thắc mắc ở đây vì sao cái móc khóa mà Như Ý cực kì quý vậy lại nằm trong tay Thiên Bảo. Cô hơi nheo mắt lại nhìn Thiên Bảo với ý “Tại sao?”

- Cậu làm tôi buồn lắm đấy! Hôm cậu chủ động rủ tôi ra ngoài vì muốn “dọn đường” cho Như Ý và Hữu Bửu vào phòng tập của tôi phải không? Vậy mà tôi cứ nghĩ là cậu....Cảm thấy thật buồn về cậu!

Giọng Thiên Bảo trầm trầm, nhạt nhạt, ấy vậy mà nó thấm, thấm vào tư tưởng, vào suy nghĩ của Thu Thảo. Trong cậu có vẻ thất vọng lắm, nhìn Thiên Bảo kìa, khuôn mặt của cậu bình thường đã lạnh, ấy vậy mà hôm nay nó còn được tô thêm chút buồn bã. Cô biết Thiên Bảo không vui, Thiên Bảo đã buồn về mình, vì cô đã nói dối cậu. Thu Thảo cảm thấy có lỗi là điều đương nhiên, nhưng hơn thế cô còn cảm thấy chút gì quặng ở đáy lòng, là cảm giác bị người khác vạch trần sự thật, hay đó là một điều gì khác?

- Tôi...xin lỗi! – Thu Thảo cúi mặt – Xin lỗi vì đã-

Thu Thảo chưa dứt câu thì Thiên Bảo đã cắt ngang, cậu chen vào:

- Cậu có thể xin lỗi tôi bằng một ngày khác!

- Ý cậu... - Thu Thảo mở to mắt nhìn Thiên Bảo

Biết thế nào cũng vậy, Thiên Bảo cười cái rồi nhồm người dậy, cậu hơi chồm người về trước rồi búng “póc” vào trán Thu Thảo cái:

- Dốt nát gì mà dốt nát thế? Cậu là người từng dạy tiếng Việt cho tôi đó sao? Một ngày “bỏ nhà đi” khác, đó là cách chuộc lỗi của cậu với tôi.

- Một buổi hẹn khác à!? – Thu Thảo vẫn còn ngây người ra đấy.

Thiên Bảo không đáp, mà chỉ gật đầu cùng nụ cười tủm tỉm. Tuy Thiên Bảo không trách hờn gì Thu Thảo, nhưng cô cũng phải giải thích với Thiên Bảo:

- Nhưng mà chuyện-

Lại nữa, Thiên Bảo lại nhảy vào hòng Thu Thảo nữa, cô đang giải thích mà!

- Aigoo! Sao tự nhiên thấy ừ tai quá nè! Tôi không nghe cậu nói gì hết! không nghe gì hết! – Thiên Bảo đưa hai tay lên bịt hai tai lại - Chỉ cần cậu nhớ là đã hứa với tôi một ngày “bỏ nhà đi” là được rồi!

Cứ thấy dạo này Thiên Bảo sao sao ấy, cứ hay cười, lại thích nói đùa nữa chứ! Thiệt là tình!

Bạn có biết tại sao Thiên Bảo lại biết chuyện của Thu Thảo, Hữu Bửu và Như Ý không? Vì hôm ra ngoài cùng Thu Thảo về, bà Thiên Bảo có nói là có bạn đến nhà để học nhóm, Thiên Bảo thì lúc ấy hồn vía như lên mây nên cậu cứ “dạ dạ, vâng vâng” mà nào có để ý tới. Đến buổi cơm tối, Thiên Bảo mới ra chuyện đó nên hỏi bà, và theo như miêu tả thì cậu chắc chắn đó là Như Ý và Hữu Bửu, lúc đó cậu tự hỏi là vì sao đã nói hôm nay không học nhóm, mà hai người đó lại đến nhà cậu học nhóm, không có lí nào Hữu Bửu và Như Ý quên điều đó được, vì chính họ và Thu Thảo là người báo bạn chuyện cơ mà. Nghĩ đến Thu Thảo cậu lại càng thắc mắc hơn, Thu Thảo nói là chủ nhật bạn chuyện ở nhà, vậy sao cô lại rủ Thiên Bảo ra ngoài?

Lúc Thiên Bảo xuống tầng hầm, cậu định chơi một bản nhạc trên piano thì thấy tờ giấy nhạc của mình bị lệch trên giá đỡ, liếc sang camera thì nó có vẻ hơi mờ vì dính phải dầu vân tay trên lớp kính, nghĩ có điều gì bất thường đang xảy ra, Thiên Bảo bắt đầu kiểm tra lại toàn bộ trong phòng tập của mình. Khi Thiên Bảo mở laptop lên, pin của laptop mất hết 6%, vì lần cuối cậu tắt laptop đi là pin còn 76%, cậu nhớ rất rõ ràng. Điều cuối cùng Thiên Bảo phát

hiện là cái móc khóa Nu'est của Như Ý được tìm thấy ở gầm bàn – nơi Thiên Bảo dùng để đặt laptop và viết nhạc. Từ những dữ kiện trên, Thiên Bảo xâu chuỗi lại và cậu kết luận ngay, đó là Thu Thảo, Như Ý và Hữu Bửu đang đào bới tìm hiểu về căn phòng luyện tập của cậu. Cậu tin chắc rằng kết luận của mình là chính xác, vì lúc ra ngoài cùng Thu Thảo, Hữu Bửu có nhắn tin cho cô và bảo sang nhà cậu ta, nếu tính theo thời gian, từ lúc Thu Thảo và Thiên Bảo rời đi, Hữu Bửu và Như Ý vào nhà, và Hữu Bửu nhắn tin cho Thu Thảo thì nó hoàn toàn ăn khớp.

Lúc đầu Thiên Bảo thấy cũng hơi giận, vì chưa cho phép mà mấy người họ dám tự ý vào phòng tập mà còn lục lọi, xem xét đồ của cậu. Người Thiên Bảo giận nhất chính là Thu Thảo vì cô đã nói dối cậu, nhưng nghĩ lại thì chắc cũng vì tính lắm lì của mình, ít chịu nói chịu rằng, nên mọi người mới tò mò về phòng tập của cậu thôi. Tự cho mình mọi người một lí do, cho mình một lời giải thích, ừ thì Thiên Bảo cho qua và không để bụng nó làm gì.

.....

- Cửa cậu này, đang tìm nó phải không? – Thu Thảo chìa cái móc khóa Nu'est ra .

Vừa thấy “vật báu” của mình, Như Ý sáng rỡ mắt nhanh tay cầm lấy cái móc khóa:

- OA!!! Cái móc khóa của mình bị mất mấy hôm nay – Như Ý đưa mắt lên nhìn Thu Thảo – Cậu trộm của tôi đấy à!?

Thu Thảo méo xẹo mặt, cô nhìn Như Ý không tí biểu cảm:

- Nhìn tôi giống kẻ trộm lắm sao? Thiên Bảo đưa cho tôi đấy!

- Hmm??

Dĩ nhiên là Như Ý không hiểu rồi, Thu Thảo thờ dãi cái rồi trả lời:

- Thiên Bảo biết chuyện rồi! Cũng vì cái móc khóa mà cậu sơ ý đánh rơi ở phòng tập của cậu ấy!

Mọi chuyện có vẻ không ổn rồi, Như Ý hỏi dồn đầy lo lắng:

- Vậy Thiên Bảo có nói gì không? Cậu ấy có giận chúng ta không? Cậu ấy có nổi cáu không? Chúng ta phải làm sao đây?

- Không – Thu Thảo lắc đầu – Cậu ấy không bảo gì hết, chúng ta lỡ phóng lao rồi phải theo lao chứ sao, dù gì Hữu Bửu cũng lập fanpage bên Facebook rồi, tôi giờ cũng đã có ảnh, đã làm đến mức này rồi thì phải làm tiếp chứ sao. Nếu tương lai Thiên Bảo trở thành ca sĩ, thì đây là bước bước đệm đầu tiên của cậu ấy. Sau này nổi tiếng, có khi chúng ta sẽ được Thiên Bảo nhắc tên trên TV vì công lao của ngày hôm nay đấy! Ha ha ha! – Nói rồi Thu Thảo tự đắc cười lớn.

Cắt ngang tràng cười sáng khoái của mình là cái gì đó lạnh ngắt áp vào mặt Thu Thảo, khiến cô theo phản xạ mà kêu lên:

- Lạnh!!!

Quay ra thì đó là Hữu Bửu, cậu đang áp chai nước khoáng ướp lạnh vào mặt Thu Thảo đây mà.

- 12h đúng – Hữu Bửu nhìn xuống đồng hồ trên tay mình – Cậu chưa uống thuốc phải không? Hay là uống chưa đủ liều!

Cảm thấy hơi xấu hổ, Thu Thảo ngậm mồm không cãi, cô bẽn lẽn lấy chai nước rồi khui nắp ra.

- Cửa cậu đây này! – Hữu Bửu đưa thêm chai nước cho Như Ý.

Như Ý mở nắp nước, cô uống ngụm rồi nói:

- Thiên Bảo biết chuyện rồi!

- Thì sao? – Hữu Bửu cũng mở nắp chai nước trên tay mình đập tinh queo – Chắc là cậu ấy chẳng nói gì đâu nhỉ, bởi có Thu Thảo lo hết rồi!

Câu trả lời của Hữu Bửu trùng phóc tình hình, vì mọi chuyện giờ đã ổn, mà nói Thu Thảo đã “bảo kê” hết mọi chuyện cũng đúng, bởi Thu Thảo sẽ có một ngày “bỏ nhà đi” với Thiên Bảo là điều kiện rồi còn gì.

Trưa nắng khá gắt, Thu Thảo, , Như Ý đi học đã không về nhà mà còn lang thang làm gì vậy cả? Thật ra thì họ đang trên đường đến nhà Hàn Du, vì theo như Thu Thảo nói là không thể để mặc cậu ta nữa rồi, nên dù không nói, nhưng ba người bọn họ biết là nên đến nhà Hàn Du để tìm hiểu nguyên nhân Hàn Du cư xử khác thường mấy dạo rồi, mong là sẽ có chút manh mối gì đó. Vì vụ trên con đường lộ thẳng tắp, Thu Thảo ngồi sau xe Như Ý, cô có thể cảm nhận được cơn gió mang theo hơi nóng khô hanh của ngày nắng gắt, mỗi lần gió thổi ngang, nó cứ đập thẳng vào mặt khiến cô phải nhắm mắt, nheo mắt lại mấy giây. Nắng, gió, bụi thế kia mà Thu Thảo chẳng khăn nón gì che chắn cả, bảo sao mà mãi vẫn không trắng “như con người ta”. Ba chai nước lúc này mà Hữu Bửu mua, cậu và hai người kia đã uống hết từ thuở nào rồi, trời nắng gắt, lại phải đạp xe làm cơ thể họ mất nước, mệt lử cả ra, trong đầu ba con người ấy chỉ có chung một ý nghĩ là đến nhà Hàn Du thật nhanh để xin ngụm nước mát dập tắt cơn khát lúc này.

.....

- Con chào cô ạ! Bọn con là bạn cùng lớp với Hàn Du, đến tìm cậu ấy có chút chuyện ạ! – Hữu Bửu lanh lẹ mở lời chào mẹ Hàn Du.

Thấy vậy, Như Ý và Thu Thảo cũng cuối đầu lễ phép chào mẹ Hàn Du. Người phụ nữ trung niên đang đứng trước mặt ba đứa trẻ kia cũng niềm nở cười chào rồi mời chúng vào nhà. Đập vào mắt cả ba lúc này là một không gian thoáng đãng, mát mẻ, dù thực tế căn nhà này không mấy lớn lắm, nhưng cách bố trí tinh tế ở đây tạo cho người ta cảm giác phóng khoáng, rộng rãi. Trong căn nhà này không hề có máy lạnh, như nó không hề nóng chút nào dù nhiệt độ bên ngoài là hơn 37 độ, bí quyết chính là cây xanh được đặt rất nhiều, từ ngoài hành lang vào tận trong nhà, chắc ba mẹ Hàn Du là người thích chơi cây cảnh nhỉ? Công nhận không gian nhà Hàn Du “xanh” thật đấy!

- Tụi con uống nước nhé!

Ba ly trà xanh được mẹ Hàn Du đặt xuống bàn mời, Như Ý và Thu Thảo. Cả ba đón lấy ly nước rồi cuối đầu cảm ơn người phụ nữ. - Hàn Du chưa về nữa! Mấy rài nó cứ hay về trễ, mà về rồi thì cứ nhốt mình trong phòng suốt! Ở trường nó có chuyện gì sao?

Bỏ ly nước xuống, Như Ý đáp lời mẹ Hàn Du:

- Con cũng không biết nữa, dạo này cậu ấy cư xử lạ lắm, như không thèm nói chuyện với ai, ra chơi thì biến đâu mất, ra về cũng chẳng đợi tụi con mà làm lì bì về trước. Bọn con tới đây để tìm cậu ấy nói chuyện đây ạ!

- Vậy à! Bọn con cố gắng giúp nó trở lại bình thường nhé, ở nhà cô với chú cũng chẳng nói chuyện gì được với nó. Cái thằng bình thường đã khó nói chuyện rồi, mà bây giờ lại. – Mẹ Hàn Du thờ dài ngao ngẩn.

Đang nói chuyện, bỗng thoang thoang đâu mùi thịt kho bốc lên khiến bụng Thu Thảo, Hữu Bửu và Như Ý sôi lên ục ục vì...đói. Bất giác mẹ Hàn Du bỗng đứng dậy kêu lên:

- Chết, nồi thịt dưới bếp! – Bà tức tốc chạy xuống bếp vì nồi thịt sắp cạn nước.

- Đói thật đấy! – Như Ý xoa bụng kêu rên.

Gật đầu đồng tình, Thu Thảo cũng rên rí vì đói:

- Tôi cũng vậy!

- Bây giờ ăn quan trọng hay là chuyện của Hàn Du quan trọng – Hữu Bửu trừng mắt Như Ý và Thu Thảo

- Biết rồi!! – Thu Thảo tíu tíu đáp.

Hữu Bửu nhìn cô rồi hừ lạnh cái. Cậu ngó xuống bếp thấy mẹ Hàn Du đang bận bịu với nồi thịt kho, cậu cố tình nói lớn cho mẹ Hàn Du nghe

– Cô ơi, bọn con có thể vào phòng Hàn Du đợi cậu ấy về không ạ?!

- Ừ, mấy con vào ấy trước đi, khi nào cô nấu com xong thì mấy đứa ra ăn nhé!

- Vâng ạ! – Cả ba đồng thanh đáp.

Như Ý và Hữu Bửu là người có kinh nghiệm trong việc đột nhập phòng ốc của người khác, nên mới vừa vào phòng Hàn Du thôi là hai người họ đã chia nhau người khóa cửa, người kéo rèm, cứ thế như dân chuyên nghiệp chứ chẳng chơi. Thấy vậy, Thu Thảo cười nắc nẻ:

- Coi bộ rành quá hen!

- Ở đó còn nói nữa, mau mau tìm đi! – Hữu Bửu ra giọng hối thúc.

Đừm mặt, Thu Thảo nhìn Hữu Bửu với ba dấu chấm hỏi:

- Tìm gì cơ!

Thờ dài cái, Như Ý trầm ổn nói:

- Cậu không thấy hồi từ Anh Tú chuyển vào là Hàn Du cứ như vậy suốt à? Chắc chắn là hai người đó có mối quan hệ nào đó! Mau tìm xem trong phòng cậu ấy có những thứ như ảnh, hay nhật kí gì không?

- Ồ! – Thu Thảo gật gù.

Phòng Hàn Du rất sạch sẽ, lại còn mát nữa chứ, trong đây đếm sơ sơ cũng có hơn năm chậu cây cảnh. Trên thềm cửa sổ có một chậu sương rồng và một chậu hoa giẻ đỏ có màu đỏ thắm, bàn học của Hàn Du cũng có thêm chậu cây, mà hình như đó là cây chanh thì phải, nhìn em chanh này bé bé xinh xinh mới yêu làm sao! Ba mẹ và Hàn Du hẳn là người yêu thiên nhiên, yêu cây cỏ lắm, vì ấn tượng của người nào khi vào nhà Hàn Du chính là những chậu cây được bày trí một cách rất tinh tế. Còn chưa nói, từ cửa sổ phòng Hàn Du nhìn ra là một khu vườn nhỏ, với đủ các loại cây, hoa cảnh, tuyệt là đẹp! Vậy là nhà Hàn Du có hẳn một khu vườn cây cảnh, chắc chúng được chăm sóc kĩ lắm, nên nhìn chúng rất xanh tươi tốt, cây nào cây nấy cũng được cắt tỉa, uốn nắn một cách rất công phu. Chắc, kiểu này là không thể đùa được rồi! Nói đùa chứ sau này Hàn Du có thất nghiệp, cậu nên học nghề chăm sóc cây cảnh từ ba cậu rồi ra mở một cửa hàng làm ăn riêng, chắc có tương lai lắm đấy!

Sau hồi lục lại đồ của Hàn Du, mọi người chẳng tìm ra được gì ngoài những thứ linh tinh, chẳng lẽ Thu Thảo, Hữu Bửu và Như Ý đã nghĩ sai, rằng Hàn Du cư xử khác thường không phải vì Anh Tú, mà có nguyên nhân khác, rằng giữa Hàn Du và Anh Tú không có bất cứ quan hệ gì? Bạn đã từng nghe người ta nói kiên nhẫn là một trong những yếu tố giúp ta thành công không? Vâng, chính vì sự kiên nhẫn của ba con người đang hi hục moi móc đồ của người khác đã mang lại kết quả.

- Đây rồi! – Thu Thảo reo lên.

Hữu Bửu và Như Ý cũng vì vậy mà ngừng tay theo quay sang chỗ Thu Thảo, trên tay cô lúc này là một tấm ảnh và một cuốn tập màu nâu đã sờn cũ.

- Vậy là đúng rồi, họ thật sự có quen biết nhau! – Thu Thảo nói chắc nịch, cô đưa tấm ảnh cho Hữu Bửu và Như Ý.

Nhìn tấm ảnh, Như Ý và Hữu Bửu không khỏi ngạc nhiên vì người trong tấm ảnh là Hàn Du và Anh Tú, họ có vẻ như từng là bạn thân trước đây vậy, trong ảnh không chỉ có hai người đó, mà còn có thêm một người con trai khác nữa. Bức ảnh được chụp chắc cũng khá lâu rồi, nên nhìn đó đã hơi cũ, trong ảnh Anh Tú đang đứng giữa câu cổ hai người con trai, bên trái là Hàn Du, bên phải là một ai đó, có thể đó là bạn của hai người họ. Trong Anh Tú lúc này đang rất vui, nên cô cười tít cả mắt, Hàn Du trong ảnh có vẻ cũng đang rất vui, nhưng cậu cũng không dám cười hở răng, chỉ mỉm môi thôi, vì qua nét mặt và ánh mắt của cậu đã nói lên tất cả. Và người con trai phải cũng trông vẻ rất vui, cậu ta cười và đưa hai ngón tay về trước làm biểu tượng “2”. Nhìn bức ảnh này, tuy chưa chắc chắn điều gì, nhưng nó nói lên rằng trước đây, trong quá khứ Anh Tú và Hàn Du từng rất thân nhau.

- Này, có khi nào Hàn Du thích, ưng Anh Tú lại thích cậu con trai này – Thu Thảo chỉ tay vào cậu con trai bên phải trong ảnh – Hàn Du bị Anh Tú từ chối, từ đó Hàn Du ghét, và nay Anh Tú quay lại đồng nghĩa với nỗi đau của Hàn Du từ đây mà quay về, đó là lí do Hàn Du thấy khó chịu khi nhìn Anh Tú không?

- Cậu đang viết tiểu thuyết đó hả? – Như Ý chán nản nhìn đứa bạn.

Cùng lúc đó, Hữu Bửu nói vào với một giải thuyết khác:

- Sai rồi, là Anh Tú thích Hàn Du, Hàn Du thì thích cậu con trai kia, mà cậu con trai kia lại thích Anh Tú, nghe như vậy hợp lí hơn!

Thu Thảo đã chột, mà Hữu Bửu chột còn hơn cô, nghe vậy Như Ý liền cốc cái rỗ đầu vào đầu Hữu Bửu:

- Cậu xem đam mê riết rồi tưởng đâu cũng là đam mê hết à? Cậu nghĩ Hàn Du như thế sao?

- Đùa í mà! – Hữu Bửu cười – Mà cuốn tập trên tay cậu là gì thế Thu Thảo?

Ngó này giờ mới để ý, mọi người chỉ lo tập trung vào tấm ảnh thôi mà quên bên cuốn tập này.

- Chắc là nhật kí gì đó, nó có vẻ bị xé hết rồi, chỉ còn duy nhất tấm ảnh bọn mình đang xem thôi!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Rắc Rối

(Trời ơi! Sao viết mãi mà chương cuối vẫn chưa xong! Chắc tôi chết quá! Hu Hu!)

Chương 59: Rắc rối

Sáng vào lớp, Thu Thảo đỡ dần từ ngoài cửa vào tận bàn, nhìn hai mắt của cô kia, đen như con gấu trúc, có vẻ cả đêm qua cô không ngủ hoặc không ngủ được nên sáng nay mới như vậy. Vào đến chỗ ngồi, Thu Thảo tháo balo để sang một bên là cô gục đầu xuống bàn ngay tức khắc. Nhìn thấy Thu Thảo có vẻ hơi khác thường, Như Ý và Hữu Bửu bàn trên quay xuống hỏi han:

- Sao thế Thu Thảo? Có chuyện gì vậy? – Như Ý lay vai cô mấy cái.

Thu Thảo nằm im đấy, cô không trả lời.

- Mới sáng ra mà cậu khó tiêu à!? – Hữu Bửu cười cợt, giọng nửa thật nửa đùa.

Bạn bè tâm trạng đã không tốt vậy rồi mà Hữu Bửu còn đùa, đúng là đùa không đúng lúc, vì thế đã bị Như Ý một phen liếc xéo và không quên tặng kèm cái hừ lạnh.

- Cậu có sao không? – Như Ý tiếp tục lay vai Thu Thảo.

Lần này Thu Thảo đã phản ứng, cô hơi cử động đầu một chút, ý là không sao. Thấy Thu Thảo vậy, Hữu Bửu vỗ vai Như Ý nói khẽ:

- Đề cậu ấy yên đi! Lát tới tiết công nghệ rồi, xuống căn tin mua đồ lên lát ăn vụn!

Như Ý gật đầu cái rồi cùng Hữu Bửu bước ra ngoài. Ày, đời học sinh chỉ có thế, hề tiết nào không muốn học, hoặc chán là lăn ra ngủ, không ngủ thì nói chuyện, không nói chuyện thì ăn vụn trong tiết. Ai trong số các bạn đã từng vướn vào ba điều này thì giờ tay nhé!

Nhìn Thu Thảo nãy giờ mà Thiên Bảo chẳng lên tiếng, cũng cảm thấy lo lắng chẳng kém hai người kia, Thiên Bảo đứng dậy rồi dịch sang bàn của Như Ý và Hữu Bửu, cậu quay người xuống rồi hạ cầm chậm bàn hỏi khẽ:

- Cậu thật sự không sao chứ!?

- Không sao? – Thu Thảo trả lời mà tư thế cô vẫn vậy.

Giọng của Thu Thảo nghe như đang khóc vậy, nó the thé và khá nghẹn ngào.

- Cậu có chuyện gì buồn sao? Kể tôi nghe được chứ!?

- Cậu chịu nghe sao? – Thu Thảo hỏi.

- Ừ, tôi sẽ nghe – Thiên Bảo gật đầu chần chẫn.

Im lặng mấy giây, Thu Thảo bật đầu ngóc dậy, Thiên Bảo một phen giật mình xen lẫn chút ngạc nhiên bởi Thu Thảo lúc này...đang khóc. Đôi mắt đỏ hoe thấm đẫm nước mắt kia làm Thiên Bảo không khỏi nhói lòng, vì điều gì mà Thu Thảo khóc vậy?

Nhìn Thu Thảo mà Thiên Bảo không nói nổi lên lời, Thu Thảo thì nhìn Thiên Bảo bằng đôi mắt ướt lệ, cô hơi nấc mấy cái, rồi bỗng khóc òa lên như một đứa trẻ. Mọi người trong lớp giật cả mình khi tiếng khóc Thu Thảo cất lên, ai nấy đều nhìn trân trân Thiên Bảo bằng con mắt nghi hoặc, Thiên Bảo thì ngơ ngát không hiểu chuyện gì xảy ra, cứ như thể bản thân cậu là kẻ phạm tội vì đã làm cho Thu Thảo khóc vậy. Lúng túng chưa biết phải làm sao thì tiếng Thu Thảo khóc ngày một lớn hơn, mọi ánh mắt nhìn cậu cũng bắt đầu nóng dần lên, cảm giác như muốn thiêu đốt cậu vậy.

- Cậu...sao vậy? Sao...lại...khóc! – Trong lúng túng, Thiên Bảo lập bập giọng của mình.

- Tại sao lại như vậy hả Thiên Bảo, tại sao chứ hả???

Thu Thảo vẫn không thôi ngừng khóc, Thiên Bảo bây giờ thấy ngượng chín cả người, cậu không biết cái tình huống này là kiểu gì, sao mà oái ăm thế, nó khiến Thiên Bảo không biết phải xử sự làm sao đây.

- Cậu là kẻ tồi tệ, sao cậu dám làm Thu Thảo khóc chứ!? – Anh Tú từ bàn trên cũng chò tiếng nói vào.

- Phải đó, mới sáng sớm mà cậu làm cậu ấy khóc rồi! – Thanh Chúc cũng cảm thấy bất bình thay cho Thu Thảo.

- Con trai mà làm con gái khóc vậy sao coi được. – Đến ân lớp trưởng còn không tiếc bênh cho Thu Thảo cơ mà.

Đã nói rồi, nếu không phải là người trong cuộc thì bạn sẽ không biết nội tình của nó ra sao đâu, huống hồ chỉ Thiên Bảo có làm gì Thu Thảo, là tự cô khóc đấy chứ! Bởi ngạn ngữ Ai Cập mới có câu “Thứ giết chết con người nằm ở hai hàm ếch”, chính là cái lưỡi đó các bạn, thật là tình, miệng đời ác nó ác vậy đó, chuyện có nói không, chuyện không lại nói có, như Thiên Bảo đây rõ ràng là bị oan cơ mà!

Cảm thấy Thu Thảo sẽ không ngừng khóc ngay được, mà nếu cứ thế này thì mọi chuyện càng khó hơn, nên Thiên Bảo lập tức lấy tay bịt miệng Thu Thảo lại rồi lôi cô một mạch ra ngoài, mặc cho mọi người đây nhìn cậu không khỏi chớp mắt. Vừa lúc ra tới cửa thì cả hai chạm mặt, ưng Thiên Bảo nào bận tâm, cậu chỉ lo kéo Thu Thảo đi càng nhanh càng tốt, Thu Thảo thì cứ lo khóc mù mịt nên cũng chẳng để ý luôn. Cả hai lướt khỏi Anh Tuấn một cách vô tình, Anh Tuấn thì đứng đực mặt ra với mấy dấu chấm hỏi bay lẩn quẩn ở trên đầu, hần hơi nghiến nghiến đầu nhìn theo Thu Thảo và Thiên Bảo với muôn vàn thắc mắc.

Lên đến sân thượng, Thiên Bảo mới chịu bỏ tay khỏi miệng Thu Thảo, và tay cậu thì đã ướt nhẹp nhèm nhèm. Thu Thảo vẫn cứ vậy, cô cứ khóc mướt cả lên và không có dấu hiệu dừng lại.

- Rốt cuộc là có chuyện gì mà cậu lại khóc? – Thiên Bảo khó chịu nhìn Thu Thảo.

- Tại sao “người thứ ba” lúc nào cũng vậy, tại sao lại thích cô ấy chứ, tại sao lại không đến sớm hơn để thành “người thứ nhất”!

Cơ mặt Thiên Bảo bắt đầu giãn dần ra, cậu nhìn Thu Thảo với vẻ mặt lạnh tanh, không một chút biểu cảm. Cậu tự hỏi là cô đang nói gì vậy, sao cậu có cảm giác Thu Thảo đang nói chính bản thân cậu vậy, liệu có phải cô biết được điều gì rồi phải không?

-“Người thứ ba” là người đau khổ nhất, vì mang trong lòng tình cảm đơn phương, và mãi mãi không có cơ hội để được cô ấy thích...bởi tình cảm cô ấy đã giành cho một người khác rồi! – Đôi mắt ướt đỏ vì nước mắt của Thu Thảo bỗng nghiêm túc lạ thường, cô nhìn Thiên Bảo như một người bị phản bội nhìn lại người yêu của mình – Tại sao lại thích cô ấy chứ!? Cậu nói cho tôi biết đi, rằng tại sao?

Tìm Thiên Bảo bỗng thất chặt lại trước lời nói của Thu Thảo, đồng tử của cậu nhỏ hết mức chết trân không cử động, cả người Thiên Bảo điệp cả lên, dường như sống lưng cậu đang bị đóng băng hẳn, nó lạnh đến mức làm lỗ chân lông cậu co lại và sồn gai ốc. Thiên Bảo không nghĩ chuyện này lại đến bất ngờ vậy, rằng Thu Thảo đã biết chuyện rồi sao, chuyện Thiên Bảo đã từ rất rất lâu rồi, cậu đã thích cô. Những giọt nước mắt kia là Thu Thảo đang khóc vì điều gì, vì mừng rỡ, hay vì thương hại cho Thiên Bảo. Nếu nó là thương hại thì cậu không cần, thà là để cậu đơn phương như vậy, thà là tình cảm cậu giấu kín trong lòng vậy, thà là cậu không nói ra và nhìn Thu Thảo dành tình cảm của mình cho một ai khác, thì cậu vẫn luôn nhìn theo cô và vẫn thích cô như vậy, nhưng cậu không yếu đuối đến mức cần Thu Thảo phải khóc chỉ vì thương hại mình.

- Tòii...Không cần cậu thương hại! Phải, vì là “kẻ thứ ba” nên mới đau khổ vậy, đau khổ....chỉ vì thích người con gái ấy! – Thiên Bảo cúi mặt, giọng cậu trầm mặc khác thường.

Thu Thảo không biết là có nghe những gì Thiên Bảo nói không, nhưng cô bỗng ngồi bệch xuống, duỗi thẳng hai chân thành hình chữ V, rồi lại dụi dụi mắt mấy cái:

- Anh Ji Soo (Seo Ha Joon – Sassy Go Go), dù anh có bị chị nữ chính từ chối, nhưng em vẫn thích anh, em sẽ trở thành fan của anh. Hu hu!!!

Thiên Bảo lúc này từ về mặt trầm tư, dạt dào cảm xúc chuyển ngoắc một phát không còn tí máu, đàn qua từ đâu xuất hiện bay ngang đầu cậu kêu “quan quác” cùng ba dấu chấm đen to đùng.

- Sassy go go....ý cậu là nhân vật ...trong phim đó à!

Thu Thảo gạt đầu lia lịa:

- Ừm ừm!

Cần một ai đó hạ nhiệt cho Thiên Bảo, cần một ai đó cho Thiên Bảo một xô nước mát liền ngay và lập tức. Thiên Bảo tức...tức muốn sôi máu đầu, trào máu họng, cậu đứng chống hông, ngửa mặt lên trời thờ phỉ phò vì máu của cậu đang dâng tới não, hai bên tai Thiên Bảo lúc này như ổng tàu hỏa xì khói kêu “tu tu”. Sao mà số Thiên Bảo nó nhỏ oi là nhỏ vậy, mỗi lần nói chuyện nghiêm túc về vấn đề tình cảm của Thu Thảo là cứ y như rằng thất bại thảm hại, lần trước thì tỏ tình hụt, lần này thì lại bị quế chuyện phim, số Thiên Bảo nhỏ vậy là cùng!

- CẬU ĐANG ĐÙA ĐÁY À!!! – Thiên Bảo hét lên đầy tức .

Câu hét của Thiên Bảo làm Thu Thảo một phen giật mình và nín khóc tự bao giờ, cô đưa đôi mắt của một con nai tơ nhìn Thiên Bảo không còn gì ngây ngô hơn.

- Đùa gì chứ! Thật mà!

Thu Thảo có vẻ khá là dư nước mắt cho những bộ phim, nói đến đây nước mắt cô lại bắt đầu tuôn như mưa.

- Hu hu! Oppa* à, sao-

- NÍN!!!

Thiên Bảo quay sang nhìn Thu Thảo quát to làm cô chưa nói hết câu đã bị cậu chặn họng, đôi mắt đỏ của Thiên Bảo sao tự nhiên đáng sợ vô cùng, nó toát ra sự là giận dữ và chút gì đó gọi là khó chịu, liệu đó có phải là ghen tuông, nhưng ghen với ai? Vì điều gì? Ghen với anh chàng diễn viên đó sao, ghen vì Thu Thảo gọi anh ta là “oppa” đó sao?

- Cấm cậu nhắc tới chữ “oppa” trước mặt tôi! – Giọng Thiên Bảo gầm gừ như con dữ.

- Gì cơ? Tại sao?

- Tôi ghét! Biết chưa?

(Oppa*: Trong tiếng Hàn là cách xưng hô thân mật trong mối quan hệ như: người yêu, anh trai em gái,... Con trai Hàn Quốc rất ghét cô gái mình thích gọi thẳng con trai khác là “oppa”, và ngược lại rất thích mình được cô gái ấy gọi là “oppa”)

Nhìn Thiên Bảo bức tức vậy mà Thu Thảo còn không hiểu, cô thật sự ngây ngô đến mức đó sao?

- Tôi không thích, sao cậu lại áp đặt tôi? – Thu Thảo vẫn giọng tỉnh queo như vậy.

Nghe một câu nói không thể nào giận thêm, Thiên Bảo bước hùm hổ về phía Thu Thảo, cậu định làm gì thế? Có vẻ bây giờ Thu Thảo đã cảm nhận được điều gì đó, tự nhiên sao cô có cảm giác sợ Thiên Bảo quá vậy. Thiên Bảo bước tới thì cô cũng lùi lại, lùi đến khi cô bị dón vào ban công của sân thượng. Thiên Bảo đang đứng trước cô với ánh mắt vô cùng giận dữ, Thu Thảo thì nhìn Thiên Bảo một cách sợ sệt, nuốt nước bọt “ực” cái, Thu Thảo cất giọng:

- Cậu-

Thiên Bảo thì hay bị Thu Thảo bơ mỗi lần mình nghiêm túc, còn Thu Thảo thì hay bị Thiên Bảo cắt ngang lời mỗi khi định nói gì đó, lần này cũng thế, Thu Thảo còn chưa dứt câu thì đã bị Thiên Bảo cướp lời:

- Cậu là đồ ngọc!

“Phụ kiện” đính kèm cho câu nói của Thiên Bảo là một cái cốc đầu đau ơi là đau, nó khiến Thu Thảo một phen ôm đầu mà không lời nào rên rĩ được. Ánh mắt Thiên Bảo đã dần dịu xuống, nó không còn đáng sợ nữa, trong mắt cậu hiện lên hình ảnh một cô gái đang ôm đầu vì đau mà chẳng lên kêu lên được, đáng yêu quá đi mà!

Bạn nên biết rằng “Không có người phụ nữ hiền, chỉ có người phụ nữ dữ mà ta chưa phát hiện”, Thu Thảo là một minh chứng đấy, bạn tưởng Thiên Bảo cốc đầu cô đau điếng vậy là cô sẽ cho qua à, Thu Thảo đâu phải là kiểu người dễ dãi vậy. Nuốt con đau vào trong, Thu Thảo hất mặt nhìn Thiên Bảo cái, song song với hành động đó là một cái nắm cổ áo của Thiên Bảo, cô ghi mạnh nó về phía mình.

- Cậu đang làm cái vẹo gì vậy? Cậu muốn chết không HẢ??? – Thu Thảo hét vào mặt Thiên Bảo.

Thiên Bảo xoay mặt đi làm điệu bộ bất cần, cậu hơi cong môi, giọng đùa cợt đáp:

- Đã bảo là cậu thích tôi mà, khoảng cách thế này như muốn chạm môi vào nhau đấy, tôi qua mặt đi như vậy vì tôi không muốn hôn cậu đâu nhé! Đồ xấu xí!

Cha chả, Thiên Bảo ăn gan hùm rồi, dám nói những lời vậy trước mặt Thu Thảo, lần này mà áo quần cậu bị rách tưa tãi là còn nhẹ đấy, hồi hợp ghê, không biết Thu Thảo sẽ “xử” Thiên Bảo thế nào đấy!

Ba chữ “cậu thích tôi”, ba chữ “muốn chạm môi”, ba chữ “không muốn hôn” và ba chữ “đồ xấu xí” nó rền rền vang bên tai Thu Thảo mãi không dứt. Chẳng biết lửa từ đâu mà cháy rực trong mắt của Thu Thảo vậy, khuôn mặt giận dữ của cô xen lẫn chút gì đó xấu hổ, ngượng ngùng vì những lời nói ấy. Không cần nói thêm nhiều, Thu Thảo một phát lấy hết lực chân và tung cước vào đùi non của Thiên Bảo. Người ta hay nói “giận quá mất khôn”, Thu Thảo có vẻ là hơi mất bình tĩnh nên chân cô bị lệch hướng, vì chân cô không những không đá trúng Thiên Bảo mà ngược lại nó còn làm cô mất đà và ngã đổ vào ngực Thiên Bảo, Thiên Bảo cũng vì vậy mà mất đà theo khiến cậu ngã ngược về sau. Cũng may cho Thu Thảo là cô ngã người lên Thiên Bảo, chứ như Thiên Bảo ngã xuống sàn gạch mà còn bị “đồng thịt” nặng ị đè lên như vậy chắc...chết!

Sau cú ngã bất ngờ ấy, tình trạng của Thu Thảo lúc này đang nằm im trên người Thiên Bảo, Thiên Bảo thì hai tay dang thẳng ra, cả người không một chút cử động, xem chừng là không thờ luôn đấy! Ngay lập tức Thu Thảo bật dậy khỏi người Thiên Bảo, lại thêm cái kiêu tình huống gì nữa đây, Thiên Bảo không phải là người khó xử mà người khó xử chính là Thu Thảo. Trong lúc Thu Thảo mặt mày đỏ lựng chưa biết phải làm sao thì Thiên Bảo nằm đó đã lên tiếng:

- Thấy chưa, đã bảo cậu thích tôi rồi mà, vậy mà còn làm bộ đá tôi một phát để ngã lên người tôi chứ gì, tôi biết hết đấy! Tò tính với tôi đi, thích tôi đến thế cơ mà! Ha ha!

Bộ vui lắm sao mà Thiên Bảo còn cười, còn đùa vậy, Thu Thảo bây giờ chẳng có tâm trạng đâu mà nghe Thiên Bảo, cô đang ôm mặt vì xấu hổ muốn chết đây này! Thấy Thu Thảo vậy, Thiên Bảo lồm cồm ngồi dậy, cậu đưa tay khều khều vai Thu Thảo mấy cái:

- Cậu đang vui mừng vì được ngã lên cơ thể ngọc ngà của tôi đấy à?

-....

- Vui đến thế sao?

-.....

- Vui đến mức không nói nên lời à!?

Sức chịu đựng của con người là có hạn, Thu Thảo đã xấu hổ thế này mà Thiên Bảo còn đùa, à không đúng, mà là khiêu khích thì chính xác hơn.

- VUI CÁI ĐẦU CẬU!!! – Thu Thảo găm vào mặt Thiên Bảo.

Ái chà, cái găm khá khùng đấy chứ, nó làm tóc Thiên Bảo sừng lên hết rồi kìa. Nhìn khuôn mặt chính đỏ như cà chua của Thu Thảo không sao làm Thiên Bảo nhin cười được. Cậu đứng dậy phui phui quần áo mấy cái rồi xoay người bước đi.

- Ở đây luôn đừng vào tiết nhé!

- Khỏi cần cậu nhắc, dù thứ sáu có bị “người phụ nữ quyền lực” xử bắn tôi cũng sẽ cúp tiết này!

Khuôn mặt giận dữ của Thu Thảo nhìn theo tấm lưng Thiên Bảo đang xa dần trên những nấc thang, càng giận, thì cô thấy càng xấu hổ hơn, Thu Thảo vỗ vỗ vào đầu mình mấy cái tự trách:

- Sao mà có thể trượt chân ngay lúc đó vậy! Muốn chết quá! Mất mặt ơi là mất mặt!!!

Thiên Bảo lúc này đã xuống khỏi sân thượng và đang rảo bước về hướng căn tin, vừa đi cậu vừa cười tủm tỉm như một tên ngọc, thấy dạo này Thiên Bảo cười hơi nhiều thì phải, mà là cười rất nhiều luôn mới đúng!

- 2 phút nữa là vào 15 phút đầu giờ rồi, cậu không mau lên lớp mà xuống căn tin làm gì?

Ngước mặt lên, người đang nói chuyện với cậu là và đứng cạnh là Như Ý. Cả hai người họ đang ôm trên tay mấy bịch snack, kẹo và hạt hướng dương, thế này thì Thiên Bảo có thể dễ dàng đoán ra ngay “muru đồ” của Hữu Bửu và Như Ý: - Định ăn vụn trong tiết công nghệ à?

- Hòì thừa! – Như Ý đáp.

Thiên Bảo chẳng mấy bận tâm, cậu lững thững bước đi và bỏ lại đứng hai cậu cho Như Ý và Hữu Bửu:

- Thu Thảo ốm rồi, cậu ấy đang nằm dưới phòng y tế! Tôi cúp tiết này!

- Cậu không “ngán” cô chủ nhiệm sao mà dám? – Hữu Bửu nói với theo.

Thiên Bảo đã mất hút cuối dãy hành lang, đứng đấy chỉ còn Như Ý và Hữu Bửu nhìn nhau không nén khỏi tiếng thở dài. Cả hai tặc lưỡi lắc đầu vì chẳng thể làm gì hơn, rồi bọn họ cùng nhau trở về lớp cùng đóng đồ ăn vặt.

.....

Trong khi người ta đã vào học hơn 20 phút rồi, mà Thu Thảo và Thiên Bảo vẫn tỉnh như ruồi ngồi ăn uống trên sân thượng. Lúc này Thiên Bảo bỏ đi xuống căn tin là để mua đồ ăn sáng cho mình và Thu Thảo, là hai bịch bánh mì tươi, hai hộp sữa, hai chai nước suối và hai cái kẹo mút mùi bạc hà.

- Coi như là trả lại ly kem đá bào hôm trước cậu mua cho tôi đấy!

- Cậu làm như tôi là người tính toán lắm vậy, đừng bảo cậu nghĩ tôi thế nhé!

- Ai biết được! – Thiên Bảo đáp trống không.

Thiên Bảo và Thu Thảo đã đánh chén bánh mì và sữa xong, giờ họ đang nhâm nhi cái kẹo mùi bạc hà mát lạnh trong miệng. Cùng tự người vào lang thang, họ đưa mắt nhìn ra khoảng không vô tận của bầu trời. Từ sân thượng thế này, có thể nhìn thấy toàn cảnh ngoại ô, ngoại ô đúng là ngoại ô, nhà cửa thưa thớt hãn, cách xa xa mới có một cái nhà, trông có vẻ khá vắng và buồn tẻ nhỉ? Nhưng bù lại không khí nơi này vô cùng trong lành và mát mẻ, không gian khoáng đạt và tươi mát, thật sự rất tuyệt, bởi đó là lí do vì sao Thu Thảo chọn học cấp III ở đây mà không phải là một ngôi trường trong thành phố.

- Mà đêm qua cậu thật sự thức cả đêm để xem phim đó sao?

Thu Thảo gật đầu mấy cái:

- Ừm! Nhắc tới là thấy tội cho anh Ji Soo rồi!

Lại thế, Thu Thảo bắt đầu rơm rớm nước mắt khi nhắc tới anh chàng diễn viên này.

- Cầm khóc! – Thiên Bảo gắt lên.

Hít mũi mấy cái, Thu Thảo nói:

- Làm sao mà không khóc cơ chứ? Vì anh ấy cũng thích nữ chính, mà nữ chính thì thích nam chính, cậu có biết điều đó đau lòng đến mức nào không? Mấy bộ phim học đường mà tôi từng xem, nữ chính toàn thích nam chính, nam phụ lúc nào cũng bị từ chối và đau khổ một mình. Từ bộ The heir, Hi school! love on, đến cả Sassy go go cũng vậy! Tại sao nữ chính lại không thuộc về nam phụ chứ! – Thu Thảo dụi dụi mắt mình.

Nghe đến đây, đôi mắt đỏ của Thiên Bảo bỗng chùng xuống đầy thông cảm, cậu buông lời như thấu hiểu cho kiếp nam phụ:

- Vì là nam phụ nên mới không được nữ chính thích đấy, nếu nữ chính thích nam phụ thì nam phụ đã trở thành nam chính rồi!

- Nếu là tôi, tôi sẽ chọn nam phụ!

Câu nói của Thu Thảo làm đầy mắt Thiên Bảo dâng lên một ánh sáng lạ kì, tim cậu tức thì đập nhanh dữ dội, và gai ốc của cậu cũng sồn hết cả lên. Sao cơ, vì Thu Thảo nói sẽ chọn nam phụ ư? Có nghĩa nếu đây là một bộ phim thì Thu Thảo sẽ chọn Thiên Bảo thay vì Anh Tuấn sao? Điều này cho phép Thiên Bảo hy vọng vào tình cảm của mình, hy vọng vào người con gái mà cậu đã thích cô ấy từ rất lâu rồi, nói như vậy, đồng nghĩa là cậu hoàn toàn có cơ hội.

- Thiên Bảo này!

- Gì? – Thiên Bảo đáp mà chẳng thèm nhìn lấy Thu Thảo một cái.

- Cậu làm aegyo cho tôi xem đi!

- Không thích!

Vấn chất giọng trầm trầm ấy, Thiên Bảo từ chối yêu cầu của Thu Thảo một cách lạnh lùng, thế nhưng Thu Thảo đâu phải dạng người “mặt mỏng” dễ dàng bỏ cuộc vậy.

- Làm aegyo đi! Cậu mà làm aegyo chắc dễ thương lắm! Làm aegyo đi, tôi sẽ mua kem đá bào cho cậu!

Thu Thảo thật là “biết” ra điều kiện, cái gì mà kem đá bào chứ, chắc cô muốn đầu độc Thiên Bảo chết sớm đây mà, vì món kem đá bào lần trước mà Thiên Bảo ho đến ra máu không mà giờ cô còn muốn mua thứ “thuốc độc” đó cho Thiên Bảo nữa!

- Làm aegyo đi! Đi mà!!!

Thiên Bảo chưa làm aegyo nữa là Thu Thảo đã “xuất chiêu” trước rồi, cô có biết chỉ vì năn nỉ Thiên Bảo làm aegyo cho mình xem mà cô đã vô tình làm hành động aegyo rồi không?

- Cậu làm cái quái gì thế?

Thiên Bảo mặt méo xẹo nhìn Thu Thảo trong hành động cô nắm băng áo của mình đung qua đưa lại, chân thì dậm “bịch bịch” xuống sàn gạch, mặt thì cười cái kiểu dễ thương, nhưng sao nhìn nó gian tà, khó coi thế này?

- Rồi rồi rồi! – Thiên Bảo giữ tay Thu Thảo – Dẹp cái biểu cảm kinh tởm đó đi, ghê quá!

Thiên Bảo cuối cùng cũng chào thua màn aegyo kinh dị của Thu Thảo. Thu Thảo thì đứng đấy nhìn Thiên Bảo với ánh mắt lấp lánh ngàn sao đêm, cũng không phải tự nhiên mà Thu Thảo lại đòi làm aegyo cho mình xem, mà là có chủ đích đấy. Màn aegyo của Thiên Bảo rất đáng mong đợi đấy, vì 10 giây trước khi biểu diễn, Thiên Bảo khởi động bằng đủ trò như ôm mặt, đi lòng vòng mấy cái, thậm chí còn hét lên nữa chứ, vì sao lại thế hả? Vì vốn dĩ cậu ghét nhất là trò aegyo và không muốn làm chút nào, nhưng vì Thu Thảo nên cậu đành cắn răng làm một màn aegyo thật dễ thương đúng chất aegyo vậy!

- Tôi muốn ăn...tôi đói, cho tôi ăn đi! Nhoa...nhoa!!!

Perfect! Màn aegyo hoàn hảo không còn gì để nói. Thu Thảo lúc này đơ cả mặt ra nhìn Thiên Bảo mấy giây, rồi như thủy triều dâng lên “àmm” một phát, cô nhăn răng cười ngất.

- Ha ha ha ha!!! Aegyo... của..... Thiên Bảo đó sao??? Ha ha ha!!!

Thu Thảo ôm bụng cười bò ra sàn gạch, Thiên Bảo làm cái điệu bộ chu môi phồng má, uốn éo giọng thì theo lẽ mà nói nó rất ư dễ thương, cơ mà trông Thiên Bảo nó lại ra cái chất ngổ tào kiêu gì đâu ấy. Trước giờ thấy Thiên Bảo toàn trưng cái mặt lạnh lùng, khó ưa trước mặt mọi người, cơ mà hôm nay cậu đem cái kiểu dễ thương ấy ra làm Thu Thảo muốn xỉu...vì quá hài!!!

- Đừng có cười!!!

Màn aegyo chưa dừng lại, Thiên Bảo vẫn giữ nguyên cái dáng điệu đà ấy, cậu ngồi xổm xuống đưa hai tay véo hai má Thu Thảo với cái giọng hồn dỗi:

- Đừng cười, tôi giận đấy!!!

Thu Thảo lúc này còn hơi sức đâu mà để ý Thiên Bảo lúc này ra sao, vì mắt cô đang nhắm tít lại, miệng thì cười muốn rạch tọt ra vậy. Nói thật, cái chuyện Thiên Bảo làm aegyo này nếu không phải người chứng kiến là Hữu Bửu, Hàn Du và Như Ý, thì Thu Thảo dù có nói cỡ nào họ cũng chẳng bao giờ tin đâu, xem chừng còn bảo cô bịa chuyện xàm xí.

Thấy Thu Thảo cười thoải mái thế này, lòng Thiên Bảo thấy nhẹ nhõm và bình yên vô cùng, cậu ước chi mình có thể trở thành người làm Thu Thảo cười... suốt cuộc đời này!

- Đau...bụng quá! – Thu Thảo tay ôm bụng, tay dụi nước mắt vì cười quá nhiều.

Cô đã lấy lại phần nào “bình tĩnh”, nhưng dư âm màn aegyo vừa rồi vẫn còn đọng lại, nên cô không thể dứt cười ngay tức thì được. Đưa đôi mắt dính chút nước mắt lên, Thu Thảo miệng cười miệng hỏi:

- Kinh khủng thật đấy!

Nói dứt câu, đoạn Thu Thảo móc trong túi vấy ra cái điện thoại của mình, cô đưa tay trở vào đây mấy cái khiến Thiên Bảo nhìn mà chẳng hiểu chi. Chẳng nói chẳng rằng gì thêm, Thu Thảo nhìn Thiên Bảo cùng cái điệu cười đã man rợ cùng chiếc điện thoại trên tay mình.

“- Tôi muốn ăn...tôi đói, cho tôi ăn đi! Nhoa...nhoa!!! - Ha ha ha ha!!! Aegyo của Thiên Bảo đó sao??? Ha ha ha!!! - Đừng có cười!!! - Đừng cười, tôi giận đấy!!!”

Đúng rồi, đó là bản thu âm mà lúc nãy Thu Thảo đã thu lại. Thiên Bảo đứng tròng nhìn Thu Thảo mà không một lời nào thốt lên. Rồi tức thì, Thiên Bảo vội đưa tay giật lấy điện thoại của Thu Thảo, nhưng đâu có dễ, đoán được ý định của cậu nên Thu Thảo đã vội đưa tay ra ngay sau đó.

- Xóa nó cho tôi!!! XÓA NGAY!!! – Thiên Bảo hét toáng lên.

- He he! Cậu yên tâm, tôi sẽ giữ cho tôi thôi, không cho ai nghe đâu mà lo. Đổi lại cậu nợ tôi một điều kiện, tạm thời thì tôi chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra

thì tôi sẽ nói cho cậu!

yện gì đang diễn ra trước mặt Thiên Bảo thế này, làm aegyo còn chưa đủ để cậu xấu hổ sao, lại còn cái bản thu âm chết tiệt đó chứ, lần này Thiên Bảo bị Thu Thảo lừa một vỏ phủ đầu luôn rồi! “Không được, không được” – Thiên Bảo đang tự xấu hổ trong tư tưởng của mình.

Cậu có thể làm gì hơn đi, chẳng lẽ năn nỉ Thu Thảo? không được, nếu làm thế thì cậu sẽ còn thực hiện nhiều yêu cầu của Thu Thảo hơn khi bản ghi âm được xóa, mà cũng chắc gì đã xóa. Thế dùng vũ lực cướp lấy điện thoại của Thu Thảo rồi xóa bản ghi âm đó sao? Điều này lại càng không, vì làm vậy chẳng khác nào bảo Thu Thảo ghét cậu. Biết bản thân mình đã bị dồn vào thế bị động, và không còn cách nào để chuyển nó thành chủ động, nên Thiên Bảo đành phải chấp nhận chứ biết sao nào.

Nhìn Thu Thảo đang hí hoáy cùng cái điện thoại với vẻ mặt đất trắng, làm Thiên Bảo vừa thấy tức mà vừa thấy xấu hổ. Cậu úp mặt vào hai tay đang đặt trên hai gối của mình mà gào thét thảm thiết trong suy nghĩ:

“Mất mặt quá đi, muốn chết quá!!!”

Tỉ số là 1:1, sáng nay Thu Thảo cũng “muốn chết” vì đã bị Thiên Bảo làm “mất mặt”, xem như là huề nhau đi. Có mượn thì phải có trả, đó là quy luật hiển nhiên của cuộc sống, gieo nhân nào thì gặt quả nấy, cuộc sống luôn tuân thủ quy luật tuần hoàn đó mà phải không Thiên Bảo?!

Thu Thảo lo chăm chú vào điện thoại, cô nào hay Thiên Bảo đang tự đập đầu vào thành lang can tự trách bản thân đi làm cái trò aegyo mà cậu vốn dĩ ghét cay ghét đắng, cứ tưởng là sẽ làm cho Thu Thảo vui, ừ thì cũng vui đó, nhưng không ngờ lại bị Thu Thảo lừa một cú quá cay. Thiết tình, từ chuyện của Thiên Bảo nên mọi người cần rút ra bài học kinh nghiệm thế này, nếu có một cô gái bảo bạn làm chuyện gì đó mà phá hỏng hình tượng của bản thân, thì hãy cân nhắc trước khi thực hiện, bởi rất có thể đó là một cú TROLL mà các nàng đặc biệt “tặng” bạn. Như Thiên Bảo đây, vì tin tưởng Thu Thảo nên mới thành ra như thế đấy!

- Waa! , AAA!!! - Thu Thảo bỗng tăng cấp từng tiếng “wa” lên khi cô vừa thấy gì đó khi đang lướt điện thoại - Thiên Bảo!

Thu Thảo gọi tên Thiên Bảo mà mắt cô vẫn không rời màn hình lấy nửa giây. Còn Thiên Bảo lúc này vẫn đang tự chìm trong “hố lầy” của suy nghĩ, cậu đang bị “lương tâm dày vò” vì sao đi làm những chuyện ngốc xít như vậy. Không cần biết Thiên Bảo có chú ý hay không, thì màn hình điện thoại đã hiện chần chẫn trước mặt Thiên Bảo. Giật mình, Thiên Bảo ngược mặt lên, trong đôi mắt đỏ của cậu hiện lên dòng chữ tiêu đề to đùng và được in đen. Nào cậu mấy 2 giây để đọc và hiểu nghĩa của dòng chữ kia “Nóng với những bài vocal cover và dance cover của chàng trai 17 tuổi người Việt gốc Hàn”. Không đợi cho Thiên Bảo phản ứng, Thu Thảo đã đưa ngón trỏ tay lướt màn hình xuống, cô nói:

- Tốc độ của mạng internet ghê thật, mới có hơn một ngày thôi mà đã lan truyền thông tin nhanh vậy rồi!!

Thứ xuất hiện trên màn hình điện thoại của Thu Thảo là bài blog đăng tải thông tin về Thiên Bảo, khái quát nội dung ấy là nói về Dương Thiên Bảo, hay là Seo Tae Ji, chàng trai người Việt gốc Hàn với những bản vocal cover và dance cover cực chất, không chỉ có tài năng ca hát, nhảy múa mà cậu sở hữu một khuôn mặt ưa nhìn. Vừa đẹp trai, vừa tài năng, thông minh lại học giỏi, nên sau một ngày khi thông tin về Thiên Bảo đăng tải, cậu là từ khóa nóng trên mạng xã hội, và cũng là từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất trên trang Naver* của Hàn Quốc. Để chứng minh sự phổ biến của cái tên Dương Thiên Bảo, hay Seo Tae Ji, Thu Thảo đã lên Goole tìm kiếm cái tên của cậu, hơn 20 bài báo nói về Thiên Bảo. Còn trên trang Naver, lướt tìm kiếm về Thiên Bảo đạt hơn một triệu lượt. Quá khủng!!!

(Naver*: Cổng thông tin số 1 Hàn Quốc trực thuộc công ty NHN. Nếu công cụ tìm kiếm phổ biến ở Việt là Google thì ở Hàn Quốc là Naver)

- Woa!! Bây giờ cậu đã trở thành người nổi tiếng rồi nhé! Là nhờ tôi cả - Thu Thảo vỗ ngực tự hào – Máy tấm ảnh chụp cậu hôm trước đúng là không thừa! He he!!

Ý Thu Thảo là máy tấm hôm trước chụp Thiên Bảo trong lớp, lúc cậu đang ngủ ấy, cũng nhờ vậy mà người ta gán cho cậu cái tên “Chàng trai của thượng đế”, nghĩa là Thiên Bảo quá hoàn hảo, từ tài năng đến ngoại hình, như thể thượng đế đã phái cậu xuống thế gian này vậy!

- Cảm ơn tôi đi, lát nữa khao trà sữa nhé! – Thu Thảo vỗ vai Thiên Bảo cười toe toét.

Khác hẳn với Thu Thảo, Thiên Bảo lúc này trở mặt lặng người, từ lúc dòng chữ “Nóng với những bài vocal cover và dance cover của chàng trai 17 tuổi người Việt gốc Hàn” cùng những video và vài tấm ảnh xuất hiện trước mắt cậu thì Thiên Bảo đã không nói nổi điều gì, không phải vì cậu vui quá nên không thốt nên lời, mà vì...cậu quá bất ngờ, từ bất ngờ đi đến bất giác, Thiên Bảo bất giác đứng dậy, cậu nhìn Thu Thảo với ánh mắt sắt lạnh tựa băng hàn.

- Vậy lí do cuối cùng của cậu là đây sao?

- Gì cơ? – Thu Thảo vẫn ngây ngô với nụ cười trên môi.

Đây không phải là lúc để cười, Thiên Bảo chẳng những không cười, mà nét mặt cậu đang hằn lên một sự tức giận, nhưng Thu Thảo vẫn không nhận ra điều đó lúc này, thế nên cô vẫn cứ ung dung tiến gần Thiên Bảo cùng cái điện thoại lắc lư trên tay.

- Bây giờ tên cậu trở thành từ khóa hot rồi nè! – Thu Thảo đưa màn hình điện thoại trước mặt Thiên Bảo.

Là người có phản ứng chậm trong việc đoán tâm trạng của người khác, vậy nên Thu Thảo không biết được hành động này của cô làm Thiên Bảo phát bực đến nỗi cậu không kiềm chế được. Thiên Bảo đưa tay hất văng cái điện thoại của Thu Thảo, cậu quát thẳng vào mặt cô:

- CẬU ĐEM TÔI RA LÀM VẬT CHIÊM NGƯỠNG CHO MỌI NGƯỜI À? Cậu, Như Ý, Hữu Bửu đã lên kế hoạch từ bao giờ mà hoàn hảo thế, hoàn hảo đến mức khi tôi phát hiện ra mà cũng chẳng thể biết được cuối cùng mình lại được Google, Naver lưu danh – Thiên Bảo bỗng nhếch môi, cậu cười ra điệu bộ đều cán, bất cần – Phải rồi, tôi cảm ơn cậu vì cậu đã giúp tôi nổi tiếng thế này, à cảm ơn luôn Như Ý và Hữu Bửu nhé!

Ánh mắt của Thiên Bảo sao thế này, chúng nhìn Thu Thảo sao mà khó chịu vậy, phải chăng nó đã phản nảo nói lên trạng thái của chủ nhân chúng lúc này không? Chắc là thế rồi, vì người ta hay nói “Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn” mà, lần đầu tiên mới thấy Thiên Bảo giận tới mức tia tai đỏ mặt, giận đến mức hắt văng điện thoại của Thu Thảo, giận đến mức không tiếc lời buông những từ chua chát đến thế. Lúc này Thu Thảo vẫn còn cười vui vẻ với khuôn mặt tươi tắn, mà giờ, nụ cười của cô đã tắt từ lúc nào rồi, vẻ mặt tươi tắn ấy cũng lặn đâu mất, mà thay vào đó là vẻ mặt u tối cùng đôi mắt vô hồn. Với Thiên Bảo là lần đầu tiên nổi giận như vậy, với Thu Thảo cũng là lần đầu tiên thấy Thiên Bảo nổi giận như vậy, cô không nghĩ chuyện đáng tai thông tin, ảnh và video của Thiên Bảo lên mạng xã hội là khiến cậu phản ứng mạnh như vậy, mạnh đến mức cô không thể ngờ vì chuyện này... Thiên Bảo nổi giận với cô một cách dữ dội đến thế.

Đứng đây trân trân, Thiên Bảo nhìn Thu Thảo với bao nhiêu sự tức giận chứa hết lên đôi mắt màu đỏ của cậu, bình thường nhìn cậu đã cấu kính, đáng sợ trong đôi mắt đỏ đó rồi, và bây giờ, nó còn đáng sợ hơn gấp trăm, gấp ngàn lần như thế. Cánh tay rần chẫn dưới lớp áo sơ mi trắng của Thiên Bảo đã nổi biết bao nhiêu gân xanh gân đỏ, bàn tay cậu đã vo thành hình quả đấm từ lúc nào, không phải là để đánh Thu Thảo, mà Thiên Bảo đang kiềm chế cơn nóng giận của mình, bởi cậu biết, nếu không tự chủ được điều này, rất có thể Thu Thảo sẽ bị thương, và cậu dĩ nhiên là không muốn. Trong cơn giận dữ thế kia mà Thiên Bảo còn nghĩ được cho Thu Thảo, chứng tỏ một điều rằng cậu hẳn phải rất kiềm chế mới có thể tỉnh táo mà nghĩ được như vậy. Thiết nghĩ, Thiên Bảo quay lưng và nhanh chóng rời sân thượng bỏ xuống cầu thang, đoạn vậy, Thu Thảo tức thì cũng chạy theo cậu. Đến giữa cầu thang Thu Thảo đã kịp nắm lấy mảnh áo lưng của Thiên Bảo trước khi cậu bước thêm bước nữa. Thu Thảo gục mặt đứng đấy, rồi cô cũng cất lời:

- Tôi...xin lỗi.! Tôi thật sự không biết là cậu lại nổi giận như vậy! Là do tôi bày ra, không liên quan gì đến Như Ý hay Hữu Bửu.

Giọng Thu Thảo mang theo sự thành khẩn của người hối lỗi, vì cô hoàn toàn nhận sai trong chuyện này. Đứng yên đó hồi lâu, cả hai chẳng nói thêm lời nào, dường như có cơn gió lạnh nào đó thổi qua đây lòng của hai con người đó, mà người lạnh nhất chính là Thiên Bảo, phải chăng cơn gió ấy không chỉ lạnh, mà nó còn đau, Thiên Bảo đau ở tim, vì sao Thu Thảo lại làm vậy với cậu, vì sao Thu Thảo không nói sự thật mà đã làm như thế, và vì sao Thu Thảo lại nhận hết trách nhiệm về mình dù Thiên Bảo biết rõ trong chuyện này không chỉ có mình cô, lỗi không chỉ có mình cô. Đến cuối cùng Thu Thảo vẫn ngốc nghếch, suy nghĩ cho người khác để bản thân chịu tội một mình, thật sự là quá ngốc mà!

- Đừng nói chuyện với tôi nữa!

Thiên Bảo đẩy mạnh Thu Thảo ra làm cô ngã bịch xuống sàn cầu thang, Thiên Bảo lạnh lùng bỏ đi mà không thèm nhìn lại xem Thu Thảo có sao không, Thu Thảo thì chỉ biết ngồi đó cuối mặt thất vọng về bản thân, vì cô không thể trách Thiên Bảo lại đối xử với mình như vậy được, bởi cô là người sai, cô có lỗi nên đây là hậu quả, hoặc là cách chuộc lỗi với Thiên Bảo như thế này. Cú đẩy của Thiên Bảo làm đầu gối của Thu Thảo va vào cạnh của nấc thang khiến nó bị trầy xước và chút rỉ máu. Thu Thảo từ từ ngồi dậy, cô phui vấy mấy cái rồi khó nhọc bước từng bậc thang lên sân thượng để lượm lại cái điện thoại.

Cuối chân cầu thang, Anh Tú đứng đấy, cô khoanh tay tựa người vào tường nhìn Thiên Bảo đi xuống, cô nhếch mép nói:

- Cần tôi phụ một tay không?

Thiên Bảo khựng lại, cậu đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn Anh Tú, nét mặt Thiên Bảo lúc này thì không nên kiếm chuyện nên cậu ta.

- Cậu mà dám động đến Thu Thảo, thì cậu không yên với tôi đâu!

Anh Tú cười cợt, cô vờ run run cặp chân của mình, Anh Tú “đáp lễ” lời hăm dọa của Thiên Bảo bằng mấy câu khiêu khích:

- Tôi sợ ghê nhỉ? Không yên với cậu cơ đấy!

- Vậy cậu cứ thử xem!

Thiên Bảo lướt ngang Anh Tú, để lại cho cô một màn khí lạnh rợn cả người, câu nói của cậu, không phải là đùa đâu Anh Tú à!

Mới chỉ trong chưa đầy một buổi sáng, mà mối quan hệ của Thu Thảo và Thiên Bảo đã trở nên căng thẳng vậy, không biết những ngày sắp tới đây họ sẽ ra sao nữa!?

Vào tiết hai, Thu Thảo cũng vào lại lớp, ngồi vào chỗ, chiếc ghế cạnh cô trống không, vì mấy hôm nay Hàn Du không đi học, và hôm nay cũng vậy, rồi cô ngó mắt nhìn sang bên cạnh, chiếc ghế của Thiên Bảo cũng trống không, nghĩa là cậu không vào lớp. Tâm trạng cô lúc này cực kì u ám và nặng trĩu, suốt cả tiết hai cô chẳng hề ghi một tí bài nào, thậm chí là lời giáo viên giảng cô cũng chẳng nghe. Trong đầu cô cứ văng vẳng lời của Thiên Bảo “Đừng nói chuyện với tôi nữa!”, Thiên Bảo thật sự giận cô mất rồi!

Tình trạng không tập trung của Thu Thảo kéo dài đến hết tiết năm, cũng may cho cô là không bị giáo viên ghi vào sổ đầu bài. Nhưng kiểu gì thì sổ đầu bài cũng có tên cô rồi, vì tiết một cô đã cúp cùng Thiên Bảo cơ mà, và dĩ nhiên tên của Thiên Bảo cũng nằm trên đấy! Không chỉ có Thu Thảo, Thiên Bảo là được “sổ tử thần” ghi danh, mà Như Ý và Hữu Bửu cũng “may mắn” nên được “ngồi” trên ấy với “công trạng” ăn vụn trong giờ học. Hàn Du cũng không ngoại lệ, mấy ngày liền cậu nghỉ học, trong cột sĩ số cậu cũng có tên mấy khung liền trong ấy. Kiểu này gọi là chết chùm nè!

Giờ ra về, Thu Thảo bản thân tâm trạng dẹp dọn tập sách vào cặp, hành động của cô như cái xác không hồn vậy, vì Như Ý và Hữu Bửu đang đứng đấy gọi tên cô này giờ mà Thu Thảo chẳng phản ứng chi.

- Thu Thảo!!!

Như Ý đẩy mạnh vai Thu Thảo làm cô như người mộng du thức giấc, Thu Thảo ngơ ngát nhìn Như Ý, cô đáp:

- Hmm?

- Cậu không khỏe trong người à?

Thu Thảo lắc đầu, cô bảo:

- Hai cậu về trước đi, tôi mang cặp cho Thiên Bảo rồi về sau!

- Hai cậu giận nhau à? – Hữu Bửu hỏi.

Lần này thì Thu Thảo gật đầu, cô lại nói tiếp:

- Chuyện đăng tải thông tin về Thiên Bảo, cậu ấy giận tôi rồi, mà hai cậu đừng có nhắc chuyện đó trước mặt Thiên Bảo nha. Tôi phải xin lỗi cậu ấy!

Nghe xong Như Ý mắt muốn nổ đom đóm vì tức:

- Giận cậu à? Chúng mình làm cậu ta nổi như cồn vậy mà giờ cậu ấy quay sang giận dỗi nữa à? Cậu ta là trẻ con sao? Cậu không cần phải xin lỗi gì hết, để tôi tính sổ với cậu ta.

Hữu Bửu đứng cạnh bên lay vai Như Ý mấy cái, cậu nhăn nhoe mắt nhìn cô với ý “đừng làm chuyện thêm rắc rối”.

- Xin cậu đấy, đừng làm vậy. Dẫu sao phần sai cũng thuộc về chúng ta, ngay từ đầu chẳng phải chúng ta đã lường trước được chuyện này rồi mà, cũng từ đầu tôi đã nói về phần Thiên Bảo, tôi sẽ tự lo liệu được. Chỉ xin cậu và Hữu Bửu đừng làm gì thêm trong lúc này!

Nhìn đứa bạn mà Hữu Bửu và Như Ý xót lòng vô cùng, Thu Thảo đã nói vậy, Như Ý và Hữu Bửu đâu thể không nghe, thật sự họ muốn giúp cô lắm, nhưng họ làm gì được ngoài việc im lặng đây, mà đó cũng là cách duy nhất để giúp Thu Thảo trong lúc này.

- Không sao chứ? – Hữu Bửu hỏi thêm

- Không sao. Về trước đi!

Hữu Bửu và Như Ý nhìn Thu Thảo gật đầu rồi bỏ ra về trước. Thu Thảo mang balo lên, cô đứng dậy rồi dịch sang bàn của Thiên Bảo để lấy cái cặp của cậu, trong bất cẩn, chiếc điện thoại cầm ứng từ cặp của Thiên Bảo rơi bịch xuống sàn gạch khiến Thu Thảo giật mình. Ngay lập tức, Thu Thảo vội ngồi xuống nhặt chiếc điện thoại lên trong tình trạng gối cô đang rất đau, cơn đau ấy làm cô không nên nổi tiếng kêu:

- A! Đau quá!

Cầm điện thoại lên, Thu Thảo vô tình chạm tay vào nút nguồn, và đập vào mắt cô lúc này là nền của màn hình khóa, nó chính là ảnh của Thu Thảo. Điều khiến Thu Thảo bất ngờ nhất là không biết Thiên Bảo đã chụp được ảnh của cô từ lúc nào vậy, mà còn là chụp ở trường nữa, vì Thu Thảo trong ảnh đang mặc đồng phục. Cô cũng tò mò lắm, muốn mở thư viện ảnh trong điện thoại xem, như cô lại sợ, sợ bản thân vì tò mò chuyện của Thiên Bảo sẽ khiến cậu càng giận cô hơn nữa. Lắc đầu mấy cái, cô dẹp hẳn cái suy nghĩ kia đi, rồi Thu Thảo bỏ lại điện thoại vào cặp Thiên Bảo. Do vết thương ở gối khá đau, Thu Thảo bước khập khiễng, chậm chạp từng chút một mới ra được khỏi lớp. Cô đang tự hỏi mình phải tìm Thiên Bảo ở đâu đây, hay là cô nên đến nhà Thiên Bảo để trả cặp cho cậu ấy. Dù nhà Thiên Bảo không mấy xa trường lắm, nhưng với tình trạng thể này thì nó hẳn là một điều quá khó khăn với Thu Thảo. Bước đến cầu thang, Thu Thảo bất gặp Anh Tuấn đang đứng đó đợi một ai. Vừa thấy Thu Thảo trong dáng đi lắc nhấc kia, Anh Tuấn vội chạy đến đỡ cô.

- Chân cậu đau à?

- Ừ! - Thu Thảo gật đầu.

Hôm nay Thu Thảo không mang vớ, váy của cô cũng cao hơn gối, nên vết thương lộ rõ ra mồn một. Thấy vậy, Anh Tuấn liền nhìn xuống vết thương của cô một cách đầy lo lắng, không nói thêm gì, Anh Tuấn đã lập tức xoay lưng lại, hẩn ngồi xuống ra hiệu cho Thu Thảo leo lên lưng mình.

- Gì vậy? – Thu Thảo không hiểu.

- Tôi sẽ công cậu ra nhà xe rồi đưa cậu về!

Nghe vậy, Thu Thảo một phen giật mình, cô vội xua tay nói:

- Không cần đâu, tôi về một mình được rồi!

- Một mình cái đầu cậu ấy! – Anh Tuấn giọng hơi bực – Nhanh nào!

Đứng đấy suy nghĩ hồi lâu, Thu Thảo cũng quyết định lên lưng cho Anh Tuấn cõng mình. Anh Tuấn đứng dậy, hẩn xóc cô lên một cách nhẹ nhàng, Thu

Thảo cũng vì vậy mà quàng tay qua cổ Anh Tuấn, cô tựa người vào tấm lưng của hắn, cảm giác sao mà khó tả thế này. Điều này khiến cô nhớ lại cảm giác của hai năm trước, là vào cái hôm Thu Thảo đánh nhau với Kim Cương, Anh Tuấn không biết sao lại xuất hiện kịp thời để ngăn cô lại trước khi cô định vung nắm vào mặt Kim Cương. Hôm đó Anh Tuấn đã đỡ cô về, cô cũng quàng tay qua cổ và tựa người vào lưng Anh Tuấn thế này, cảm giác lúc ấy thật ấm áp, thật an toàn và thật dễ chịu, nhưng hôm nay, vẫn là cảm giác của hai năm trước, có điều nó hơi mờ nhạt, liệu có phải là thời gian đã khiến cảm giác của cô mờ nhạt không?

Anh Tuấn cồng Thu Thảo đến gần nhà xe thì Thiên Bảo bỗng từ đâu xuất hiện trước mặt họ, Anh Tuấn đứng lại, hắn nhìn Thiên Bảo không nói gì, Thiên Bảo cũng vậy, cậu nhìn Anh Tuấn mà cũng chẳng nói gì, trong ánh mắt của cậu, có cả bất ngờ lẫn khó chịu và một chút ganh ghét. Thấy Thiên Bảo, Thu Thảo mừng rỡ, cô vỗ nhẹ vai Anh Tuấn nhằm ra hiệu cho cô xuống, Anh Tuấn hiểu vậy nên hắn khom người thả cô xuống. Thu Thảo bước vài bước khó khăn, cô chìa ra chiếc cặp màu đen của Thiên Bảo, cô nói:

- Của cậu này! Tôi-

Chưa cho Thu Thảo nói tròn câu, Thiên Bảo đã giật phăng cái cặp rồi hăm hừ bỏ đi. Thu Thảo đứng đấy chỉ biết lấy mắt nhìn theo Thiên Bảo một cách tự trách.

- Thiên Bảo và cậu có chuyện gì à? Hai người giận nhau sao?

Thu Thảo giật đầu mấy cái.

- Cái thằng thiệt là! Nhưng chuyện gì vậy?

Thu Thảo cúi mặt không đáp, biết là Thu Thảo không muốn nói nên Anh Tuấn đành thôi.

Bon bon trên con đường giữa trưa nắng, Anh Tuấn đang chờ Thu Thảo về trên con xe đạp mini của mình, nhìn nhỏ thế thôi nhưng nó có vô dấy, mà chiếc xe đạp con con thế này trông đáng yêu ra phếch ấy nhỉ, Anh Tuấn mà lì, thích những thứ vừa độc vừa lạ, và phải là hàng xịn mới lọt vào tay hắn chứ. Nói Thiên Bảo là người thời trang, thì anh họ của cậu, tức Anh Tuấn là người cực sành điệu đấy nhé, nhìn chiếc xe đạp con con màu trắng của hắn là đủ biết.

Ngồi sau Anh Tuấn, Thu Thảo không nghĩ được gì ngoài chuyện của Thiên Bảo, rằng làm sao để xin lỗi và làm hòa với cậu ấy đây. Còn Anh Tuấn đang chờ Thu Thảo ấy, hắn đang cảm thấy vui biết bao, như thể hắn đã trở lại hai năm về trước, dù hơi thiệt thòi cho Thu Thảo, nhưng Anh Tuấn ước chi ngày nào Thu Thảo cũng đau chân, hắn sẽ được dịp chở cô về như thế này. Đúng là suy nghĩ điên rồ!

Nói là về chung, nhưng Hữu Bửu và Như Ý phải tách ra, vì Hữu Bửu phải bám đuôi theo Anh Tú, bởi kế hoạch hôm qua mà cậu, Như Ý và Thu Thảo đã bàn cùng nhau là phải bắt đầu điều tra từ Anh Tú, xem cô ta và Hàn Du có mối quan hệ như thế nào? Mâu thuẫn ra sao? Hữu Bửu được hai cô nàng “đặc ân” cho cái nhiệm vụ tìm hiểu về Anh Tú, còn Hàn Du thì Như Ý và Thu Thảo sẽ lo liệu. Hữu Bửu cũng vì bạn bè nên nào dám từ chối, với Anh Tú thì Hữu Bửu chưa có kế hoạch cụ thể là sẽ tìm hiểu thông tin về cô nàng này như thế nào, nên tạm thời thì cứ bám đuôi Anh Tú vào những giờ tan học thế này xem tình hình trước đã, may đâu có thể tìm được một vài thông tin cũng nên.

Anh Tú đi về bằng “xe căng hải” nên Hữu Bửu cũng gửi lại xe của mình và bám theo cô bằng “xe căng hải”. Đi ngoài đường mà Hữu Bửu như dị nhân, đen thui một cục từ trên xuống dưới. Này nhé, đôi giày da màu đen cao hơn mắt cá, áo trùm mũ màu đen được kéo khóa tới cổ và trùm bít bụng cả đầu, mặc mang khẩu trang đen mang cao muốn khuất cả đôi mắt, trên lưng “cồng” thêm cái balo màu đen trông khá sành điệu, chỉ duy nhất là cái quần đồng phục của cậu là màu xanh đậm thôi, nhưng cũng tếp với màu đen đấy chứ! Trời nóng vậy mà ăn mặc kín mít thế ra đường, người ta nghĩ Hữu Bửu điên mất rồi, dù có kín để tránh nắng thì cũng nên chọn đồ có màu sắc sáng chút để đỡ hút nhiệt, đằng này Hữu Bửu lại chọn màu đen phủ từ đầu xuống tới chân, mà bạn biết trong các màu sắc, màu đen là màu hút nhiệt mạnh nhất nên khi mặc đồ đen ra nắng thì bạn hãy tưởng tượng mình đang được “chiên” trong chảo dầu. Mặc dù ai có nhìn thì Hữu Bửu cũng không mấy quan tâm, mà thứ cậu cần để ý tới lúc này là phải đi theo Anh Tú và không được để mất dấu.

Tan học về mấy nàng nữ sinh hay la cà đây đó là chuyện hiển nhiên, Hữu Bửu cũng không lấy làm lạ khi Anh Tú ghé vào một quán trà sữa bên đường. Anh Tú bước vào trong quán rồi mà Hữu Bửu còn đứng ngoài ngóng cổ nhìn lên cái bảng hiệu “Trà sữa mèo con”.

“Cái tên quán kiểu gì thế này!?” – Hữu Bửu nghĩ.

Nhưng rồi cậu cũng kệ nó và bước vào trong. Lén lút ngoài cửa, Hữu Bửu ngó nghiêng ngó dọc xem Anh Tú ngồi ở đâu và có nhìn thấy mình không, tác phong của Hữu Bửu như thể người chuyên nghiệp vậy! Cảm thấy đã an toàn, Hữu Bửu mới dám đi vào trong. Trời quá nóng, mang khẩu trang thế này quá ngột, Hữu Bửu tạm tháo khẩu trang mình xuống để lấy chút không khí, tiện lúc cậu đảo mắt vài vòng nhìn cái quán trà sữa này. Đang trong lúc còn láo ngáo, Hữu Bửu nhảy thoát lên vì giật mình, bởi từ đâu mà một bầy mèo ủa đến chân Hữu Bửu. Do hoảng quá, nên Hữu Bửu kêu lên như một phản xạ:

- ÔI TRỜI!!!!

Âm vực của Hữu Bửu phát ra khá to, nên mọi người trong quán đổ dồn cái nhìn về phía cậu – khúc vải màu đen di động.

Cảm nhận được mình chính là nhân vật trung tâm của mọi ánh mắt, Hữu Bửu đơ người, mắt láo liên vì đầu óc cậu bỗng trở nên trống rỗng trước tình huống này!

- Hữu Bửu!

Anh Tú từ đâu trong quầy đi ra với bộ tạp dề màu tím, cô nhìn Hữu Bửu vừa kinh ngạc vừa khó hiểu. Hữu Bửu cũng chẳng kém gì Anh Tú, mà thậm chí là chẳng thể ngờ được chuyện quái gì đang diễn ra trước mắt mình, vì người đang mặc bộ đồng phục và mang trên người chiếc tạp dề tím kia là Anh Tú đó sao? Cô là nhân viên của quán trà sữa với cái tên “Trà sữa mèo con” nghe kì cục kẻo này sao? Hữu Bửu nhìn Anh Tú mà hai mắt cậu muốn lọt ra ngoài vậy, thật là không tin được!

.....

- Cậu làm thêm ở đây à!?

Anh Tú đặt ly trà sữa xuống bàn của Hữu Bửu, cô ngồi xuống rồi đáp lạnh nhạt:

- Không hẳn, mà chắc là vậy?

“Trả lời cái kiểu gì thế?” – Hữu Bửu khó chịu trong suy nghĩ.

- Mà cậu đang theo dõi tôi đây à? Sao cậu lại biết tôi ở đây?! – Anh Tú nghi hoặc nhìn Hữu Bửu.

Bị nói trúng tâm đen, Hữu Bửu hơi gãi đầu trong lúng túng, rồi cậu cũng nhanh chóng có được lí do:

- Không... chỉ là... tình cờ thôi!

Đang nói, tự nhiên có con mèo trắng từ đâu nhảy phóc lên người Hữu Bửu khiến cậu giật mình xô nó ra:

- Con mèo!!!!

Hữu Bửu một phen nữa hú vía với lũ mèo khiến Anh Tú phụt cười, cô nhìn Hữu Bửu trên người:

- Lớn xác như cậu mà cũng sợ con mèo này à!?

Mèo là động vật đồng đánh và chảnh chọe, chúng là đức vua, là nữ hoàng, còn bạn chỉ là tôi tớ của chúng mà thôi, khi chúng muốn chơi đùa cùng bạn thì bạn nên biết đó chính là phước đức tổ tiên để lại cho bạn. Bạn từ chối chúng ư? Vậy gì “good bye no angain” nhé! Con mèo bị Hữu Bửu đẩy ra, nó làm điệu dỗi, nên ngoáy móng về phía Hữu Bửu một cách bất cần, nó ngược đầu nhìn Anh Tú hồi lâu rồi nhảy phóc lên người Anh Tú, kiểu này là chọc gan Hữu Bửu đấy mà!

Anh Tú ôm lấy con mèo với bộ lông xù trắng muốt như gòn kia vào lòng, cô vúi vúi hai tai nó với về mặt cực kì vui. Những con mèo rất thích được yêu chiều, nên khi Anh Tú làm hành động nựng nà, con mèo trắng rất thích nên lật ngửa người lên lăn qua lăn lại trên đùi Anh Tú. Thấy con mèo trắng được cưng như vậy, mấy con mèo khác của quán kéo lũ lượt lại, chúng cũng nhảy lên người Anh Tú và cũng mong được cưng như con mèo trắng kia. Nhìn Anh Tú thế này, Hữu Bửu thật sự thấy Anh Tú như là thiên thần giáng thế vậy. Xinh đẹp, dễ thương, trong sáng và thuần khiết – đó là điều Hữu Bửu nghĩ về Anh Tú lúc này! Nhìn cô vui đùa cùng lũ mèo, Hữu Bửu chợt cười vì sự hồn nhiên của Anh Tú.

Sau một hồi làm nũng đủ với Anh Tú, lũ mèo cũng chán nên chúng cũng bỏ đi. Ôi những con mèo, cần thì đến không cần thì đi, đồ phụ bạc!

- Cậu có vẻ yêu mèo nhỉ? – Hữu Bửu hỏi.

Anh Tú dừng đứng, cô đáp:

- Dĩ nhiên! Mà cấm cậu nói chuyện tôi làm ở đây đấy, cậu mà khui chuyện này ra là... - Anh Tú đưa tay lên làm hành động cắt cổ, ánh mắt cô trừng trừng nhìn Hữu Bửu đầy đe dọa.

Hữu Bửu nuốt “ợc”, cậu thầm nghĩ “Con gái gì mà dữ thế không biết”.

- Mà ba mẹ cậu không mắng cậu về chuyện này sao?

Tự nhiên nghe hai chữ “ba mẹ”, tâm trạng Anh Tú bỗng chùng xuống, cô đáp mà giọng nghe cay cay:

- Không, vì họ đâu có biết!

Đang bình thường mà Anh Tú sao thế này, Hữu Bửu đang gãi đầu thắc mắc thì Anh Tú đã bật dậy, cô quay người vào trong và nói thêm:

- Mau về đi!

- Ờ? Tôi là khách mà sao cậu dám đuổi tôi, về hay không là chuyện của-

Hữu Bửu còn chưa nói xong thì Anh Tú đã xách balo của mình bước khỏi tiệm rồi, Hữu Bửu hơi ngơ ngác, rồi cậu cũng nhanh chóng móc trong túi ra tờ 50k đặt cạnh ly trà sữa và đuổi theo Anh Tú. Nói cho mọi người biết, không phải vì Hữu Bửu giàu có gì mà uống có một ly trà sữa phải trả tới 50k, vì cậu không có tiền lẻ, chỉ có duy nhất tờ 50k là nhỏ nhất, chẳng lẽ móc 500k ra trả sao, mà Hữu Bửu lại vội đi nên không kịp lấy tiền thối. Tiền thừa... dù là vài đồng bạc lẻ tiếc đứt cả ruột!

Cuối cùng Hữu Bửu cũng đuổi kịp , ưng cậu không dám đi đến cạnh cô mà chỉ dám đi theo sau Anh Tú. Tự nhiên Anh Tú cúi với Hữu Bửu rồi đứng đứng bỏ ra ngoài, mà chiếc tạp dề tím Anh Tú đã tháo ra từ lúc nào vậy?

Nhìn dáng người con gái nhỏ nhắn đi đằng trước mình, Hữu Bửu cảm nhận được cái bóng in xuống mặt đường kia nặng trĩu, nó mang nhiều tâm tư và nỗi buồn, có lẽ Anh Tú đang tự mang trong mình những điều mà cô không muốn nói cho ai nghe, dù đó chuyện gì thì Hữu Bửu chưa biết, nhưng cậu cũng muốn thử lắng nghe xem đó là gì mà lại khiến đôi mắt long lanh to tròn ấy mang màu của sự buồn bã vậy?

- CẬU LÀ KẸ BẮM ĐUÔI SAO MÀ CỨ ĐI THEO TÔI HOÀI THẾ?

Anh Tú đột nhiên quay lại và hét lên đầy giận dữ. Cô nàng nhỏ người thế thôi, nhưng nội công thì không xem thường được đâu, nghe tiếng hét của nàng ta là đủ biết, bởi thế mà người ta có câu “Nhỏ mà có võ”.

Khoảng cách của Hữu Bửu và Anh Tú lúc này là khá xa, chừng 13-17m, vậy mà âm thanh của Anh Tú vẫn rõ mồn một và Hữu Bửu nghe không sót chữ nào, kinh thật!

- Không...không phải, cậu hiểu lầm rồi!

Hữu Bửu vừa nói vừa xua xua tay, Anh Tú đứng đằng này có vẻ hiểu cậu nói gì dù cô không nghe cậu nói. Mà có đũa con nít lên ba nó mới tin Hữu Bửu, rõ ràng là bám đuôi vậy mà còn chối. Anh Tú tâm trạng đã không vui, lại còn bị Hữu Bửu bám đuôi nên cô tức càn hong ra. Ngay lập tức, Anh Tú cúi người xuống, cô lột chiếc giày trong chân trái của mình ra, Anh Tú đưa thẳng về phía Hữu Bửu, rằng cô nghiêng nghiêng nhìn cậu cho cậu thấy bây giờ cô đang rất bức. Thêm lần nữa, Anh Tú hét lên đầy phẫn nộ:

- CẬU MÀ DÁM ĐI THEO TÔI NỮA LÀ XEM CHỪNG TÔI NAY SẼ CÓ MỘT XE TẢI GIÀY “NHẤN CHÌM” NHÀ CẬU ĐẤY!!!

Nói rồi Anh Tú mang giày lại vào chân, cô hậm hừ bước thêm vài bước nữa và quay lại, Hữu Bửu cũng vì thế mà đứng lại ngay tức khắc, cậu nuốt ực cái nhìn cô, Anh Tú đưa thẳng ngón trỏ phải chỉ vào Hữu Bửu, miệng cô lăm ba lăm bậm cùng đôi mắt vô cùng giận dữ, kiểu này thì Hữu Bửu mà còn dám đi theo Anh Tú nữa thì gãy đấy! Anh Tú bỏ đi trong sự tức tối, còn Hữu Bửu thì đành ngậm ngùi nhìn Anh Tú bỏ đi khi chưa khai thác được gì nhiều.

Trên đường về, Hữu Bửu cứ nghĩ mãi mà chẳng ra, rằng vì sao Anh Tú lại đi làm thêm? Nhìn Anh Tú cũng đâu phải dạng nghèo khổ, túng thiếu gì. Có mấy lần Hữu Bửu nghe Như Ý nói nhà Anh Tú hẳn giàu lắm, nhìn quần áo, phụ kiện, giày dép rất ư thời trang, chắc đó là hàng hiệu, cả mùi nước hoa “nghe” qua cũng là hàng đắt tiền. Mà Hữu Bửu nghĩ Như Ý nói cũng đúng, nghèo cái kiểu gì mà xinh xắn, trắng trẻo, thời trang kiểu vậy, chỉ nội cái dáng đi thôi là cũng đủ biết con tiểu thư nhà đài cát rồi! Thế thì tại sao Anh Tú lại làm thêm? Có vẻ câu trả lời của Hữu Bửu sẽ tìm được đáp án nếu cậu kiên nhẫn tìm hiểu Anh Tú thêm một thời gian nữa!

.....

Tối ngày hôm ấy, Thu Thảo nằm trên giường nghĩ về Thiên Bảo mà buồn vô kể, đoạn cô cầm điện thoại định lên youtube xem gì cho đỡ buồn, thì tin nhắn từ nhóm chat bỗng reo lên, mà người nhắn đó không ai khác chính là Hàn Du.

“Hàn Du: Ngày mai các cậu đem tập học của mấy hôm nay cho tôi mượn chép bài lại nhé!”

Hàn Du vừa nhắn xong, chưa đầy 5 giây sau thì tin nhắn của Như Ý đã xuất hiện.

“Như Ý: Hàn Du cuối cùng cũng xuất đầu lộ diện rồi à?! He he!”

“Hữu Bửu: Ủ, mai tôi đem cho, chữ hơi xấu rán nhìn nha!”

“Hàn Du: Cảm ơn!”

Thấy mọi người đã bắt đầu rôm rả chuyện, Thu Thảo cũng nhắn vào:

“Thu Thảo: Mà dạo rài cậu nghỉ học, cô chủ nhiệm mắng cậu suốt đấy!”

“Như Ý: Mà cậu có chuyện gì giấu bọn tôi phải không?”

“Hữu Bửu: Anh Tú với cậu có quan hệ gì đúng không?”

Ngay khi Hữu Bửu vừa nhắn xong thì trên màn hình của cậu, Như Ý và Thu Thảo hiện ra dòng chữ “Hàn Du đã rời nhóm chat”. Có lẽ là Hàn Du không muốn nói, hoặc có thể là không có tâm trạng để nói, nên cậu đã rời nhóm chat để lảng tránh câu hỏi. Thế thì cũng thôi, Thu Thảo cũng rời nhóm chat, vì sợ Hữu Bửu và Như Ý hỏi chuyện của Thiên Bảo thì thêm rắc rối. Cũng vì mọi người sợ lẫn nhau, nên Hữu Bửu cũng rời khỏi nhóm chat vì sợ bị hỏi chuyện Anh Tú, dấu chấm hỏi của Hữu Bửu về Anh Tú còn chưa làm rõ mà đã nói cho mọi người biết, thật không hay chút nào! Mà Hữu Bửu cũng đã tính đến trường hợp sáng mai mà Thu Thảo và Như Ý có hỏi chuyện, thì cậu sẽ đáp qua loa là “Chưa tìm hiểu được gì”. Nhưng mà Hữu Bửu có lẽ lo thừa rồi, dù chưa biết Như Ý có hỏi hay không, nhưng Thu Thảo thì bây giờ cô đang điên đầu với chuyện của Thiên Bảo, nên cô không nhớ đến chuyện hỏi han cậu làm gì đâu.

Cầm điện thoại từ chiều giờ, Thu Thảo đã nhắn cho Thiên Bảo biết bao nhiêu tin nhắn mà chẳng thấy hồi âm dù tin nhắn đã được xem, đến cả Thu Thảo gọi hơn mười cuộc gọi mà Thiên Bảo cũng chẳng thèm bắt máy, những tiếng “tút tut” vô hồn ấy cứ kéo dài mà chẳng nghe được giọng của đầu dây bên

kia. Đầu óc Thu Thảo bây giờ đang rối bời, cô bỗng thấy hối hận vì những chuyện mình bày ra, cô ước chi Doraemon xuất hiện và cho cô mượn cỗ máy thời gian, cô sẽ quay ngược lại và ngăn bản thân của mình làm những chuyện ngu ngốc vậy. Ừ thì Thu Thảo ngốc nghếch nên mới làm những chuyện như vậy, bởi thế mà vì sao Thiên Bảo nói cô “Cậu là đồ ngốc” cũng phải!

Nằm đấy, Thu Thảo trờ người, cô tự dưng nhớ về cái nền màn hình khóa của Thiên Bảo. Thật sự là cô không biết Thiên Bảo đã chụp được ảnh của mình từ lúc nào vậy? Lại còn dùng nó làm ảnh khóa nữa chứ, lí do là gì? Dù chưa nghĩ ra, mà có nghĩ cũng chẳng ra, nhưng Thu Thảo bỗng thấy mắc cù, vì chắc Thiên Bảo phải dùng mấy phần mềm chỉnh sửa ảnh “cà” dữ lắm nên Thu Thảo trong mới xinh như vậy. Chính cô cũng không ngờ mình lên hình lại “ăn ảnh” vậy!

“Mình lên hình cũng đâu đến nổi tệ”

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chuyện Sau Giờ Tan Học

Chương 60: yện sau giờ tan học Hôm nay Hàn Du đã đi học lại sau mấy ngày liền nghỉ học, thấy Hàn Du vào lớp nên Hữu Bửu. Như Ý và Thu Thảo mừng lắm. Nhưng Hàn Du cũng biết lựa ngày ghê, hôm nay là thứ sáu, mà thứ sáu thì có tiết sinh hoạt lớp, mà có tiết sinh hoạt lớp thì Hàn Du sẽ bị “người phụ nữ quyền lực” “xử bắn”. Không chỉ có Hàn Du, mà Thu Thảo, , Như Ý và Hữu Bửu cũng sẽ chịu chung số phận vì sổ đầu bài đã ghi danh họ vào trong ấy với tội cúp tiết và ăn vụn. Chắc chắn hôm nay sẽ là tiết sinh hoạt lớp hay ho đây. Thời gian cũng mong chờ tiết sinh hoạt của lớp 11a2 lắm, nên vì thế mà nó trôi nhanh hơn thường ngày, với những “người trong cuộc” nó là vậy. Tiết năm đã đến, “người phụ nữ quyền lực” đã vào, đã xem một lược qua sổ đầu bài. Cùng đếm ngược để “con bão” của “người phụ nữ quyền lực” đổ bộ.

3...2....1....

- HÀN DU, THU THẢO, THIÊN , Ư Ý, HỮU , CÁC EM ĐỨNG LÊN HẾT CHO TÔI – Cô gầm lên như “sư tử hống”.

Lớp 11a2 được một phen vúi mình trước con thịnh nộ của cô chủ nhiệm, sóng gió bắt đầu đổ ập lên đầu lớp 11a2 rồi đây.

- Trong tuần các em đã làm gì thế hả? Hàn Du thì nghỉ học liên tiếp bốn ngày liền, Như Ý và Hữu Bửu thì ăn vụn trong giờ công nghệ, Thu Thảo thì cúp tiết một môn công nghệ, Thiên Bảo thì cúp cả một buổi sáng thứ năm. Tôi hỏi giờ các em đang muốn nổi loạn phải không mà kéo nhau vi phạm thế hả???

Giọng cô cứ gầm gầm đều lên, nhìn khuôn mặt nổi đầy gân và đôi mắt đang rực lửa của cô chủ nhiệm kia, thật đáng sợ. Những người vi phạm đứng đấy, không còn lời nào bào chữa nên cả bọn chỉ biết im lặng trước con thịnh nộ của cô. Bình thường tiết sinh hoạt đã căng, mà hôm nay còn căng hơn bình thường, sự nóng giận của cô lang tỏa khắp căn phòng, làm không khí trở nên ngột ngạt và khiến mọi người như không muốn thở nổi nữa. Mặc cho ai có ra sao, chỉ riêng một mình Thiên Bảo là tỏa khí băng hàn, cậu đứng đấy mà tâm trạng lẫn biểu cảm không một chút lay động, cứ lạnh lùng ra thế dù cô chủ nhiệm có nói thêm bao nhiêu điều.

Hết giờ sinh hoạt lớp, mọi người thở phào vì may mắn còn sống, 45 phút trôi qua trong lớp 11a2 cứ như thể 45 ngày từ địa ngục trở về vậy, thật khủng khiếp mà! Cái kết đắng lòng cho những thanh niên bị sổ đầu bài ghi danh là trực nhật, dọn dẹp sau khi hết tiết sinh hoạt này, “người phụ nữ quyền lực” còn đe dọa thêm là ai không làm, trốn về thì thứ hai hôm sau sẽ có một suất “ghế thăm” gia đình của người đó. G!!! Đúng là “người phụ nữ quyền lực”. Công việc được phân cụ thể như sau:

- Thu Thảo và Như Ý trực nhật lớp sau giờ ra về, bao gồm lau cả cửa sổ và thay nước các chậu cây.

- Thiên Bảo và Hữu Bửu lau dọn phòng dụng cụ thể dục, bao gồm sắp xếp lại những dụng cụ như bóng, sào nhảy, đệm,...

- Riêng Hàn Du, vì cậu mang tội nặng, nên một mình cậu được cử đến phòng dụng cụ hóa học để lau dọn các dụng cụ.

Vậy là xong, trong khi hết tiết năm người người, lớp lớp đã ra về, thì còn năm con người này ở lại làm chuyện công ích rồi mới được về. Ngay từ lúc bắt đầu, Thiên Bảo đã bỏ xuống phòng dụng cụ thể dục trước, không phải vì muốn làm sớm về sớm, mà không muốn nhìn thấy Thu Thảo nên cậu mới tỏ thái độ đó.

Bắt đầu từ Hàn Du, cậu một thân một mình đi đến phòng dụng cụ hóa học để lau dọn, không biết là may mắn hay duyên phận mà cậu lại gặp được Du ở đây. Hỏi ra thì mới biết cậu cũng bị phạt như Hàn Du vì tội ngủ trong lớp. - Có ai đó chịu phạt cùng mình vui thật! – Du Nam vừa nói vừa lau lau cái ống nghiệm.

Vui? Ý Du là vui khi có Hàn Du chịu phạt cùng với mình sao? - Mà mấy ngày nay sao tôi không thấy cậu lên thư viện, có mấy bài hóa tôi muốn hỏi cậu mà chẳng thấy cậu đâu!

- Mấy ngày nay tôi không đi học!

- Cậu ốm à?

Hàn Du không đáp, cậu lẳng lẳng xếp những lọ chứa lại thành hàng ngăn nắp sau khi đã chùi xong.

- Cậu ít nói thật đấy! Nhưng trong rất ngầu! – Du Nam cười, cậu đưa tay thành biểu tượng “like” với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Hàn Du thì xém phụt cười, nhưng vì lỡ được Du khen ngầu nên cậu phải kiềm nén lại, không khéo phá hỏng hình tượng trước mặt Du mất!

Thiên Bảo và Hữu Bửu lúc này thì mạnh ai nấy làm, họ chẳng nói năng gì chỉ biết cắm đầu vào mà làm thôi, trách thì trách Thiên Bảo, vì cậu chẳng muốn buông lời nên dù Hữu Bửu có nói kiểu gì thì cứ như đọc thoại một mình thôi!

Ở chỗ Như Ý và Thu Thảo, họ đã quét lớp, lau bảng xong, lau kính xong, chỉ còn thay nước cho mấy chậu cây là hoàn tất việc, vì chân Thu Thảo đau nên sau khi đổ hết nước trong các chậu cây ra xô, Như Ý là người đi đổ và mang nước lại vào. Đang trong lúc xách xô nước lên lớp, Như Ý gặp Anh Tuấn ở đường lên cầu thang, cô đang tự hỏi rằng Anh Tuấn đang chờ ai mà không về. Nhìn thấy Như Ý, Anh Tuấn vội tiến lại rồi xách xô nước qua tay mình trong khi Như Ý còn chẳng hiểu cái chi mô.

- Cậu làm trò gì đấy!? Sao không về đi mà còn ở đây!? – Như Ý xách xô nước về lại tay mình – Đưa đây tôi còn làm nhanh rồi về nữa!

- Cậu về trước đi, tôi sẽ làm thay cho cậu! – Anh Tuấn cười tỏa nắng.

Thấy kì lạ, Như Ý nhìn Anh Tuấn nửa nghi nửa ngờ, cô hỏi:

- Cậu có ý đồ gì à?

- Chỉ là muốn giúp cậu thôi! – Vừa nói Anh Tuấn vừa xách lại xô nước trên tay Như Ý về tay mình.

- Tự nhiên tốt đột xuất nhỉ?

Thấy Như Ý cứ dòm co với mình mãi, Anh Tuấn kéo tay cô lên lớp một mạch. Đang ngồi một mình trong lớp, Thu Thảo nghe tiếng bước chân ngoài hành lang, cứ ngỡ là Như Ý, cô vội mừng reo lên:

- Cậu đấy à!? Sao mà-

Lời nói của Thu Thảo bỗng khựng lại khi Như Ý bước vào lớp và cạnh cô là Anh Tuấn. Cầm xô nước trên tay, Anh Tuấn tiến vài bước lại chỗ Thu Thảo rồi đặt nó xuống cạnh cô, tiếp đó hần đi về phía bàn Như Ý, cầm cặp cô lên rồi quay lại chỗ cô. Anh Tuấn đi vòng ra sau Như Ý, hần làm hành động mang cặp vào cho cô, rồi vịn lấy hai vai và xoay người Như Ý phía cửa, hần vừa nói vừa đẩy Như Ý đi te te:

- Hôm nay cậu vất vả rồi, phần còn lại tôi sẽ làm giúp cậu, nên cậu về trước đi!

Anh Tuấn đẩy Như Ý đi đến cầu thang, hần buông cô ra rồi cười tươi vẫy tay chào cô:

- Về nhà cẩn thận nhé!

Như Ý ngây người đờ mắt mà chẳng hiểu sát chi, cô gỡ đầu mấy cái rồi bước xuống cầu thang, miệng Như Ý lẩm bẩm:

- Cậu ấy muốn ở lại cùng Thu Thảo sao?

Quay lại lớp học, Thu Thảo cũng như Như Ý, cô chẳng hiểu cái mô cái tê chi, còn đang ngơ ngơ với những dấu chấm hỏi, thì Anh Tuấn đã đứng trước mặt cô từ lúc nào.

- HẾT HỒN À! –Thu Thảo hét lên rồi giật lùi ra sau.

- Hi hi! Cậu nghĩ gì mà trầm tư vậy? – Nói rồi Anh Tuấn đưa tay búng “póc” vào trán Thu Thảo – Thay nước cho cây thôi!

Thu Thảo vừa gật đầu vừa suýt xoa trán mình.

Anh Tuấn, hần đã cố tình đẩy Như Ý về trước để ở lại cùng Thu Thảo và đưa cô về nhà như hôm qua. Thu Thảo không biết hần đang nghĩ gì, nhưng về mặt Anh Tuấn lúc này rất hào hứng khi đổ nước vào mấy chậu cây, trông hần có vẻ thích thú với công việc này lắm! Còn Thu Thảo, cô cũng múc nước đổ vào từng chậu cây, làm mà làm lúc cô hay lén nhìn sang Anh Tuấn mấy giây, Anh Tuấn biết điều đó chứ, nên khi đã hoàn thành phần việc của mình, hần lập tức hỏi cô về điều đó ngay:

- Bộ nhìn tôi vui lắm hả?

Thu Thảo ngẩn người, rồi nhanh chóng cô cúi mặt đầy xấu hổ.

- Nhưng tôi thích thế! – Anh Tuấn cười hờ hững.

Ngước mặt lên, Thu Thảo nhìn, in một cách chăm chăm, dù miệng Anh Tuấn nói là thích thế này, nhưng thử hỏi có ai bị nhìn chăm chăm mà không ngại đâu chứ! Anh Tuấn cũng thế, dù thích nhưng vẫn ngại, hấn gãi đầu hơi gượng gạo cười.

- Môi cậu – Thu Thảo chỉ tay lên môi mình – Cậu dùng son à!?

Ra là Thu Thảo nhìn màu son trên môi Anh Tuấn chứ không phải như Anh Tuấn đã nghĩ, Anh Tuấn gật đầu rồi móc trong túi mình ra cây son màu hồng.

- Là son dưỡng có màu ấy mà! Đất lắm đấy, tôi mua hồi còn ở Hàn quốc!

Kì thật Anh Tuấn có hơi điệu đà, nhưng bạn đừng nghĩ bậy về giới tính của Anh Tuấn, ở Hàn Quốc, nam giới làm đẹp là chuyện vô cùng bình thường, và chuyện dùng son cũng không phải ngoại lệ. Nếu sang Hàn Quốc, bạn thấy một người con trai dùng son môi thì cũng đừng quá ngạc nhiên nhé!

- Cậu thử không?

Thu Thảo chẳng cần nghĩ, cô gật đầu như gà mổ thóc, bởi Thu Thảo là người rất mê son, từ son nước đến son sáp cô đều thích tất, màu son cô thích là màu đỏ, và kiểu tô son cô thích là kiểu tô môi trong, tức tô ở lòng trong môi đậm hơn lòng ngoài. Dù cô không thích mấy màu son hồng, như thấy môi Anh Tuấn rất đẹp trong màu son ấy, nên Thu Thảo cũng muốn thử xem sao.

- Cậu biết dòng chữ trên đây nghĩ là gì không? – Anh Tuấn chỉ tay vào dòng chữ trên thỏi son.

Thu Thảo lắc đầu rằng không hiểu.

- Nghĩ là “phép thuật” – Nói đoạn, Anh Tuấn đưa tay trái lên che mắt Thu Thảo lại, Thu Thảo hơi giật mình, nhưng Anh Tuấn cũng vội giải thích – Khi mở mắt ra cậu sẽ thấy phép màu xuất hiện trên môi mình.

Chẳng biết nó màu nhiệm ra sao nhưng Thu Thảo tạm tin là như vậy. Anh Tuấn một tay mở nắp son bằng ngón cái và ngón trỏ phải, hơi vặn đầu son lên, hấn áp nó vào môi Thu Thảo và nhẹ nhẹ thoa chúng lên môi cô. Nói thật, khoảng cách đôi mắt Anh Tuấn và đôi môi Thu Thảo bây giờ chỉ cách tầm 10cm, nghĩa là khá gần. Môi Thu Thảo không đẹp như môi, ưng nó khiến Anh Tuấn bị kích thích, bởi môi như đang khiêu khích Anh Tuấn vậy.

- Mím môi lại nào!

Theo lời Anh Tuấn, Thu Thảo mím môi mình lại mấy cái cho son đều ra, cái mím cuối cùng của cô làm hở hai cái răng cửa cửa của mình lên, chúng hơi nhú ra ngoài như răng thỏ vậy, đáng yêu ghê!

Anh Tuấn nhìn môi Thu Thảo, hấn đưa ngón trỏ phải lên nhẹ chùi son trên môi cô, vì hình như chúng hơi đậm, đôi môi uơn ướm chạm vào đầu ngón tay làm Anh Tuấn như tê dại cả thân người. Trong vô thức, đôi mắt của Anh Tuấn cứ thu vào đôi môi màu hồng kia, đắm chìm trong đôi môi kia, hấn hơi nghiêng đầu và áp gần môi của mình vào môi của Thu Thảo.

“BỐP”

Anh Tuấn đột ngột ngã ngang trước cú đắm của ai đó vừa đập trên mặt mình. Thu Thảo cũng vì vậy mà giật mình mở mắt ra, trước mắt cô là Anh Tuấn đã ngã xuống sàn gạch và đưa tay sờ vào chỗ bị đánh trên mặt.

- TÊN KHỐN!!!

Vâng, người vừa tung cú đâm chính là Thiên Bảo, Thu Thảo vừa bắt ngờ vừa không hiểu, vì sao Thiên Bảo lại ở đây? Vì sao Thiên Bảo lại đánh Anh Tuấn? Và vì sao Thiên Bảo dùng ngón tay giữa thế kia? Ngay lúc Thiên Bảo định tiến đến đâm thêm cho Anh Tuấn một phát, Thu Thảo đã đứng trước Anh Tuấn, cô dang hai tay ra, mặt đối mặt với Thiên Bảo, trong ánh mắt cô nhìn cậu đầy sự tức giận, cô quát Thiên Bảo:

- Cậu đang làm cái gì vậy?

Mặc lời Thu Thảo, Thiên Bảo như người lên cơn điên, cậu đẩy mạnh Thu Thảo làm cô văng người vào góc cạnh của chiếc bàn gần đó, khiến thân người cô va đập vào đấy và môi cô bị đập làm máu hơi rỉ ra. Vừa nhìn thấy Thu Thảo bị ngã, Anh Tuấn hoảng người đứng dậy, lúc này Anh Tuấn cũng bắt đầu điên lên, hấn lao nhanh đến Thiên Bảo cùng một phát đâm khiến cậu ngã nhào xuống sàn gạch. Chưa dừng lại đó, Anh Tuấn vẫn tiến tới chỗ Thiên Bảo, hấn khụy người xuống và liên tiếp đâm vào mặt cậu như một con thú điên đang xé xác con mồi một cách dã mạng.

- TÊN ĐIÊN, MÀY ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY HẢ? MÀY DÁM LÀM THU THẢO BỊ THƯƠNG HẢ??? Trong mắt của Anh Tuấn lúc này, Thiên Bảo hiện lên đó là một người đáng phải chết, bao nhiêu sự tức giận cứ nung nấu trong nắm đấm của hấn. Má của Thiên Bảo lúc này đã hiện ra vài vết bầm màu tím, miệng cậu cũng bắt đầu loang vài vết máu. Đã nói là Thiên Bảo cực kì nhạy cảm với tên của Thu Thảo, nên khi Anh Tuấn nhắc đến tên cô trong lời nói của hấn, trong người Thiên Bảo như có một luồng điện nào vừa chạy qua, khiến cậu vùng thẳng cú đâm vào má trái của Anh Tuấn. Anh Tuấn bắt ngờ trước cú đâm ấy làm hấn yếu thế trong mấy giây, Thiên Bảo phản công, cậu tung cú đá vào Anh Tuấn với lực cực mạnh làm Anh Tuấn văng ra cách đó mấy mét. Nếu nói Anh Tuấn như con thú điên thì Thiên Bảo bây giờ như một con quái vật, cái nhìn trong đôi mắt đỏ của Thiên Bảo lúc này không gì khác ngoài một màu của máu. Phải, bây giờ cậu không còn khống chế được bản thân nữa rồi, dù có là Thu Thảo đi chăng nữa cậu cũng sẽ làm cô bị thương, giống như lúc này vậy. Quý dữ đang ngự trị trong cậu, nó đã nuốt mất linh hồn cậu rồi, sức mạnh của cậu đang bị nó thao túng và điều khiển, và Thiên Bảo bây giờ cực kì nguy hiểm!

Thiên Bảo đứng dậy, cậu siết chặt tay, mắt thì vừa nóng vừa sắt, miệng cứ gầm gừ như quái thú, Thiên Bảo từng bước tiến về Anh Tuấn trong khi hấn còn đang ôm bụng đau đớn. Mỗi bước chân của Thiên Bảo tiến tới như bước đi của tử thần, điều đó đồng nghĩa với sự chết chóc đang tiến gần hơn với

Anh Tuấn. Thu Thảo ở đây, cô đang phải vật lộn với cơn đau của mình, nhìn Thiên Bảo lúc này cô vô cùng sợ hãi, cô không tin rằng đây là một Dương Thiên Bảo hiền lành ít nói mà cô đã từng biết, trên mắt cô từ bao giờ đã đọng đầy những giọt nước mắt chỉ chờ được rót xuống. Nét mặt Thu Thảo lúc này tái xanh tái tím vì quá sợ hãi, môi run lên nhìn con quái vật đang tiến về phía Anh Tuấn, cô sợ lắm, sợ đến mức cả thân người cô không còn một chút cảm giác.

- CẬU DỪNG LẠI ĐI!!!

Không biết Thu Thảo lấy dũng khí từ đâu mà đôi chân cô lại dám đứng lên và chạy tới ôm chầm lấy Thiên Bảo. Cô gục mặt vào ngực, ừng giọt nước mắt ấy đã rơi ra và thấm vào chiếc áo sơ mi của cậu. Thu Thảo ôm ngang hông Thiên Bảo thật chặt, thật chặt nhằm không cho Thiên Bảo tiến thêm bước nào nữa. Thiên Bảo đứng yên đấy, cậu không bước, cũng không cử động nữa. Cứ như từ cõi mộng du trở về, Thiên Bảo bừng tỉnh thức giấc, bây giờ cậu mới ý thức được rằng tim mình đang đập bắn loạn lên vì cái ôm của người con gái trước cậu. Thiên Bảo cử động vài ngón tay mình, nó bắt đầu có cảm giác, cậu cũng cảm nhận được rằng ngực áo của mình đang thấm vào những giọt nước mắt đau đớn của cô gái đó. Mắt Thiên Bảo từ lúc nào mà đã lấp đầy những giọt nước trắng, chúng nặng dần rồi rơi xuống, long lanh, tinh khiết rồi vỡ ra trên tóc cô gái kia. Từ nhận thức đi đến hành động, Thiên Bảo đưa đôi tay của mình ôm cô gái vào lòng mình thật chặt, đầu cậu gục xuống mái tóc mềm mượt của cô gái mà nước mắt vẫn không ngừng rơi. Mùi hương bật hà từ mái tóc ấy, chúng lang tỏa và đi vào mũi cậu như một liều thuốc giúp cậu tỉnh táo lại, và bây giờ Thiên Bảo nhận ra mình không cần làm gì khác ngoài việc ôm thật chặt cô gái này thôi!

Thiên Bảo xuất hiện đúng lúc Anh Tuấn chuẩn bị hôn Thu Thảo, bạn có biết vì sao không? Lúc Như Ý đi xuống cầu thang, cô định sang phòng dụng cụ hóa học để giúp Hàn Du một tay, nhưng phòng hóa học đã đóng cửa mất rồi, nghĩa là Hàn Du đã xong phần việc và về trước rồi. Vậy là Như Ý phải đi vòng lại phòng dụng cụ thể dục để giúp Hữu Bửu và Thiên Bảo. Lúc Như Ý nói Anh Tuấn đang giúp Thu Thảo thay nước cho mấy chậu cây trên lớp thì Thiên Bảo đã hăm hăm bỏ đi khỏi, cậu bước vội và đi như thể có dung nham dưới chân mình vậy. Lúc lên đến lớp, cậu thấy Anh Tuấn đang gần áp môi vào hôn Thu Thảo, thì không biết cơn giận của cậu nó đã lên đến đỉnh cao nào, chẳng kịp suy nghĩ, Thiên Bảo đã ngay lập tức tiến vào và đâm vào mặt Anh Tuấn thật đau khiến hắn ngã ngang ra sàn gạch. Thiên Bảo thuộc cung Kim Ngưu, lúc này Thiên Bảo tức giận lên như một con bò hóa điên vậy, nó tấn công bất cứ thứ gì trong tầm mắt của mình. Chính vì không kiểm soát được sự giận dữ của mình, Thiên Bảo mới làm Thu Thảo bị thương, dù cậu không muốn điều đó.

.....

[Phòng dụng cụ hóa học]

Lúc này Hàn Du và Du đang lau chùi dụng cụ sâu bên trong, thì bác bảo vệ cứ ngỡ là không có ai nên đã khóa cửa lại, đến khi xong việc, Hàn Du và Du Nam chuẩn bị về thì mới hay là cả hai đang bị nhốt trong này. - yện gì thế này? – Du Nam nhủ mày khó chịu, cậu đập mạnh vào cánh cửa gỗ. Hàn Du im lặng, cậu bỏ vào trong một góc tường rồi ngồi xuống và tựa vào trong ấy. Giọng cậu trầm trầm đều đều vang lên:

- Chỉ tổ phí sức, cửa bị khóa từ ngoài mà!

Nghe Hàn Du nói vậy, Du thôi không “hành hạ” cái cửa nữa! Cậu xoay người rồi tiến đến chỗ Hàn Du, Du ngồi xuống đấy, cậu mở lời:

- Xui xẻo thay, sáng nay tôi sạt điện thoại ở nhà rồi! Mà cậu có mang điện thoại không?

Hàn Du móc trong túi ra cái điện thoại, cậu đưa lên trước mặt Du với cái màn hình đen ngòm, cậu nói: - Hết pin từ sáng giờ!

- Nghèo mà gặp cái eo – Du khóc rống đau khổ - Chúng ta chắc bị nhốt đến sáng ngày mai. Du đang lo là không ra ngoài được, ấy vậy mà nhìn Hàn Du kia, vẫn vẻ mặt lãnh đạm ấy, Hàn Du đáp bình tâm - Không hẳn.

- không hẳn? – Du quay ngoắc sang nhìn Hàn Du – Ý cậu là sao? Hàn Du không đáp, cậu chỉ im lặng ngồi đó với vẻ mặt trầm mặc, có lẽ Hàn Du đang suy nghĩ gì đó, là để hoạch đào tẩu ra khỏi đây chăng?

Thấy Hàn Du không đáp, Du cũng chẳng dám hỏi thêm, cậu nghĩ Hàn Du đang cố nói với mình là phải bình tĩnh trong lúc này suy nghĩ cách mới là quan trọng, chứ không phải cứ rên rĩ hay hét ầm lên, cũng chẳng giải quyết được gì. Du im lặng ngồi đó, giữa cậu và Hàn Du có một khoảng lặng, vì chẳng ai lên tiếng nói gì. Hàn Du thì không bàn, vì cậu vốn thuộc tuýp người ít nói, tâm lý khó đoán, cậu hẳn là một Cạp chính hiệu đây mà! Du thì khác cậu, một phút mà không nói chuyện cứ như một thế kỉ cậu bị mất tiếng vậy, khó chịu cực kì.

- Hàn Du này, tôi tò mò về cậu lắm đấy!

Hai chữ “tò mò” làm Hàn Du rút ngay ra khỏi suy nghĩ của mình và chú ý đến Du, cậu hỏi lại: - Tò mò?

Du gật đầu mấy cái, cậu cười mỉm trả lời: - Cậu lạnh lùng, khó đoán, rất bí ẩn! Cậu là một dấu chấm hỏi to đùng với tôi đấy! – Hàn Du đưa hai tay ra để diễn tả độ lớn của “dấu chấm hỏi Hàn Du” đối với mình – Cậu đúng là hình tượng mà tôi luôn theo đuổi.

Hàn Du thoáng chút lạc nhịp tim trước câu nói của Du. Du ngây ngô nào đâu biết vành tay của Hàn Du đã có chút hơi đỏ rồi!

Bạn có biết bình yên nhất là khi nào không? Là khi ngồi cạnh người mình thích, lắng nghe giọng nói của người đó, trong từng câu chuyện, dù chẳng biết nó có liên quan hay không, dù chẳng biết nó có hay nhầm chán không, dù chẳng biết đó là chuyện gì, nhưng mà âm thanh của người đó phát ra bên tai mình, nghe như một bản nhạc của thiên đàng, cảm giác thật thanh bình và yên ả. Hàn Du luôn đứng nhìn Du Nam từ xa, cậu chưa tiếp xúc với Du Nam được mấy lần, nhưng cậu cảm thấy Du Nam là người ấm áp, cái ấm áp của cậu nó chói chang như ánh mặt trời, nụ cười của cậu nghe sao thật ngọt ngào như vị kẹo sữa cam, cái tính nhiệt tình, vui vẻ của cậu giống như cái nóng của buổi trưa hè vậy. Giữa Hàn Du và Du là hai thế giới hoàn toàn đối lập, Hàn Du là người trầm lặng, ít nói, còn Du thì rất vui vẻ và hay nói nhiều, ấy vậy mà Hàn Du lại thích Du, còn Du Nam thì sao nhỉ?

- Trời sinh ra mỗi người một tính, bản thân tôi dù có thần tượng cậu, nhưng tôi không thể giống cậu, vì sao ư? Nếu trên thế giới này ai cũng giống ai thì chẳng còn gì thú vị nữa! (Trích dẫn câu nói của G-Dragon).

Phải rồi, nếu thế giới này ai cũng giống ai thì còn gì là thú vị nữa, G-Dragon cũng có câu “Trong khi người khác học theo phong cách của tôi thì tôi đã thay một phong cách mới rồi”. G-Dragon nói đúng, ai cũng có phong cách giống nhau thì thế giới chẳng có gì thú vị nữa, thật nhàm chán!

- Nói chuyện với cậu thế này làm tôi thấy thật thoải mái! – Du Nam nói.

Rồi cậu đứng dậy, phui phui mông mấy cái, Hàn Du tiến đến kệ đựng hóa chất, có lẽ cậu định làm gì đó với chúng.

- Ở đây có đầy đủ các loại hóa chất, sao ta không thoát ra bằng một vài phản ứng hóa học nào?

Điều Du nói chính là điều Hàn Du suy nghĩ nãy giờ, cậu đang suy nghĩ nên dùng phản ứng nào thoát khỏi đây vừa nhanh, vừa ít nguy hiểm. Nhưng mà Du, cậu ấy định thế nào với mấy cái hóa chất vậy, phản ứng hóa học nào mà cậu đang nghĩ tới đây?

- Cậu định pha chế gì thế?

Hàn Du hỏi, vì thấy Du đã lấy từ kệ xuống lọ cacbon và lưu huỳnh, đoạn Hàn Du nhanh chóng tiến tới ngăn Du lại khi cậu đang định lấy thêm mấy cái ống nghiệm.

- Cậu điên à? Cậu định chế thuốc nổ đen nổ tung cánh cửa à? Cậu muốn tôi và cậu chết ở đây trước khi ra được bên ngoài sao?

Giọng Hàn Du hơi gắt lên, Du cảm thấy Hàn Du lúc này đang nổi giận với mình, cậu lách người sang một bên và thôi, không chế tạo thuốc nổ đen nữa. Du Nam đem lọ cacbon và lưu huỳnh cất lại lên kệ, cũng vừa lúc đó, Du Nam bất cẩn dịch tay sang lọ axit nitrit khiến nó chệch khỏi giá kệ. - CÂN THẬN!!!

Hàn Du hét lên rồi lập tức choàng tay sang người Du và xoay cả thân người cậu về phía mình. “Choang!!!”

Lọ axit nitrit rơi xuống và vỡ vụn ra sàn nhà, những giọt axit bắn ra tứ tung, trong số ấy dính vào quần và giày của Hàn Du, khiến chúng lập tức bị thùng mảy lổ và nghe tiếng “xèo...xèo”. Có lẽ axit nó chạm tới da của Hàn Du nên cậu rít lên vì bỏng và rát:

- A...aa!

- Cậu không sao chứ!? – Hàn Du xốt xăn hỏi.

Rồi lập tức, Du đỡ Hàn Du ra xa khỏi chỗ lọ axit vỡ nhằm tránh bị văng trúng. Dù Hàn Du ngồi xuống, Du đã thấy đế nhựa của giày Hàn Du đã bị cháy ra ít do bị dính axit.

- Ổn chứ Hàn Du?

Hàn Du gật đầu mấy cái, cậu đáp:

- Bỗng nhẹ thôi, may là có lớp vải che chắn nên không sao!

Trong thoáng chốc, có một ý tưởng lóe lên trong đầu Hàn Du. Hàn Du vòng qua dãy bàn bên kia để đi gần lại kệ hóa chất, lách người khỏi vùng axit lúc nãy Du làm vỡ, Hàn Du nhanh chóng lấy lọ axit sunfuric cùng một ống hút dung dịch. Du nhìn Hàn Du mà chẳng hiểu chi, cậu lên tiếng hỏi:

- Cậu làm gì vậy?

- Ăn mòn kim loại!

Trong đầu Du chắc đã ngờ ngợ ra điều gì đó, nên cậu cũng đến gần Hàn Du xem sao. Hàn Du hiện tại đang đứng trước cánh cửa gỗ, cậu ngược lên nhìn nó hồi lâu rồi quay sang Du nói:

- Lấy một cái ghế lại đây giúp tôi!

Du gật đầu rồi kéo cái ghế lại cho Hàn Du. Đặt lọ axit sunfuric xuống ghế, Hàn Du dùng ống hút dung dịch rút axit vào đáy ống, cậu đưa lọ axit cho Du Nam rồi đứng lên ghế. Một tay Hàn Du bịt lại mũi để che chắn, tay còn lại từ từ bóp cái bóng trên đầu ống hút cho axit nhỏ vào con ốc của bản lề. Đến lúc này đây, Du mới hiểu ra cơ sự là Hàn Du đang cho axit ăn mòn con ốc kim loại của bản lề, làm như thế thì cửa sẽ rơi ra khi không có ốc cố định bản lề, dù không cần phải mở khóa cửa. Nhưng có một điều lưu ý ở đây là khi cả hai thoát được phòng dụng cụ hóa học, chắc chắn sẽ không thoát được tội làm hỏng cơ sở vật chất của trường, bao gồm cánh cửa và lọ axit lúc này. Mất hơn 20 phút, Hàn Du mới trả lại lọ axit về vị trí cũ, cái ống hút thì cậu đem rửa nó sạch nó ở vòi nước gần đó rồi cũng đặt về kệ. Quay sang Du, Hàn Du nói:

- Tôi đếm đến ba tôi và cậu cùng đạp cửa ra nhé!

- Gì cơ? – Du Nam nghiêng đầu không hiểu.

- Ốc và một phần bản lề đã bị ăn mòn, nên dùng lực tổng cánh cửa để bản lề văng ra, có vậy chúng ta mới thoát được!

Du gạt đầu mấy cái rồi cùng Hàn Du lấy đà, cả hai dùng hết sức rồi đập mạnh vào cánh cửa gỗ kia, và đúng như Hàn Du nói, bản lề văng ra, cánh cửa ngã xiêu vẹo về bên phải, tức về phía khoen cửa với ổ khóa đang dính vào nhau. - Chạy thôi!

Trong lúc Du còn ú ớ thì Hàn Du đã nắm tay Du chạy thật nhanh, thật nhanh ra khỏi đó.

.....

- Liệu có ổn không? Còn cái lọ axit nó sẽ không ảnh hưởng chứ?— Du hỏi. - Không chắc, nhưng axit đó sẽ nhanh bốc hơi thôi!

Hàn Du và Du đã đi được một quãng khá xa khỏi trường rồi, nên chẳng lo ai đuổi bắt nữa! - Nhưng công nhận cậu giỏi thật đấy! — Du Nam cười khen Hàn Du.

- Muốn giỏi hóa thì không chỉ học lí thuyết suông, mà phải làm thực hành. Dù cậu có học lí thuyết mười, thì cũng không bằng thực hành một.

Du gạt đầu rằng Hàn Du nói chí phải, chắc đó là bí quyết để Hàn Du giỏi hóa như vậy. Mà Hàn Du nói cũng đúng, Du học hóa thường chỉ là trên lí thuyết, chứ mấy chi được thực hành, ngoại trừ mấy giờ thí nghiệm trên lớp, chắc cũng vì vậy mà cậu không giỏi bằng Hàn Du cũng nên.

Tạm biệt nhau giữa ngã đường, Hàn Du và Du ra về mà chắc ai cũng cảm thấy vui lòng vì ngày hôm nay. Dẫu có bị phạt, có bị nhốt trong phòng dụng cụ hóa học, nhưng Du thì được học hỏi kinh nghiệm từ Hàn Du, còn Hàn Du thì được ở rất gần với người mình thích, nên hẳn cả hai ai cũng vui rồi!

[Phòng dụng cụ thể dục]

- Cậu điên rồi, điên thật rồi Thiên Bảo? — Thu Thảo vừa ca cẩm vừa chấm thuốc đỏ lên khoe môi Thiên Bảo.

Cảm thấy rát, Thiên Bảo rít lên một tiếng, nhưng bắt gặp ánh mắt trừng trừng của Thu Thảo làm cậu thu ngay cái vẻ mặt nhăn nhó ấy lại.

Đằng kia là Như Ý đang thay cho Thiên Bảo làm công việc của cậu ấy, Hữu Bửu thì xong phần việc của mình rồi nên cũng đang phụ Như Ý một tay.

- Mà cậu cũng biết hôm nay mình đi đánh nhau với Anh Tuấn nên đem theo hộp y tế sẵn trong cặp vậy à? — Thu Thảo cảm hợp y tế lên, cô nhìn Thiên Bảo đầy chất vấn.

Thiên Bảo không đáp, cậu quay mặt đi lảng tránh ánh mắt của Thu Thảo nhìn mình. Thu Thảo không phải là Thiên Bảo nên cô không biết, chứ chẳng lẽ Thiên Bảo đi nói quỵt toẹt ra là đem cho cô, vì vết thương ở gối chân của cô làm cậu lo phát sốt lên mà chẳng tài nào nói ra. Thiên Bảo định lúc làm xong việc rồi nhờ Hữu Bửu đưa hộp y tế này cho Thu Thảo, dù vết thương không đáng là mấy, nhưng Thiên Bảo không thể không quan tâm. Hộp y tế còn chưa tới tay Thu Thảo, cô còn chưa được dùng nữa thì Thiên Bảo đã và đang dùng mất rồi còn đâu!

- Môi cậu...đau lắm không? — Thiên Bảo bẽn lèn nhìn Thu Thảo hỏi han.

Vẫn cái thái độ đó, Thu Thảo đáp lạnh lùng:

- Cảm ơn, nhờ phước đức cậu ban cho mà tôi mới bị vậy đó!

Nghe Thu Thảo nói mà Thiên Bảo chưa xót lòng vô cùng, cậu hơi cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói:

- Xin...lỗi!

- Thôi thôi, tôi không dám nhận lỗi xin lỗi từ thiếu gia nhà họ Seo đâu, cũng chẳng có vinh dự nào nhận hai chữ “xin lỗi” từ người nổi tiếng đâu!

Lời nói thốt ra thì không thể nào rút lại được, Thu Thảo không tự chủ mà nói ra câu “cũng chẳng có vinh dự nào nhận hai chữ “xin lỗi” từ người nổi tiếng đâu!” khiến cô giật mình và lấy tay che miệng mình ngay sau câu nói vừa dứt. Từ thái độ lạnh lùng, Thu Thảo chuyển sang thái độ co ro, và có phần ngại ngùng. Thu Thảo lúc này mới ý thức được rằng chính câu nói không suy nghĩ của mình đã tự đẩy mình vào thế bị động, lần này cái miệng hại cái thân cô rồi! Lúc này Thu Thảo hơi nhướn mắt lên, cô nhìn Thiên Bảo, cậu chẳng nói chi, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như thườ nào, không biết là Thiên Bảo có nghe, hay có bận tâm với lời nói của cô không, sao mà cậu chẳng biểu hiện thái độ gì cả, hai mắt Thiên Bảo vô hồn nhìn về phía xa xăm, không biết cậu đang nghĩ gì, và thái độ đó là sao nữa?

Thu Thảo đang lúc chưa biết phải làm sao với thái độ phản ứng của Thiên Bảo, thì từ đằng kia Như Ý xầm xầm tiến lại, cô đá vào cái bịt nơi Thu Thảo và Thiên Bảo đang ngồi cái, khiến cả hai giật mình. Như Ý đứng chống nạnh hong, cô quát một hơi dài:

- Nè Thiên Bảo, cậu bị điên sao hả? Đang yên đang lành mà đi đánh nhau với Anh Tuấn là sao hả? Cậu rãnh quá mức đấy, công việc còn làm chưa xong mà đi đánh nhau, cậu có biết cậu báo hại tôi phải nai lưng ra thay cậu làm việc hay không hả? Cậu cần uống thuốc không? Hữu Bửu còn hai liều đó! Mà kiểu cậu bây giờ là đem đi chết nó còn chưa thấm chứ nói chi mà uống thuốc, máu điên nó ăn tới não, tới tủy sống, tới tận cùng cốt nơron của cậu rồi!

Như Ý xả một hơi dài mà Thiên Bảo vẫn vậy, mặt vẫn lạnh như tiền mà gương cặp mắt éch tròn nhìn cô không trả lời lấy một tiếng, điều này càng làm Như Ý tức muốn điên lên.

- Tôi nói cậu ức lắm hả gì mà không lên tiếng hả? Thanh quản của cậu bị đứt rồi sao trả lời tôi hả? Cậu xem thường nên không trả lời tôi à? Cậu đang

kinh tôi sao?

Để chứng minh là mình không ức, không xem thường, không khinh khi Như Ý, và quan trọng là còn nói được nên Thiên Bảo lên tiếng:

- Không có! Lúc này tôi-

Thiên Bảo còn chưa nói xong thì Như Ý đã cướp lời:

- Cậu đang cố biện hộ về chuyện cậu trốn việc và đẩy lại cho tôi đó hả? Xin lỗi cậu chứ tôi biết tổng cái mưu đồ đen tối của cậu rồi! Nhìn nè nhìn nè! – Như Ý cuối xuống và cầm lên cái hộp y tế - Cậu tính sẵn hết rồi chứ gì? Cậu định hôm nay đi đánh nhau nên đem sẵn hộp cứu thương nè, mà hôm nay lại bị phạt nên cậu chẳng muốn làm xong việc.

Nói ra kiểu gì Như Ý cũng bắt bẻ, biết làm gì đây, Thiên Bảo chỉ biết cười trừ chứ biết làm gì đây! Thiên Bảo hơi gượng, cậu cười mà như muốn khóc vậy, đúng là nụ cười khổ mà!

- Nào cậu phẳng bao giờ thế, tôi nói vậy mà cậu còn cười được à!? Cậu không biết xấu hổ sao mà còn cười – Như Ý ngược mặt lên đầy cảm thán – Woaaa! Phục cậu thật, level mặt dày của cậu ngày càng lên cấp rồi!

Đẩy đẩy, đường nào cũng chết, im lặng thì bảo coi thường nên không trả lời, mà trả lời thì bảo là đang biện hộ, chối cãi, còn cười khổ thì bị cho là nảo phẳng, mặt dày. Cái lũ con gái đúng là, sống sao cho vừa lòng chúng! Thiên Bảo biết mình đang bị Như Ý dồn đến ngõ ba đường, mà đường nào cũng chết, cậu biết làm sao đây, thôi thì mình sai mình chịu, Thiên Bảo phải xin lỗi Như Ý là lẽ đương nhiên rồi! Cơ mà câu chuyện đâu có diễn biến theo chiều xuôi vậy, Thiên Bảo vừa hé môi, chưa nói được chữ “x” trong cụm từ “xin lỗi” thì Hữu Bửu đã nhảy bổ vào họng cậu:

- Ba cho mày ăn học tới lớp 11 rồi, còn chưa làm được trò trống gì cho ba mày tự hào mà đã muốn làm anh đại à? Mày không lo làm việc cùng Hữu Bửu, lại đi đánh nhau với cái thằng Anh Tuấn đó, mày muốn ba mày chết hay sao Thiên Bảo? Ôi trời ơi là trời, trời mà có tấu! Sao tôi lại sinh ra thằng con này há trời!?

Miệng Hữu Bửu rên lên thảm thiết, cậu đưa tay lau “nước mắt” như thật, quá giỏi, Hữu Bửu “diễn quá sâu”, quá nhập vai là một người ba của Thiên Bảo. Cả một bọn đứng đấy, trắng bệch hết thân người ra đấy nhìn Hữu Bửu, quạ từ đâu mà kêu “quan quát” đầy tội lỗi trên đầu họ vậy cả.

Đoạn khoe môi Thiên Bảo hơi co giật, hai mắt cậu không ngừng nở lửa. Chắc, Hữu Bửu sắp chết đến nơi rồi!

- Cậu chết với tôi!

Biết nguy hiểm đang cận kề, Hữu Bửu lùi dần lại trong khi Thiên Bảo đang từng bước tiến lại mình. 3... 2.... 1 Hữu Bửu chộp lấy cái balo của mình rồi cong chân chạy vèo ra cửa, Thiên Bảo dù mới đánh nhau xong, cả người còn ê ẩm mà hấn còn hăng lắm nên cậu cũng kịp “nắm đầu” cái cặp của mình và phi theo Hữu Bửu, trước khi mất dạng. Thu Thảo kịp nghe Thiên Bảo nói một câu:

- Về cẩn thận nhé, giữ lấy hộp y tế đó mà dùng, phải biết tự chăm sóc vết thương của mình nghe chưa?!!

Ồ... Thiên Bảo nói thế... là cậu không còn giận Thu Thảo nữa sao? Thu Thảo bỗng cười mỉm, cô thầm mừng vì Thiên Bảo đã không còn giận mình nữa, vậy là cuộc căng thẳng của cô và Thiên Bảo đã kết thúc sau hơn một ngày.

- Khóa cửa rồi về thôi! – Thu Thảo nói.

- Ủ! – Như Ý gật đầu.

Mà Thu Thảo quên là cái balo của mình còn bỏ lại trên lớp, lúc bụng Thiên Bảo ra thì cô chẳng còn nhớ cái chi ngoài chuyện kéo Thiên Bảo đi khỏi lớp 11a2 càng nhanh càng tốt, cái chân đau của cô tự nhiên nó nhanh hẳn ra, Thu Thảo kéo Thiên Bảo đi như bay, và cuối cùng điểm dừng của họ là phòng dụng cụ thể dục. Mọi chuyện diễn ra phía sau thì bạn biết rồi!

Ra đến cửa, Thu Thảo và Như Ý gặp Anh Tuấn cũng vừa đi tới. Quần áo Anh Tuấn xóc xếch và bị bẩn vài chỗ, trên khuôn mặt thanh tú kia có vài vết xước, vài vết bầm màu tím xen lẫn nhau, khoe môi thì động lại chút máu khô, nhìn xuống bầu áo hấn, có dính một vài giọt máu. Trông Anh Tuấn là biết ngay hấn ta là người thua cuộc, bởi bộ dạng còn thảm thương hơn Thiên Bảo. Thấy Anh Tuấn vậy, Thu Thảo không làm sao không lo cho hấn được, cô chạy tới trước mặt hỏi han Anh Tuấn riu rít:

- Cậu có sao không vậy? Có đau nhiều không? Mà cậu...

Đoạn chưa hết câu thì Thu Thảo chợt nghĩ ra gì đó, cô vội lấy trong hộp y tế trên tay mình ra mấy miếng băng cá nhân, một chai thuốc mỡ, một bình bông gòn và một chai thuốc đỏ sát trùng. Cô cầm lấy tất cả trên tay rồi đưa hết chúng cho Anh Tuấn.

- Nè, cậu tự chăm sóc cho vết thương của mình được chứ?! Nhớ phải bôi thuốc mỡ để không vết thương thành sẹo đấy! Thay mặt Thiên Bảo tôi thành thật xin lỗi cậu! – Thu Thảo cuối đầu đầy thành khẩn.

Nhìn Thu Thảo ngốc ngốc làm sao ấy, khiến Anh Tuấn hơi buồn cười, xem biểu hiện trên môi, nhưng hấn đã nén nó lại rồi!

- Balo của cậu này! – Anh Tuấn đưa ra cái balo cho Thu Thảo, rồi hấn lắc đầu mấy cái – Tôi nghĩ mình không làm được mấy chuyện này đâu, cậu giúp tôi đi!

Thu Thảo hơi giật mình trước lời đề nghị của Anh Tuấn, cô còn đang lưỡng lự suy nghĩ thì Như Ý đã đáp thay:

- Tôi sẽ giúp cậu – Như Ý quay sang nhìn Thu Thảo – Cậu về trước đi, về mà ráng chăm sóc cho mình!

Thu Thảo hơi e dè ngại ngùng, rồi cô cũng gật đầu và bỏ về trước.

.....

- Cậu mà đánh nhau với Thiên Bảo thì có nước thua thôi! – Như Ý vừa sát trùng vết thương trên mặt Anh Tuấn vừa nói.

Anh Tuấn thấy rất, hần hơi nhăn mặt lại chút rồi giãn cơ mặt ra, hần hỏi lại Như Ý:

- Tại sao?

- Đồi mồi của Thiên Bảo chính là vũ khí đáng sợ nhất mà cậu ấy có. Bình thường thôi nhìn cậu ấy đã đủ đáng sợ, huống hồ chi cậu cáu lên. Cậu có biết trong một cuộc chiến của loài ăn thịt, như hổ và sư tử chẳng hạn, cả hai so về sức mạnh thì ngang ngửa nhau, chúng không phải là không sợ đối phương, nhưng chúng chẳng bao giờ để lộ ra vẻ sợ hãi, chỉ cần một trong hai lay động ánh mắt, bên còn lại sẽ thấy ngay được sự rung sợ của đối phương, và nhanh chóng vồ đến cắn xé con mồi với khả năng thắng là hơn 90%. Đó chính là cách để động vật ăn thịt sinh tồn trong thế giới muôn loài. Cũng như Thiên Bảo, trong ánh mắt cậu ta không bao giờ thấy được sự sợ hãi, đồng tử của cậu ta luôn lúc nào cũng định tâm về phía kẻ thù, nó không chỉ đơn thuần là nhìn như vậy, mà còn ánh lên sát khí, sự đe dọa để ép đối phương phải sợ hãi và lay chuyển tâm trạng, thần sắc, chỉ cần một cử động nhỏ của cậu là đủ để lộ ra yếu điểm của bản thân trước mặt của Thiên Bảo. Với cậu mà dám đấu với Thiên Bảo thì cậu thua là cái chắc, kết quả là cậu thảm hại thế này đây!

Như Ý nói một tràng dài, lời nói của cô tuy nhẹ nhàng mà nó thấm tới tận tâm can của Anh Tuấn, hần đồng ý là cô nói đúng, bởi lúc này, Anh Tuấn đã có chút sợ hãi khi nhìn vào đôi mắt đỏ của Thiên Bảo. Nói thật, Thu Thảo mà không can đảm ôm lấy Thiên Bảo thì không biết cậu còn làm đến mức nào nữa! Anh Tuấn phải cảm ơn Thu Thảo vì đã cứu hần đấy!

- Nhưng tôi hỏi cậu này nhé! Giữa cậu, Thu Thảo và Thiên Bảo có chuyện gì xảy ra với vậy? Trong quá khứ mọi người có xích mích gì sao?

Một khoảng lặng trống trải, thấy Anh Tuấn không đáp, nên Như Ý nói:

- Thu Thảo và Thiên Bảo chẳng ai chịu nói cho tôi nghe. Không sao cả, cậu không nhất thiết phải trả lời tôi!

Như Ý cũng chẳng bận tâm mấy, sát trùng và bôi thuốc mỡ xong, Như Ý tiện tay cắt miếng băng cá nhân thành từng mảnh nhỏ rồi dán vào mấy vết xước trên mặt Anh Tuấn. Hơi đau, nên Anh Tuấn rít nhẹ lên cùng mấy nét nhăn trên mặt.

- Xong rồi! – Như Ý bỏ mấy dụng cụ vào cặp Anh Tuấn rồi cô nói thêm – Lần sau có muốn đấu với Thiên Bảo thì nên dùng cái đầu, chứ đừng dùng tay chân nếu cậu không muốn thảm hại như lần này!

Như Ý có biết Anh Tuấn thuộc cung Bọ Cạp không mà cho hần lời khuyên chuẩn xác như vậy?! Nói về mưu kế thì Bọ Cạp là số một, bạn nên biết là đừng bao giờ để Bọ Cạp thù hận bạn, khi đó chúng sẽ không từ thủ đoạn mà đẩy bạn vào đường chết đâu. Còn Như Ý, cô là một người thâm thúy, luôn nhìn thấu mọi việc dưới sự khách quan, đó chính là tính cách ảnh hưởng từ cung Thiên Bình mà cô đang có. Thiên Bình luôn công bằng, luôn khách quan, nên khi phân xét điều gì đó, Thiên Bảo luôn cân kể và đứng trên lập trường người trong cuộc để nói, khi Thiên Bình cho lời khuyên thì bạn hãy nên nghe theo là hay nhất!

- Cậu muốn nghe không?

Như Ý hơi ngần ngại, cô à ừ rồi gật đầu. Anh Tuấn hơi nhếch môi, hần nhẹ cười, một nụ cười của sự buồn bã, và có chút xót xa, hít một hơi thật sâu, Anh Tuấn thở ra nhẹ nhàng rồi bắt đầu đi vào câu chuyện:

- Hai năm trước, mà chính xác là một năm sáu tháng mười hai ngày. Lúc đó tôi, Thu Thảo và Thiên Bảo là học sinh trường THPT Lê Văn Tám, Thiên Bảo học lớp 9a3, tôi và Thu Thảo học 9a2. Ngày trước tôi và Thu Thảo là “gà bông” của nhau, dù gián tiếp, nhưng Thu Thảo đã nói là thích tôi, và dĩ nhiên tôi là người tỏ tình và nói thích Thu Thảo trước. Thật ra cũng chẳng phải cơ duyên gì mà tôi và Thu Thảo lại trở thành “gà bông” của nhau, vì một lần hiểu lầm Thu Thảo, tôi đã lên kế hoạch trả thù cậu ấy bằng cách lừa gạt tình cảm, và cuối cùng là bỏ rơi Thu Thảo để cậu ấy phải đau khổ vì tình yêu của tôi. Kế hoạch của tôi thành công được hơn nửa đường, vì đã khiến Thu Thảo sa vào lưới tình của tôi. Lúc ấy Thiên Bảo là em họ của tôi, cậu ta từ Hàn Quốc chuyển về đó không lâu. Tính Thiên Bảo đâu có giống bây giờ, cậu ta rất nhút nhát, cực kì nhút nhát, đến nỗi suốt những năm tháng đi học cứ bị người ta bắt nạt và chẳng có lấy một người bạn. Tôi không biết là duyên phận hay tình cờ, mà Thiên Bảo và Thu Thảo lại quen biết nhau trong một lần Thu Thảo làm rơi sách của Thiên Bảo. Từ đó họ gặp nhau thường xuyên hơn vì hay lên thư viện đọc sách, họ trở thành bạn bè, thậm chí Thu Thảo còn làm giáo viên dạy tiếng Việt cho Thiên Bảo nữa. Càng ngày Thu Thảo và Thiên Bảo càng thân nhau, tôi lúc đó không hiểu sao mình lại cực kì ghét cảm giác đó đến vậy, ghét mỗi khi Thu Thảo cười với Thiên Bảo, ghét khi Thu Thảo nói chuyện rôm rả, tự nhiên với Thiên Bảo mà với tôi, Thu Thảo lại không như thế. Đến một ngày, tôi biết bản thân mình đã bị lừa trong suy nghĩ nóng vội nhất thời của chính mình, rằng tôi đã hiểu lầm Thu Thảo. Tôi lúc đó muốn sụp đổ thật sự, và tôi không biết là có nên dừng lại hay bước tiếp. Trong khoảng thời gian đó, tôi cũng nhận ra một điều, là mình tự bao giờ đã quan tâm Thu Thảo nhiều hơn, hay để ý tới tâm trạng và hành động của cậu ấy nhiều hơn, và tôi đã biết rằng mình thật sự thích Thu Thảo mất rồi. Khi Thiên Bảo phát hiện ra kế hoạch “lừa tình” của tôi với Thu Thảo, cậu ấy nói rằng chuyện tôi quen hò ai, yêu ai, cậu ấy không quan tâm, nhưng mà đó là Thu Thảo thì cậu ấy nhất định phải quan tâm. Cậu ấy còn nói rằng tôi đã cướp đi người bạn đầu tiên và quan trọng của cậu ấy. Đó cũng là lần đầu tiên tôi thấy Thiên Bảo giận dữ như vậy, và dám nói chuyện với tôi những lời như vậy. Từ đó, có lẽ Thiên Bảo đã ghét tôi dù nhiều hay ít.

Anh Tuấn nói bằng chất giọng nửa đau nửa xót, hần tự cười cho bản thân, rằng sao ngày đó hần lại ngốc nghếch đi thích con nhóc tên Trần Thu Thảo ấy vậy, để giờ hần phải đau khổ như thế này. Nhìn Anh Tuấn bằng đôi mắt của sự thấu hiểu, Như Ý hoàn toàn thấu hiểu cho người con trai cạnh cô, rằng có lẽ người con trai này đã phải đau khổ lắm khi trải qua quãng thời gian khó khăn ấy. Câu chuyện chưa dừng lại ở đó, Anh Tuấn lại nói tiếp:

- Bản thân tôi luôn nghĩ mình là người ở phía trên, tôi luôn đập lên sự đau khổ của người khác mà lấy đó làm niềm vui. Khi lên kế hoạch với Thu Thảo, tôi luôn chắc chắn phần thắng sẽ thuộc về mình, nhưng đến cuối cùng, tôi lại biến mình trở thành “con cò” trong chính kế hoạch của mình và trót thích Thu Thảo. Cuộc đời là dòng chảy bất tận, danh lợi làm lòng người lay động. Trước khi kết thúc năm học lớp 9, tôi được ba mẹ Thiên Bảo hỏi rằng có muốn đi du học ở Hàn Quốc không? Dĩ nhiên là ba mẹ tôi không ép, quyết định là tùy thuộc vào tôi. Là con người của tham vọng, tôi không muốn bỏ qua cơ hội tốt này khi được ba mẹ Thiên Bảo bảo hộ sang Hàn Quốc để du học. Sau nhiều đêm trằn trọc suy nghĩ, rồi tôi cũng quyết định rằng mình sẽ đi du học. Quyết định của tôi đồng nghĩa là sẽ bỏ lại Thu Thảo, bỏ lại những lời hứa giữa tôi và cậu ấy như: cùng thi tuyển vào cấp III, cùng học chung, cùng tốt nghiệp lớp 12 và thi đại học cùng nhau. Nếu tôi nói cho Thu Thảo nghe về chuyện đi du học, Thu Thảo chắc chắn sẽ bảo rằng chờ tôi. Tôi không muốn những năm học cấp III tươi đẹp và mộng mơ của cậu ấy phí hoài vì phải chờ tôi, tôi không muốn sự mòn mỏi của cậu ấy đáp lại bằng con số 0, vì tôi không dám chắc mình sẽ quay lại. Vậy là trước ngày nghỉ hè, cũng là trước ngày tôi đi, tôi đã nói ra hết mọi sự thật, rằng bấy lâu tôi đã lừa dối cậu ấy, tôi buông không biết bao lời thậm tệ cho Thu Thảo vào lúc ấy. Lòng tôi khi đó đau như ngàn con dao đâm vào vậy, mỗi ngón từ thốt ra làm tim tôi loang thêm ít máu, tôi đã đã suýt bật khóc, nhưng tôi phải kềm chế bản thân mình, nếu tôi tuông lệ thì tôi biết mình sẽ không cảm lòng được mà ôm lấy Thu Thảo và nói lời xin lỗi rồi rít, điều đó sẽ làm Thu Thảo biết sự thật, câu chuyện sẽ chuyển theo hướng khác, đó là Thu Thảo sẽ chấp nhận và chờ tôi. Tôi không muốn điều đó xảy ra, tôi biết bản thân mình đã quá tàn nhẫn với Thu Thảo, vì tôi không muốn cậu ấy chờ tôi nên thà để cậu ấy đau một lần rồi thôi, thời gian sẽ xóa nhòa hình ảnh tôi trọng tim cậu ấy.

Nước mắt của Anh Tuấn tự đâu lăn dài trên má, nó rơi khi nào vậy? Đôi mi kia, chúng rũ xuống cặp mắt đen láy đang dâng trào những giọt lệ trắng xóa. Trông Anh Tuấn mà Như Ý không khỏi đau lòng, đau lòng vì cô thông cảm cho Anh Tuấn rất nhiều, bởi yêu một người mà phải làm người ấy rơi nước mắt vì mình, thì chẳng khác gì tự sát muối vào tim. Một năm ở Hàn Quốc, từng ngày trôi qua với Anh Tuấn thật đau khổ, vì hần không tài nào quên được khuôn mặt thấm đẫm nước mắt của Thu Thảo vào ngày mưa hôm đó, cứ nghĩ đến đó là lòng Anh Tuấn lại quặn lên đầy đau đớn, những giọt nước mắt của quá khứ, nó không đơn thuần rơi xuống thấm và vào mặt sàn, mà nó rơi vào tâm trí của hần, nó thấm vào tận sâu trái tim của hần. Anh Tuấn đã quá đau khi đã làm Thu Thảo khóc nhiều như vậy vì mình, hần còn đau hơn khi phải cách xa Thu Thảo và không thể nào nhìn thấy cô được nữa!

Anh Tuấn nói đến đây thì Như Ý đã hiểu phần chuyện còn lại, là vì Anh Tuấn đã quá nhớ nhung Thu Thảo, là vì tình cảm của Anh Tuấn đã quá sâu đậm nên Anh Tuấn mới quay về và xuất hiện trước mặt Thu Thảo thế này.

- Tôi biết nỗi đau của tôi làm sao mà so với nỗi đau quá lớn của Thu Thảo. Tôi quay về, mọi thứ thay đổi rất nhiều, Thu Thảo cũng thay đổi nữa, và Thiên Bảo là người thay đổi nhiều nhất. Tôi không mong là Thu Thảo sẽ còn tình cảm với mình, tôi cũng không ép là Thu Thảo phải còn thích tôi, vì tôi muốn bắt đầu lại, tôi muốn tạo nên một trang mới. Lần này nhất định, tôi sẽ không buông Thu Thảo nữa đâu, vì một lần đã khiến tôi hối hận rất nhiều rồi, lần này, tôi sẽ nắm lấy cậu ấy thật chặt, thật chặt, để không rời xa nữa! Và có một chuyện tôi muốn nhờ cậu!

- Là chuyện gì?

- Cậu đừng nói gì với Thu Thảo về những chuyện của tôi vừa kể. Hãy để tôi đi lên từ con số 0, làm lại tất cả. Nhờ cậu đấy!

Như Ý gật đầu mấy cái:

- Tôi hứa!

Vậy ra mọi chuyện là thế, Anh Tuấn ra đi, nhưng hần vẫn mang nỗi khổ của riêng mình, có ai hiểu cho hần điều đó! Mà cũng phải, là vì hần hy sinh cho Thu Thảo, là vì hần không nói, thế nên Thiên Bảo mới từ đó mà mang thay Thu Thảo nỗi hận Anh Tuấn. Nếu ngày đó Anh Tuấn nói cho Thu Thảo biết, Thu Thảo đã chờ, dù cô không phải là người thích chờ đợi, nhưng vì người mình thích thì điều đó có lẽ là đương nhiên và ổn với cô thôi! Và nếu mọi chuyện xảy ra đúng như thế thì bây giờ Anh Tuấn quay lại, hai người sẽ hạnh phúc rồi!

Từ ngày Anh Tuấn bỏ đi, thì Thiên Bảo đã không còn thiết tha gì với Anh Tuấn nữa, trong mắt cậu, Anh Tuấn là kẻ tồi bại, là tên khốn xấu xa, vì đã bỏ Thu Thảo đi như thế! Anh Tuấn ra đi mà không nói vì cậu sợ Thu Thảo chờ mình, Thiên Bảo biết chuyện nhưng cậu lại im lặng mà không nói, nhưng lí do là gì cậu không nói cho Thu Thảo nghe sự thật?

Buổi tối, Hàn Du ngồi trong phòng, cậu vừa băng cá nhân dán lại mấy chỗ bỏng do axit bắn trúng, vừa alo với Hữu Bửu:

- Nhờ cậu chuyện này!

Bên kia, Hữu Bửu tíu tít cười:

- < Có thù lao không? >

Hàn Du giọng vẫn lạnh nhạt vốn có:

- yện đó tính sau. - < Ủ! Cậu nói đi! >

- Nhờ cậu xâm nhập vào hệ thống CCTV của trường, xóa giúp tôi video quay phòng dụng cụ hóa học của ngày hôm nay!

Nghe Hàn Du nói xong, Hữu Bửu ngạc nhiên, cậu hỏi:

- < Để làm gì? >

“Tút...tút.....tút”

Còn chưa nhận được câu trả lời nào thì Hữu Bửu đã bị Hàn Du cắt máy cái rụp, Hữu Bửu đơ người trong mấy giây, rồi cậu phát hỏa lên nhìn cái điện thoại giận dữ:

- Nhờ và cái kiểu gì thế hả? Còn chưa trả lời thì đã cúp máy!

Còn Hàn Du bên này, vì cậu không muốn nói nhiều nên chỉ cần bấy nhiêu đó thôi. Hàn Du là người cực kì giỏi trong việc tính toán, bao gồm với tính toán với những con số trong các môn học, lẫn cách tính toán trong mưu kế, chiến lược. Hàn Du biết chắc chắn thế nào cái chuyện ở phòng dụng cụ sẽ bị phát hiện thôi, nên cậu đã tính đến phương án an toàn cho mình lần Du, đó là xóa bỏ video từ camera quay lại trong phòng dụng cụ hóa học. Chuyện Hàn Du rửa sạch cái ống hút dung dịch không phải không có lí do, là vì cậu muốn thủ tiêu bằng chứng, kể cả trước khi nắm tay Du chạy đi, Hàn Du đã kịp nhặt cái bản lề, ốc vít đi và cho nó vào thùng rác công cộng trên đường về. Lí do Hàn Du nhờ Hữu Bửu đó là Hữu Bửu rất giỏi máy tính, giỏi đến mức cậu ấy có thể hack vào hệ thống CCTV của trường là chuyện thường nhật, có một người bạn như Hữu Bửu thật tiện biết mấy!

Hàn Du là người thuộc cung Bọ Cạp. Bạn có biết trong một cung hoàng đạo, có nhiều loại tính cách, tức là bị lai giữa cung này với cung kia nên tính cách cũng bị lai theo do ảnh hưởng của ngày sinh. Bạn thường thấy cung hoàng đạo đúng với mình một phần, chứ không đúng hết mà phải không? Những cái đúng với bạn là tính cách đặc trưng của cung hoàng đạo mà bạn đang sở hữu đấy! Giống như Anh Tuấn, dù mang cung Bọ Cạp nhưng hẳn đâu có lạnh lùng, ít nói như Hàn Du, Hàn Du chính là người sinh đúng ngày mà ảnh hưởng cung hoàng đạo Bọ Cạp mạnh nhất, nên hầu như cậu giống cung này hơn 80%. Tuy Anh Tuấn và Hàn Du có hơi khác tính cách, nhưng họ có một điểm chung, cũng là đặc trưng của cung Bọ Cạp đó là rất mưu mô, rất giỏi sách lược, tính toán. Và đặc biệt, cả hai đều rất nguy hiểm!

- Cái tên này! Đúng là đáng ghét có thua gì Thiên Bảo đâu chứ! – Hữu Bửu tay gõ bàn phím lộc cộc mà mặt không khỏi nhăn nhó khó chịu.

Hàn Du không nói, là vì cậu ÍT NÓI chứ không phải KHÔNG CHỈU NÓI. Việc Hàn Du nhờ Hữu Bửu xóa giúp mình cái video trong phòng dụng cụ hóa học, tức cái video ấy đã thay lời Hàn Du nói hết mọi chuyện rồi, cần chi mà Hàn Du phải lên tiếng cho một hơi chứ!

- Wow! Cái gì đây!

Hữu Bửu đã hack vào hệ thống CCTV của trường từ lúc nào rồi, và đang xem video trong phòng dụng cụ hóa học. Cậu hơi ngạc nhiên đấy, vì hiện tại Hàn Du đang bị nhốt trong phòng cùng với một thằng con trai khác. Hữu Bửu mỉm cười, vì đang đòi Hàn Du.

Cảnh cuối cùng khi Hữu Bửu nhìn thấy Hàn Du và cậu con trai kia chạy mất đó, là cái cánh cửa đã bị cả hai đập vẹo qua một bên. Đến đây thì Hữu Bửu đã hiểu vì sao Hàn Du lại nhờ mình xóa video này rồi, là vì muốn thủ tiêu bằng chứng, còn hiện trường thì ai muốn suy luận sao đó thì suy luận. Hữu Bửu thuộc cung Kim Ngưu, tính tình rất kiên nhẫn, nhẫn nại, và hay lo xa, thế nên đã lờ xâm nhập vào CCTV rồi, nên cậu coi luôn nuốt mấy cái video còn lại, xem có Hàn Du và cậu con trai kia có bị cái camera nào quay trúng không, có thì xóa nốt luôn.

Hữu Bửu bắt đầu công việc này khoảng 8h30 PM, mà giờ đã hơn 11h PM vẫn chưa xem hết mấy cái video. Hữu Bửu mòn mõi xem mấy cái video chán ngắt đó, mà hai mắt cậu muốn dính vào nhau, cơ mắt cậu mở muốn chổng lên nữa rồi, vì Hữu Bửu quá là buồn ngủ. Đang trong lúc ngáp to miệng, Hữu Bửu suýt gục xuống thì cái hình ảnh xuất hiện trên màn hình làm cậu giật mình và thoát khỏi cơn buồn ngủ, đó chính là Thiên Bảo, cậu đang tức tốc chạy đến lớp 11a2. Nhớ lại sáng nay thì Thiên Bảo có đánh nhau với, ưng nguyên do là gì thì Hữu Bửu không biết. Chợt ý tưởng này lên trong đầu Hữu Bửu, đó là tìm video quay của lớp 11a2. Là chuyện chẳng khó, nên Hữu Bửu nhanh chóng tìm được video của lớp 11a2 sáng nay. Cái cảnh học hành, rồi đến chuyện bị cô chủ nhiệm mắng thì Hữu Bửu không còn nó, mà chỉ cần cảnh Thiên Bảo xuất hiện ở đây.

- Lại...cái gì nữa đây!

Thứ Hữu Bửu nhìn thấy lúc này khiến hai mắt cậu phải căng tròn lên vì ngạc nhiên, đó là Anh Tuấn đang che mắt Thu Thảo lại...và có lẽ là sắp hôn cô. Bất ngờ này còn chưa hết, thì bất ngờ khác lại đến, Thiên Bảo bỗng xuất hiện từ cửa lớp, cậu sầm sầm tiến lại và hung hãn đâm ngay vào mặt Anh Tuấn khiến hắn ngã vật ra sàn gạch. Hữu Bửu thêm lần nữa căng mắt lên nhìn cảnh “huyền diệu tương tàn” mà mồn không khỏi “O” “A”. Một trận chiến giữa hai thằng con trai diễn ra và được kết thúc bằng cái ôm của một đứa con gái, chính là Thu Thảo. Khi Thu Thảo ôm lấy Thiên Bảo thì đó là lúc cuộc chiến kết thúc. Và là vậy, Hữu Bửu chẳng cần xem thêm đoạn phía sau nữa thì cậu cũng dư sức hiểu. Bởi sau khi cuộc chiến kết thúc thì Thu Thảo và Thiên Bảo đã ở phòng dụng cụ thể dục rồi!

Cái video này đây có thể làm bằng chứng cho việc Anh Tuấn và Thiên Bảo đánh nhau, thế nào họ cũng sẽ bị kỉ luật nếu bị phát hiện, nên Hữu Bửu xóa luôn nó trước khi đăng xuất khỏi hệ thống CCTV.

- Đúng thật mình là người tốt mà!

Tắt máy tính, leo lên giường cũng đã gần 12h khuya, ầy vậy mà Hữu Bửu chưa ngủ được vì cậu đang liên kết các dữ kiện lại để cho ra một kết luận gì đó.

- Hồi lúc Anh Tuấn chuyển vào, nghe mọi người bảo cậu ta có bị Thiên Bảo đánh một lần, do xích mích gì đó, mà hình như Thu Thảo có liên quan đến xích mích đó. Thái độ Thiên Bảo lúc nào cũng vậy, như thể chẳng bao giờ ưa nổi Anh Tuấn một lần. Rồi chuyện hôm nay, chẳng lẽ... - Hữu Bửu tự lẩm bầm – Anh Tuấn thích Thu Thảo, Thiên Bảo cũng thích Thu Thảo, mà Thiên Bảo lại ghét Anh Tuấn vì cậu ta cũng thích Thu Thảo.

Nói rồi Hữu Bửu tự cảm thán bằng cách vỗ gối “bịch bịch”:

- Sao mà Thiên Bảo ít kỉ thế, cạnh tranh công bằng mà, sao chỉ vì Anh Tuấn thích Thu Thảo mà ghét cậu ấy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nụ Hôn Của Thiên Bảo

Chương 61: Nụ hôn của Thiên Bảo

05:00 AM tại nhà Thiên Bảo.

- Ở nhà phải ăn uống đầy đủ, phải tự biết chăm sóc bản thân mình, không được đi đánh nhau như hôm qua đâu đấy!

Người đang cất giọng ân cần và đầy dịu dàng kia không ai ngoài bà của Thiên Bảo. Hôm nay ông bà Thiên Bảo phải khởi hành từ sớm cho kịp chuyến xe của đoàn du lịch Phú Quốc. Ông bà Thiên Bảo cũng khá lâu rồi chưa được đi đâu, nên tuần trước ông bà có thấy trên TV quảng cáo suất du lịch một tuần tại đảo Phú Quốc, lòng bỗng thấy nao nao trước lời quảng cáo quá hấp dẫn, thêm là ông bà muốn đi khoây khoả bên ngoài, nên họ quyết định đi du lịch, và ngày khởi hành là hôm nay.

- Con biết rồi ạ! Ông bà đi chơi vui nhé! Khi về nhớ mua quà cho con! – Thiên Bảo cười hờ hững.

- Ủ! Thức ăn bà làm sẵn và trữ trong tủ lạnh đó, khi nào đói thì hâm lại mà ăn, trong tủ lạnh còn có cả thực phẩm tươi sống nữa! Mà nếu ở con không ăn, hay không tự nấu được thì sang nhà Anh Tuấn ăn nhờ bên ấy vài hôm, bà có nói với bố mẹ Anh Tuấn rồi đấy!

Thiên Bảo nhìn bà cười hiền, cậu gật đầu như chim sẻ mổ mổ:

- Con biết rồi bà ơi!

Bà Thiên Bảo là người lo xa, tính kĩ, nên bà vẫn còn dặn dò Thiên Bảo thêm:

- Buổi tối mà sợ quá không dám ngủ ở nhà một mình, con có thể sang nhà Anh Tuấn ngủ tạm bên ấy vài hôm. Đi học hay rời khỏi nhà thì nhớ khóa cửa cẩn thận. Phải ngủ đúng giờ, ăn sáng đúng bữa, học hành chăm chỉ biết chưa! Bà không muốn con bị cô giáo khiển trách đâu, mẹ con sẽ mắng con đó!

Nghe bà nói một tràng dài, Thiên Bảo chỉ biết gật đầu dạ vâng, bà của cậu thật là quá lo cho đứa cháu này mà!

- Bà nó đi thôi!

Ông Thiên Bảo từ nhà vệ sinh bước ra ngoài, này giờ bà Thiên Bảo có thời gian căn dặn Thiên Bảo lâu vậy là phải chờ ông đi vệ sinh. Cầm cái vali của ông bà bà để cạnh cửa, Thiên Bảo kéo chúng ra ngoài công phụ ông bà, cũng như tiễn hai người họ trước khi bước lên chiếc xe buýt chờ sẵn này giờ.

Trời còn khá tối, sương đêm vẫn còn vương trên những tán lá, cột đèn, cột đường, nên chúng ướt nhem. Cái lạnh của buổi sớm vẫn chưa tan, nên phảng phất trong không khí là cái se lạnh của tiết trời. Trước khi bước lên xe, Thiên Bảo chỉnh lại góc áo cho bà mình mấy cái, cậu dịu dàng vén vài sợi tóc rối trên má bà lên mang tai gọn gàng, cậu nói:

- Bà đi giữ gìn sức khỏe nhé!

Người ông hiền hậu đứng nhìn đứa cháu, rồi đưa tay lên xoa đầu Thiên Bảo mấy cái:

- Phải biết chăm sóc mình, đừng để đổ bệnh khi ông bà không có nhà biết chưa!?

Thiên Bảo gật đầu mấy cái rồi đáp:

- Vâng, ông bà thượng lộ bình an!

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi của ba người họ đã đủ thời gian cho anh nhân viên khuân vali của ông bà lên xe, anh nhân viên vừa xong thì hai ông bà cũng bước lên xe và mình cũng lên theo sau. Cánh cửa đóng lại, ông bà Thiên Bảo trông ra cửa sổ xe để nhìn đứa cháu lần cuối. Thiên Bảo vẫn đứng đấy, cậu đưa tay vẫy chào tạm biệt ông bà với nụ cười rạng rỡ trên môi.

“Bừm... bừm”

Tiếng động cơ nổ máy, chiếc xe buýt chậm chậm lăn bánh, nhanh dần, nhanh dần rồi lao đi. Thiên Bảo nhìn theo chiếc xe đến phút cuối cùng, chiếc xe

ngày một nhỏ dần trên con đường phía xa cũng là lúc mặt trời dần ló rạng. Chiếc xe máy hút vào đường chân trời, Thiên Bảo đứng đấy và nụ cười trên môi cậu cũng tắt dần đi. Mặt trời vừa chiếu tia nắng đầu tiên xuống đường, cũng là lúc Thiên Bảo quay lưng bỏ vào trong nhà với nét mặt mệt mỏi, đờ đẫn.

Hôm nay là thứ bảy, chỉ học bốn tiết duy nhất vào buổi sáng, buổi chiều trống không học. Mới sáng bước vào lớp, Thiên Bảo như người thiếu sức sống, bước chân của cậu hơi chập choạng, chao đảo khi bước vào chỗ ngồi. Sắc mặt cậu hôm nay không được tốt, bình thường da mặt Thiên Bảo đã trắng, nhưng hôm nay nó còn trắng hơn, mà không phải là kiểu hồng hào, là kiểu trắng xanh như thiếu máu. Thường ngày, mỗi Thiên Bảo cứ hay bị mọi người gọi là dùng son vì nó đỏ như màu son, nhưng hôm nay nó hơi nhạt nhẽo đi, có phải Thiên Bảo đang bị bệnh?

- MỌI NGƯỜI ƠI TIN SỐC TIN SỐC ĐÂY NÀ!!! Phòng dụng cụ hóa học bị trộm đột nhập, hiện trường vụ án đang bị phong tỏa và thầy cô đang vào cuộc điều tra! – Như Ý vừa từ cửa vào vừa phóng loa cái “ô bật lửa” của cô nàng.

Nghe Như Ý phao tin xong mọi người bắt đầu xôn xao lên bàn chuyện, tin này thật sốc như lời rao của Như Ý đấy, hai chữ “sửng sốt” hiện rõ trên khuôn mặt từng ng ng một. Tuy nhiên, trong số những người ở lớp, có hai con người không quá bất ngờ vì chuyện này, bởi họ là người biết rõ hơn ai hết việc phòng dụng cụ bị đột nhập. Hữu Bửu và Hàn Du tuy có đôi chút chột dạ, họ nhìn nhau chút rồi quay lại về bình thường như bao người, thần thái của Hữu Bửu và Hàn Du quả nhiên là “sâu” xuất chúng, họ chẳng hề để lộ ra một tí biểu cảm nào của kẻ phạm tội, mà rất thần nhiên hòa vào không khí xôn xao chung của cả lớp, như thể mình cũng như mọi người và không biết chuyện gì cả.

Mặc cho lớp đang ồn ào bàn về chuyện phòng dụng cụ hóa học, Thu Thảo từ nãy đến giờ vẫn không ngừng chú ý đến Thiên Bảo. Thấy cậu có vẻ không được khỏe trong người khiến cô hơi lo lắng, Thu Thảo nằm sắp tai xuống bàn, cô quay mặt hướng đối diện với Thiên Bảo, Thu Thảo thở thè:

- Cậu bệnh à? Nhìn cậu có vẻ không được khỏe.

Thiên Bảo từ lúc vào đến chỗ ngồi, cậu đã gục xuống bàn từ lúc nào rồi, thấy Thiên Bảo nằm nhắm mắt vậy thôi chứ cậu không có ngủ đâu! Tiếng Thu Thảo đủ lớn để Thiên Bảo nghe thấy, cậu đáp:

- Không, chỉ là thiếu ngủ thôi!

Có lẽ không tin lắm lời của Thiên Bảo, Thu Thảo hỏi:

- Thật không?

- Ừ! – Thiên Bảo đáp vồn vện.

Thu Thảo dù không tin thì cô biết làm gì đây chứ! Thiên Bảo đã nói vậy rồi mà!

Cũng chuẩn bị vào tiết rồi, mọi người đang lúc lấy tập sách ra cho bài mới thì cô chủ nhiệm từ cửa xông xông bước vào. Nhìn mặt cô căng thẳng, bước đi mà sát khí tỏa ra ngùn ngụt khắp người cô, đôi mắt tóe lửa cô nhìn thẳng xuống lớp khiến ai nấy cũng nuốt ực cái đầy lo lắng, rằng không biết chuyện gì đến nữa đây!

- Hàn Du!!!

Tiếng cô gầm lên làm mọi người giật nảy, đúng như dự cảm chẳng lành, giờ đây tai họa đang giáng xuống đầu Hàn Du. Dù chẳng phải là mình, nhưng nhìn cái cách cô kêu tên Hàn Du làm mọi người xanh mét mặt mày. Thế nhưng, khác với nét mặt của cả lớp, Hàn Du rất điềm tĩnh, cậu đứng lên và đáp lời cô lễ phép:

- Vâng, cô gọi em ạ!

- Nhanh xuống phòng hội đồng với tôi.

Dứt câu thì cô đã bỏ ra ngoài, để lại bao sự thắc mắc lẫn rung rẩy của cả lớp, “người phụ nữ quyền lực” đứng lớp thêm tí nữa dám chùng mảy đưa thiếu canxi, bị bệnh tim nó ngất tại chỗ. Nghe lời cô, Hàn Du rời bàn và đi thẳng ra ngoài để xuống phòng hội đồng. Lớp lại bắt đầu nhao nhao lên, họ bàn tán về Hàn Du, rằng cậu có liên quan đến chuyện phòng dụng cụ hóa học.

- Không phải là vì chuyện phòng dụng cụ hóa học chứ!? – Như Ý giọng đầy lo lắng.

Thu Thảo nén tiếng thở dài, cô nói:

- Tôi không biết nữa! Nhưng khả năng là rất cao, vì hôm qua Hàn Du là người dọn phòng dụng cụ hóa! Cầu mong là không phải!

- Chắc chắn là không phải! – Như Ý vỗ ngực đầy cương quyết – Nếu cần thì tôi có thể làm chứng, vì hôm qua tôi định đến phụ Hàn Du lau dọn thì cửa đã khóa, tức cậu ấy đã về. Vậy là phòng dụng cụ bị đột nhập sau khi Hàn Du về.

Tán đồng với ý kiến Như Ý, Thu Thảo gật gù đầu. Nhìn hai đứa bạn suy luận này nọ, Hữu Bửu thấy buồn cười nên cậu cười lên mấy tiếng, Hữu Bửu nói:

- Yên tâm đi, Hàn Du không sao đâu! Cậu ấy “vô tội”.

- Ủ! Tôi tin Hàn Du. – không hẹn mà Như Ý và Thu Thảo cùng đồng thanh.

Mạn phép nói lời xin lỗi đến hai cô nàng là bạn của Hàn Du nhé! Vì Hàn Du chính là người đã làm bật tung cách cửa phòng hóa học đấy! Như Ý và Thu Thảo tin lắm rồi! Nhưng vì Hàn Du có bằng chứng ngoại phạm, cộng thêm hiện trường giống như là một vụ đột nhập, tức từ bên ngoài đột nhập vào trong, chứ không ai nghĩ rằng sự thật là từ bên trong phá cửa đi ra ngoài đâu. Hàn Du vừa có Như Ý chứng minh là mình không liên quan, lại được Hữu Bửu giúp đỡ bằng cách phi tan bằng chứng đó là mấy cái video trong hệ thống CCTV, thêm nữa là hiện trường đánh lừa người xem như một vụ đột nhập. Bạn nên biết rằng, thầy cô trong trường này không phải là thám tử, học sinh trường càng không phải là Conan, Hàn Du lại nắm trong tay bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo như vậy thì muốn khép cậu vào chuyện cũng là điều khó.

Đang trong lúc còn lao ngao, lóng ngóng về chuyện của Hàn Du, nên Anh Tuấn bên này gọi Thu Thảo mấy lần mà chẳng thèm quay lại:

- THU THẢO!!!!

Anh Tuấn hét ầm lên làm không chỉ Thu Thảo, mà cả lớp ai nấy cũng ngoáy đầu nhìn hấn trong một sự im lặng đến đáng sợ. Cảm thấy xấu hổ, Anh Tuấn cố nặn ra nụ cười rạng rỡ nhất có thể, rồi đưa đứng dậy cuối đầu xin lỗi:

- Xin...lỗi!

Xin lỗi thì thôi, mọi người cũng chẳng mấy bận tâm tới Anh Tuấn nữa. Anh Tuấn đi sang bàn Thu Thảo, hấn phẩy phẩy tay ra hiệu cho cô ngồi xê vào. Anh Tuấn đặt mông ngồi bên ngoài, hấn xoay người nhìn Thu Thảo cất giọng ân cần:

- Viết thư của cậu, ổn rồi chứ!?

Thu Thảo mặt hơi căng vì ngượng, nhưng cô cũng cố đáp thật tự nhiên:

- Ủ! Không sao!

Rồi tự nhiên Anh Tuấn nắm lấy tay Thu Thảo, hấn chu môi phồng má, giọng điệu thì ra cái kiểu dễ thương, hấn lắc tay Thu Thảo mấy cái:

- Tôi lo lắm đấy!

Trước hành động của Anh Tuấn, Thu Thảo muốn đông cứng người vì quá là xấu hổ. Cô ngại ngừng thu tay mình về.

- Cảm ơn...!

Thiên Bảo nằm đấy, nhưng cậu thấy hết đấy! Thật sự là Anh Tuấn đang muốn khiêu khích Thiên Bảo đấy mà!

Trở lại với Hàn Du, cậu đang đi sắp tới phòng hội đồng, thì gặp Du cũng vừa đi tới. - Cậu cũng bị gọi xuống phòng hội đồng à!/? – Du Nam hỏi.

- Ủ! Cậu cũng vậy à!/?

Du gật đầu cười, nhưng nụ cười nó hơi héo đi, Hàn Du cũng không lấy làm lạ vì Du sắp gặp chuyện rắc rối rồi! - Nghe tôi nói này Du ! Khi xuống phòng hội đồng, thầy cô hỏi chuyện về phòng dụng cụ hóa bị đột nhập thì cậu chỉ cần nói không biết, mọi chuyện còn lại để tôi lo.

- Sao? – Du Nam ngơ mặt nhìn Hàn Du.

- Cứ làm theo những gì tôi nói. Cậu hãy nghĩ chúng ta là người vô tội, hiểu chứ!/?

Tuy chưa hiểu vấn đề lắm, nhưng Hàn Du đã nói vậy thì chắc cậu đã có kế hoạch rồi, nên Du chỉ biết nghe theo vậy thôi!

Buổi học hôm nay kết thúc với khá nhiều chuyện về Hàn Du. Đúng như kế hoạch Hàn Du đã sắp xếp trước, khi bị hội đồng thẩm tra, Hàn Du rất điềm nhiên trả lời một cách tự tin, phối hợp với Hàn Du là Du Nam, cậu cũng “diễn” rất giỏi nên không ai có thể nghi ngờ về mặt cậu được. Đã nói Hàn Du thuộc cung Bọ Cạp, về phần sách lược cậu rất giỏi, nên với những câu hỏi mà thầy cô đưa ra nhằm cho cậu sập bẫy “có tật giật mình” để khép cậu vào tội là điều không thể. Lí luận sắt bén, bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo, khiến cho cả hội đồng thẩm vấn không tài nào moi móc được gì. Điều đáng tiếc nhất khi hội đồng không thể quy tội Hàn Du và Du được mà cứ vòng vo Tam Quốc, là bởi họ không có bất cứ chứng cứ gì. Bạn biết điều tức nhất là gì không, là bạn biết ai đó làm sai, làm gì tổn hại đến bạn, bạn muốn kết tội người đó nhưng lại không có bằng chứng, nói thật chứ không có cái nào tức bằng chuyện này đâu! Thế là sau mấy giờ đồng hồ căng thẳng của phòng hội đồng, Hàn Du và Du trở về bình an mà không mang bất cứ tội danh nào.

Về chuyện của Thiên Bảo, có lẽ hôm nay Thiên Bảo bệnh thật rồi, cả buổi học hôm nay cậu cứ lơ đãng như vậy suốt. Giờ Thiên Bảo đang nằm bất động trên giường của cậu kìa! Ông bà Thiên Bảo mà biết chuyện đứa cháu cưng của mình bị bệnh chắc ông bà sẽ bay từ Phú Quốc về nhà ngay lập tức đấy!

Mới về nhà chưa được bao lâu, mới nằm xuống chưa được bao lâu, tiếng điện thoại của kẻ chết tiệt nào reo lên khiến Thiên Bảo chói tai. Thiên Bảo vẫn nằm im đó, cậu thật sự khó chịu với tiếng chuông điện thoại cứ reo dồn dập như thế, trong đầu cậu đang thầm nguyên rủa ai lại gọi điện thoại cho cậu vào lúc này, lúc cậu đang mệt và cực kì khó chịu trong người. Mò mẫm trong chiếc cặp được Thiên Bảo quăng trên giường không xa, Thiên Bảo lấy điện thoại ra mà hai mắt cậu vẫn còn nhắm híp, trên trán cậu xuất hiện mấy nét nhăn, chứng tỏ cậu đang bức bối.

- Alo! – Thiên Bảo giọng thều thào.

- Ra mở cửa cho chị mày này!

Bên kia là giọng một thiếu nữ, nhưng Thiên Bảo nhớ là trong danh bạ điện thoại mình ngoài số của Như Ý và Thu Thảo thì làm gì có ai là con gái nữa chứ. Vẫn chất giọng một mối ấy, Thiên Bảo đáp:

- Chị nào vậy? Nhầm số rồi!

Giữa lúc Thiên Bảo định tắt máy thì bên kia kịp nói:

- Phương Anh!

Cái tên “Phương Anh” vừa bật ra trong điện thoại làm Thiên Bảo bất giác ngồi dậy. Điện thoại vẫn còn áp trong tai, Thiên Bảo chạy tới cửa sổ phòng mình nhìn ra ngoài, đúng thật là Phương Anh rồi! Con bé đang đứng trước cổng nhà Thiên Bảo chờ cậu ra mở cổng. Lúc này có hai điều mà Thiên Bảo không hiểu, thứ nhất là tại sao Phương Anh lại có số điện thoại của cậu? Và thứ hai là Phương Anh đến đây làm gì?

- Chị đợi chút!

Thiên Bảo tắt máy rồi chạy lộc xộc ra ngoài mở cổng cho Phương Anh. Dáng vẻ uể oải, mệt mỏi của Thiên Bảo biến đâu mất rồi, giờ nhìn cậu rất bình thường, tinh tảo là đằng khác. Thấy Phương Anh cầm trên tay cái hộp, Thiên Bảo buộc miệng hỏi:

- Chị mang gì theo thế!?

- Thức ăn! Mẹ chị bảo mang qua đây!

Thiên Bảo cầm giúp Phương Anh cái hộp, cậu cười nói:

- Nhà em có thức ăn rồi, bác gái cắt công làm chi rồi bắt chị mang qua nữa!

- Vì hồi sáng nay ông bà nội có nói là đi du lịch, nhờ mẹ chị chăm sóc em giúp. Mẹ sợ em ở nhà một mình rồi ăn mì gói, nên mới bảo chị mang thức ăn qua đây!

Nói đến đây thì Thiên Bảo ngộ ra rằng Phương Anh có số điện thoại mình là từ ông bà nội, và lí do Phương Anh đến đây là mang thức ăn cho cậu.

- Bác gái lo xa ghê! Trước khi đi đã trữ đầy thức ăn làm sẵn trong tủ lạnh nữa kia, chưa kể còn thực phẩm tươi nữa! Sao mà mọi người. ...- Thiên Bảo ngắt quãng câu – Thiệt là tình!!!

Phương Anh chợt trùng mắt nhìn Thiên Bảo:

- Vì sợ em đói, sợ em không ăn uống đầy đủ, sợ em ốm bệnh nên mới lo cho em vậy đó! Cung em như cung trướng vậy đó!

- Biết rồi! – Thiên Bảo cười hề.

Mang hộp thức ăn trữ vào tủ lạnh, Thiên Bảo mang bánh nước vào phòng mình để tiếp chuyện với Phương Anh.

- Ăn chút bánh, uống chút nước nè chị! – Thiên Bảo đặt cái khay xuống bàn học của mình.

Phương Anh đón lấy cốc nước từ tay Thiên Bảo, hộp ngụy nước, Phương Anh hỏi:

- Nghe anh Tuấn nói em có một căn phòng hầm dùng làm phòng luyện tập phải không?

- À...vâng! – Thiên Bảo ngập ngừng.

Chỉ chờ có vậy, Phương Anh sáng rõ mắt nhìn Thiên Bảo.

- Cho chị xem đi!

Hơi do dự, rồi Thiên Bảo cũng gật đầu đồng ý. Lần trước khi mọi người vô tình phát hiện ra phòng tập của Thiên Bảo do cú ngã vô tình của Thu Thảo, thì cậu tự dặn lòng đó là lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng cho người khác xem phòng tập của mình. Nhưng hôm nay cậu lại phá lệ, chứ chẳng lẽ nói thẳng vào mặt Phương Anh là “Không cho chị xem”, đâu có làm vậy được!

- Woa~

Hai mắt Phương Anh mở to hết cỡ khi đèn căn hầm vừa được Thiên Bảo bật lên. Con bé đứng như mọi người lần trước, cũng rất ngạc nhiên trước căn hầm này.

- Có piano, mic không dây, gương luyện tập và camera nữa nè!

Phương Anh chạy tới chạy lui nhìn từng thứ một trong phòng tập của Thiên Bảo, con bé như đứa trẻ lên năm nhìn thấy những điều kì diệu bên

ngoài thế giới vậy!

- Ô! – Phuong Anh bỗng híp mắt ranh mãnh nhìn Thiên Bảo – Ra em chơi bóng rổ, tập thể hình để cải thiện chiều cao và nâng cấp vóc dáng đó à? Hèn chi mới ngày nào từ Hàn Quốc chuyển về thấp bé thế kia mà hôm nay trong cao ráo, đầy đặn, bảnh bao, soái ca thế kia!

- Cũng không... có gì đâu! – Thiên Bảo gãi đầu cười gượng.

Rồi Phuong Anh ngồi lên chiếc ghế trước cây đàn piano, con bé lướt ngón tay mình trên những phím đàn trắng đen kia, dù không biết chơi piano, nhưng Phuong Anh cảm thấy nó rất tuyệt, Phuong Anh rất thích chúng. Chăm chú hai mắt vào những phím đàn, Phuong Anh cất tiếng hỏi:

- Em ước mơ trở thành ca sĩ phải không?

-.....

- Phòng tập của em được trang bị những thứ rất giống những phòng tập của “mấy anh”. Em muốn là một ngôi K-pop.

(Mấy anh* : Ý phuong anh đang nói về những nam ca sĩ Hàn Quốc)

Thiên Bảo lại im lặng, cứ mỗi lần nói đến vấn đề này là Thiên Bảo giương như mất tiếng, cậu không hề trả lời, vì sao vậy?

- Hôm qua chị có lướt web, thấy rất nhiều trang chia sẻ về clip và ảnh của cậu thanh niên 17 người Việt gốc Hàn, là em đúng không? Em muốn nổi tiếng, muốn trở thành ca sĩ vậy thì sao em không theo đuổi ước mơ của mình đi, em có đủ điều kiện để làm điều đó mà!

Lại tiếp tục im lặng, Thiên Bảo không trả lời, đôi mắt cậu sụp xuống, sắc đỏ trong đôi mắt cậu bỗng trở nên nhẹ nhàng đi, nó không nóng như mọi khi nữa, mà nó lạnh, và tối hẳn, dường như có nỗi buồn gì đó cứ man mác trong đôi mắt ấy. Khuôn mặt trắng bệch của Thiên Bảo cũng vì thế mà tối sầm lại theo đôi mắt kia. Thiên Bảo đang nghĩ gì vậy? Chỉ có cậu mới biết!

- Vì không muốn rời xa chị Thu Thảo đúng không?

Câu nói khiến Thiên Bảo giật mình và lỗi vài nhịp tim, đồng tử Thiên Bảo bỗng co thắt thu hẹp nhìn Phuong Anh trong vô vàn ngỡ ngàng. Thiên Bảo vốn nhạy cảm với tên của Thu Thảo, nhưng hôm nay cậu càng nhạy hơn trước lời của Phuong Anh. Trong lòng cậu đang dâng lên những cảm xúc lạ kì, mà cậu không thể lí giải đó là gì? Cảm giác cứ xao xao, lại bồn chồn khó tả làm sao. Tất cả những điều ấy thoát ra bên ngoài từ lỗ chân lông, và được biểu hiện, rất rõ trên khuôn mặt của Thiên Bảo.

- Vì chị Thu Thảo nên em mới ở lại, vì chị Thu Thảo nên em không muốn bản thân giống anh Tuấn hai năm về trước.

Sao mà không tìm được một chút gì không đúng trong từng câu, từng chữ của Phuong Anh vậy. Phuong Anh nói trúng phóc tim của Thiên Bảo, điều mà cậu hẳn chôn đi, sâu thẳm trong tận đáy lòng và lí trí. Cậu đam mê với ca hát, cậu có ước mơ trở thành ngôi sao, nhưng tình cảm Thiên Bảo dành cho Thu Thảo nhiều đến mức, cậu có thể vì điều đó mà dập tắt ước mơ của mình. Có phải Thiên Bảo quá lụy tình? Có phải Thiên Bảo quá ngốc nghếch? Chỉ vì một đứa con gái mà từ bỏ đam mê của mình, chỉ vì một tình cảm đơn phương không được hồi đáp mà từ bỏ ước mơ của mình. Nhưng trong một vấn đề, ta phải hiểu nó theo nhiều phía, nhiều khía cạnh mới thấy hết được tất cả bản chất của sự việc. Thử hỏi, nếu Thiên Bảo bỏ đi, chẳng phải Thiên Bảo giống như Tuấn, Thiên Bảo từng nói Tuấn là một gã tồi khi bỏ Thu Thảo mà đi, nhưng cuối cùng Thiên Bảo lại lăn vào vết xe đổ ấy thì chẳng khác nào cậu là “Tuấn thứ hai”.

Phân tích đến cuối cùng, thì do Thiên Bảo nghĩ quá nhiều, cậu nghĩ cho Thu Thảo quá nhiều, bởi xét trên phương diện tình cảm hay phương diện xã hội, cậu và Thu Thảo chỉ là bạn bè, không hơn không kém. Còn với Tuấn thì khác, Tuấn là bạn trai của Thu Thảo, nên mức quan hệ giữa Tuấn, Thu Thảo và cậu là hoàn toàn khác nhau. Thiên Bảo bỏ đi, Thu Thảo sẽ buồn, như một người bạn buồn vì cậu rời xa. Tuấn bỏ đi, Thu Thảo sẽ đau khổ, người yêu của mình bỏ đi thì đau khổ là chuyện đương nhiên. Do vậy, Thiên Bảo đã nghĩ quá nhiều, cậu bị ám ảnh hình ảnh của Tuấn, ám ảnh bởi những giọt nước mắt lăn dài lên khuôn mặt đau khổ và tuyệt vọng của Thu Thảo. Thế nên cậu mới ở lại Việt, thay vì sang Hàn Quốc để theo đuổi ước mơ của mình. Câu chuyện hôm nay về Thiên Bảo, Phuong Anh đã nhìn thấu hết nỗi lòng của cậu. Có lẽ cậu không quên, Phuong Anh là một con bé có cái tính lớn hơn cái tuổi, năm nay nó mới học lớp 8, tức chừng 14-15 tuổi thôi, mà tâm hồn nó còn già hơn cả Thiên Bảo và anh trai của mình. Phuong Anh cực kì nhạy, lúc trước nó vô tình nghe được câu chuyện của anh trai mình nói với Thiên Bảo về Thu Thảo, lúc đó nó đã lờ mờ đoán ra sự tình mọi chuyện. Dần dà, trải qua nhiều chuyện, nó càng ngày càng tò mò hơn về chuyện của anh trai mình, Thiên Bảo và Thu Thảo, nên nó đã âm thầm tìm hiểu. Và kết quả chính là những gì mà hôm nay Phuong Anh nói với Thiên Bảo. Phuong Anh hiểu hết đấy, chỉ là âm thầm, nhưng đến khi cần, nó sẽ nói ra hết mọi chuyện.

Phuong Anh ra về, cũng là lúc sự mệt mỏi của Thiên Bảo trở lại. Thiên Bảo giả vờ rất giỏi, nên trước mặt Phuong Anh cậu không hề để lộ vẻ gì là một mối, ẻo lả. Dù không biết là Phuong Anh có biết Thiên Bảo đang đóng kịch hay không, nhưng bản thân cậu nghĩ mình đang làm rất tốt

“Lộp bộp...lộp bộp...!”

Trời bắt đầu đổ mưa, mới cách đó trời chuyển mây chưa lâu mà một trận mưa đã ầm ầm đổ xuống. Trời khá tối do mây đen kéo che mất cả bầu trời, làm căn phòng Thiên Bảo tối om tựa ban đêm không bật đèn. Thiên Bảo vẫn nằm đấy, cậu thêm thiếp đôi mắt, miệng hơi thở gấp, trán Thiên Bảo đổ mồ hôi rất nhiều, và cả thân người Thiên Bảo nóng ran cả lên. Thiên Bảo sốt mất rồi! Trong người Thiên Bảo thì thấy rất nóng, nhưng bên ngoài thì thấy lạnh, lại thêm không khí ẩm của trời mưa nên bên ngoài càng lạnh hơn.

Thiên Bảo yếu ớt ngồi dậy, cậu bước chập choạng xuống giường, dường như đôi chân mệt mỏi kia không đứng vững nên thân người cậu hơi chao đảo. Thiên Bảo mở soạt tủ quần áo ra, cậu mắt nhắm mắt mở rút bừa một cái áo khoác rồi mặc vào người và kéo khóa gài đến tận cổ. Lấy áo xong thì Thiên

Bảo trở lại giường, cậu khó khăn bò lên giường rồi cuộn cả thân người vào chiếc chăn bông dày cộp kia. Thiên Bảo nhắm mắt lại và dần chìm vào một màu đen kịt của giấc ngủ.

.....

Con mưa lớn cuối cùng cũng kết thúc sau hơn ba tiếng đồng hồ. Sau con mưa, hơi ẩm vẫn còn nhiều trong không khí nên rất trong lành và rất thoải mái. Mưa không có mùi, nhưng sau con mưa ta lại ngửi thấy mùi hương thoang thoảng dễ chịu, là mùi thảo được từ cây cỏ tỏa ra sau con mưa được hòa vào không khí. Con mưa tạnh thì công việc của mọi người cũng tiếp tục hoạt động lại. Gần 4h chiều rồi, nên ánh mặt trời cũng yếu ớt hẳn, những tia nắng xuyên qua hơi nước trong không khí, nó vẫn đủ sức làm nên một đường cầu vồng dài. Đẹp thật! Cầu vồng mang nhiều màu sắc, trong ấy có gam màu nóng, màu lạnh và màu trung tính, dù chúng khác nhau về hình thái và bản chất, nhưng khi kết hợp lại thì thật đẹp, vì chúng là một thể thống nhất, nếu tách rời hoặc thiếu đi một màu thì sẽ không còn là cầu vồng nữa!

Mưa là thời điểm ngủ lí tưởng nhất, bất chấp mưa ngày hay mưa đêm, chỉ cần mưa càng lớn thì ngủ càng ngon. Thu Thảo bây giờ say giấc nồng trong chiếc chăn dày ấm áp. Cảm giác thế giới sụp đổ là khi đang mộng đẹp lại bị kẻ nào làm cho tỉnh giấc, thật sự lúc ấy bản thân chỉ muốn đâm phát chết cái người đáng ghét đó thôi!

Một bản nhạc best Inuyasha vang lên phá tan giấc ngủ ngàn vàng của Thu Thảo. Cô leo nheo mắt mò mẫn cái thoại cách đó không xa, dù đầu óc khi mới tỉnh dậy chưa được minh mẫn lắm, nhưng Thu Thảo đủ nghĩ ra những lời nguyên rủa sâu độc nhất tới cái người đáng ghét đang gọi cho cô từ đầu dây bên kia. Ấn nút nghe, Thu Thảo áp điện thoại bên tai, giọng cô phát không thành âm mà chỉ nghe là tiếng hơi mà thôi:

- A...lô!

Khác với chất giọng nù nọt của Thu Thảo, đầu dây bên kia có vẻ hào hứng lắm, nên thanh âm phát ra nghe tươi rói:

- < Cậu ngủ mới thức à?! >

- Ủm! Ai vậy?

Người đang nói máy với Thu Thảo chính là Anh Tuấn, cơ mà Thu Thảo vẫn không thể nhận ra giọng hẳn vì cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ. Bên kia Anh Tuấn cười khúc khích, hần đáp:

- < Anh Tuấn >

Thu Thảo lập tức bật khi nghe thấy tên Anh Tuấn. Cô dụi dụi mắt tỉnh hẳn, công nhận cái tên “Anh Tuấn” thần kì thật đấy!

- Cậu gọi tôi có gì không?

- < Hình như cậu có lấy nhầm quyển sổ tay ghi chép của tôi đấy!>

Điều này là không thể, vì Thu Thảo không hề mượn đồ của Anh Tuấn, càng không để tập sách của mình lẫn với Anh Tuấn, nên không có chuyện là Thu Thảo gom lẫn sổ tay của Anh Tuấn được.

- Không có, tôi không có lấy nhầm quyển sổ tay nào của cậu hết! – Thu Thảo lắc đầu chắc chắn.

- < Thật đấy! Cậu kiểm tra lại balo cậu đi! >

Tên Anh Tuấn này nói như kiểu hẳn biết chắc chắn vậy. Có khi nào hẳn bỏ quyển sổ tay vào cặp Thu Thảo rồi cho đó là Thu Thảo lấy nhầm không?

- Không có mà!

- < Đã bảo là cậu lục hết balo cậu đi mà!>

Thu Thảo đã nói là không mà tên Anh Tuấn lì thật, Thu Thảo dù hơi khó chịu nhưng cô cũng nghe theo lời Anh Tuấn. Thu Thảo tiến tới bàn học cầm cái balo lên, cô kẹp điện thoại giữa vai và má rồi trút ngược balo xuống. Bút, thước, tập, sách rớt ra một loạt, Thu Thảo đưa tay soạn soạch đống đồ, cô chẳng thấy gì ngoài những thứ thuộc về mình, tức không có cuốn sổ tay “lạ mặt” nào.

- Không có cuốn sổ tay nào hết!

Anh Tuấn vẫn lì, hần nói:

- < Cậu lục hết các ngăn >

Nói thật nếu người bên kia không phải là Anh Tuấn mà là một ai khác, như Thiên Bảo, Hữu Bửu hay Hàn Du chẳng hạn thì Thu Thảo đã hét ầm lên nãy giờ, và chắc chắn một điều rằng họ sẽ không sống nổi qua con trăng này. Vì sao hả? Thứ nhất: dám phá hỏng giấc nồng của Thu Thảo. Thứ 2: Nói mà lì, đã bảo không có mà cứ dai dẳng. Thu Thảo giờ đang rất bức bối, chỉ là cô không biểu hiện ra thành lời thôi, xem ra giữa Anh Tuấn và mấy đứa con trai khác có một sự phân biệt đối xử không hề nhẹ ở đây!

Thu Thảo đã lục lọi hết các ngăn balo mà cũng chẳng thấy quyển sổ tay nào, à không, còn một ngăn nhỏ phía ngoài nữa, cái ngăn này ít bao giờ Thu

Thảo dùng tới, vì diện tích của nó quá nhỏ, chừng 7x5cm, là để trang trí thì đúng hơn là để đựng đồ. Thôi thì cũng rán xem nốt cái ngăn mini cho tên Anh Tuấn đó vừa lòng. Mở cái ngăn nhỏ ấy ra, Thu Thảo hơi ngạc nhiên khi thấy trong ấy có một quyển sổ bé bé xinh xinh, lấy quyển sổ kia ra, Thu Thảo cầm nó lên tay mà suy nghĩ ngơ ngơ.

“Đúng thật là có quyển sổ tay nè! Của Anh Tuấn sao?”

- Quyển sổ tay nhỏ nhỏ màu xanh rêu phải không? – Thu Thảo hỏi.

Bên kia Anh Tuấn gật đầu lia lịa, hân hào hứng đáp:

- < Ừ đúng rồi! Sổ ghi chú học tập của tôi ấy mà! Cũng không có gì đâu, cũng chỉ là mấy công thức thôi!>

Đúng thật nhì, Thu Thảo lật sơ quyển sổ, cô chẳng thấy gì ngoài số và mấy công thức nhừc đầu. Anh Tuấn chăm chỉ và cẩn thận ghê!

- < Cậu mang nó ra cho tôi được không? >

- Bây giờ sao? Hay ngày mai đi học nhóm ấy, tôi sẽ mang trả luôn!

- < Tôi cần gấp! Tôi đợi cậu ở...> - Anh Tuấn ngất quăng, hân ngó nghiêng ngó dọc nhìn mấy cái bảng hiệu gần chỗ mình đang đứng - < “Trà sữa mèo con” nhé! >

Chưa kịp cho Thu Thảo nói thêm tiếng nào thì Anh Tuấn đã cúp máy cái rụp. Anh Tuấn đúng là Anh Tuấn, hân như thế thì sao mà Thu Thảo từ chối không đem sổ tay cho hân được cơ chứ! Mà bạn biết vì sao Anh Tuấn lại chắc nịch rằng Thu Thảo giữ quyển sổ tay của hân không? Rất đơn giản, vì hân là người bỏ nó vào trong ngăn ngoài cùng balo của Thu Thảo mà! Hôm Anh Tuấn đánh nhau với Thiên Bảo đấy, lúc Thu Thảo lôi Thiên Bảo đi và bỏ balo lại trên lớp, Anh Tuấn đã cố tình bỏ quyển ghi chú của mình vào đấy. Để làm gì vậy? Để có một buổi hẹn hò với Thu Thảo vào ngày hôm nay. Bây giờ thì bạn công nhận chứ, Anh Tuấn rất giỏi tính toán chuyện mà phải không? Hân làm mọi việc là điều có chủ đích, không nên xem thường hành động, lẫn lời nói của Anh Tuấn được. Rất nguy hiểm đấy!

Thu Thảo đành thế, cô khoác lên mình chiếc áo sơ mi kẻ sọc caro đỏ đen rồi phóng như bay ra đường, dĩ nhiên phương tiện di chuyển của Thu Thảo là “xe căng hải” rồi! Kiểu này lên đến 12, Thu Thảo sẽ được thêm một cái danh hiệu mới đó là “12 năm cuộc bộ đi học”!

Mấy hôm trước, Anh Tuấn “tậu” được hai cái vé xem phim từ bố mẹ, thật ra thì hân chỉ có một vé thôi, nhưng mà hân phải “trao đổi” rất nhiều với Phương Anh mới có được cái vé thứ hai. Không phải là Anh Tuấn không mua nổi một cái vé xem phim thông thường, nhưng mà vé vip thì lại là chuyện khác, rất hiếm và số lượng có hạn. Ba mẹ Anh Tuấn được một người bạn tặng cho hai cái vé vip xem phim, nhưng họ không có thời gian nên cho lại Phương Anh một vé và Anh Tuấn một vé. Bạn biết mà, Phương Anh là ai cơ chứ! Anh Tuấn muốn có được cái vé vip từ Phương Anh thì bạn biết hân phải đánh đổi rất nhiều thứ không? Tiền bạc lẫn thời gian, và một vài yêu cầu vô lí mà Phương Anh đưa ra, dù không muốn chút nào, nhưng hiện tại Anh Tuấn cần cái vé vip hơn nên cái gì hân cũng đồng ý. Anh Tuấn mà thâm hiểm, hay sâu độc với ai chứ con em hân thì khỏi bàn, nó là bà nội của Anh Tuấn chứ em gái cái nỗi gì, vì trước khi Anh Tuấn đưa nó vào thể bị động thì nó đã nắm thóp Anh Tuấn rồi, luôn luôn là thế nên Anh Tuấn không bao giờ làm gì được Phương Anh.

Bạn còn nhớ quán “Trà sữa mèo con” chứ!? Cái quán có cái tên mà Hữu Bửu gọi là kì cục kẹo, cũng là nơi mà Anh Tú làm thêm đấy! Anh Tuấn giờ đang đứng trước quán trà sữa này! Đang trong lúc chờ Thu Thảo thì Hữu Bửu từ trong quán bước ra, thấy Anh Tuấn, cậu vỗ vai hân từ phía sau:

- Anh Tuấn!

Anh Tuấn giật mình trước cái vỗ vai của Hữu Bửu, hân quay lại:

- Giật cả mình!

Nhìn Anh Tuấn, Hữu Bửu hỏi:

- Cậu làm gì ở đây thế?

- À! Đợi Thu Thảo – Anh Tuấn gãi đầu, hân cười hơi ngượng.

- Để làm gì?

Nghiên đầu vào tai Hữu Bửu, Anh Tuấn nói nhỏ:

- Hôm nay bọn tui hẹn hò cùng nhau đấy!

Nghe như sấm đấm vào tay, Hữu Bửu không kèm được mà kêu lên theo phản xạ:

- CÁI GÌ??? “HẸN HÒ”???

- Đùng có nói lớn vậy chứ?

- Cậu nói thật chứ? – Hữu Bửu mặt nghiêm trọng, cậu lấy tay che miệng mà nói lí nhí – Hai người hẹn hò rồi sao? Từ bao giờ thế?

Anh Tuấn cười tủm tỉm, hần đáp mà mặt hơi ửng đỏ:

- Chỉ hẹn hò hôm nay thôi! Nhưng trong tương lai sẽ hẹn hò lâu dài!

- Tức hôm nay chỉ đi chơi cùng nhau thôi à?

Hữu Bửu nói đúng ý nên Anh Tuấn gật gù. Thật tình cái tên Anh Tuấn này, nói năng thì phải rõ ràng chứ, chứ nói cái kiểu hần hay dễ khiến người ta hiểu lầm lắm!

Từ phía xa xa, Hàn Du và Như Ý đã trong thấy Hữu Bửu và Anh Tuấn nên hai người cũng đi lại chỗ họ.

- Ô, Như Ý, Hàn Du! - Hữu Bửu vẫy tay chào Hàn Du và Như Ý khi đã trông thấy họ.

Anh Tuấn cũng cười chào họ thay cho câu nói.

- Hai người đi ăn trà sữa cùng nhau đó à? – Như Ý cười gian tà nhìn hai thằng bạn.

- Không phải! – Anh Tuấn lắc đầu – Chỉ là tình cờ gặp nhau ở đây thôi!

Biết Như Ý thế nào cũng sẽ hỏi Anh Tuấn đi đâu, hay đứng đây làm gì, nên Hữu Bửu nhanh chóng dắt tay hai đứa bạn đi để tránh phiền phức cho Anh Tuấn.

- Đi thôi! Anh Tuấn có chuyện, nên đừng làm phiền cậu ấy!

- Ồ mà!

Như Ý bị Hữu Bửu lôi đi mà vẫn quay đầu luyến tiếc nhìn lại, Hàn Du thì không nói gì, cậu cũng chẳng muốn hỏi nên cứ im lặng mà đi vậy thôi. Nhìn theo ba con người kia, Anh Tuấn cười tươi vẫy tay chào bọn họ. Nhìn lại đồng hồ, này giờ cũng hơn 20 phút rồi mà Thu Thảo vẫn chưa đến, định móc điện thoại gọi cho Thu Thảo, thì Anh Tuấn thấy giấy giày của mình bị tuột ra. Hần nhanh chóng ngồi thụp xuống và cột lại giấy giày của mình.

Quán “Trà sữa mèo con” nằm ở một khúc cua, xe cô đi ngang đây thường bị khuất tầm nhìn bên kia, nếu xe không cẩn thận rất dễ xảy ra tai nạn. Tròi lại vừa mới mưa xong, đường vẫn còn đọng nhiều nước và khá trơn trượt, nên càng dễ gây tai nạn hơn. Bên kia khúc cua, có một chiếc xe tải chở đầy những chậu gốm sứ đang lao đi như bay cho kịp chuyển hàng chiều. Khúc cua là nơi nguy hiểm, xe tải chở gốm lại chạy nhanh thế kia, đang lúc vòng qua khúc cua thì lốp bánh bị vũng nước làm mất tính bám với mặt tiếp xúc và...sượt một cái, tay lái tài xế chao đảo khiến chiếc xe chở đầy chậu gốm sứ kia lật ngang sang đường

“RẦM” “Xoảng....xoảng....xoảng”!!!

Cái xe vừa lật ngang tạo ra một hỗn tạp âm của tiếng đổ vỡ kéo dài. Người trong nhà, trong quán xá nghe thấy âm thanh kia khiến họ giật mình và đổ nhau ra đường xem. Cảnh tượng kinh hoàng gì thế này? Người tài xế trong chiếc xe kia đã gần như bất tỉnh bởi cú va đập, đầu ông ta chảy rất nhiều máu, và đang rất khó khăn để ngồi dậy. Cũng may là không có chiếc xe nào vừa ngang đây, nên chiếc xe tải không gây thêm tai nạn nào xe phương tiện khác. Những người dân gần đó, họ bắt đầu chạy đến đầu chiếc xe để diu tài xế ra khỏi.

- Ai đó gọi cấp cứu đi! – Trong đầu đón, người đàn ông vẫn gắng gượng nói.

Những người đang diu người đàn ông đi, và cả những người đang đứng xem ai cũng nghĩ là gọi cấp cứu cho ông. Nhưng không, người đàn ông sau đó nhanh chóng gạt phăng tay những người đang diu ông ra và chạy tới đuôi xe - nơi những chiếc gốm vỡ đang nằm ngổn ngang cùng đồng vụn. Người đang ông diu đầu đang chảy rất nhiều máu, nhưng ông ta vẫn điên cuồng bươi quào đồng gốm vỡ bẻ ấy lên như thể đang tìm thứ gì đó. Mọi người cứ nghĩ là ông này điên, nhưng không phải, vì dưới đồng ngổn ngang kia là một mạng người đó!

- Ai đó mau gọi cấp cứu đi! Ai đó phụ tôi bới đồng này lên đi, có một thằng bé đang nằm dưới này đây! – Người đàn ông gào lên.

Nghe vậy, mấy người đàn ông, thanh niên gần đó liền xắn tay vào phụ người đàn ông tài xế. Nhiều người phụ giúp, rất nhanh chóng họ tìm được xác một thằng bé độ 17-18 tuổi đang bất tỉnh, người ngổn đầy thương tích và xung quanh máu đã lênh láng thành một vùng bao quanh cả cơ thể.

- Làm ơn đi! Cứu lấy thằng bé, mau đưa nó tới bệnh viện trung tâm!

Vừa nói, người đàn ông vừa khóc thảm thiết, và ngay sau đó, ông ta cũng ngất đi vì mất nhiều máu.

Phải, người nằm dưới đồng gốm sứ đó chính là Anh Tuấn, ngay lúc hần ngồi khụp xuống cột giấy giày, thì cũng là lúc chiếc xe tải lạc tay lái và đổ rầm sang ngang, kết quả là Anh Tuấn hứng trọn đồng gốm sứ từ chiếc xe kia.

Trong quán, Anh Tú chứng kiến hết tất cả, dù cô cũng chẳng ưa gì, ung tai nạn xảy ra ai mà muốn, Anh Tú cũng không phải là không có lòng thương người, cô cũng không ít ki đến mức tiếc một cuộc điện thoại.

- Alo! Hữu Bửu à, nhanh đến bệnh viện trung tâm đi, Anh Tuấn bị tai nạn rồi!

Nghe hai chữ “tai nạn”, Hữu Bửu như muốn đứng tim, cậu giọng hơi gấp hỏi lại:

- < Sao cơ? > - Hữu Bửu bàng hoàng.

- Nhanh đi!

Hữu Bửu cúp máy, mặt cậu tái mét, thấy vậy Hàn Du và Như Ý cũng hơi chột dạ.

- Mau đến bệnh viện trung tâm đi! Anh Tuấn bị tai nạn rồi! Rất nặng!!! – Hữu Bửu giọng đầy xanh xao.

Không cần hỏi hay nghĩ ngợi gì thêm, Hàn Du và Như Ý chạy như bay đến bệnh viện. Hữu Bửu cũng đuổi theo họ, vừa đi, cậu vừa gọi cho Thiên Bảo để nhờ cậu ấy liên lạc với người nhà Anh Tuấn, bởi dù sao họ cũng là anh em họ mà!

.....

Quay lại 20 phút trước khi Anh Tuấn xảy ra tai nạn.

Thu Thảo gần đi được nửa đường đến chỗ hẹn, bỗng điện thoại trong túi cô reo lên, ra là số của Thiên Bảo, cô bắt máy, nhưng chưa kịp nói tiếng alo thì đã nghe đầu dây bên kia rên rì:

- Thu Thảo.....mau...đến nhà...tôi đi...!! Tôi...tôi...sắp chết...rồi...! Mau...lên...!!!

Tiếng rên như từ cõi âm ti vọng về, làm Thu Thảo lạnh cả sống lưng, ngay lúc cô định hỏi thêm thì bên kia đã cúp máy. Thu Thảo hơi bức dọc, mà cũng hơi lo lắng, nên cô gọi lại. Đáp lại cuộc gọi của cô là những tiếng “tút” kéo dài khô khốc. Đến cuộc gọi thứ ba thì “may thay”, điện thoại Thu Thảo đã hết sạch pin, vì từ sáng cô chưa sạc cho nó lần nào. Thu Thảo bây giờ phân vân, bởi rồi không biết nên đến chỗ Anh Tuấn hay đến chỗ Thiên Bảo đây!

- Dầu sao cũng gần nửa đường rồi!

Thu Thảo đoạn nói, cô bước đi vài bước, nhưng lại quay đầu rồi chạy một mạch đi. Vừa chạy, miệng cô vừa lầm bầm chửi rủa:

- Cái tên Thiên Bảo này! Bị gì mà sống mà chết vậy! ?

Thu Thảo muốn hét lên cho đỡ bức lắm, nhưng khổ nỗi đang ngoài đường, hét thì hóa mình điên, nên cứ ngậm miệng mà chạy như bay đến nhà Thiên Bảo. Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng cô bắt đầu thấy thập thò, không biết Thiên Bảo có chuyện gì mà giọng cậu ấy như thể đuối sức lắm, lại còn nói là mình sắp chết nữa! Lí do để Thu Thảo tin Thiên Bảo là vì với cô, Thiên Bảo rất ít khi nói đùa, mà kiểu đùa của cậu ta không bao giờ giống thế này! Nên Thu Thảo dù phải để Anh Tuấn đợi, nhưng cô cũng phải đến nhà Thiên Bảo xem có chuyện gì?

.....

Đứng trước cổng nhà Thiên Bảo, Thu Thảo chống tay khụy gối mà thở không thành hơi. Cô phải tự ngưỡng mộ mình, rằng hôm nay cô chạy đến nhà Thiên Bảo còn nhanh hơn mấy hôm cô chạy đến trường vì đi học trễ, nhấn chuông cửa, mà miệng Thu Thảo vẫn thở hồn hển. Tiếng chuông cửa vang dài, đến tận hơn ba lần mà chẳng thấy ai ra mở cổng. Thu Thảo thầm nghĩ chẳng lẽ Thiên Bảo lừa mình, nhưng cái suy nghĩ ấy được cô gạt bỏ ngay lập tức và thay nó bằng một điều mà cô gần như chắc chắn, đó là trong nhà Thiên Bảo đã xảy ra chuyện rồi.

Thu Thảo nhìn bức tường cổng ước lượng, nó cũng không mấy cao lắm, rồi cô lại nhòm ngó xung quanh, và một bóng đèn đã lóe lên trong đầu Thu Thảo. Một cái cây được trồng sát ngoài bờ tường ở gần đó sẽ giúp Thu Thảo vượt qua được bức tường này. Về khoảng leo trèo Thu Thảo khá giỏi, nên chẳng mất bao lâu là cô đã đáp đất vào bên trong rào nhà Thiên Bảo.

- Thiên Bảo! Thiên Bảo à!!!

Vừa chạy vào nhà, Thu Thảo vừa hét hoảng gọi tên Thiên Bảo. Căn nhà trống hoác, không một ai làm Thu Thảo thấy càng thêm sợ. Vội chạy vào phòng Thiên Bảo, Thu Thảo mở tung cánh cửa ra với vẻ mặt đầy đầy lo lắng, mắt cô đảo lia một vòng rồi dừng lại trên chiếc giường Thiên Bảo. Cô chạy đến, một khối chăn bông được cuộn tròn trên giường, nó khiến Thu Thảo chết lặng, hình ảnh hiện lên trong đầu cô lúc này là một vụ án đầy thảm khốc, rằng hung thủ đã giết ông bà Thiên Bảo và thủ tiêu mất xác họ, còn Thiên Bảo thì.....Tim Thu Thảo bỗng nhói lên từng đợt, sao mà sống mũi cô nó cay, nó nghẹt thế này, và nước mắt cô trong vô thức chảy từng hàng rồi nhỏ xuống thành từng giọt. Cũng vì vô thức như vậy, mà Thu Thảo đã ôm chiếc chăn bông “quần xác” Thiên Bảo lúc nào không hay, cô dúi mặt vào đấy cùng những hàng nước mắt rơi như trút. Thu Thảo cố nén tiếng nức, tiếng kêu, tiếng rên, tiếng than, tiếng trách của mình vào trong, lòng ngực cô như muốn nổ tung ra vậy. Trách ai đây, trong suy nghĩ của Thu Thảo bây giờ có thể trách ai? Đầu óc cô rối lăm, rồi đến mức chẳng nghĩ được gì, nó trống rỗng và mơ hồ lăm. Cảm xúc cô chưa bao giờ hỗn độn như thế này bao giờ, nước mắt cô chảy nhiều hơn đồng nghĩa với sự đau đớn càng tăng lên lên nhiều hơn. Thu Thảo siết chặt chiếc chăn bông, miệng không thể nào thốt thành lời nữa mà chỉ nghe tiếng “ừ ừ” mà thôi!

- E...r...k!

Chiếc chăn bông cọ ngoáy, và có tiếng gì đó vừa the the kêu lên. Thu Thảo chẳng nghe thấy, vì trong lúc này cô đang chìm bản thân, suy nghĩ của mình vào trong một khoảng không gian nào đó, có thể nói cô bây giờ như người mất đi ý thức.

Trong chiếc chăn, một bàn tay thò ra, nó kéo chiếc chăn lệch sang một chút để lộ khuôn mặt mình ra. Người con trai nằm trong chăn kia liêm nhiêm mở mắt ra, và đập vào sắc đỏ của đôi mắt ấy là một mái tóc đen tuyền, là một bờ vai nhỏ đang run lên bần bật, bên tai người con trai ấy nghe được tiếng “ừ

ứ” của cô gái kia.

- Thu Thảo!!!

Đôi mắt đỏ kia mở to hết cỡ vì quá dỗi bất ngờ, cả tiếng nói cất lên cũng nghe thật vô hồn. Là Thiên Bảo, đầu óc cậu đang quay cuồng vì mệt mỏi, giờ lại thêm điều gì xảy ra nữa đây?! Cậu không hiểu vì sao Thu Thảo lại ở đây? Vì sao Thu Thảo lại khóc? Và vì sao Thu Thảo lại...ôm mình? Cánh tay Thiên Bảo như muốn run lên khi chạm vào vai Thu Thảo, cậu thều thào:

- Thu Thảo! Cậu... - Thiên Bảo hơi lay vai Thu Thảo.

Hình như hành động của Thiên Bảo đã khiến Thu Thảo phục hồi lại ý thức, cô ngước mặt lên, là Thiên Bảo, khuôn mặt Thiên Bảo cùng đôi mắt đỏ của cậu đang hiện ra trước mắt cô.

- Sao cậu lại...khóc!?

Thu Thảo đưa tay lên dụi mắt mình mấy cái, cô giọng nghẹn ngào cất tiếng:

- Cậu..... không sao phải không?

Nghe có vẻ kì quặt, Thiên Bảo đưa tay lên sờ trán Thu Thảo, giọng cậu hơi gắt:

- Còn cậu, cậu ổn đấy chứ!? – Rồi Thiên Bảo lại đưa mắt nhìn xuống – Còn cái hành động ôm ấp này là gì thế?

Thiên Bảo nói đoạn, Thu Thảo lập tức bỏ tay ra khỏi chiếc chăn bông, cô đứng dậy rồi lùi lại mấy bước. Trên đôi mi còn vương giọt nước mắt kia, Thu Thảo nhìn Thiên Bảo nói:

- Chẳng phải lúc nãy cậu gọi tôi nói rằng mình sắp chết rồi hay sao?

Trong suy nghĩ của Thiên Bảo, Thu Thảo đang nói nhảm nói cuội gì thế? Cái gì mà chết chóc ở đây, cậu hơi nhú mồm đáp:

- Tôi gọi cho cậu bao giờ? Tôi còn sống sờ sờ đây chứ chết chóc quái gì? Hôm nay cậu làm sao thế? Tự nhiên chạy đến nhà tôi rồi khóc lóc rồi còn ôm tôi nữa chứ! Cậu là tội đồ vì dám phá hỏng giấc ngủ của tôi đấy!

Thiên Bảo nói với giọng đầy trách móc, nó làm Thu Thảo tức lắm, cô định móc điện thoại ra để chứng minh là Thiên Bảo có gọi cho mình, nhưng chợt nhớ ra là máy đã hết pin từ lúc nãy.

- Cậu kiểm tra lại cuộc gọi của điện thoại cậu đi, rõ ràng là cậu gọi cho tôi mà!

- Trí nhớ tôi còn rất tốt! – Thiên Bảo cao giọng, chỉ chỉ tay vào đầu mình – Chẳng lẽ tôi gọi cho cậu mà tôi không nhớ à?

Càng nói càng tức, vậy hóa ra là là Thiên Bảo lừa cô đấy à!? Tức quá hóa giận, Thu Thảo mắt muốn đỏ lửa nhìn Thiên Bảo, cô quát:

- Cậu đùa giỡn với tôi như vậy à? Vui lắm hả? Cậu biết tôi đang rất bận không, chỉ vì cuộc gọi của cậu mà tôi phải để Anh Tuấn đợi mình cậu biết không? Cậu vốn không phải là người kiểu hay đùa như vậy, nên tôi mới tin và lập tức chạy đến đây. Tại sao tôi lại tin tưởng cậu như vậy, rồi để cậu biến tôi thành con ngốc thế này. Cậu nên biết đùa thế nào là đúng và cũng cần có chừng mực chứ! Giờ thì cậu vừa lòng chưa!?

Đôi mắt đỏ hoe của Thu Thảo mới dừng được hàng lệ được mấy phút rồi lệ bắt đầu tuôn trở lại. Thu Thảo siết chặt tay, cô mím môi nhìn Thiên Bảo được mấy giây rồi lùi lại mấy bước và quay phắt đi. Thiên Bảo dù chưa biết cái quái quỷ gì diễn ra, nhưng trước mắt cậu đã thấy khuôn mặt Thu Thảo thấm đẫm nước mắt...chỉ vì mình. Ngay lúc Thu Thảo quay đi là lúc Thiên Bảo bung chăn ra và chạy theo cô.

- Đứng lại! – Thiên Bảo nắm tay Thu Thảo – Cậu đang trách tôi vì tôi đùa giỡn với cậu, hay là vì đến đây mà để Anh Tuấn đợi cậu?

Thu Thảo không đáp, nước mắt cứ rơi và thanh quản không bật ra âm thanh gì ngoài những tiếng thút thít. Về phía Thiên Bảo, dù cậu cũng muốn phát bực khi phải nghe đến cái tên anh họ đáng ghét của mình, nhưng đây không phải là lúc để cậu nổi cáu vì điều đó.

- Tuy không biết là tôi có gọi cho cậu không, nhưng dù bất cứ là điều gì, tôi không hề đùa giỡn với cậu, và bây giờ, tôi rất cần cậu, vì tôi...bệnh mất rồi!

Thiên Bảo chòm người nắm lấy tay còn lại của Thu Thảo và xoay người cô lại.

- Ông bà tôi đi du lịch rồi, nên cậu ở lại chăm sóc cho tôi nhé! – Thiên Bảo cầm tay Thu Thảo đưa lên vào áp nó vào trán mình – Nóng lắm phải không? Tôi sốt nặng lắm!

.....

- Nhìn cậu mặc thế này dễ thương ghê! - Thu Thảo cười tí mắt chỉ vào cái áo khoát của Thiên Bảo.

Lúc này mệt quá, Thiên Bảo cứ lấy bừa cái áo khoát trong tủ, cậu nào hay mình lại lấy trúng cái áo con ong mà dạo trước bà tặng cho. Từ hồi nhận được cái áo đó đến giờ, nó vẫn còn nguyên si tem mác, vì Thiên Bảo chẳng bao giờ động đến nó huống chi là mặc. Vì nó quá dễ thương, mà Thiên Bảo

lại không thích những bộ đồ như thế, nên cậu cứ để nguyên trong tủ vậy chứ có đá động gì tới. Nhưng cũng nhờ lấy nhầm cái áo này, mà cậu nhận được câu khen của Thu Thảo coi như là xứng đáng đi.

- Cậu đã ăn uống, thuốc than gì chưa?

Thiên Bảo ngồi trên giường lắc đầu. Thật sự mà nói Thiên Bảo trong cái áo trùm mũ con ong đáng yêu vô cùng, đáng yêu đến mức người ta chỉ muốn bắt con ong này về bỏ lồng nuôi mà thôi!

- Vậy cậu đợi chút nhé!

Nói rồi Thu Thảo ra khỏi phòng, cô lẩn xấn chạy tới tủ lạnh rồi lấy trong đó ra hộp sữa bò tươi. Cầm hộp sữa tươi, Thu Thảo tiến vào nhà bếp rồi rót sữa vào một cái xoong nhỏ, là để đun sữa cho nóng ấy mà!

Trong phòng, Thiên Bảo đang xem lại cuộc gọi trong điện thoại mình, đúng là cậu có gọi cho Thu Thảo, nhưng sao mà cậu chẳng nhớ ra vậy? Rà soát lại trong trí nhớ, hình như có một hình ảnh mang máng gì đó, một âm thanh mơ hồ nào đó. Nghĩ thêm đau đầu, Thiên Bảo lắc đầu mặc kệ, dù sao Thu Thảo cũng không giận cậu nữa rồi thì chuyện gì cũng mặc kệ.

Lúc này, trong con đầu đầu, Thiên Bảo đã gọi cho Thu Thảo, tuy vậy, cậu lại không ý thức được hành động của mình, kiểu như người mộng du vậy, thế nên Thiên Bảo mới không nhớ ra điều gì cả, và tất nhiên điều Thu Thảo đã nói dù là sự thật nhưng Thiên Bảo lại hoàn toàn không hiểu.

- Cậu uống sữa trước nhé! Tôi sẽ nấu cháo cho cậu sau. – Thu Thảo đưa cho Thiên Bảo ly sữa.

- Cảm ơn!

Nhìn Thiên Bảo thế này giống như đứa trẻ con đang thổi ngòi thức ăn trước khi cho vào miệng vậy, đáng yêu không thể tả. Đang lúc thổi thổi cho sữa bớt nóng, thì tiếng chuông điện thoại Thiên Bảo reo lên inh ỏi. Đặt ly sữa xuống, Thiên Bảo bắt máy.

- Alo!

- < Cậu mau gọi cho người nhà Anh Tuấn đi! Anh Tuấn gặp tai nạn rồi, cậu ấy đang ở bệnh viện trung tâm đây! Mau đi! >

Đầu giây bên kia là Hữu Bửu, giọng cậu gấp gấp không còn gì hơn. Ngồi ở đây, âm thanh trong điện thoại của Thiên Bảo đủ lớn để Thu Thảo nghe thấy. Sắc mặt cô bỗng trở nên xanh đi khi nghe Anh Tuấn bị tai nạn. Không nói không rằng, Thu Thảo lập tức đứng dậy và bỏ ra khỏi phòng. Thấy Thu Thảo như vậy, Thiên Bảo cũng lập tức đuổi theo.

- Cậu đừng đi!

Thiên Bảo đã kịp nắm lấy tay Thu Thảo trước một bước ra khỏi cửa. Thu Thảo đứng lại, cô cất giọng không cảm xúc:

- Cậu mau gọi cho gia đình Anh Tuấn đi! Tôi phải đến bệnh viện.

Thu Thảo giữ tay Thiên Bảo ra, nhưng cậu không buông mà còn siết chặt hơn:

- Tôi sẽ gọi, có mọi người ở đó rồi, nên cậu hãy ở lại với tôi đi, ở lại chăm sóc tôi đi!

1 giây im lặng, 2 giây im lặng, và 3 giây....

- Cậu..... – Thu Thảo quay ngoác mặt lại, cô lớn tiếng – Nói thế mà nghe được à!? Cậu bệnh nhẹ thế này có chết không hả? Còn Anh Tuấn bị tai nạn đây, cậu ấy đang sắp chết kia kia, vậy mà cậu bảo tôi ở lại với cậu là như thế nào?

Thu Thảo lần nữa giữ mạnh tay Thiên Bảo ra, nhưng càng cố giằng co Thiên Bảo lại càng nắm chặt hơn, vì vốn dĩ Thiên Bảo không muốn buông, điều đó đồng nghĩa với cậu không cho cô đi.

- CẬU BUÔNG RA!!!

Thu Thảo hét lên rồi đẩy mạnh Thiên Bảo ra, cú đẩy khiến Thiên Bảo ngã ‘bịch’ ngay lập tức vì cơ thể lúc này quá yếu ớt. Nhanh chóng, Thu Thảo chạy bán sống bán chết đi khỏi, để lại Thiên Bảo như kẻ vô hồn ngồi bệt ra đó mà nhìn theo.

- Tại sao vậy? Cậu không thể vì tôi mà ở lại sao?

Hai hàng nước mắt của Thiên Bảo như tự động mà chảy xuống. Cậu cuối gằm mặt, tìm cậu đau lắm, đáy lòng quặn lên từng cơn cảm xúc khó tả, là hụt hẫng, là tiếc nuối, là trách móc. Không biết, không thể đặt tên cho thứ cảm xúc đó, chỉ biết bây giờ Thiên Bảo đang khóc và đang rất đau đớn.

.....

Ở bệnh viện, Thu Thảo đã chạy tới phòng cấp cứu của Anh Tuấn, trước phòng cấp cứu, trên những băng ghế chờ là Hàn Du, Hữu Bửu và Như Ý đang ngồi ở đây.

- Anh Tuấn sao rồi!? Sao rồi!? – Thu Thảo giọng gấp gáp đầy hốt hoảng.

- Không biết, bọn tôi đang chờ!

Như Ý đáp mà mặt buồn rĩ rượi, hai người còn lại cũng chẳng khá hơn mấy. Không khí quanh họ cực kì u ám và nặng nề, vì ai ai cũng mang trong lòng sự lo lắng, bởi người bạn của họ đây, đang nằm trong phòng cấp cứu hơn 20 phút rồi mà chưa thấy bác sĩ bước ra. Ngồi chờ ở băng ghế, mà cứ tưởng những con người này đang ngồi trên đống lửa, cứ thấp thỏm, bồn chồn không yên như vậy.

.....

Như đã hứa với Thu Thảo lúc này, Thiên Bảo đã gọi cho người nhà Anh Tuấn thông qua số của Phương Anh. Cuộc gọi kết thúc cũng là lúc cái điện thoại “hòn lìa khỏi xác”, Thiên Bảo đã ném nó về một góc phòng, cú ném khá mạnh nên khiến xác một nơi, pin một ngã, và cái ốp lưng thì chẳng thấy đâu.

- Cậu là đứa con gái xấu xa, xấu xa, cực kì xấu xa! – Thiên Bảo khóc ré lên.

Tình trạng của Thiên Bảo bây giờ là đang nằm trên giường, đang đánh đập hành hạ chiếc gối một cách vô vớ.

- Tại sao lúc nào cậu cũng chỉ nghĩ tới Anh Tuấn, cái tên Dương Thiên Bảo không tồn tại trong cậu sao? Tại sao hả???

Thiên Bảo giờ như một đứa con nít lớn xác vậy, hành động của cậu quá dỗi trẻ con đi, tay chân thì đập đành đập xuống gối giường, miệng thì không ngừng kêu rên than trách, kiểu như đứa trẻ đang ăn dỗi ba mẹ nó vậy!

- Đứa con gái xấu xa, tôi muốn ghét cậu, thật sự muốn ghét cậu, tôi không muốn thích cậu, nhưng tại sao tôi không làm được!?

Thiên Bảo bỗng cảm cái gối ném phăng nó về một góc nào đó trong phòng, cậu đang rất tức, vậy nên có thể nói là những thứ như điện thoại, gối, giường đang hứng chịu sự tức giận của chủ nhân nó.

- Tiểu Bảo, cái tên chết tiệt. Tại sao cậu lại đem lòng thích đứa con gái đó hả? Tình cảm của cậu là của cậu, sao cậu không mang nó chôn sâu vào lòng mình đi, tại sao khi tôi “thức giấc”, tôi lại thừa hưởng tình cảm đó từ cậu chứ!? Tôi không thích Thu Thảo, nhưng chính vì thừa hưởng tình cảm từ cậu, nên tôi mới thành ra thế này đây!!! AAAAA!!! ĐÁNG GHÉT!!!! – Thiên Bảo hét toáng lên.

Nhưng điều Thiên Bảo nói có nghĩ là gì vậy? Cái gì mà không thích, cái gì mà thừa hưởng tình cảm?

Quá khứ là một nỗi đau mà ai đó không muốn nhắc lại.

Tai nạn ấy là một sự thay đổi mà ai đó lường trước được.

Thiên Bảo ngày đó, vì cứu Thu Thảo nên cậu gặp phải tai nạn xe. Tuy thân thể Thiên Bảo không nặng, nhưng cú va đập ấy khiến đầu Thiên Bảo suýt nứt ra và không cứu được. May thay, ông trời còn thương cho tính mạng Thiên Bảo, nên sau gần ba tháng trời nằm bất động trong viện, Thiên Bảo đã tỉnh lại.

Từ ngày Thiên Bảo xảy ra tai nạn, thâm tâm Thu Thảo lúc nào cũng bị dày vò trong đau khổ, cô luôn cảm thấy mình có lỗi với Thiên Bảo, vì cậu cứu cô nên mới phải thế này!

Ngày nào Thu Thảo tan học là chạy ngay đến bệnh viện để thăm Thiên Bảo, ngày nào đến bệnh viện, cô cũng mang theo một cây kẹo mút mùi bạc hà. Cô để kẹo vào một cái hũ thủy tinh và đặt nó ở chiếc tủ đầu giường Thiên Bảo, cô mang kẹo bỏ vào ấy là để đếm số ngày trôi qua của Thiên Bảo trong bệnh viện, bao nhiêu kẹo trong hũ là bấy nhiêu ngày Thu Thảo đến đây.

Mỗi lần nhìn Thiên Bảo thế này, Thu Thảo lại bắt đầu khóc, cô không biết mình đã rơi bao nhiêu nước mắt mỗi khi nhìn cậu con trai đang nằm trên giường bệnh này nữa! Cứ mỗi lần như thế, cô lại tự trách bản thân mình, nếu không phải là Thiên Bảo, thì người nằm đây đã là cô rồi! Bản thân Thu Thảo, cô biết phải làm gì ngoài việc cầu mong cho Thiên Bảo mau mau tỉnh lại, nếu Thiên Bảo không tỉnh lại, thì tâm Thu Thảo cả đời này sẽ không yên, mà mãi mãi bị rầy rức.

Nước mắt của Thu Thảo như một phép nhiệm màu, sự thành tâm của cô đã được đáp lại. Một ngày kia, Thu Thảo vẫn chạy như một con ngựa đến bệnh viện để thăm Thiên Bảo, khi vừa bước vào, cô như chết đứng khi thấy người con trai trên giường đang bóc vỏ cây kẹo mút cho vào miệng. Phải đó, Thiên Bảo đã tỉnh rồi! Thu Thảo cứ thế mà nước mắt đã chảy ra, không chân chừ, cô lập tức chạy đến ôm chầm Thiên Bảo trong niềm hạnh phúc! Cuối cùng Thiên Bảo đã tỉnh rồi!

Từ hôm Thiên Bảo bị tai nạn, Thiên Bảo đã thay đổi tính cách, một cách khiến những người quen biết không kịp nhận ra cậu. Bạn có nghe đến chuyện người hai nhân cách, hoặc là đa nhân cách chưa? Nếu chưa thì xin hãy nhìn vào Thiên Bảo, vụ tai nạn xảy ra đã làm nhân cách trước đây, hay gọi là “nhân cách Tiểu Bảo” mất đi, và “nhân cách Thiên Bảo” “thức giấc”. Thiên Bảo không còn giống trước nữa, không rụt rè, không dễ xấu hổ, không nhút nhát và không hiền từ như lúc trước. Mà Thiên Bảo đã trở thành một người lạnh lùng, ích kỉ và có phần nhẫn tâm. Dù tính cách thay đổi, nhưng những gì Thiên Bảo đang có như trí tuệ, tài năng, mối quan hệ, kí ức, và cả tình cảm, cậu đều thừa hưởng từ Tiểu Bảo một cách trọn vẹn. Bởi thế, dù cậu không thích Thu Thảo ngay từ lần đầu gặp mặt, tức lúc Thu Thảo ôm cậu trong phòng bệnh là cậu đã không thích rồi, thế nhưng, tình cảm mà Tiểu Bảo dành cho Thu Thảo quá nhiều, Thiên Bảo lại là tính cách được thừa hưởng tình cảm ấy, nên cậu cũng chịu ảnh hưởng ích hoặc nhiều.

Cũng không biết từ lúc nào, mà trong Thiên Bảo đã có cảm giác với Thu Thảo, đến bây giờ Thiên Bảo mới dám nhận đó chính là tình yêu. Cũng vì thích

Thu Thảo nên cậu đã nghiện món kẹo bạc hà mà Thu Thảo đã mang tới lúc cậu còn nằm trong viện.

Nhiều người hẳn thắc mắc về chuyện đôi mắt đỏ của Thiên Bảo, là từ khi gặp tai nạn, phần đầu chấn thương nặng làm ảnh hưởng đến thị giác, mắt Thiên Bảo không còn nhìn rõ từ ngày đó nữa, vậy nên cậu đã đeo kính áp tròng. Để tăng sự lạnh lùng và đáng sợ của bản thân, Thiên Bảo đã chọn màu đỏ cho kính áp tròng của mình, mà cũng có thể nói đó là phong cách của cậu.

Gần hai giờ đồng hồ chờ đợi, mọi người ngoài phòng chờ đã nhận được tin là Anh Tuấn đã qua cơn nguy hiểm sau khi vị bác sĩ vừa bước ra.

- Thằng bé đã qua cơn nguy hiểm, nhưng người nhà vẫn chưa vào thăm được! – Giọng vị bác sĩ điềm điềm, trên môi ông ta nở nụ cười phúc hậu.

Nghe tin con trai mình đã không sao, mẹ Anh Tuấn mừng không tả, trên đôi mắt ướt nước mắt kia, chợt có một màu hạnh phúc dâng lên trong đáy mắt người phụ nữ này.

- Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ nhiều lắm! - Giọng người mẹ như sắp phát khóc vậy!

- Anh chị theo tôi làm thủ tục nhập viện cho cháu!

Vị bác sĩ bước đi, ba Anh Tuấn dìu mẹ Anh Tuấn theo sau. Người phụ nữ hẳn là kiệt sức lắm, khi nghe tin con trai bị tai nạn và nhập viện, bà suýt ngất lịm đi vì sốc. Giờ thì ổn rồi, nhưng bà vẫn cần được nghỉ ngơi kéo lại bệnh thì khó!

Hữu Bửu, Hàn Du, Như Ý và Thu Thảo đã yên tâm khi Anh Tuấn không sao, cả bốn người họ đều thở phào nhẹ nhõm. Trong lúc chờ Anh Tuấn trong phòng cấp cứu, đây lòng mọi người cứ như lửa đốt vậy, và lời vị bác sĩ lúc này như một làn sương nhẹ nhàng dập tắt đống lửa kia khiến họ bình tâm trở lại.

- Không sao rồi! – Hữu Bửu nhìn mọi người cười điềm.

- Ủm! – Như Ý gật đầu.

Hàn Du lạnh lùng thế kia mà trên khuôn mặt cậu còn lộ ra sự vui mừng thì huống chi là Thu Thảo không giấu nổi.

- Chị Thu Thảo!

Thu Thảo giật mình quay lại khi ai đó gọi tên mình.

- À! Phương Anh! – Cô nhẹ cười nhìn Phương Anh.

Phương Anh vừa mới tan học xong là nó chạy đến bệnh viện ngay, gặp được ba mẹ ở quầy thủ tục bên ngoài, nghe nói là anh trai mình không sao nên Phương Anh cũng bớt lo lắng, rồi đi đến phòng nằm của anh mình và gặp được Thu Thảo ở đây.

- Em chào anh chị! – Phương Anh cúi đầu lễ phép.

- Là em gái Anh Tuấn! – Thu Thảo giới thiệu thay Phương Anh.

.....

Sau khi đã biết Anh Tuấn không sao, Thu Thảo nói chuyện với Phương Anh tí rồi để cả đám lại bảo là về trước vì có công việc. Công việc mà cô phải làm bây giờ là đến nhà Thiên Bảo. Tạt ngang tiệm thuốc, Thu Thảo ghé vào mua thuốc, viên sủi và miếng dán hạ sốt.

Rất nhanh chóng cô đã dốc hết tốc lực chạy thật nhanh đến nhà Thiên Bảo. Vẫn là cách cũ, Thu Thảo trèo cây nhảy tường vào trong. Chẳng biết kiếp trước cô mắc nợ gì hai anh em Anh Tuấn và Thiên Bảo này, mà bây giờ hết cô phải chạy đôn chạy đáo vì họ thế này. Thu Thảo giờ người ngòm đầy mồ hôi mồ kê, chạy nhiều quá mà, đất show quá mà! Tội nghiệp cho cô gái ấy!

- Thiên Bảo à!

Thu Thảo bước vào phòng Thiên Bảo, thật ngổn ngang, gối, điện thoại, áo khoác con ong, tất cả nằm rơi rải trong phòng Thiên Bảo, khiến nó trông bừa bộn hơn. Ly sữa ban chiều vẫn còn trên bàn, nghĩa là Thiên Bảo đã không uống nó. Trên giường, chiếc chăn được cuộn lại và người nằm trong ấy không ai khác là Thiên Bảo. Bỗng Thu Thảo cảm thấy mình có lỗi, mặc dù việc cô làm không sai. Thiên Bảo hẳn bây giờ giận Thu Thảo lắm, nên cả sữa cậu cũng chẳng thêm uống, điện thoại thì quảng rớt pin mất vỏ, điều đó làm Thu Thảo càng thấy rầy rức thêm!

- Thiên Bảo, cậu giận tôi sao?

Thu Thảo tiếng gần lại giường, cô hơi kéo chăn xuống để nhìn Thiên Bảo. Sắc mặt lúc chiều của Thiên Bảo đã xanh, bây giờ thì nó trắng bệch ra và xanh rờn như tàu lá non, đôi môi màu máu của cậu cũng nhạt đi và tái hẳn. Đôi mắt đỏ ấy đã nhắm tịt lại rồi, là Thiên Bảo đang ngủ hay đã ngất vậy? Thu Thảo đưa tay lên sờ trán Thiên Bảo, nó nóng hơn lúc chiều rất nhiều, điều đó khiến Thu Thảo đã lo càng thêm lo. Ngay lúc cô bật dậy để đi lấy miếng hạ sốt thì đã bị Thiên Bảo kéo lại làm Thu Thảo ngã sấp lên người Thiên Bảo.

- T...tôi...đổi...!

Thiên Bảo lơ lơ mở mắt ra nhìn Thu Thảo, Thu Thảo thì hơi giật mình chút, nhưng cô cũng lấy lại bình tĩnh ngồi dậy. Thu Thảo đỡ Thiên Bảo ngồi dậy, cô hỏi:

- Cậu thấy trong người mệt lắm không? Có cần đến bệnh viện không?

Thiên Bảo lắc đầu, cậu đáp:

- Không cần!

Rồi Thu Thảo đỡ Thiên Bảo ngồi dậy, cô cẩn thận dìu Thiên Bảo ra ngoài phòng.

- Ngồi đây trước – Thu Thảo kéo chiếc ghế trước bàn ăn ra – Để tôi đun sữa nóng lên cái đã, rồi tôi sẽ nấu cháo cho cậu!

Ngồi ở bàn ăn chờ Thu Thảo, Thiên Bảo như muốn gục xuống bàn vì quá mệt, nhưng đôi mắt đỏ ấy không muốn nhắm lại vì nó muốn nhìn người con gái kia nhiều hơn nữa, và lâu hơn nữa.

Ly sữa Thu Thảo đặt xuống bàn, Thiên Bảo đã uống nó được một ít, con buồn ngủ cũng khá hơn. Màu mắt đỏ của Thiên Bảo, nó bỗng lấp lánh và dịu dàng lạ kì khi nhìn Thu Thảo, dù cậu có giận cô cỡ nào, giận cô nhiều bao nhiêu, thì chỉ cần những lúc như thế này, thì mọi thứ ấy điều tan biến đâu mất. Dẫu Thiên Bảo có muốn ghét, nhưng chẳng thể ghét được vì cậu không giận Thu Thảo được lâu.

Gần 30 phút trôi qua, cuối cùng cháo cũng chín, không biết là có ngon không, nhưng mùi thì dậy hết không gian rồi đây này! Lật bật trong bếp tí, Thu Thảo cũng mang ra bàn ăn một tô cháo nóng hổi, thơm nức mũi đặt trước mặt Thiên Bảo. Dù sắc mặt kém, môi nhợt nhạt, nhưng Thiên Bảo cười vẫn trông rất đẹp - đó là đánh giá của Thu Thảo khi Thiên Bảo đang nhìn mình và cười.

Chưa vội ăn, vì lúc này cháo còn rất nóng, Thiên Bảo cũng chẳng buồn thổi cho nguội nhanh, cậu để đó và chỉ nhìn Thu Thảo thôi.

- Nhìn Thiên Bảo lúc này trong giống Ma Cà Rồng lắm đấy! – Thu Thảo đưa tay chỉ vào mặt mình – Mắt đỏ này, mặt trắng bệch này, môi... ..

Thu Thảo bỗng khựng lại khi nói đến từ “môi”, rồi nhanh chóng, cô móc túi của mình ra thỏi son đỏ và tiến lại gần Thiên Bảo.

- Môi nhạt quá, Ma Cà Rồng luôn uống máu nên môi lúc nào cũng đỏ. Tô son lên cũng để nhìn cậu tươi hơn một chút!

Thu Thảo hơi khom người xuống, cô vận đầu son lên và nhẹ nhàng thoa lên môi Thiên Bảo. Thiên Bảo ngồi yên đấy, trong khi đôi mắt Thu Thảo chỉ chú ý và môi Thiên Bảo, thì đôi mắt Thiên Bảo lại nhìn khuôn mặt Thu Thảo một cách soi xét, nhìn rất kĩ, và nhìn rất chăm chú, bởi khoảng cách giữa hai khuôn mặt là rất gần.

- Hơi đậm quá!

Thu Thảo đưa đầu ngón tay của mình lên chùi bớt son, giống hệt lần Anh Tuấn làm với cô vậy. Nếu lần đó đầu ngón tay Anh Tuấn bị môi Thu Thảo làm cho tê tái, thì lần này đầu ngón tay Thu Thảo làm cho Thiên Bảo tê tái cả thân người. Nói chẳng phải đây là một cách hôn gián tiếp sao? Thỏi son mà Thu Thảo thường dùng, nay nó lại được bôi lên môi Thiên Bảo, không phải hôn gián tiếp thì là gì? Nhưng Thiên Bảo... ..cậu muốn... ..một nụ hôn trực tiếp thay vì thế này.

- Xon-

Giữa lúc Thu Thảo thẳng người dậy thì Thiên Bảo đã kéo mạnh cô đổ về cậu và... ..áp môi mình vào môi cô. Nụ hôn bất ngờ này là gì? Thu Thảo lúc nào cũng bị động như thế, ngạc nhiên, bất ngờ khiến người cô như đông băng mà mờ to mắt nhìn Thiên Bảo đang hôn mình. Khác với Thu Thảo, Thiên Bảo rất bình tĩnh, cậu vẫn tiếp tục hôn Thu Thảo không còn gì bình tĩnh hơn. Hai mắt cậu nhẹ nhàng khép lại, hai tay áp lên hai má Thu Thảo thật ảm áp, những hơi thở nóng cứ đều đều phả vào mang tai Thu Thảo.

Nhanh chóng ý thức được tình trạng hiện tại, Thu Thảo đẩy Thiên Bảo ra làm đôi môi đỏ kia rời khỏi, thế nhưng bàn tay Thiên Bảo đã kịp nắm lấy khuỷu tay Thu Thảo. Cậu ngồi bật dậy, Thu Thảo lùi lại hai bước, cậu cũng tiến tới hai bước và đẩy Thu Thảo vào góc tường, dù đuối sức, nhưng chắc chắn rằng cậu vẫn đủ lực để dồn Thu Thảo vào một góc tường. Chưa đợi cho Thu Thảo nói tiếng gì, thì Thiên Bảo lại hôn vào môi Thu Thảo. Lần này nụ hôn có bạo hơn lúc nãy, đây là lần đầu tiên Thiên Bảo hôn ai đó, vậy mà cứ như cậu là kẻ dày dạn kinh nghiệm vậy. Hôn sâu, nhưng không lâu, chẳng mất mấy giây để Thiên Bảo rời môi và mờ mắt nhìn Thu Thảo.

- Khi Anh Tuấn hôn cậu, cậu cũng đơ người như thế này sao?

Giờ cơ? Thiên Bảo đang so sánh sao? Mà cũng phải, vì Thiên Bảo đã một lần chứng kiến cảnh Anh Tuấn hôn Thu Thảo mà, chính xác hơn là Tiểu Bảo mới phải.

Thu Thảo bây giờ đang hoảng loạn lắm, trán cô hơi ướt vì mồ hôi rồi, cô không dám tin là Thiên Bảo đã hôn mình, là hôn hai lần trong một thời gian ngắn như vậy. Đồng tử cô tròn tròn nhìn, ửng nó không thu được gì vào ngoài một màu đen kịt cả.

- Thảo nào mà Anh Tuấn bảo cậu ngốc, đến hôn còn chẳng biết cách, cứ trơ ra mà mặc cho đối phương có hôn kiểu nào thì hôn.

Nói rồi Thiên Bảo ôm lấy Thu Thảo ngã vào ngực mình, cậu thả thả bên tai cô:

- Kể từ giờ phút này, đôi môi của cậu là thuộc về tôi. Vì thế chỉ có tôi mới được hôn cậu. Nắm tay cũng nắm rồi, ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, vậy có nghĩa là tôi đã thích cậu rồi! Thích cậu rất nhiều, rất nhiều, rất rất rất nhiều! Thật sự rất thích cậu!

“Con nhóc ngốc nghếch, có biết rằng tôi thật sự rất thích em không?!”

Là Thiên Bảo đang tỏ tình với Thu Thảo đây à? Là cái kiểu câu nói gì đây? Gì mà nắm tay? Gì mà ôm? Gì mà hôn? Gì mà thích cơ chứ? Mà dù có nói như vậy, bên tai Thu Thảo cũng chẳng nghe được gì, hay nói cách khác là chẳng có chữ nào lọt vào tay Thu Thảo cả. Bởi cô bây giờ quá bản loạn tinh thần. Tim Thu Thảo bây giờ nó muốn đập tung lồng ngực mà nhảy ra ngoài. Má cô nóng ran, vành tai nóng ran, cả người cô nóng ran, không phải là nhiệt mà Thiên Bảo truyền cho cô, mà là cơ thể cô tự sinh nhiệt, bởi cô quá ư xấu hổ. Trong phút chốc Thu Thảo còn chưa kịp định thần lại được vì chuyện xảy ra quá nhanh, quá bất ngờ. Nhưng Thu Thảo biết điều mình cần bây giờ là mau mau rời khỏi tình huống này, cụ thể là đẩy Thiên Bảo ra và thoát thân trước đã. Xấu hổ, ngượng ngùng vậy mà cô còn dám ở lại nhà Thiên Bảo thì mới lạ chuyện lạ đó!

Thu Thảo hơi cử động người, tay cô chạm vào ngực Thiên Bảo hồng đầy cậu ra khỏi, nhưng càng cố, thì Thiên Bảo nhất định càng giữa chặt hơn.

- Đứng cử động. Như thế này tôi sẽ mau chóng khỏi bệnh!

- K...không được...! – Tiếng Thu Thảo hơi ngập khi bị Thu Thảo ôm sát mình vào ngực cậu ta.

Như hiểu được điều đó, Thiên Bảo hơi nói lỏng tay ra, cứ tưởng là thoát được, nhưng không ngờ rằng Thiên Bảo đang nhất bồng cô lên trên hai tay cậu ta. Thiên Bảo bế Thu Thảo lên, cậu nhìn cô cười hiền, trong khi khuôn mặt Thu Thảo đã bóng loáng lên vì tuôn mồ hôi, cậu đang định làm gì cô thế?

Thiên Bảo bế Thu Thảo tiến vào phòng mình, cậu dừng lại trước giường mình và nhẹ nhàng đặt cô xuống. Thu Thảo lúc này bắt đầu gai mình và lạnh cả sống lưng, máu cô như đang đông lại, tự nhiên trên khuôn mặt cô xuất hiện mấy nét nhăn lại, và trong phút chốc cô bỗng sợ hãi.

Đặt Thu Thảo xuống giường, Thiên Bảo cũng nhanh chóng ngã xuống giường, Thu Thảo biết tình hình này có vẻ không ổn rồi, trong đầu cô lúc này đang nghĩ về những chuyện “đen tối” khi trai gái chung phòng chung giường thế này. Cô lập tức ngồi dậy nhưng đã bị Thiên Bảo choàng tay và kéo xuống, khiến cả người Thu Thảo ngã đổ lên người cậu.

“Pịch” – Thu Thảo ngã xuống, tim cô cũng đồng thời vang lên hồi âm thanh “pịch pHỊCH PHỊCH” tương tự vậy.

Ánh mắt Thiên Bảo nhìn cô lúc này cực kì dịu dàng, nếu trong trường hợp này người ta sẽ nhìn Thiên Bảo như một con sói, và Thu Thảo như một con cừu non. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt đỏ kia, Thu Thảo không cảm nhận được gì ngoài sự dịu dàng và ấm áp toát ra từ nó, có phải nỗi sợ là do chính cô tạo ra chứ không phải đến từ Thiên Bảo?

- Tôi mệt lắm! – Thiên Bảo nói không thành lời, mà chỉ nghe được đó là những tiếng từ hơi thở nóng hổi của cậu ta.

Nói rồi Thiên Bảo hơi xoay người, cậu ôm tay ngang hông Thu Thảo, chân thì hơi co lại và gát nó lên đùi cô, rồi từ từ nhắm mắt lại cùng một nụ cười mãn nguyện. Trong vòng tay của Thiên Bảo thế này, Thu Thảo cảm thấy nó ấm lắm, có lẽ là do nhiệt của con sốt tò ra cũng nên. Cũng vì thế mà những thứ “đen tối” trong đầu Thu Thảo biến mất, nhưng mà dù sao, cô cũng dễ yên như vậy và thôi không cử động nữa.

Đưa mắt nhìn Thiên Bảo, khuôn mặt cậu vẫn đẹp như vậy, đẹp như lần đầu nhìn cậu chớp mắt trong lớp vậy. Nếu không phải là cô đã biết Thiên Bảo từ trước, chắc cô không dám tin đây là bạn của mình, một người bạn mà thượng đế đã gom góp những gì đẹp nhất để tạo nên cậu ta và đưa đến bên cô. Thiên Bảo quá đẹp, đẹp đến mức Thu Thảo không biết lấy gì để so sánh với vẻ đẹp của cậu ấy nữa. Mái tóc đen, cứng và khô kia không làm sao ảnh hưởng đến cậu cả, trái lại nó càng làm tăng sự quyến rũ cho Thiên Bảo nữa. Làn da bình thường của Thiên Bảo đã trắng, khi cậu xuống sức thể này nó còn trắng hơn gấp mấy lần, tuy không phải là căng mịn như da em bé, nhưng nếu so ra với những thằng con trai cùng tuổi thì nó quả là đẹp. Chiếc mũi thẳng tắp, khoảng một góc 130 độ, thật hoàn hảo. Điểm thu hút người nhìn trên khuôn mặt của Thiên Bảo chính là đôi môi đôi đỏ mầu của cậu. Môi Thiên Bảo trông rất đặc biệt, nó mang hình củ ấu, không mỏng quá cũng không dày quá, rất vừa vặn, khi cười trong rất xinh, còn lúc bình thường khép lại, như bây giờ, môi trên hơi vênh lên, hình ngũ giác, mà đẹp lắm! Nếu môi Thiên Bảo là điểm thu hút người đối diện, thì xương hàm của cậu là điểm sexy nhất khiến người đối diện phải đổ gục. Khuôn mặt Thiên Bảo hơi góc cạnh là nhờ cái xương hàm lộ rõ ra bên ngoài, trông nó rất sắc, rất sexy, nhờ vậy mà càng tăng thêm độ nam tính và quyến rũ cho Thiên Bảo.

Nói thật, nhìn Thiên Bảo khoảng cách gần thế này, Thu Thảo mới thấy được hết vẻ đẹp của Thiên Bảo, nó khiến tim cô bị lạc mất vài nhịp và đáy lòng cô bỗng xao động. Ngày hôm nay, ngay chính giây phút này, sẽ là một bước ngoặt mới của Thu Thảo vì mối quan hệ giữa cô và Thiên Bảo sẽ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: $\cap \text{ — } \square \equiv \sum ?$

(Chương 63 sẽ là chương kết thúc. Mình đang cật lực viết nó đây, cơ mà vẫn chưa xong, nếu ngày mai mình không có đăng truyện tức là mình vẫn chương hoàn thành chương cuối, và xin lỗi các bạn trước nhé! Mong các bạn thông cảm!)

Hơn 9h tối Thu Thảo mới về tới nhà, dĩ nhiên mẹ cô đã trực sẵn trước cửa chờ cô về để cho một trận “súng liên thanh”. Thu Thảo biết làm gì trước cơn thịnh nộ của mẹ ngoài việc cuối đầu xin lỗi.

Cũng vì Thiên Bảo hết đây, Thu Thảo nằm yên đó định chờ cho cậu ngủ say rồi mới thoát ra ngoài, nào ngờ cô lại ngủ quên lúc nào chẳng hay, đến khi giật mình thức dậy thì trời đã tối mịt, cô biết mình cũng ngủ quên khá lâu rồi, có biết đâu đã gần 9h tối chứ! Trước khi ra về Thu Thảo có ghi chú dặn dò Thiên Bảo là uống thuốc, ăn uống đầy đủ. Nào phải dặn dò là xong, cô phải dọn dẹp cái đóng chiến trường trong phòng Thiên Bảo rồi mới ra về đây chứ!

Từ suốt quãng đường về, Thu Thảo chưa một giây nào mà không rùng mình, vì hành động và cả lời nói của Thiên Bảo. Cậu ấy hôn cô, những hai lần là điều quá sức tưởng tượng, ấy vậy mà cậu còn bảo là thích cô, rất rất rất thích nữa, nghe tới câu đó, Thu Thảo đã 100% “hồn lìa khỏi xác”. Nói Thiên Bảo bệnh nên mặt trắng mặt xanh, chứ Thu Thảo không bệnh đây mà chỉ cần nụ hôn và câu tỏ tình của cậu đã làm mặt cô xanh tím còn hơn Thiên Bảo bị bệnh nữa, nếu Thu Thảo mà mắc chứng thiếu canxi thì dám chừng cô đã ngất tại chỗ chứ chẳng đùa.

Đêm về nằm phòng, Thu Thảo không thể nào chợp mắt được, chuyện xảy ra với cô quá nhanh, quá bất ngờ đi. Cô thật không dám tin nổi đây là sự thật, ai nói cho cô biết rằng đây chỉ là mơ đi, cầu xin đấy!

“Thiên Bảo thích mình. Cậu ấy... còn... hôn...”

Mới nghĩ tới đó thôi là Thu Thảo đã không chịu nổi, cô lăn lăn người mà đánh đấm vào gối. Ngày mai, ngày mốt, ngày kia, và sau này, cô làm sao mà dám đối diện với Thiên Bảo đây. Không phải cô làm gì có lỗi hay sai trái với cậu, mà phải làm sao để nói chuyện với cậu một cách bình thường, không ngượng ngùng, và quên đi chuyện ngày hôm nay!

Cả đêm đó, đầu Thu Thảo đau như búa bổ, hình ảnh nụ hôn của Thiên Bảo cứ mãi lảng vảng trong đầu, và bên tai cô cứ ong ong về câu tỏ tình của Thiên Bảo.

Cũng cả đêm đó, Thiên Bảo ngủ rất sâu giấc, cảm giác hôn Thu Thảo vẫn còn đọng lại trên đầu môi, và hình ảnh khuôn mặt đỏ ửng của cô cứ in sâu vào trong đầu Thiên Bảo, nó rất đáng yêu!

Một chủ nhật yên bình, một chủ nhật không học nhóm, vì Anh Tuấn đang nằm viện, Thiên Bảo đang ốm đau, có ai mà còn tâm trạng cho việc học nhóm đâu chứ!

Trước cổng nhà Thiên Bảo, Thu Thảo đang đứng đó đi đi lại lại, miệng thì lẩm bầm lẩm bầm gì đó. Là cô đang bối rối, rằng mình có nên vào trong hay không?

Hồi lâu rồi cô cũng quyết định “vượt tường, leo rào” vào trong. Giữa lúc đang định phóng xuống vào trong, tự dưng Thu Thảo gai mình lên vì nhớ đến nụ hôn và câu tỏ tình của Thiên Bảo, nó khiến cô mất thăng bằng và ngã tự do xuống bờ tường bên trong.

- Xui xẻo thế là cùng!

Thu Thảo đứng dậy xuyết xoa mông mình rồi thẳng tiến vào nhà Thiên Bảo. Đứng trước cửa, cô cứ thập thò như thể ăn trộm vậy, chẳng biết mắc cái chi mà cô phải làm cho ra vẻ lén lút thế kia.

- Không vào mà đứng rình mò thế!

Thu Thảo suýt chút rớt tim ra ngoài trước câu nói của Thiên Bảo. Cậu bước từ phòng mình ra, rồi ngồi xuống bàn ăn nhìn ra phía cửa – nơi Thu Thảo đang đứng.

- Ủ ờ! Mà...cậu đã...khỏe hơn chưa!? – Thu Thảo ngượng ngạo, bẽn lẽn bước vào trong.

- Ủ - Thiên Bảo gật đầu cười tươi rói – Khỏe hơn rồi!

Vẫn giọng điệu đó, Thu Thảo lại hỏi:

- Đã ăn uống, thuốc thang gì chưa!?

- Dĩ nhiên là rồi! – Nói đoạn, Thiên Bảo đưa tai vuốt tóc mái mình lên – Tôi tự dán miếng hạ sốt đấy!

Nghe vậy, Thu Thảo cũng yên tâm phần nào, cô gật đầu mấy cái rồi im bật. Đêm qua, Thu Thảo suy nghĩ nhiều lắm, rằng không biết có phải vì bệnh mà Thiên Bảo mới làm, mới nói những điều như thế với cô không? Vì cô luôn tin rằng, Thiên Bảo đối với cô chỉ là tình bạn, là một người bạn và không hơn.

- Đêm...qua.... – Thu Thảo cuối mặt, câu nói chập chững ngắt quãng

Thiên Bảo im lặng mấy giây, là để nhớ lại chuyện tối qua? Cậu đáp:

- Tòì ngủ rất ngon! Còn cậu!

Nhận được câu trả lời không hề đúng ý Thu Thảo muốn nhắc đến, nhưng vì quá ngại nên Thu Thảo không dám hỏi thêm.

- Ủm! Tòì cũng vậy!

Không gian lại bắt đầu chìm trong im lặng, không ai nói với ai lời nào, mãi đến mấy phút sau, Thu Thảo mới chịu lên tiếng:

- Vậy cậu nghỉ ngơi mau chóng khỏe nhé! Tòì về trước đây!

Nói xong thì Thu Thảo vội vã bước ra ngoài, Thiên Bảo cũng lục xọc chạy theo cô ra ngoài. Là để mở cổng cho cô ấy mà!

- Tạm biệt, về cẩn thận nhé!

Thiên Bảo nhìn theo dáng đi gầy của Thu Thảo đến khuất xa bên góc đường rồi cậu mới thôi và đóng cổng đi vào nhà. Bước lần thẩn đến bàn ăn, Thiên Bảo nhớ lại chuyện hôm qua, là ngay chỗ này, cậu đã hôn Thu Thảo và nói những điều đáng lẽ không nên nói. Cậu không hiểu sao lúc đó mình lại làm vậy nữa! Cậu thích Thu Thảo là điều dĩ nhiên, nhưng cậu lại không nói ra mà chôn nó vào trong lòng, không phải cậu sợ mình đau khi bị Thu Thảo từ chối, mà sợ Thu Thảo đau. Bởi quên đi Anh Tuấn là điều đã quá khó khăn với cô rồi, bây giờ lại phải chấp nhận tình cảm của Thiên Bảo thì nó là quá sức với cô.

Nhưng Thiên Bảo à! Cậu có biết tình cảm cậu dành cho Thu Thảo ngày càng lớn không, việc cậu hôn Thu Thảo và tỏ tình với cô ấy không phải là cậu không có động cơ. Là cậu muốn làm điều đó từ rất lâu rồi, chỉ là hôm qua, trong cơn sốt, cậu không tự chủ được bản thân, nên những gì cậu giấu trong lòng nó tự bộc phát lên như một cơ chế tự động vậy thôi!

Thiên Bảo à! Cậu hoàn toàn có cơ hội, cậu đừng làm kẻ đơn phương nữa, vì đau gì bằng đau đơn phương. Dũng cảm, tự tin lên nào!

.....

Đến nhà Thiên Bảo xong thì Thu Thảo lại đến bệnh viện để thăm Anh Tuấn, Thu Thảo gặp Phương Anh vừa bước từ phòng bệnh ra.

- A chị Thu Thảo! – Con bé reo lên.

- Ủ! Chị đến thăm Anh Tuấn!

Rồi Phương Anh lại trở vào phòng bệnh lần nữa khi vừa mới đi ra. Thu Thảo tới gần giường của Anh Tuấn, người hần bây giờ bó như cái xác ướp, vài băng đã quấn trắng muốt hết toàn thân hần, không thấy được đâu là da thịt.

- Anh Anh Tuấn bị gãy hết mấy cái xương, rồi đầu thì chấn thương mạnh lắm! Còn sống là may mắn! – Phương Anh giọng đầy đau xót.

Thu Thảo nhẹ gật đầu, trong lòng cô cũng thấy đau lắm, Anh Tuấn là hiện thân của một người nào đó đã từng nằm trên giường bệnh như thế này! Người đó đã từng cứu cô, đã từng bị chấn thương đầu, và cũng vì cô mà tính cách người đó sau khi tỉnh lại quay ngoắc 180 độ. Phải mất rất lâu, để cô tiến lại gần cậu con trai kia, vì cái tính cách ương ngạnh, khó ưa, đáng ghét của cậu ta, muốn làm bạn với cậu ấy cũng phải cần rất nhiều thời gian. Và người con trai đó mang một cái tên rất đẹp, là Dương Thiên Bảo – Seo Tae Jii

Thu Thảo không có ý so sánh Anh Tuấn với Thiên Bảo, chỉ vì hình ảnh này quá giống một kí ức buồn của cô, chợt nhớ đến vậy thôi!

Đang lúc miên man chìm trong suy nghĩ, Thu Thảo bị Phương Anh kéo lại thực tại:

- Chị đi ăn trà sữa với em nhé! Em biết có quán này bán trà sữa ngon lắm!

Thu Thảo hơi dừ mặt chút rồi cũng vui vẻ đồng ý.

Quán trà sữa mà Phương Anh nhắc đến có cái tên mà Hữu Bửu gọi nó là kì cục kẹo. Đúng rồi, nó là quán “Trà sữa mèo con”, nơi đây là chỗ ăn trà sữa ruột của Phương Anh, vì theo nó trà sữa ở đây rất ngon, mà phong cách phục vụ cũng rất đặc biệt nữa. Nếu ở những quán thông thường, sẽ có nhân viên chào đón khách trước cửa, nhưng quán này thì không, mà đón khách vào là lũ mèo đáng yêu của quán, cũng vì cách chào đón này mà lần trước Hữu Bửu nhảy cẫng giật mình vì đám ôn mèo đó đấy! Cũng chẳng có gì lạ, vì quán đúng như tên gọi mà, quán trà sữa có mèo thì mới gọi là “Trà sữa mèo con” chứ!

Hôm nay Anh Tú cũng có làm thêm ở đây, vừa thấy Thu Thảo bước vào trong là cô đã nhanh chóng lấy cái khẩu trang giấy trong túi ra và đeo vào mặt, kéo Thu Thảo nhận ra cô thì không hay.

- Dễ thương ghê! – Thu Thảo vuốt ve con mèo mướp trên đùi mình.

- Hi hi! Chị thích mèo lắm hả? – Phương Anh hỏi.

Thu Thảo hào hứng gật đầu:

- Rất thích!

- Vậy chị giống em rồi! Em thích mèo lắm, nhưng mà mẹ em dị ứng với mèo nên không cho nuôi!

- Tiếc nhì!

Phía trong quầy, Anh Tú nhìn Thu Thảo mà lấy làm thắc mắc, rằng người ngồi kia là ai? Đang nói chuyện gì? Cô tò mò chết đi được. Mang trà sữa ra, Anh Tú đặt nó xuống bàn rồi vội vã quay lưng đi, Thu Thảo cũng chẳng mấy để ý tới người phục vụ, vì cô chỉ lo dán mắt vào con mèo trên đùi mình thôi. Chơi đùa đã đủ, con mèo phóng thót xuống đồng đánh bô đi, làm Thu Thảo tiét hùi hùi.

- Mấy con mèo quán dễ thương, mà bọn nó chán mèo lắm!

- Ủ! Mà tiếc ghê! – Miệng nói mà mắt Thu Thảo vẫn dõi theo con mèo vô tình kia.

Hút ngụm trà sữa, Phương Anh nói:

- Mọi quan hệ của em với anh Anh Tuấn không mấy gì đầm ấm. Đại khái là gây gổ suốt, hai người như nước với lửa, chó với mèo vậy. Nhưng mà chị biết không?

Thu Thảo giương mắt nhướng mày nhìn Phương Anh với ý “Không”.

- Anh Anh Tuấn thương em lắm, dù ngoài miệng hay rủ xả, chửi bới nhưng trong lòng anh ấy rất thương em. Cái gì cũng nhường nhịn em, cái gì cũng cho em nót. Em cũng hiểu, cũng biết điều đó chứ! Em cũng thương anh trai mình lắm! Anh ấy hiểu em một, em hiểu anh ấy tới mười. Bởi vậy, những chuyện dù không nói ra, dù mang nỗi đau một mình, nhưng em hiểu và biết tất cả!

“Vậy có nghĩ là sao?” – Cái nhử mày của Thu Thảo thay cho lời nói của mình.

Phương Anh hút thêm ống trà sữa nữa, nó nói tiếp:

- Em biết trong quá khứ chị và anh Anh Tuấn là “gà bông” của nhau, nhưng sau đó anh em lại bỏ đi và để chị đau khổ ở lại. Chị có trách anh ấy không?

Tự nhiên Phương Anh nói đến chuyện này làm gì, dù muốn lảng tránh, nhưng trước ánh mắt của Phương Anh, thì Thu Thảo không có cách nào không trả lời, cô hơi cúi mặt, khẽ lắc đầu:

- Không...mà cũng có!

- Có trách thì cũng phải thôi! Anh em vì muốn đi du học Hàn Quốc mà bỏ chị ở lại, suy cho cùng thì anh ấy là người hám danh vọng, nhưng anh ấy không bán rẻ tình yêu. Chính vì chọn đi du học, chính vì bỏ chị ở lại nên anh ấy mới im lặng không nói với chị. À mà có chứ, chắc anh Anh Tuấn có nói lời chia tay chua chát với chị nhỉ!? Anh ấy không muốn chị chờ anh ấy nên mới phải làm như vậy. Điều mà anh Anh Tuấn có thể làm cuối cùng cho chị trước khi anh ấy sang Hàn Quốc là chia tay với chị, mong chị tìm được hạnh phúc mới và quên anh ấy đi! Chị có thể trách anh Anh Tuấn, nhưng xin đừng ghét anh ấy!

Sao mà...sao mà sống mũi Thu Thảo cay thế! Lời nói của Phương Anh như con sóng đang đập vào lòng cô, nó quặng thắt lên, đau, nhói, và nghẹn, đó là những từ cô có thể diễn tả tâm trạng của mình lúc này.

- Anh Anh Tuấn không nói cho ai biết cả, em cũng không ngoại lệ, chỉ là em tò mò nên mới biết chuyện thôi! Ở Hàn Quốc, anh Anh Tuấn chắc chắn vẫn ngày đêm nhớ đến chị, anh ấy hẳn rất khó khăn khi mãi canh cánh trong lòng về tình cảm của mình dành cho chị. Rất rõ ràng, vì điều đó nên anh mới mới quay lại đây thôi!

Thu Thảo chợt bật người ngồi dậy, cô để tiền trên bàn rồi quay lưng đi vội:

- Chị có việc nên về trước đây!

Chạy ra ngoài, nước mắt Thu Thảo đã rơi rải trên má, cô khóc từ bao giờ vậy? Câu chuyện của Phương Anh, là thật đó sao? Nếu thế thì sao cô phải khóc? Khóc vì điều gì chứ? Bản thân cô còn không trả lời được câu hỏi do chính bản thân cô đặt ra thì ai có thể trả lời giúp cô. Có phải cô đang tự trách mình, vì sao cô ngây ngô đến mức tin lời Anh Tuấn là thật và không hiểu ra chuyện vậy chứ? Đáng lẽ ngày đó cô phải biết và hiểu cho Anh Tuấn chứ? Nhưng tất cả là quá khứ rồi, làm sao mà Thu Thảo có thể quay lại chứ. Tình cảm cô đối với Anh Tuấn bây giờ rất mơ hồ, bởi hai năm qua đã làm nó quá nhạt nhòa so với trước đây. Dù biết được sự thật, nhưng cô có thể làm gì đây. Khi Anh Tuấn nói lời chia tay với cô, cô đã từng có ý nghĩ ghét bỏ, ứng theo thời gian, cô nhận ra chính vì sự khờ khạo của mình nên mới như thế, trách là trách mình, chứ cô không trách Anh Tuấn. Đến bây giờ, cô đã có được câu trả lời, và mọi chuyện của quá khứ, cô xem như đã thỏa đáng với mình rồi!

- Ngày này tuần sao là sinh nhật tôi đó! Mua quà cho tôi nhé!

Thu Thảo hí hửng chỉ tay vào từng đứa bạn của mình, ngón tay cô chợt đóng băng khi chỉ đến Thiên Bảo. Thu Thảo co tay lại rồi cứng nhất quay đi.

Anh Tuấn đã nằm viện, nên trong khoảng thời gian này Thiên Bảo tạm độc chiếm cái bàn, với cậu không có sự hiện diện của Anh Tuấn cảm thấy thoải mái vô cùng. Vì dạo trước Thiên Bảo hứa với cô chủ nhiệm là học hành chăm chỉ, không được ngủ trong lớp, nên bây giờ đây, tranh thủ lúc đầu giờ cậu chợp mắt trước một chút trước khi vào tiết.

- À mà quên, tôi mới vẽ mấy bức tranh mới nè!

Là Thu Thảo chứ chẳng ai, cô đang khoe tranh mới vẽ của mình đấy mà! Hồi năm lớp 9, cô còn tô chì trắng đen, thì bây giờ cô đã tô màu được rồi, level của cô cũng lên hẳn so với dạo trước, nét mảnh hơn, mượt hơn và chi tiết hơn. Cái lớp 11a2 này cũng may lắm, học chung với một họa sĩ như vậy, nên hay được xem mấy tác phẩm vẽ vời mà chẳng tốn thứ gì. Thu Thảo thì cũng chỉ là muốn khoe khoang tài của mình chứ tốt lành đâu, vẽ được cái gì là đem khoe từ đầu làng tới cuối xóm, khoe đến tận hai ba ngày sau mới hết khoe, còn hơn người ta đi triển lãm tranh nữa.

Anh Tú trên này, lòng cũng nao nao muốn quay xuống xem tranh của Thu Thảo lắm, nhưng vì cái chữ “si diện” nên mới cảm lòng cỡ đó, vì vốn dĩ cô đâu có ưa Thu Thảo, giờ quay xuống xem ké tranh của cô thì còn gì là mặt mũi Anh Tú nữa. Thấy vậy, Anh Tú bèn lấy cả gương nhỏ ra, cô nâng vờ soi mặt mình chứ thật chất là đang thu hình ảnh phản chiếu từ sau vào trong gương. Nhìn thế này chẳng rõ, nhưng mà thấy mang máng tranh của Thu Thảo vẽ đẹp lắm!

Tiết thể dục hôm nay Anh Tú không học, cô thấy nó quá chán nên vờ bệnh đau và xin phép nghỉ tiết. Ở trong lớp một mình, Anh Tú có thể làm gì ngoài việc nằm dài trên bàn trên bàn và lướt điện thoại đầu chứ! Dạo rảnh online mấy trang mạng xã hội, Anh Tú thấy dân tình truyền nhau về chàng trai người Việt gốc Hàn cover dance & song K-pop cực chất! Là Thiên Bảo chứ còn ai trông khoai đất này, đám bạn bè ảo của cô cứ bảo cô may mắn khi học chung với nam thần ấy! Còn cái đám ôn trong lớp, canh me lúc Thiên Bảo không chú ý, sefile dính Thiên Bảo vào ảnh của mình rồi đăng lên khoe khoang trên tường nhà! Bức ảnh nào có dính “nam thần” ở trong ấy là lượt “like” tăng lên gấp mấy lần bình thường, đúng là tâm ảnh hưởng của “người nổi tiếng” có khác! Mấy fanpage trên Facebook, Twitte hay Instagram của Thiên Bảo cũng vượt mốc 200000 người theo dõi rồi. Nhìn mà Anh Tú thấy ganh tị gớm, cậu ta không chỉ có fan trong nước, mà có cả fan nước ngoài nữa, trong khi tự nhủ lại mình, đến cả muốn nổi tiếng còn khó thì huống hồ chi mà fan trong nước với fan ngoài nước.

Chơi với điện thoại mãi cũng chán, Anh Tú cắt điện thoại vào cặp rồi nằm lăn quay thờ dài ngao ngán. Thò tay vào học bàn, Anh Tú lấy ra lon nước ngọt rồi uống vài ngụm và đặt nó cạnh rìa bàn. Lại nằm ườn như thế, chợt Anh Tú nhìn sang bàn Thu Thảo, cô thấy cuốn Atlas thần thánh mà Thu Thảo dùng nó kẹp tranh vẽ để dưới học bàn. Tuy trong lớp không có ai, chỉ mỗi mình Anh Tú nhưng cô cũng làm ra vẻ lên lút khi cầm cuốn Atlas của Thu Thảo lên. Cả sấp tranh tầm hơn mười bức chứ chẳng ít. “Đẹp quá!” Là hai từ Anh Tú dùng để diễn tả tranh của Thu Thảo.

- Con nhỏ ăn chi mà vẽ đẹp thế! Có tương lai làm mangaka* lắm!

(Mangaka*: Manga là truyện tranh, Mangaka là người vẽ truyện tranh)

Lật từng bức tranh ra, Anh Tú mắt tròn mắt dẹt trước cái mà cô đang gọi là kiệt tác đây, nhìn tranh vẽ thế này, hỏi mấy ai mà không muốn học vẽ manga ngay lập tức chứ!

- A! bay mất rồi!

Gió vừa cuốn qua làm đóng tranh của Thu Thảo bay loạn đàng, Anh Tú nhanh chóng chạy theo và nhặt chúng lại. Cô phải bảo quản kĩ chứ, đặc biệt là khi xem trộm tranh thế này, Thu Thảo cực ghét ai làm nhỡ, hay bản tranh của mình, đó là lí do vì sao Thu Thảo dùng Atlas để kẹp chúng lại đó Anh Tú à!

- Phù! Không sao! – Anh Tú thờ phào cầm sấp tranh bình an trên tay mình.

Không biết là ma xui quỷ khiến hay Anh Tú đi đứng kiểu gì mà để chân này dẫm chân nọ và vấp ngã đo sần thế kia.

“Pịch” “Bộp” – Anh Tú nằm đo sần, còn sấp tranh trên tay cô cũng bị văng trượt về trước.

Cú vấp ngã của Anh Tú khiến chân bàn rung rinh. Xui xẻo nối tiếp xui xẻo, lon nước ngọt uống chưa hết trên bàn Anh Tú bị ảnh hưởng lực rung và nó....vô tình mà rơi xuống sấp tranh nằm im dưới sàn gạch lạnh.

“Bộp” ... “Ọc...ọc...ọc”

Một màu đen xịt hiện lên trước mắt Anh Tú, cái gì đây? Lon nước, sấp tranh, thấm vào rồi! Ngay tức khắc, Anh Tú ngồi dậy vội vã đẩy lon nước sang bên và nhặt sấp tranh lên. Anh Tú rối mù cả lên, cô lấp bấp trong hoảng hốt:

- Chết rồi, sao đây, làm sao đây!?

Vội tháo cái nơ xinh trên cổ áo mình ra, Anh Tú cố lau sạch nước trên tranh càng nhanh càng tốt. Vụn về làm sao, Anh Tú chẳng những lao chưa xong mà cô còn làm sần giấy, chóc giấy hết lên. Hoảng loạn, rối mù, Anh Tú tách đám tranh ướt nhem nhem nhem kia ra, hôm nay sao cô sao thế, lau chẳng xong, tách chẳng rồi, sờ tranh, chóc giấy đã đành, tách tranh ra còn làm rách nữa là sao! Giấy thấm ướt rất dễ rách nếu không cẩn thận, Anh Tú đã không cẩn thận mà làm rách “trùng mộng” của Thu Thảo, lần này cô chết chắc rồi!

- Làmsaođây!/? – Anh Tú bỏ đám tranh xuống, cô ôm đầu và lui dần ra xa.

Tiếng chuông đã hết tiết thể dục lúc nào rồi, Anh Tú vì quá bản bần tình thần mà chẳng hay biết chi ngoài cái suy nghĩ đang rối tung rối mù kia.

Người đầu tiên bước vào lớp chính là , Anh Tú nhận thức được điều đó nên quay ra, cô nhìn Như Ý với khuôn mặt sợ sệt, và chính đôi mắt của Anh Tú đã tự tố cáo kẻ phạm tội như cô. Như Ý rất nhạy, cô biết có điều chẳng lành xảy ra, nên vội vã tiến đến chỗ bàn mình. Và...cái gì hiện ra trước mặt cô thế này? - yện...gi thế? Sắp tranh thấm nước, và bị rách đang nằm trên mặt sàn lạnh, về mặt Như Ý từ bất ngờ chuyển sang giận dữ. Cô nhặt sắp tranh để lên bàn rồi kéo tay Anh Tú lại:

- Cậu làm gì thế hả? – Như Ý quát vào mặt Anh Tú.

Không cần Anh Tú nói thì Như Ý cũng thừa sức biết chuyện này là do Anh Tú gây ra. Nét mặt, đôi mắt chính là thứ phản bội chủ nhân nó khi gặp phải những chuyện thế này. Anh Tú gạt phắt tay Như Ý ra, cô hải hùng lùi lại, nhưng lại đứng trững ai đó phía sau.

- yện gì vậy!/? - Người cất giọng là Hàn Du. Anh Tú hoảng càng thêm hoảng, cô vội nhìn ra cửa, mọi người bắt đầu tràn vào lớp, họ hơi ngay người trước cái chuyện đang xảy ra. Vậy là mọi người bu quanh lại hiện trường, nhìn thấy sắp tranh của Thu Thảo đang ướt nhẹp, rách rưới, xấu xí nằm trên bàn, ai nấy cũng lấy làm xanh mỗi tím mặt. Vì sao ư? Với Thu Thảo thì những thứ khác bạn có thể làm hỏng nó, nhưng với những bức tranh của cô thì không bao giờ. Kể cả làm nhẵn nó tí xù thôi là cô đã mắng té tát ra chứ ở đây! Lần này Anh Tú dám làm hỏng tranh của Thu Thảo thế kia, chuyện chẳng hay rồi!

- Trước khi Thu Thảo vào, cậu giải thích đi! – Như Ý gần giọng.

Anh Tú biết mình không còn đường nào để lui, cái sĩ diện trong cô là quá lớn, nên giải pháp cô chọn bây giờ là:

- Rồi sao! Tôi cố tình làm vậy đó! – Từ khuôn mặt hiện rõ chữ “sợ” kia, Anh Tú nhanh chóng lấy lại vẻ mặt kên kệu vốn có, cô khẩy cười – Ghét Thu Thảo thì làm thế được không hả? Mấy bức tranh rẻ tiền, thật tầm thường và kiệp mặc!

Nói rồi Anh Tú cầm sắp tranh lên rồi quăng ngược ra sau. Tranh thấm ướt, nên nó dính lại thành sắp, không tách ra được, trên bàn chỉ còn duy nhất tấm tranh bị rách lúc này. Nhìn thái độ lên mặt đó của , Như Ý không làm sao chịu nổi, người cô giận run cả lên, rằng cô nghiêng ken kết mà nói: - Cậu là gì mà dám làm vậy với những “đứa con” của Thu Thảo hả??? Tại-

Như Ý còn chưa tròn câu, thì Hàn Du đã bước tới đứng trước và đưa tay ý ngăn Như Ý lại. Khác với sự nóng giận của Như Ý, Hàn Du rất điềm tĩnh, cậu khoanh tay nhếch mép cười khinh:

- Loại như cậu thì hiểu thứ gì là rẻ tiền, là kiệp mặc đâu chứ! Cậu làm được như Thu Thảo không mà dám buông lời hạ thấp tranh của cậu ấy vậy! Những lời đó cậu nên dành cho bản thân mình thì đúng hơn!

Ngán nhưng đau, câu phát ngôn của Hàn Du làm Anh Tú sượng cứng cả người, vẫn là đáng về đó, Anh Tú đáp:

- “Loại”, “dành cho bản thân”, cậu làm tôi buồn cười quá đấy Hàn Du – Anh Tú cong môi sát bén – Cái chữ “loại” đó phải dành cho cậu thì hay hơn.

Nói đoạn, Anh Tú thay đổi ánh mắt lẫn sẵn mặt, cô tiến tới xô người Hàn Du đẩy cam phẫn:

- Loại đốn mạc, nhờ nhuốt như cậu mà dám buông lời đánh giá tôi sao? Một kẻ nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ mà dám đánh giá tôi sao? Tình yêu của cậu dành cho anh trai tôi làm tôi cảm thấy quá tởm, thì huống hồ chi là anh tôi nhi! Cái tên Hàn Du Nam lớp kể bên đấy, cậu ta là kẻ kém may mắn nhất khi bị một bên gay như cậu thâm thương trộm nhỡ! “Hạ thấp” ư? Tôi hạ thấp tranh của Thu Thảo còn cậu thì sao? Cậu hạ thấp giá trị của bạn bè để chôn vùi bí mật của mình sao? Bạn bè với cậu là gì mà cậu lại lừa dối họ? Cậu có dám thừa nhận trước họ cậu là một thằng gay không? Dám nói với người cậu thích cậu là một thằng gay không? Hay cậu vẫn ngày ngày núp trong bóng tối như một con chuột hèn nhát! CẬU NHƯ THẾ MÀ CÓ TƯ CÁCH ĐÁNH GIÁ TÔI SAO HÀN DU!!! – Anh Tú hét toáng lên rồi xô ngã Hàn Du xuống nền gạch.

Hai mắt Anh Tú lúc này như hai hòn lửa đỏ đang cháy rừng rực, mặt cô đỏ gầy lên vì sự dận dữ tột độ của mình. Đám đông bu quanh ấy, họ không nén nổi tiếng “ồ” bất ngờ, cả Như Ý đứng đấy cũng sùng sốt trước những điều Anh Tú nói. Cô ngồi thụp xuống, định đỡ Hàn Du ngồi dậy, thì bị cậu hất tay ra.

- Còn cậu nữa ư Ý – Anh Tú đưa tay chỉ thẳng vào mặt Như Ý – Cậu là kẻ hèn mọn, nghèo hèn, cậu có tư cách gì mà dám lớn tiếng với tôi. Bản thân là một đứa con được nhặt ngoài đường về, gia đình không hạnh phúc, nghèo kiệp xác, ngoại hình béo ú trông đến kinh tởm, cậu có gì sánh bằng tôi mà dám lên tiếng với tôi như thế hả? Hàn Du là kẻ nhuốt nhơ, còn cậu là kẻ đáng kinh sợ, nghèo hèn mà không biết thân biết phận, cậu là kẻ ăn bám theo đuôi với đám bạn giàu có đấy à? Sống cái kiểu “thấy sang bắt hoàng làm họ” như cậu làm tôi thấy tởm quá Như Ý à!

Lại một phen nữa khiến mọi người đứng đấy cảm thấy sốc, còn Như Ý thì tối sầm mặt lại. Chưa dừng lại ở đó, Phương Anh hơi xoay người, cô chỉ tay về phía cửa:

- Cả cậu cũng chẳng tốt đẹp gì?

Mọi người cũng vì thế mà hướng mắt ra cửa cái, là Thu Thảo đang đứng giữa Thiên Bảo và Hữu Bửu.

- Cậu là kẻ bắt cả hai tay, cùng lúc cậu “lừa tình” Thiên Bảo và Anh Tuấn đấy à? Nhìn cậu hiền lành thế kia mà sao hồ ly thế! Có cái tên ngốc như Thiên Bảo với Anh Tuấn mới không biết mình bị lừa và đem lòng trao cho cậu thôi!

Đứng ngoài này giờ, Thu Thảo đã nghe hết từ câu chuyện của Hàn Du, rồi đến Như Ý, cô cũng thấy luôn sắp tranh của mình bị ướt nhẹp đang nằm dưới sàn kia! Khuôn mặt cô không tí biểu cảm, Anh Tú đưa cô hết bất ngờ này đến bất ngờ khác! Thật sự chỉ mới trong thời gian ngắn ngủi thôi mà cô biết

được những điều về những người bạn của mình, mà trước nay cô chưa từng nghe họ kể, họ nói với cô.

- Cậu...- Thu Thảo lơ đãng đôi mắt, đồng tử cô nhìn về phía Anh Tú một cách vô hồn.

Thiên Bảo và Hữu Bửu đứng cạnh Thu Thảo cũng không khác mấy gì cô, chỉ là không biểu hiện như Thu Thảo bây giờ. Rất nhanh chóng, đôi mắt vô hồn ấy hơi khép hẹp chặt, tay Thu Thảo nắm chặt, chân mày cô đầu lại sắp dính vào nhau, răng cô nghiến nghiến và tiến xăm xăm tới chỗ Anh Tú.

- Cậu dám làm vậy với tranh của tôi hả? – Thu Thảo giựt cổ áo Anh Tú xốc lên và siết chặt nó trong tay. Cô nhìn sát mặt Anh Tú với sự tức giận đầy hỏa nộ - Cậu dám buông lời với bạn bè tôi thế hả?

Thu Thảo bây giờ đang điên lên như hổ bị xổng chuồng, cô lắc mạnh cổ áo Anh Tú đến mức khuy áo muốn đứt ra vậy. Thiên Bảo và Hữu Bửu thấy không ổn nên mau chóng chạy đến và kéo Thu Thảo ra, người giữ tay, người làm tường rào hồng không cho một vụ ấu dâm xảy ra.

- CẬU DÁM LÀM THẾ SAO??? –Thu Thảo gào lên.

- Bình tĩnh nào Thu Thảo! – Thiên Bảo là người giữa Thu Thảo lại, cậu buông lời khuyên ngăn cô

Thu Thảo vẫn không kiềm chế được, cứ hung hăng lần tới, cô gào lên như kẻ điên dại:

- NGƯỜI NHƯ CẬU LÀ GÌ MÀ DÁM ĐÁNH GIÁ BỌN TÔI! CẬU KHÔNG PHẢI LÀ BỌN TÔI THÌ CẬU BIẾT GÌ MÀ NÓI!!

– Nếu đánh nhau thì sẽ thiệt về cậu thôi! – Lần nữa Thiên Bảo cô giữa lấy tay Thu Thảo, không cho cô mạnh động.

Mọi người trong lớp, từ đầu đã chứng kiến và biết hết sự việc, ai nấy cũng cảm thấy bất bình, đặc biệt là đối với Anh Tú, cô là kẻ sai mà còn dám buông lời hạ nhục người khác nữa, đã đến lúc “dư luận” cần lên tiếng:

- Gay thì sao? Đồng tính thì sao? Cậu là kẻ sống ở thế kỉ XIX đó hả? Sao lại phân biệt đối xử chứ!? Cậu không biết đam mê đang là xu hướng ư?

- Nếu cậu cảm thấy lớp học này không thích hợp cậu có thể chuyển sang chỗ khác, bọn tôi ở đây ai cũng là dân đen, nghèo mọn, không thích hợp học chung với tiểu thư xinh đẹp như cậu đâu!

- Cậu là ai chứ? Học sinh mới chuyển vào thì biết cái sất gì về thành viên lớp tôi mà nói. Thiên Bảo và Thu Thảo, ai chẳng biết họ là bạn thân từ hồi cấp II đến giờ, có quen nhau thì đã quen từ lâu rồi! Cậu dựa vào đâu mà dám nói Thu Thảo bắt cả hai tay! Cần thận lời nói của cậu vì ở đây có rất nhiều fan của Thiên Bảo đấy!

- Đã sai mà còn làm càn. Cậu làm hỏng tranh của Thu Thảo vậy mà sao chẳng nói được câu gì xin lỗi, hay vì cậu không biết phát âm thế nào? Có cần tôi dạy cậu không?

Vân vân và những lời nói như thế đều đều vang lên, mọi người đang chỉ trích, ững lời nói nhẹ nhàng mang ý châm bím khinh thường kia khiến Anh Tú lập tức rơi vào trạng thái bị tuột dốc và mất thế chủ động. Cũng đứng thôi, vì ban đầu cô là người sai trước trong chuyện này mà!

Trước những lời nói của mọi người cứ nối tiếp mà vang lên, Anh Tú như bị cuốn vào vòng xoáy của sự nhục nhã và xấu hổ, thần kinh của cô như bị tê liệt hẳn đi. Anh Tú đưa tay ôm đầu, đôi mắt dần đỏ lên và ngấn lệ, cô bịt chặt tai mình lại, không muốn nghe thêm bất cứ lời nào nữa. Anh Tú hơi lắc đầu một cách khô cứng, rồi nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài.

Anh Tú vừa vút ra ngoài thì Thu Thảo cũng những người đuổi sức mà ngã bịch xuống mặt sàn, cơn tức giận của đã đốt quá nhiều sức lực của Thu Thảo, cô cảm thấy mệt mỏi quá! Còn Hữu Bửu thì giao Thu Thảo lại cho Thiên Bảo rồi cậu cũng đuổi theo Anh Tú ra ngoài.

.....

Sân thượng là lựa chọn tốt nhất lúc này cho Anh Tú. Cô cứ cầm đầu chạy một mạch lên sân thượng mà chẳng nghĩ ngợi gì. Anh Tú ngồi xồm xuống đấy, cô gục mặt vào hai gối mình khóc nức nở.

Đuối kíp theo Anh Tú, Hữu Bửu đã lên đến sân thượng trong vẻ mặt lo lắng đến phát sốt kia kia. Trông Anh Tú đằng xa, Hữu Bửu mới lấy lại được bình tĩnh và chậm chậm bước đến gần cô.

- Anh Tú!

Hữu Bửu ngồi xuống, cậu hơi nghiêng đầu và cố nhìn vào gương mặt đang bị hai cách tay mảnh dẻ trắng nõn kia che khuất. Anh Tú ngước mặt lên, cô đưa đôi mắt vuron lệ còn ướt trên mi nhìn Hữu Bửu nói:

- Cậu theo tôi làm gì? Để chứng kiến sự nhục nhã của tôi sao? Hay cậu đến để cười nhạo tôi? – Anh Tú hét lên.

- Tôi không có ý gì hết! Chỉ đến để an ủi cậu thôi!

Anh Tú lại gục mặt xuống hai gối mình, cô gào lên:

- Tôi không cần cậu thương hại! Đi đi!!

Nói xong thì Anh Tú lại khóc òa lên như đứa trẻ, Hữu Bửu thì chẳng những không đi, mà còn dày mặt ngồi lì ở đó. Cậu im lặng, chỉ nhìn Anh Tú mà chẳng nói gì, còn Anh Tú thì ngoài miệng kêu gào khóc thét, đuổi xua Hữu Bửu đi, nhưng trong lòng cô muốn níu cậu lại, đơn giản là cần một người để giải bài nổi lòng.

Hồi lâu, khi đã khóc đủ, Anh Tú ngưng nước mắt, vẫn giữ nguyên tư thế, Anh Tú cất tiếng:

- Cậu đi rồi sao Hữu Bửu!

-

Không nghe câu trả lời nào, trong lòng cô tự nghĩ là Hữu Bửu đã bỏ đi rồi! Cũng phải, vì cô đã bảo Hữu Bửu đi đi cơ mà. Rồi ngược mặt lên, khuôn mặt của cậu con trai tên Hữu Bửu xuất hiện trước mắt cô, ánh mắt dịu dàng nhìn Anh Tú đầy triu mến, có nghĩa là Hữu Bửu không đi mà vẫn ở đó đợi Anh Tú khóc xong để bắt chuyện với cô.

- Khóc xong chưa?

Anh Tú không đáp, cô quay ngoác mặt về hướng khác.

- Nếu từ đầu cậu chịu nói xin lỗi với Thu Thảo thì đã không xảy ra có sự rồi! Quá lắm là Thu Thảo làm mặt lạnh với cậu vài hôm, hoặc cho cậu một tràng thuyết giáo, hay bắt cậu mua đồ ăn cho cậu ta là cùng, cậu ấy sẽ xí xóa mà cho qua! Còn đằng này cậu lại...

- Cậu bảo đến đây an ủi tôi đấy à? Sao chẳng nghe được câu an ủi nào ngoài lời trách mắng thế! – Anh Tú hơi gằn giọng.

- Mà thôi, bỏ qua đi!

Hữu Bửu cười tóa nắng, cậu vo tay thành hình quả đấm đưa thẳng vào mặt Anh Tú, khiến cô giật mình lùi lại vì nghĩ Hữu Bửu đánh mình. Anh Tú gất lên, trừng trừng nhìn Hữu Bửu:

- Cậu làm quái gì thế hả??? Muốn chết không???

Lại cười, Hữu Bửu cười híp mắt rồi xòe nắm tay ra.

- Mừng sinh nhật cậu!

Từ bức dọc đi đến ngõ ngang, Anh Tú mở to đôi mắt đen của mình nhìn vào cái móc khóa hình con mèo gỗ xinh xinh nằm trong lòng bàn tay của Hữu Bửu. Anh Tú chợt nhớ ra hôm nay là sinh nhật mình, ấy vậy mà cô quên mất. Mà cũng vậy thôi, vì sinh nhật năm nào chẳng vậy, trôi qua một cách vô nghĩa, nó cũng như một ngày bình thường, chẳng có gì đặc biệt. Ba mẹ Anh Tú suốt ngày cứ lao đầu vào công việc, đến sinh nhật của con gái còn chẳng nhớ, mà Anh Tú cũng chẳng buồn nhắc đến, nếu mọi năm không có lời chúc từ người anh trai Duy Khang của mình, chắc Anh Tú quên mất mình sinh vào ngày tháng nào rồi!

Đang mênh mang với dòng suy nghĩ, Anh Tú bị Hữu Bửu kéo về thực tại bằng một câu hỏi khá là dễ thương:

- Cậu thích nó chứ?

Tự nhiên tuyên lệ của Anh Tú bắt đầu hoạt động trở lại, nó đẩy nước ra và khiến Anh Tú khóc thêm lần nữa.

- Không thích! Không thích! Cực kì không thích! – Anh Tú hét vào mặt Hữu Bửu trong sự ghen ngào.

Thật là, cái tôi trong Anh Tú là quá lớn, Anh Tú quá coi trọng bản thân, quá đề cao mình để rồi lúc nào cũng phải cô đơn. Hữu Bửu biết Anh Tú thích lắm, chỉ là không muốn thừa nhận thôi, cậu nắm tay Anh Tú khiến cô giật mình giật tay lại.

- Sao cậu biết hôm nay là sinh nhật tôi! Cậu là kẻ biến thái đang tìm hiểu tôi đó sao? Tôi không cần cái móc khóa bản thủ đó!

Anh Tú giằng tay mình ra, nhưng làm vậy thì Hữu Bửu càng nắm chặt hơn.

- Đừng có bướng, cầm lấy đi! – Hữu Bửu nhét cái móc khóa vào tay Anh Tú – Cậu đừng lo, tôi là thật lòng muốn làm bạn với cậu. Nếu cả lớp cậu không tin tưởng ai thì hãy đặt niềm tin vào tôi, nếu cậu cảm thấy cô đơn vì không có ai ở bên, thì hãy yên tâm, vì tôi sẽ là người ở bên cậu với tư cách một người bạn. Cậu đừng lo, cả lớp 11a2 có ghét cậu thì tôi cũng sẽ không ghét cậu đâu!

Nghe mấy lời đó của Hữu Bửu, Anh Tú thấu nó đến tận tâm can, ôi sao mà cảm động quá vậy nè! Dù cô cũng thấy vui vì những lời đó, nhưng bên ngoài Anh Tú vẫn giữ cái vẻ kênh kệnh, cau gắt của mình đối Hữu Bửu.

- Ai cần cậu chứ! Xem như tôi đổi cái móc khóa này từ cậu, hôm khác tôi sẽ mua cho cậu cái khác!

Hữu Bửu bề ngoài có vẻ là kẻ thích đùa, hơi biến thái và không đáng tin tưởng, nhưng thật ra cậu ấy không phải vậy. Nếu bản thân không đáng tin tưởng thì Hữu Bửu sẽ không bảo Anh Tú tin mình đâu! Hữu Bửu hiểu hết đấy, Anh Tú mà mọi người hay thấy là cô nàng chảnh chọe, kêu căng thế kia thật ra là để tự bảo vệ mình, bởi Anh Tú không muốn ai thương hại, hay xem thường mình. Cô luôn tỏ ra kinh bi mọi người, bởi cô không thể tin tưởng bất cứ ai

ngoài người anh trai Duy Khang của mình hết. Đó là lí do vì sao Anh Tú không có bạn và lúc nào cũng cô đơn. Chính vì cô đơn nên Anh Tú mới ganh tị, từ ganh tị hóa thành ganh ghét những người như Thu Thảo, vì sao mà Thu Thảo lại có một tình bạn với Như Ý, với Hàn Du, với Thiên Bảo, với Hữu Bửu đẹp thế kia! Trong khi bản thân Anh Tú thì không có ai bên cạnh.

Bạn đã từng nghe câu “Ăn không được phá cho hôi” chưa? Vâng, chính vì Anh Tú như thế nên cô mới ghét Thu Thảo và những người bạn của cô, để rồi đào bới tất cả những bí mật của bọn họ.

Về phía Hàn Du, trong quá khứ Anh Tú từng thích Hàn Du, nhưng từ khi biết được giới tính thật sự của Hàn Du và cậu ta mang lòng thích người anh trai của mình càng làm Anh Tú thấy kinh tởm cậu hơn. Không thể chấp nhận được người bạn, người mình thích lại là một tên gay, Anh Tú không thể nào chấp nhận Hàn Du được, đâm ra chán ghét Hàn Du. Ngày hôm nay, Hàn Du bị Anh Tú đâm thêm nhát dao vào nỗi đau của cậu, tổng cộng Anh Tú đã đâm Hàn Du hai lần, lần thứ nhất là năm cậu học lớp 9, lần hai là sáng hôm nay. Hai năm trước Hàn Du đã quá khổ khi mà bị mọi người tẩy chay, miệt thị vì mình là một thằng gay, cứ tưởng sau khi chuyển trường vào cấp III thì sẽ không gặp lại Anh Tú, tức nỗi đau của mình sẽ bị chôn vùi, nhưng mọi chuyện lại chẳng có thể ngờ....

Ở trong lớp.....

Thu Thảo đang khóc mướt lên vì đống tranh của mình bị Anh Tú phá hoại, đầu lấm chừ, những đứa con tinh thần của cô bị người ta giết hại thế kia mà hỏi sao không đau, không xót cho được cơ chứ! Mọi người trong lớp ai cũng biết Thu Thảo quý tác phẩm của mình như thế nào, nên họ cũng động viên, an ủi cô.

Hàn Du và Như Ý, sau khi biết được người là gay, kẻ là con xin thì mọi người cũng chẳng quan tâm đến điều đó, là gì cũng được, chỉ cần nếu họ là thành viên của 11a2 thì họ chính là những người bạn của của nhau. Biết được điều đó, nên ai ai cũng bảo Hàn Du và Như Ý “hãy mạnh mẽ lên, chúng tôi không bao xem thường các cậu, luôn chấp nhận các cậu vì chúng ta là bạn bè”. Nghe được những lời nói đó làm Như Ý và Hàn Du thêm phấn động lực nào đó giúp họ cảm thấy khá hơn.

.....

- Xin lỗi vì trước đến giờ tôi luôn giấu giếm mọi người về giới tính của tôi! – Hàn Du cuối đầu chân thành.

- Không sao đâu! Bọn tôi không giận cậu đâu! – Thu Thảo nhìn sang Hữu Bửu và Như Ý – Phải không?

Hai người họ gật đầu tán đồng. Hiện tại bốn con người kia đang đi trên con đường về cùng nhau, đi thật chậm để nói thật nhiều chuyện.

- Nghe câu chuyện của Như Ý như kiểu đọc tiểu thuyết vậy. Đừng nản, biết đâu ba mẹ ruột của cậu là người rất giàu có, và khi nhận lại cậu thì cậu sẽ trở thành tiểu thư danh giá đó biết không? – Thu Thảo vỗ vai động viên Như Ý.

Trên khuôn mặt Hàn Du, cậu đang hiện ra vẻ lo lắng gì đó, thấy vậy nên Hữu Bửu mới lên tiếng:

- Hàn Du à! Cậu đừng lo, cậu nên biết đam mê bây giờ đang là xu hướng đó! Với lại cậu cũng thấy đó, cả lớp mình có ai kì thị cậu đâu! Tụi mình bây giờ sống trong thời nào rồi chứ! – Hữu Bửu nhìn Hàn Du cười nhe răng.

Câu an ủi của Thu Thảo và Hữu Bửu cũng làm Như Ý và Hàn Du nguôi ngoai, giờ đến lượt họ hỏi lại cô:

- Còn cậu thì sao? – Như Ý hỏi.

Thu Thảo lắc đầu, cô nhẹ cười:

- Không sao! Khóc rồi thì xong rồi!

- Sẽ ổn chứ - Hàn Du mở lời.

- Ừm – Thu Thảo gật đầu – Hơi tiếc, nhưng tôi sẽ về lại.

Thấy vậy, Hữu Bửu khoác vai Thu Thảo đầy hào hứng:

- Trần Thu Thảo là ai cơ chứ!?

- Đúng vậy! – Thu Thảo hưởng ứng theo – Là kẻ không bình thường, tức bất thường nên có thể làm mọi chuyện!

- < Thiên Bảo đấy à!? Mẹ đang ngoài sân bay đấy! >

- Mẹ định về Việt hả? – Thiên Bảo trố mắt. - < Ồ hay! Con không cho mẹ đến thăm con đấy à! >

Bị mẹ hiểu lầm, Thiên Bảo lúng túng giải thích:

- Không không phải vậy! Chỉ là hơi bất ngờ thôi!

- < Công việc ba mẹ không có nhiều thời gian, nên chỉ ở lại với con và ông bà nội một ngày thôi! Ai bảo nhớ Tae Jii cún con của mẹ quá làm gì! > - Đầu đây bên kia, giọng mẹ Thiên Bảo làm nũng.

- Vâng! Khi nào mà đến thì gọi con nhé!

- < Ủ! Chắc sáng mai mẹ sẽ đến! Annyeong*, saranghaeyo! >

- Annyeong, saranghaeyo!

(Annyeong*: Tạm biệt)

Vậy là Thiên Bảo sắp gặp lại mẹ rồi, cậu vui lắm, sống xa mẹ lâu như thế cơ mà! Tối nay hẳn là Thiên Bảo không làm sao ngủ được rồi, cứ bồn chồn, thấp thòm chờ điện thoại của mẹ. Mừng càng thêm mừng, vì theo dự kiến thì tối nay ông bà nội Thiên Bảo sẽ về sau chuyến du lịch dài ngày.

Bề ngoài Thiên Bảo thế thôi, nhưng cậu thương mẹ mình lắm, nghe tin mẹ sắp sang Việt thăm mình thì cậu mừng khôn xiết. Trong đầu cứ nghĩ mãi một câu “Không biết khi nào mẹ mới đến nơi!” Có một sự trùng hợp không hề nhẹ ở đây, rằng ngày mẹ Thiên Bảo sang Việt trùng ngày với sinh nhật của Thu Thảo. Sẽ có điều gì bất ngờ xảy ra đây!? _____

Ngày Thu Thảo mong đợi cũng tới, thời khắc Thu Thảo cũng tới, chính là hôm nay, ngay tại nơi này – quán trà sữa trước cổng trường. Không nói cũng biết Thu Thảo lúc này, tâm trạng cực kì háo hức, mắt cô lia tới lia lui nhìn mấy hộp quà trên tay tụi bạn.

- Còn chờ gì nữa! Tặng cho tôi nhanh đi! Nhanh đi! – Thu Thảo mắt sáng rỡ chìa hai tay ra để đòi quà.

Kiểu này là Thu Thảo diện có sinh nhật mình để đòi quà nè! Sinh nhật của cô đơn giản lắm, lấy mấy ly trà sữa thay bánh kem, chủ yếu là tiết mục tặng quà! Nguyên một năm có 365 ngày, chỉ có ngày này mới thật sự có ý nghĩa với cô thôi! Được nhận quà nên vui lắm, nên Thu Thảo mong sinh nhật lắm!

- Cái con nhỏ này! Làm kiểu như xin quà vậy ấy! – Như Ý ca cẩm, rồi đưa hộp quà vào tay Thu Thảo – Mừng thọ đứa bạn “thân sơ”. Kinh tế của tôi khó khăn quá, nên tôi chỉ có thể tặng cậu một món đồ handmade*! Cảm cậu chê đấy!

(handmade*: Đồ tự làm)

- Biết rồi biết rồi! – Thu Thảo cười hi.

Tiếp đến là Hữu Bửu:

- Chúc mừng cậu đã già thêm một tuổi! Tôi thì tặng cậu một cặp Figure* chibi Inuyasha và Kagome!

(Figure*: Vật tượng trưng, hình vẽ minh họa (viết tắt fig). Figure ở đây hiểu đơn giản là mô hình một nhân vật anime)

Người cuối cùng là Hàn Du:

- Sinh nhật vui vẻ. Tặng cậu một đôi giày! Chúc cậu lúc nào cũng năng động và bước đi thật vững vàng trên con đường của mình!

Chỉ có Hàn Du, người có câu chúc ý nghĩa nhất, chứ chẳng phải như Hữu Bửu và Như Ý, cái đồ phù phàng. Nói mà mới để ý, Thiên Bảo đâu nhì!? Là lúc này khi chuông vừa reo lên, cậu ấy đã chạy như bay ra ngoài để về trước, người ta nhớ mẹ người ta lắm, phải về gặp mẹ liền mới được!

- Còn một người nữa muốn tặng quà sinh nhật cho cậu đấy Thu Thảo! – Hữu Bửu nhìn Thu Thảo cười đầy ẩn ý.

Không chỉ mình Thu Thảo đâu, mà cả Hàn Du và Như Ý đều lấy làm thắc mắc trước người giấu mặt muốn tặng quà cho Thu Thảo. Không khỏi tò mò, Thu Thảo lên tiếng hỏi:

- Là Thiên Bảo à!?

Hữu Bửu lắc đầu không đáp, cậu mi้ม cười rồi hơi quay đầu về bên trái, Hữu Bửu cất giọng:

- Ra đi!

Mọi người chú ý về cái hướng mà Hữu Bửu đang nhìn, họ hồi hộp chờ đợi người bí ẩn kia là ai. Trong góc khuất, dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn của một đứa con gái bước lù lù ra chỗ cả bọn đang ngồi!

Có tin được không chứ, người đang cầm hộp quà trên tay ấy chính là Anh Tú, cô bước đến với dáng vẻ khá rụt rè, khuôn mặt thì cuối sầm xuống chẳng dám nhìn cả bọn, đặc biệt là Thu Thảo.

- Cậu ấy bảo có lời muốn nói với mọi người đấy! – Hữu Bửu ra lời mở đầu, rồi cậu quay sang nhìn Anh Tú – Mạnh mẽ lên nào Anh Tú.

Đáng để trong đợi, Thu Thảo, Hàn Du, và Như Ý đang đợi điều Anh Tú nói đây, thật khiến người ta hồi hộp mà! Đứng đấy im lặng hồi lâu, Anh Tú cũng chịu lên tiếng:

- Xin lỗi. . . mọi người! Đáng. . . lẽ tôi không nên nói những lời đó! Tôi xin lỗi Hàn Du, xin lỗi , và xin lỗi Thu Thảo! Câu xin lỗi ngắn gọn làm Anh Tú ngại ngần đến chẳng thờ nổi, rồi cô chia cái hộp quà ra cho Thu Thảo:

- Cái này là đền cho cậu, cũng là quà mừng sinh nhật cậu!

Thu Thảo dù chẳng biết bên trong là gì, nhưng nhận lấy hộp quà của Anh Tú mà cô không khỏi ngạc nhiên, ngạc nhiên đến mức còn không chớp mắt được nữa cơ!

Nói xong thì Anh Tú quay ngoắc người, định chạy đi thì bị Hữu Bửu giữ lại.

- Đã đến đây thì cùng ăn trà sữa với bọn này nhé!

Sự xấu hổ, ngại ngần hiện lên rõ trên khuôn mặt Anh Tú rồi kia, biết thế nên Như Ý mới lên tiếng:

- Bọn tôi không biết Hàn Du sao, nhưng tôi và Thu Thảo không giận cậu đâu! Dù sao cậu cũng biết lỗi và xin lỗi rồi thì cho qua, nhắc lại làm gì! – Như Ý cười thân thiện.

- Cậu cũng đền cho tôi nên xí xóa vậy! – Thu Thảo cũng nói.

Anh Tú đảo mắt sang Hàn Du như kiểu dò ý.

- Cậu đâm tôi những hai lần thì chắc chắn là tôi không tha thứ cho cậu rồi! Những – Phía sau chữ nhưng mới là ý quan trọng – Hứa với cậu là tôi sẽ không nhắc lại chuyện này nữa!

Nói vậy nghĩa là Hàn Du sẽ làm hòa với , ưng nó không phải là bỏ qua, dù không nhắc tới, nhưng vẫn để nó trong lòng. Bởi vậy mới nói Bò Cạp thù dai mà! Mọi người có thể dễ dàng bỏ qua cho Anh Tú vậy là vì một cô nàng lúc nào cũng kên kệu, tự cao vậy mà bây giờ chịu cuối đầu, mở lời xin lỗi người khác thì quả là một điều đáng mừng. Công lớn nhất thuộc về Hữu Bửu, cậu ngày nào cũng đeo bám Anh Tú, hay nói cho cô nghe về ba người bạn của mình, cũng hay kể cô nghe những câu chuyện của cuộc sống. Mưa dầm thì thấm dẫu, Anh Tú không phải không biết mình sai, nhưng vì cái sĩ diện của cô nên hôm đó thay vì xin lỗi cô lại mở lời lăng mạ Hàn Du, Như Ý và Thu Thảo. Đêm về cô cũng dần vật tâm can lắm chứ! Thêm vào những suy nghĩ về lời nói của , vậy là cô đi đến quyết định dẹp bỏ cái tự cao của mình và xin lỗi mọi người như ngày hôm nay.

.....

Hôm nay Thu Thảo vui lắm, vì sinh nhật cô, bạn bè cô đều tặng cô những món quà mà cô thật sự thích. Cũng phải, họ là bạn thân của nhau mà! Biết rõ những thứ Thu Thảo thích chứ! Nhưng Thu Thảo hơi buồn vì hôm nay Thiên Bảo không mừng sinh nhật cô, không ở lại dự “tiệc” sinh nhật cô mà bỏ về trước không một lời tạm biệt. Đến cả Anh Tú hôm nay còn đến mừng sinh nhật cô mà, vậy mà Thiên Bảo.....

Buồn thì là chuyện của buồn, nhắn tin là chuyện của nhắn tin, Thu Thảo giờ nằm trong phòng đang ôm điện thoại nhắn tin, mà cụ thể là nhắn tin cho Thiên Bảo. Soạn tin cả rồi, nhưng cô đang phân vân là có nên gửi hay không? Nội dung trong tin nhắn là thế này đây:

“Sao hôm nay cậu về vội vậy!? Bọn tôi ăn trà sữa thiếu cậu buồn lắm đấy!”

Rồi Thu Thảo cũng quyết định gửi nó đi. Nằm lăn qua lăn lại đợi tin nhắn mà chẳng thấy phản hồi, nó khiến Thu Thảo vừa thấy buồn mà thấy bồn chồn sao ấy! Lại vào tin nhắn, Thu Thảo nhắn thêm tin nữa cho Thiên Bảo:

“Hôm nay là sinh nhật tôi đấy! Sao cậu không chúc mừng tôi đi, bận chuyện thì gửi tin nhắn cũng được, tôi cho qua năm nay, tôi không đòi quà đâu!”

Tự nhiên Thu Thảo cảm thấy cái mặt mình dày quá vậy nè, dẫu xấu hổ đến đâu thì Thu Thảo cũng đã nhắn gửi tin nhắn rồi. Lại như thế, chẳng thấy Thiên Bảo phản hồi gì hết, nhắn liên tiếp hai tin nhắn thế này mà còn không thấy trả lời, thì hướng hồ chỉ là gọi điện. Thu Thảo mặt dày như cũng có mức độ, không trả lời tin nhắn thì thôi cô cũng chẳng gọi làm gì, mà nói đúng hơn là không dám. Ai đòi đi gọi điện thoại đòi chúc mừng sinh nhật đâu chứ!

5h chiều, trời khá mát mẻ, Thu Thảo áo phông, quần bò lon ton trên đường. Cầm trên tay một cái túi, Thu Thảo đang thẳng tiến đến bệnh viện, mà cụ thể là phòng bệnh của Anh Tuấn.

Thu Thảo bước vào phòng bệnh, Anh Tuấn vẫn nằm im đó, đã hơn một tuần trôi qua rồi, Anh Tuấn vẫn chưa tỉnh lại. Thu Thảo kéo cái ghế gỗ cạnh giường ra, cô ngồi vào đó rồi lấy trong túi ra cái bình thủy tinh chứa đầy kẹo socola. Thu Thảo đặt cái bình lên chiếc bàn gỗ cạnh đó. Đôi mắt đượm buồn, vẻ mặt mang một nỗi sầu man mát, Thu Thảo cất giọng trầm ồm:

- Socola này là tình cảm của tôi chất chứa trong đó. Trong hai năm, tôi đã ăn rất nhiều kẹo socola, nhưng sao nó lại không như lúc trước, không có cậu ở bên, socola của tôi đắng lắm! Đáng nhưng tôi vẫn cố gắng ăn, socola tan dần, tình cảm của tôi cũng tan dần, đến khi socola tan hết thì tôi cũng đã quên mất tình cảm của cậu rồi! Dù socola tan hết, nhưng vị đắng của nó vẫn còn đọng lại ở đầu lưỡi, bản thân tôi vẫn đau mỗi khi nhớ về cậu! Hai năm qua tôi đã tự tập sống cho bản thân của mình, sống cho những người mà tôi yêu quý. Tôi đã mạnh mẽ hơn nhiều rồi, nên dù không có cậu tôi vẫn sẽ ổn.

Nói đến đây, nước mắt Thu Thảo bỗng trào ra, cô nhìn Anh Tuấn dịu dàng cùng nụ cười không gì áp áp hơn, Thu Thảo nói tiếp trong sự nghẹn ngào:

- Cảm ơn cậu đã đến và yêu tôi! Trong tim tôi sẽ luôn chứa một khoảng cho mối tình đầu là cậu! Còn bây giờ, chúng ta hãy bắt đầu một tương lai mới, một con đường mới, cậu đừng nhìn lại và hãy yêu một người khác, xinh đẹp hơn tôi và tốt tính hơn tôi nhé Anh Tuấn. Tôi sẽ không đợi cậu quay lại đâu,

vì hôm nay tôi nói những điều này là đã chính thức trả lời lời chia tay của cậu đối với tôi hai năm về trước! Tôi đã tự dặn lòng là sẽ không rơi nước mắt vì tình cảm này nữa, nên đây sẽ lần cuối cùng tôi khóc vì cậu – Thu Thảo lấy tay quẹt đi nước mắt của mình, dù nghẹn ngào, cô cũng ráng nâng giọng mình lên cho vui vẻ - Cứ xem hũ socola này là quà nhé! Hôm nay là sinh nhật tôi đấy, cơ mà tôi lại phải tặng quà cho cậu. Mau chóng khỏe lại nhé Anh Tuấn!

Nói xong thì Thu Thảo cũng bước ra khỏi phòng trong tình trạng hai mắt ướt đầm. Những lời cô nói với Anh Tuấn lúc này thật không có nghĩa lý hay giá trị gì cả, bởi Anh Tuấn chẳng thể nghe được chúng. Vì Thu Thảo không đủ can đảm để bước qua nỗi đau, nên cô mới chọn lúc Anh Tuấn bất tỉnh để nói ra điều đó. Hũ kẹo socola, cô để lại cho Anh Tuấn là đồng nghĩa với việc cô đã trả lại tình cảm cho Anh Tuấn, nó thật ngu ngốc, việc làm của cô thật ngu ngốc, dẫu cô có làm thế thì vẫn không thay đổi được gì về phía Anh Tuấn. Anh Tuấn không nghe cô nói, không biết việc cô làm thì hà tất phải. ...

Hôm nay sinh nhật nhưng sao Thu Thảo không được vui vẻ trọn vẹn vậy, vì Thiên Bảo, vì Anh Tuấn nên cô mới như thế này!

Lang thang trên phố đêm, Thu Thảo chẳng muốn về nhà! Phố đêm đẹp lắm, sắc sở ánh đèn từ khắp mọi nẻo đường. Thu Thảo thích nhất là những món ăn lề đường, đặc biệt là về đêm thì có vô vàn món ngon luôn! Chỉ sợ là bạn không đủ tiền, chứ dạo một vòng vỉa hè là bạn sẽ mau chóng rỗng túi nếu thứ gì bạn cũng muốn ăn. Cơ mà sao cưỡng nổi, nhìn chúng ngon quá mà!

Dạo một vòng khu bán đồ ăn vỉa hè, Thu Thảo chỉ dám mua một ly kem mây cỡ lớn thôi, muốn ăn hết đồ ăn ở đây lắm nhưng túi tiền của cô không cho phép.

Nếm một viên kem, Thu Thảo cảm giác như lên mây vậy, vị kem ngọt tan ở đầu lưỡi, quá là tuyệt! Vừa nhai kem mà mũi miệng Thu Thảo không ngừng “phun khói”, nó cứ tu tu ra như ống tàu hỏa vậy – đó chính là điểm đặc biệt của kem mây.

Kem cỡ lớn thì chỉ cần ăn là sẽ hết thôi, Thu Thảo một mình đã xử gọn chúng. Ngồi trên băng ghế một mình, Thu Thảo nhìn đờn mắng, trong lòng cô có một nỗi buồn không tên nào đó. yện sáng nay của Thiên Bảo, nó khiến cô bận tâm nhiều lắm, đến sinh nhật của cô mà cậu cũng chẳng gửi nổi một tin nhắn chúc mừng, cứ suy nghĩ vậy là cô lại thấy mình ích kỉ, rằng cô chỉ biết nghĩ cho bản thân mình. Không muốn mình là người có suy nghĩ ích kỉ vậy, nhưng buồn vì chuyện đó là điều không thể chối bỏ được bên trong Thu Thảo. Đang lúc nhất mông rời khỏi ghế, chuông điện thoại Thu Thảo reo lên.

Trở lại với Thiên Bảo.

Sáng nay ba mẹ Thiên Bảo đã về Việt , sống xa ba mẹ lâu ngày mà, nên nỗi nhớ trong Thiên Bảo là không tả xiết. Thiên Bảo cũng vì thế mà khi chuông reo lên là cậu đã vội về ngay mà không chờ đợi ai cả. Cả một ngày, Thiên Bảo chỉ ở bên ba mẹ mình thôi, gia đình lâu lắm rồi mới được đông đủ, quây quần như thế này! Đường phố Việt khác xưa nhiều lắm, Thiên Bảo muốn dẫn mẹ vào thành phố chơi, nhưng mẹ cậu biết cún con của bà mắc cảm với không khí bẩn, nên bà chỉ đi quanh quán nơi ngoại thành. Mẹ Thiên Bảo cũng không tiếc gì mấy, bà làm việc ở , sống trong cái thành phố xô bồ thì cũng vậy thôi, chẳng có gì lạ lắm, trải nghiệm một ngoại ô thế này thì cũng không phí là lựa chọn tôi, bà thấy khá thú vị đấy chứ!

Về chuyện của Anh Tuấn, trong thời gian ông bà đi du lịch thì không ai nói cho họ nghe hết, kể cả ba mẹ Anh Tuấn, đơn giản vì họ muốn hai cụ già có một kỉ niệm vui vẻ.

Ngày hôm nay trôi quá nhanh với Thiên Bảo, cậu ước mình có thể kéo dài thời gian ra chút nữa để ở bên mẹ lâu hơn chút nữa. Nhưng quy luật tự nhiên là điều không cho phép, và công việc ở bên Hàn là điều không thể chần chừ.

7h tối, Thiên Bảo lững thững bước đi trên phố một mình, tiễn mẹ ra sân bay thì giờ cậu cũng phải quay lưng về nhà. Từ sáng đến giờ, Thiên Bảo chẳng hề đá động tới cái điện thoại, mà cậu cũng để nó trong phòng suốt, đến khi đưa mẹ ra sân bay thì Thiên Bảo mới mang theo và nhét nó vào túi chứ có thèm coi tới đâu.

Móc điện thoại ra, Thiên Bảo thấy có hai tin của Thu Thảo gửi cho mình lúc ban trưa.

“Sao hôm nay cậu về vội vậy!? Bọn tôi ăn trà sữa thiếu cậu buồn lắm đấy!”

“Hôm nay là sinh nhật tôi đấy! Sao cậu không chúc mừng tôi đi, bận chuyện thì gửi tin nhắn cũng được, tôi cho qua năm nay, tôi không đòi quà đâu!”

Bất chợt Thiên Bảo nhớ ra hôm nay là sinh nhật Thu Thảo, cả ngày hôm nay bận bịu với mẹ mà cậu quên mất việc này. Vậy là Thiên Bảo nhắn gọi cho Thu Thảo ngay lập tức.

- Alo! Thu Thảo đấy à!?

< Ừm! Cả ngày hôm nay cậu bận chuyện gì vậy? Đến cả tin nhắn của tôi cậu cũng chẳng trả lời! > - Giọng Thu Thảo vừa buồn mà nghe có vẻ trách móc.

- Xin lỗi cậu, hôm nay ba mẹ tôi về Việt , tôi vui quá, cả ngày bên họ mà tôi quên mất sinh nhật cậu! - < Vậy à! >

Thiên Bảo gật đầu dù cho Thu Thảo chẳng thấy:

- Ừ! Họ lên máy bay rồi! Tôi giờ đang ở trong thành phố! Còn cậu đang ở đâu thế!

Thu Thảo ngó ngó chỗ mình đang đứng, rồi cô đáp:

- < Tôi cũng vậy! Tôi đang đứng trước một cửa hàng tiện lợi ở đường số 4 >

- Vậy cậu chờ tôi tí nhé, tôi sẽ đến đó ngay!

Thu Thảo bỗng chốc thấy vui vì cuối cùng Thiên Bảo cũng gọi điện cho mình, mà trong cô cũng hơi cảm thấy xấu hổ và tự trách, vì hôm nay ba mẹ Thiên Bảo về Việt Nam thăm cậu sau bao lâu xa cách, ấy thế mà cô còn nghĩ đến việc Thiên Bảo đến dự “tiệc” sinh nhật của mình. Nhưng dù gì thì mọi chuyện cũng đã rồi, Thiên Bảo cũng sẽ tới chỗ cô ngay thôi.

Đứng đấy hơn 20 đợi Thiên Bảo mà chẳng thấy tâm hơi Thiên Bảo đâu, Thu Thảo sốt ruột định lôi điện thoại ra gọi cho cậu thì cậu đã xuất hiện trước mặt cô.

- Đợi lâu không? – Thiên Bảo vỗ vai Thu Thảo cùng nụ cười rạng rỡ phía sau lớp khẩu trang đen.

- Lâu, định gọi cho cậu đấy!

- Đi thôi!

Thu Thảo chòn chưa kịp hỏi “đi đâu” thì đã bị Thiên Bảo nắm tay và lôi đi như bay trên đường.

Coffe là nơi mà Thiên Bảo muốn đưa Thu Thảo đến. - Vào thôi! – Thiên Bảo kéo Thu Thảo vào trong khi Thu Thảo còn chưa hiểu cái mô tê chi.

Bên trong quán là một không gian đúng chất một quán coffe ở Hàn Quốc, hiện đại xen lẫn cổ truyền, cả hai cùng lồng ghép một cách tinh tế vào nhau nên một phong cách rất đặc biệt.

Ở phía trên “sân khấu” kia có lẽ là nơi dành cho những khách hàng yêu âm nhạc thể hiện tài năng của mình, vì nó có một cây piano và một cây đàn guitar. Trong mắt Thu Thảo, nơi này thật sự tuyệt quá đi!

- Ngồi ở đây nhé! – Thiên Bảo kéo cái ghế cho Thu Thảo ở một cái bàn gần chỗ hai cây đàn.

Có lẽ quán coffe này là dành cho những người Hàn xa quê, vì nhìn ở bảng menu, toàn chữ Hàn thôi, phía dưới thì có một dòng chữ tiếng Anh, mà cả hai thứ tiếng ấy sao mà nó xa lạ với Thu Thảo quá cơ chứ!

- Cậu uống gì nhỉ? – Thiên Bảo nhìn Thu Thảo hỏi.

- Gì cũng được?

Rồi Thiên Bảo nói gì đó với chị phục vụ mà Thu Thảo chẳng hiểu sất chi, vì đó là giao tiếp bằng ngôn ngữ Hàn. Thức uống còn chưa mang ra, thì Thiên Bảo đã nhất mông ngồi dậy và tiến tới cây đàn piano. Cậu định chơi đàn sao? Thu Thảo ngồi đấy hơi trố mắt nhìn, ưng mà cô còn bất ngờ hơn nữa khi nhạc cụ Thiên Bảo chọn không phải là piano, mà cậu hơi dịch sang một chút, Thiên Bảo ôm cây guitar lên rồi ngồi bắt chéo chân, Thiên Bảo đặt guitar lên đùi mình với tư thế của người chơi đàn. Mọi người trong quán cũng dần chú ý vào cậu con trai đang gãi thử vài dây đàn guitar trên kia, và có một vài người đã nhận ra Thiên Bảo – thần người Việt góc Hàn.

“Thiên Bảo cũng biết chơi guitar sao?” – Đó là câu hỏi của Thu Thảo lúc này.

Và rồi Thiên Bảo bắt đầu gãi một bản nhạc nào đó...

Thiên Bảo cất giọng sau vài nhịp đàn....

*Dịu dàng và thật ấm áp

Trao cho cô ấy một cái ôm thật chặt

Nhưng tất cả chỉ có thể diễn ra trong một ngày hôm nay

Khi ánh mắt bạn bắt gặp cô ấy, hãy mỉm cười

Khi cô ấy cười đáp lại, hãy nói rằng “Chuyện gì thế cô em xinh đẹp?”

Việc cần làm đầu tiên sau khi thức dậy

Đó là hãy bật một khúc nhạc Jazz lên, nhìn cô ấy và nhẹ nhàng trao một nụ hôn

Khi đã quá mệt mỏi hãy thưởng thức một chai rượu Soju

Rồi sau đó hãy thành thật gõ cửa nhà cô ấy

Cứ đi đi, đôi khi ở lại sẽ rất liêu lĩnh

Hãy để cho cô ấy thở một bầu trời mới, một làn gió khác

Đôi khi hãy ôm và hôn cô ấy một cách mù quáng

Cũng giống như cái ngày mà bạn rơi vào lưới tình đó

Trước khi đi ngủ, với chất giọng trầm ấm, hãy lặng lẽ khiến cô ấy rơi nước mắt bằng một câu nói:

“Cảm ơn em, vì hôm nay và tất cả mọi ngày”

Buổi sáng, hãy là người dậy sớm hơn

Dọn dẹp và đến tối nhớ để đồng hồ báo thức

Khi đi cùng cô ấy về nhà, hãy đi thật chậm

Hạ giọng và thú nhận tất cả

“Những cô gái khác anh đều không quan tâm, nhưng...

Thật kì lạ, đối với em mọi cảm xúc trong anh thật bồi rồi,

em thật sự quá đôi tuyệt vời với anh,

chỉ cần nhìn em đủ làm anh phát điên lên được!”

Dịu dàng và thật ấm áp

Trao cho cô ấy một cái ôm thật chặt

Trước khi đi ngủ, với chất giọng trầm ấm, hãy lặng lẽ khiến cô ấy rơi nước mắt bằng một câu nói

“Cảm ơn em, vì hôm nay và tất cả mọi ngày”

Cô ấy là một cô gái xinh đẹp, đừng để tuột mất cô ấy...!

(*: Đây là lời dịch của bản The Manual – Eddy Kim)

Bài hát nhẹ nhàng kết hợp với chất giọng ấm áp, trong trẻo của Thiên Bảo tạo nên một âm hưởng tuyệt vời! Bài hát kết thúc, mọi người ở đây vỗ tay tán thưởng, trên đôi mắt của họ ngập tràn sự vui vẻ, đến cả Thu Thảo dù không hiểu lời bài hát có nghĩa là gì, nhưng cô cũng không ngừng vỗ tay cho một bài hát hay, một giọng ca tuyệt vời.

Thiên Bảo bỏ gita xuống và nhìn Thu Thảo cất tiếng:

- Mừng sinh nhật cậu, người bạn đầu tiên của tôi!

.....

Ly latte và phần bánh ngọt lúc này ở Coffè lúc này Thu Thảo ăn còn chưa hết, mà bây giờ Thiên Bảo còn mua cho Thu Thảo xiềng nướng thêm ly hồng trà nữa, thật tình là cô no lắm luôn rồi đây! Cả hai sau khi rời Coffè thì tạt vào mấy chỗ bán thức ăn ở vỉa hè mua hai viên xiềng và hai ly hồng trà, rồi thì cùng nhau ngồi ăn ở một băng ghế trong công viên. - Hôm nay sinh lỗi cậu nhiều lắm! Đáng lẽ tôi nên trả lời tin nhắn của cậu và chúc mừng sinh nhật cậu sớm hơn!

Thu Thảo lắc đầu, cô hút ngụm hồng trà rồi đáp:

- Chẳng phải cậu đã chúc mừng sinh nhật tôi bằng một bài nhạc rất tuyệt hay sao. Cảm ơn và xin lỗi cậu. Cảm ơn vì đã cho tôi nghe một bài nhạc gita rất hay! Xin lỗi vì tôi đã hơi ích kỉ, tôi không biết hôm nay ba mẹ cậu về Việt, cậu phải ở bên họ cả ngày mà tôi còn trách cậu không mừng sinh nhật tôi! Xin lỗi cậu! Thiên Bảo hơi mỉm cười, cậu đưa tay xoa đầu Thu Thảo:

- Ồ! Lần sau không được ích kỉ thế nhé! Cậu yên tâm đi, những gì đối với cậu tôi đều quan tâm hết, chẳng bao giờ phớt lờ đâu!

Thu Thảo gật đầu cười híp mắt:

- Ừm!

Bỏ tay xuống, Thiên Bảo móc trong túi mình ra cái hộp nhỏ nhỏ hình chữ nhật, cậu đưa nó cho Thu Thảo:

- Quà của cậu đây!

Thu Thảo trở mắt nhìn cái hộp chữ nhật đen xì trên tay Thiên Bảo:

- Gì thế?

- Cầm lấy đi!

Nghe lời Thiên Bảo, Thu Thảo cầm lấy hộp. Cô mở nó ra, bên trong là một cây bút ngòi sắt*, cùng lúc đó Thiên Bảo lên tiếng:

- Hãy dùng nó để vẽ lên những câu chuyện của riêng mình, viết lên những ý tưởng để đi đến thành công!

(Bút ngòi sắt*: Một loại bút mà mangaka hay dân vẽ manga dùng để vẽ)

Thu Thảo khá bất ngờ trước món quà và lời chúc của Thiên Bảo dành cho mình. Vui sướng, hạnh phúc là hai từ mà Thu Thảo có thể dùng để diễn tả tâm trạng của mình lúc này, thật sự là cô vui đến mức phát khóc rồi đây này! Thu Thảo mắt ươn ướt, cô nhìn Thiên Bảo cùng nụ cười hạnh phúc:

- Cảm ơn cậu! Nhiều lắm!

- Lúc này tôi phải đi ngang tiệm để lấy nó – Thiên Bảo gầy gầy đầu, cậu chỉ tay vào cây viết – Nên phải để cậu chờ hơi lâu!

- Vậy là cậu đặt hàng đấy hả?

Thiên Bảo gật đầu cười tùm tùm.

Nói mà mới đề ý, cây viết này...đẹp quá! Ngòi viết màu bạc bóng loáng, phát sáng ánh kim, thân viết thì đúng chất màu gỗ, không sơn phết gì ngoài một lớp dầu bóng bên ngoài! Cơ mà nó còn được khắc lên dòng kí tự gì đó rất đặc biệt “ $\cap \sqcup \square > \equiv \sum$?”. Cảm thấy thắc mắc, Thu Thảo quay ra hỏi Thiên Bảo:

- Dòng kí tự khắc trên viết nghĩa là gì thế?

Thoáng chốc, Thu Thảo thấy vành tay Thiên Bảo ửng đỏ, Thiên Bảo đáp:

- Không biết đâu! Cậu tự mà đoán đi! – Thiên Bảo quay ngoắc mặt đi rồi đứng dậy – Về thôi!

Thiên Bảo bỏ đi trước trong khi Thu Thảo còn ngồi đó mà ngu ngơ nhìn theo cậu.

- Đợi tôi với!

Trên đường đưa Thu Thảo về nhà, Thiên Bảo nói với Thu Thảo một vài chuyện. Câu chuyện được bắt đầu bằng câu hỏi về ước mơ của Thu Thảo:

- Ước mơ của cậu là gì?

Chẳng cần suy nghĩ nhiều, Thu Thảo đáp ngay:

- Dĩ nhiên là sang Nhật Bản rồi! Cậu không thấy tôi mê vẽ manga, mê anime đến cỡ nào à!?

- Vậy là cậu muốn trở thành mangaka sao?

Thu Thảo lắc đầu:

- Không. Vẽ, hay xem anime chỉ là sở thích của tôi thôi! Tôi không nghĩ mình đủ giỏi để trở thành một mangaka và kiếm sống bằng nghề đó! Chưa biết tôi sẽ làm nghề gì trong tương lai, nhưng tôi muốn thi vào một ngành như Nhật Bản học chẳng hạn, tôi muốn học tiếng Nhật, và muốn sang Nhật, đất nước sinh ra những bộ manga – anime mà tôi yêu thích. Chỉ vậy thôi!

Thật ra về sao Thu Thảo còn định hỏi “Còn cậu?” Nhưng biết thế nào Thiên Bảo cũng sẽ im lặng và lảng tránh câu hỏi của cô như những lần trước nên đành thôi.

- Ca hát là điều không thể thiếu trong cuộc sống của tôi. Tôi muốn sang Hàn Quốc để trở thành ca sĩ. Không phải vì ở Việt không đủ điều kiện, mà vì dòng nhạc tôi muốn theo đuổi là K-pop. Thật sự tôi rất muốn trở thành ngôi sao K-pop, nhưng cậu có biết vì sao tôi lại ở đây không? Thu Thảo tròn mắt nhìn Thiên Bảo cùng mấy cái lắc đầu.

- Cậu có lẽ quên rồi! – Thiên Bảo thở dài.

- Quên gì cơ? – Thu Thảo ngây ngô.

Thấy vậy nên Thiên Bảo cốc đầu Thu Thảo cái và nhìn cô hơi trách.

- Cậu quên rằng tôi từng nói hệ hô hấp của tôi kém nên không thể chịu được khí lạnh ở Hàn Quốc à! Tôi đến Việt chẳng phải vì lí do này sao? Và tôi

cũng đã nói với cậu rồi mà, sao cậu có thể quên được chứ! Thiên Bảo nói phải, sao mà Thu Thảo có thể quên chuyện này chứ? Thu Thảo gật gù nhớ ra hồi ấy Thiên Bảo có nói cậu đến Việt vì hệ hô hấp chịu lạnh kém, ấy vậy mà cô lại quên chứ! - Thế nên cậu mới. ...

- Ừm!

Dù Thu Thảo nói bỏ lửng giữa chừng, nhưng Thiên Bảo hiểu về phía sau là gì nên cậu gật đầu ừ!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Cậu Sẽ Đợi Tôi Chứ? – Tôi Sẽ Đợi Cậu!

Chương 63: Cậu sẽ đợi tôi chứ? – Tôi sẽ đợi cậu!

(Để cho "tròn vị" nên mình viết thêm chương 64, và đó là chương kết)

Giáng sinh tới rồi, với ai háo hức chờ đêm đến để đón giáng sinh, thì với Thu Thảo thì không. Đơn giản vì giáng sinh cũng như ngày thường đối với họ, chẳng có gì đặc biệt. Nhưng đối với đám bạn của cô thì khác, vì ai cũng có kế hoạch riêng cả rồi!

Hàn Du đi từ cầu thang lên lớp, cậu gặp Du Nam ở đấy. Chạm mặt có hơi ngại, từ khi Anh Tú công khai Hàn Du là gay và thích Du Nam lớp kế bên thì chắc chuyện cũng tới tai Du Nam rồi. Cả tuần nay Hàn Du không thấy Du Nam lên thư viện, khi vô tình họ thấy nhau thì Hàn Du có cảm giác như Du Nam đang cố tình tránh mặt mình vậy.

- Hàn Du! – Du Nam cất tiếng gọi tên Hàn Du làm cậu hơi giật mình.

- Ừm! Có gì không?

- Tôi nay cậu rảnh không!?

Hàn Du kiếm lời, cậu lắc đầu rằng “không”.

- Vậy tôi chờ cậu ở công viên lúc 07:00 PM nhé! Tôi có chuyện muốn nói với cậu!

Nói rồi Du Nam bỏ vào lớp. Hàn Du tuy lạnh lùng ít để tâm hay tò mò chuyện gì, nhưng mà câu nói “Tôi có chuyện muốn nói với cậu” của Du Nam làm khơi dậy sự tò mò thắc mắc trong cậu.

Vẫn như mọi ngày, Thu Thảo đến thăm Anh Tuấn đều đều như vậy. Hôm nay cô lại đến, đang lúc bước đến phòng bệnh của Anh Tuấn thì Thu Thảo nghe tiếng nói chuyện của ai đó bên trong, vậy là cô dừng lại trước cửa và dựa người vào vách tường để chờ người kia đi ra, à không, mà là để nghe câu chuyện của người đó mới đúng chứ!

- Mọi người chắc mừng lắm đó!

Trong đầu Thu Thảo hiện lên cái tên Phương Anh khi giọng nói được cất lên.

- Ừ! Thu Thảo chắc cũng mừng lắm đó!

Nghe như chẳng muốn tin vào tai mình, vừa rồi chẳng phải là giọng nói của Anh Tuấn hay sao? Vậy có nghĩa là Anh Tuấn đã tỉnh sau bao ngày bất động đấy ư? Thu Thảo đưa hai tay lên che miệng đầy vui mừng, cô sắp hét lên cho mọi người biết rằng Anh Tuấn đã tỉnh rồi đấy này!

Đang trong lúc mừng rỡ, thì tin nhắn từ điện thoại của Thu Thảo vang lên tiếng “ting”. Là Thiên Bảo, cậu hỏi cô “Đang làm gì?”. Nhanh chóng Thu Thảo trả lời tin nhắn rằng đang đến thăm bệnh Anh Tuấn, sẵn tiện cô cũng báo tin rằng Anh Tuấn đã tỉnh rồi! Nhận được tin nhắn của Thu Thảo, Thiên Bảo từ trạng thái vui vẻ chuyển sang khuôn mặt chán nản khi thấy hai chữ “Anh Tuấn”, vậy là Thiên Bảo chẳng buồn nhắn lại cho Thu Thảo nữa mà cậu quăng cái điện thoại sang bên và nằm trường lên bàn rõ chán!

Khi âm thanh báo tin nhắn của Thu Thảo vang lên, Phương Anh hơi liếc ra ngoài, con bé nhìn vào cánh cửa kính trước phòng bệnh, con bé thấy được hình ảnh phản chiếu của Thu Thảo đang bấm điện thoại trong ấy. Vậy là con bé nắm bắt được tình hình ngay. Phương Anh nhanh chóng vẽ ra kế hoạch trong đầu chưa đầy một phút, rồi nó bắt đầu hành động.

- À! Cái chuyện hôm trước anh nói Thiên Bảo muốn trở thành ngôi sao K-pop phải không?

- Ừ! Rồi sao!?! – Anh Tuấn tròn mắt gật đầu.

- Vậy anh biết vì sao Thiên Bảo không ở lại Hàn Quốc để thực hiện ước mơ của mình không?

Anh Tuấn lắc đầu thay cho lời nói. Lại liếc mắt ra cửa, Phương Anh cười nhõn rồi bắt đầu khai chuyện, con bé cố tình nói hơi lớn cho người ngoài cửa có thể nghe thấy:

- Là vì chị Thu Thảo đấy! Vì Thiên Bảo sợ mình sẽ giống anh hai năm trước, vì danh vọng mà bỏ chị Thu Thảo lại, nên Thiên Bảo mới không đến Hàn Quốc để trở thành ca sĩ.

Nghe hơi bất ngờ, Anh Tuấn bất ngờ có bằng gì so với Thu Thảo ngoài này đâu chứ! Phương Anh lại liếc ra cửa, tuy hai tay Thu Thảo che đi gần nửa khuôn mặt, nhưng qua đôi mắt của Thu Thảo, Phương Anh có thể cảm nhận được trạng thái của cô lúc này. Con bé hơi cong môi, rồi nó nói tiếp:

- Nếu không phải vì chị Thu Thảo thì có lẽ giờ này Thiên Bảo đã trở thành thực tập sinh của công ty nào đó rồi! Tiếc ghê nhỉ!

Anh Tuấn im nghiêm, không hỏi han hay nói thêm gì nữa, hàng mi của hắn khẽ rung lên và con ngươi đen ngòm hơi giao động. Nếu Thiên Bảo vì Thu Thảo, thì có lẽ điều Anh Tuấn suy nghĩ bấy lâu nay là đúng rồi, đó là Thiên Bảo thích Thu Thảo. Ngày đầu chuyển vào lớp 11a2, nhìn thái độ lẫn cách cư xử của Thiên Bảo với mình là Anh Tuấn đã có ý nghĩ đó rồi. Qua thời gian quan sát, Anh Tuấn không phải kẻ ngốc để không nhận ra điều đó, chỉ là hắn không chắc chắn! Hôm nay Phương Anh nói ra điều này, dù không muốn nhưng Anh Tuấn vẫn phải tin, vì nó là sự thật.

Bên ngoài, Thu Thảo đã bỏ đi khi vừa thấy ba mẹ và ông bà nội của Anh Tuấn đang phía xa hành lang. Thu Thảo đi vòng ra hướng khác để đi ra ngoài. Ra khỏi bệnh viện, Thu Thảo ngồi lại tại một băng ghế nào đó ở vỉa hè. Thân thờ suy nghĩ về chuyện Thiên Bảo ở lại Việt Nam vì mình, hôm nay Thu Thảo hiểu ra nhiều điều mà thường ngày cô hay phản ứng chậm với chúng. Rằng vì cô mà Thiên Bảo từ bỏ ước mơ của mình. Vì không muốn để cô ở lại nên Thiên Bảo mới không sang Hàn Quốc. Và quan trọng hơn là Thiên Bảo đã nói dối cô, rằng chuyện hệ hô hấp của cậu chịu lạnh kém không phải là lí do chính để Thiên Bảo không sang Hàn Quốc, mà chính là vì cô – Trần Thu Thảo.

Nghĩ đến đây, Thu Thảo vừa cảm thấy giận mà vừa cảm thấy có lỗi. Cô giận Thiên Bảo vì đã không nói sự thật với mình, nhưng giận một mà cảm giác có lỗi là mười, vì cô chính là người cản trở ước mơ của Thiên Bảo, nói như thế cô tự suy ra mình là một tội đồ, còn gì ác nghiệt hơn khi giết chết ước mơ của một ai đó chứ!?

.....

Giáng sinh năm nay mọi người đi chơi nhiều lắm, đường phố đông đúc hơn mọi năm, những gian hàng bán đồ cũng nhiều và được đầu tư hơn nữa. Như đã hẹn trước, Hàn Du đã có mặt ở công viên đúng 07:00 PM. Du Nam là người hẹn Hàn Du mà cậu còn chưa tới nhỉ! Ngồi đợi ở băng ghế ở công viên, Hàn Du đưa mắt nhìn nhìn vào dòng người, cậu chợt nhớ đến hai năm về trước, cậu cùng từng chờ một ngày lễ hội như vậy để nói lời thích đến người bạn cùng lớp. Ngày đó cậu bị từ chối, dù đau nhưng cũng không mấy là bất ngờ, vì Hàn Du đã nghĩ qua việc đó rồi. Dù khung cảnh và không gian này khiến Hàn Du ngỡ mình đang ở hai năm trước, nhưng quá khứ đau lòng ấy đã qua rồi, và đây là thực tại, câu chuyện của Hàn Du cũng khác rồi.

- Hàn Du!

Du Nam từ đâu xuất hiện trước mặt Hàn Du, cậu cười tỏa nắng rồi đưa cho cậu ly macchiato. Hàn Du đón lấy ly macchiato mà mặt cậu hơi ửng đỏ.

Chưa vội vào chuyện, Du Nam uống mấy ngụm macchiato nóng mà thả cái nhìn vào không gian trước mặt. Hàn Du cũng chẳng nói gì, chỉ ngượng ngùng uống mấy ngụm macchiato. Khoảng im lặng giữa hai người họ được phá tan bằng tiếng của Du Nam.

- Chuyện cậu – Du Nam hơi ngập ngừng – thích tôi.!

- Cậu quên nó đi! Đừng bận tâm!

Lại im lặng, Du Nam im lặng. Cậu cúi mặt, được chút rồi lại nói tiếp:

- Tôi không biết tương lai ra sao, cậu hãy cho tôi thời gian để xác định lại tình cảm trong lòng nhé. Trong thời gian đó chúng ta vẫn là bạn, được chứ!?

Du Nam nói đến đây, trong người cậu như có dòng điện vừa chạy qua khiến cậu hơi co giật, Hàn Du bất ngờ nhìn Du Nam mà chẳng thốt nổi lời nào!

- Tên của cậu là “Hàn Du”, tên của tôi là “Hàn Du Nam”, trong tên tôi có tên cậu, là trùng hợp hay là duyên phận. Dù là gì thì bây giờ chúng ta cũng gặp nhau, và cùng nhau ngồi ở đây! Thật may mắn vì chúng ta gặp được nhau!

Điều này có nghĩa là Du Nam không kì thị Hàn Du, ở thời điểm hiện tại thì Du Nam xem Hàn Du như một người bạn, còn chuyện tương lai thì ai biết mối quan hệ ấy có được nâng lên bước nữa hay không? Nhưng có một điều đúng ở đây là Hàn Du có cơ hội để trao tình cảm của mình cho Du Nam.

Trong lòng Hàn Du chưa lúc nào vui như lúc này, à mà gọi là hạnh phúc thì đúng hơn. Có lẽ đó là cảm giác của người đang yêu, và chỉ có họ mới hiểu được cảm giác ấy!

.....

Thêm một cặp nữa là Anh Tú và Hữu Bửu. Hôm nay là Giáng sinh nên Anh Tú phải làm thêm vào buổi tối ở “Trà sữa mèo con”. Không phải họ hẹn gặp nhau như Hàn Du và Du Nam, mà vì Hữu Bửu tự vác xác đến quán ấy chứ! Cũng chẳng có gì, chỉ ngồi ăn trà sữa ở đó và chờ cho Anh Tú xong việc để cùng đi đâu đó thôi!

Hữu Bửu ngồi đấy nhìn Anh Tú cả buổi trời mà Anh Tú có thèm ngó ngang gì tới đâu. Vì hôm nay là giáng sinh, khách rất đông nên Anh Tú chạy bàn còn không kịp chứ có rảnh đâu mà để ý tới Hữu Bửu.

Thấy Hữu Bửu ngồi đó đợi Anh Tú từ chiều đến giờ, ăn hết bốn ly trà sữa để đợi Anh Tú rồi còn gì, chị chủ quán gọi Anh Tú vào trong.

- Gì ạ!? – Anh Tú nhìn chị chủ quán khó hiểu.

Cũng chẳng cho Anh Tú hiểu, chị chủ quán đã mở cái tạp dề tím của Anh Tú khỏi người cô, chị đặt tay lên hai vai Anh Tú cùng nụ cười niềm nở, chị bảo:

- Em vất vả rồi! Đi đi, thấy bạn trai em đợi tội quá!

- Gì cơ? – Anh Tú nói mà như muốn hét lên.

Nghiêm mắt lại, chị thở dài tiếng rồi xoay người Anh Tú và đẩy cô ra ngoài. Chị cố tình nói lớn cho Hữu Bửu nghe:

- Đi chơi vui về nhé!

Hữu Bửu lúc đầu còn chưa hiểu, nhưng nhìn cái nháy mắt ra hiệu của chị chủ quán cậu đã hiểu ý, nên lập tức đứng dậy và lôi Anh Tú ra ngoài. Anh Tú thì chưa kịp phòng bị cái gì đã bị Hữu Bửu lôi bay đi suốt ngã nhào rằng hàm theo gió rồi.

- Bỏ ra – Anh Tú lấy lại được đà, cô nằng giũ tay Hữu Bửu rồi hét lên khó chịu – Cậu làm quái gì vậy!?

Hữu Bửu chẳng đáp, cậu cười mỉm cái rồi quay lưng bỏ đi!

- Ê! Đi đâu vậy! – Anh Tú gọi theo mà Hữu Bửu chẳng quay lại.

Đành vậy, Anh Tú hơi bực mà phồng má cuối mặt đứng đấy một mình, sao cô có cảm giác hụt hẫng thế này!?

Đứng đấy được hai phút mà Anh Tú như muốn khóc vì nghĩ Hữu Bửu bỏ đi thật. Vừa tức vừa buồn khiến mắt Anh Tú rom róm nước mắt.

- Tên tên!

Anh Tú ngược mặt lên, thứ xuất hiện trước mắt cô là Hữu Bửu cùng cây kẹo bông trên tay. Định cầm lấy cây kẹo bông thì Hữu Bửu đã nhanh chóng giật lại.

- Gì đây? – Anh Tú giờ giọng cáu.

- Tôi không cho không đâu! Phải có thứ gì để đổi chứ!?

- Cây kẹo bông của cậu nhiều quá! Tôi mua cả ngàn cây như thế còn được!

Nói vậy xong Anh Tú khoanh tay quay ngoắc mặt đi đầy chảnh chọe. Nhưng mà, chưa đầy năm giây sau thì cô đã quay lại giật phăng cây kẹo bông của Hữu Bửu về tay mình.

- Ô! – Hữu Bửu còn ngu ngơ thì cây kẹo bông đã bị Anh Tú cắn khuyết vài lỗ.

- Vào miệng tôi rồi thì xem cậu có lấy được không nhé!

Lòi ra vừa dứt thì cây kẹo bông đã bị “xử gọn” trong miệng Anh Tú. Ăn xong còn cái que nhọn, Anh Tú cầm nó và đâm vào người Hữu Bửu rồi kênh kiệu bỏ đi.

- Trả cậu cái que đấy!

Hữu Bửu đứng đực mặt ra đấy nhìn Anh Tú, miệng cậu lẩm bẫm:

- Sao mà khó chiều thế này!

Nói là vậy nhưng Hữu Bửu cũng đuổi theo Anh Tú.

Và cuối cùng, hai người họ đang ngồi trong công viên cùng đóng thức ăn vỉa hè mà Anh Tú đã gom về sau một vòng dạo quanh gian hàng thức ăn. Nhìn Anh Tú ăn như kẻ bị bỏ đói ba năm thế kia khiến Hữu Bửu không khỏi bất ngờ, mà cũng vô cùng thắc mắc.

- Tiểu thư như cậu mà cũng ăn thức ăn vỉa hè nữa à!?

Câu hỏi vô duyên của Hữu Bửu ngay lập tức nhận được cái liếc mắt như lưỡi dao từ Anh Tú.

- Cậu ý kiến à!?

- Không, chỉ thấy lạ thôi! Vì trước-

Còn chưa nói tròn câu thì Hữu Bửu đã bị Anh Tú nhét cây xiềng chà vào miệng làm cậu ứ ừ chẳng nói được chi.

- Ăn đi! Đừng nhiều chuyện!

- Ồ! – Hữu Bửu gật đầu mấy cái.

Với Hữu Bửu mà nói, thì Anh Tú còn rất nhiều điều mà cậu muốn hỏi, muốn biết về cô, cho nên không ngày nào mà Hữu Bửu không đến quán “Trà sữa mèo con”, đến nhiều riết chai mặt ở quán và bị chị chủ quán hiểu lầm là bạn trai của Anh Tú đấy!

- Nhưng Anh Tú này! Tôi muốn hỏi cậu một câu được không?

- Không! – Anh Tú đáp lạnh lùng.

- Một câu thôi!

Suy nghĩ tí, Anh Tú gật đầu đồng ý.

- Một câu thôi đấy!

Nắm bắt cơ hội, Hữu Bửu hỏi ngay điều mà từ lúc đeo bám Anh Tú đến giờ cậu không bao giờ trả lời được.

- Tại sao cậu lại đi làm thêm vậy?

Đang ăn, Anh Tú đột nhiên ngừng lại trước câu hỏi của Hữu Bửu. Nghĩ ngợi gì đó, rồi Anh Tú lại tiếp tục ăn, vừa nhai, Anh Tú vừa trả lời:

- Vì muốn có tiền nên đi làm thêm.

- Tôi không nghĩ vậy. Nhìn cậu là biết tiểu thư nhà giàu rồi! Tiền bạc với cậu chắc không túng thiếu gì đến mức đi làm thêm nhỉ?

Nuốt hết phần thức ăn vào, Anh Tú lại nói:

- Hứa với tôi là không kể cho ai khác nghe! – Anh Tú nhìn sang Hữu Bửu

Hữu Bửu gật đầu đồng ý, vậy là Anh Tú bắt đầu kể:

- Cậu nói phải, tôi là tiểu thư con nhà giàu. Nhà tôi phải nói là rất giàu, tôi sống không thiếu thứ gì từ còn bé. Mà cậu biết đấy, giàu sang đâu phải từ trên trời rơi xuống, mà phải làm việc vất vả để đánh đổi nó. Vì thế, từ ngày còn bé tôi chẳng thấy được bố mẹ mình mấy lần, họ cứ đi làm, công tác suốt ngày. Chỉ có mình tôi và anh trai ở nhà cùng mấy người làm. Khi anh trai tôi đi du học, tôi lại càng cô đơn hơn. Đó là lí do sau khi chuyển đến trường mới và tìm một công việc làm thêm. Tiền không quan trọng với tôi, chủ yếu là để giết thời gian, và công việc tại quán trà sữa mèo cũng thú vị nữa!

- Ba mẹ cậu không cảm đoán gì sao?

Anh Tú cắn nửa viên xiềng vào miệng, cô khẽ lắc đầu đáp:

- Họ đâu có biết. Thay vì như lúc trước đi học về là ở nhà suốt chờ đến sáng hôm sau lại đi học nữa, thì bây giờ tôi viện lí do học nhóm, hay học thêm ở nhà bạn để đến làm thêm ở quán trà sữa!

Ra mọi chuyện là vậy! Cô nàng tiểu thư Anh Tú này đúng là không như mọi người nghĩ rồi. Nàng ta mang vẻ đài cát, sang chảnh thế kia mà cũng thích bưng bê phụ việc trong một quán trà sữa, và là một người rất yêu mèo nữa chứ!

- Cậu hỏi tôi là hai câu đấy! – Anh Tú lườm Hữu Bửu.

- À... ờ! Cũng vì tò mò thôi! – Hữu Bửu gãi đầu cười.

Lúc chuẩn bị ra khỏi công viên, Anh Tú có đưa cho Hữu Bửu một thứ.

- Trả nợ cậu đấy!

Là cái móc khóa hình một con cún bằng gỗ rất xinh. Anh Tú thấy nó cho Hữu Bửu rồi bỏ đi. Hữu Bửu chụp được cái móc khóa rồi nhìn theo Anh Tú như một điều nuối tiếc, cậu mong Anh Tú quay lại.

- Nhưng mà... - Anh Tú bỗng đứng lại, rồi cô quay về sau nhìn Hữu Bửu bằng đôi mắt nghi hoặc – Lúc này cậu bảo ăn cây kẹo bông thì sẽ đánh đổi thứ gì phải không?

Hữu Bửu gật đầu nhìn Anh Tú đang đi về phía mình.

- Là gì vậy!/? – Thấy Hữu Bửu nhìn mình cười làm Anh Tú hơi ngượng – Nói nhanh nào! Tôi không thích mắc nợ cậu chỉ vì cây kẹo bông dâu!

- Làm bạn gái tôi nhé!

Câu phát ngôn của Hữu Bửu làm Anh Tú muốn nôn cây kẹo bông lúc này ra. Cô trừng mắt quát tháo lên:

- Cậu điên sao? Đang đùa tôi đấy à!/?

Vẫn nụ cười ấy trên môi, Hữu Bửu điềm tĩnh đáp:

- Tôi không điên, tôi cũng không đùa, là thật đấy! Hẹn hò với tôi đi!

Tự nhiên gai ốc Anh Tú nổi rần rần cả lên, mặt cô thì nóng bừng, đỏ ửng lên như hòn than đang cháy, Anh Tú run run môi, khóe mi hơi co giật, là điều báo hiệu cô bây giờ đang rất xấu hổ, cảm giác như muốn độn thổ mất thôi!

Không đáp, Anh Tú quay người và chạy bỏ chạy thật nhanh về trước. Hữu Bửu đứng đấy, nhìn theo Anh Tú và nở nụ cười âm ỉ.

.....

Giáng sinh này Như Ý chẳng đi chơi với ai, cô đi một mình thôi. Cảm thấy mình thật lạc lõng giữa dòng người, Như Ý bước chân vô định trên đường, đôi lúc môi cô lại nhếch lên. Như Ý tự cười cho bản thân mình, sao cô bất hạnh quá vậy, cô cảm thấy thật mệt mỏi, vì lúc nào cũng mang khuôn mặt tươi cười và giấu nỗi đau vào trong. Có ai mà hiểu được điều đó đâu chứ!

Ngồi lại một băng ghế, Như Ý suy nghĩ miên man, về hiện tại, về tương lai, và về cuộc đời số phận của mình. Cô buồn lắm! Cô không biết đến bao giờ mới biết được mặt ba mẹ ruột mình là ai. Nếu gặp lại, cô chỉ muốn hỏi rằng tại sao ngày đó lại bỏ rơi cô. Dù lí do là gì đi nữa thì Như Ý cũng không bao giờ trách họ, cô đã tự nhủ với mình như thế, bởi cô biết chẳng có ba mẹ nào mà không thương con, phải có lí do gì đó đẩy ba mẹ ruột cô đến đường cùng và rồi để cô ở lại. Nghĩ được đến đây, Như Ý cảm thấy khóe mắt mình hơi ướt, cô đưa tay lên lau vội giọt nước sắp tràn ra khỏi mắt, Như Ý hít hít mấy cái, miệng cười nhạt.

- Ngồi một mình thôi sao!/?

Người đang đứng trước mặt Như Ý là Anh Tuấn, hần đang nhìn cô với ánh mắt tươi vui cùng nụ cười tỏa nắng.

- Cậu mới ra viện, sau không ở nhà nghỉ ngơi đi!

- Nằm viện lâu quá, xương của tôi nó muốn mọc luôn rồi, mà giờ cậu còn muốn tôi nằm nữa sao?! – Nói đoạn, Anh Tuấn ngồi xuống băng ghế cùng Như Ý.

Nghe Anh Tuấn nói, Như Ý chỉ biết cười chứ chẳng biết đáp trả gì.

- Mà giáng sinh cậu không đi cùng mọi người sao?

Chữ "mọi người" của Anh Tuấn tức nói đến Thu Thảo, Hữu Bửu, Hàn Du và Thiên Bảo. Như Ý khẽ lắc đầu đáp:

- Không, vì tôi muốn một mình!

Nhìn sắc mặt Như Ý có vẻ buồn, nên Anh Tuấn hỏi han:

- Cậu có chuyện gì buồn à!/?

Như Ý lắc đầu bảo không.

- Hay giáng sinh không có ai tặng quà nên cậu không vui!/?

Cái lí do tào lao thế mà Anh Tuấn cũng nghĩ ra được, Như Ý hơi cười phì, cô bảo:

- Cậu điên à!/? Gì mà không ai tặng quà nên không vui. Giáng sinh nào cũng như giáng sinh nào, tôi đâu có ai tặng gì, mà cũng đâu có chờ quà. Tôi bình thường, tôi không buồn, biết chưa!

Nhìn Như Ý hồi lâu, Anh Tuấn như nghiệm ra điều gì đó, hần rút tay vào túi áo khoác rồi móc ra một cái kẹp nơ màu xanh lục, hần đưa ra trước mắt Như Ý.

- Giáng sinh vui về!

Đôi mắt Như Ý như nở hoa trước cái kẹp nơ xinh xắn, cô khá bất ngờ vì món quà giáng sinh này của Anh Tuấn. Cầm cái kẹp lên, Như Ý ngẫm ngẫm chút rồi hỏi:

- Cậu mua nó à!?

Anh Tuấn lắc đầu nũng nịu, hần đáp:

- Không! Quà xuất viện mà con em điên tặng tôi đấy! Nhắc tới là thấy bức, nó nghĩ anh nó là loại gì mà dùng kẹp tóc con gái chứ! – Anh Tuấn vỗ vỗ ngực mình – Cậu xem tôi đúng chuẩn một thằng đàn ông này, vậy mà nó tặng tôi kẹp tóc đấy!

Phản ứng hơi quá của Anh Tuấn làm Như Ý bật cười thành tiếng, cô che miệng nói:

- Vậy ra cậu cũng chẳng tốt lành gì, là bị đũa em troll rồi thấy món đồ không dùng được và quăng cho tôi đấy à!?

Lập tức Anh Tuấn lắc đầu chối ngay.

- Không phải!

Như Ý lại cười bảo:

- Nhưng sự thật là vậy!

- Không phải đâu! Cậu đừng hiểu lầm! – Anh Tuấn xua tay phân bua.

Không đáp, Như Ý cười trừ. Rồi để đánh lảng sang chuyện khác, Anh Tuấn lấy cái kẹp trên tay Như Ý và kẹp vào tóc cô. Như Ý hơi giật mình, nhưng cô cũng để yên không dám động đậy.

- Được rồi! Xinh lắm! – Anh Tuấn cười.

Lúc này Như Ý thấy hơi ngượng, gò má cô phớt hồng và tim hơi đập nhanh chút. Vậy là không còn gì để buồn vì Anh Tuấn đã đi chơi cùng Như Ý trong đêm giáng sinh đó. Đi bên Anh Tuấn, thì mấy ai mà buồn được chứ!

.....

Ngồi trên bàn học, Thu Thảo gục cằm xuống bàn ngắm nhìn dòng kí tự trên cây viết mà Thiên Bảo tặng cô, ngồi nhìn dòng kí tự hơn cả giờ đồng hồ rồi mà cô chưa nghĩ ra nó là gì. Đoạn, Thu Thảo lấy viết ra thử vẽ lại dòng kí tự ấy, cô không biết đã làm việc này bao nhiêu lần rồi, kết quả là chẳng giải nghĩa được chúng. Hỏi Thiên Bảo à? Khai miệng cậu ấy còn không trả lời nữa, cậu bảo Thu Thảo "Tìm được đáp án thì nói với tôi nhé!", cậu nói mà cứ như chọc điên Thu Thảo vậy.

Kiên nhẫn viết lại dòng kí tự, Thu Thảo bắt đầu phân tích chúng với những lí thuyết cũ mèm, kiểu như đây là kí hiệu toán học, đọc tên chúng ra rồi ghép lại, nhưng chẳng có nghĩa chi. Điều duy nhất Thu Thảo biết được từ dòng kí tự này là một câu hỏi, vì cuối câu là một dấu "?" rõ ràng, và chắc chắn đây là câu hỏi mà Thiên Bảo muốn nói với Thu Thảo, nhưng cô nghĩ mãi cũng chẳng ra đó là câu gì?

- Rốt cuộc cậu ta hỏi cái quái gì nhỉ?

Ngâm bút, đâm chiêu, căng não, được chừng năm phút gì đó rồi Thu Thảo quăng bút xuống bàn vò đầu bứt tóc. Bao nhiêu lần cô vẫn thất bại như thế. Vậy là Thu Thảo xả ập xuống giường mình cùng cái điện thoại, "liều thuốc" chữa bệnh "hại não" cho cô lúc này làm phim. Hôm qua giờ Thu Thảo đang "cày" bộ webdrama* "High end crush", và hiện tại cô đang xem nốt hai tập cuối.

(Webdrama*: Từ webtoon chuyển thể thành drama).

Vì là webdrama nên thời lượng mỗi tập không dài, chừng 15-20 phút. Bộ "High end crush" có thời lượng khoảng 18-22 phút cho mỗi tập, nên cũng không mất bao lâu để Thu Thảo xem hết hai tập cuối. Xem phim, Thu Thảo khóc là chuyện bình thường, không khóc mới là chuyện lạ đó. Hai tập thôi, mà Thu Thảo đã vắt hết hai lít nước mắt đó các bạn. Xem xong thì Thu Thảo lăn ra cười mồm nguyền, vì cuối cùng anh chị nam chính cùng thành thới, và phim hạ màn bằng một nụ hôn của cặp nam-nữ chính. Phim kết thúc, Thu Thảo nằm ngửa người cười tùm tùm, rồi cô ôm má lẫn người xấu hổ.

- Thích quá, thích quá!

Thu Thảo còn đang lăn lộn về nụ hôn trong phim, và không biết từ đâu mà hình ảnh nụ hôn của Thiên Bảo nó xuất hiện trong đầu Thu Thảo lúc này làm cô giật mình bật dậy như cái lò xo, mặt cô thất sắc lâm bâm:

- H...hôn...!?

Trong đầu cô hiện ra hình ảnh của Thiên Bảo, nụ hôn hôm đó vẫn còn làm Thu Thảo bị ám ảnh. Cũng vì nhớ đến nụ hôn đó mà lời nói của Thiên Bảo cũng vô thức mà thi thoảng bên tai cô "Kể từ giờ phút này, đôi môi của cậu là thuốc về tôi. Vì thế chỉ có tôi mới được hôn cậu. Năm tay cũng nắm rồi, ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, vậy có nghĩa là tôi đã thích cậu rồi! Thích cậu rất nhiều, rất nhiều, rất rất rất nhiều! Thật sự rất thích cậu!". Dù không dám tin, nhưng đó là sự thật và không thể phủ nhận rằng Thiên Bảo đã tỏ tình với cô. Cơ thể Thu Thảo lúc này như muốn xì khói, không biết sao hôm nay trời khá lạnh vậy mà không khí trong phòng cô nó nóng đến thế này? Là do cái "lò nhiệt xấu hổ" đang tỏa ra ấy mà!

Sau ngày hôm đó, Thu Thảo nghĩ rất nhiều về việc Thiên Bảo tỏ tình với mình, cô trông có vẻ rất ngượng khi đối diện với Thiên Bảo, nhưng Thiên Bảo thì lại không, cậu cũng lãnh đạm và lạnh lùng như bình thường, cứ kiểu như chưa có gì xảy ra với cậu vậy. Không biết Thiên Bảo làm nger hay cậu không

nhớ gì về đêm ấy, nhưng dù sao Thiên Bảo không nhắc đến là tốt rồi, chứ Thiên Bảo mà nói ra chắc Thu Thảo phải tự chôn sống mình quá.

- Nhưng mà...

Bỏ lửng câu, Thu Thảo đưa tay phải lên môi mình và đặt tay trái vào tim. Cảm giác đêm ấy lại quay về, nụ hôn ấm áp và ngọt ngào của Thiên Bảo vẫn còn đọng lại trên môi Thu Thảo cho đến hôm nay, tiếng tim cô cũng vì vậy mà đập nhanh hơn chút. Đột nhiên, một bóng đèn kóe lên trong đầu Thu Thảo khiến cô lập tức ngồi vào bàn học và nhìn lại dòng kí tự " $\cap \text{ — } \square \Rightarrow \Sigma$?".

Thu Thảo vẽ lại kí tự " \cap ", kí tự này nếu lật ngược nó lên sẽ thành chữ "U". Tương tự như vậy, cô "dựng đứng" kí tự " — " lên thành chữ "L". Tạm bỏ qua kí tự " \square ", Thu Thảo lại "dựng đứng" kí tự " \Rightarrow " và nó thành chữ "V". Lại bỏ qua kí tự " \equiv ", Thu Thảo tiến tới kí tự " Σ ", và cô cũng "dựng" lên giống như những kí tự trước, đó là chữ "M". Thu Thảo ghép lại những kí tự cô dịch được lại "U L V M ?" Vẫn chưa thể hiểu những chữ cái này có nghĩa là gì, Thu Thảo thử ghép hết lại bao gồm những kí tự cô không dịch được. Kết quả là tự "U L V M ?".

- Nếu kí tự hình vuông đó là chữ "O", thì chẳng lẽ...- Thu Thảo trân trân mắt nhìn vào kí tự " \equiv " mà người cô như muốn hóa đá – Là chữ "E".

Tự trả lời, tự làm mình hoảng, Thu Thảo lắp bắp đọc giải mã dòng kí tự:

- "U" là "You", "M" là "Me", và cả câu là "YOU LOVE ME ?"

Vừa dứt tiếng Thu Thảo như muốn ngã gục xuống bàn. Vậy ra lúc đầu cô đã ngỡ ngơ là như thế. Bằng những kiến thức phim trường, khi người con trai tỏ tình, thì dù là đồng ý từ chối, đối phương cũng phải trả lời. Vậy ra đêm đó Thiên Bảo đã tỏ tình với Thu Thảo, nhưng cô vẫn im lặng, và hôm sinh nhật cô, thay vì dùng lời hỏi thẳng rằng Thu Thảo có đồng ý hay không, Thiên Bảo đã chọn cách khắc những kí tự lên thân bút để hỏi cô.

" Phải làm sao đây! Phải làm sao đây!"

Thu Thảo bây giờ đang rối tung rối mù lên, cô cuốn người vào chăn run rẩy chân tay, hành động như trẻ con sợ ma trốn vào trong chăn vậy.

Về phần của Thiên Bảo, đúng là chỉ có đầu óc của cậu mới nghĩ được câu hỏi "hại não" thế kia.

Một ngày nắng chiều nhẹ, Thu Thảo tâm trạng bước một mình trên phố. Lẫn thẩn dưới ánh hoàng hôn, Thu Thảo trống rỗng suy nghĩ, chỉ bước đi mà chẳng nghĩ ngợi điểm đến của mình là đâu, cứ cho từ lúc xuất phát là tản bộ vậy thôi. Rồi Thu Thảo dừng lại trước quán "Trà sữa mèo con", cái quán mà lần trước cô và Phương Anh cùng uống trà sữa ở đây. Đứng trước quán hồi lâu rồi Thu Thảo cũng quyết định đi vào.

Mới bước tới cửa, Thu Thảo hơi giật mình vì vai phải người vừa bước ra.

- A, xin lỗi, tôi-

Người kia cứng lời vì đang đứng trước mặt mình là "người quen". Thu Thảo cũng vì thế mà không thốt nổi thành câu, bởi đang đứng trước mặt cô là Anh Tú. Cả hai đứng như trời trồng, bốn mắt nhìn nhau mà suýt rớt ra ngoài. Tình trạng bất động ấy chỉ chấm dứt khi bà chủ quán nói vọng ra:

- Sao không mau đi vứt rác đi, em đứng đây chặn đường khách vào đây!

Anh Tú gật gật đầu dạ vâng rồi ngại ngùng bỏ đi. Thu Thảo đứng đây cũng chẳng hơn, cô quay đầu nhìn theo Anh Tú đang bỏ đi thật nhanh mà vô cùng thắc mắc, rồi Thu Thảo cũng bước vào quán. Mới gặp Anh Tú ngoài cửa còn chưa làm Thu Thảo bắt ngờ đủ sao mà giờ thêm đám ôn mèo làm Thu Thảo nhảy cẫng lên mà hét toáng:

- ÔI TRỜI!!!

Đây không phải là lần đầu Thu Thảo tới đây, cũng không phải lần đầu được đám mèo "chào đón" như vậy, mà vì đang lúc cô còn ngỡ ngơ chuyện của Anh Tú, thì từ đâu một đám mèo chạy ào đến vây quanh cô, kiểu này không giật mình cũng uống.

Khách quen tới quán này không chỉ uống trà sữa, nựng mèo, mà còn có thú vui tao nhã khác là nhìn khách vào quán giật mình vì màn chào đón của đám mèo có một không hai này!

Tiếng la vừa rồi của Thu Thảo làm kinh động đến mọi người trong quán, ai cũng nhìn cô như người sao Hỏa mới xuống, nhìn rồi cười làm cô xấu hổ muốn tự đào hố chôn thân ngay tức khắc.

- Thu Thảo!!!

Thu Thảo hơi giật mình trước giọng con gái gọi tên mình. Thu Thảo xoay qua xoay lại, đảo mắt nhìn khắp quán để tìm kiếm vị chủ nhân của giọng nói kia. Thu Thảo chợt thấy ở bàn kia, có hai người con gái nhìn rất quen, một đứa tròn tròn nhìn cô cùng nụ cười rạng trên môi, còn đứa còn lại quay ngoác mặt đi không thèm nhìn Thu Thảo. Đoạn thấy khá ngượng, nhưng Thu Thảo thầm nghĩ:

"Mình xấu đến mức không thèm nhìn mình sao?"

- Lại đây nè!

Đưa con gái tròn tròn vẩy vẩy tay Thu Thảo, cô thì ngu ngơ không hiểu, miệng lép bép không thành lời, tay thì chỉ tay vào mình ý là "Gọi tôi á!?"

Đôi phương có vẻ hiểu nên gật đầu mấy cái rồi nói thêm

- Tôi Hương Giang nè!

Nghe mà như muốn không tin vào tai mình vậy, người ngồi kia là Hương Giang – đứa bạn học cùng lớp 9 năm nào đó sao. Mím cười cái, rồi Thu Thảo cũng tiến tới bàn của Hương Giang.

- Uống gì gọi đi!

- Cho em ly trà sữa đi chị!

Chống cằm nhìn Thu Thảo tí, Hương Giang trầm trồ khen ngợi:

- Chà, lâu quá không gặp xinh lên nhiều hen!

Thu Thảo ái ngại, cô cười đáp:

- Cũng vậy thôi! Mà cậu dạo này cũng xinh lên nhiều nữa!

Nói chuyện mà quên hẳn người còn lại, Thu Thảo liếc nhìn người kế bên rồi lại nhìn Hương Giang ý hỏi "ai vậy?".

- À! Là Kim Cương đấy!

Nghe Hương Giang giới thiệu, Thu Thảo hơi bất ngờ trước cái tên Kim Cương, còn Kim Cương thì từ từ xoay mặt lại gương gạo nhìn Thu Thảo.

- Tôi đi vệ sinh chút! – Kim Cương bỏ đi vào nhà vệ sinh.

Thu Thảo nheo mắt nhìn theo Kim Cương, xong thì xoay sang nhìn Hương Giang một cách khó hiểu. Đầu cần Thu Thảo lên tiếng hỏi, Hương Giang tự khắc biết mà trả lời.

- Bọn tôi bây giờ là bạn thân đó!

- Sao? – Thu Thảo thần thốt.

- Là bạn thân chứ sao nữa! Kim Cương bây giờ khác ngày xưa nhiều lắm, cậu ấy trầm tư và ít nói hơn, ai nhìn thì nói Kim Cương lạnh lùng, chứ tôi thì thấy cậu ta ngại ngùng, dễ xấu hổ thì đúng hơn, nhưng mà đáng yêu lắm!

Thu Thảo ồ lên tiếng bất ngờ, mới xa nhau tầm hai năm thôi mà Kim Cương từ một người độc mồm độc miệng, đánh đá xúng danh chị đại mà bây giờ. ...

- Kim Cương muốn nói lời xin lỗi tới cậu đấy!

Hương Giang đưa Thu Thảo đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, làm cô không kịp trở theo luôn đấy!

- Cậu ta muốn xin lỗi về những chuyện đã gây ra cho cậu! Mỗi lần nói đến điều đó, tôi thấy Kim Cương ân hận nhiều lắm! Kim Cương còn muốn xin lỗi với Thảo Trân và Anh Tuấn nữa, nhưng nghe nói họ đi du học thì phải!

Còn chưa nói hết câu chuyện, thì Kim Cương đã đi ra và thúc hối Hương Giang:

- Tôi giờ rồi, nhanh đi kéo trẻ phim thì khổ!

À là hôm nay Kim Cương và Hương Giang hẹn nhau đi xem phim ấy mà, hai cô nàng này cứ như hình với bóng vậy, đi đâu là dính chặt vào nhau, nhiều khi làm người ta nghi ngờ giới tính của hai đứa đấy!

- Bọn này đi trước nhé! – Hương Giang bị Kim Cương lôi đi mà vẫn tiếc quay lại nhìn Thu Thảo cùng cái vẩy tay.

- Ừm! Tạm biệt! – Thu Thảo cũng vẩy tay chào.

Kim Cương và Hương Giang đi khỏi thì trà sữa của Thu Thảo cũng vừa tới bàn, cùng lúc Anh Tú đã đổ rác về. Ngồi uống trà sữa mà mắt Thu Thảo cứ dán dính vào Anh Tú, cũng biết được điều đó, Anh Tú vừa làm việc mà hay liếc nhìn Thu Thảo, dĩ nhiên lần nào cũng bị Thu Thảo bắt gặp.

Bạn biết khó chịu nhất là gì không? Là khi có ai đó cứ nhìn chằm chằm vào bạn, có cảm giác như ngàn cây kim đang châm vào người vậy, thật khó chịu mà. Anh Tú hiện tại đang cực kì khó chịu với ánh nhìn của Thu Thảo, cô cứ cảm thấy gai gai mình làm sao ấy. Không chịu nổi nữa, Anh Tú hùm hỏ tiến tới bàn ngồi của Thu Thảo nghiêm túc giọng:

- Có gì thì cậu cứ nói thẳng ra đi, sao cứ nhìn tôi mãi thế?

Thu Thảo tròn mắt ếch nhìn Anh Tú, trông vẻ mặt cô khá ngơ ngát, còn vẻ mặt Anh Tú lúc này như thể muốn ăn tươi nuốt sống Thu Thảo vậy.

- Cậu làm thêm ở đây à!? – Thu Thảo điềm nhiên hỏi.

- Ủ! Rồi sao? Cậu ý kiến gì? – Anh Tú gằn giọng.

Thu Thảo hơi lúng túng, cô lắc đầu:

- Không...không có gì!

Hừ lạnh cái, Anh Tú quay lưng bỏ vào trong, Thu Thảo nhìn theo cô hơi tiếc vì còn rất nhiều điều thắc mắc muốn hỏi Anh Tú mà cô đã bỏ vào trong. Được chừng ba phút gì đó, Anh Tú quay ra cùng ly trà sữa trên tay, cô đặt ly trà sữa lên bàn Thu Thảo rồi ngồi xuống ghế. Thu hơi ngơ, nhưng rồi cũng hé răng cười.

Vẫn vẻ mặt như bị mất tiền của Anh Tú, cô mắt to mắt nhỏ khó chịu nhìn Thu Thảo.

- Cười cái gì hả? Vui lắm sao mà cười.

Mặc vẻ mặt bức dọc của Anh Tú, Thu Thảo vẫn cười híp mắt. Anh Tú thì ra về vậy thôi, chứ cô đang ngượng muốn chết đi được.

Vậy là Anh Tú và Thu Thảo một bàn, cùng ngồi lại uống trà sữa và “trò chuyện”. Thu Thảo khá hài hước, nên cuộc trò chuyện rất vui, cơ mà khó nổi chỉ có mình cô cười thôi, còn Anh Tú mặt mày bí xị, cau có như khi ăn ớt suốt một buổi. Anh Tú nhìn bề ngoài như đang bức tức vậy, chứ Thu Thảo biết cô thật sự muốn cười vui lắm, chỉ vì quá ngại mà che đậy cảm xúc thôi, hay nói trắng ra Anh Tú không phải là người dễ bộc lộ cảm xúc thật của bản thân. Điều này là nhờ Hữu Bửu kể nên cô mới biết vậy chứ. Còn về chuyện Anh Tú làm thêm ở đây, Hữu Bửu như đã hứa với Anh Tú, cậu không có kể với Thu Thảo, chỉ là Thu Thảo vô tình mới biết được thôi.

Trời cũng sập tối rồi, Thu Thảo bây giờ đang lang thang trên phố đêm, cô ngồi lại một băng ghế ven đường, rồi móc điện thoại ra gọi cho Anh Tuấn.

“Tút...tút...tút”

- < Gọi tôi có chuyện gì à!?!>

- Ủm! Cậu đến ngã ba trung tâm nhé! Tôi đang ở đây! Nhanh nhé!

Nói rồi chẳng cho Anh Tuấn ừ hừ chỉ Thu Thảo đã vội cúp máy. Dù có hơi khó hiểu, nhưng thật sự mà nói Anh Tuấn...đang cực kì vui sướng đây nè, mới có cúp máy chưa được mấy giây, trong đầu Anh Tuấn đã hiện ra biết bao cảnh lãng mạn giữa mình và Thu Thảo cùng dạo trên phố đêm rồi. Tức tốc, Anh Tuấn khoác cái áo khoác da lên người, Anh Tuấn tiến tới học bàn lấy ra chai nước hoa, hẩn xịt nó lên không trung rồi ngửa mặt nhắm mắt tận hưởng từng hạt nước hoa rơi xuống và thấm lên người.

- Ôi mình làm cái vẹo gì thế này! – Anh Tuấn tự cười rồi tự vỗ đầu mình mấy cái.

Nhét ví vào túi, cầm điện thoại lên tay, Anh Tuấn nhanh chóng chạy xuống nhà và mang giày vào rồi thế là hẩn vút đi với tâm trạng hân hoan mà chẳng kịp nói năng, xin phép ba mẹ gì cả.

Đợi chừng 20 phút, Anh Tuấn đã xuất hiện trước mặt Thu thảo. Dù hẩn có mệt, đang thờ hồn hẩn, mà nụ cười trên môi hẩn vẫn rạng rỡ hơn bao giờ hết.

- Thờ từ từ thôi! – Thu Thảo vuốt vuốt lưng Anh Tuấn.

- Mà...cậu...gọi tôi ra đây...có chuyện gì thế!?

Thu Thảo kéo Anh Tuấn ngồi xuống ghế rồi đưa cho hẩn ly nước mà lúc nãy cô đã mua sẵn.

- Ngồi xuống đã! – Thu Thảo xoay sang nhìn Anh Tuấn trách móc – Ai bảo cậu chạy, đi từ từ cũng được mà!

Anh Tuấn ngồi xuống, hút ngụm nước, nuốt xuống bụng, hẩn đáp:

- Sợ cậu đợi lâu!

- Chứ cậu nghĩ cậu chạy nhanh hơn bao nhiêu, tôi đợi gần 20 phút rồi đây!

- Hi! – Anh Tuấn gãi đầu cười

Rồi Thu Thảo lấy từ cái cặp mình ra một quyển sổ tay màu xanh rêu, cô đưa cho Anh Tuấn.

- Cuốn sổ tay của cậu đó!

Nhìn Anh Tuấn đang ngạc nhiên trước cuốn sổ tay, Thu Thảo cách mặt hấn cái.

- Cậu không nhận ra nó à!?

Anh Tuấn gật đầu mấy cái, Thu Thảo lại cách mặt hấn.

- Cái gật đầu của cậu ý là nhận ra quyển sổ này hay không nhận ra hả?

Bị Thu Thảo cách mặt hai cái, Anh Tuấn vờ đau, hấn xoa xoa gò má chu môi nũng nịu:

- Đau lắm đó! Cậu làm tôi đau lắm đấy!

Là người nhẹ dạ cả tin, Thu Thảo hơi xù mặt quan tâm.

- Xin lỗi nhé! Đau lắm hả?

- Ừm! Đau lắm!

Cái biểu cảm dễ thương của Anh Tuấn là gì đây, hấn định làm aegyo chắc.

- Muốn tôi hết đau thì cậu thom – Anh Tuấn chỉ tay vào má mình – nhé!

Mặt Thu Thảo từ ỉu xù chuyển sang trắng bệch, cô đơ toàn thân, trạng thái thì tuyệt đối không phanh. Cô nhìn Anh Tuấn không tí cảm xúc, hấn thì đang nhắm mắt chờ đợi một cái hôn, chắc hấn thích lắm, nhưng Thu Thảo thì chẳng vui tí nào đâu!

“Chát”

Anh Tuấn bâng hoàn mở mắt ra trước cái tát, hấn đưa tay lên chỗ bị tát mà nhìn Thu Thảo ngu ngơ. Còn Thu Thảo thì khỏi nói cũng biết cô bây giờ thế nào, chưa ăn thịt Anh Tuấn là may đấy.

- Cậu điên à!? – Thu Thảo gất.

Xuýt xoa mặt, Anh Tuấn mếu máo:

- Cậu ngại gì chứ! Dù sao chúng ta cũng từng hôn nhau rồi mà, là hôn m-

Không biết là Anh Tuấn đang cố tình hay sao mà hấn nói lớn thế, buộc Thu Thảo phải bịt miệng hấn lại, cô dáo dạt như kẻ phạm tội nhìn xung quanh xem có ai không, thiệt là tên Anh Tuấn này không biết xấu hổ sao mà lời chuyện hôn hít đó ra quan quang quác cái mồm vậy.

“Hiện trường” được giữ nguyên chừng mười giây, Thu Thảo từ từ rời tay khỏi miệng Anh Tuấn, hấn cũng vì thế mà không nói nốt chữ “môi” trong câu vừa rồi.

- Bộ tôi nói sai à!?

- Đó là quá khứ rồi!

Thu Thảo đứng dậy, cô thấy quyển sổ tay cho Anh Tuấn rồi quay lưng bỏ đi. Nhìn Thu Thảo, Anh Tuấn nói với theo:

- Tôi không mong là cậu còn tình cảm với tôi, nhưng chẳng lẽ cậu không thể cho tôi cơ hội để bắt đầu lại sao?

Dừng chân, Thu Thảo hơi cuối mặt, cô đáp:

- Hãy để quá khứ ngủ yên đi. Tương lai là những gì cố gắng ở hiện tại. Tương lai của cậu, hãy cố gắng ngay từ bây giờ, để tôi sẽ không xuất hiện trong tương lai của cậu. Bắt đầu với một người mới và người đó... - Thu Thảo quay đầu lại nhìn Anh Tuấn cùng nụ cười dịu dàng tựa nắng chiều – Không phải là tôi!

Thu Thảo bước đi, để lại như một thẳng góc dõi theo dáng người nhỏ gầy của cô đến khi khuất vào dòng người.

Từ hồi tặng quà sinh nhật cho Thu Thảo đến hôm nay, Thiên Bảo không ngày nào mà không mong Thu Thảo giải đáp ra dòng kí tự kia. Cũng từ hồi Anh Tuấn nằm viện tới giờ, cái chuyện học nhóm coi như dẹp luôn, cốt là bọn đều lười, vì cả tuần chỉ nghĩ được chủ nhật nên ai cũng muốn làm việc riêng ngọai trừ học.

Hôm nay Thiên Bảo cũng vậy, cậu đang trong phòng tập, đang lướt web xem tin tức. Ca khúc "The Manual" mà cậu hát tặng Thu Thảo hôm sinh nhật, được những người ở quán hôm nọ quay lại và đăng lên, bây giờ nó trở thành hit trên mạng, cũng nhờ vậy mà sự Thiên Bảo nổi tiếng càng được tăng lên. Độ nổi tiếng thì ti lệ thuận với lượt người theo dõi của Thiên Bảo trên mấy trang mạng xã hội tăng vọt. Đang mải mê lướt web, Thiên Bảo giật mình

trước tiếng chuông điện thoại reo.

- Alo! - Thiên Bảo bắt máy mà chẳng thèm nhìn số là ai.

- < Hôm nay cậu có bận gì không? >

Đầu giây bên kia không ai khác là Thu Thảo, vì thế Thiên Bảo shut down laptop và úp "phụp" nó xuống ngay. Thiên Bảo cười mím mím:

- À không! Có chuyện gì à?

- < Lần trước tôi còn nợ cậu một ngày bỏ nhà ra đi phải không? Hôm nay nếu cậu không bận thì tôi sẽ trả nợ cho cậu! >

Gãi đầu, Thiên Bảo cười xấu hổ:

- Cậu đang ở đâu?

- < Trước nhà cậu! >

Thiên Bảo giật mình, cũng như bao lần nghe ai đang chờ mình trước nhà Thiên Bảo đều chạy đến cửa sổ xác thực tình hình. Đúng thật là Thu Thảo đang đứng trước cổng nhà cậu – y hệt lần trước.

- Cậu đợi tôi mười giây!

Thiên Bảo tắt máy là vội chạy ra ngoài cổng trước. Thu Thảo đứng trước cậu, cô cười tươi tắn:

- Ở nhà thôi mà mặc đồ cũng fashion ghê luôn!

- Trước giờ tôi vẫn vậy mà! – Thiên Bảo cố chống chế - Cậu vào nhà chứ!?

Thu Thảo lắc đầu đáp:

- Bỏ nhà đi thì sao lại vào nhà!

- Vậy cậu cho tôi thêm hai mươi giây nữa để vào nhà mang giày và xin phép ông bà nhé!

Lần này thì Thu Thảo gạt đầu. Thiên Bảo vội chạy vào trong nhà, cậu vừa mang giày vừa xin phép ông bà cho ra ngoài với bạn, mới chạy ra giữa sân, Thiên Bảo quên mang theo ví, vậy là phải cời giày, chạy vào phòng lấy ví, xong chạy ra mang giày và cuối cùng là tới cổng đứng đối diện Thu Thảo.

- Đi thôi!

- Ừm! Nhưng bọn mình đừng vào thành phố, đi ở vùng ngoại ô này thôi!

Biết Thu Thảo lo cho mình, cô sợ cậu lại giống lần trước, nên Thiên Bảo cũng đồng ý.

.....

Nói là một ngày bỏ nhà đi, nhưng mà là một buổi thì đúng hơn, Thu Thảo đến nhà rủ rê Thiên Bảo thì cũng tầm xế chiều rồi. Ngoại ô này không đông đúc và ồn ào như thành phố, tuy không nhộn nhịp và đông vui, nhưng bù lại nó rất thoáng đãng, trong lành và bình yên, thật là nơi lí tưởng để cho Thu Thảo nói chuyện với Thiên Bảo mà.

Đang cùng nhau rảo bước trên đường, Thu Thảo cảm thấy hơi mỏi chân, cô dừng lại và ngồi vào băng ghế ven đường. Thấy bên mình trống không, Thiên Bảo nhìn lại thì Thu Thảo ở đằng sau đang vẫy tay cậu trên một chiếc băng ghế.

- Lại đây nè Thiên Bảo!

Thiên Bảo mỉm cười, cậu xoay người rồi bước đến băng ghế. Thiên Bảo ngồi xuống, Thu Thảo mở balo ra và đưa cho cậu chai nước khoáng.

- Tén tén! Cậu một chai, tôi một chai.

Đón lấy chai nước, Thiên Bảo chẳng đợi mà mở nắp và làm ngậm nước. Thu Thảo cũng vậy, đi bộ cũng mệt lắm chứ, cô cũng uống ngậm nước cho đỡ khát.

- Thiên Bảo!

Chai nước vẫn còn kề trên miệng, tức Thiên Bảo vẫn chưa uống xong, cậu nhểnh mắt ngó lơ nhìn Thu Thảo ý hỏi "chuyện gì?"

- Hát cho tôi nghe đi!

Thiên Bảo muốn sắc nước trước lời đề nghị của Thu Thảo. Cậu đóng nắp chai rồi lau chút nước còn đọng trên môi, Thiên Bảo nhìn Thu Thảo mà chẳng nên lời.

- Sao? Không được à!?

Thiên Bảo lắc đầu, cậu đáp:

- Không phải! Chỉ là hơi...ngạc nhiên thôi!

- Vậy cậu hát đi!

- Bài gì nhĩ?

- Gì cũng được!

Tặng hăng mấy cái, Thiên Bảo lấy giọng rồi cất giọng hát trong trẻo của mình.

"*Khi thế gian chìm vào đêm tối

Khi mưa buồn lặng lẽ tuông rơi

Vạn vật vạn nguyên vẹn lặng thinh

Hôm nay cũng thế, không một chút hoài nghi

Thật khó để thoát khỏi...

Thoát khỏi những suy nghĩ dây dứt về em

Giờ đây...

Anh biết ta đã đi đến cuối còn đường

Biết rằng tất cả chỉ do những khờ dại

Giờ đây anh nhận ra đó không phải là sự thật

Chỉ thất vọng tốt cùng về chính bản thân mình, bởi anh đã...

Không thể gạt bỏ lòng kiêu hãnh để giữ lấy em

Khi những ngày mưa tới, bóng hình em lại tìm về

Giày xéo cỏi lòng anh suốt đêm dài

Và khi mưa hắt hiu vui tạnh, em cũng phai mờ theo

Dần phảng phất, dần nhạt nhòa...em cũng tan biến mất"

(*: Lời dịch "On rain day" – BEAST)

Hát đến đây, Thiên Bảo ngưng lại vì thấy Thu Thảo đang có vẻ trầm tư với suy nghĩ của bản thân thay vì nghe cậu hát.

- Thu Thảo – Thiên Bảo hơi lay vai Thu Thảo.

- Ừm!

Thu Thảo đáp mà sao vô hồn thế kia, cô vẫn gục đầu mà chẳng thèm ngược nhìn Thiên Bảo một cái.

- Tôi hát dở lắm sao cậu có vẻ buồn vậy!

Thu Thảo lắc đầu, cô đáp:

- Cậu hát hay lắm! – Thu Thảo ngẩng đầu nhìn Thiên Bảo – Bản thu âm aegyo của cậu tôi đã xóa từ lâu rồi, bây giờ điều kiện của tôi cậu sẽ thực hiện nó ngay lúc này đúng không?

- Cậu nói đi! - Thiên Bảo gật đầu chắc nịch.

- Cậu sẽ đợi tôi chứ!?

Thiên Bảo hơi mở to mắt nhìn Thu Thảo tỏ vẻ không hiểu.

- Hệ hô hấp của cậu không phải là điều duy nhất cậu ở lại đây, mà đó là vì tôi đúng không?

Bị nói trúng dạ, Thiên Bảo lấp bắp:

- C...cậu nói...gì vậy?

- Vì cậu sợ bản thân mình giống Anh Tuấn, đã từng sang Hàn Quốc và để tôi lại đây.

Vẫn phủ nhận, Thiên Bảo giả vờ không hiểu:

- Tôi không biết...cậu đang nói gì hết!

- Tôi thích cậu Thiên Bảo ạ!

Lời nói Thu Thảo vừa dứt làm lòng ngực Thiên Bảo như muốn nổ tung ra, dây thần kinh cậu căng đến mức sắp đứt ra rồi, cậu có phải nghe Thu Thảo nói nhầm không vậy?

- Cậu hỏi rằng tôi có yêu cậu không? Tôi trả lời rằng không, vì tôi nghĩ tình cảm của mình dành cho cậu không nhiều đến mức gọi là yêu, nhưng tôi khẳng định rằng tôi thích cậu.

Lần nữa Thiên Bảo cảm thấy ù ù bên tai, các mạch máu bên trong Thiên Bảo sắp nổ ra rồi. Bất ngờ đến nỗi tưởng chừng như Thiên Bảo ngừng thở, cả cơ thể của cậu cũng vì thế mà hóa đá theo.

- Chữ "Love" của cậu tôi không thể đáp lại được, mà chỉ có thể tạm thay nó bằng chữ "Like". Nhưng tôi hứa với cậu, tôi sẽ cố gắng vun đắp tình cảm của mình nhiều hơn để từ "like" chuyển thành "Love".

Thật ra không chỉ có Thiên Bảo là đang ngượng chín cả người, mà Thu Thảo đây, cô cũng chín người theo lời nói của mình. Hai người họ nhìn nhau mà mặt người nào cũng đỏ, cũng nóng hơn than đang cháy trong lò.

- Tôi không nói suông đâu, để nói với cậu được những câu này thì tôi đã phải suy nghĩ rất nhiều, là rất nhiều đấy! – Tự nhiên nói được nhiều đó giọng Thu Thảo hơi lấp bắp – Vì...vì...thể...cậu...cậu...

Tiếng thở của Thu Thảo nặng nhọc hơn, cô đột nhiên lúng túng bất thường, rõ ràng ở nhà cô đã tập đi tập lại nhiều lần rồi cơ mà, đã nói được hơn nửa chuyện rồi, cơ sao gần cuối nó lại vấp thế này.

- Vì...vì...vì...thể...cậu... – Thu Thảo hơi thờ gấp, rất khó khăn để cô nói tròn câu.

Thiên Bảo vẫn mở to đôi mắt của sự bất ngờ nhìn Thu Thảo chết chần. Thu Thảo thì vuốt ngực hít thở sâu mấy cái để lấy lại bình tĩnh.

- Vì thể...cậu sẽ...đợi tôi...chứ!?

Thiên Bảo nghiêng đầu không hiểu. Cố gắng chịu đựng sự ngại ngùng của mình, Thu Thảo cứng người nói:

- Cậu hãy sang Hàn Quốc...để thực hiện ước mơ trở thành ca sĩ của mình. Tôi...tôi sẽ cố gắng...thi đỗ vào ngành Hàn Quốc học, sau khi học xong...tôi sẽ tuyển dụng vào một công ty ở Hàn Quốc, hoặc...một ngành nghề gì đó để tôi có thể sang...Hàn Quốc. Cậu hãy chờ tôi...bây năm, có được không? – Thu Thảo bẽn lèn đầy xấu hổ nhìn Thiên Bảo – Cậu sẽ chờ tôi...bây năm nữa chứ!?

Đến đây thì Thiên Bảo đã hiểu ra cơ sự mọi chuyện, nhưng thay vì cảm thấy vui, cậu lại tỏ vẻ căm. Thiên Bảo đứng phắt dậy hùng hục nhìn Thu Thảo đầy tức giận:

- Cậu đang đùa giỡn với tình cảm của tôi đó hả? Hay là cậu đang cố ép bản thân của mình?

Thu Thảo cũng đứng dậy, cô không hiểu lời của Thiên Bảo ý là gì? Nhưng dù là gì thì cô cũng không giống như lời Thiên Bảo nói.

- Tôi không hiểu, nhưng tôi không đùa giỡn với tình cảm của cậu, cũng không ép buộc bản thân mình!

Rõ ràng đây phải là điều mà Thiên Bảo mong đợi nhất chứ, tình cảm đơn phương của cậu đã được hồi đáp lại, lẽ ra Thiên Bảo nên vui mừng mới phải, vậy tại sao cậu lại nổi nóng với Thu Thảo chứ!?

- Cậu...đi đi!

Thiên Bảo lùi lại vài bước rồi quay lưng bỏ đi thật nhanh.

- Thiên Bảo! – Thu Thảo hét lên rồi chạy đến ôm chầm Thiên Bảo từ phía sau.

Cái ôm ấy đủ áp ấm, đủ yêu thương cho một bước chân dừng lại. Thiên Bảo đứng lại, hai hàng nước rơi xuống từ đôi mắt đỏ khiến cậu không kịp ngó. Thu Thảo cúi mặt vào tấm lưng áo của Thiên Bảo. Hình như cô đang khóc, nên Thiên Bảo có thể cảm nhận được nước mắt của cô đang thấm vào áo, vào da, vào thịt và vào trái tim cậu.

- Là thật lòng, tôi thích cậu là thật lòng. Cậu tưởng để nói ra điều này là dễ lắm sao, tôi đã phải suy nghĩ rất nhiều ngày liền để nói được trước mặt cậu như ngày hôm nay. Cậu bảo đôi mắt của tôi là thuộc về cậu, chỉ có cậu mới được hôn tôi. Vì nắm tay cũng đã nắm rồi, ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, và cậu cũng đã thích tôi rồi! Cậu đã nói với tôi như thế thì cậu phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình chứ!

Cô kim nén cảm xúc trong lòng mình, lúc này Thiên Bảo không muốn mình yếu lòng trước Thu Thảo, nhưng dù có che giấu đi cảm xúc, thì nước mắt vẫn không thể nói dối. Lời nói của Thu Thảo làm lòng cậu quặn thắt từng cơn đau đớn, tiếng tim cậu đập nhanh, chứng tỏ nó phản ứng trước lời nói Thu Thảo.

- Phải, vì cậu cho nên tôi mới ở lại. Nhưng tôi cũng không muốn vì tôi mà cậu chuyển hướng ước mơ của mình, cậu hiểu không? Tôi thà như thế này còn hơn nhìn cậu phải đi theo con đường mà cậu không thích! – Thiên Bảo nói mà như muốn gào lên.

- Chỉ cần nơi đó có cậu...thì đó chính là ước mơ của tôi!

Thật sự...Thiên Bảo không kim nén được nữa rồi, cậu nhẹ nhàng gỡ tay Thu Thảo ra rồi quay người và ôm chặt cô vào lòng. Những dòng nước mắt nóng hổi, mặn chát ấy chưa bao giờ hạnh phúc như thế này, họ khóc cho nhau, khóc vì nhau và hòa tình cảm vào nhau...thật chân thành.

Bây giờ không phải là chuyện dễ đối với Thu Thảo hay Thiên Bảo. Xa nhau một khoảng không gian và thời gian dài như vậy, thử hỏi mấy ai mà muốn điều đó. Thu Thảo rất ghét phải chờ đợi, Thiên Bảo lại không muốn bản thân giống như Anh Tuấn. Thu Thảo cũng biết được bản thân của mình và suy nghĩ của Thiên Bảo như thế nào, vậy nên cô mới bảo Thiên Bảo hãy chờ mình, thay vì là cô chờ Thiên Bảo. Sẽ tốt cho cả hai nếu cô nói vậy, bởi Thiên Bảo bị ám ảnh quá khứ của Anh Tuấn, cậu ngày trước biết chuyện Anh Tuấn đi du học và để Thu Thảo ở lại, vì một chút ít kỉ cho tình cảm đơn phương, nên Thiên Bảo mới lặng thinh mà chẳng nói gì với Thu Thảo, cậu thà để Thu Thảo đau lòng, còn hơn là để cô chờ đợi Anh Tuấn. Chung quy vì Thiên Bảo không muốn Thu Thảo chờ, và Thu Thảo cũng không muốn bản thân là người đợi, thế nên Thiên Bảo phải thay cô, là người chờ đợi.

- Con ngốc này! Sao mà ngốc quá vậy! Tôi không muốn đâu mà!

- Cậu hứa với tôi đi! Tôi sẽ không khóc nữa! Và tôi sẽ hạnh phúc với ước mơ hướng về cậu!

Trong đau xót, Thiên Bảo khẽ chuyển động đầu, cậu thốt lời trong đắng nghét:

- Ủ! Tôi sẽ đợi cậu. Chỉ bảy năm thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Khép Lại Hiện Tại Để Mở Ra Tương Lai (Hết)

Chương 64: Khép lại hiện tại để mở ra tương lai (Hết)

Đông qua xuân tới hạ về, thấp thoáng mà ngày cuối năm cũng đã đến, tổng kết năm học này thứ hạng của Thu Thảo vẫn giữ nguyên, trong khi đám bạn của cô ai nấy cũng có tiến bộ. Những người đứng hạng đầu lớp gồm Hữu Nhân giữ vị trí thứ nhất, Anh Tú giữ vị trí số hai, đồng hạng ba là Thiên Bảo, Hàn Du và Anh Tuấn. Ngoại trừ Thu Thảo thì đám bạn cô đều tăng phẩy trung bình, tuy vậy mà phần thưởng "đôi bạn, nhóm bạn cùng tiến" lại không thuộc về team cô, mà là team của Hữu Nhân, cũng phải mà, cái nhóm gì đầu mà học được một buổi, sau buổi đầu tiên thì gần tán loạn đăng hết, không giành chiến thắng cũng phải.

Mọi chuyện từ hồi dạo trước đến giờ vẫn vậy, chỉ có Anh Tuấn là hơi lạnh lùng với Thu Thảo, mà như vậy cũng tốt, nếu hắn không mạnh mẽ từ bỏ thì cuối cùng nỗi đau chỉ mình hắn thôi. Chuyện Thiên Bảo và Thu Thảo quen nhau, dĩ nhiên là không ai biết cả, dù đó là Hàn Du, Như Ý hay Hữu Bửu đều không biết chuyện. Thu Thảo nói, nếu chuyện cô và Thiên Bảo càng nhiều người biết thì càng dễ bị lộ, và nó sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của Thiên Bảo sau này. Bạn biết đó, giới showbiz ở Hàn Quốc khắc nghiệt lắm, chuyện thần tượng hẹn hò là vấn đề nhạy cảm, nên để không phải "trước" anti-fan cho Thiên Bảo sau này thì buộc Thu Thảo, cũng như cậu phải giữ kín chuyện, huống hồ chỉ bây giờ Thiên Bảo cũng khá nổi tiếng đấy chứ!

Hè đến rồi, ai rảnh rang, thông dong tự tại thì Thiên Bảo rất bận rộn. Thiên Bảo phải làm hồ sơ, thủ tục để chuyển về Hàn Quốc nội trong hè này. Sang Hàn rồi cậu còn nhiều chuyện phải sắp xếp, nên đi trong hè này là vừa.

Thủ tục, giấy tờ thì Thiên Bảo đã chuẩn bị xong, hai ngày nữa cậu sẽ đi. Lòng Thiên Bảo thật sự cảm thấy rối, muốn đi mà lại chẳng muốn đi, nhưng Thu Thảo đã nói đến vậy rồi, chẳng lẽ cậu không đi.

- Thu Thảo đấy à!? – Thiên Bảo giọng hơi buồn khi gọi điện cho Thu Thảo.

- < Ừm! Có gì không? >

- Hai ngày nữa tôi sẽ đi!

Bên đầu giây kia, Thiên Bảo nghe giọng Thu Thảo chẳng khác gì mình.

- < Khi nào cậu ra sân bay? >

- 7h30 tối máy bay cất cánh. Nên khoảng 6h30 tôi sẽ đến sân bay để làm thủ tục.

- < Ừ! >

Rồi Thu Thảo cúp máy, Thiên Bảo cũng chẳng biết nói thêm gì với cô, cả hai dường như có nỗi buồn vô hình nào đó cứ đè chặt vào nhau. Nhưng mọi chuyện cũng đã rồi, bây giờ nếu Thiên Bảo nói không đi cũng chẳng được, vì đó chẳng khác nào cậu không giữ lời về lời hứa bảy năm.

Chuyện gì đến rồi cũng đến, hôm nay là ngày Thiên Bảo khởi hành. Sáng đến giờ, cuộc gọi đi trên điện thoại của Thiên Bảo là hơn bốn mươi cuộc gọi, mà cụ thể là số của Thu Thảo. Bây giờ Thiên Bảo đang ở sân bay, cậu vẫn gọi cho Thu Thảo và vẫn nhận được không gì khác ngoài câu "số máy quý vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau". Thiên Bảo cảm thấy lo vì không biết Thu Thảo có chuyện gì mà sao điện thoại cô toàn khóa máy. Nếu không phải vì quá bận rộn cho ngày hôm nay, thì có lẽ Thiên Bảo đã chạy đến nhà Thu Thảo xem có chuyện gì.

Bây giờ ở sân bay, Hàn Du, Như Ý, Hữu Bửu, đang ở đây để đưa tiễn cậu, có cả Anh Tú và Anh Tuấn nữa cơ mà sao chẳng thấy Thu Thảo đến.

- Sao cậu ấy vẫn chưa đến nhỉ!? – Như Ý sốt ruột lo lắng.

- Điện thoại thì khóa máy từ sáng đến giờ. – Lại thêm Hữu Bửu kêu ca.

Chỉ có Hàn Du là nói bình cho Thu Thảo:

- Chắc cậu ấy bận chuyện quan trọng gì đó nên mới không tiễn Thiên Bảo – Rồi Hàn Du vỗ vai Thiên Bảo an ủi – Cậu thông cảm cho Thu Thảo nhé!

Tuy gật đầu nhưng trong lòng Thiên Bảo không hề thông cảm cho Thu Thảo một chút nào.

- Cậu... - Anh Tú ngượng ngùng chỉ tay vào Thiên Bảo – Nhớ phải trở thành ca sĩ và...nổi tiếng hơn bây giờ đấy!

- Phải thành công nhé Thiên Bảo!

Mặc dù bình thường Thiên Bảo chẳng ưa Anh Tú, và cực ghét Anh Tuấn, nhưng những lúc thế này đây, cậu cũng cảm thấy biết ơn vì những lời chúc của họ. Bề ngoài Thiên Bảo cười, nhưng trong lòng cậu buồn tui tui vì Thu Thảo không đến tiễn đưa cậu lần cuối trước khi sang Hàn Quốc. Cậu thấy buồn lắm, đoạn cậu bảo mọi người ở lại trông giúp vali, còn mình thì đi vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo.

Thiên Bảo trách Thu Thảo vì sao cô không đến, mà nào cậu có biết đâu Thu Thảo đã ở đây và đang nhìn cậu từ trong một góc khuất nào đó. Rửa mặt xong, Thiên Bảo nhìn vào gương, khuôn mặt của cậu nó đã vốn lạnh lùng, nhưng hôm nay, nó được tô lên một màu xám của sự buồn bã, khiến khuôn mặt cậu nhìn vô hồn hơn và lạnh lùng hơn.

Thu Thảo đứng ở đây, cô chỉ dám nhìn Thiên Bảo một cách trốn tránh thế này, vì cô sợ, nếu phải đường đường chính chính đối diện với Thiên Bảo và tiễn đưa cậu như mọi người, thì có lẽ cô không kìm nổi lòng mình mà bảo Thiên Bảo ở lại.

Thiên Bảo quay ra, vừa sốt ngang tầm mắt cậu là một khuôn mặt vừa thụt vào trong vách tường bên kia, Thiên Bảo không làm đâu, đó chắc chắn là Thu Thảo, cậu đã nhìn cô suốt hai năm trời nên dù chỉ phớt qua thì cậu có khẳng định đó là Thu Thảo. Thiên Bảo chạy ra, cậu thấy đáng người con gái mảnh mai bỏ chạy về trước, và Thiên Bảo lại khẳng định thêm lần nữa đó là Thu Thảo. Ngay lập tức, Thiên Bảo đuổi theo cô gái ấy, vừa chạy Thiên Bảo vừa gọi Thu Thảo mà cô chẳng hề quay lại.

- Thu Thảo! Thu Thảo!

Ra đến khỏi sân bay, người con gái kia vẫn tiếp tục chạy, cô chạy đến một con hẻm nhỏ. Thiên Bảo cũng thế, cũng đuổi theo cô gái đến con hẻm nhỏ. Hẻm vừa tối, vừa hẹp, nhưng cô gái vẫn vất sức mà chạy đi, đến cuối con hẻm, cô gái dừng lại vì đây đến đây là cụt đường rồi. Thấy cô gái đứng lại, Thiên Bảo cũng đứng lại, cậu hai tay chống gối thở dốc.

- Tôi...biết...đó là...cậu mà! Sao cậu lại trốn tôi chứ!?

Biết mình chẳng còn đường lui, Thu Thảo quay lại nhìn Thiên Bảo bằng đôi mắt ướt đầm.

- Vì tôi sợ..... mình sẽ không kìm được lòng mà.... bảo cậu ở lại!

Thiên Bảo chẳng nói chẳng rằng, cậu cứ thẳng tới và ôm mạnh Thu Thảo vào ngực mình.

- Nếu cậu không muốn, tôi sẽ ở lại!

- Không được! – Thu Thảo gào lên, cô đẩy Thiên Bảo ra – Nếu cậu ở lại, tôi sẽ không thích cậu nữa, và tôi sẽ...ghét cậu suốt đời!

Nhìn Thu Thảo khóc mà Thiên Bảo thấy vui, cậu vui vì cuối cùng cậu cũng gặp được cô lần cuối trước khi phải sang Hàn Quốc.

- Đừng khóc! – Thiên Bảo áp lồng bàn tay to lớn và ấm áp của mình vào hai má Thu Thảo.

Thiên Bảo lau nước mắt cho Thu Thảo mà cười hiền bảo:

- Tôi đi rồi, cậu không được buồn chỉ vì nhớ tôi. Cậu không được cười với bất kì thằng con trai nào, kể cả Hữu Bửu hay Hàn Du cũng vậy. Không được thoa son có màu, vì tụi con trai sẽ chỉ chú ý vào môi của cậu, và bọn chúng sẽ lóe lên ý nghĩ rằng muốn hôn cậu. Khi ra đường, hãy đội mũ sụp xuống, che đi khuôn mặt cậu, không được để thằng khác nhìn. Khi đến thư viện, chọn sách rồi đến một góc khuất nào đó mà ngồi đọc sách. Phải biết tự chăm sóc bản thân của mình đấy! Cậu nhớ không!?

Thu Thảo gạt đầu mấy cái, cô đưa tay quệt nước mắt mình, rồi Thu Thảo cởi chiếc áo khoác sơ mi sọc caro đen đỏ và nhón gót khoác lên người Thiên Bảo.

- Ở Hàn Quốc lạnh lắm, cậu nhớ phải ăn mặc thật ấm, lúc nào cũng phải giữ cho cổ họng tốt, không bị lạnh. Là thực tập sinh rất cực khổ, cậu phải biết tự lo cho mình và giữ gìn sức khỏe. Phải biết hòa đồng với mọi người, vui vẻ và giúp đỡ mọi người nhé Thiên Bảo!

Thiên Bảo cũng gạt đầu, và trong bất ngờ, cậu nhận được cái hôn vào môi của Thu Thảo dành cho mình. Đây là lần đầu tiên, Thu Thảo chủ động hôn một người, hôn Thiên Bảo mà nước mắt cô chọt lăn dài trên má. Có lẽ vì Thu Thảo xót, đây là nụ hôn cuối cùng cô dành cho Thiên Bảo trước khi cả hai phải xa nhau.

Thu Thảo rời môi Thiên Bảo, cô nhìn Thiên Bảo đang mở to mắt trong màn nước trắng nhòa. Thu Thảo mỉm cười, nụ cười ấy thật đẹp, vì nó mang sự hạnh phúc của tình yêu mà Thu Thảo dành cho Thiên Bảo.

Câu chuyện khép lại bằng một kết thúc mở, Thiên Bảo cất cánh sang Hàn Quốc để theo đuổi ước mơ của mình, dù Thiên Bảo phải chịu ảnh hưởng từ hệ hô hấp kém của mình, nhưng vì đó là đam mê, đó là ước mơ nên Thiên Bảo chấp nhận, bởi thế mới nói "Đừng ngại theo đuổi đam mê, nếu sợ thất bại thì sẽ không bao giờ có được thành công". Về phía Thu Thảo, xa Thiên Bảo bảy năm là điều không dễ, nhưng ít ra cô cũng có thứ để nuôi dưỡng hy vọng của mình đó là lời hứa bảy năm với Thiên Bảo.

Kết thúc không phải là đặt bút chấm hết tất cả, mà đó chỉ đơn giản là khép lại hiện tại để mở ra một tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Lời Tác Giả

Chương 65: Lời tác giả

Cảm ơn các bạn đọc giả đã theo dõi truyện của mình suốt hơn một năm qua. Dù có thất hẹn, trễ lịch đăng hay tạm ngưng truyện, các bạn vẫn chờ và tiếp tục theo dõi truyện, mình cảm ơn các bạn vì điều đó.

Tên thật của mình thì các bạn biết rồi nhì, là Huỳnh Thị Thu Thảo, nhưng các bạn cứ gọi mình là Ian nhé, là Ian, không phải Lan đâu, nhiều bạn nhầm nên gọi mình là Lan đấy! Cái tên Ian này là một nhân vật trong truyện mình viết cách đây lâu rồi (mà vẫn chưa xong), đứa bạn của mình nó lấy tên này gọi thành nickname của mình, nghe riết rồi cũng quen, nên mình lấy tên là Ian luôn. Khoe khoang với các bạn một chút, mình không chỉ viết được truyện mà còn vẽ được truyện nữa cơ đấy! He he, bạn nào muốn biết thì vào Facebook nhắn tin với mình nhé! Ai mà kết bạn với mình nhớ nhắn tin trước, vì mình hay có thói quen là từ chối lời mời kết bạn (dù chừng tám năm trời mới có một lời mời. Hic hic)

Ở cốt truyện này, mình hay có đưa anime – manga (đặc biệt là bộ Inuyasha), tại vì mình thích nên mình đưa vào. Và đưa K-pop vào cũng không ngoại lệ, là vì thích nên mình đưa vào, cũng nhằm tăng tính thực tế hơn cho truyện. Mấy bạn đừng thấy vậy mà nói mình cuồng K-pop nha, chẳng qua là cũng thích bình thường thôi, không tới dạng cuồng đâu, nói mình cuồng anime và manga thì đúng hơn. Mà đây mình cũng xin nói luôn, chắc có nhiều bạn đọc giả có ác cảm với K-pop lắm nhì? Mình ngày xưa cực kì ghét K-pop luôn, nhưng sang hè lớp 10, mình bị thằng hàng xóm "đầu độc K-pop", nó nhờ mình vẽ chibi K-pop cho nó, mà bạn biết muốn vẽ chibi K-pop thì phải nhìn ảnh mẫu, dần dà mình bắt đầu nghe nhạc K-pop, rồi thích luôn tới giờ. Mình chỉ nghe nhạc của mấy nhóm nam thôi, nhóm nữ thì không, nên có thể dễ dàng nhận ra mình rất mê trai. Cái mình thích ở K-pop đây là cái vũ đạo, nếu nhạc Âu – Mỹ hút người ta bằng giai điệu, thì nhạc Hàn hút người ta bằng vũ đạo. Lần đầu xem MV K-pop, mình méo hiểu nội dung MV là gì, nhưng lát mắt vì vũ đạo, hơn nữa cái chất nhạc K-pop nó bắt tai và dễ nghiện. Nếu tìm hiểu hơn chút, bạn mới biết để trở thành một ca sĩ ở Hàn Quốc không phải

đễ, ở đây mình chỉ nói đến trong một nhóm nhạc chứ không nói ca sĩ solo. Muốn được vào một nhóm nhạc, thì bạn phải qua một cuộc thi thử giọng, Audion (do công ty mà bạn muốn vào) tổ chức. Đầu rồi thì bạn sẽ bắt đầu tháng ngày thực tập sinh vất vả, cực khổ, bạn phải thật chăm chỉ để có cơ hội ra mắt. Thời gian thực tập để ra mắt là không nói trước được, có khi là hai năm, năm năm thậm chí là mười mấy năm mới được ra mắt. Là thực tập sinh một ngày bạn chắc chắn sẽ không ngủ đủ ba tiếng vì phải luyện tập, chưa kể không được ăn uống đầy đủ, và hàng tháng phải tham gia kì thi kiểm tra. Được ra mắt rồi, trong năm đầu bạn có thể sẽ không nhận được lương, vì công ty phải thu lại vốn đầu tư vào nhóm nhạc của bạn, khi thu hồi đủ vốn và có lãi thì sẽ trả lương cho bạn. Ra mắt ở mấy công ty lớn còn đỡ, vì có tiềm lực để lăng xê cho nhóm của bạn nổi tiếng, chứ ở mấy công ty nhỏ thì thôi rồi, chẳng những nhóm bạn kém nổi tiếng mà lương chẳng bao nhiêu trong khi lịch trình thì dày đặc. Dù thế giới K-pop là luôn khắc nghiệt như vậy, nhưng mình luôn thích họ, bởi như thế nào họ cũng đã rất chăm chỉ làm việc.

Trở lại vấn đề, mình thì không biết các bạn thế nào, nhưng mình khi đọc truyện của người khác, mình rất dễ khóc, và khóc rất nhiều. Mình biết để làm người ta cười thì dễ, mà để lấy nước mắt người khác, đặc biệt là đọc giả thì không phải là dễ, mình muốn hỏi rằng, liệu các bạn đã từng rơi nước mắt cho bộ truyện này chưa?

Về phần kết thúc truyện, nếu có bạn nào thấy nuối tiếc, bạn có thể viết tiếp phần hai, nếu có như vậy thì nhớ ghi trong giới thiệu truyện là version + trên truyện của mình nhé! Tại mình sợ đọc giả khác nói các bạn này nọ, nên ghi thế cho chắc ăn. Ai có hứng thú thì viết, và nhớ tag mình vào nhé!

Và cuối cùng, mình muốn hỏi câu cuối cùng là bạn thật sự thích bộ truyện này chứ? Bạn có thể viết cảm nhận bằng cách bình luận dưới truyện không?

Chân thành cảm ơn đọc giả thân yêu của mình!

Bạn đang đọc truyện *Con Nhóc Ngốc Nghếch, Có Biết Tôi Thực Sự Rất Thích Em Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.